

Xin chào, kiểm sát viên

Contents

Xin chào, kiểm sát viên	1
1. Chương 01-02	2
2. Chương 03-04	9
3. Chương 05-06	17
4. Chương 07-08	25
5. Chương 09-10	35
6. Chương 11-12	46
7. Chương 13-14	59
8. Chương 15-16	70
9. Chương 17-18	80
10. Chương 19-20	92
11. Chương 21-22	104
12. Chương 23-24	115
13. Chương 25-26	122
14. Chương 25-26	128
15. Chương 27-28	135
16. Chương 29-30	143
17. Chương 31-32	150
18. Chương 33-34	158
19. Chương 35-36	169
20. Chương 37-38	177
21. Chương 39-40	184
22. Chương 41-42	200
23. Chương 43-44	214
24. Chương 45-46	222
25. Chương 47-48	233
26. Chương 49-50	244
27. Chương 51-52	252
28. Chương 53-54	262
29. Chương 55-56	270
30. Chương 57-58	279
31. Chương 59- End	288

Xin chào, kiểm sát viên

Giới thiệu

Trước mặt tội phạm, anh là một kiểm sát thiết diện vô tư. Trước mặt sinh viên, anh là một giáo sư h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xin-chao-kiem-sat-vien>

1. Chương 01-02

Chương 1

Thời gian: Bảy giờ ba mươi sáng thứ hai, ngày hai tháng bảy.

Địa điểm: Viện kiểm sát nhân dân phía bắc thành phố B.

Nhân vật?

Được rồi, nhân vật đã được xác định, chính là người đang đứng ngay cửa viện kiểm sát.

Lão Ngô phòng thường trực nhìn cô gái đã đứng gần mười phút, vẫn không làm gì nữa. Kỳ lạ thật, cô ta đến đây để làm gì vậy, đến giải oan hay là báo án, nếu không thì còn chuyện gì nữa đâu.

Lão Ngô khó chịu lấp ló đầu hỏi, “Đồng chí, có việc gì à?”

Một cái mũ che nắng thật to che kín nửa gương mặt cô, cụ thể cũng không thấy rõ được gì, cô liếm liếm môi khô nẻ, phản ứng lại, “Chuyện là, chú ơi, tôi muốn hỏi phòng tổ giám ở lầu mấy ạ?”

Đúng là đến báo án mà, chẳng trách che kín như vậy. Lão Ngô chỉ chỉ phía tòa nhà lớn đằng sau, “Lầu hai quẹo trái, có biển hướng dẫn đó”

“Cảm ơn chú ạ” cô đứng nhìn một chút, thở dài một hơi, thôi đi, sớm muộn gì cũng phải đến thôi.

Lão Ngô nhìn bóng lưng cô gái này, nghĩ thầm, lẽ nào có vụ án gì lớn nữa à, viện kiểm sát này ít nhiều gì cũng là nơi thị phi, náo loạn không thua gì đồn công an.

Đi vào lầu chính xong, cuối cùng cô cũng tháo lớp hóa trang xuống, vài sợi tóc bết trên trán, lau mặt một lượt, rít rít, toàn là mồ hôi. Cô lẩm bẩm vài câu, đang định tìm cầu thang đi lên thì điện thoại trong túi vang lên.

Vừa nhìn dây số hiện trên màn hình, ngũ quan của cô liền nhăn nhúm, mạnh tay ấn phím nghe, liền xuất hiện ngay một giọng nữ ấm ỉ, cô lập tức đem điện thoại cách xa tai một chút.

“Alo! Alo! Đào Nhạc, tại sao lâu như vậy con mới nghe điện thoại, đã tới chưa?”

“Haiz, con nói với mẹ rồi, mẹ có cần cứ phải ba phút gọi một lần không, sợ con bị người ta lừa à.” Cô thực sự chịu không nổi bộ dạng này của mẹ, người không biết còn tưởng cô làm chuyện gì phạm pháp, đi đâu cũng có người theo dõi, chẳng khác gì giam lỏng cả.

“Con đừng có lảm lời với mẹ, đã tới viện kiểm sát chưa?”

“Đến rồi đến rồi, con phải đi lên đây.” Chẳng phải bị cuộc điện thoại này của mẹ làm cho trễ giờ à, cô thầm nghĩ.

“Đừng quên đi tìm dưỡng con, để dưỡng dẫn con đi, không chạy theo người khác, còn nữa, phải nói chuyện thật đàng hoàng với cấp trên, lúc mềm mỏng thì phải mềm mỏng, cần hạ mình thì phải hạ mình—— “

“Được rồi mà mẹ!” trước khi màng nhĩ của cô bị thủng, lập tức cắt đứt lời nói “con chỉ là nhân viên thực tập, cấp trên không rảnh đâu mà để ý tới con.”

“Con nít như con thì biết cái gì! Bề ngoài là cho con đi thực tập, nhưng có khác gì cho con đi làm chính thức đâu. Dưỡng con nói, trong phòng có người về hưu, vị trí này chắc sẽ thuộc về con, ông ấy đã thông qua cấp trên rồi. Bên ngoài có bao nhiêu người tranh bát cơm với con có biết không hả, sinh ra trong phúc mà không biết phúc!”

Ý mẹ nói cô hiểu. cô cũng thừa nhận là mình có chút không tập trung, nhưng như vậy cũng không có nghĩa là cô không phân được nặng nhẹ. Bây giờ tìm việc khó khăn, cho dù người thân thích quen biết có ở nơi chân trời góc bể nào cũng phải lợi dụng. Người nhà sắp xếp cô đến viện kiểm sát làm việc, cũng là nhìn thấy được sự chắc chắn của công việc này, làm nhân viên công vụ, con đường này luôn không sai.

“Mẹ, chuyện này chờ con thi đậu nhân viên công vụ mới nói đi, bây giờ con biết phải làm sao rồi, tắt máy đây.” Không đợi người bên kia lên tiếng, cô trực tiếp tắt điện thoại.

Cô đã không hiểu rồi, bản thân tối xấu gì cũng đã hai mươi mấy tuổi rồi, để cho người nhà phải lo lắng. Mẹ nói phải bán con chim đầu đàn, nhỏ nhẹ trong mọi việc. Được, vậy cô sẽ nhỏ nhẹ, sáng sớm bước ra ngoài cô đã làm inh kín mít, áo tay dài nón che nắng một món cũng không thiếu, so sánh cô với bệnh nhân tâm thần cũng là bình thường. Mùa hè nóng như vậy, dễ dàng cho cô sao! Nhưng vừa đến cửa viện kiểm sát, cô liền hoảng hốt, đột nhiên hiểu rõ bản thân mình là người đi cửa sau, sức mạnh một chút cũng không có.

Ôi...vẫn là cuộc sống trong trường là thích hợp với cô nhất!

Suy nghĩ như vậy, cả người lại đổ mồ hôi. Phòng khách của viện kiểm sát cũng thật là, ngay cả máy điều hòa cũng không mở, tiết kiệm điện cũng không đến mức này chứ. Cô lấy khăn tay trong túi lau lau chùi chùi, biểu hiện vẫn còn rất nghiêm trọng, cô mất mặt là chuyện nhỏ, nhưng không thể để cho dưỡng mất mặt được. Người nhà dù sao cũng là một kiểm sát viên, một người thân nhỏ bé như cô đến được nơi đây thực sự là được thơm lây rồi.

Lên đến tầng hai, cô theo đúng chỉ dẫn của ông chú ở phòng thường trực tìm được phòng tổ giám. Cửa lớn đóng chặt, chẳng lẽ mới thứ hai mà được nghỉ? Cô thận trọng suy nghĩ, chờ như vậy cũng không phải là cách, trước tiên phải gọi điện thoại cho dưỡng rồi mới nói.

“Alo, dưỡng à, con là Đào Nhạc.”

“Tiểu Nhạc à, đến rồi sao, đang ở đâu vậy?”

“Con vừa đến cửa nhưng hình như là không có ai, cửa cũng đóng luôn ạ.” Cô gõ gõ cánh cửa, vẫn không có ai trả lời.

“Như vậy đi, trước tiên con lên lầu bốn, dưỡng đang ở phòng công tố.”

“Dạ, được ạ”

Cô biết ngày hôm nay không được thuận lợi, sáng sớm bước ra cửa là mí mắt đã giật giật, điều này không tốt, xuất sư bất lợi, cô vẫn phải dựa vào sự sắp xếp của dưỡng thôi.

Đào Nhạc vừa bò hết hai tầng lầu, cuối cùng cũng thấy được phòng công tố ở cuối hành lang. Trong ấn tượng, cô vẫn nghĩ viện kiểm sát là nơi thật âm u, nhất là phòng công tố này, đáy lòng cô sợ hãi, phạm là làm chuyện phạm pháp gì cũng đều xử lý tại đây, những người làm việc trong phòng này bình thường chúng ta vẫn gọi là công tố viên.

Đối với nghề này, Đào Nhạc cũng không chào đón gì. Người ta đã nói trong lúc thẩm lí và xét xử, quan tòa và luật sư không phải là người tàn nhẫn nhất, mà kiểm sát viên mới là người ghê gớm nhất. Cô chán ghét thái độ lạnh lùng vô tình của họ, cho dù người phạm tội còn có chút đạo đức có thể xét khoan hồng, nhưng đến tay họ đều xét xử đúng tội.

Cũng may, cô đang trong thời gian chờ đợi, về lâu về dài vẫn chưa rõ, nhưng với nghề công tố này cô tránh càng xa càng tốt.

Cửa mở, trong phòng có vài người, Đào Nhạc nhìn quanh tìm dưỡng cô, một người đàn ông từ phía sau đứng dậy đi về phía cô.

“Tiểu Nhạc, qua đây.”

Vẫn là dưỡng cô tốt nhất, mặt mũi hiền lành. Lại nhìn những người này, u ám chết được. Về mặt nghiêm túc, mùa hè nóng nực không cần mở máy lạnh, chỉ cần giữ bầu không khí đóng băng này cũng có thể giải nhiệt rồi.

Hiếm khi mới thấy được cảnh Đào Nhạc mặc đồng phục sinh viên đi vào, trong phòng có mấy người liếc mắt nhìn vài lần, phần lớn chẳng qua là hiếu kì.

“Ôi, tôi nói kiểm sát Hứa này, cô bé đây là ai vậy?” Bà chị bàn kế bên tám một câu.

“Cháu gái của tôi” Dưỡng giới thiệu rất tự nhiên, “Vừa tới hè là cho cháu đến đây đi thực tập ngay.”

Đào Nhạc cúi đầu, trong tình huống như vậy, cô phải hiền lành an phận, mẹ nói đúng, nên hạ mình thì phải hạ mình.

“Đến phòng nào?” Bà chị hình như định tám tới cùng mà.

“Trước tiên tới phòng khiếu kiện đi, nơi đó tương đối nhàn hạ, con cháu trong nhà mà để chạy qua chạy lại cũng không thích hợp lắm.”

“Theo lời tôi thì chi bằng đến chỗ chúng tôi đi, qua phòng khiếu kiện làm gì, đúng lúc phòng chúng tôi thiếu người.” Bà chị chủ động lôi kéo người, dường như quyết tâm muốn Đào Nhạc phải tới phòng công tố.

Dưỡng quay đầu lại, “Tiểu Nhạc, con thấy sao, nếu muốn có nhiều điểm kinh nghiệm thì hãy tới phòng công tố.”

Từ lúc nào mà cán cân quyết định lại nghiêng về phía cô vậy?

“Dưỡng à, hè này con còn chuẩn bị thi làm nhân viên công vụ, con sợ không có thời gian ôn tập.” Cô không nói dối, chỉ cảm thấy có mỗi lý do này để từ chối.

“Con nói vậy cũng thật là một vấn đề, cuộc thi quan trọng hơn, như vậy đi, vẫn là đến phòng khiếu kiện, ở đó yên tĩnh, bình thường con cũng có thể ôn tập được.”

“Vẫn là dưỡng thấu tình đạt lý, trong lòng Đào Nhạc vui như nở hoa, gật đầu trả lời.

“Đúng rồi, Tiểu Nhạc, lúc nào con khai giảng?”

“Trung tuần tháng chín à, vẫn còn sớm mà”, miệng nói như vậy nhưng trong lòng cô liền thấy đau khổ, cô đáng lẽ là ở nhà hưởng thụ kì nghỉ hè, vậy mà phải đến đây chịu khổ cực.

Bà chị bước tới gần, “Kiểm sát Hứa, cháu gái anh học ở trường nào vậy?”

Trong phòng rất thích những chuyện so sánh như thế này, con trai nhà ai học ở trường đại học danh tiếng nào, con gái nhà ai lấy được chồng giàu, muốn biết đến chết được. Dưỡng háng giọng một cái, ra vẻ bình tĩnh, “Cháu nó vừa tốt nghiệp đại học năm thứ tư, vừa thi làm nghiên cứu sinh ở đại học B, lại là hình pháp chuyên nghiệp.”

Nguy rồi, cô có muốn hạ mình cũng không thể hạ mình được rồi. Dưỡng lấy lý lịch của cô nói ra hết, nói không khoe khoang ai mà tin chứ!”

“Ái chà, thật nhìn không ra nha!” Bà chị đánh giá Đào Nhạc một lượt từ trên xuống dưới rồi nói, “Tôi nói cô bé này nhìn qua làm sao lại thông minh như vậy chứ, thật sự nhìn không ra.”

Nghe xem, đây đều là những lời gì vậy, chẳng lẽ lúc trước cô giống như một cái đầu gỗ chỉ biết gật à.

“Ôi chao, em nói là đại học B, vậy chẳng phải người nào đó cũng ở trường đó sao” Bà chị đột nhiên mở miệng, cụ thể là ý gì Đào Nhạc cũng không hiểu.

Dương cười cười, “Thật đúng là, quay lại hỏi cậu ta xem.”

“Không cần phải quay đầu mà hỏi, chẳng phải đã đến rồi sao.” Bà chị nhìn ra cửa, “Tiểu Tô, đúng lúc nhắc đến cậu đây.”

Người tên là “Tiểu Tô” đi đến bên cạnh họ, “Nói tôi cái gì vậy?”

Í, giọng nói này nghe rất quen tai, Đào Nhạc hoài nghi mình có bị ảo giác hay không. Vừa quay đầu nhìn, ặc, tại sao lại là anh ta! Đào Nhạc ra sức chớp mắt, không phải là ảo giác, thật sự là anh ta!

“Tiểu Tô à, đây là cháu gái của kiểm sát Hứa, cô bé vừa thi đậu hệ nghiên cứu sinh của Đại học B, còn là hình pháp chuyên nghiệp nữa!”

Bà chị à, xin chị không nên tiếp tục nói nữa, tôi sợ không khống chế được mình sẽ gây ra loại thương tổn nào đối với chị đâu, Đào Nhạc nghĩ ngợi, không tự giác mà nắm chặt tay lại, lửa giận của cô sắp không nhịn được rồi.

“À, phải không?” Người đó cười cười, cố ý kéo dài giọng.

Dương vỗ vỗ vào vai Đào Nhạc, “Tiểu Nhạc, giới thiệu với con một chút, vị này là kiểm sát viên Tô Dịch Văn, cậu ấy còn là giáo sư của đại học B tụi con đó.”

Tô Dịch Văn, làm sao mà cô không biết người này chứ.

Đại học năm thứ tư quả thật là cơn ác mộng đối với Đào Nhạc, tên ngụy quân tử này, cô hận không thể lột da hắn mà treo lên.

“Kiểm sát Hứa không cần giới thiệu, chúng tôi quen biết nhau.” Tô Dịch Văn đi đến trước mặt cô, hơi nghiêng người, giống như đôi tình nhân đang thì thầm, “Có đúng hay không, Đào Nhạc?”

Nắm tay cô rút cuộc cũng buông ra, cô ngẩng đầu, nhướn mắt lên, “Thầy Tô, đã lâu không gặp!”

Chương 2.1

Bốn tháng trước

Khi Đào Nhạc mang theo hành lý đến ký túc xá, nghênh đón cô lại là một cuốn sách to như cục gạch của Cố Lệ Văn, thực tế mà nói thì đó là toàn bộ những quyển giáo trình dày nhất của môn hình pháp.

Đào Nhạc xoa xoa cái trán vừa bị ném trúng, vẻ mặt bất bình, “Chị cả à, chị đang ở thời kỳ tiền mãn kinh hay là kinh nguyệt không đều vậy, phụ tùng trên mặt em vừa mới ráp xong, đập hư rồi em phải đi đâu mà ráp lại đây!”

Lưu Hạo Nguyệt ở bên cạnh bật người túm lấy Đào Nhạc, thấp giọng nói, “Đào tử, chị cả đang trong cơn tức giận, chị ấy cũng không cố ý ném mỗi cậu, mấy đứa bọn mình đều bị ném qua rồi.”

Nhìn thấy mấy người xung quanh mình trán đều bị sưng đỏ giống mình, Đào Nhạc càng có cảm giác như bão tố sắp đến.

“Chị ấy làm sao vậy?”

“Haiz, còn không phải buồn phiền vì chuyện luận văn sao, danh sách đều đã đưa xuống rồi, cậu tự mình xem đi.”

Vừa nói đến luận văn, Đào Nhạc giật mình, từ lúc kết thúc năm học đến bây giờ cô mới đến trường báo danh, thật sự là đã quên mất chuyện này rồi.

Dè dặt nhìn mọi người, nhìn thấy tờ danh sách đang bị Cố Lệ Văn chà đạp, Đào Nhạc run rẩy mà đưa tay ra, “Chị cả à, theo em thấy, trước tiên chị nên bớt giận đi.”

Cố Lệ Văn đập bàn, Đào Nhạc sợ đến nỗi thở mạnh cũng không dám, nếu như đang ở triều đại nhà Thanh, Cố Lệ Văn chính là lão phật gia của cô.

Đào Nhạc thừa dịp phát huy tình cảm chân chó(nịnh bợ) của mình, vén tay áo lên, các khớp ngón tay kêu lên rắc rắc, “Chị cả, rốt cuộc là tên vô sỉ điên rồ nào chọc giận chị, bọn em sẽ thay chị trút giận!”

Cố Lệ Văn như nghiêng rằng nghiêng lợi mà nói: “Là bà cô ngực lớn kia!”

Giờ mà bà cô ngực lớn, Đào Nhạc nghi hoặc nhìn Lưu Hạo Nguyệt, ý bảo cô giải thích.

“Haiz...Là như thế này, chị cả ban đầu không phải là chọn một ông anh sao, cũng không biết vì sao, bị phân vào tay bà nhân viên tư pháp đó, cậu có ấn tượng hay không, chính là người phụ nữ có đôi mắt mê hoặc nam sinh, giảng bài sắc sảo!”

Nếu nói như vậy, Đào Nhạc thật sự nhớ không ra rồi, phụ nữ hơn ba mươi tuổi, mặt mũi giống nhau, lại có một vóc dáng đẹp. Mỗi khi cô lên lớp, trước mắt cô luôn diễn ra cảnh nam sinh trang giành, chen lấn chỗ ngồi với nhau, những sự kiện đổ máu vẫn thường xuyên xảy ra, cho dù vậy thì chỉ làm địa vị của bà cô ấy tăng thêm giá trị trong lòng các nam sinh, trở thành nữ thần duy nhất của họ.

Đương nhiên có chính thì phải có phụ. Trong lòng các nữ sinh sớm đã đem bà cô ngực lớn liệt vào đối tượng công kích số một, nói là đồ kị cũng được, tức giận cũng được, các cô nhìn không quen với tư tưởng trọng nam khinh nữ của bà cô ngực lớn, đám nam sinh trốn học thi trượt đó chỉ cần nói với bà ta vài ba lời ngụy biện thì mọi chuyện đều tốt đẹp, nhưng với nữ sinh thì không như vậy, có một chút sai sót liền bị nắm lấy điểm yếu không tha, thường đánh giá chèn ép các bài kiểm tra và thành tích của đám nữ sinh vô cùng thâm khốc.

Có một câu nói rất hay, phụ nữ cần gì phải làm khó nhau. Nhưng trong thực tế điều đó tuyệt đối chỉ là tưởng tượng, đối tượng tranh chấp của phụ nữ mãi mãi vẫn là đàn ông, đúng lúc trong khoa pháp luật vừa phát sinh một tình huống mới, tuy rằng chiến tranh giữa các cô và bà cô ngực lớn là vì bọn nam sinh mà khai hỏa, nhưng mục tiêu sau cùng lại là vị trí chính trong lớp, bọn nam sinh chẳng qua chỉ là đi ngang qua sân khấu đang phát hỏa mà thôi.

Đào Nhạc không khỏi cảm thán, Cố Lệ Văn than vãn vì chuyện này cũng là số trời đã định, thật không dễ dàng mới tốt nghiệp được, vậy mà cuối cùng lại khéo bị như vậy. Nhưng mà, đồng tình là một chuyện, vừa nãy nói muốn thay Cố Lệ Văn trút giận, Đào Nhạc lập tức bỏ đi ý niệm trong đầu, cô cũng không muốn trở thành đối tượng chiến đấu của bọn nam sinh.

Mắt nhìn thấy trong mắt Cố Lệ Văn hừng hực lửa giận, Đào Nhạc cười cười, “Chị cả à, thôi bỏ đi, chúng ta chỉ cần không phạm sai lầm, bà ấy muốn tóm lấy chị chúng không được, nói đến cùng vẫn là được bình an mà tốt nghiệp. cũng có thể, bà ấy đối với học sinh tốt nghiệp sẽ nhân từ hơn.”

Đào Nhạc bản tính lương thiện một mạch nói những lời thẳng thắn chí lý, nhưng mà vào thời điểm này mà nói những lời ấy có chút giống như thêm dầu vào lửa.

Cố Lệ Văn ngẩng đầu lên, giọng nói lạnh lùng, “Em Đào à, không cần nói vòng vo, chỉ bằng chúng ta đối đi, em cứ xem như vì cứu mạng bá tánh đi.”

Bá tánh, tôi không cần! Một người như chị, tôi ăn no rồi việc mà cứu chị sao?

Đào Nhạc nghĩ như vậy, ngoài miệng lại nói, “Chị cả, chị xem chị kia, em nói chuyện này không phải là giỡn đâu, chị cũng biết em học môn tố tụng là yếu nhất rồi, không dám đi chọc vào nòng súng.”

Đào Nhạc đã có dự tính trước, cô chọn người phụ đạo là một người của tổ hình pháp, là một cô tốt nghiệp tiến sĩ ở đại học F, một nữ giáo sư, nổi tiếng ân cần, hết sức có trách nhiệm với học sinh. Chính vì có một giáo sư phụ đạo như vậy, Đào Nhạc trong lúc khảo nghiệm không chút do dự mà chọn hình pháp chuyên nghiệp.

Chương 2.2

Chỉ là, thành tích lần thi đầu tiên không tốt lắm, ngày hôm đó, trong lòng Đào Nhạc lo sợ, lo sợ công sự cực khổ trong một năm qua sẽ đổ sông đổ biển.

Đang nói, Lưu Hạo Nguyệt chỉ vào tờ danh sách nói, “Đúng rồi, Đào tử, tổ hình pháp của các cậu cũng đổi rồi cậu biết chưa?”

“Sao?” Đào Nhạc không thể tin được mà trừng mắt.

“Thực ra sắp xếp người hướng dẫn lần này không phải do sinh viên năm vừa rồi tự chọn, là phía nhà trường sắp xếp, ban đầu không phải là cậu đã chọn giáo sư Phùng sao, bây giờ đã đổi rồi.”

Đổi rồi? Đổi sang tên khốn nào rồi?

Đào Nhạc không rảnh mà quan tâm đến cơn giận của chị cả, liền tóm lấy tờ danh sách, trên tờ giấy chỉ chút toàn là chữ, rốt cuộc cũng tìm được tổ hình pháp C trong danh sách rồi, còn có mũi tên kí hiệu hướng đến tên thầy hướng dẫn.

“Không phải, Hạo Nguyệt, cậu xác định là tờ danh sách này chứ?”

Lưu Hạo Nguyệt gật đầu, “Cực kì chính xác, thầy hướng dẫn của cậu chính là anh ta.”

Tô Dịch Văn, Đào Nhạc lập đi lập lại nghiền ngẫm cái tên này, bộ CPU trong đầu hoạt động thần tốc, kết quả vẫn không tra ra người này.

Lúc này Đào Nhạc tuyệt đối không quan tâm cố Lê Văn tâm tình không tốt, giọng nóng nảy, “Hắn ta từ đâu chui ra vậy, mình không biết hắn!”

“Cậu không cần phải biết hắn, hắn biết cậu là đủ rồi.”

Bát nước lạnh này của Lưu Hạo Nguyệt thật sự rất tuyệt, hắt một cái có thể ngăn Đào Nhạc một chữ cũng không nói ra được. Cố Lê Văn tốt xấu gì cũng biết lai lịch đối phương, mà bà cô ngược lớn kia nói trắng ra là thích nghe lời khen. Nhưng Đào Nhạc lại không giống như vậy, học hết bốn năm đại học, thầy cô nào dạy cô cô đều biết rõ tường tận, chỉ có Tô cái gì Văn là cô chưa từng nghe qua.

Lưu Hạo Nguyệt nói một câu trấn an, “Nhìn như vậy chắc là giáo sư mới rồi, mình cũng nghe nói giáo sư mới này tốt nghiệp với vị trí thứ nhất đấy. Bọn họ chắc cũng phải làm điều gì cho cấp trên thấy ?”

Nghe ngược lại cũng thấy có chút đạo lý, trong lòng Đào Nhạc chẳng biết sao lại có lo lắng, dù sao thì biết người biết ta trăm trận trăm thắng, cô ngay cả đối phương là thần thánh nơi nào cũng không biết, con đường tốt nghiệp lần này thật gấp ghe, khó khăn quá.

“Còn nữa, còn nữa...” Thấy Lưu Hạo Nguyệt mở tờ giấy ra, “Tổ hình pháp của các cậu chiều nay họp, mình đã hỏi qua lớp trưởng về địa điểm, cậu đừng quên nha.”

Đào Nhạc liếc mắt một cái, à, phòng làm việc lại ở lầu của nghiên cứu sinh, sống ở đâu thì yên ở đấy, cô không tin vận may của mình lại thua Cố Lê Văn!

Đương nhiên, nếu những lời này Đào Nhạc nói vào bốn tháng sau, vậy cô tuyệt đối sẽ khinh bỉ bản thân hiện tại. Chỉ là ngay sau đó cô thật ngốc nghếch, khờ dại tin tưởng lời bàn luận về giáo sư mới kia của Lưu Hạo Nguyệt, ai ngờ bản thân cô đang bước trên con đường không lối về.

Đường không lối về—trong đầu Đào Nhạc quả thực hiện ra những từ này, cô nhìn xung quanh ..., bỗng nhiên có một loại linh cảm không tốt, lại vừa lấy tờ giấy Lưu Hạo Nguyệt đưa xem lại kĩ càng, nói là tập trung ở hành lang lầu sáu, nhưng mà tại sao lại toàn sinh viên nam không vậy.

Chẳng lẽ tổ hình pháp C ngoài cô là nữ ra thì không còn ai nữa sao?

“Đào Nhạc, cậu tới rồi.”

Cô vừa nghe giọng nói ảo ảo vang lên, toàn thân lập tức nổi da gà, thảo nào vừa ra khỏi thang máy đã thấy bất an, hóa ra là do chung một tổ với tên ảo ảo này.

Đào Nhạc xoay người, vẻ mặt tươi cười, “Ồ, thì ra là Phàn Kiến cậu cũng chọn hình pháp à.” Cô ngay cả bản thân cũng không tin có thể nói ra những lời buồn nôn như vậy. giống như hai tú bà kĩ viện đang tán gẫu.

Phàn Kiến, tôi thấy anh chính là bị coi thường, ba mẹ có tính cách như vậy, thảo nào con trai biến thành thế này, so với các bà chị còn không được! Không đúng, nếu như hấn ta có vài phần sắc đẹp hoặc là làm một chàng gay đáng yêu, nhưng điều then chốt là hấn lớn lên cũng quá có lỗi với quần chúng nhân dân, tất cả đều là sai lầm!

“Đúng vậy, mình biết cậu chọn hình pháp nên mình mới đến tổ này.”

Phàn Kiến cười cười, hù dọa toàn trường.

Đào Nhạc cảm thấy câu châm ngôn này quả thật là một kiệt tác kinh điển của thế kỷ 21, cô thật sự chịu không nổi cái bộ dạng then thùng lại buồn nôn giọng cười thô tục của cậu ta.

Đợi đã, cậu ta vừa nói cái gì, hấn vì theo cô mới đến tổ này sao?

“Ặc, làm sao mà cậu biết tôi chọn hình pháp?” Đào Nhạc hỏi thăm dò một câu.

“Đương nhiên là mình biết, chỉ cần là chuyện của cậu tôi đều biết rõ như lòng bàn tay.”

Tên dê tiện, vậy mà lại đi điều tra cô!

Đào Nhạc biết Phàn Kiến đối với cô là động cơ khó đoán, cô tự nhận thấy mình không có trêu chọc cậu ta, ít nhất trong bốn năm học cũng không nói được mấy câu, càng không có biểu hiện gì là có thiện cảm, càng không có vòng một to, nhưng người này giống như uống nhầm thuốc, điên cuồng bắt đầu từ lúc khai giảng theo đuổi cô, bọn Cố Lệ Văn cười nhạo cô suốt bốn năm, nói là được Phàn Kiến để ý cũng giống như trúng thưởng năm triệu tệ (~ 10 tỉ VND).

Bây giờ tốt rồi, ý tứ rõ ràng, xem điệu bộ chắc đã chuẩn bị chiến đấu trường kì, sau khi tìm hiểu cậu ta vẫn sẽ tiếp tục làm phiền, cho tới khi nào cô đồng ý thỏa hiệp thì thôi.

Đào Nhạc thậm chí đã bắt đầu dao động về quyết định trong bài khảo nghiệm của mình, cô chưa bao giờ nguyên rủa người nào, nhưng lúc này cô cực kì muốn Phàn Kiến có thể biến mất trước mặt cô.

“Đào Nhạc, đợi một chút, cậu có rảnh không, mình muốn—— “

“Haiz, mọi người đi hướng nào rồi vậy.” Đào Nhạc cố ý ngăn trọng tâm câu chuyện, không để mắt tới ánh mắt giả vờ thâm tình của Phàn Kiến, nhìn thấy các bạn khác đang chuẩn bị dời đi cô lập tức đuổi theo. Cô biết Phàn Kiến có âm mưu, đi đến đâu cũng không bỏ qua cơ hội hẹn hò với cô. Đáng tiếc, cô tránh hấn như tránh ôn thần.

Kỳ thực cũng không thể nói Đào Nhạc tuyệt tình, chỉ là trước mắt cô không có hứng thú với đàn ông, hướng chỉ loại người này độ PH còn không được bằng 7 (chê anh này không giống đàn ông). Cuộc đời của cô không thể bị đàn ông ràng buộc được!

Thật vất vả mới thoát khỏi việc làm phiền của tên dê tiện, Đào Nhạc mới biết bọn họ tập hợp chỉ để xác định số nhân viên, tổ này tổng cộng mười hai người, đúng như cô dự đoán, chính xác chỉ có một sinh viên nữ, chính là cô!

Được thôi, hóa ra cô là người nổi bật.

Oán niệm của Đào Nhạc càng ngày càng sâu đậm, tốt nhất đừng để cô biết danh sách này do ai sắp xếp, nếu không cô nhất định sẽ tới nhà tìm hấn tính sổ.

Đang suy nghĩ vậy, người phía trước đã đứng lại, Đào Nhạc đang buồn bực như thế, lại có người hỏi một câu ai sẽ đi gõ cửa, cô nhìn lại, thì ra là đã đến phòng làm việc rồi.

Lại không biết người nào ngăn đao mà mở miệng, “Đào Nhạc, hay là cậu tới gõ cửa đi.”

Đột nhiên bị chỉ đích danh, Đào Nhạc không có phản ứng, vừa ngẩng đầu, tất cả ánh mắt đều tập trung trên người cô, khiến ọi người chờ đợi như vậy, cô thật giống Đức Mẹ Maria.

“Đào Nhạc, cậu là nữ, đương nhiên phải là cậu gõ cửa rồi.”

Đều là nguy hiểm! Đào Nhạc trừng mắt, bình thường cái bọn bại hoại này thấy bà cô ngực lớn là hằng hái tích cực, sao bây giờ không tiếp tục khoe khoang đi? Cô liền biết làm người nổi bật không có kết quả tốt, chỉ là bây giờ không phải lúc để tính toán.

“Được, được, các cậu có cần phải như vậy không, gõ cửa chứ đâu phải việc lớn gì đâu.”

Đào Nhạc cau mày, đi nhanh về phía trước, bọn con trai xem cô như nữ hoàng nhanh chóng xếp thành hai hàng nhường đường cho cô.

Gõ nhẹ ba lần, nghe bên trong có người lên tiếng mời vào.

Đương nhiên, Đào Nhạc là người đầu tiên bước vào phòng, nhưng mà bố trí bên trong làm cô có chút ngạc nhiên. Đây là phòng làm việc à, trong tù còn thoải mái hơn chỗ này, nhỏ xíu chỉ có vài mét vuông, trên bức tường đáng thương còn có một cái cửa sổ bé tí, để thông gió hay lấy ánh sáng nói chung cũng không khác nhau, cũng may bây giờ là ban ngày, nếu không đợi lâu ở nơi này nhất định sẽ chết ngạt, làm thầy hướng dẫn năm nay thật không dễ dàng gì.

Trong chốc lát, mười hai người đã đứng chật cứng trong “phòng giam bé nhỏ”

“Chào thầy.”

Bọn con trai đều cúi chào lễ phép, vì luận văn dù sao thì cũng nên để lại ấn tượng tốt cho thầy.

Đào Nhạc vinh dự được thưởng thức cảnh đẹp, quên mất đến đây để làm gì rồi. Cô nhanh chóng thu lại sự hiếu kỳ của mình, cũng thật thà nói một câu chào thầy. Hơi nhướng mắt, cô chăm chú nhìn đến bàn làm việc kế bên, cảnh tượng bề bộn trên bàn, cả đời cô cũng không quên được, hình ảnh sách chất cao như núi, cái laptop đáng thương không có chỗ để.

Thầy giáo này thật có cá tính, có thể bày ra thế này cũng hợp với cô lắm.

“Xin lỗi, chỗ tôi hơi lộn xộn.”

Í, thầy lên tiếng rồi. Vừa nghe, giọng nói rất hay, dịu dàng như nước, miễn cưỡng cho 1 điểm A.

Nhưng mà, ý của Đào Nhạc không phải là về mặt đó, cô cười trộm, người này vẫn còn cứu chữa được, biết bản thân đã bôi xấu trước mặt sinh viên.

“Trước tiên để tôi giới thiệu, tôi là Tô Dịch Văn, là thầy hướng dẫn của tổ hình pháp C.”

Rốt cuộc cũng vào đề chính. Đào Nhạc ngẩng đầu, không nghĩ tới lại vừa đối mặt với người đàn ông kia.

2. Chương 03-04

Chương 3.1

Đào Nhạc lằm to rồi.

Cô thể nào cũng không đoán trước được, thoát nhìn khí chất trước mắt thật xuất sắc, một người đàn ông ăn mặc gọn gàng, sạch sẽ vậy mà lại ngồi ở cái bàn làm việc lộn xộn. Cô càng không thể nghĩ được rằng, hắn ta đang nhìn cô, trông kính sáng lóa, cặp mắt hoa đào dường như khẽ mỉm cười.

Sao lại có thể như vậy, nhất định là cô bị hoa mắt rồi.

Đang nghĩ ngợi, liền nghe một giọng nữ the the quanh quẩn bên tai.

“Bán đứng tình yêu của em, buộc em phải rời xa, cuối cùng cũng biết được chân tướng nước mắt em. Bán đứng tình yêu của em, lương tâm của anh sẽ phải trả giá, cho dù có cố gắng thực sự cũng không thể mua lại...”

Hết rồi, hết mẹ nó thật rồi, người như vậy mà lại cài nhạc chuông thế này sao, hơn nữa âm thanh hơi bị lớn, còn to hơn cả âm thanh xe cộ bên ngoài.

Nhưng mà, ngay lúc Đào Nhạc đang mở to mắt nhìn Tô Dịch Văn lấy di động từ trong đồng sách ra, hồn vía cô đã xém bị lên mây, phải cố gắng nén lại không dám cười thành tiếng.

Câu nói con người không nên chỉ nhìn vào bề ngoài, hôm nay xem như Đào Nhạc được mở mang hoàn toàn rồi.

Tô Dịch Văn chỉ nói vài câu liền cúp máy, ánh mắt thản nhiên nhìn qua mọi người, sau đó dừng lại trên người Đào Nhạc hai giây. Về chi tiết này, thần kinh nhạy cảm của Đào Nhạc cũng cảm nhận được, hai giây này hình như có chút không bình thường.

“Xin lỗi mọi người.” Tô Dịch Văn cười cười, tiện tay cầm lấy tờ danh sách bên cạnh, “Người đều đến đủ rồi chứ. Trước tiên nói qua với mọi người một chút, bởi vì tôi là giáo viên vừa được điều đến, cho nên đối với luận văn tốt nghiệp của các em năm tư còn chưa hiểu rõ lắm. nếu như có thể, trong mười hai người các em tốt nhất nên chọn ra một tổ trưởng, như vậy thì tôi có việc gì sẽ trực tiếp thông qua người đó biểu đạt với mọi người, dù sao bây giờ các em cũng nên họp lại cho tiện.

Lời vừa nói ra, đám nam sinh phía dưới bắt đầu rục rịch rồi, loại công việc khó nhằn như vậy ai mà đồng ý chứ.

Cho nên vào thời điểm mà ánh mắt của cả đám người tập trung vào Đào Nhạc, thì người tổ trưởng được chọn cũng sinh ra rồi. Trừ lúc đám người bại hoại được bà cô ngực lớn bồi dưỡng, thì đây là thời điểm bọn họ ăn ý nhất.

Đào Nhạc không phải đầu gỗ, tự nhiên cũng biết được tính toán trong lòng bọn họ, cô làm sao có thể lần thứ hai trở thành bia đỡ đạn, giờ phút này phải ra đòn phủ đầu trước.

“Vậy bạn nữ này làm tổ trưởng đi.”

Một câu nói của Tô Dịch Văn đã làm cho ý tưởng ‘ra đòn phủ đầu’ đẹp đẽ của Đào Nhạc bị bóp chết từ trong trứng nước.

Hắn càng vân đạm phong khinh (khí chất nhẹ nhàng, nhàn nhã) mà hỏi, “Đúng rồi, tên của em là...”

“Thầy à, tên cô ấy là Đào Nhạc.” Có người lập tức báo rõ tên của cô, lo sợ việc chọn tổ trưởng có thay đổi.

Tô Dịch Văn mỉm cười, “Đào Nhạc...đúng không?”

Giây phút đó, Đào Nhạc dường như cho rằng mình vừa bị ảo giác, tại sao Tô Dịch Văn vừa gọi tên cô cô liền cảm thấy cả người không được tự nhiên. Vội vàng xem xét lại, hắn ta cũng không có điểm nào không đúng, nụ cười tao nhã, âu phục cà vạt không thiếu, nói chung vẫn là một con người.

Đào Nhạc à Đào Nhạc, bây giờ là lúc bối rối sao, ngay cả một cơ hội mở miệng mày cũng không có, việc chọn tổ trưởng đã định như thế sao? Càng nghĩ càng bất công, cô làm gì cũng không thể thoát khỏi chuyện tồi tệ này.

Thấy thái độ của cô thay đổi với tần suất quá nhanh, Tô Dịch Văn liền hỏi một câu, “Em có vấn đề gì muốn hỏi có phải không?”

“Thầy Tô à, em...” Đào Nhạc dừng lại, không phải là cô nói không nên lời, mà là nụ cười của Tô Dịch Văn càng lúc càng chói mắt, càng giống như là uy hiếp, làm cho người ta vô cùng khiếp sợ.

“Em làm sao?” Hắn ta hỏi lại, chờ câu trả lời của cô.

Thật ra Đào Nhạc có cả một bụng các vấn đề, dựa vào cái gì bắt cô làm tổ trưởng, dựa vào cái gì mà cô thân gái một mình lại ở cái tổ này, dựa vào cái gì cô là con gái mà!

Ý cười trong mắt Tô Dịch Văn biến mất, “Nếu không có vấn đề gì, thì tôi tiếp tục nói đây.”

Đào Nhạc thực sự nhận không được nữa rồi, chết thì chết vậy, cho dù là âm thầm chịu đựng cô cũng không muốn!

“Thầy Tô, em muốn hỏi...”

“Được rồi, tôi biết em muốn hỏi cái gì rồi.” Tô Dịch Văn ngắt lời, không đếm xỉa đến gương mặt dần biến sắc của Đào Nhạc, “Cách thức liên lạc đợi lát nữa tôi sẽ cho em. Còn có, một tuần tôi chỉ có thể lên lớp hai ngày, cho nên thời gian đến phòng làm việc ở đây rất ít. Nếu như không có vấn đề gì lớn, tốt nhất chúng ta nên tiết kiệm thời gian của mọi người, em thấy thế nào?”

Một hồi nói ra vừa trấn áp được Đào Nhạc, cô tự hỏi phản ứng bình thường rất nhanh, lúc này lại như uống phải keo dính, miệng cũng mở ra không được. Tô Dịch Văn vẽ ra bày ra một đường như vậy, vô hình chung như nói với cô cái chức tổ trưởng này là định cho cô rồi, nếu không dám thì thật là có lỗi với đồng đảo quần chúng, còn có thời gian quý báu của hân ta. Có một điểm then chốt là, quyền sinh sát của luận văn lần này nằm trong tay Tô Dịch Văn, Đào Nhạc có lý do nói không sao!

Đào Nhạc vẽ mặt nịnh nọt, “Thầy Tô, em không có vấn đề gì. Thật ra em chỉ muốn nói chức tổ trưởng này em sẽ làm, thầy cứ tiếp tục.” Trình độ trở mặt của cô đúng là hạng nhất, suy tính một chút, cùng lắm là cực khổ ba tháng, chờ tốt nghiệp rồi thì xem ai quản được ai nha.

Tô Dịch Văn cười cười, xem như tương đối hài lòng với thái độ của cô.

“Về luận văn tôi nói đơn giản một chút, luận đề tự do, nhưng giữa các em không thể có sự trùng lặp, sau khi chọn được đề, để Đào Nhạc tập hợp lại đến cuối tuần giao cho tôi.”

À, đây chính là phân nhiệm vụ cho cô rồi. Trong lòng Đào Nhạc mặc dù có cả vạn điều không vừa ý, nhưng cô cũng chỉ có thể chịu đựng.

Có người đưa ra câu hỏi, “Thầy Tô à, vậy viết theo hướng giống nhau thì không sao chứ?”

“Chuyện này không sao, chỉ cần luận điểm không trùng lặp là được.” Tô Dịch Văn dừng một chút, giọng nghiêm túc, “Hễ là luận văn đều sẽ chuyển đến kho tư liệu, cho nên tôi hi vọng mọi người làm việc cho thành thật, không nên có chuyện copy tài liệu, nếu bị nhà trường phát hiện tôi cũng không bảo vệ nổi các em đâu.”

Mấy tên nam sinh bên cạnh nghe xong, lập tức cúi đầu, đoán chừng trong lòng bọn họ đều cảm thấy may mắn, ai mà ngờ sẽ có tình huống này, nhưng mà Đào Nhạc lại không cho là như vậy, chỉ là viện cớ, anh là một thầy giáo mới, có thể bảo vệ được chúng tôi mới là lạ đó, muốn theo giáo sư Phùng, chắc chắn là không mạo hiểm, thôi rồi, cô thật không may, lại rơi vào tay một tên chủ nhân không quyền không thế.

Chương 3.2

Tô Dịch Văn lại bổ sung thêm một câu, “xác định luận đề sau khi mọi người có dàn ý, lúc đó tôi sẽ giúp mọi người sửa lỗi.”

Cũng không khác biệt lắm, Đào Nhạc phải thừa nhận rằng, tuy Tô Dịch Văn không có bài bản gì nhưng ngược lại xem ra cũng rất có trách nhiệm.

“Mọi người còn vấn đề gì muốn hỏi nữa không?”

Tô Dịch Văn lên tiếng, bọn nam sinh cùng lúc lắc đầu, cả đám đều mong có thể lập tức chạy đi.

“Vậy hôm nay đến đây thôi, mọi người cứ về trước, có việc gì tôi sẽ thông báo sau.”

Vậy là được giải phóng rồi sao? Cái đầu nhỏ của Đào Nhạc cũng bắt đầu thả lỏng, cuối cùng cô cũng có thể nói lời “bye bye” với tên cai ngục này rồi.

Đang xoay người muốn đi, liền nghe giọng Tô Dịch Văn vang lên, “Đào Nhạc ở lại một chút.”

Chết tiệt, cô quên mất chuyện mình là tổ trưởng, haiz vậy là bắt đầu bóc lột sức lao động của cô rồi. Lúc quay đầu lại, thấy được cặp mắt nhìn có chút hả hê của mấy tên nam sinh kia, Đào Nhạc nén giận, cho dù cực tức có to lớn đến cỡ nào cũng phải nuốt vào bụng thôi.

Vì tốt nghiệp, nhịn xuống, nhịn xuống!

Cửa đóng lại, trong căn phòng nhỏ hẹp chỉ còn lại hai người. Không biết vì sao mà Đào Nhạc có chút bất an, vừa nãy có nhiều người vậy, giờ lại trống không làm cô có chút không thích ứng kịp. Chợt câu “Trai đơn

gái chiếc” lóe lên trong đầu cô, thực là làm Đào Nhạc phải nheo mắt lại, tính toán lại thì hôm nay đã tính sai N lần rồi.

Nhỏ nhỏ vào nè, hừ! chỉ là một ông chú, mà sợ ông ta làm được gì chứ!

Mặc dù nghĩ vậy, Đào Nhạc vẫn đứng cách bàn làm việc hai bước chân, tốt nhất là nên đề phòng một chút.

Tô Dịch Văn đương nhiên chú ý tới, chỉ là anh không muốn vạch trần cô thôi, chẳng lẽ trên mặt anh viết chữ muốn ăn thịt người à, tiếng chuông kinh điển lại vang lên.

Kinh thiên phích lịch(sấm chớp rền trời), đã hai lần rồi, hơn nữa đều không báo trước, Đào Nhị nhin giỏi đến mấy cũng không chịu nổi, phì ra tiếng cười. Cô lúng túng quá, vẻ mặt lập tức trở lại bình thường, chỉ là trong lòng lo lắng, tưởng tượng thảm kịch sắp xảy ra.

Tô Dịch Văn vừa nghe điện thoại, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Đào Nhạc, tia sáng phản chiếu từ cặp kính nhìn cô xem ra là có ý muốn giết người, âm u kinh khủng. Còn về đôi mắt, vì bị che khuất, thực sự không cách nào nhìn rõ được.

Đào Nhạc thực sự rất muốn nói, cô cười hoàn toàn là do Tô Dịch Văn. Cô có thể lý giải rằng thế hệ trước của bọn họ có những sở thích và cách thưởng thức mọi thứ rất riêng, nhưng cũng không cần dùng cái âm thanh lớn đến như vậy chứ, dù sao thì cũng nên để âm lượng nhỏ một chút không thì dùng chế độ im lặng có phải không, vừa mới cười như vậy, không chừng đợi lát nữa hân ta sẽ phê bình cô thế nào nha.

Tóm lại một câu, sự khác biệt giữa hai thế hệ là vấn đề không cách nào giải quyết được của một xã hội phát triển, cũng là một trong những nhân tố dẫn đến việc con người bạo động.

Thuận tiện nghe được Tô Dịch Văn nói một câu ‘tôi biết rồi’, hân cúp điện thoại, tìm Đào Nhạc liền ép lại, mồ hôi sau lưng tuôn ra ào ào.

Phòng làm việc thoáng cái đã tĩnh lặng, Đào Nhạc thậm chí không dám đưa mắt nhìn lên, muốn đối diện với hân, cô không có gan. Đào Nhạc nghĩ ngay tới cách xin lỗi trước, đợi khi hân mở miệng dạy bảo cô thì tính chất sẽ khác nhau rồi.

“Đào Nhạc, đây là số điện thoại của tôi, em cố mà nhớ.”

“Dạ, được.”

Đào Nhạc chuẩn bị cầm lấy bút, đợi đã, Tô Dịch Văn bảo cô nhớ số điện thoại, chứ không phải hân sẽ phê bình cô sao, sẽ nói cô không tôn trọng thầy giáo, ngược lại cứ xem như không có việc gì xảy ra, quả là không bình thường rồi.

“Sao vậy?” Tô Dịch Văn thấy cô không cử động, liền cười hỏi một câu.

Đào Nhạc phản ứng lại, “Không có gì, thật ra em còn muốn hỏi thời khóa biểu của thầy, như vậy nếu có việc cũng có thể trực tiếp đến phòng học tìm thầy rồi.” Cô đúng là không phải lanh lợi tầm thường, nói không chừng lại đang tự tán dương mình rồi.

Tô Dịch Văn gật đầu, cầm tờ giấy viết lên vài chữ đưa cho Đào Nhạc, “Em xem đi, trên đó còn có địa chỉ Email của tôi, hồi nãy tôi quên nói với bọn họ rồi, em về nói ọi người, sau này luận văn có thể gửi qua email cho tôi.”

“Dạ, em biết rồi thầy.” trước mắt nên xem trọng chuyện luận văn, cô quyết định không quan tâm đến sự việc chen ngang vừa nãy, hân ta dù sao cũng là thầy giáo, làm sao có thể chấp nhất một sinh viên tầm thường như cô chứ.

Suy nghĩ như vậy, Đào Nhạc tự nhiên lại thấy vui vẻ hơn nhiều, đặt lại tờ giấy, cười sáng lạn, “Thầy Tô à, nếu không còn việc gì, em xin đi trước, cuối tuần em lại đến.”

“Ừ, đi đi.” Tô Dịch Văn trả lời dễ chịu.

Lúc này Đào Nhạc đã hoàn toàn tin tưởng Tô Dịch Văn là một thầy giáo tốt, tuy rằng còn đôi chỗ thua kém giáo sư Phùng, nhưng có thái độ như vậy đối với học trò cô sẽ yêu thích, dù sao càng nhìn hân càng thấy thuận mắt, cái chức tổ trưởng này cũng không đau khổ như trong tưởng tượng.

Bước chân nhanh nhẹn, Đào Nhạc đi đến bên cửa, trong lòng nghĩ khi trở về thật sự nên cảm ơn Lưu Hạo Nguyệt, vì cô ấy bảo cô nên có lòng tin với thầy giáo mới mà.

“Đúng rồi, Đào Nhạc...”

Tô Dịch Văn đột nhiên gọi cô, cũng cắt đứt dòng suy nghĩ của cô.

“Sao ạ?” Đào Nhạc cho rằng hẳn còn lời chưa nhấn nhủ, cười ha ha quay đầu lại.

Tô Dịch Văn đẩy đẩy mắt kính, nụ cười quỷ dị, “Sau này nếu muốn cười, không cần phải nhịn, đối với sức khỏe sẽ không tốt.”

Chương 4.1

Đào Nhạc suýt nữa phải kéo bộ mặt của mình trở về kí túc xá. Cô làm sao cũng không nghĩ đến Tô Dịch Văn cuối cùng lại ra tay như thế, cái gì gọi là muốn cười không nên nhịn, đối với sức khỏe sẽ không tốt. Cô cười, còn không phải là vì hẳn ta sao!

Không đúng, Đào Nhạc thầm nghĩ, cũng không thể hoàn toàn trách Tô Dịch Văn, chỉ có thể nói bản thân mình đạo hạnh quá thấp, bị bề ngoài của hắn lừa gạt. Bây giờ mới biết con người này cực kỳ nham hiểm, biểu hiện trước tiên làm cô thấy như một quả táo ngọt ngào, chờ cô mất cảnh giác, lại dùng nước muối roi da bắt đầu đánh cô, chiêu này đúng là quá độc ác mà.

Đào Nhạc nắm tay thành quyền, lửa giận trong lòng từ từ bốc lên, Tô Dịch Văn, bà cô này nếu không phải nhìn thấy điều máu chó là sắp tốt nghiệp, thì sáng nay đã đem người ra mà đánh rồi, để xem cặp mắt kính của người còn phát sáng được không!

Vừa nghĩ, Đào Nhạc vừa đẩy cửa kí túc xá, tuyệt đối không dự liệu được cái laptop cũ kĩ của Cố Lệ Văn đang vang lên lời ca của bài hát thảm thiết.

“Bán đứng tình yêu của em, buộc em phải ra đi, cuối cùng cũng biết được chân tướng nước mắt em. Bán đứng tình yêu của em, lương tâm của anh sẽ phải trả giá, cho dù có thực sự cố gắng cũng không thể mua lại...”

Đào Nhạc thực sự chịu không nổi, giọng gắt lên, “chị cả. tắt bài hát này đi!” đều tại bài hát này mà cô rước lấy họa, nếu không cô đâu có xui xẻo thế này.

Mọi người thấy vậy, nhận ra vẻ mặt Đào Nhạc khó chịu. Cố Lệ Văn vội vàng tắt nhạc, quay đầu lại thấy ngay vẻ mặt cực kì khó chịu của Đào Nhạc, liền hỏi, “Quả Đào à, xảy ra chuyện gì vậy, ai đã chọc em giận?”

Lời này hình như là cô vừa hỏi Cố Lệ Văn vào lúc sáng, hiện tại lại đảo ngược, hoàn toàn trả lại cho cô rồi. Lúc này Đào Nhạc không thể không tin tưởng chuyện có báo ứng.

Lưu Hạo Nguyệt tiến lên giúp cô vuốt giận, “Cậu nói xem, đi họp có một chút mà đã thành ra bộ dạng tức giận như thế, có phải luận văn có vấn đề gì không?”

Đào Nhạc đột nhiên nhìn thẳng Lưu Hạo Nguyệt, giọng lạnh lùng, “thiên toán vạn toán(suy nghĩ kĩ càng), chính là mình tin lầm cậu!”

Lời thoại này rất giống trong phim võ hiệp nha, vẻ mặt Lưu Hạo Nguyệt vô tội, “Ôi, mình đã nói cái gì sao?”

Đào Nhạc vừa nghe, càng tức giận hơn, “ là cậu nói thầy mới đối xử rất tốt với sinh viên, tại sao tới phiên mình thì lại thành như vậy, cậu chỉ biết lừa mình thôi!”

“Ặc, chuyện này...lúc đó mình chỉ thuận miệng nói vậy thôi, không nghĩ rằng cậu sẽ an tâm tin tưởng mà.” Lưu Hạo Nguyệt hận bản thân nhiều chuyện, rảnh rỗi làm mọi chuyện thêm ồn ào, ngó thấy lửa giận trong mắt Đào Nhạc, vội vàng nói sang chuyện khác, “Thầy hướng dẫn của các cậu ác lắm hả, không phải cậu cãi nhau với ông ấy chứ?”

Ai cũng biết tính của Đào Nhạc, tuy bình thường cả ngày cười hi hi, nhưng nếu cô có hiềm khích với ai, lập tức sẽ lộ ra tính cách thực sự.

Đào Nhạc lười đến nỗi không muốn nói tiếp tới chuyện nguyên nhân hay hậu quả nữa, thở dài nặng nề, “Bây giờ mình lại muốn đổi với chị cả đây, đi với bà cô ngực lớn cũng thấy hài lòng.”

Cố Lệ Văn không hiểu, “không ngờ thầy hướng dẫn của bọn em còn lợi hại hơn bà cô kia nữa.”

“Lợi hại hay không, hiện tại em không biết rõ. Tóm lại, hẳn chính là một tên sói đội lốt cừu!” Thử hỏi cho tình hình lộn xộn hiện tại của Đào Nhạc, cô thực không biết mình còn có thể hình dung Tô Dịch Văn như thế nào, hơn nữa, trực giác con gái rất chính xác, hẳn không phải là một người đàn ông đơn giản.

“Quả Đào(*), có phải ông ta động tay động chân với cậu rồi không?” Lưu Hạo Nguyệt chỉ nghĩ ra được điều này, nếu không Đào Nhạc sẽ không kích động như vậy.

“Hắn dám!” Đào Nhạc lớn tiếng, “chỉ là một ông chú mà muốn làm mưa làm gió như vậy, phản rồi! công phu Tán Đả(Shanda một trong các môn võ của TQ) của bà đây phí phạm vậy sao!”

Nói đến chuyện Đào Nhạc học Tán Đả, hoàn toàn là vì Phàn Kiến. Vì là người bản địa, mỗi cuối tuần Đào Nhạc sẽ về nhà, không biết làm thế nào mà Phàn Kiến biết được, có mấy lần đi theo cô vào buổi tối, báo hại Đào Nhạc sợ tới nỗi mấy tuần không dám về nhà. Địa chỉ nhà bị phơi bày là chuyện nhỏ, an toàn bản thân là chuyện lớn, nhưng dù sao cũng là quan hệ bạn bè không muốn làm cậu ta mất mặt, cô không muốn báo cảnh sát, dứt khoát đi học Tán Đả, mặc dù bản thân không phải là một cô gái có thân hình cường tráng, chỉ cần đánh đúng quyền, dư sức đối phó với tên ẻo lả này.

Chỉ là, mạng của Phàn Kiến dẻo dai như Tiểu Cường (con gián), mặc dù bị cô đánh đến nỗi không thể đuổi theo, nhưng hình thức theo đuổi càng ghê gớm hơn trước, nói là trên người Đào Nhạc tỏa ra điểm gì đó nổi bật, nên lòng ngưỡng mộ của cậu ta đối với cô không thể nói nên lời. Hôm nay nhớ lại lời nói ngày trước của cậu ta, xem ra đã ngang ngửa với nhân viên FBI rồi.

Đào Nhạc lại nghĩ đến Tô Dịch Văn, tuy hẳn không có bộ dạng quái dị như Phàn Kiến, nhưng nhìn ngang nhìn dọc cũng là loại đàn ông thư sinh, trói gà không chặt mà muốn động đến cọng lông của cô, nằm mơ đi!

“Đúng rồi Quả Đào, dọn dẹp giấy tờ này đi.” Rốt cuộc Cố Lệ Văn vẫn là chị cả, mọi chuyện lớn nhỏ trong kí túc xá đều do cô quản lý.

Đào Nhạc nhận lấy một đồng giấy trắng, mắt nhìn, “Đây lại là cái gì vậy?”

“Là mấy bảng chấm điểm, còn có vài ý kiến nhận xét gì đó, tóm lại phải có chữ kí của thầy hướng dẫn.”

Tại sao lại liên quan tới thầy hướng dẫn, chỉ là tốt nghiệp thôi mà, cần gì phải có loại bệnh hình thức thế này! Đột nhiên Đào Nhạc cảm thấy tiền đồ của mình trở nên u ám, nghĩ tới cuối tuần phải gặp Tô Dịch Văn, cô lại giữ cái chức tổ trưởng chết tiệt, cái đám nam sinh bại hoại kia hình như chỉ biết trông cậy vào cô, nghĩ lại thấy có chút mệt mỏi.

Cho dù mệt mỏi, thời gian vẫn cứ trôi qua như thường.

Tuần tiếp theo, Đào Nhạc cực kì bận rộn, bản thân vừa lo cho luận văn của mình, chọn đề mục đại cương, cái đầu bọn nam sinh còn cần phải được cô thúc giục. Nhắc tới mấy tên này hình như có vẻ không vội vàng gì cả, cũng chỉ có vài người là chịu giao đề cương, cô giống như bảo mẫu lúc nào cũng phải theo nhắc nhở. Có lúc cô chẳng muốn quan tâm, bọn họ có tốt nghiệp hay không cũng chẳng liên quan gì tới cô! Nhưng suy đi nghĩ lại, nếu đến lúc đó, Tô Dịch Văn lại phê bình cô vô trách nhiệm thì phải làm sao bây giờ? Mà không chừng hẳn thấy cô không làm được, lời cô ra, vậy thì tiêu rồi.

Nghĩ vậy, tốt nhất vẫn là nhẫn nhịn, tốt nghiệp rồi, cô cũng không thể cầm tấm bằng tốt nghiệp như vậy mà đi được.

Hao tổn nhiều công sức, đem tất cả những công việc rề rà tiến hành xong, qua thêm một tuần cuối cùng cũng hoàn thành. Đào Nhạc muốn ngày mai dứt khoát tìm Tô Dịch Văn, đem giao hết tất cả đề cương để tránh gặp phiền phức.

Ngược lại lần trước khi Tô Dịch Văn đưa cho cô tờ giấy nhỏ, thực ra lần đó cô cũng không nhìn kĩ lắm, chỉ nhìn sơ qua, nhưng phải thừa nhận nét chữ của hắn thật hài hòa, đẹp đẽ, giống như chính con người của hắn.

Cô lập tức lắc đầu xua đi suy nghĩ ấu trĩ này, sao lại giống nhau được chứ, nội tâm người này vô cùng tối tăm nha.

Đào Nhạc suy nghĩ một chút, dùng điện thoại là được rồi, dù gì bây giờ cũng là buổi trưa, trước tiên nhắn tin cho hẳn biết, còn tốt hơn là ngày mai đột nhiên chạy tới.

Lấy điện thoại ra, cô nhanh chóng nhắn ngay một câu, đột nhiên cửa phòng kí túc xá bị đá bung ra, dọa Đào Nhạc sợ đến nỗi hai từ “cảm ơn” chưa kịp viết đã nhấn phím gửi đi mất.

Lưu Hạo Nguyệt vội vàng chạy vào, “Đào...Đào... nhanh lên một chút...”

“Cậu sao vậy, từ từ nói xem nào.” Đào Nhạc lo sợ không biết lại xảy ra chuyện gì nữa.

Lưu Hạo Nguyệt từ từ hít thở bình thường, “Điểm vòng sơ khảo đã có rồi, nhanh lên mạng xem đi.”

(*): Vì họ của Đào Nhạc là , đồng âm với chữ đào trong quả đào ().

Chương 4.2

Đào Nhạc vừa nghe, lập tức kích động, nhào ngay tới trước máy vi tính, ngón tay gõ bàn phím run rẩy bầy, ngoài lúc thi đại học ra, muốn lấy hết sức lực và trí tuệ của cô thì cả đời chắc chỉ có lần này.

Hệ thống kiểm tra hình như rất bận rộn, tim cô đánh nhịp “thình thịch”, mỗi dây thần kinh trên người đều căng ra, tất cả đều vì kết quả kia.

Thế mà, ngay lúc thấy được điểm, Đào Nhạc bị mấy con số hiển thị làm ắt rưng rưng.

“Quả Đào à, cậu thi đậu rồi!” Lưu Hạo Nguyệt ôm lấy cổ cô, càng hăng hái khen thêm, “Đào Nhạc thật giỏi, có tài đấy!”

Đào Nhạc không kiềm chế được phần khích mà rơi nước mắt, “Hạo Nguyệt, mình...thi đậu rồi sao?”

“Đứa nhỏ này, còn không thừa nhận, hơn hai mươi điểm đó.” Lưu Hạo Nguyệt cười cô.

Đào Nhạc vuốt mặt, hồi phục tâm tình, “Còn phải thi đợt hai nữa, bây giờ nói là thi đậu cũng không có gì chắc chắn.”

“Giống nhau thôi, thi đợt hai cũng là một hình thức, không sao đâu. Hơn nữa chúng ta là sinh viên của trường, thầy hướng dẫn sẽ nương tay hơn, sẽ không quá nghiêm khắc đâu.”

Nói thì nói vậy, Đào nhưng vẫn thấy không nên sơ suất, bình thường thi vòng hai cũng loại không ít người, nghĩ đi nghĩ lại cô thấy vẫn nên đi hỏi xem giám khảo vòng hai có những ai.

Nhắc tới thầy hướng dẫn, Đào Nhạc liền nhớ tới Tô Dịch Văn, cô vì điểm thi vừa rồi mà phần khởi quá, quên mất tin nhắn vừa được gửi đi. Cầm lấy di động, cô kiểm tra kĩ phần báo cáo tin nhắn đã gửi, cuối cùng cũng muốn hoàn thành công việc quan trọng này.

Lưu Hạo Nguyệt liếc mắt một cái, “Xem bộ dạng cậu kìa, gửi tin nhắn cho ai vậy?”

“Còn không phải là thầy hướng dẫn của bọn mình à, cái gì tổ trưởng, mình thấy giống y như làm bảo mẫu.” Đào Nhạc nhớ tới chuyện này liền tức giận.

“Cậu như vậy không được, tất cả thầy cô giáo ghét nhất chính là tin nhắn, thế hệ bọn họ không giống chúng ta, bọn họ thường gọi điện thoại hơn, cậu đó cứ trực tiếp gọi là tốt nhất.”

Lưu Hạo Nguyệt vừa nói như vậy, Đào Nhạc ngẫm nghĩ thấy cũng đúng, nhớ tới tiếng nhạc chuông kia, cô đúng là không nên hy vọng quá nhiều vào Tô Dịch Văn.

Vừa định gọi điện thoại, tiếng điện thoại cô liền vang lên.

Số điện thoại không có lưu trong danh bạ, cô đã thuộc lòng từ lâu rồi, ngoài Phan Kiến ẻo lả ra thì còn ai nữa. Bởi thế mà cô phải đổi số điện thoại không dưới mười lần rồi, cuối cùng cô chọn cách mặc kệ, vì cái tên dễ tiện ấy thế nào mà chẳng tìm cách dò la tin tức cũng như số điện thoại của cô chứ.

Tuy trong lòng Đào Nhạc ngàn vạn lần cũng không muốn. nhưng tâm trạng hôm nay tốt như vậy, cô tạm thời cũng không muốn tính toán nhiều với cậu ta như vậy.

“Alo, Phan Kiến, tôi đã nói với cậu nhiều lần rồi mà, đừng gọi cho tôi nữa!”

“Đợi đã, cậu khoan cúp máy! Phan Kiến gọi cô lại, giọng có vẻ nghiêm túc, “Thực ra mình gọi để nói với cậu là đã có điểm vòng sơ khảo rồi.”

“Tôi biết.” Không cần cậu ta nhắc thì tự cô cũng biết kiểm tra rồi.

“À, mình muốn hỏi, cậu có thi đậu không vậy?”

“Để làm gì?”

Phan Kiến do dự mở miệng, “Bởi vì...mình thi đậu rồi.”

Lời vừa nói ra, phần khởi Đào Nhạc vừa có bay vèo không thấy tăm hơi, cô chỉ muốn thi làm nghiên cứu sinh, thế mà cậu ta cũng đi theo rồi.

“Alo, Đào Nhạc, cậu thi đậu không vậy?” Lòng cậu ta không chết vẫn tiếp tục hỏi.

“Tôi vẫn chưa kiểm tra điểm, trước tiên như vậy đi, tôi còn có việc, cúp máy đây!”

Đào Nhạc thuận miệng nói xạo một câu, lập tức tắt luôn điện thoại, việc này không lớn cũng không nhỏ nha, nếu cô và cậu ta cùng thi đậu vòng hai, thế nào cũng sẽ dây dưa thêm ba năm nữa.

Đào Nhạc càng nghĩ càng thấy lo lắng, mí mắt giật giật.

Lúc này, điện thoại lại vang lên, Đào Nhạc khó chịu, cái tên Phan Kiến ẻo lả này thật không muốn để cô yên mà.

“Này, tôi nói cậu có thôi đi không hả, đừng tưởng thấy có chút ánh sáng mặt trời thì cảnh xuân trong lòng cậu rực rỡ(*)! Tôi nói cho cậu biết, cái bộ dạng ẻo lả của cậu, ngay cả hoa cũng còn đẹp hơn cậu gấp trăm lần, cậu sống chỉ làm phí không khí, chết đi thì phung phí đất đai, nửa sống nửa chết càng lãng phí tiền bạc, cuộc đời của cậu tổng kết trong tám chữ —sống thì hoang đường, chết thì uất ức!

Đào Nhạc nắm chặt điện thoại, thở phì phì, cô thực sự nhịn không được mà, không thể không bùng phát, cậu ta thực là khinh người quá đáng!

Trong điện thoại không có tiếng trả lời, Đào Nhạc cho rằng Phan Kiến bị cô mắng chắc hôn mê luôn rồi, “Sao không nói gì thế?”

Trong điện thoại truyền đến một tràng cười nhẹ, rất nhẹ, nhưng làm cả người Đào Nhạc nổi hết da gà.

“Mắng xong chưa?”

Giọng một người đàn ông, rất quen tai, hình như đã nghe ở đâu rồi.

“Đào Nhạc...”

Cô chỉ cảm thấy có một tiếng sấm chớp ầm ầm trên đầu, trên đời này duy nhất một người dùng giọng nói kì lạ này gọi cô, thanh âm tuy êm tai nhưng lại giống như lăng trì (một hình thức trừng phạt dã man thời phong kiến) tinh thần cô.

“Thầy, thầy Tô.”Đào Nhạc lắp bắp gọi một tiếng, không kiềm chế được mà run rẩy.

Giọng Tô Dịch Văn không thay đổi, “Hình như tôi gọi em không đúng lúc.”

“Không có, không có đâu thầy Tô, sao thầy lại gọi em vậy, em có gửi tin nhắn, ngày mai sẽ tập hợp hết các luận đề giao cho thầy ạ.” Đào Nhạc biết hiện tại mỗi câu cô nói đều phải cẩn thận từng li từng tí, khi này đã không cách gì cứu lại được rồi, như vậy chỉ có thể phó mặc cho số phận thôi.

“Nói như vậy tin nhắn vừa rồi là em gửi à?” Tô Dịch Văn hỏi.

Đào Nhạc một hơi thừa nhận, “Là em gửi ạ, em muốn hỏi ngày mai mấy giờ có thể đến gặp thầy ạ?”

Tô Dịch Văn không lên tiếng, Đào Nhạc nghĩ thế là tiêu rồi, cô đắc tội với ai đây, hết lần này đến lần khác đều là người này, cô có thể tốt nghiệp hay không vẫn còn chưa biết được mà.

“Ngày mai bốn giờ đến phòng làm việc gặp tôi.”

Vừa nghe mệnh lệnh, Đào Nhạc thiếu chút nữa muốn đứng nghỉ, nghiêm, cô trả lời giống như với cấp trên :
“Thầy yên tâm, ngày mai nhất định em sẽ đến đúng giờ ạ.”

Tô Dịch Văn trả lời, Đào Nhạc cho rằng cô có thể nói tạm biệt rồi, không ngờ hần lại nói một câu kì lạ.

“Còn nữa...Đào Nhạc, lần sau có gì cứ gọi cho tôi, dù sao tôi cũng là thầy của em.”

Cô không hiểu lắm, hần nói vậy là có ý gì, chẳng lẽ ngay cả nhắn tin cũng không biết?

Lúc này Đào Nhạc không muốn cười nữa, trong lòng buồn bực. Cúp máy rồi, cô liền tìm tin nhắn vừa rồi, một giây, hai giây, Đào Nhạc nhìn hai hàng chữ nhỏ sưng sọt năm phút.

“Ông xã(**), em là Đào Nhạc, ngày mai mấy giờ anh hết giờ dạy, em đến tìm anh.”

(*): Tương đương câu “Được nước làm tới”.

(**): Hai từ “thầy” (– lão sư) và “ông xã” (– lão công) đều bắt đầu bằng chữ “ ” nên Đào Nhạc vô ý nhắn tin nhầm, ^ ^! Xưng hô theo người Hoa như các bạn đã biết đều là “tôi” và “bạn” nên tớ dựa theo tin nhắn sửa ngôi xưng cho phù hợp.

3. Chương 05-06

Chương 5.1

Đào Nhạc làm sao cũng không tin loại tin nhắn động trời này do cô gửi đi.

Ông, ông xã? Là sợi dây thần kinh nào của cô không khớp với nhau, rõ ràng đem thầy viết thành ông xã, còn nêu rõ tên tuổi nữa chứ. Thảo nào Tô Dịch Văn cố ý nhắn mạnh câu tôi là thầy của em, lần sau có việc thì gọi điện thoại, hóa ra hần cho rằng ai cũng mê mình rồi nghĩ trong lòng cô có ý gì với hần?

Tôi khinh, Đào Nhạc tức đến nỗi khí huyết dâng trào, nghĩ tới tuổi trẻ phơi phới của cô, mặc dù cũng có vài phần quyến rũ, vậy cũng không thể chứng tỏ cô để ý tới loại dưa chuột già như hần, trừ một khả năng, đó là cô điên rồi.

Nhưng mà, giờ không phải lúc loanh quanh với vấn đề này, ban nãy cô không ngừng cam đoan ngày mai sẽ đến phòng làm việc của hần đúng giờ, vừa nghĩ tới thấy có chút sợ sệt. Ai biết được Tô Dịch Văn có lấy tin nhắn đó viết thành bài văn hay không, rồi thừa dịp đây vò, làm nhục cô, cô còn có thể sống sót đi ra hay không xem ra cũng chưa chắc.

Bây giờ ngẫm nghĩ, có nhiều ngành học như vậy, tại sao cô lại muốn học hình pháp, hơn nữa có nhiều giáo sư như vậy, sao lại cứ sắp xếp Tô Dịch Văn tới chỗ cô!

Lưu Hạo Nguyệt đứng một bên đường như có thể cảm nhận được oán niệm bốn phía, yếu ớt mở miệng, “Đào Nhạc, thầy hướng dẫn các cậu nói gì mà hù dọa cậu thành như thế này rồi.”

Đào Nhạc im lặng đã lâu, giọng bình tĩnh hỏi một câu, “Hạo Nguyệt, nếu luận văn bị đánh rớt, mình có thể học tiếp năm thứ năm không?”

Lưu Hạo Nguyệt buồn bực, “Hỏi câu này để làm gì chứ, luận văn cậu còn chưa viết, sao có thể học tiếp năm thứ năm được.” Nhưng cô nhìn thấy vẻ mặt hung ác, nham hiểm của Đào Nhạc, rung mình một cái rồi nói tiếp: “À,...năm thứ năm cũng không đến nỗi nào, có thể viết lại lần nữa, dời lại thời điểm tốt nghiệp, nhưng mà—— Mình nghe nói cũng có người vì rớt lại mà không có các loại chứng chỉ học phần.”

“Cũng có thể nói là không thể tốt nghiệp đúng không?”

“Hình như là vậy...”

Giọng Lưu Hạo Nguyệt càng lúc càng nhỏ, cô muốn nói những câu này đều là do Đào Nhạc hỏi, cô cũng chỉ là thật thà trả lời, không biết sao lại cảm thấy có một dự cảm mơ hồ.

Đào Nhạc nắm chặt tay, gân xanh nổi lên, tương lai của cô không thể vì một cái tin nhắn làm hỏng được, càng không thể để bản thân mình trong giờ phút quan trọng sắp thi làm nghiên cứu sinh bị tai vạ như vậy.

“Lại nói tiếp, Đào Nhạc, thầy hướng dẫn của các cậu là Tô Dịch Văn sao?” Lưu Hạo Nguyệt làm như vừa nhớ ra có chuyện gì đó muốn hỏi.

“Đúng vậy.” Vừa nghe cái tên này, thần kinh Đào Nhạc trở nên căng thẳng, “Hắn thì làm sao?”

“Ồ, mình có quen một em gái khóa sau hôm trước có tìm mình mượn sách, vừa lúc nhắc đến thầy hướng dẫn môn hình pháp của tụi nó, mình hỏi mới biết là Tô Dịch Văn. Cậu đừng thấy anh ta mới đến, thì ra đã tốt nghiệp tiến sĩ ở đại học F, trường chúng ta hình như phải trả lương ời anh ta đến, mà người đứng ra giới thiệu là giáo sư Phùng.”

Trời, xem ra hắn thật sự là người có năng lực.

Đào Nhạc bĩu môi, “Hắn ta như vậy giỏi lắm cũng chỉ là một giảng viên, chứ làm sao mà có được thành tựu gì.”

“Nói vậy cũng chưa chắc, cậu cũng không phải là không biết mấy chuyện tụi tề ở trường chúng ta, đầu năm là phải xem chức danh mới nhận người, cậu đó nên biết ngoan ngoãn mà nhờ cậy ông thầy hướng dẫn của cậu đi.”

“Này, mình làm sao có thể nghe cậu xúi giục phải nhờ cậy kẻ lắm tiền chứ. Hơn nữa Tô Dịch Văn cũng không có ‘thần’ như cậu nói, hắn là bên ngoài đẹp đẽ bên trong hư nát rồi.” Đào Nhạc vừa nghĩ đến chiếc bàn bừa bộn và tiếng nhạc chuông điện thoại, cả người cô đều co rúm.

Về mặt Lưu Hạo Nguyệt hoài nghi, “Sao mình cứ có cảm giác từ lúc cậu gặp qua anh ta, thì cứ bôi xấu anh ta vậy. Mình nghe đứa em ấy nói, Tô Dịch Văn dạy rất giỏi, đối với học sinh cũng có trách nhiệm, bề ngoài có vẻ rất được.”

“Gối thêu hoa chỉ hào nhoáng bên ngoài, mình không thấy hắn như vậy!” Đào Nhạc tuyệt đối không thay đổi thái độ.

“Cậu cứ đối đầu với anh ta như vậy, nói không chừng sẽ——”

Đối diện với nụ cười âm hiểm của Lưu Hạo Nguyệt, Đào Nhạc liếc cô một cái, “Đẹp đi đẹp đi, mình còn chưa đói khát đến nỗi phải tìm loại ông chú như vậy để lấp vào chỗ trống...!”

“Như vậy cũng chưa chắc, mình tin rằng điều gì cũng có thể xảy ra.” Lưu Hạo Nguyệt phát huy sức tưởng tượng nhờ xem tiểu thuyết tình yêu và phim thần tượng nhiều năm qua, luôn cảm thấy Đào Nhạc sẽ xảy ra loại chuyện động trời.

Đào Nhạc không cho là đúng, “Cậu cũng không thử nghĩ, Tô Dịch Văn tốt nghiệp tiến sĩ còn không sớm kết hôn sao? Huống hồ theo thống kê không chính thức vào đầu năm nay, số đàn ông tốt đều đã có chủ, số còn lại đều là hàng phế phẩm, Phần Kiến không phải là ví dụ tốt nhất đó sao.”

“Không thể khoa trương như cậu nói.”

“Được rồi Hạo Nguyệt, mình á, sẽ không bao giờ nghe mấy lời cậu nói nữa đâu, bị mắc lừa một lần là đủ rồi, mình sẽ tự xem xét.” Nếu không phải lần trước thiếu cảnh giác thì sẽ không bị ông chú đó chọc ghẹo.

“Tóm lại, cậu đừng tranh chấp với thầy giáo, có hối hận thì người chịu thiệt vẫn là cậu.” Lưu Hạo Nguyệt nghiêm mặt nói.

“Chuyện đó mình biết.”

Đào Nhạc đương nhiên là hiểu, mấy năm nay tuy kiến thức trong bụng có chút ít ỏi, nhưng khả năng lựa gió mà bẻ lái đã đến mức tuyệt diệu, cô cũng chưa đến mức bị thua trong tay một ông chú.

Trước mắt, luận văn vẫn là quan trọng nhất, cô cũng không quên đi hỏi xem ai là giám khảo vòng hai. Đối với việc này, trong lòng mọi người đều hiểu rõ, nói trắng ra là muốn sớm có mối quan hệ với thầy cô, đợi khi vào phòng thi cũng dễ dàng nói chuyện hơn.

Đào Nhạc dự đoán tất cả các tổ hình pháp thông thường đều do giáo sư Phùng dẫn đầu, vừa khéo chiều nay cô có tiết học, đơn giản đến nghe ngóng tình hình trước, xem xét thời gian xong, cô muốn trước tiên sẽ đi tìm giáo sư Phùng, sau đó sẽ đến phòng làm việc của Tô Dịch Văn báo cáo kết quả công việc.

Đang vội vàng lên lớp, lúc Đào Nhạc vừa bước vào lớp học, người đầu tiên cô gặp không phải giáo sư Phùng, mà chính là cái tên ôn thần không kịp trốn.

Đương nhiên, ngoại trừ Phan Kiến ẻo lả, thì còn ai vào đây nữa.

“Giáo sư Phùng.” Đào Nhạc bước lên cung kính chào một tiếng, dĩ nhiên cô quyết định không chú ý tới ánh mắt mừng rỡ của tên dê tiện kia.

“Là Đào Nhạc à.” Giáo sư Phùng vừa nhìn chính là hình ảnh “cô giáo như mẹ hiền”, nhìn cô mỉm cười

Trong lòng Đào Nhạc vang lên một tiếng vui mừng, một giáo sư có địa vị như vậy lại có thể nhớ tên cô, đúng là cô có phúc ba đời, nếu không muốn nói bốn năm nay nếu cô không học môn hình pháp thật tốt, thì làm sao trong thời điểm mấu chốt này giáo sư lại có ánh tượng về cô.

Đào Nhạc rất khiêm tốn, liền lên tiếng trả lời, trước mặt thần tượng phải bình tĩnh.

“Ồi chà, tôi nhớ là em thi đậu vòng sơ khảo rồi phải không?”

Câu hỏi vừa nêu ra, người Đào Nhạc liền cứng lại, mồ hôi sau lưng tuôn ào ào, cô len lén liếc nhìn Phan Kiến, cậu ta hình như đang hưởng ánh mắt phát sáng như ánh đèn về phía cô.

“Dạ, đúng ạ.” Đào Nhạc do dự trả lời.

Phan Kiến không cam lòng bị lạnh nhạt, hô to một tiếng, “Đào Nhạc thật là làm ình sợ muốn chết, mình còn đang lo lắng nè, chỉ sợ cậu không thi đậu vòng sơ khảo, vừa rồi mình còn đang muốn đến hỏi giáo sư Phùng về điểm của cậu, giờ thì tốt rồi.”

Giọng ẻo lả, ròn ròn của cậu ta vừa vang lên, da gà Đào Nhạc lập tức nổi. Chỉ là chuyện này sớm muộn gì cũng phải nói, cô cũng không chờ mong tên dê tiện này sẽ buông tha, tạm thời cứ mặc kệ rồi nói tiếp.

Không thèm đếm xỉa đến bộ dạng ngây ngốc của Phan Kiến bên cạnh, nhớ ra việc chính, Đào Nhạc nóng lòng, “Giáo sư Phùng, thực ra em muốn hỏi tình hình về vòng thi thứ hai, có phải sẽ rất khó không?”

Giáo sư Phùng trấn an, “Đừng nghĩ nhiều như vậy, chuẩn bị cho tốt, sẽ không có vấn đề gì lớn.”

Rõ ràng trả lời như vậy cũng bằng chưa nói, Đào Nhạc có chút thất vọng, cô vốn còn muốn nói lời khách sáo nữa chứ.

Giáo sư Phùng nói tiếp: “Thực ra thi vòng hai năm nay tôi cũng không tận tường lắm, bởi vì vài ngày nữa tôi phải đi Bắc Kinh họp, cho nên không về kịp kì thi lần này.”

Cả một lúc đều là lời cứng rắn đả kích Đào Nhạc, cô vốn muốn nhờ cậy vào giáo sư Phùng để có thể đi cửa sau, bây giờ xem ra đặt cược sai rồi. Tất cả những giáo sư của môn hình pháp cô biết không nhiều, một người giỏi giang cũng không biết, có biết thì cũng chỉ là vài con tôm nhỏ, vậy làm sao mà được.

Chương 5.2

“Tôi vừa nghe Phan Kiến nói thầy hướng dẫn luận văn tốt nghiệp lần này của các em là Tô Dịch Văn sao?” Giáo sư Phùng đột nhiên hỏi một câu.

“Đúng ạ.” Đào Nhạc trả lời thành thật.

“Về những việc của vòng thi thứ hai, thầy ấy biết rõ hơn tôi nhiều, hai em quay lại hỏi thầy ấy đi.”

Đào Nhạc tức khắc vang lên một tiếng chuông cảnh giác, cẩn thận dò xét, “Giáo sư Phùng, chẳng lẽ giáo sư Tô cũng là giám khảo vòng hai ạ?”

“Thực ra...những việc này đều do nhà trường sắp xếp, tôi cũng không thể nói nhiều, nói chung, thi vòng hai cũng không khó như các em nghĩ đâu. Và lại, giáo sư Tô cũng không phải người làm khó dễ người khác, tới hỏi thầy ấy đi, không sao đâu.”

Nói cũng đến mức này rồi, Đào Nhạc không muốn tiếp tục hỏi nữa, nói thật, trong lòng cô có chút hoang mang lo sợ, trước đây cô cảm thấy không thể dựa dẫm vào người đàn ông này, một thầy giáo mới lại có thể lợi hại như vậy sao?

Nhưng mà nghiên cứu sinh không thể đùa giỡn được, thời gian cũng như tinh thần và thể lực đều phung phí hết rồi, cô không có lý do nào để mắc kẹt lại tại vòng hai này.

Đào Nhạc, vì tiền đồ, cúi đầu xin lỗi trước người đàn ông đó không có thiệt hại gì đâu, hướng hồ hấn đã vút hai ngày nghỉ lễ sang một bên, thực ra Tô Dịch Văn đối xử với sinh viên cũng rất tốt.

Hơn nữa, trước đây cô cũng có chút tích cực.

Nghĩ như vậy, tâm trạng Đào Nhạc tốt hơn rất nhiều. Cô thấy thời gian sắp tới bốn giờ, cô liền nói vài câu dự định đến phòng làm việc của Tô Dịch Văn, đương nhiên, để thi vòng hai cô vẫn phải đi tìm hắn.

Vội vã đi đến khoa nghiên cứu sinh, Đào Nhạc không chú ý đến Phan Kiến cũng đuổi theo.

“Đào Nhạc, cậu đợi mình với.”

Giọng nói của tên đề tiện thu hút ánh nhìn của mọi người từ bốn phía, Đào Nhạc thật sự không muốn nói nhảm với cậu ta, chỉ ngại thể diện của cô trong trường, không thể đánh cậu ta.

“Cậu lại làm gì vậy hả, tôi vẫn còn bận việc đây này.” Đào Nhạc không muốn đến muộn, tránh để Tô Dịch Văn nói cô không giữ lời.

Phan Kiến vỗ vỗ ngực, hít thở bình thường, “Mình muốn mời cậu ăn tối, cậu có thời gian không?”

“Không rảnh!” Đào Nhạc từ chối một hơi, cô dừng lại vài giây, lạnh lùng nói, “Tôi nói cho cậu biết, đừng nói tối nay, sau này kể cả sáng, trưa, chiều đều không rảnh!”

“Đào Nhạc, tại sao cậu lại đối xử với mình như vậy chứ, mình đã theo đuổi cậu bốn năm rồi, ngay cả ăn cơm cậu cũng không chịu đi với mình sao?”

Mắt thấy Phan Kiến có xu hướng nóng giận, Đào Nhạc khôi phục tâm trạng, cười cười, “Tôi đã nói rồi, chúng ta là bạn học, có một số chuyện không thể miễn cưỡng được, điều kiện của cậu tốt như vậy, không đến mức vì tôi mà như thành thế này đâu.” Đối với tình huống này nói rõ ra, cô chỉ có thể copy rồi học tập từ trong TV thôi.

“Điều kiện của mình tốt cũng không cần cậu thấy!” Phan Kiến kích động nói, nắm vai Đào Nhạc, “Có phải cậu có người yêu thích rồi phải không? Cho nên mới đối xử thế này với mình!”

Đào Nhạc thực sự bị hành động này của cậu ta hù dọa cho sợ rồi, cô biết bây giờ mình không thể cư xử cứng rắn được, thấy xung quanh có rất nhiều người đến vây xem, Đào Nhạc nói giọng nhỏ nhẹ, “Cậu đừng kích động, đừng kích động nữa, chúng ta nói chuyện thật rõ ràng nào.”

“Mình chỉ muốn biết tại sao!”

Bộ não Đào Nhạc nhanh chóng hoạt động, cô đã không biết bản thân đang nói những gì rồi.

“Thực ra, mình có nỗi khổ tâm...” Về mặt cô cam chịu, đau khổ, y như diễn viên đau khổ vì tình, còn thiếu một ít thuốc nhỏ mắt nữa là đủ bộ.

Phan Kiến tự nhiên bắt đầu tin tưởng, thả lỏng tay, “Nỗi khổ tâm gì vậy?”

Đào Nhạc cúi đầu, giọng rất nhẹ, “Cậu thấy mình học bốn năm rồi có từng yêu đương gì chưa?”

Phan Kiến lắc đầu, điều này cậu ta biết rõ nhất, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là cô không thích người khác.

“Có biết vì sao không?” Đào Nhạc dừng một chút, “Thực ra mình không thích đàn ông, cậu hiểu là ý gì chứ.”

Phản Kiến thiếu chút nữa ngất xỉu tại chỗ, Đào Nhạc nói cô ấy không thích đàn ông, vậy cô ấy là...không thể nào, thật không thể nào!

Đào Nhạc sớm đã cười hô hố trong bụng, cô thật bội phục trí tưởng tượng của mình, lý do như vậy mà cũng nghĩ ra được, ngay cả danh dự của mình cũng bôi nhọ, nhìn bộ dạng ẻo lả của cậu thì đâu còn cách gì khác nữa, chỉ là nếu những lời này để người khác nghe được, sau này cô thật khó sống trong trường rồi.

“Đào Nhạc, cậu không thể như vậy!” Phản Kiến mạnh mẽ kéo cô lại, dùng sức mạnh, “Mình thích cậu là thật, nhưng cậu cũng không thể cự tuyệt mình như vậy, vì cậu, chuyện gì mình tình nguyện làm, nghiên cứu thí nghiệm gì cũng được, dù xem mình như con gái cũng không sao!”

Xem như con gái? Ngay cả lý do này cô cũng đã dùng, vẫn không cách nào khiến cậu ta buông tha sao!

“Cậu bỏ tay tôi ra, vẫn còn muốn bị tôi đánh phải không!” Đào Nhạc biết bây giờ cô giống như đàn chị xã hội đen, cô là một người học pháp luật, vì cái tên ẻo lả này mấy lần gần bên bờ vực phạm tội, tội danh là cố ý gây thương tích, những ngày tháng này thật quá đáng sợ, vừa ra khỏi ký túc xá là phải nhìn xung quanh xem Phản Kiến có mai phục hay không, về lâu dài, cô sẽ nhanh chóng suy sụp mất.

Phản Kiến không nghe theo cũng không khuất phục, hoàn toàn mất đi dáng dấp của một người đàn ông, đôi mắt nhỏ bắt đầu ngân ngấn nước mắt.

“Đào Nhạc, cậu không thể đối xử với mình như vậy!”

Người đến xem càng lúc càng đông, đều chỉ chỉ trỏ trỏ, Đào Nhạc và Phản Kiến đã tạo nên một cảnh tượng chói lọi trên đường.

Nhẫn nại cũng có mức độ, hiện tại Đào Nhạc đang muốn bùng nổ, chỉ là chút lý trí còn sót lại tự nhủ với mình rằng hậu quả sẽ rất tồi tệ, có thể trường sẽ xử phạt, cũng có thể bị công an bắt giữ, tất cả đều sẽ đụng đến cái mạng của cô.

Đang suy nghĩ, có một cánh tay từ phía sau đưa ra kéo hai người bọn họ, giọng nói nghiêm túc.

“Đủ rồi, dừng lại đi.”

Đột nhiên cảm thấy được hình dáng mờ ảo của một gương mặt, cảm giác lạnh lẽo, Đào Nhạc ngẩng đầu, đối đầu với ánh sáng, cuối cùng cô cũng thấy rõ người mới đến, một đôi mắt kính sáng lóa, cộng thêm đôi mắt hoa đào kia.

Rõ ràng là Tô Dịch Văn!

Chương 6.1

Đào Nhạc còn chưa kịp tiêu hóa tình huống vừa mới phát sinh, chỉ biết mình đã bị Tô Dịch Văn kéo sang một bên, trông kính lấp lóa làm chói mắt cô. Nếu không phải là ảo giác, cô thực sự nghi ngờ về mặt hung ác vừa nãy của Tô Dịch Văn và hình ảnh tao nhã trước kia của hắn hình như là không cùng một người.

Đào Nhạc suy nghĩ rồi ngoảnh nghiêng dò xét, thấy Tô Dịch Văn đã khôi phục dáng vẻ ôn hòa, chỉ có chút cau mày.

“Các em đang làm gì vậy!”

Tô Dịch Văn vừa nói một câu, nước mắt Phản Kiến bắt đầu rơi, bộ dạng oan khuất. Đào Nhạc vừa thấy, liền tức giận, khóc cả nửa ngày, giống như bị cô ăn hiếp vậy. Cô dường như không phải sinh viên trong trường mà giống như một con nhổ lưu manh.

“Thầy Tô à, em và Phản Kiến có chút hiểu lầm, bây giờ thì không sao rồi.” Đào Nhạc mở miệng trước, cô cũng không thể vô cớ bị tên ẻo lả này hủy đi danh tiếng.

Tô Dịch Văn nhìn mắt Đào Nhạc, không nói một câu

Ha, ánh mắt này của hắn là ý gì đây! Dù sao thì cô cũng đã sắp tốt nghiệp năm thứ tư rồi, tại sao bây giờ giống như trở lại thời kì tiểu học, phạm phải lỗi lớn đang đợi thầy giáo dạy bảo.

Tô Dịch Văn trước tiên kéo Phàn Kiến sang một bên, lúc này Đào Nhạc có cảm giác đại họa sắp ập đến, xem tư thế của hắn như vậy chắc là muốn tra khảo theo kiểu địa ngục (ác độc). vậy cũng tốt, tiện nhân muốn làm củ cải trắng cũng không phải đùa, dù gì thì cô cũng tiêu rồi, kéo cậu ta theo làm đệm lưng vậy.

Đào Nhạc nhìn lên hai người đứng cách đó không xa, cô cũng không biết bọn họ nói cái gì, chỉ thấy bộ dạng của tên ẻo lả cứ một lát lại thay đổi một kiểu, vượt qua cả trình độ thay đổi sắc mặt trong Xuyên kịch (*), miệng nói liên tục, đoán chừng là đang giả họa cho cô đây, được, để xem cậu ta có thể bịa ra được cái gì! Lại liếc nhìn Tô Dịch Văn, ngược lại mà nói, hắn có vẻ cực kì bình tĩnh, không giận cũng không cười, nói câu gì đương nhiên cô cũng không nghe rõ được.

Chẳng biết qua bao lâu, Đào Nhạc nhìn thấy một cảnh rất kì lạ, Tô Dịch Văn vỗ vỗ vai tên dê tiện kia, hình như còn cười nữa. tuy chỉ thoáng qua trong giây lát, lại bị Đào Nhạc bắt gặp rồi, bởi vì cô có thể khẳng định đó hoàn toàn là một nụ cười không thiện ý, lộ ra vẻ nham hiểm. Lại liếc nhìn tiện nhân, trước sau vẫn cúi đầu, vẻ nhụt chí, chán nản, tướng tượng đầu tóc bóng loáng của hắn kết hợp với cảnh tượng lạnh lẽo lúc ra đi, thật là thê lương.

Thấy tên dê tiện lặng lẽ bước đi, bước chân nặng nề, đoán chừng vết thương cũng không nhẹ. Nhưng cũng khó trách, da mặt tô Dịch Văn dày như vậy, chỉ có hỏa nhãn kim tinh của Đào Nhạc mới có thể nhìn ra nội tâm nham hiểm của hắn, nếu như là người khác rơi vào tay hắn, vậy thì tuyệt đối sẽ là chết- không- rõ- ràng.

Nhưng hiểu rõ thì làm sao, trở lại với thực tế, cô chỉ là một sinh viên, là một miếng thịt nằm trên thớt, đợi hắn chặt chém. Hắn là thầy giáo, chỉ một câu nói có thể khiến cho tương lai của cô không còn ánh sáng, giờ còn thêm chuyện thi vòng hai, tình hình thật sự không ổn rồi.

Đào Nhạc chìm đắm trong thế giới của mình, hoàn toàn chưa phát hiện ra Tô Dịch Văn đã đến gần.

“Đào Nhạc, đến phòng làm việc của tôi một chút.”

Tiếng nói từ trên đỉnh đầu truyền xuống, giọng điệu rất bình tĩnh, nhưng Đào Nhạc như có điềm báo bão tố sắp đến. Cô dè dặt ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện cả thân hình lẫn khí thế của hắn đều áp đảo. Làm cho cô có cảm giác bị bức bách. Cô thật hận chính mình, tại sao bây giờ mới phát hiện chứ.

“Thầy Tô à, có chuyện gì chúng ta nói ở đây là được rồi, không nhất thiết phải đến phòng làm việc đâu.” Tên dê tiện cũng rút lui rồi, cô việc gì phải đến phòng làm việc của hắn, không phải sẽ thành bị thẩm vấn một mình sao?

Tô Dịch Văn đẩy đẩy gọng kính, xuất hiện một tia sáng, thật sự làm cả người Đào Nhạc đổ mồ hôi.

“Tôi nhớ hình như hôm qua trong điện thoại em nói sẽ đến phòng làm việc của tôi đúng giờ, bây giờ cũng quá giờ rồi.”

Hắn giả vờ xem đồng hồ, Đào Nhạc thấy thế vội vã mở lời, “Vậy thì đi, vậy thì đi, thật ra em cũng quên mất phải báo cáo với thầy chuyện luận văn ạ.”

Tô Dịch Văn nhắc tới cuộc điện thoại ngày hôm qua, phản ứng đầu tiên của Đào Nhạc là có thể hắn sẽ đề cập đến tin nhắn kia, xem ra nợ mới nợ cũ muốn tính một lần rồi.

“Vậy đi thôi.”

Tô Dịch Văn nhẹ nhàng buông một câu, liền đi về hướng khoa nghiên cứu sinh. Đào Nhạc tự nhiên cũng đuổi theo, thứ lỗi cô chỉ là một cô gái yếu ớt, cho dù có chút bản lĩnh, bây giờ cũng không có can đảm mà phản kháng. Cô không thể làm chuyện sai lầm, cũng đừng ôm hy vọng gặp may, thái độ nghiêm chỉnh là quan trọng nhất, tuyệt đối không thể...

Chờ đã, hình như không đúng!

Đào Nhạc bình tĩnh lại, cô lại phạm một sai lầm, trong cả sự việc hình như cô mới là người chịu thiệt, chính xác mà nói cô là lương dân năm tư vô tội bị hại mà! Nếu không phải bị tên dê tiện kia quấy rối, cô cũng sẽ không cùng với cậu ta tạo nên hình ảnh bất lương trong sân trường, hơn nữa cô cũng không gây ra hành vi bất hợp pháp gì với tên dê tiện kia, chỉ hung hăng hai câu thôi. Nhưng sau đó Tô Dịch Văn xuất hiện, sự việc liền trở nên bất thường, trước tiên là không nói gì với tên dê tiện, bây giờ lại càng áp dụng cách

tra khảo VIP với cô, làm như cô mới là tên đầu sỏ gây chuyện. Được thôi, cho dù cô tội lỗi ngút trời, hấn cũng không phải nhân viên hướng dẫn, lại càng không phải hiệu trưởng, chẳng qua chỉ là một thầy giáo phổ thông, hoàn toàn không đến phiên hấn quản lý. Thật là cảm cộng lông gà mà cứ tưởng lệnh tiền, xem chút nữa bị hấn hù dọa rồi, may mà cô tỉnh ngộ đúng lúc.

Nhưng suy nghĩ lại, Tô Dịch Văn nắm trong tay luận văn và tình hình thi vòng hai, cô trước sau không thể xem thường được, cũng như Lưu Hạo Nguyệt nói, đối nghịch với thầy giáo từ đầu tới cuối người bất lợi là cô, vì chút chuyện nhỏ này mà đập đổ tiền đồ bản thân thật không đáng. Hấn muốn tự cao tự đại như vậy trước mặt cô cũng được, chỉ trích cũng được, bị cắn một cái là được rồi, cô nhịn!

Đang chờ thang máy, Tô Dịch Văn quay lại, thấy ngay bộ mặt nhăn nhó của người nào đó, hấn mỉm cười, “Em Đào Nhạc, có chỗ nào khó chịu phải không?”

Khóe miệng Đào Nhạc cứng ngắc, “Trời nóng, có thể hơi bị say nắng ạ.” Ngày xuân tháng ba, nóng cái gì chứ, Đào Nhạc hận cái miệng ngu ngốc của mình.

Trong mắt Tô Dịch Văn hiện lên một tia sáng kì dị, “Vậy à, phòng làm việc của tôi có thuốc trị say nắng đấy.”

“À, thầy Tô, không cần phiền phức vậy đâu, em không sao.” Đào Nhạc xốc lại tinh thần, cô không tin hấn lại có lòng tốt như vậy, nụ cười dối trá của hấn làm sao có thể thoát khỏi pháp nhãn của cô chứ.

Đang nói, “đỉnh” một tiếng, cửa thang máy mở.

Đào Nhạc theo Tô Dịch Văn một trước một sau vào thang máy, cô cũng tiếp tục phát huy bản lĩnh chân chó vốn có, ngoan ngoãn ấn nút lầu sáu. Mắt nhìn hai cánh cửa kim loại dần khép lại, trong lòng Đào Nhạc thầm rên rỉ, thang máy à, cầu xin mày có thể mang tao còn sống mà xuống tới lầu nha.

(*): Kịch hát Tứ Xuyên, lưu hành ở Tứ Xuyên và một số vùng ở Quý Châu, Vân Nam, Trung Quốc.

“Đào Nhạc.”

Giọng nói của Tô Dịch Văn lại vang lên, Đào Nhạc quay lại, trong vài giây ngẩn ngui, bỗng nhiên cô ý thức được trong không gian nhỏ bé này chỉ có hai người bọn họ.

“Tôi đang nghĩ, hình như em có chút sợ tôi.” Nói xong, khóe miệng của hấn nở ra một nụ cười gian xảo.

Chờ đã, hấn ta đang nói cái gì, cô sợ hấn? Trên đời này thứ có thể khiến cho Đào Nhạc đoán rằng ngay cả trong cuốn ‘Nguồn gốc các loài’ cũng không có ghi chép lại, ...

Lại nhìn vào cặp mắt kính không ngừng tỏa sáng kia, Đào Nhạc trong lòng khó chịu, trên mặt phải nở một nụ cười, “Thầy Tô à có phải thầy có gì hiểu lầm rồi không, em nào có sợ thầy. Trái lại, em đối với thầy là kính trọng ngưỡng mộ giống như nước Hoàng Hà, cuộn cuộn không dứt, không nói nên lời ——”

“Vậy em cứ nép sát vào tường là ý gì.” Hấn không cam tâm mà truy hỏi cô một câu.

Đào Nhạc đương nhiên là á khẩu không trả lời được, chính xác, cô vừa vào thang máy là dán chặt sát tường cứ như là một hành động bản năng vậy. Theo quan điểm tâm lý học về tội phạm mà nói, hành động vô thức của con người phản ánh suy nghĩ thực tế của họ, chẳng lẽ cô...

“Thực ra đây là thói quen của em.” Đào Nhạc tùy tiện lôi ra một lý do cho có lệ, cô cố gắng mỉm cười, thực ra các cơ trên mặt đã bắt đầu co rút.

Tô Dịch Văn đến gần vài bước, chớp mắt, nụ cười gian xảo lúc đầu càng trở nên u ám hơn, “Thói quen của em thật sự là không ít, lúc thì đánh người lúc thì lại say nắng.”

Hấn nhìn thấu bản chất của cô được à? Trong tức khắc Đào Nhạc cảm thấy áp suất tỏa ra trên đầu cô, không gian nhỏ hẹp càng làm cho con người ta thấy áp lực.

Cũng may cửa thang máy mở ra, không khí trong lành xông vào, Đào Nhạc như cảm thấy được đường sống từ trong chỗ chết.

Tô Dịch Văn cũng không nói gì nữa, lập tức bước ra khỏi thang máy, Đào Nhạc cảm thấy dường như hấn đã khôi phục dáng vẻ ôn hòa của ngày hôm qua, thậm chí còn cười tí mắt chào hỏi các thầy cô khác. Hay thật, trình độ trơ tráo của hấn đúng là đã luyện tới cấp bậc xuất sắc rồi.

Lần trước Đào Nhạc bước vào phòng Tô Dịch Văn cũng chỉ là đi theo một đám người, thực sự một chút ấn tượng cô cũng không có, bây giờ nếu không phải là nhờ hấn dẫn đi thì một mình cô đến sẽ làm trò cười cho người ta rồi.

Nghĩ vậy, thấy Tô Dịch chuẩn bị lấy chìa khóa ra chuẩn bị mở cửa, Đào Nhạc không kiềm chế được, liền nhớ tới kiểu sắp xếp không gian như ngục tù bên trong, trong lòng than thở, thảo nào tính tình hấn kì lạ như vậy, suốt ngày ở nơi như thế này, tâm trạng bị dồn ép, không bị bệnh mới là lạ đó.

Mở cửa ra, Tô Dịch Văn quay lại, “Vào đi.”

Sự việc đến bây giờ chỉ có thể tính toán từng bước một, Đào Nhạc hít sâu, bộ dạng giống đang anh dũng hy sinh.

Nhưng mà, ngay lúc cô không chú ý liếc nhìn tấm biển dán trên tường thì , cả người như hóa đá, có đập một cái cũng không nhúc nhích.

Tô Dịch Văn đặt túi công văn xuống, xoay người liền thấy bộ dạng ngây ngốc, sững sờ của Đào Nhạc, hấn mỉm cười, “Em sao vậy?”

Đào Nhạc cố mở to mắt nhìn, hết lần này đến lần khác cố xác định có phải tấm biển kia đặt sai chỗ rồi không, mặt trên in vài chữ màu xám bạc rất rõ ràng—— Học viện chính trị và pháp luật: Phòng làm việc của phó giáo sư Tô Dịch Văn.

“Đào Nhạc?” Tô Dịch Văn bước tới, thấy có chút khó hiểu, cô ấy bị sao vậy.

Đào Nhạc chỉ vào tấm biển, run rẩy mở miệng, “Thầy ơi, cái này, cái này sao tuần trước em không thấy ạ?”

“À, cái này hả.” Tô Dịch Văn tỏ vẻ thần nhiên, “Hai ngày trước mới thay, em không cần để ý làm gì.”

Không cần để ý, làm sao có thể không cần để ý chứ, hấn rõ ràng là giáo sư mà!(*)

Bây giờ Đào Nhạc thật sự thấy hoang mang lo sợ, cô làm việc lúc nào cũng cẩn thận, năm nay cô đã học được cách lựa gió mà bẻ lái(**), nhưng đụng phải Tô Dịch Văn liền không thuận lợi. Trước đây, cô chỉ cho rằng hấn là thầy giáo mới nhỏ bé, cho dù có cầm theo mảnh bằng tiến sĩ thì làm gì được, học vị giáo sư mà nói thì cũng phải bốn mươi, năm mươi tuổi mới có thể đủ tư cách mà bình bầu, ví dụ như giáo sư Phùng,

Tô Dịch Văn thấy cô vẫn cau mày, hình như là trong lòng có nhiều thắc mắc, chẳng lẽ cái chức danh này dọa cô sợ rồi sao?”

“Giáo sư Tô...”Đào Nhạc rất cung kính kêu lên một tiếng, hiện tại cô thực sự có chút sợ anh ta rồi.(***)

Cách xưng hô như vậy từ miệng người khác kêu lên có thể không có cảm giác gì, nhưng vẫn là cô, kính sợ mà vẫn mang theo chút gì đó không thật lòng, anh thật sự không thích.

“Sau khi tốt nghiệp tiến sĩ ở Đại học F tôi ở lại trường dạy một thời gian ngắn, thi tiến sĩ cũng là chuyện của lúc đó, chỉ là gần đây vì công việc có chút thay đổi nên tôi bị điều đến chỗ này. Về phần tôi là giáo sư, em cũng không nên quá để ý, tôi chỉ tạm giữ chức này thôi.” Ngay cả bản thân Tô Dịch Văn cũng cảm thấy khó hiểu, vì sao lại phải giải thích với cô chuyện này chứ.

Cũng có thể, anh đơn thuần chỉ là muốn nhìn thấy tâm hồn người nào đó muốn gây hấn với mình, nhưng có tức cũng không dám nói gì cô.

Đào Nhạc cũng có chút ngạc nhiên, anh ta nói nhiều như vậy, thực ra là muốn cô hiểu rằng cho dù là chức danh gì, thì anh ta cũng chỉ là một thầy giáo bình thường có phải không? Thái độ trong công việc của người đàn ông này đúng là không để cho người ta bắt bẻ được mà.

“Được rồi, em đóng cửa trước đi.” Tô Dịch Văn đi đến trước bàn làm việc, chớp mắt quan sát, “Vậy chúng ta vào đề chính.”

Lúc này Đào nhạc như vừa tỉnh mộng, mới rồi anh ta còn ra vẻ một thầy giáo ân cần chỉ dạy, chưa đầy ba phút đã trở lại bộ mặt trơ tráo.

“Dạ, được.” Đào Nhạc ngoan ngoãn đi đóng cửa.

Hừ, giáo sư hả... tôi khinh, phải là mặt người dạ thú mới đúng(tớ cũng phải sợ em này, sao mà ghét Tô ca thế, đúng là ghét của nào trời trao của ấy ^^)

.

Không nhìn thấy lửa giận trong đôi mắt của Đào Nhạc, Tô Dịch Văn lấy ra trên bàn một tập giấy mỏng, giọng nói nhẹ nhàng.

“Em nói chúng ta nên thảo luận chuyện nào trước thì tốt đây.”

4. Chương 07-08

Chương 7.1

Đào Nhạc đã quen với sự thay đổi sắc mặt của Tô Dịch Văn, cần phải biết là hiện tại ai có thể bình tĩnh hơn người đó mới thắng, lúc này cô không thể bị anh chọc tức được

Thấy Tô Dịch Văn nhìn vào xấp giấy, giống như chuẩn bị phê bình, Đào Nhạc vội vàng mở miệng trước, “Thầy à, các đề tài luận văn em đã tập hợp xong rồi.”

“Ồ, thế sao.” Tô Dịch Văn ngẩng đầu lên, nhận lấy xấp giấy từ tay Đào Nhạc, mỉm cười nói, “Tôi xem sơ qua một chút, không đạt tiêu chuẩn đợi lát nữa trở về em bảo các bạn sửa lại.”

Ý của những lời này rất rõ ràng, Đào Nhạc muốn bỏ chạy chẳng phải là mơ giữa ban ngày sao, cô vẫn phải tiếp tục chịu đựng sự tra hỏi của anh ta ở cái nơi quái quỷ này.

Ý của những lời này rất rõ ràng, Đào Nhạc muốn bỏ chạy chẳng phải là mơ giữa ban ngày sao, cô vẫn phải tiếp tục chịu đựng sự tra hỏi của anh ta ở cái nơi quái quỷ này.

“Không cần gấp, thầy cứ chậm rãi mà xem.” Cô chỉ có thể nói như vậy.

Tô Dịch Văn nhìn cô một cái, không nói gì nữa, liền di chuyển ánh mắt đến mấy bài luận trên giấy.

Trong thời gian anh xem các bài luận, Đào Nhạc vẫn đứng, thậm chí có chút rảnh rỗi, cô cảm thấy kỳ lạ, theo lý mà nói thì Tô Dịch Văn sẽ đề cập đến chuyện vừa xảy ra trên đường lúc nãy, tại sao bây giờ một chút động tĩnh cũng không có, còn có chuyện cuộc gọi và cái tin nhắn hôm qua, trí nhớ của anh ta không phải là kém như vậy chứ.

Quả thật, bầu không khí trong căn phòng này có vẻ không bình thường, yên tĩnh đến mức chỉ nghe thấy âm thanh ma sát giữa các tờ giấy, nhưng Đào Nhạc nghe ra khó tránh khỏi tinh thần không yên. Cô có chút nôn nóng, miệng không thể hỏi buộc lòng phải nhìn xung quanh. Mà nói lại, cái nhà tù nhỏ bé lần trước

cũng thấy qua rồi, chất lượng không khí thì kém, ánh sáng thì ít, đái ngộ của phó giáo sư cũng chỉ là như vậy. Cô lại len lén nhìn bàn làm việc của Tô Dịch Văn, sự bừa bộn còn dễ sợ hơn lần trước, quả thực là cuộc sống của một tên ngốc mà..

“Làm vợ của anh ta cũng chẳng dễ dàng.” Đào Nhạc nhỏ giọng nói một câu.

Tô Dịch Văn ngẩng đầu lên, “Em nói cái gì?”

Đào Nhạc ý thức được mình đã quá lảm lời rồi, hết cách, cô không thể không chế được.

“Không có gì, em cảm thấy làm một thầy giáo thật không dễ dàng gì.” Cô đúng là không phải thông minh một cách tầm thường mà, cú vỗ mông ngựa (nịnh bợ) này thật đúng lúc.

Tô Dịch Văn không lập tức trả lời, tầm mắt hạ xuống trên mấy tờ báo cáo, một lúc rất lâu sau mới nói một câu, “Điều kiện trong phòng làm việc của tôi rất kém sao?”

“Cũng không phải vậy, thông gió hay lấy ánh sáng cũng quá tệ, ngực tù còn tốt hơn chỗ này, hơn nữa thầy cũng không quét dọn, nếu như là em——” Đào Nhạc vội thắng lại, cô đang nói cái gì vậy, chỉ một câu của anh ta đã khiến cô đem những lời thật lòng nói ra hết, lần này là chết chắc.

Tô Dịch Văn nhìn cô, đôi mắt phía sau cặp kính kia đầy suy tư, “Sao không nói tiếp, lời của em rất đúng.”

“Không cần không cần, thầy Tô à em nói bậy thôi, thầy đừng để bụng.” Đào Nhạc khua khua tay, cô hận không tát được hai cái vào cái miệng của mình, ngoan ngoãn đứng im không phải là không có việc gì rồi sao!

Tô Dịch Văn nhú mày, ý tứ sâu xa nhìn cô một cái, lại tiếp tục vùi đầu xem báo cáo.

Đào Nhạc thầm thở ra, cũng may anh ta không tiếp tục hỏi tới, nếu không cô cũng không biết trả lời thế nào. Nói đến cũng lạ, cô tự nhận mình có tài ăn nói, phản ứng cũng nhanh, tại sao vừa đụng đến người này liền không có cách, nói gì cũng không chiếm được ưu thế. Đương nhiên, nếu trừ ra thân phận thầy giáo của Tô Dịch Văn, kiến thức cũng như sự từng trải của anh chắc chắn cũng phong phú hơn cô, lời nói cũng có trọng lượng hơn cô. Nhưng cũng không biết tại sao, Đào Nhạc cảm giác như Tô Dịch Văn cố ý xoi mói, nhắm vào cô!

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe người nào đó bắt đầu đặt câu hỏi, lần này cũng không thêm ngẩng đầu lên.

“Đào Nhạc, em nói về điều thứ 234 trong hình pháp một chút.”

Anh ta nói cái gì! Đào Nhạc thật sự mơ hồ rồi, tuy rằng cô thiên về môn hình pháp hơn, nhưng lại không nhớ và am hiểu các điều luật, càng đừng nói tới việc anh ta đột nhiên hỏi cô điều thứ mấy là gì nữa.

Tô Dịch Văn chờ hồi lâu không nghe được câu trả lời, cũng không gấp gáp hỏi tiếp, anh chỉ híp mắt lại nhìn cô, thấy vẻ mặt cô lúng túng, ý cười trong đôi mắt hoa đào càng tràn đầy.

Trên trán Đào Nhạc lo lắng đổ đầy mồ hôi, đừng nói điều thứ 234 là gì, điều thứ nhất trong hình pháp cô cũng không nhớ. Được thôi, rốt cuộc anh ta bị điên chỗ nào mà lại hỏi cô vấn đề này!

“Trả lời không được sao?” Tô Dịch Văn hỏi.

Đào Nhạc ngáp ngừng một chút, trong giọng nói mang theo điệu bộ đáng thương, “Thầy Tô à, thầy đổi một câu hỏi khác có được không, em...”

“Nếu như bây giờ là thi vòng hai, vậy em thấy mình có thể đạt mấy điểm?” Anh không nhanh không chậm mà hỏi một câu, đồng thời cũng hoa lệ(*) mà đập nát lòng tự trọng của người nào đó.

Đào Nhạc không lên tiếng, cô thật muốn tìm một cái lỗ để chui xuống, bình thường việc nhỏ đều có thể qua loa, nhưng tuyệt đối với chuyện học tập lại rất để tâm. Từ nhỏ mẹ cô đã truyền cho cô một tư tưởng: đàn ông đều là lưu manh, phụ nữ phải tự mình vươn lên! Đương nhiên điều đó không có ý nói gia đình Đào Nhạc có vấn đề, chỉ là mẹ cô đã trúng phải kịch độc của Quỳnh Dao quá nặng, đàn ông và v.v., ở thời đại này không đáng tin cậy, bà cho rằng con gái nhà mình cho dù không thể học theo phụ nữ nước ngoài đi tranh cử tổng thống, nhưng ít nhất trong công việc sau này cũng phải làm một người mà lời mỗi lời nói ra đều có trọng lượng. Vì thế Đào Nhạc rất tin tưởng lời mẹ nói, cô cũng cảm thấy tính cách của phụ nữ thời đại mới là chỉ dựa vào chính mình, đàn ông nhiều lắm cũng chỉ là công cụ để sinh em bé thôi! (ak ak)

Đề tài đã đi quá xa, Đào Nhạc lấy lại tinh thần, trên mặt có chút đỏ, nhỏ giọng lên tiếng, “Thầy Tô à, em như vậy... có phải sẽ không qua được vòng hai không?”

Tô Dịch Văn thật sự có chút không thích ứng với bộ dạng ngoan ngoãn thật thà của Đào Nhạc, nghĩ ngợi chẳng lẽ mình đã đâm trúng tử huyệt của cô?”

“Em không cần khẩn trương như vậy, thi vòng hai sẽ không hỏi những câu hỏi dạng này, hơn nữa trường chúng ta chủ yếu là thi viết.” Anh dùng giọng điệu nhẹ nhàng cố gắng giải thích.

“Đúng vậy không, vậy thì tốt quá.” Lúc này Đào Nhạc mới yên tâm, nhưng mà việc cô trả lời không được cũng là sự thật, vậy cũng quá mất mặt rồi.

“Nhưng mà ——” Tô Dịch Văn cố ý kéo dài giọng.

Đào Nhạc vừa mới thả lỏng tinh thần giờ lại bị kéo căng rồi, “Sao ạ?”

“Làm thế nào mà ngay cả đề tài luận văn mình đã chọn mà em cũng không rõ?”

Đề tài luận văn? Đào Nhạc nhớ đến đề mình chọn là ‘phân tích tình hình gia tăng, hậu quả của tội cố ý gây thương tích’, chọn đề loại này là thể mạnh của cô, nhưng Tô Dịch Văn nói cô không hiểu rõ đề tài của mình, làm sao có thể như vậy chứ!

(*): Từ gốc là nghĩa là hoa lệ, rực rỡ, tráng lệ, tớ không biết nên dùng nghĩa nào cho chính xác, các bạn thấy nghĩa nào thích hợp thì chọn giúp tớ nhé ^ ^!

Chương 7.2

Dịch + Edit: Hai chị em nhà Mit

“Thầy Tô à, bài luận của em chẳng lẽ không đúng sao?” Đào Nhạc nghiêm mặt hỏi.

Tô Dịch Văn trực tiếp trả lời, mà cười cười, “Điều thứ 234 trong bộ luật hình pháp của nước ta quy định, cố ý gây thương tích cho thân thể người khác, có thể bị phạt tù từ ba năm trở xuống, bị tạm giam hoặc bị quản chế, nếu có tiền án, gây trọng thương cho người khác, phạt tù từ ba cho đến mười năm; gây tử vong hoặc là sử dụng thủ đoạn tàn nhẫn làm người khác bị thương nghiêm trọng, phạt tù trên mười năm, cũng có thể phạt tù chung thân hoặc bị tử hình.”

Đây là điều luật 234 chết tiệt đó sao— Tội cố ý gây thương tích, chẳng trách anh ta đánh một vòng lớn như vậy, trí nhớ của cô bị gì thế này, ai đã quy định viết luận văn nhất định phải nhớ rõ điều luật, cô chỉ viết một vấn đề nhỏ trong đó thôi, anh ta có cần phải khó khăn với cô như vậy không!

Trong lòng Đào Nhạc không phục, nhưng nghĩ chút quyền lực nào đó đang ở trong tay đối phương, cô vẫn là nhịn.

“Thầy nói như vậy, khi nào về em sẽ xem lại cho thật tốt các điều luật.” Cô không cam lòng mà trả lời.

Nhưng Tô Dịch Văn lại không có ý này, rút bản báo cáo của Đào Nhạc rồi mở ra đi đến trước mặt cô, “Tôi nghĩ đề tài luận văn này em đã làm rất đầy đủ, vốn không cần thiết phải viết lại...”

Đào Nhạc không hiểu, càng thấy tức, tại sao lại bắt cô làm lại đề mục khác, thời gian viết luận văn vốn không dài, tư liệu cô cũng đã chuẩn bị tốt cả rồi, chỉ một câu của anh lại làm cô uống hết công sức. Còn nữa, cô đã đi thực tập bao giờ đâu, theo như ý anh thì cô đã học qua một lần rồi, nhưng mà cô đã cố ý gây thương tích cho ai rồi chứ!

“Thầy Tô à, ý thầy là gì ạ?” Đào Nhạc bình tâm lại, cô hình như đã bỏ sót điều gì quan trọng rồi sao?

“Tôi vừa nghe em Phàn Kiến nói một số chuyện, cân nhắc một chút, cảm thấy có lẽ em đã không nắm kĩ đề tài này cho lắm.” Tô Dịch Văn giọng điệu bất đắc dĩ.

Đào Nhạc nghe xong thiếu chút nữa nhào tới đánh anh, cô biết ngay anh ta không tốt bụng gì mà, vốn tưởng rằng anh ta sẽ không nhắc tới chuyện vừa xảy ra trên đường, ai biết được vừa mất cảnh giác, anh ta liền sống chết mà chèn ép cô. Còn cái tên dê tiện Phàn Kiến kia, tự nhiên đứng trước mặt Tô Dịch Văn lại kể chuyện ngày xưa cô đánh người, cho dù lúc này cậu ta có bị Tô Dịch Văn mưt sát, cũng không thể nào tiêu tan mối hận trong lòng cô!

“Thưa thầy Tô, là Phàn Kiến nói xấu em, tuyệt đối là nói xấu, em đã đánh người khi nào chứ, cho dù có đánh qua cũng chưa đến trình độ cố ý gây thương tích, ngay cả vết thương nhỏ cũng không có!” Đào Nhạc kích động nói.

“Tôi nói em đánh người hay sao?” Tô Dịch Văn hỏi vặn lại.

Đến nước này Đào Nhạc hoàn toàn không còn gì để nói, cái gì Tô Dịch Văn cũng chưa nói qua, trái lại toàn bộ đều do cô tự phân bua, hơn nữa càng tô càng đen, vốn chỉ là một việc nhỏ, bây giờ lại lên cấp thành vấn đề vi phạm pháp luật rồi.

Tô Dịch Văn vừa xoay người cầm túi công văn, vừa nói, “Nói tóm lại em vẫn nên về đổi một đề tài luận văn mới, nhưng mà phải nắm chắc thời gian đó.”

Đào Nhạc có miệng nhưng khó trả lời, cô cảm thấy thật oan uổng, Tô Dịch Văn nói đổi đề thì cô phải đổi đề, một chút linh động cũng không có. Nếu không phải là cười nhạo tiếng nhạc chuông của anh, sau đó lại gửi một tin nhắn điên rồ, lại còn để anh biết được oán thù với tên dê tiện kia, anh ta còn kiêu ngạo như vậy trước mặt cô nữa chứ! Anh ta bây giờ mới là một phó giáo sư, nếu trở thành giáo sư chắc bay lên trời rồi.

“Đương nhiên, nếu em gặp khó khăn tôi có thể giúp em chọn đề tài.”

Đào Nhạc thực sự nghi ngờ lỗ tai mình có vấn đề rồi, Tô Dịch Văn muốn giúp cô?

“Thầy Tô à, không phải thầy nói đùa chứ?” Cô e dè hỏi lại.

Tô Dịch Văn sau khi sắp xếp xong một phần tư liệu, cầm túi lên, “Em cảm thấy tôi giống như nói đùa sao?”

Đào Nhạc muốn trả lời ‘dạ’, nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh lại không thể không tin, bởi vì con người này thực sự có chút khó nắm bắt, ai biết được đây có phải là cái bẫy hay không chứ.

“Xem ra là tôi đã quá bận tâm rồi, ngày kia tôi muốn thấy đề tài luận văn và đề cương của em.” Tô Dịch Văn ném một câu rồi đi ra cửa.

Đào Nhạc vội đuổi theo, “Thầy ơi, thầy đi đâu vậy?”

“Hết giờ làm, ăn cơm.” Tô Dịch Văn cúi đầu, nhìn thấy cánh tay của mình bị hai bộ vuốt (ghê quá >.<) túm=“” chặt=“” lấy,=“” ánh=“” mắt=“” cổ=“” quai,=“” “em=“” đào=“” nhạc=“” à,=“” tay=“” của=“” em=“”>

Đào Nhạc có chút xấu hổ mà rút tay lại, tha thứ cho cô trong lúc kích động, thấy Tô Dịch Văn muốn đi, cô không nghĩ ngợi gì liền nắm chặt tay anh không buông.

“Thầy Tô à, thầy muốn ăn cơm ở đâu vậy?” Nụ cười của cô có chút nịnh nọt, người sáng suốt vừa nhìn biết ngay không không có ý tốt.

“Em có việc sao?”

“Em thấy thầy quá vất vả rồi, vừa phải đi dạy vừa phải kèm luận văn giúp tụi em, làm sinh viên dù gì cũng phải có biểu hiện, thầy thấy sao ạ?” Đào Nhạc không nói rõ ràng, cô là muốn mời Tô Dịch Văn ăn cơm, ngược lại trong lòng anh cô đã phạm tội cố ý gây thương tích rồi, bây giờ lại thêm một tội hối lộ. (hổ hốt, tội nghiệp em Đào Nhạc, trong mắt ksv đâu đâu cũng có tội.)

“À, là vậy sao...” Tô Dịch Văn đẩy đẩy gọng kính, tròng kính lấp lóa.

Đào Nhạc biết Tô Dịch Văn lúc này là nguy hiểm nhất, bề ngoài thì tươi cười, thực tế trong lòng chắc chắn đang tính toán điều gì đó. Nhưng, vì luận văn của cô, chuyện vòng thi thứ hai vẫn còn chưa hỏi được, bữa cơm này nói thế nào cũng không thể tiết kiệm được rồi.

“Em biết có một quán ăn rất ngon, thầy xem...”

Khóe miệng Tô Dịch Văn cong lên, “ Nếu đã như vậy thì chúng ta đi thôi.”

Đào Nhạc vừa nghe thấy, à há, có hy vọng rồi đây, rốt cuộc vẫn là có tiền thì có thể sai khiến ma quỷ được, bữa cơm này không chừng còn có thể mang đến cho cô một chút vận may.

Tô Dịch Văn mở cửa, nhưng không vội đi, “Đúng rồi, nếu là hàng quán ven đường thì không tính nhé.”

Chương 8.1

Dịch + Edit: Hai chị em nhà Mit

“Đến trạm bệnh viện nhân dân số một rồi, mời các hành khách đến trạm này xuống xe ở cửa sau.”

Bởi vì đang vào giờ cao điểm tan ca, nên các phương tiện giao thông chật ních, dường như chỉ cần lưng dựa vào nhau có thể đứng vững không ngã. Cho dù lúc này là vừa mới dừng trạm, một đám người đi xuống đồng thời lại có một đám người đi lên, phút chốc đã nhét đầy cả xe.

Tác dụng của kế hoạch hóa gia đình ở đâu vậy?

Cả bụng Đào Nhạc vốn đầy lửa giận, thêm chuyện không khí trên xe ngột ngạt, cả người nín nhịn rất khó chịu. Lại nhìn cái tên hèn hạ nào đó đứng kế bên, thông dong bình tĩnh, giống như người không có chuyện gì cả.

Hừ, điều đó là đương nhiên rồi, là tự cô nhảy vào hố lửa, bị anh làm cho không thể không đi đến bước này, nói trắng ra là cô đáng bị như vậy!

Chuyện mời khách ăn cơm thực ra cũng không có gì ghê gớm, điều quan trọng là người nào đó vừa mở miệng là đã từ chối mấy hàng quán ven đường, bộ dạng ra vẻ kiêu ngạo, da mặt cũng dày thật. Anh thật sự xem bản thân là người có tiền hay xem cô là phú bà đây, cô chỉ là một sinh viên, trong túi có được bao nhiêu tiền lắm!

Nhưng Đào Nhạc vừa nghĩ đến chuyện rồi rắm này, không dám đắc tội với người ấy, ngay lúc này cô nghĩ đến chuyện luận văn thật sự rất rắc rối, hơn nữa đi tìm tư liệu lại đã không còn kịp nữa. Tô Dịch Văn nếu đã đồng ý giúp đỡ cô vậy thì còn gì bằng, nếu như đến quán ăn lớn một lần mà có thể giải quyết tất cả những phiền phức trước mắt, vậy thì cô sẽ bắt chấp tất cả!

Chỉ là Đào Nhạc tuyệt đối không thể ngờ rằng chọn đi bằng xe buýt. Không phải là cô nịnh nọt gì, nhưng dù sao cũng là một giáo sư, dùng lương cao để mời đến, không có được bốn bánh thì cũng phải có một chiếc hai bánh chứ, nếu như không có phương tiện giao thông công cộng này thì làm sao đây, so sánh với anh lần này, cô còn hơn chắc anh một chiếc xe đạp.

Một cái phòng làm việc như nhà tù còn chưa đủ, bây giờ còn ra đến nông nổi này, càng miễn bàn đến chuyện sống tạm qua ngày, Đào Nhạc thở dài một hơi, không kiềm chế được mà liếc một ánh mắt thông cảm với người đàn ông đang đứng trước mặt.

Tô Dịch Văn hình như cảm nhận được ánh mắt ai oán của người nào đó, đột nhiên quay đầu mỉm cười nói, “Trên mặt tôi có gì à, đáng để em nhìn vậy sao?”

Đào Nhạc chột dạ, bị người ta bắt gặp tại trận, lắc lắc đầu, “Thầy hoa mắt rồi, vừa rồi em còn đang suy nghĩ vài việc.”

“Đúng không, tôi còn tưởng rằng em có chuyện muốn nói.” Tô Dịch Văn đáp.

“Làm sao có thể chứ, những lời cần nói lúc này ở phòng làm việc em đều đã nói hết rồi.” Trong lời nói mang theo chút oán giận, Đào Nhạc nghĩ ở đây không phải trường học, không cần thiết phải khép nép với anh như vậy.

Đang nghĩ ngợi, một cú dừng xe đột ngột, người đứng trên xe giống như mấy quân bài đều ngã nhào về phía trước. Đào Nhạc đang nghĩ mình nhất định sẽ va chạm với ông chú ở phía trước thì, đột nhiên bị người nào đó dùng sức kéo lại.

May mà chỉ bị hú vía một phen, nhưng Đào Nhạc sợ đến nỗi cả người toát mồ hôi lạnh. Cô cúi đầu nhìn thấy chính mình đang bị bàn tay ai đó tóm lấy, mí mắt liền nảy lên. Từ từ nhướng mắt lên, chủ nhân của đôi tay ấy chính là Tô Dịch Văn, mà tình trạng trước mắt hình như có chút không ổn, khoảng cách giữa cơ thể hai người dường như là không có.

Đào Nhạc không phải lần đầu tiên tiếp xúc thân mật với đàn ông, đương nhiên, tất cả những tiếp xúc ấy là do quá trình luyện tập Tấn đả giữa nam nữ với nhau, khó tránh phải những va chạm, nhưng cũng không đến mức khó xử. Nhưng mà, giống như hiện tại thì có chút không quen, gần như vậy, người cô chỉ đứng đến cảm của anh, trước mắt chỉ thấy một phần của chiếc áo vest màu xám và cổ áo sơ mi, xung quanh đều là mùi vị đàn ông xa lạ. Cô không ghét bỏ, chỉ là trong lòng có chút hoảng sợ, nhướng mắt nhìn lên, không ngờ hai người lại cùng nhìn nhau.

Đôi mắt hoa đào hớp hồn kia hơi cong lên, tuy rằng bình thường được giấu sau cặp mắt kính, nhưng cô có thể phát hiện ra lực sát thương của nó, thử nghĩ nếu như bỏ mắt kính ra tuyệt đối sẽ có tai nạn chết người. Đào Nhạc tự nhận bình thường mình có sức đề kháng mạnh, nhưng bây giờ cả người cô cũng có chút mềm yếu, nếu như lại ngã đầu lên lần nữa, có lẽ giữa cô và anh sẽ không chỉ có đối mặt nhau thôi đâu.

Đào Nhạc nhắm chặt mắt lại, anh ta quả nhiên là sự kết hợp giữa cảm thú và yêu nghiệt, không phải là con người!

Tô Dịch Văn cảm thấy rất thú vị, “Em làm sao vậy?”

Đào Nhạc khéo léo thoát khỏi tay anh, giọng nói rất nhẹ, càng giống như là lẩm bẩm, “Sớm biết vậy chi bằng đón taxi.”

“Taxi quá mắc.”

Một câu nói bất ngờ, đã đập tan những cảm xúc bối rối trong lòng Đào Nhạc, mấy giây trước xem chút cô đã bị con người này mê hoặc, bây giờ đã về lại thực tế rồi, bởi vì đây mới đúng là bộ mặt thật của Tô Dịch Văn.

Đào Nhạc phần chấn tinh thần, cười cười, “Không có gì, chút tiền xe ấy để sinh viên như em đây bỏ ra là được rồi.” Cô thật muốn nói cho cả thế giới, người đàn ông này nhìn thì rất thẳng thắn nhưng thực chất là một người vô vùng âm hiểm và đạo đức giả, bây giờ còn là một tên tiểu nhân keo kiệt!

“Tôi không phải có ý đó.” Tô Dịch Văn cũng không tức giận, giọng từ từ nói, “Em dù sao cũng là một sinh viên, không có năng lực về kinh tế, nên biết được bây giờ kiếm tiền không dễ dàng gì, tốt nhất chi tiêu nên có kế hoạch, không nên phô trương lãng phí.”

Quả nhiên không phải là một người của thời đại mà, anh ta mà tiếp tục nói chắc sẽ đem cả câu chuyện ‘Chị Giang thêu lá cờ đỏ’ (*) ra mà dạy dỗ cô luôn quá.

Trong lòng Đào Nhạc bất bình, đương nhiên cô cũng biết tầm quan trọng của tiền, bản thân cô cũng không phải là người phô trương lãng phí, nhưng vì chút ít lợi kia đang trong tay anh, cô không tiếc mà bán rẻ linh hồn, bữa cơm này cũng giống như là bán máu mua thịt vậy, càng đừng nói đến việc lập kế hoạch chi tiêu gì.

Vừa đúng lúc xe dừng ở trạm, bọn họ theo đoàn người cuối cùng xuống xe. Nghe nói đây là khu vực nghỉ ngơi và giải trí phồn hoa nhất của thành phố B, có đủ các loại quán ăn. Những bản hiệu đèn đóm của các điểm kinh doanh đã sớm được thắp lên đầy màu sắc, lập lòe chớp tắt, cả phố chợ trở nên rực rỡ.

Hít thở lấy bầu không khí mới mẻ, cả người Đào Nhạc thả lỏng không ít, quay lại thấy Tô Dịch Văn đang nhìn mình, cái cảm giác bất an lại xuất hiện. Cô giả vờ bình tĩnh, “Thầy Tô à, phía trước có một quán ăn rất ngon, chúng ta đến đó đi.”

Tô Dịch Văn vốn chỉ xem bữa ăn này là một trò đùa, vậy mà cô nhóc kia lại quá nghiêm túc rồi, nên anh cũng thấy rất ngại ngần mà đi theo, ngẫm lại thật quá hoang đường. Anh nên tỏ ra thế nào, chỉ có bản thân anh biết thôi.

Nơi hai người đến là một quán lẩu Macao (**), trang trí lộng lẫy, khách hàng lui tới không ít. Đào Nhạc may mắn có một lần được chị họ mời ăn mừng lên chức, chẳng qua cô chỉ là đi theo ăn ké, đúng lúc quán này có các hoạt động mừng một năm được thành lập, tiền rượu bàn của chị họ vừa đủ để trở thành hội viên, cô liền nhận lấy lợi ích này, cầm ngay chín tấm thẻ giảm giá, suy tính sau này nếu có bàn chuyện xã giao sẽ đến chỗ này, không ngờ rất nhanh đã phải sử dụng đến rồi.

Lẩu Macao nói trắng ra là cái nồi lẩu được nâng cấp, phần lớn là dùng một loại hải sản. Chỉ là bây giờ Đào Nhạc có ăn chân gấu cũng vui không nổi, liếc mắt nhìn người đàn ông đã cầm menu xem cả buổi trời, cô liền muốn nổi nóng, anh ta ngay cả đi ăn cũng tốn thời gian là sao!

“Thầy Tô không cần khách sáo, chỉ cần thầy thích là được.” Ngoài miệng Đào Nhạc nói vậy nhưng trong lòng cô đau khổ không gì bằng.

Tô Dịch Văn cong cong khóe miệng, “Vậy tôi sẽ không khách sáo đâu.”

Đào Nhạc rùng mình một cái, hình như cô lại nói bậy nữa rồi.

(*) Chuyện này mình chỉ search google biết được tí xiu là: thời Tưởng Giới Thạch chị này ở trong tù vẫn chưa biết lá cờ đỏ của TQ sẽ thế nào mà vẫn tự thêu ra được hình một ngôi sao lớn nằm giữa bốn ngôi sao nhỏ. Mình không hiểu ý nghĩa của chuyện này lắm.

Chương 8.2

Dịch + Edit: Hai chị em nhà Mit

Tô Dịch Văn gọi nhân viên phục vụ đến, “lớp dưới nồi lẩu sẽ là bào ngư, ăn kèm với rau cải—— hai phần thịt bò Úc cao cấp, bốn con bào ngư Đại Liên, một phần sashimi...”

Khỏe mắt Đào Nhạc co quắp, nói không cần khách sáo anh ta liền không khách sáo thật, gọi toàn thứ đắt tiền, chín tấm thẻ giảm giá của cô có cũng như không rồi, đoán chừng ăn xong bữa này có khi thịt trên người cô cũng không còn bao nhiêu.

Tô Dịch Văn dừng lại một chút, nhìn Đào Nhạc, “Em có ăn tôm không, tôi bị dị ứng với món này.”

“Ăn được!” Đào Nhạc không chút do dự, bây giờ có bỏ chạy cũng không thay đổi được thực tế cô sắp trở thành dân tị nạn, vậy thì trước khi chết cũng muốn trở thành con ma no!

“Vậy ột phần tôm lột vỏ.” Tô Dịch Văn đưa menu cho Đào Nhạc, “Em xem còn muốn ăn thêm gì không.”

Đào Nhạc làm gì còn tâm trạng gọi món, cô liếc nhìn tờ order trong tay nhân viên phục vụ, khá lắm, tất cả đều là hải sản và thịt tươi sống, tên đàn ông này chắc là hòa thượng đầu thai, bây giờ được hoàn tục rồi, đang ra sức khai trai đây(*)

Cuối cùng Đào Nhạc chỉ chọn hai món rau, cô sợ mình nhìn thấy cả bàn hải sản thập cẩm kia sẽ phát hỏa mất, màu xanh của thực phẩm là điều rất cần thiết.

Đợi nhân viên phục vụ rời đi, bầu không khí liền trở nên lạnh lẽo, Đào Nhạc di chuyển cơ thể, làm như muốn thoát khỏi sự bất an cấu kỉnh này giờ, cần phải biết đây là lần đầu tiên cô và một người đàn ông trẻ tuổi ăn cơm riêng, ngoại trừ ba cô, hầu như không có ai khác.

Tô Dịch Văn cười cười nhìn cô, “Hãy thả lỏng một chút đi, bây giờ chúng ta cũng không phải đang ở trường, không cần thiết phải nghiêm túc như thế.”

Đào Nhạc muốn nói còn không tốt bằng lúc ở trường, tốt xấu gì thì ở đó cô cũng có cảm giác an toàn, nhưng hôm nay không chỉ có tiền đồ mờ mịt, mà còn tổn mất đi một số tiền lớn, lòng cô có thể thoải mái được sao!

Đào Nhạc cúi đầu, đáng vẻ oan khuất, “Thầy Tô à, em biết sai rồi, có chỗ nào đắc tội với thầy, bây giờ em xin thật lòng xin lỗi, sau này sẽ không tái phạm nữa.”

Tô Dịch Văn nhấp một ngụm trà, giống như không để tâm đến, “Em sai chỗ nào?”

Đào Nhạc như được cổ vũ tinh thần dũng cảm nói, “Em, hôm nay lúc ở trường em không nên gây rối, ra tay với Phần Kiến...”

“Ừ, còn gì nữa?”

“Em không nên cười phònh làm việc của thầy, đồng thời còn tỏ thái độ không nghiêm túc với bài luận văn...”

“Là chuyện đó sao?”

“Còn có, lần trước cười nhạo tiếng nhạc chuông của thầy, thói quen của thầy...”

“Tô Dịch Văn chớp mắt ngạc nhiên, “Thói quen sinh hoạt của tôi sao?”

Đào Nhạc thành thật gật đầu, “Dạ phải, bởi vì em thật sự nhìn không ra cái bàn làm việc của thầy, mẹ em nói như vậy cũng có nghĩa là không có năng lực tự lo liệu.”

Mấy vạch đen chảy dài trên mặt Tô Dịch Văn, anh nói rõ ràng, “À, trước tiên không nói đến chuyện này, mấy cái lỗi của em đã nói hết chưa?”

“Còn có...” Giọng nói của Đào Nhạc càng lúc càng nhỏ, “Cái tin nhắn hôm đó là do tay em bị chuột rút nên mới bấm gửi đi, thực ra em muốn viết là “Thầy”, nhưng không ngờ...”

“Ồ, là tin nhắn đó sao—” Tô Dịch Văn ngắt lời cô, “Em không nói thì tôi cũng quên rồi.”

Hóa ra lại là cô lảm lời rồi, việc này không nói thì đã không phát sinh chuyện gì, bây giờ thì hay rồi, có lý cũng nói không ra rồi.

“Thầy Tô à, nếu như em gây ra phiền phức gì cho thầy, thầy đại nhân đại lượng, thấy em đã ra sức bao nhiêu vì bữa cơm này, cũng đừng quá khó khăn với em.” Đào Nhạc dè dặt quan sát sắc mặt Tô Dịch Văn, nghĩ mình đã có thành ý xin lỗi như vậy rồi, nếu như anh không nể tình, chắc cô sẽ chết mất.

Tô Dịch Văn im lặng một lúc, “Chẳng lẽ trong mắt em tôi là người chỉ thích các sinh viên chăm chỉ thôi sao?”

“Không chăm chỉ còn bắt chọn lại đề tài.” Đào Nhạc lí nhí trong miệng, anh ta chỉ biết mượn cớ, chỉ biết nói ngang!

Tô Dịch Văn mỉm cười, trong mắt tràn đầy hứng thú khác thường, “Không phải tôi nói là nếu em thấy khó khăn tôi có thể giúp em chọn đề, như vậy mà vẫn oán tôi sao?”

Cái câu ‘Như vậy mà vẫn oán tôi sao’ làm Đào Nhạc phản ứng không được, chỉ có thể ngó ra với người đàn ông trước mắt, bởi anh quá mức dịu dàng, làm cô có chút ảo giác, giống như cái giọng nói ấy không nên xuất hiện giữa bọn họ.

Lúc này nhân viên phục vụ cũng vừa đưa thức ăn lên, cũng cắt ngang đoạn đối thoại giữa hai người đứng lúc. Đào Nhạc không biết tại sao lại có chút xấu hổ, không dám nhìn Tô Dịch Văn, cầm lấy đôi đũa quơ quào mấy lát hành trong nồi.

“Đào Nhạc, tại sao lại không ăn?” Tô Dịch Văn gấp miếng bào ngư thả vào trong nồi, “Đừng nói với tôi là em vẫn luyến tiếc đấy nhé.”

Nhìn một cái, con người này cứ ba phút là một bộ mặt, nói không được mấy câu dễ nghe, không kích cô một chút là cả người không thoải mái.

Đào Nhạc cầm lấy bộ đồ ăn trong tay, không quen khi anh đột nhiên gấp thức ăn cho cô, liền nghiêm mặt nói: “Em tiếc cái gì chứ, đây đều là nhân dân tệ, dù có cố em cũng phải nhét đầy bụng!”

Tô Dịch Văn cười mà không nói, cô nhóc kia thật không phải thú vị tầm thường mà, nếu như nói cho cô biết sự việc kia không biết cô sẽ phản ứng thế nào.

Đang suy nghĩ, có một đám người đi ngang qua bọn họ. Đào Nhạc lo vùi đầu gặm bào ngư, không nhận thấy một người đang đứng bên cạnh bàn của họ.

“Tiểu Nhạc?”

Có người gọi tên ở nhà của cô, vẫn còn đang ở trước mặt Tô Dịch Văn, thực sự có chút mất mặt. Đào Nhạc ngẩng đầu lên, không muốn nhìn thì cũng đã thấy gương mặt nghiêm túc của một cô gái.

Đấu tranh một giây, Đào Nhạc cười cười bắt chuyện, “Ồi, sao lại là chị vậy...”

5. Chương 09-10

Chương 9.1

Dịch + Edit: Hai chị em Mit

Một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi, nét mặt thanh tú, mái tóc ngắn hoạt bát phối với một bộ âu phục màu đen, hoàn toàn hợp dáng.

Trước tiên cô nhìn thấy Tô Dịch Văn, đôi mày tinh tế cau lại, quay sang Đào Nhạc hỏi, “Tại sao em lại ở đây?”

“Đi ăn cơm ạ.” Đào Nhạc chỉ vào cái lẩu đang sôi trả lời, không phải đến ăn cơm chẳng lẽ đến để chơi à.

Người phụ nữ dường như không vừa lòng với thái độ của Đào Nhạc, “Không ngoan ngoãn ở trường, chạy đến chỗ này ăn cơm, nếu để ba mẹ em biết được, em xem họ sẽ nói gì đây!”

“Chị không đi mật báo là được rồi.” Đào Nhạc nuốt nhanh miếng bào ngư, vội vàng đứng dậy giới thiệu, “Thầy Tô, đây là chị họ của em, Hứa Lăng, là nhân viên chính phủ ạ.” Những từ cuối cùng, giọng Đào Nhạc như muốn thay đổi luôn.

Tô Dịch Văn mỉm cười bắt tay, “Cô Hứa, xin chào.”

Hứa Lăng chỉ gạt đầu một cái, thái độ lãnh đạm. Đào Nhạc thấy vậy liền tức giận, làm quan thì có gì hơn người chứ, dùng cặp mắt chó để nhìn dân thường à?

“Tiểu Nhạc, em qua đây, chị có chuyện muốn hỏi em.” Hứa Lăng buông một câu rồi đi ra phía cửa.

Đào Nhạc không biết làm sao, đành phải đi qua, dù sao cũng đã quá mắt mặt với Tô Dịch Văn rồi, mắt mặt thêm một lần cũng không sao.

Ra khỏi quán ăn, hơi lạnh liền phủ vào mặt, chênh lệch rõ rệt với nhiệt độ bên trong.

Đào Nhạc nhìn song cửa sổ, mưa lất phất đã tạo ra một lớp hơi nước, bữa ăn ngon lành đã bị người phụ nữ này quấy rầy rồi.

Hứa Lăng cũng không vòng vo, “Người đàn ông đó là ai vậy, em và anh ta có quan hệ gì?”

Đào Nhạc vừa nghe mấy lời này liền giận dữ, “Chị có ý gì vậy, anh ta là thầy giáo của em!”

“Thầy giáo sẽ đưa em đến những chỗ thế này ăn cơm sao, mà chỉ có hai người thôi sao? Tiểu Nhạc, em đừng có xem chị là con nít, chuyện tìm đối tượng em nên nói với mọi người trong nhà, đừng có tùy tiện ở cùng một chỗ với bất cứ người nào.

“Em nói chị họ nghe này, chị đang nghĩ đi đâu vậy, cái gì mà ‘ở cùng một chỗ’? thứ nhất bữa cơm này do em mời, thứ hai em có việc nhờ anh ta.”

“Em mời? Em lấy đâu ra tiền, đến chỗ này ăn cơm tốn không ít đâu”, Hứa Lăng cười nhạt, “Em đừng có gạt chị, người đàn ông đó nhìn cũng khoảng ba mươi tuổi rồi, nói không chừng cũng đã kết hôn rồi, em bớt gây phiền phức cho gia đình đi.”

Đào Nhạc không chịu thua kém đáp lại, “Em thấy là do tự chị họ muốn gả nhưng không ai chịu, không muốn nhìn thấy em hèn hò với đàn ông. Dù sao cũng đã ba mươi mốt tuổi rồi, đối với chuyện tình cảm của chị mà nói, loại cực phẩm như thầy của em là trăm năm khó thấy, có phải là chị đổ kị rồi không? Người càng chín chắn thì càng có sức quyến rũ, em quan tâm anh ta ba mươi hay bốn mươi làm gì, sự thật có bảy tám mươi tuổi em cũng muốn!”

Hứa Lăng giận run người, “Được, những lời này cứ đem về mà nói với ba mẹ của em, là người đã sắp tốt nghiệp, làm việc nên dùng đầu óc một chút. Lúc trước, đừng em còn nói sẽ cho em đi làm ở viện kiểm sát, chị thấy thái độ này của em, đi đến chỗ nào cũng làm không được đâu.”

“Sao lại kéo cả chuyện công việc vào đây rồi. Chị họ à, chị nên giảm bớt giọng điệu hách dịch nhà quan đi, đối với em không có tác dụng đâu.” Đào Nhạc thả lỏng người, thở dài, “Dù sao con người em cũng ngay thẳng, chị muốn nói gì với nhà em thì cứ nói. Có nhiều thời gian rảnh rỗi như thế này chỉ bằng hèn hò với vài người đàn ông, trước bốn mươi tuổi có thể lấy chồng ra riêng, cũng là để ba mẹ an tâm phần nào.

“Em!”

Đào Nhạc nhún vai, vẻ mặt vô tội, vừa khéo thoáng thấy có vài người đàn ông đứng không xa chỗ này lắm đang hướng mắt trông chờ, nhìn bộ dạng này chắc là đến cùng với Hứa Lăng. Tròng mắt Đào Nhạc liếc qua liếc lại, cười hì hì, “Chị họ, em nói chị nghe này, hiệu suất xử lý công việc của chị cũng cao quá ha, người ta hèn hò là từng người một, còn chị thì tổ chức thành cả một đoàn cùng đến, chị định chọn lọc trong giấy lát hã, khi ăn có tiêu hóa nổi không đây.”

Từ trước tới giờ Hứa Lăng chưa bao giờ bị một con nhóc nào chọc cho tức giận như vậy, nói ra thì chính là em gái mình, vốn là chỉ muốn dạy bảo vài câu, không ngờ còn bị em gái cười cả lên đầu, ngược lại bản thân ngay cả một câu cũng không nói lại, bình thường trong cơ quan cũng chưa từng gặp qua tình huống thế này.

“Được rồi chị họ, chị nhanh đi hèn hò, tụ họp gì với bạn chị đi, em sẽ không quấy rối đâu.” Đào Nhạc cũng không chờ Hứa Lăng nói lời nào, vẫy vẫy tay rồi trở vào quán.

Đừng cho rằng Đào Nhạc đang thắng lợi trở về, lòng cô hiện rất hỗn loạn, bản thân đã làm mích lòng chị họ, chắc chắn những ngày sắp tới sẽ khó sống, cô suy nghĩ, bà chị này chuẩn bị nói với người nhà chuyện ngày hôm nay, lại sẽ khai mạc hội nghị “phê phán và đấu tranh”, không biết cô sẽ bị nói thành bộ dạng gì nữa đây.

Thở hổn hển trở lại chỗ ngồi, thấy Tô Dịch Văn mức từng muống từng muống canh húp, thật là quá thanh thoi, Đào Nhạc liền cảm thấy tức giận, vô duyên vô cớ bị chị họ la còn không phải vì người đàn ông này à, nếu sau này cô gặp chuyện gì ngoài ý muốn, anh cũng đừng hòng sống yên ổn!

Tô Dịch Văn nhướng mắt, thấy Đào Nhạc đang trở mắt nhìn mình, cười cười, “Chị họ em sao rồi?”

“Đi rồi! Thầy nhớ chị ấy hã?” Đào Nhạc không biết tại sao đột nhiên lại thốt ra câu này, ý tứ hàm chứa một chút ‘dầm chua’.

Tô Dịch Văn chớp chớp mắt, “Em sao vậy?”

“Không có gì ạ.” Đào Nhạc ý thức được bản thân đang thất lễ, miệt mài tiếp tục vớt rau cải, hải sản trong nồi lẩu.

Tô Dịch Văn chỉ là đang nhìn, trong mắt có chút suy nghĩ.

Trong lúc bọn họ không ai nói tiếp câu nào, bữa cơm này có gì đó hơi kì quái, đương nhiên Đào Nhạc biết là nguyên nhân do cô, nhưng lại không thể nói ra vấn đề nằm ở chỗ nào.

Vậy là, mãi đến khi tính tiền mới xảy ra chút chuyện ngoài dự định.

“Ăn no chưa?”

Đào Nhạc gạt đầu, buông đũa xuống, nhìn thấy thời gian không còn sớm nữa, liền quay đầu gọi nhân viên phục vụ.

“Tính tiền, tổng cộng hết bao nhiêu ạ?” Đào Nhạc rút túi tiền ra, dù gì toàn bộ tài sản của cô cũng ở đây rồi, đợi khi ra khỏi đây cô sẽ thành kẻ nghèo rớt mồng tơi rồi.

Nhân viên phục vụ lục tìm hóa đơn, cúi người xuống thấp nói, “Thật ngại quá, bàn của hai vị đã được tính tiền rồi ạ.”

“Tính tiền rồi?” Đào Nhạc thò tay giựt lấy cuốn sổ lưu hóa đơn, vừa nhìn mấy con số kia cô vừa nuốt nước miếng một cái, lập tức bình tĩnh lại hỏi, “Ai tính tiền vậy?”

“Còn không phải là vị tiên sinh này sao?” Nhân viên phục vụ trả lời thành thật.

Đào Nhạc hướng ánh mắt khó tin nhìn Tô Dịch Văn, nói không ra nổi một câu, ai có thể nói cho cô biết đây là tình huống gì đây.

Tô Dịch Văn đứng dậy, vuốt vuốt quần áo, đối diện với cặp mắt đang mê muội của Đào Nhạc, tâm trạng thật tốt, “Còn muốn ở đây nữa à?”

“À.” Đào Nhạc vội vàng mặc áo khoác vào, theo sau Tô Dịch Văn ra khỏi quán.

Đợi khi bọn họ bước ra, màn đêm đã kéo xuống, thời gian ăn bữa cơm này thật quá lâu mà.

Hai người một trước một sau bước đi, đèn đường hắt ánh sáng , kéo bóng hai người họ thật dài, gần như chồng lên nhau. Đào Nhạc vẫn cúi đầu, nhìn bóng hai người mà ngẩn ngơ.

Chương 9.2

Dịch & Edit: Hai chị em Mit

“Sao không nói chuyện vậy?”

Tô Dịch Văn đột nhiên xoay người, làm hại đầu của Đào Nhạc đập trúng ngực anh, đau chết đi được.

“Thầy không nói gì liền quay lại rồi.” Đào Nhạc xoa xoa trán, chắc người anh ta được làm bằng thép, đụng trúng một cái thật sự rất đau.

Tô Dịch Văn nhìn thấy sắc mặt giận dữ của cô. Cười thành tiếng, “Xin lỗi, tôi không cố ý.”

Đào Nhạc nghĩ ngợi, vẫn còn phân vân mà nói ra, “Thầy Tô à, thầy tốt bụng thanh toán tiền bữa cơm vừa rồi làm cái gì, em đã nói là em mời mà.”

Tô Dịch Văn có chút thở dài, “Em thật sự cho rằng tôi sẽ để sinh viên bỏ tiền ra mời cơm à, lúc đầu cũng chỉ là đùa với em một chút mà thôi.”

“Nhưng mà——”

“Bất quá lần sau đừng đến những nơi như thế này nữa, tiền lương của tôi cũng ít ỏi như vậy, mới thanh toán một chút vậy mà hết phân nửa rồi.”

Giọng nói của anh giống như tiếc rẻ, khiến Đào Nhạc muốn bật cười, anh ta đúng là một con ma keo kiệt mà, nhưng mà anh ta nói ‘lần sau’, chẳng lẽ bọn họ còn có thể ăn cùng nhau nữa sao, hoặc là có ý gì khác chứ?

Đợi đã, hiện tại Đào Nhạc ý thức được một chuyện——Tại sao anh ta lại đi cùng một hướng với cô?

“Khụ khụ, thầy Tô à, em tự ngồi xe buýt về trường là được, thầy cũng về nhà nghỉ ngơi sớm đi.” Giống như lời chị họ nói, anh ta chắc là đã kết hôn rồi, Đào Nhạc cô cũng không muốn đem khuya đi với một người đã có vợ trên đường thế này.

“Tôi đang về đây, chẳng qua cũng là về kí túc xá giống em thôi.” Tô Dịch Văn đáp.

“Hả?”

“Kí túc xá của giáo sư.”

Đào Nhạc không nói gì, chẳng trách anh ta không mua chiếc bốn bánh hay hai bánh, ở tại trường thì không cần dùng phương tiện giao thông nào cả. Theo như cô hiểu, phòng trong kí túc của công nhân viên chức đều không lớn lắm, cả vợ và con nữa thì quá chật chội, cuộc sống của anh ta cũng không dễ dàng gì.

“Thầy Tô à, trường của chúng ta không phải có cấp phòng riêng cho các giáo sư sao, thầy và người nhà có cần thiết phải chen chúc mà sống trong kí túc xá không?”

Tô Dịch Văn không hiểu. “Người nhà?”

“Là vợ và con thầy đó.”

“Ai nói là tôi đã có vợ con rồi?”

Đây là lần thứ hai Đào Nhạc không biết nói gì, nhìn anh như người ngoài hành tinh, thật là chuyện lạ mỗi năm đều có mà, Tô Dịch Văn thế này lại là một người độc thân.

Không biết vì sao, lòng cô lại yên tâm kì lạ, thậm chí còn có chút vui vẻ.

Tô Dịch Văn cười khó hiểu, “Có vấn đề sao?”

“Không có, đương nhiên là không có!” Đào Nhạc liên tục phủ nhận, nhưng lại không để tâm hỏi, “Thầy cũng hơi lớn tuổi rồi, sao còn chưa kết hôn?”

“Công việc của tôi quá bận rộn, không có thời gian mà lo mấy chuyện này. Hơn nữa tôi mới ba mươi hai tuổi, bộ rất già sao?” Câu nói cuối cùng là Tô Dịch Văn muốn hỏi thẳng Đào Nhạc.

“Không già, không già, đàn ông bốn mươi tuổi là một cành hoa, thầy đây là một nụ hoa đang đợi nở rộ mà.” Đào Nhạc ca tụng mà nói, lòng nghĩ anh không phải là một thầy giáo sao, công việc có thể bận đến mức nào chứ, chắc chắn là do yêu cầu của anh quá cao, không tìm được người thích hợp.

Tô Dịch Văn đã quen với mấy kiểu tăng bốc của Đào Nhạc, anh nghe vẫn rất thoải mái. Sự thật chứng minh, đàn ông cũng thích hư vinh đến mức đáng sợ.

Thành phố B không được xem là một thành phố lớn, đến tám giờ tối trên đường ngoài những quán ăn, hầu như các cửa tiệm khác đều đã sớm đóng cửa. Cho nên trên đường lúc này có hơi vắng vẻ, chỉ có hai ba chiếc xe chạy qua.

Bởi vì trạm xe có tuyến đến Đại học B ở hướng ngược lại, cũng là một khu vực náo nhiệt, cho nên đi đến đó hơi xa một chút, hơn nữa thời gian quả thực đã trễ rồi, theo lý mà nói lúc này chỉ có thể đón chuyển xe cuối cùng. Quá trùng hợp là đoạn đường này đang tu sửa, bề mặt gồ ghề còn chưa nói, mà mấy ngọn đèn đường phía trước thì lúc chớp lúc tắt, mấy bụi cây hai bên đường lại âm u đáng sợ.

Tự nhiên Đào Nhạc lại nghĩ đến mấy tình huống trong phim kinh dị, gấp rút lấy di động ra soi đường, bước chân nhanh hơn giục người bên cạnh, “Thầy Tô à, chúng ta nhanh lên một chút, sắp đón không được chuyển xe cuối cùng rồi.”

Tô Dịch Văn thấy cô cúi đầu cũng không thêm chú ý con đường trước mặt, liền một tay túm lấy cô, “Đi theo tôi, cẩn thận kéo vấp ngã.”

Đào Nhạc muốn phớt lờ cánh tay vừa giữ mình lại, nhưng độ ẩm kia đã nhắc nhở bản thân cô, người đàn ông bên cạnh chu đáo như vậy.

Đang suy nghĩ, bỗng một bóng đen từ trong lùm cây nhảy ra, Đào Nhạc sợ đến nỗi phải la lên, nhìn kĩ thì thấy rõ người đó là một thanh niên khoảng hai mươi tuổi, ăn mặc rách rưới, cầm dao tiến gần đến bọn họ.

“Thành thật một chút, đem tiền giao hết ra đây!” Người đó hung hăng uy hiếp.

Rõ ràng là ăn cướp, ngay lúc này mà trong đầu Đào Nhạc còn nảy ra hình phạt cho tội cướp ăn cướp, trước đây còn than phiền chưa được thấy một tên ăn cướp đúng nghĩa, bây giờ thì được rồi, cô được tự mình trải nghiệm rồi.

Tô Dịch Văn gắt gao mà che chở cho Đào Nhạc ở phía sau, anh thay đổi sự dịu dàng thường ngày của mình, trong đôi mắt anh ngập tràn sự dữ tợn, “Cậu muốn làm gì, bỏ dao xuống!”

“Bớt nói nhảm đi, đem tiền giao ra đây!”

Người đó quơ quơ con dao, ánh sáng lóa lên trong mắt Đào Nhạc, cô tự nhủ với mình cần phải bình tĩnh, lúc này không thể tự ý làm loạn được.

“Tôi bảo cậu bỏ dao xuống!” (ăn cướp sao bỏ dao được?!) Giọng nói Tô Dịch Văn đầy mệnh lệnh, đầy uy nghiêm mà cũng thâm trầm, Đào Nhạc không kịp suy nghĩ sâu xa, cảm nhận được Tô Dịch Văn nắm tay cô một cái, ý bảo cô nhìn xem có đường nào để rút lui không.

Đào Nhạc chậm rãi lui về phía sau tìm được một chỗ sáng, len lén lục tìm di động, cô thật hối hận bình thường không luyện tập gọi 110 cho tốt, ba con số cô bấm thế nào cũng không chính xác, tay vẫn cứ run rẩy.

Người đó nhìn thấy hành động của Đào Nhạc, quát lớn, “Đang làm cái gì đó? Muốn báo cảnh sát hả, là mày tự tìm cái chết!” nói xong hắn rút dao hướng bọn họ đâm tới.

Đào Nhạc kinh ngạc đến mức không thể thốt ra tiếng, nghĩ rằng giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không nghĩ lại thấy Tô Dịch Văn nhào lên, trực tiếp đá vào ngực tên cướp một cú.

Tên cướp đau đớn gào thét, ôm lấy chỗ bị thương nhưng vẫn chưa hoàn toàn từ bỏ ý đồ, lấy dao đâm về phía Đào Nhạc. Tô Dịch Văn đã sớm phát hiện, anh che chắn trước mặt cô, anh xoay người trên không đá bay con dao trong tay tên cướp một cách đẹp mắt.

Tên cướp không còn vũ khí, Tô Dịch Văn nhanh chóng bắt được hắn, khống chế tay của hắn, “Ngoan ngoãn một chút, cùng đến sở cảnh sát với tôi!”

Đào Nhạc thấy màn đánh nhau vừa rồi giống y như đùa, ngơ ngác nhìn người đàn ông trước mắt, wow, thì ra anh ta là chân nhân bất lộ tướng, mấy chiêu vừa rồi không phải là trình độ học trong hai năm là có được, anh ta rõ ràng là một cao thủ taekwondo!

“Đào Nhạc, trước tiên em gọi 110 nói sơ qua tình hình, để bọn họ cử nhân viên đến!” Tô Dịch Văn quay đầu ra lệnh.

Đào Nhạc có chút không nhận ra người đàn ông trước mặt, bộ dạng anh ta bây giờ và ấn tượng về một thầy giáo nhả nhặn, lịch sự, quả thực so với tên cướp kia còn đáng sợ hơn.

“Còn lo lắng cái gì nữa, gọi nhanh đi!”

“Dạ, lập tức gọi đây ạ!” Thấy Tô Dịch Văn thúc giục, Đào Nhạc lúng túng bấm số điện thoại gọi công an.

Đúng lúc này, tên cướp thừa dịp Tô Dịch Văn phân tâm, hắn dùng hết sức giãy giụa thoát khỏi sự kiềm chế của anh, nhanh tay móc một con dao nhỏ từ trong túi quần hướng Tô Dịch Văn đâm tới.

Đào Nhạc nhờ chút ánh sáng yếu ớt liếc thấy cảnh tên cướp rút dao, cô cũng không bấm điện thoại nữa, lớn tiếng la lớn.

“Tô Dịch Văn!”

Chương 10.1

Dịch & Edit: Hai chị em Mit

“Tô Dịch Văn”

Đào Nhạc la lớn, lập tức ném ngay điện thoại trên tay, trúng ngay mắt tên cướp.

Tô Dịch Văn thấy vậy, nhanh nhẹn lách người né tránh. Tên cướp quơ dao đâm loạn xạ trong không khí, một tay ôm con mắt không thấy được phương hướng. Thừa dịp tên cướp hờ hênh, Tô Dịch Văn đá thẳng vào sống mũi hắn, lực đá lần này không nhỏ, tên cướp đau đến mức lăn qua lăn lại.

Ngay lúc hỗn loạn này Đào Nhạc mới nhớ mình có học tán đả, dứt khoát kéo tay áo lên, cầm theo chiếc túi đến đánh tên cướp, “Bà mẹ nó, nửa đêm nửa hôm mà dám cướp của bà đây hả, mày muốn chết nè! Có biết điều 263 trong bộ luật hình pháp nói cái gì không, chỉ cần là người mang theo hung khí, ai dạy mày...”

Tô Dịch Văn đối diện với người nào đó đột nhiên trở nên hung dữ như vậy, không biết làm sao, anh cũng không đoán được cô nhóc này lại còn có một bộ mặt hung hãn, vội vàng mở miệng can ngăn.

“Đào Nhạc, đừng đánh nữa, đánh hắn bị thương em còn phải chịu trách nhiệm đó.”

Tên cướp cũng cầu xin tha thứ, thấy bộ mặt hắn đã bầm dập, Đào Nhạc mới buông tha. Tô Dịch Văn nói rất đúng, đánh hắn bị thương rồi cô còn phải tốn thêm tiền bồi thường thuốc men, vậy thì lỗ nặng rồi.

“Trước tiên em sẽ báo cảnh sát.” Đào Nhạc vừa định sờ tìm điện thoại, mới nhớ ra khi nãy đã lấy làm vũ khí ném người, lúc này nó đã bị tan nát nằm trên mặt đất.

Tô Dịch Văn thấy vậy liền nói, “Để tôi gọi cho.”

Đào Nhạc nghĩ thầm, được, tối nay cô chỉ bị thiệt hại nhỏ như cây bút, may mắn còn giữ lại cái mạng nhỏ này.

Thế nhưng, bọn họ ai cũng đã xem thường sự lì lợm của tên cướp, hấn cho dù có dùng hết cả nửa mạng sống cũng muốn vùng vẫy thoát khỏi sự kìm kẹp. Lợi dụng lúc Đào Nhạc không chú ý, ngồi bật dậy, lại dùng hết sức giật lấy cái túi của cô, hướng con đường trước mặt mà chạy.

“Mày đứng lại ngay!” Đào Nhạc chạy theo phía sau, la to.

Chớp mắt Tô Dịch Văn đã đuổi kịp tên cướp, dù sao cũng là đàn ông, chạy tất nhiên là nhanh hơn Đào Nhạc, mắt thấy sắp bắt được tên cướp, liền nghe phía sau một tiếng ‘á’.

Đào Nhạc chỉ lo đuổi theo tên cướp, vốn không thấy rõ được mặt đường không bằng phẳng, chạy trúng ngay chỗ trũng, cả người té ụp xuống.

Tô Dịch Văn làm gì còn suy nghĩ đuổi theo tên cướp, vội vàng chạy đến nâng Đào Nhạc dậy, vẻ mặt lo lắng, “Té đau chỗ nào, nói nhanh cho tôi!”

Đào Nhạc cắn răng, “Không sao, không sao, tên cướp đâu rồi?”

“Em đừng quan tâm đến hấn nữa, bị thương ở đâu?” Tô Dịch Văn lo lắng, vẻ mặt muốn kéo gấu quần cô lên xem, bị thương nhất định là không nhẹ.

Đào Nhạc lắc đầu, thực ra cô đau muốn chảy nước mắt, gắng gượng tựa vai Tô Dịch Văn đứng lên, “Em không đau thật mà thầy Tô, chúng ta mau đuổi theo tên cướp, đừng để hấn chạy thoát.”

“Chúng ta đến bệnh viện đi, nghe lời tôi!” Tô Dịch thấy cô cố chấp như vậy liền tức giận.

“Em thật sự không sao mà.” Đào Nhạc nhịn đau cố đi hai bước, “Thầy xem, chẳng phải giờ em rất tốt sao, khi này không đứng dậy nổi nhưng nghỉ một chút thì được rồi. Thầy Tô à, chúng ta nhanh báo cảnh sát đi, túi của em vẫn còn trong tay hấn.”

Tô dịch Văn thực sự không thay đổi được cô, tạm thời bằng lòng với cô, “Đi báo cảnh sát xong sẽ đến bệnh viện, nghe chưa?”

“Dạ, được ạ.”

Đào Nhạc thấy anh đồng ý rồi, vừa muốn bước đi, ngược lại bị anh ôm lấy, “Á, Tô — “

“Em tiết kiệm sức lực giúp tôi, như vậy sẽ đỡ đau hơn đấy!” Tô Dịch Văn trách mắng.

Đào Nhạc lập tức im miệng, hình như bây giờ cô nhất định phải nghe lời anh, nếu không anh sẽ tức giận, từ khi nào hai người lại trở nên bộ dạng như thế này rồi, anh ta lại có lý do gì để quản lý cô, hoặc có thể nói đây là quan tâm cô? Người đàn ông này, nếu như là suy nghĩ trước đây, thì anh là một thầy giáo bề ngoài thì nho nhã đồng thời lại có sở thích hoạch hợ cô, đến khi đối diện với tên cướp, vẻ mặt anh còn hung ác hơn thêm một bậc, nhưng vẫn cố che chở an toàn cho cô, anh còn biết võ taekwondo, phản ứng cũng nhanh hơn người thường, rốt cuộc đâu mới là con người thực của anh ta?

Đi tới giao lộ, Tô Dịch Văn gọi taxi, ôm Đào Nhạc ngồi ở ghế sau. Không gian nhỏ hẹp, Đào Nhạc thực sự không quen thân mật với anh như vậy, có chút ngại ngùng. Trên đường đi cô rất im lặng, một chút cũng không dám động đậy. Tô Dịch Văn cũng không chú ý đến những điều này, trong đầu anh chỉ có chuyện Đào Nhạc bị thương thế này mà lại đến đồn cảnh sát.

Mười mấy phút sau, xe chạy nhanh chóng đến đồn cảnh sát.

Có cảnh vệ trực đứng ngay cửa, Tô Dịch Văn đỡ Đào Nhạc không cần trình báo mà đi thẳng vào. Đào Nhạc cảm thấy kì lạ, “Chúng ta cứ như vậy mà đi vào, được không vậy?”

“Không sao đâu.” Tô Dịch Văn trả lời.

Đào Nhạc thấy vẻ mặt anh nghiêm túc cũng không hỏi nhiều nữa, không biết sao lại cảm thấy người này đi đến đồn cảnh sát mà giống như tùy tiện vào nhà vậy.

Dù gì cũng là buổi tối rồi, cảnh sát trực cũng không nhiều, cả hành lang đều vắng vẻ. Nói thật, đây là lần đầu tiên Đào Nhạc đến đồn cảnh sát, bên trong cũng không khác gì những tòa nhà công ty thông thường lắm, cũng không biết tại sao, trong đầu cô nghĩ đến chuyện ‘Con mèo trốn ở Vân Nam’(*) trong lòng hơi sợ.

Đúng lúc có một chú cảnh sát mặc cảnh phục đứng bước tới trước mặt, khoảng chừng bốn mươi tuổi đổ lại, vẻ mặt già dặn, khôn khéo, thấy Tô Dịch Văn liền chào hỏi, “A, chú em, sao chú lại đến đây?”

Tô Dịch Văn gật đầu mỉm cười, “Sao anh lại ở đây, đội trưởng Dương đâu?”

Chú cảnh sát đánh tay ‘bộp’ một cái, nói: “Anh ta vừa nhận nhiệm vụ đi rồi, chừng một tiếng nữa không biết đã về chưa, chú tìm anh ta có gì không?”

“Giúp tôi lập một trường hợp đặc biệt.”

Tô Dịch Văn nói sơ qua tình huống vừa xảy ra, Đào Nhạc vốn không cảm thấy gì, mất túi là chuyện nhỏ, bảo vệ được mạng sống mới là vô cùng may mắn, lúc này còn đi lập hồ sơ vụ án, chuyện phiền phức như vậy còn chưa đủ à.

Chú cảnh sát kia gật gù đầu, trầm ngâm một chút, “Vậy thì, trước tiên tôi sẽ cho người giúp hai người tường trình lại, chút nữa có tin tức gì sẽ nói tiếp, chú cũng biết những sự việc như thế này thì...”

Đào Nhạc biết ý của người kia, những sự việc thế này tất cả đều giống như đá chìm đáy biển (biệt tăm biệt tích), họ còn nhiều vụ án lớn phải lo, còn giúp anh tìm một tên côn đồ, ăn no rảnh hơi à.

“Cứ như vậy đi, anh sắp xếp thủ tục là được rồi.” Tô Dịch Văn nói, quay đầu lại nhìn chân Đào Nhạc, “Còn đau không? Nếu chịu không nổi thì chúng ta lập tức đi bệnh viện.”

Đào Nhạc thăm nghĩ đến cũng đến rồi, không thể phí phạm tình cảm người này như vậy được, có đau cũng ráng chịu đựng, trả lời, “Tường trình trước đi, dù gì cũng không mất nhiều thời gian.”

Tô Dịch Văn và chú cảnh sát kia nói vài câu, bọn họ liền đi theo một người khác nữa vào phòng làm việc.

“Hai người đợi ở đây một chút, tôi gọi người đến đây.” Chú cảnh sát nói xong, đóng cửa lại rồi bước đi.

Đào Nhạc tò mò nhìn khắp phòng làm việc, rộng rãi sáng sủa, ngăn nắp sạch sẽ, nhìn thế nào cũng thấy hơn cái ‘nhà giam nhỏ bé’ của Tô Dịch Văn.

“Nhìn gì vậy, em vẫn còn tinh thần này hả?” Tô Dịch Văn đột nhiên mở miệng, thấy cô không ngồi yên mà cứ xoay qua xoay lại thật sự bất đắc dĩ.

Đào Nhạc lè lưỡi, “Đến đồn cảnh sát, em còn không có tinh thần sao?”

“Lúc đánh người cũng hăng hái quá ha.” Tô Dịch Văn cười nói.

“Sao giống nhau được, nhân quyền và tài sản của em đều bị xâm phạm, em đánh hấn cũng là bảo vệ quyền lợi bản thân chính đáng!” Đào Nhạc lời lẽ chính đáng thanh minh, thực sự cô không thích Tô Dịch Văn nói cô có khuynh hướng bạo lực.

Không đợi Tô Dịch Văn tiếp lời, Đào Nhạc tiếp tục lên án, “Vả lại, không phải thầy cũng đánh hấn à, ra tay còn ác hơn em nữa, thầy là người chuyên nghiệp đúng không?”

Tô Dịch Văn cũng không phủ nhận, “Đó là yêu cầu công việc, học để phòng thân.”

“Công việc gì chứ, không phải thầy là giáo viên à?” Đào Nhạc nghe mà như lọt vào sương mù (mơ hồ), nghĩ đến chuyện anh ra vào đồn cảnh sát rất quen thuộc, còn xưng anh em với cảnh sát, thân phận của anh thật khó phân biệt.

“À, chuyện này, từ trước tôi đã nói chỉ là tạm thời, thật ra—— “

Còn chưa nói xong, đúng lúc cửa mở ra, có hai người tiến đến, trong đó có người ban nãy.

“Chú em, có vấn đề gì nói với cậu ta là được.” Chú cảnh sát này chỉ vào vị cảnh sát đứng phía sau.

“Được rồi, đã làm phiền anh, anh Vương.” Tô Dịch Văn nói.

“Phiền hà gì chứ, đúng rồi, hai ngày trước có đưa qua bên chú thẩm tra một vụ án, hình như có chút vấn đề, may quá, giờ tôi bàn với chú chuyện này trước đi.”

Chương 10.2

Dịch & Edit: Hai chị em Mit

Phần này xuất hiện nam phụ, rất dễ thương nha.

Tô Dịch Văn nhíu đôi mày hỏi, “Có chuyện gì vậy?”

“Chuyện này——” Chú cảnh sát hơi khó xử, lại ra hiệu cho vị cảnh sát đứng bên cạnh, “Cậu giúp cô gái này làm bản tường trình trước đi, sau này có gì thì bổ sung sau.”

Tô Dịch Văn hình như có việc thật, Đào Nhạc ở bên cạnh tuy nghe không hiểu lắm nhưng về cơ bản cũng đoán được nghề của anh chính là kiểm sát pháp luật của nhà nước (nói tóm lại là kiểm sát viên đó mờ).

“Thầy Tô à, thầy có việc thì đi nhanh đi, có em ở đây kể lại tình hình là được rồi.” Đào Nhạc mở miệng trước.

Tô Dịch Văn tuy không yên tâm, nhưng công việc không thể để dồn ứ được, giọng trấn an: “Vậy em ở đây đợi một chút, tôi đi qua đây rồi quay lại ngay, có gì thì cứ nói, đừng sợ.”

“Em biết rồi ạ.” Đào Nhạc mỉm cười, người đàn ông này thật lo lắng nhiều quá mà, cô cũng không nhát gan như anh nghĩ đâu.

Tô Dịch Văn vỗ vỗ trán cô an ủi, liền đi theo chú cảnh sát kia ra ngoài, kiểu thân thiết như vậy làm cả người Đào Nhạc cứng đờ, trong lòng thấy ngứa ngáy, có hơi kì lạ.

Đào Nhạc lắc lắc đầu, bây giờ làm chuyện chính sự(ý nói việc tường trình) là quan trọng nhất, cô nên quan tâm tài sản của cô có được đảm bảo hay không, chứ không phải bị mê hoặc bởi người đàn ông này.

“Họ tên, tuổi.”

Bên tai vang lên một giọng đàn ông nghiêm túc, Đào Nhạc hoàn hồn, cô thực sự đã quên mất chú cảnh sát ngồi trước mặt rồi. Thấy vị cảnh sát vẫn tiếp tục ghi chép gì đó trong sổ, cô không nhìn rõ được diện mạo của người này, chỉ thấy cả người là một bộ cảnh phục và huy hiệu bạc trên vai thật lóa mắt, từ trong thâm tâm Đào Nhạc cảm thấy kính nể.

“Họ tên, tuổi!” Người kia không nghe câu trả lời của Đào Nhạc, hỏi lại lần nữa, có vẻ không kiên nhẫn.

“Đào Nhạc, 23 tuổi!” Cô thành thật trả lời, không dám phân tâm nữa.

“Đơn vị.”

“Tôi là sinh viên trường đại học B, có điều tháng sáu này mới tốt nghiệp, có thể trở thành nghiên cứu sinh, vẫn chưa chắc chắn thôi, chú cứ xem đi rồi viết.” Đào Nhạc không suy nghĩ gì mà nói một loạt, ngay khi thấy chú cảnh sát dừng bút, trong đầu đột nhiên nghĩ không biết mình đã nói sai chuyện gì rồi.

Vị cảnh sát kia ngẩng đầu, nhìn Đào Nhạc, “Vẫn vẫn còn là sinh viên, sao lại nói nhiều lời vô ích vậy chứ.”

“Này, chú có thái độ gì vậy, tôi cũng không phải là tội phạm nha.”

Lửa giận của Đào Nhạc cũng nổi lên rồi, chỉ là lần này, cô nhìn kĩ diện mạo của người này, hóa ra không phải là chú cảnh sát, phải là cậu em cảnh sát mới đúng! Chẳng lẽ đầu năm nay đồn công an thiếu người, ngay cả người vị thành niên cũng dùng? Chỉ là, cậu nhóc này bộ dạng cũng trắng trẻo, đúng chuẩn của một em trai dễ thương(*) mà, nước da trắng trong như nước(**) thế này còn đẹp hơn cả cô, không biết đã giữ gìn như thế nào, thấy bộ cảnh phục và cậu ta chẳng hợp nhau chút nào.

“Bây giờ là đang để cô cùng phối hợp với công việc của chúng tôi, nói mấy điều vớ vẩn kia làm gì chứ!” Em trai dễ thương nghiêm mặt nói một cách trịnh trọng, đối với thái độ bất hợp tác của Đào Nhạc rất không hài lòng.

“Ầm!” một tiếng, Đào Nhạc vỗ bàn đứng lên, chỉ là mắt cá chân đau như kim châm muối xát, cô chỉ có thể cố chịu đựng.

“Cảnh sát đối xử với người bị hại thế này sao? Cậu ở bộ phận nào, tôi muốn khiếu nại với cấp trên của cậu!”

Đoán chừng những lời của mình cũng quá kiêu ngạo, hung hăng, sắc mặt cậu ta hơi tái xanh, chỉ là giọng điệu vẫn tẻ như trước, “Cô kể sơ qua vụ án vừa rồi đi.”

Đào Nhạc thấy chuyển biến tốt như vậy thì tiếp nhận, ngồi xuống tựa lưng vào ghế, nói chậm chạp: “Tôi và thầy Tô từ quán lẩu đi ra, bởi vì muốn đi nhanh đến trạm xe bus phía trước, ai mà biết chỗ đó lại đang thi công, một người đàn ông từ đâu nhảy ra, cầm dao uy hiếp chúng tôi đòi tiền. Vốn là tôi và thầy Tô đã không chế được hắn, không ngờ sơ ý một chút lại để hắn chạy thoát, lại còn giật luôn cả túi của tôi.”

Em trai vừa viết vừa hỏi, “Cô có nhận ra hắn không?”

“Không nhận ra, chưa gặp qua lần nào, ăn mặc rách rưới, thấy giống một tên lang thang.”

“Còn nhớ rõ hình dáng hắn không?”

“Con đường đó quá tối, nhìn không rõ được.” Đào Nhạc ngừng lại vài giây, “Nhưng hắn bị chúng tôi đánh, trên mặt có vết thương, cậu có thể lưu ý một chút. Đúng rồi, chẳng phải các cậu có kỹ thuật mô phỏng nhân dạng à, tôi có thể thử xem sao.”

Em trai dễ thương vốn không để ý đến cô, chú ý đến một từ quan trọng mà hỏi, “Cô đánh người sao?”

“Là tự vệ chính đáng!” Cô thề, sau này không bao giờ tùy tiện ra tay với ai nữa, thà rằng chịu bị đánh cũng không muốn bị người ta xử oan vô cớ.

Em trai dễ thương hình như là tin rồi, lại hỏi tiếp: “Hai người có bị thương không?”

“Tự tôi bị té ngã có được tính không? Bởi vì đuổi theo hắn nên tôi mới bị ngã.” Đào Nhạc vô cùng cường điệu.

“Không tính!” em trai kia liền ra sức phủ quyết, “Tôi muốn hỏi là hắn có dùng dao làm bị thương hai người không?”

“Vậy thì không có.”

“Cô đã bị mất những thứ gì?”

“Túi của tôi đã bị hắn cướp.” Đào Nhạc suy nghĩ một chút, “Còn nữa, di động của tôi đã dùng mà ném hắn cũng bị hư rồi, tổn thất này cậu cũng phải viết vào cho tôi.”

Lần này em trai cũng không ngắt đầu lên, trực tiếp nói, “Cô đều nói là do phòng vệ chính đáng, điện thoại di động sẽ không được tính vào tổn thất. À đúng rồi, trong túi của cô có những gì?”

Đào Nhạc còn muốn tiếp tục lý luận với cậu ta, nhưng cân nhắc trong vài giây cô chọn cách từ bỏ, với thái độ của tên nhóc xấu xa này, đừng nói đến di động, ngay cả túi của cô cũng khó mà tìm lại.

“Bên trong có ví tiền, giấy tờ, một ít tài liệu.”

“Nói cụ thể một chút, bao nhiêu tiền, giấy tờ gì, những thứ này đến lúc tìm được đều cần xác minh.” Cậu cố nhin mà giải thích tính chất sự việc.

Đào Nhạc thực sự hối hận khi đã báo án, ai mà ngờ việc tường trình phiền phức như vậy, bình thường cô đã quen qua loa đại khái rồi, chưa bao giờ nhớ trên người mình mang theo những gì, lần này mời Tô Dịch Văn ăn cơm cũng là có ý đồ, tiền mặt trên người không có nhiều, kế hoạch là sẽ dùng thẻ để tính tiền...

Không đúng, Đào Nhạc bỗng nhiên nhớ tới điều gì đó, tay mò vào trong túi áo khoác, một cảm giác cứng cứng quen thuộc, hình như là thẻ tín dụng của cô. Trong đầu cô như có cuộn phim, các hình ảnh hiện lên rõ mồn một, cô có chút ấn tượng, lúc này khi muốn tính tiền cô đã lấy thẻ từ trong ví tiền ra, nhưng mà nhân viên phục vụ nói là Tô Dịch Văn đã thanh toán rồi, cô chỉ biết ngơ ngác mà vô ý bỏ thẻ vào túi áo khoác, vì vậy căn bản là không để ý đến ví tiền.

Tổng hợp các suy nghĩ, những thiệt hại của cô thực sự là cực kì ít.

“Tôi hỏi, trong túi cô có bao nhiêu tiền?” Cậu ta thấy cô không phản ứng, hỏi lại lần nữa.

“À...” Đào Nhạc lo lắng, “Tính sơ sơ khoảng hơn sáu mươi đồng tiền mặt.” Nói xong câu này cô không dám ngắt đầu lên.

Sắc mặt cậu em trai này càng ngày càng đen lại, lông mày bắt đầu nhíu lại, “Chỉ có bấy nhiêu ư?”

Đào Nhạc cố gắng giải thích, “Tiền đúng là ít, nhưng bên trong có giấy chứng minh nhân dân, thẻ sinh viên, thẻ y tế, cậu có biết làm mấy thứ này phiền phức thế nào không, tôi còn phải báo mất giấy tờ—— “

“Cô loay hoay cả nửa ngày trời chỉ vì sáu mươi đồng, còn có mấy thứ giấy tờ nữa chứ?” Giọng của em trai càng lúc càng lớn, câu cuối cùng còn nói lớn hơn.

Đào Nhạc nóng nảy, “Sáu mươi thì làm sao? Có phải mất cả vạn cậu mới thấy vui! Nãy giờ tôi đã muốn nói rồi, cậu là trẻ vị thành niên, cũng là con cái của ai đó vào sở cảnh sát mượn cảnh phục mặc chơi, hèn chi chẳng thấy đáng tin chút nào.”

“Ai là vị thành niên hả! Tôi nói cho cô biết, vì cái chuyện không đầu này của cô phá hỏng, tôi vốn sẽ đi làm nhiệm vụ với cả đội, bây giờ cái gì cũng bị lỡ hết rồi!”

“Hừ, tôi cũng không có lời kéo cậu ở lại đây, cùng lắm thì đi thôi, không cho tôi ở đây tôi còn cảm ơn!”

Hai người họ cứ cậu một câu tôi một câu, cãi nhau túi bụi, nhưng vừa lúc đó, cửa bị đẩy ra.

“Hai người làm cái gì vậy, đều im miệng hết cho tôi!”

Trong phòng thoáng chốc đã yên tĩnh trở lại, Đào Nhạc nổi giận đùng đùng nhìn lại, Tô Dịch Văn và chú cảnh sát kia đang đứng ở cửa, sắc mặt hai người hình như đều xanh mét.

(*) từ gốc là: (tiểu chính thái) = từ tiếng Nhật: Shotaro/Shota: Bé trai. Tờ trích chú thích trong cuốn “Chết, sập bẫy rồi” do Lục Hoa dịch.

(**) Từ gốc là (thủy linh linh) trong trẻ như nước.

6. Chương 11-12

Chương 11.1

Dịch & Edit: Hai chị em Mit

Tô Dịch Văn mặt lạnh lùng bước đến, “Hai người đang làm gì vậy hả? viết tường trình tại sao lại lớn tiếng như vậy, từ xa cũng có thể nghe tiếng hai người ồn ào đó!”

Trong lòng Đào Nhạc uất ức, bản thân vốn là người bị hại, gặp cướp cũng không nói làm gì, vậy mà bị một tên nhóc xấu xa xoi mói, bây giờ còn phải xem sắc mặt người khác, đây là thói đời gì vậy!

“Thầy hỏi cậu ta ấy!” Đào Nhạc hung hăng trừng mắt với cậu em, càng bực mình với thái độ của Tô Dịch Văn khi không bênh vực cô.

Chú cảnh sát nhìn cậu em dễ thương cũng đang xụ mặt, “Tiểu Hàn, có đúng như lời người ta nói không, có thái độ như vậy còn không sợ bị chê cười à, mau xin lỗi người ta đi chứ!”

“Đội phó à, cô ấy—— “

“Xin lỗi ngay!”

Cậu em dễ thương bị cấp trên ngắt lời, ngay cả cái rắm cũng không dám thả, nhìn Đào Nhạc, hai mắt bốc lửa, cuối cùng cũng không tình nguyện mà cúi người, “Xin lỗi.”

Đào Nhạc biết trong lòng tên nhóc xấu xa này không phục, vốn định nói hai câu, nhưng còn ngại thể diện của Tô Dịch Văn và chú cảnh sát, cô cũng miễn cưỡng chấp nhận lời xin lỗi.

“Dịch Văn à, thật ngại quá, thằng nhỏ này không hiểu quy củ gì cả.” Chú cảnh sát mỉm cười nói.

Ngược lại Tô Dịch Văn chẳng thấy chuyện gì, anh nhìn đôi mắt cậu em dễ thương, thở dài, “Anh Vương, ngày hôm nay anh cũng đủ vất vả rồi.”

“Cũng chẳng phải vậy, tôi phải để ý thằng nhóc mới tốt nghiệp trường cảnh sát này, là mẹ cậu ta đến đây nhờ cậy tôi chỉ bảo, ngay cả nước miếng tôi cũng nuốt không trôi!” Chú Vương càng nói càng kích động.

“Mà thôi, để hôm khác tôi mời anh và đội trưởng Dương cùng ngồi lại với nhau, giờ cũng là lúc nên về nghỉ ngơi rồi.”

“Vậy làm theo lời chú đi, Công việc của chúng tôi vẫn còn phải nhờ các chú phối hợp mà.” Chú Vương cuối cùng cũng nở nụ cười, thời khắc quan trọng vẫn ứng với câu ‘Hiểu biết là tất cả’.

Tô Dịch Văn nói vài câu động viên chú Vương, quay đầu lại thấy vẻ mặt uất ức của Đào Nhạc, biết bản thân vừa nãy đã quá lời, cũng chẳng thấy thoải mái gì nữa.

“Việc tường trình sao rồi?” Chú Vương nhận lấy cuốn sổ trong tay em trai dễ thương, “Dịch Văn, chú xem thử có cần bổ sung thêm gì không?”

Tô Dịch Văn lật hai trang, “Cứ như vậy đi, sau này có tin tức gì thì gọi cho tôi được rồi.”

“Được, điều này thì chú yên tâm.” Chú Vương mở miệng đáp ứng.

Tô Dịch Văn nhìn đồng hồ rồi nói với Đào Nhạc, “Vậy chúng ta cũng đi thôi, không còn sớm nữa đâu.”

Đào Nhạc lên tiếng trả lời, mặt vẫn cứng đờ. Tô Dịch Văn biết cô đang cáu kỉnh nhưng cũng không tiện nói điều gì, ra dấu tạm biệt với chú Vương rồi kéo người nào đó ra khỏi phòng làm việc.

Đương nhiên Đào Nhạc trước khi đi còn không quên trừng mắt với cậu em dễ thương, ánh mắt hai người giao nhau, tia lửa bay tung tóe, trong lòng họ đều nghĩ đến một câu — tốt nhất đừng để tôi gặp lại cô/cậu!

Đi qua đi lại cả nửa ngày trời, Đào Nhạc rốt cuộc cũng ra khỏi đồn cảnh sát, giống như cô là phạm nhân mới được thả vậy, trong lòng thật vui sướng.

“Chân còn đau không?” Tô Dịch Văn mở miệng hỏi, thái độ dịu dàng.

Đào Nhạc liền nhớ khi nãy anh hung dữ với cô tước mất mọi người, làm sao cũng không thể tiêu hóa nỗi giận dữ này, cô bước nhanh tới phía trước, “Không đau nữa, trời cũng tối rồi, em muốn về trường!”

Tô Dịch Văn đuổi theo cô, đưa tay giữ lấy, “Đi bệnh viện viện trước đã!”

“Đã nói rồi, em không sao mà.” Đào Nhạc giãy giụa, nhưng chân trượt một cái, cô đau đến nỗi la thành tiếng.

Tô Dịch Văn thấy gương mặt cô nhăn cả lại, ngồi xổm xuống ngay dưới chân cô, dịu dàng hỏi: “Đừng quậy nữa, rốt cuộc là đau chỗ nào, nói nhanh tôi biết.”

Đào Nhạc không thể đi tiếp được nữa, hướng hồ một người đàn ông như thế này lại khom lưng khuyu gối trước mặt cô hỏi tình trạng vết thương, tức giận thế nào cũng tiêu tan hết. Cô nói nhẹ nhàng, “Ngay mắt cá chân ấy, rất là đau.”

Tô Dịch Văn không dám chạm vào, chẳng may làm nặng thêm thì không xong mất, anh lại hỏi cô, “Ngoài chân ra, còn chỗ nào nữa không?”

Đào Nhạc rất thành thật đưa bàn tay ra, nhìn rồi mới biết cả lòng bàn tay cô đều trầy tróc cả da rướm máu.

Tô Dịch Văn cũng không biết lửa giận ở đâu kéo đến, “Đã bị thế này còn không thành thật, biết sớm đã không đi báo án rồi, đi, đến bệnh viện ngay!”

Không đợi Đào Nhạc phản ứng, Tô Dịch Văn trực tiếp kéo cô lên xe taxi, chạy thật nhanh đến bệnh viện.

Đào Nhạc lần đầu tiên gặp phải tình huống thế này, bị người khác nhét vào taxi, ép buộc đi bệnh viện, cô có bị thương nặng đến mức phải vậy không chứ. Hơn nữa, người đưa cô đến là Tô Dịch Văn, là người mà sắc mặt thay đổi còn nhanh hơn lật sách, cô nên ghét anh mới đúng, vì sao giờ phút này lại thấy có chút cảm động.

Tô Dịch Văn đòi phải khám gấp, đối với Đào Nhạc xem ra có chút ‘chuyện bé xé ra to’, nhưng anh vẫn khẳng khái, nói nếu đúng phải khớp xương thì chẳng phải chuyện nhỏ nữa rồi.

Được thôi, cô đồng ý, bây giờ không thể không kéo cả nửa phần quần lên cao, lộ ra phần ** trắng nõn nà của cô trước mặt Tô Dịch Văn, nếu như là thời cổ đại, anh phải lấy cô mới đúng.

Ặc...Đào Nhạc, mày nghĩ lệch đi rồi.

Cũng may là một bác sĩ nữ đến xem xét vết thương cho cô, bác sĩ trực tiếp nhấn nhấn mắt cá chân của cô, đau đến nỗi muốn kêu cha gọi mẹ.

Tô Dịch Văn thấy vậy, vội đỡ lấy người Đào Nhạc, “Bác sĩ, xin nhẹ tay một chút.”

Vị bác sĩ nữ liếc anh một cái, “Nhẹ tay một chút? Nghiêm trọng như vậy còn không đến sớm, không phải nói chứ đàn ông các người thật vô dụng, ngay cả vợ mình cũng không chăm sóc cho tốt nữa!”

Một câu nói lập tức làm Tô Dịch Văn không mở miệng nổi, Đào Nhạc cũng cảm thấy mắc cỡ quá, chẳng lẽ nam nữ cùng đến khám bệnh đều là vợ chồng à? Tô Dịch Văn vứt bỏ thể diện, giọng rõ ràng. “VẬY...lần sau chú ý là được rồi.”

“Còn có lần sau à?” Bác sĩ nữ bắt đầu dạy dỗ, “Cô ấy tuổi còn trẻ, không bị ảnh hưởng đến khớp xương, anh nghĩ hai người là con quan lớn hả, đúng là da dày thịt béo mà.”

Tô Dịch Văn vội gật đầu ‘vâng, dạ’, không dám tranh cãi với nữ bác sĩ này nữa. Đào Nhạc thầm cảm thấy buồn cười quá, thì ra trên đời này vẫn còn một người không nể nang gì Tô Dịch Văn, chị bác sĩ ơi, chị quả thực là thần tượng của em.

Nữ bác sĩ đưa tuýp thuốc bôi ngoài da cho Đào Nhạc, thấy Tô Dịch Văn rất hợp tác, nói giọng nhẹ nhàng, “Anh làm chồng thì nên chú ý trong vài ngày này, đừng để cô ấy xuống giường, cố hết sức đừng để chân đụng vào nước, chăm sóc cô ấy thật tốt, ba ngày sau đến đây thay băng.”

“Vâng, làm phiền bác sĩ rồi.” Tô Dịch Văn bảo đảm thật tốt, đối với dặn dò của bác sĩ không dám chậm trễ.

Cứ như vậy, chân Đào Nhạc được băng thật nhiều lớp băng gạc, kín y như cái bánh chưng, Tô Dịch Văn đỡ cô, bước khập khiễng ra khỏi phòng khám bệnh.

Đêm nay thật là làm cho người ta mệt mỏi quá sức, Đào Nhạc ngay cả chút sức lực cũng không còn, khổ không chịu nổi, hận không thể té một cái rồi ngủ luôn. Cố sức muốn lấy điện thoại ra xem giờ, lại nhớ tới cái đồng xác tan tành, đành phải bỏ thôi.

“Đừng xem nữa, bây giờ là một giờ.” Tô Dịch Văn nói, anh biết ngay cô sẽ không an phận mà.

Về mặt Đào Nhạc như đưa đám, “Đã trễ thế này rồi, thầy nói em làm sao về trường đây!”

Tô Dịch Văn nghe thấy giọng điệu oán trách của cô, suy nghĩ một hồi, nói: “Đến chỗ tôi đi, dù gì cũng là ở trường, không phải..khụ..khụ..nếu em ra ngoài mượn phòng, giấy chứng minh của em của mất rồi, bộ dạng này cũng không thuận tiện lắm đâu.”

Đào Nhạc nghe xong trong lòng liền thấy phức tạp, theo như lời Tô Dịch Văn thì bây giờ cô không thể ở bên ngoài được, hơn nữa chân cũng thành ra thế này rồi, ngày mai cũng không thể về trường, nhưng nếu cô đến chỗ Tô Dịch Văn, lại ra thế thống gì chứ, còn không phải là một kiểu hành hạ à.

“Quyết định vậy đi.” Tô Dịch Văn không đợi Đào Nhạc trả lời, tự mình tới đón một chiếc taxi.

Đương nhiên, đây lại là lần thứ hai trong đêm nay cô bị người này nhét vào xe, hơn nữa còn rất thô bạo, hình như là sợ cô không đi theo. Đào Nhạc có muốn phản kháng cũng vô dụng, bản thân cô còn khó giữ nổi, đối mặt với sự ngang ngược của anh cũng không có cách nào.

Cửa xe đóng lại, Tô Dịch Văn nói địa chỉ cho tài xế, thở dài một hơi dựa ra ghế nghỉ ngơi. Đào Nhạc có chút ngại ngùng, nói thật cô không thích cái cảm giác mọi sự chủ động đều nắm trong tay anh, dường như sự tồn tại của cô chỉ là không khí, không có quyền lên tiếng.

“Thầy Tô à, dù sao thầy cũng nên hỏi ý kiến của em, thầy như vậy——”

Tô Dịch Văn vốn không mở mắt, nhưng vẫn cắt ngang nói: “Nếu như em muốn ngủ ngoài đường thì cũng không ảnh hưởng gì đến tôi.”

“Vậy trước tiên thầy cũng có thể đưa em về kí túc xá mà, nói không chừng cô quản lý kí túc xá vẫn chưa ngủ, em có thể đi vào, nếu không thì em về nhà cũng được, em là người ở đây, sao lại phải đến chỗ của thầy...” Đào Nhạc cố vùng vẫy lần cuối, tại sao cô lại quên mất về nhà mình.

“Đã nửa đêm rồi, em về nhà sẽ nói gì?” Tô Dịch Văn nhìn cô hỏi, vẻ mặt không vui, “Em cũng không phải là con nít, bớt làm ba mẹ lo lắng đi.”

Đào Nhạc mở miệng nói, “Nhưng mà thầy Tô—— ”

“Còn nữa...” Tô Dịch Văn bỏ kính ra, nhú mày nói, “Sau này nếu là việc riêng thì cứ gọi tên tôi, đừng có cứ nhắc mấy tiếng thầy Tô thầy Tô, tôi cũng không phải là giáo viên chính thức, hiểu chưa?”

“Dạ, em biết rồi.” Đào Nhạc không tình nguyện mà trả lời, thầm nghĩ, chỉ là cách xưng hô có cần phải vậy không, gọi anh ta một tiếng thầy giáo là kính trọng anh, bây giờ lại còn làm khó dễ cô.

Bầu không khí lại tiếp tục im ắng, có thể do hai người đều mệt cả rồi, ai cũng không chịu nói chuyện. Đào Nhạc nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh, hình như có vẻ rất mệt mỏi, nhưng cho dù có nhắm mắt nghỉ ngơi vẫn không giảm đi chút nhỏ nhả phong độ nào, thậm chí còn hơi gợi cảm. Đào Nhạc nuốt nước miếng một cái, tại sao cô lại có loại kích thích như thế này, chẳng lẽ bị trúng tà?

Không đúng không đúng, chắc chắn do gần đây cô quá nóng tính, lại còn cả đồng chuyện xui rủi, sinh lý và tâm lý rối loạn, chắc chắn là như vậy rồi!

Trong khi Đào Nhạc đang đấu tranh tư tưởng về chuyện trai đẹp, taxi đã tiến vào sân trường, từ từ dừng dưới lầu khu kí túc xá công nhân viên của trường..

Tô Dịch Văn đột nhiên mở to mắt, làm Đào Nhạc sợ đến hoảng loạn, lập tức quay đầu ra phía cửa xe, thật là mất mặt quá mà. Tô Dịch Văn cười cười, thanh toán tiền xe, hướng ngay cổ Đào Nhạc nói, “Vẫn còn muốn ngắm cảnh sao, xuống xe đi.”

Đào Nhạc nắm tay lại, chết thì chết, dù sao vẫn tốt hơn ngủ ngoài đường, nếu anh đã hao tổn tâm trí vậy thì cô cũng không khách sáo đâu.

Thật ra, cái cố này đối với Đào Nhạc lúc đó là cực kỳ ngốc nghếch, bởi vì bản thân cô không dám thừa nhận, người có suy nghĩ lung tung chính là cô

Trời cũng gần sáng, công nhân viên trong kí túc xá đều đã tắt hết đèn, nhân viên trực ban vẫn còn để cửa, để phòng có vài trường hợp đặc biệt xảy ra. Sau khi đi vào. Cũng không thấy người nào cả, Đào Nhạc cũng yên tâm phần nào, nếu lúc này bị ai đó bắt gặp hai người bọn họ đang đi cùng nhau, lại phải đứng ra giải thích thì quá phiền phức rồi.

May mà kí túc xá của Tô Dịch Văn ở ngay lầu một, tiết kiệm được sức lực leo lầu. Ngay khi Đào Nhạc nhìn Tô Dịch Văn tìm chìa khóa mở cửa, trong lòng âm thầm cầu nguyện, chỉ mong không phải đi vào rồi ngày mai không thể ra thôi.

Gian nhà của Tô Dịch Văn liếc mắt một cái cũng có thể thấy hết, căn phòng lớn nhất chính là nơi Đào Nhạc đang đứng, một chiếc giường được kê sát tường, dùng chung như phòng ngủ vậy, bên cạnh là bàn làm việc, ngoài ra còn có một cái tủ gỗ thấp, bên cạnh là nhà vệ sinh và một cái có thể miễn cưỡng gọi là kệ bếp.

Thì ra, đây chính là căn nhà nhỏ bé đầy đau khổ của một người đàn ông độc thân.

Ngay từ đầu Đào Nhạc đã biết Tô Dịch Văn là một người đàn ông không có khả năng tự sắp xếp đời sống, sự thực chứng minh khi cô nhìn cảnh hỗn độn của căn nhà, lòng cô rất bình tĩnh. Trên mặt đất vút lung tung đủ loại sách và giấy A4, đi hai bước là có thể giẫm trúng áo sơ mi hay quần, nói chung trên mặt đất không còn chỗ nào sạch sẽ. Lại vừa nhìn đến bàn làm việc, vô cùng thương cảm, nhưng kì lạ là giường anh lại rất sạch sẽ, hình như anh có chút mâu thuẫn.

Đương nhiên, tình huống này nếu để người ngoài nhìn thấy, hoặc là bất cứ ai đều sẽ cảm thấy ngại ngùng, duy độc chỉ có người đàn ông này, không hề kiêng kị, vừa vào cửa là đã cởi âu phục, tiện tay ném một cái, quần áo anh mua chẳng lẽ là hàng vỉa hè, không thấy tiếc của à?

Sau khi Tô Dịch Văn bước vào nhà, động tác trước tiên là thu dọn ghế sofa, thông cảm cho ánh mắt của Đào Nhạc, bởi vì sofa đã bị sách và bụi bặm chất đống, cô thực sự không nhìn thấy trong này còn có thứ dụng cụ gia đình gì nữa.

“Em đến bên giường đi.” Tô Dịch Văn quay đầu lại nói.

Đào Nhạc mở to mắt, “Hả? Đến bên giường?”

“Em chẳng lẽ không muốn đi ngủ à?” Tô Dịch Văn hỏi.

“Ngủ...” Đào Nhạc ấp úng cả nửa ngày trời, thật ra là muốn hỏi, tôi ngủ giường, thầy ngủ ở đâu, chẳng lẽ ngủ trên sofa?

Tô Dịch Văn thấy Đào Nhạc vẫn lo lắng, thoáng cười, “Chỗ của tôi thực sự bừa bộn, em đừng chấp nhất nha.”

“Dạ, không sao ạ.” Đào Nhạc đã quen rồi, bừa bộn không còn là vấn đề quan trọng, bây giờ chuyện đáng lo chính là cô cảm thấy không buồn ngủ chút nào, đoán chừng có thể là cảm giác hơi lo lắng khi qua đêm trong nhà đàn ông.

Bầu không khí có hơi lúng túng, Tô Dịch Văn hỏi, “Em có muốn đi rửa mặt không?”

“Dạ, cũng được ạ.” Đào Nhạc cũng cảm thấy nên từ từ thích nghi với tình huống này.

Tô Dịch Văn đỡ cô bước vào nhà vệ sinh, khăn mặt và những thứ khác dĩ nhiên là đưa cho cô đồ mới. Lúc này Tô Dịch Văn không tiện đứng gần cô, suy nghĩ một chút vẫn là đến kệ bếp nấu ấm nước.

Đào Nhạc thông thả lau mặt, ngẩng đầu thấy gương mặt mình trong gương, trông mắt toàn tơ máu, nhìn cô lúc này người không ra người, ma không ra ma. Hiện tại người cô đang bị thương, túi bị giặt mất, di động cũng rách vỡ tan tành, còn kết oán với cảnh sát, nói đến cùng vẫn là quá xui xẻo.

Lơ đãng nhìn lướt qua, có vài món đồ đàn ông treo ở phía sau, hình như là vừa được giặt. Không hiểu sao Đào Nhạc lại mỉm cười, người đàn ông này thật ra rất chú trọng đến cách ăn mặc, chỉ là không biết cách giải quyết tốt mớ đồ đạc này thôi. Hình như anh rất thích mặc âu phục, đa số là màu đen, chỉ là loại quần áo sao có thể giặt tay được chứ, không sợ bị giặt hư à. Tay Đào Nhạc sờ sờ, phải trước ngực áo anh có một chiếc huy hiệu, tay cô dừng lại.

Không cần dạy Đào Nhạc cũng biết ý nghĩa của huy hiệu kia, đó là kí hiệu của viện kiểm sát, đây cũng là trang phục của viện kiểm sát. Chuyện gì cũng đều rõ ràng, thảo nào năng lực của anh lớn như vậy, lúc thì ở đồn cảnh sát, lúc thì đánh võ taekwondo, hóa ra là người ở viện kiểm sát.

Đào Nhạc bước ra khỏi nhà vệ sinh, thấy Tô Dịch Văn đang bận rộn ở kệ bếp, có mùi vị của một người đàn ông gia đình. Anh cũng cảm giác có người đứng ở phía sau chăm chú nhìn, quay lại mỉm cười, “Rửa mặt xong rồi à?”

Tô Dịch Văn đã tháo mắt kính xuống, Đào Nhạc có chút không quen, bởi vì cặp mắt hoa đào kia không có cái gì ngăn cách, uy lực như tăng gấp đôi, cô sợ suy nghĩ của mình không thể ngừng lại được.

Mặt Đào Nhạc đỏ lên, vội vàng bước qua, “Thầy Tô Dịch Văn, thầy làm việc ở viện kiểm sát hả?”

“Đúng vậy, tôi đã nói chỉ tạm thời giữ chức ở trường, giáo sư gì đó tôi thật sự chưa từng nghĩ đến.” Tô Dịch Văn rót ly nước đưa Đào Nhạc.

“Vậy cụ thể thầy làm việc gì?” Đào Nhạc hỏi.

“Tôi làm ở phòng công tố.”

“Vậy là kiểm sát viên rồi.” Mặc kệ cô có thừa nhận hay không, năng lực của anh vẫn vượt quá sự tưởng tượng của cô.

“Ừ, em có hứng thú với chuyện này sao?” Tô Dịch Văn hỏi.

Đào Nhạc vội vàng xua tay, “Không có, đánh chết em cũng không muốn làm kiểm sát viên, thầy cứ nhìn công tố viên trong phiên tòa ấy, em sợ lắm.”

Tô Dịch Văn đến gần, ánh mắt sâu xa, “Vậy có phải em cũng sợ tôi phải không, bởi vì tôi cũng là nhân viên công tố.”

“Chuyện này...” Đào Nhạc không biết trả lời như thế nào, lát sau mới nói, “Em chưa thấy đáng vẻ của thầy như vậy, em không biết.”

Tô Dịch Văn đột nhiên nở nụ cười, sờ sờ mái tóc trên trán cô, “Được rồi, đi ngủ thôi, chân của em cần phải nghỉ ngơi thật nhiều.”

“Vậy còn thầy?”

“Tôi hả?” Tô Dịch Văn chỉ vào sofa, “Ngủ tạm trên đó cũng được rồi.”

Đào Nhạc liếc nhìn, sofa tuy nhỏ, nhưng cũng chỉ có thể để anh thiết thòi thòi, nói đến cùng thì anh cũng là người có công danh, cô phải thấy may mắn mới đúng.

“Em yên tâm đi, tôi cũng không muốn dính dáng đến chuyện ‘trâu già gặm cỏ non’ đâu.” Tô Dịch Văn nói, miệng mỉm cười một cách kì lạ

Đào Nhạc biết Tô Dịch Văn lại bắt đầu tà ác, cô cũng phối hợp với anh, làm ra vẻ thoải mái nói, “Hừ, đồ thầy có gan lắm, em có học tán đả, thầy đừng nghĩ có taekwondo là giỏi.”

“Thôi đi, chân em thế này còn muốn đánh tán đả?” Tô Dịch Văn cười càng ngày càng nham hiểm, “Ngược lại tôi thì lo lắng có ‘trâu non gặm cỏ già’ đấy.”

Tôi khinh, anh ta thật sự nghĩ mình là cái bánh hảo hạng kia!

Đào Nhạc cười lạnh lùng: “Thầy cũng tự nhận thầy là cây cỏ già rồi, em thì sợ mình nhai không nổi đâu.”

“Vậy sao...” Tô Dịch Văn cố ý la lớn, “Ôi, đột nhiên tôi nghĩ đến chuyện này, nghe Phan Kiến nói em không thích đàn ông, vậy thì tôi yên tâm rồi.”

Đào Nhạc không ngờ ngay cả điều này mà tên đề tiện kia cũng nói ra, bây giờ cô có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch rồi. Nhưng, nếu Tô Dịch Văn càn quấy như thế, cô cũng không phủ nhận, dù sao cũng không thể để anh chiếm thể thượng phong được.

Đào Nhạc giả vờ, nét mặt trở nên nghiêm túc, “Vậy thì không sao rồi. Đỡ phải để bạn gái của em ghen.”

Đôi mắt Tô Dịch Văn trở nên trầm lắng, giống như ngôi sao vụt tắt người khác nhìn mãi vẫn tìm không thấy, một lúc lâu sau, cuối cùng anh cũng mở miệng, “Không phải em đang đùa chứ?”

“Đương nhiên, những chuyện thế này ai lại đem ra đùa giỡn, thời gian không còn sớm nữa, em muốn ngủ rồi.” Đào Nhạc chột dạ xoay người trên giường, cô cũng không thay quần áo, trực tiếp kéo chăn đắp lấy rồi ngủ.

Tô Dịch Văn nhìn cô một hồi, trên mặt không còn háo hức, bước đến bên tường tắt đèn.

Căn phòng tối tăm, Đào Nhạc không có dũng khí ló đầu ra, nhưng mà tim đập thành thịch, bên tai vẫn còn nghe thấy tiếng động. Khi cô tưởng anh cũng đã ngủ rồi, chỉ cảm thấy hình như có một tia sáng lơ mơ chiếu qua. Cô hé mắt, thì ra là đèn trên bàn làm việc, ánh đèn vàng bao phủ lấy người đàn ông ngồi phía trước, anh cúi đầu, tay vẫn đang lật xem gì đó, âm thanh ‘loạt xoạt’ này không hiểu sao lại làm cô an tâm, vô tình chìm vào giấc ngủ.

Chương 12.1

Dịch & Edit: Hai chị em Mit

Cuối cùng Đào Nhạc cũng về đến kí túc xá, cô vẫn nghĩ rằng cả đêm mình không về thì sẽ có người lo lắng, dù có lê lét cái chân bị thương về thì ít nhất cũng sẽ có người hỏi thăm. Vậy mà khi cô xuất hiện lại chẳng thấy xôn xao gì cả, có vài người không phải vẫn còn hẹn hò cuối tuần, số còn lại đúng là wow, tất cả đều là động vật máu lạnh.

Lưu Hạo Nguyệt ngó thấy Đào Nhạc nghiêm mặt, hỏi một câu, “Cậu đi đâu vậy? Cả đêm không về cũng không gọi một cuộc điện thoại.”

Đào Nhạc tự thay quần áo, nhẹ nhàng nói, “Gặp phải tên cướp, giật mất túi tớ rồi.”

Lời vừa nói như tiếng bom oanh tạc bọn họ, hướng ánh mắt khó tin nhìn Đào Nhạc, cho rằng cô đang nói đùa.

“Gi thế, mình cũng đâu có lừa các cậu.” Đào Nhạc nhìn mọi người nói.

Lưu Hạo Nguyệt lúc này mới nhận ra chuyện hơi nghiêm trọng, “Cậu không bị gì chứ, gặp chuyện lớn như vậy cũng không nói với bọn mình, có bị thương không?”

Đào Nhạc gơ chân lên, “Vậy còn không rõ ràng à, các cậu giúp mình một chút, mình bước lên giường không được, bác sĩ nói mình nên ít đi lại trong vài ngày, vì vậy các chị em này, mình chỉ có thể ‘áo mang tới thì tay giờ ra, cơ mang tới thì há miệng ăn’ thôi.”

“Được rồi, em nói ít thôi, đi nghỉ đi.” Cố Lệ Văn bước đến, nâng Đào Nhạc bỏ lên giường.

Không phải nói chứ thiết kế giường trong trường chẳng phù hợp chút nào, tất cả đều là giường tầng, Đào Nhạc nghĩ tự mình cũng có thể đơn giản leo lên, quả thực khó khăn như leo lên đỉnh Everest vậy.

“Mà sao em lại gặp cướp, tối hôm qua đi đâu?” Cố Lệ Văn hỏi.

Đào Nhạc rút vào trong chăn, hơi thở nhẹ nhàng, “Đừng nhắc lại nữa, coi như em gặp xui vậy.”

Cố Lệ Văn có ý tốt nhắc nhở, “Em cố kiểm chế trong hai ngày đi, thời gian thi vòng hai cũng sắp đến rồi, đừng có ngay giờ phút quan trọng mà xảy ra chuyện!”

Vừa nghe chuyện này, lòng Đào Nhạc liền thấy buồn bực, đừng nói là thi vòng hai, ngay cả luận văn cô còn không thể đối phó! Dường như nhớ tới điều gì đó, từ trên giường Đào Nhạc đột nhiên bật dậy, chỉ vào tập tài liệu nằm trên bàn, “Chị cả, giúp em lấy cái kia với.”

Cố Lệ Văn đưa tập tài liệu, hỏi: “Đó là gì thế?”

Đào Nhạc cũng không biết, cái này là khi nãy Tô Dịch Văn đưa cho cô, nói là khi nào về cô hãy xem.

Nhớ đến Tô Dịch Văn, Đào Nhạc có chút luống cuống. Bởi vì ngày hôm qua xảy ra chuyện này, cô cũng không còn thấy anh đáng ghét. Anh lo lắng cho cô, cuống cuống đưa cô đi bệnh viện, nếu như chỉ là một người quen bình thường, một vị giáo sư, có phải là anh hơi quá rồi không?

Thật ra anh thừa sức đưa cô về nhà, hoặc thông báo cho gia đình cô. Nhưng lúc đó anh lại không làm như vậy, hình như anh cố ý ép buộc, cô không còn cách nào phải ở lại nhà anh. Được thôi, chuyện thế này nói ra không dễ nghe, thế nhưng cô giống như trúng tà rõ ràng là ngủ rất ngon giấc, có thể do quá mệt mỏi rồi.

Cô không biết mấy giờ Tô Dịch Văn mới đi ngủ, một chút tiếng động cũng không có, vốn là muốn nhìn một chút, cuối cùng lại bị Chu công gọi đi (buồn ngủ), mơ mơ màng màng mà nhắm mắt lại. Ấn tượng duy nhất chính là bóng lưng trên bàn làm việc, ánh đèn bàn cũng mờ ảo, nhưng lại trở thành kí ức khó phai trong lòng cô.

Sáng sớm, Đào Nhạc tỉnh lại, Tô Dịch Văn đã tinh thần sáng khoái mà đứng trước mặt, dáng vẻ dịu dàng. Ấm áp, chỉ là một giây sau anh liền nói chuyện như kim châm.

“Em còn muốn nằm nướng tới khi nào vậy, sáng nay tôi có lớp dạy.” Anh đứng từ trên cao nhìn cô như chiến sĩ bị thương, rõ ràng là ra lệnh đuổi khách mà.

Đào Nhạc cũng không phải là một con người không có khí phách, lập tức ngồi dậy, lườm anh một cái, “Không cần thầy nhắc nhở, em đã sớm muốn ra về rồi.”

Tô Dịch Văn thấy cô cúi người mang giày, hình như rất vất vả, vốn định đến giúp, cũng không biết tại sao, anh vẫn cố kiềm chế bản thân, tính cách cô nhóc này quá ngang tàng mà, nên để cho cô nếm mùi gian khổ. Anh xụ mặt, nghiêm túc nói: “Những ngày này đừng có chạy lung tung, bác sĩ nói thế nào em cũng biết rồi đó.”

Đào Nhạc bước tập tễnh, đi đến bên cửa, “Điều này thì thầy không cần lo lắng, sinh viên bọn em sẽ không làm phiền thầy đâu, thầy bận việc mà.”

“Đợi một chút.” Tô Dịch Văn bước đến đỡ tay cô, “Thôi đi, để tôi đưa em về.”

“Không phải thầy còn đi dạy sao.” Tuy Đào Nhạc có chút oán giận, nhưng thấy anh tốt bụng như vậy, cũng bớt giận phần nào.

“Là tôi tự nguyện, sao em nói nhiều như vậy chứ.” Tô Dịch Văn quay lại đóng cửa, dìu Đào Nhạc ra khỏi kí túc xá.

Cuối cùng Đào Nhạc cũng hiểu rõ, Tô Dịch Văn không chỉ có nội tâm u ám, hiện tại nhân cách còn móp méo. Khi anh vui vẻ thì nâng niu người ta như bảo bối, chọc giận anh thì anh xem như cây cỏ, tất cả mọi quyết định đều nằm trong tay anh.

Tối hôm qua cô còn thay đổi cách nhìn về anh, thậm chí còn nhận xét tốt, xem ra có lẽ là não cô bị co rút rồi.

Trời tờ mờ sáng, tuy trong sân trường chỉ có vài sinh viên, nhưng bọn họ một nam một nữ, một già một trẻ rất thu hút ánh nhìn người khác. Dù sao Tô Dịch Văn cũng là thầy giáo, luôn được học sinh nhận ra, Đào Nhạc lại không muốn có chuyện rắc rối gì truyền ra ngoài, cô liền bước nhanh, chỉ muốn mau chóng về kí túc xá.

“Em có thể bước nhanh hơn nữa được không?” Tô Dịch Văn thành linh nói một câu.

Đào Nhạc thụt lui lại, giọng thâm oán giận, “Em là đang suy nghĩ không muốn làm trễ thời gian của thầy mà.”

Tô Dịch Văn im lặng, lấy tập tài liệu từ trong túi công văn ra, “Cầm lấy.”

“Đây là gì ạ?”

Đào Nhạc muốn mở ra để xem rốt cuộc là thứ gì nhưng bị Tô Dịch Văn ngăn lại, “Về rồi xem, đừng nói tôi làm thầy giáo mà đối xử không tốt với sinh viên.”

Không tốt còn chưa đến mức cao nhất thôi, anh chính là một kẻ nhỏ nhen và keo kiệt mà. Đào Nhạc tuy có chút nghi ngờ nhưng cũng chỉ có thể mỉm cười nói cảm ơn.

“Đúng rồi, di động của em phải làm sao bây giờ?” Tô Dịch Văn hỏi.

Đào Nhạc vừa nhớ tới chuyện này trong lòng liền đau khổ, sao lúc đó cô lại ngu ngốc hồ đồ dùng nó làm dụng cụ biểu diễn màn đánh người chứ, còn nói chất lượng Nokia vượt qua mọi thử thách, cứng như cục gạch, vậy mà lại tan nát thành mấy mảnh. Nói cho cùng, vẫn nên trách Tô Dịch Văn, nếu không phải cứu anh thì cô cũng không lấy nó làm vũ khí, đổi lấy một cái vận mệnh đau khổ cho di động. Tóm lại, vết thương trên chân cô và chiếc điện thoại nếu không tính toán với anh thì cô thật sự lỗ vốn rồi.

Đào Nhạc thở dài, “Mấy ngày nay em không có thời gian ra ngoài mua, nếu thầy có sắp xếp gì về chuyện luận văn, có thể nhờ bạn khác đại diện giúp em nha.” Dù gì, ngay từ đầu cô cũng không muốn làm nhóm trưởng gì gì đó.

Tô Dịch Văn suy nghĩ, lấy di động của mình ra, “Em cầm di động trước đi.”

“Cho em sao?” Đào Nhạc có chút khó tin.

“Không phải cho em đâu, đợi khi nào em mua điện thoại mới rồi trả lại tôi.” Tô Dịch Văn nói như điều đó là đương nhiên vậy.

Biết ngay anh ta không có lòng tốt như thế mà!

Đào Nhạc nhìn khối vuông vuông trong tay mình, thiết kế sắc sảo, vẻ đẹp của sự cao cấp, nhìn nhãn hiệu, quả nhiên là HTC! Ngay trong thời đại Iphone đang thống trị, Tô Cẩm Thu đúng là khác người mà, hưởng thụ rất đặc biệt. Nhưng dòng điện thoại này trong nước rất khó mua, theo như cá tính của anh, chắc chắn đây là hàng ngoại nhập.

“Đừng nhìn nữa, nó là hàng thường thôi, nhưng ở Trung Quốc mua không được.”

Tô Dịch Văn đẩy đẩy gọng kính, lấp lóa ánh sáng, Đào Nhạc thấy chói mắt, càng cảm giác như có âm mưu gì đây. Quả nhiên, nụ cười của tên tội phạm kia lại xuất hiện rồi, Tô Dịch Văn chớp chớp đôi mắt hoa đào, “Vì vậy, tôi cảnh cáo em trước, nếu làm hư điện thoại hoặc xóa mất dữ liệu gì, tổn thất này em hoàn toàn gánh chịu.”

Đào Nhạc thụt lùi hai bước, “Vậy em không cần nữa đâu.” Cô còn không muốn tự rước thêm phiền phức, hơn nữa, cô cũng không phải thiếu một cái di động.

Tô Dịch Văn cũng không thêm để ý đến sự từ chối của Đào Nhạc, chuyển sang đề tài khác, “Luận văn tổ chúng ta vẫn còn chậm tiến độ, hình như chỉ thiếu mỗi mình em. Theo như tôi biết, có vài bạn đã hoàn thành bản thảo, bây giờ em còn không chịu hợp tác với thầy giáo sao?”

Uy hiếp, quả nhiên là uy hiếp mà, anh đúng là ức hiếp người dân lương thiện, mà một người ngây thơ, trong sáng như cô lại không có bất cứ năng lực phản kháng nào.

Đào Nhạc nhận lấy cục gạch màu đen, cười còn tệ hơn khóc, “Em dùng là được rồi. Thầy yên tâm, nếu bị hư, em có tán gia bại sản cũng sẽ đền lại.”

Tô Dịch Văn rất vừa lòng với thái độ của cô, mỉm cười, “Vậy là được rồi. Tôi có việc phải đi gọi điện thoại đây.”

Đào Nhạc nhận mệnh lệnh liền gật đầu, thấy kí túc xá ngay trước mắt, cô không kìm chế được tâm tình kích động, ước gì có thể lập tức hất văng tên đàn ông này rồi chạy vào trong.

“Thầy Tô, cảm ơn thầy, vậy em về trước ạ.” Đào Nhạc rất lễ phép cúi người nói lời cảm ơn.

Tô Dịch Văn cũng không vội vàng buông tha cho cô, giọng anh nhẹ nhàng, “Bác sĩ nói ba ngày sau phải đến đổi thuốc, đến lúc đó tôi đi cùng em, có biết chưa?”

Đào Nhạc như bị điện giật, đôi mắt hoa đào nhìn chân thành, cô liền quên chỉ một giây trước anh vừa ức hiếp mình, bây giờ lại quan tâm như vậy, khiến cô không cách nào từ chối.

Cuối cùng, Đào Nhạc cũng phải bằng lòng với loại tấn công dịu dàng này, gật đầu chấp nhận. Tô Dịch Văn nhướn miệng cười, sờ sờ mái tóc trên trán cô, nhưng đây là đang ở trước khu kí túc xá nữ, Đào Nhạc hơi mất tự nhiên, ngay cả tạm biệt cô cũng chưa nói đã vội chạy vào kí túc xá.

Ba ngày sau...tại sao cô lại có chút chờ mong?

Lúc này, Đào Nhạc đã bình an trở về kí túc xá, yên ổn nằm trên giường, cầm trong tay tập tài liệu Tô Dịch Văn đưa. Cô cẩn thận như đang mở quà, rút cuộc lấy ra một xấp giấy. Hai tờ đầu là tài liệu tiếng Anh, cô xem không hiểu, vứt qua một bên. Lại lật ra mặt sau, là tiếng Trung, Đào Nhạc mừng rỡ, lật qua vài trang, cảm thấy sắc mặt càng ngày càng đen lại, mãi đến khi lật đến trang cuối cùng, cô vẫn không thể trở lại bình thường.

Lúc này, cục gạch đen trong tay ‘ting’ một tiếng, hình như là tin nhắn, gửi từ ‘Nơi làm việc’. Không cần nghĩ cũng biết đó là Tô Dịch Văn, cục gạch đen này đoán chừng là dùng cho chuyện tư, cái ‘Nơi làm việc’ này chắc là sở ở viện kiểm sát, anh đúng là công tư phân minh. Đào Nhạc mở tin nhắn, đảo mắt qua cái tin nhắn kia, tức giận đến nỗi thiếu chút nữa ném vỡ cục gạch đen.

“Đào Nhạc, tôi từng nói sẽ nghĩ giúp em một luận đề, vì vậy nó có thể xem như luận văn tốt nghiệp của em, tài liệu tôi cũng đã chuẩn bị giúp em, em phải mau chóng hoàn thành. Ngoài ra, đây là một đoạn mắc xích yếu kém trong hình pháp của nước ta, rất cần phải thảo luận. Tôi nghĩ rằng ở mặt này em cần lên tiếng nhất, bởi vì em không có cảm giác với đàn ông nên có thể khách quan trình bày lý luận của mình. Nếu em viết tốt, thầy sẽ đề cử giúp em lên tạp chí pháp luật, đừng để thầy thất vọng nha(*^__^*)”

Đào Nhạc nhìn cái emoji tươi cười đáng ghét, tức giận đến mức muốn tăng huyết áp, cuối cùng cô đã hiểu tại sao thái độ của anh lại khác thường, tốt bụng giúp cô chuẩn bị luận đề, lừa gạt quanh cô ép cô lấy điện thoại, thì ra tất cả là muốn chinh đốn cô, muốn cô viết cái luận đề khó coi này, chính là vì câu nói đùa kia — cô không thích đàn ông!

Cuối cùng Đào Nhạc cũng kiềm chế được cơn tức giận, cầm lấy đồng tài liệu kia, ‘Bạo lực × Tội lỗi’, chỉ vài từ nhưng thật bắt mắt. Nếu như vừa vặn muốn cô viết về mặt này, cô cũng không biết nói gì hơn, mấu chốt là luận đề mà Tô Dịch Văn muốn cô viết: ‘Bản về bạo lực nông cạn × luật bảo vệ khi người bị hại là nam giới’, nói trắng ra là muốn cô viết khi đàn ông bị bạo lực thì phải làm sao.

Vấn đề này thực sự là trong hình pháp nước ta cũng không có văn bản quy định rõ ràng, cũng có nghĩa là cô không cần quan tâm là gì. Đề cử cái gì, anh chính là đang chinh đốn cô mà!

“Bởi vì em không có cảm giác với đàn ông, nên có thể khách quan trình bày lý luận của mình.” Đào Nhạc nhớ đến tin nhắn của Tô Dịch Văn, siết chặt xấp tài liệu, Tô Cẩm Thú, anh điên rồi, hôm nay tôi ở trong tay anh không thể nói lời nào, nếu như có một ngày để tôi nắm được nhược điểm của anh, bà đây sẽ cho anh nếm thử mười đại cực hình của Mãn Thanh(*), để xem anh còn kiêu ngạo nữa không!

Thậm chí Đào Nhạc còn tưởng tượng ra cảnh Tô Dịch Văn đang che miệng cười thâm, hận không thể chửi một cái đánh chết anh. Anh rất cuộc cũng đã tính toán trước, biết cô có thể tức giận đập bể điện thoại, cho nên mới nói cái gì mà trong nước mưa không được, nếu làm hư thì cô phải đền, cố ý cho cô viết luận đề này. Được, luận đề này, cô sẽ viết, còn phải viết cho thật hay, không để cho Tô Cẩm Thú cho rằng cô sẽ lui bước.

Vì tốt nghiệp, cô sẽ nỗ lực hết sức, không biết kết quả sẽ như thế nào đây...

Đào Nhạc mệt chết đi được, chính xác là bị tức giận mà muốn ngất đi, mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ. Kì lạ là, cô có một giấc mơ, trong đó có Tô Dịch Văn, đồ lót của anh bị vứt trên giường, lộ ra mảng da thịt trơn bóng, cơ bắp cuộn cuộn từ ngực đến bụng dưới, hình ảnh ướt át hấp dẫn, bộ dạng như vừa bị ai đó chà đạp. Lại nhìn thấy hình như có người ngồi trên người Tô Dịch Văn, là con gái, mặc áo da bó

sát, trong tay quơ quơ roi da, liên tục quát lên người anh, lẽ nào đây là màn SM(**) trong truyền thuyết? Chăm chú nhìn cô gái đó, thật là quen mắt, có phải đã gặp ở đâu rồi không...

“Chẳng phải cưng muốn để bà đây viết quyền bảo vệ cho nam giới khi bị bạo lực hả, bà khinh, cưng nghĩ rằng mình là một ‘hoàng hoa khuê nam’ hả(***) , bà đây bạo lực với cưng, sao? Đi kiện bà đi!” cô gái uy hiếp, không quên vung roi quát liên hai cái.

Đoán chừng Tô Dịch Văn rất đau, từng vết hằn trên da đều là kiệt tác của cô gái, anh cố chịu đựng không kêu la, thốt ra khó khăn từng chữ từng câu. “Đào Nhạc...em đừng tưởng làm như vậy thì tôi sẽ nghe lời em...kiện không được chuyện em bạo lực ×...thì tội em cũng là giam người trái phép.

Đào Nhạc...vậy cái người vung roi chính là cô à?

Hình ảnh trở nên mờ ảo, cuối cùng cái gì cũng không thấy, chỉ cảm giác trời đất quay cuồng, bên tai còn có người gọi tên cô.

“Quả đào, quả đào!”

Cố Lệ Văn vỗ vỗ má nhưng người nào đó vẫn không thể tỉnh dậy, trực tiếp bò lên giường dùng sức lay vai cô cho tỉnh, “Đào Nhạc, em tỉnh lại cho chị, có chuyện rồi!”

Đào Nhạc lơ mơ mở mắt, vẫn còn không phân biệt được hiện thực hay trong mơ, miệng vẫn còn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, “Tại sao muốn kiện tôi giam người trái phép...”

“Em đó nha, yên lặng cho chị một chút!” Một câu của Cố Lệ Văn cuối cùng cũng khiến Đào Nhạc hoàn hồn.

Đào Nhạc dụi mắt, giọng khàn khàn, “Chị cả, sao vậy, hô to gọi nhỏ làm gì.”

“Em vẫn còn tâm trạng để ngủ, có chuyện lớn rồi kìa!” Cố Lệ Văn nói, bò khỏi giường, đem laptop đến cho Đào Nhạc, “Em tự mình xem đi!”

Đào Nhạc nhìn màn hình, trang chủ hình như là BBS của trường mình, “Em còn tưởng là chuyện gì, đây không phải diễn đàn trường mình à, có gì đáng xem chứ.”

“Em nhìn bài post mới nhất đi!”

Đào Nhạc nhấp chuột, bài post có tiêu đề ‘ Một nữ sinh nào đó học môn hình pháp đến gặp giáo sư thân mật vào nửa đêm, làm quy tắc ẩn’. Trên bài post, thứ nhất là một tấm ảnh, mặc dù khoảng cách có xa một chút, nhưng nhân vật trong hình thì cô rất quen thuộc, đó chính là cô và Tô Dịch Văn, họ từ trên xe taxi bước xuống, anh dìu cô đến khu kí túc xá của nhân viên, góc chọn khá tốt, có thể khiến người ta suy diễn lung tung. Thứ hai là một tấm ảnh của mấy tổ chụp hình, anh đưa cô về kí túc xá, anh còn cúi xuống chạm vào tóc cô, có vẻ như bức hình này chụp rất đúng lúc.

Đào Nhạc xem tới xem lui mấy bài bình luận, hình như đã gây náo động không nhỏ, có người đánh giá đây là phiên bản khiêu dâm trong sân trường, còn có cái luận điệu quy tắc ẩn gì gì đó, mà buồn cười nhất là đám fan của Tô Dịch Văn còn kêu gào, nói là muốn trừng phạt cô gái trong ảnh, ngũ mã phanh thây, lăng trì, cấm cộc, ...đủ các loại cực hình.

Phải thừa nhận, mấy cô nhóc này học môn lịch sử pháp luật thật chính xác mà, Đào Nhạc chỉ xem bài post này như một chuyện cười.

“Em còn cười được sao, bản thân mình bị xem như một diễn viên phim khiêu dâm rồi, mấy chuyện này vừa xem là biết có người cố ý chụp mà!” Cố Lệ Văn thật sự bội phục thái độ bình tĩnh thế này của Đào Nhạc.

Người nào đó lại xem như chẳng có chuyện gì, bình tĩnh nói, “Chị cả à, như thế này mà gọi là khiêu dâm sao? Rõ ràng là chụp em quá xấu, chụp Tô Dịch Văn thì quá trẻ, ghét thật!”

(*): Nói mười đại cực hình nhưng thật ra có khoảng hai mươi loại, bao gồm: thắt cổ, lăng trì, chặt nửa người, cấm cộc xuyên thân, uống rượu độc, chặt chân, chôn sống, nấu (nấu bằng dầu hay nước thường thì tớ không rõ lắm), cung hình, phanh thây. Tớ chỉ kể sơ sơ là đủ ghê rồi ha ^ ^!

(**): Bạn nào không biết SM là gì thì search bác gút gồ nha.

(**): Từ gốc là (hoàng hoa khuê nam), tớ đã được Golden giải nghĩa giúp, ý là: “Người đàn ông trong trắng”.

7. Chương 13-14

Chương 13.1

Dịch & Edit: Hai chị em Mit

Sau khi xảy ra vụ ảnh ‘khiêu dâm’ và quy tắc ẩn gì đó trong khoa hành pháp bị lộ ra, diễn đàn trường đại học B gần như nổ tung, thậm chí có người còn bắt đầu dò hỏi tung tích cô gái trong bức ảnh. Những chuyện như thế này bao giờ cũng không cần biết đến nam chính là ai, vì ai lại mích lòng với thầy giáo, hơn nữa người này còn là giáo sư nữa chứ, bởi thế, mũi nhọn tự nhiên sẽ hướng về phía nữ chính.

Đào Nhạc bởi vì chân còn bị thương không thể tùy ý ra ngoài, ngược lại lúc này cô lại rất anh nhàn ở lại trong kí túc xá tránh đầu sóng ngọn gió (ý là né tránh được chuyện xấu). Cổ Lệ Văn và mọi người mỗi ngày đều về báo cáo những động tĩnh mới nhất trong trường, đám fan cuồng của Tô Dịch Văn hình như lại không có ý định buông tha, nói là có đào lên ba thước đất cũng phải tìm cho ra cô gái trong ảnh.

“Đào Nhạc, rốt cuộc em và thầy Tô đã xảy ra chuyện gì, bây giờ trong trường đồn đãi những chuyện rất khó nghe, em có biết không!” Cổ Lệ Văn nhìn người nào đó đang nằm trên giường thanh thoi cắn hạt dưa, thật đúng là hoàng đế không vội mà thái giám đã lo.

Đào Nhạc trở mình cầm lấy tập tài liệu Tô Dịch Văn đưa, bình tĩnh nói: “Chị cả à, chị Đan Đan(*) từng nói rằng nếu không có scandal thì không phải người nổi tiếng, lúc này em cũng muốn ghiền cảm giác làm tiêu điểm chính thử xem sao.”

Cổ Lệ Văn không còn lời gì để nói, “Có phải gần đây em đã làm mích lòng người nào không?”

“Sao lại có thể chứ, em luôn cư xử nhẹ nhàng với người khác mà.” Đào Nhạc nhỏ giọng, “Chị cả này, chị đừng lo lắng nữa, không có gì đâu.”

“Chị thật bá phúc em, em không sợ chuyện sẽ ồn ào đến nỗi lãnh đạo nhà trường sẽ giải quyết hả? Dù gì Tô dịch Văn cũng là phó giáo sư, giải quyết không xong thì tiền đồ của em sẽ bị phá hủy đó.”

“Tô Dịch Văn cũng không nói gì, nếu có xử phạt thì phải xử anh ta trước.”

“Em còn nói à, Tô Dịch Văn không đi dạy mấy hôm nay, mà đám fan kia rất hung hăng càn quấy, bọn họ đang nghi ngờ có khi nào nhà trường đã đuổi việc Tô Dịch Văn rồi không, bây giờ mỗi người bọn họ đều muốn tìm em để trút giận kia.”

Đào Nhạc giật mình, giờ mới nhận ra được sự nghiêm trọng của tình hình, “Chị nói Tô Dịch Văn không đi dạy sao?”

“Còn không phải vậy ư, em ở đó mà an nhàn.”

Đào Nhạc từ giường bò xuống, hai ngày nay chân đã bớt sưng, nhưng bác sĩ nói hết hôm nay phải đến đổi thuốc. Tô Dịch Văn từng nói sẽ đi cùng với cô, cô ngay ngốc tin tưởng anh, còn ở đây đợi anh, nhưng bây giờ người ta thì trốn mất rồi. Được thôi, anh bỏ trốn rồi, tại sao còn để cô trở thành tâm điểm ọi người chỉ trích, để lại một câu ‘Dám bêu xấu thầy giáo, thông minh chỗ nào chứ!’

Tô Dịch Văn bỏ trốn cũng không lưu lại dấu vết gì, kể từ hôm Đào Nhạc cầm cục gạch đen nhận được tin nhắn kia đến giờ cũng chẳng thấy có động tĩnh gì nữa. Cô vốn không nghi ngờ gì cả, người ta lưu số điện thoại là ‘Nơi làm việc’, cô không có việc thì gọi đến làm gì chứ. Hơn nữa, cô ghét anh còn không hết, chỉ mong mấy ngày này anh đừng đến làm phiền. Bây giờ trong trường vì chuyện này mà quá ầm ĩ, đúng lúc Tô Dịch Văn lại mất tích cũng thật kì lạ.

Đào Nhạc cũng không nghĩ nhiều nữa, cầm lấy cục gạch đen bấm ngay số nơi làm việc kia, anh muốn bỏ của chạy lấy người là được à, thật là mơ mộng hão huyền!

“Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau.” Thái độ phục vụ của mạng di động Trung Quốc rất tốt, nhưng Đào Nhạc vừa nghe liền muốn phát cáu, Tô Dịch Văn thật sự biến mất ?

Không phải đâu, anh keo kiệt như vậy, cục gạch đen này còn nằm trong tay cô, anh không thể nào để một thứ giá trị như vậy cho cô được, cuối cùng cũng sẽ đến tìm cô thôi.

Đang nghĩ ngợi thì cửa phòng kí túc xá bị đẩy ra, Lưu Hạo Nguyệt vội vã chạy đến, “Đào Nhạc, mau xuống đây, mình vừa gặp lớp trưởng, cậu ấy nhờ mình nhắn với cậu, lãnh đạo nhà trường muốn cậu lên văn phòng một chuyện.”

“Lãnh đạo nhà trường muốn gặp mình?” Đào Nhạc chớp chớp mắt, tại sao lại có cảm giác như sắp có tai họa.

“Cậu đừng lải nhải nữa, mau thay quần áo xuống dưới, mình đi cùng với cậu.”

Cả người Đào Nhạc run lập cập, ngay cả quần áo mặc cũng không chỉnh tề phải nhờ Lưu Hạo Nguyệt đến giúp, may mà chân của cô cũng có thể đi lại rồi, nhất quyết lê cái chân bị thương đi đến cùng vậy.

Lưu Hạo Nguyệt chỉ đưa Đào Nhạc đến đứng dưới tầng lầu văn phòng, “Quả Đào à, người chị em này không thể đưa cậu lên trên được, cậu tự cầu phúc ỉn nha.” Nói xong, Lưu Hạo Nguyệt ảo não chạy đi. (chắc giống emo này nhỉ)

Rốt cuộc Đào Nhạc cũng hiểu rõ, bây giờ cô là đồ ôn thần, ai cũng không muốn dính dáng đến cô, ngay cả chị em chung phòng cũng trốn cô thật xa. Đã như vậy thì cô sẽ tự mình gánh vác, không xem bọn họ là bạn nữa.

Khập khiễng leo hết hai tầng lầu, quyết tâm của Đào Nhạc cũng chết mất tiêu, lãnh đạo ơi lãnh đạo, cả bốn năm trời chưa từng diện kiến người bao giờ, hiếm khi may mắn ngay gần lúc kết thúc cuộc đời sinh viên lại được gặp người, có thể coi như là hoàng ân vua ban không?

Đào Nhạc thu hết dũng khí, cuối cùng cũng gõ cửa phòng làm việc, nghe thấy bên trong có người lên tiếng, cô liền đi vào.

“Đào Nhạc, em đã đến rồi.” Lãnh đạo nhà trường là một người đàn ông tầm ba mươi tuổi, nói giọng miền nam.

“Chào thầy ạ.” Đào Nhạc lễ phép lên tiếng, nhưng khi liếc nhìn khắp phòng làm việc thấy không chỉ có mỗi lãnh đạo trường.

“Đến đây, đến đây, Đào Nhạc, để tôi giới thiệu với em một chút, hai vị này là cảnh sát thành phố chúng ta, họ có vài điều muốn hỏi em.”

Cảnh sát? Đào Nhạc nhướng mắt nhìn, thoáng chốc nhận ra hai người đang mang sắc phục cảnh sát, đó không phải là chú Vương mà Tô Dịch Văn quen biết sao, còn có cậu em cãi nhau với cô nữa à? Đào Nhạc cảm thấy quá vui mừng, thậm chí, chú em cảnh sát, chúng ta quả nhiên là oan gia ngõ hẹp nha!

Đúng lúc cậu em cũng đang nhìn Đào Nhạc, hai người mắt to lườm với mắt nhỏ, ngầm phân cao thấp, tia lửa ‘lốp bóp’ bay tung tóe.

Lãnh đạo trường đưa Đào Nhạc đến trước mặt hai người, “Vương đội phó, anh muốn hỏi gì thì cứ hỏi, trường chúng tôi nhất định cùng phối hợp.”

“Thầy Lưu đừng khách sáo như vậy, chúng tôi chỉ muốn tìm hiểu tình huống thêm một chút thôi.” Chú Vương mỉm cười, quay đầu sang Đào Nhạc, “Cô bé, lần trước chúng ta đã gặp nhau ở đồn, cháu có phải là sinh viên của Tô Dịch Văn không?”

“Dạ đúng, chú tìm cháu có việc gì ạ?”

Chú Vương vừa mở miệng là nhắc đến tên Tô Dịch Văn, trong lòng Đào Nhạc cảnh giác, chẳng lẽ mấy tấm ảnh ‘khiêu dâm’ của cô và Tô Dịch Văn đã được đưa tới đồn cảnh sát rồi, trường học mời họ đến để nghe đường sự tường thuật sự việc, sau đó mới xử lý? Vậy thì quá hoang đường, tính tới tính lui thì bọn họ cũng đâu có phạm pháp!

Đào Nhạc quyết định trước tiên sẽ cùng hợp tác với cảnh sát, manh mối bất hợp lý sẽ chọn cho Tô Dịch Văn xuất hiện.

“À, là như thế này, gần đây chúng tôi có điều tra một vụ cướp giết, vừa vặn hôm đó cháu và Dịch Văn đến báo án, chúng tôi có tìm được vài kẻ tình nghi, cháu xem thử có kẻ nào trong đó cháu gặp hôm ấy không.” Chú Vương nói.

Thì ra không phải chuyện ảnh khiêu dâm, hại cô giết bắn cả người.

“Tiểu Hàn, ảnh đâu?” Lão Vương gọi một tiếng, nhưng lại không nghe tiếng trả lời, nhìn sang mới biết cậu em dễ thương ngồi bên cạnh vẫn còn đang trừng mắt, lập tức cao giọng, “Hàn Húc, bà mẹ cậu, mau đem cái hồn nhỏ của cậu trở về cho tôi!”

Đào Nhạc thiếu chút nữa cười thành tiếng, đoán chừng cậu em này lườm mắt với cô lườm tới nỗi quá tập trung, quên mất còn có cấp trên ngồi bên cạnh.

Hàn Húc lúng túng cúi đầu, lấy từ trong túi ra một phong bì đưa cho chú Vương, “Đội phó, ảnh đây ạ.”

Chú Vương nói thầm vài câu, liền đem ảnh chụp bày ra trên bàn chỉ cho Đào Nhạc xem, “Cháu nhìn kĩ đi, có thấy quen hay không, được vậy thì các chú cũng dễ làm việc hơn.”

Đào Nhạc nhìn qua nhìn lại, tối hôm đó ánh sáng rất mờ ảo, hướng hồ cô chỉ lo đánh người, làm gì có thời gian mà nhớ mặt. Lại nhìn mấy tấm ảnh này, người nào cũng giống như tội phạm, nếu người nào trên mặt có vết thương thì dễ rồi, đó chính là vết tích do cô và Tô Dịch Văn đánh, nhưng bây giờ đều chỉ là ảnh chụp, đặc điểm riêng gì cũng không có, cô thật sự rất khó nhận ra hẳn.

“Thế nào, có nhận ra không?” Chú Vương hỏi.

Đào Nhạc bối rối nói, “Nhớ không rõ lắm, có thể thầy Tô biết đấy ạ.”

“Haiz, mấu chốt là hiện tại không liên hệ được với chú ấy, viện kiểm sát cử cậu ấy sang nơi khác làm việc, một tuần chắc cũng chưa về được đâu.” Chú Vương gom ảnh lại, “Được rồi, chờ khi nào có tin tức sẽ nhờ cháu hỗ trợ, trước tiên cứ như vậy đi.”

Đào Nhạc nghe chú Vương nói thế mới biết được, thì ra Tô Dịch Văn không phải bỏ trốn mà là đi công tác. Nói như vậy có khi chuyện ảnh ‘khiêu dâm’ anh còn chưa biết, nhưng mà ngay lúc anh đang ở bên ngoài ung dung vui vẻ, cô phải ở đây trở thành mục tiêu bị đánh bẹp bởi đám fan à? Với chuyện xui rủi này, cô thì chịu trách nhiệm, còn anh lại được đông đảo nữ sinh ủng hộ!

Chú Vương và lãnh đạo trường trò chuyện mấy câu với nhau, sau đó cùng Hàn Húc ra khỏi phòng làm việc. Đào Nhạc đương nhiên cũng không muốn ở lại đây bồi dưỡng tình cảm với lãnh đạo trường, cô sợ lỡ như lãnh đạo trường nhắc đến chuyện ảnh ‘khiêu dâm’, vội vàng dứt khoát theo sát chú Vương ra ngoài.

Đi xuống dưới lầu, Đào Nhạc thấy thời gian vẫn còn sớm, quyết định tự mình đến bệnh viện đổi thuốc, dù gì bây giờ cô cũng không thể trông cậy vào người nào cả, mọi việc cứ dựa vào bản thân.

Ngay khi Đào Nhạc khập khiễng quay sang hướng phía cổng trường, liền nghe phía sau có tiếng còi xe ô tô, quay đầu lại mới phát hiện ra một chiếc xe cảnh sát sáng đèn đỏ. Chú Vương từ trong xe lộ đầu ra, “Cô bé, đi đâu vậy?”

“Là chú à, cháu đi đến bệnh viện.” Đào Nhạc mỉm cười, cô có ấn tượng rất tốt với chú cảnh sát này, ngược lại với em trai cảnh sát tên Hàn Húc kia, cô phát cáu còn không kịp.

Chú Vương đẩy cửa xe, “Được rồi, lên xe đi, cũng tiện đường, chú đưa cháu đến đó.”

Đào Nhạc có chút ngại ngùng, “Thôi ạ, cháu tự bắt xe là được rồi, không dám làm phiền chú đâu.”

“Ôi dào, còn khách sáo với chú làm gì, lên xe, lên xe nhanh.”

Chú Vương đã nói như vậy, hơn nữa xe cảnh sát đang hướng về cô ở ngay trước cổng trường, Đào Nhạc cũng thật sự không từ chối được lòng tốt của người này, không thể làm gì khác hơn là lên xe.

Nhưng Đào Nhạc biết trong xe không chỉ có mỗi chú Vương, còn có cậu nhóc Hàn Húc, cậu ta chính là tài xế. Cũng khó trách, cậu ta chỉ là một tiểu tốt (lính quèn) trong tay chú Vương, còn không dám lơ đãng trước mặt người khác, chú Vương là một tiếng là cậu ta giết mình. Vì vậy, điều bộ Đào Nhạc bước lên xe cũng oai hơn, lên xe còn trừng mắt với người nào đó đang lái xe. Cậu nhóc cũng không cam chịu thua thiệt, ngại chú Vương đang ngồi bên cạnh, cậu nhìn vào kính chiếu hậu trừng mắt tức giận với cô.

Chương 13.2

Dịch& Edit: Hai chị em Mit

“Cô bé, chân bị sao vậy?” Chú Vương hỏi.

“À, là lần trước cháu gặp phải kẻ cướp, không cẩn thận nên bị ngã ạ.”

“Chú còn tưởng cháu bị tên cướp làm bị thương, vốn cho rằng trình độ Dịch Văn như vậy sẽ không dễ hấn chạy thoát, kết quả thật ngoài dự đoán mà.”

Đào Nhạc cúi đầu, biết bởi vì Tô Dịch Văn thấy cô bị thương nên quay lại, thế nên mới để tên cướp chạy thoát, bây giờ nghĩ lại thấy cô cũng có chút trách nhiệm.

“Thầy Tô thực sự rất lợi hại.” Đào Nhạc thừa cơ lảng sang chuyện khác.

“Chứ còn gì nữa, kiểm sát viên như các chú ấy phải thông qua một khóa huấn luyện đặc biệt, tuân theo lệnh cấp trên, nói là phải phát triển toàn diện, trước đây làm gì có chuyện này. Giờ chú ấy cũng có khác gì cảnh sát chúng tôi đâu, chú ấy có bằng cấp cao, chuyện thăng chức cũng chỉ là sớm muộn thôi.” Chú Vương mỉm cười, trong lời nói còn chứa cả ý khâm phục Tô Dịch Văn.

Đào Nhạc nghe cũng không nói thêm lời nào, cô biết Tô Dịch Văn là người mạnh mẽ, cũng như lời chú Vương nói, với năng lực công tác của anh, chỉ trong vài năm có thể thăng lên làm kiểm sát trưởng, đến lúc đó cô còn có thể láo xược với anh nữa không, mà cũng có thể sau khi cô tốt nghiệp, bọn họ sẽ không có cơ hội gặp lại nhau đâu.

...

Xe chạy chẳng mấy chốc đã đến bệnh viện, Đào Nhạc bước xuống xe lại bị chú Vương gọi lại, “Cô bé, chú thấy chân cháu đi lại cũng khó khăn, để cho tiểu Hàn dìu cháu vào đó đi.”

Chú Vương sắp xếp thế này thoáng cái làm cả hai người đều bị chấn động, ai cũng bất chấp tất cả mà cự tuyệt. Đào Nhạc biết tên nhóc này hận cô đến nghiêng răng nghiêng lợi, để cho cậu ta đưa cô vào trong, sớm muộn gì cũng sẽ đánh nhau ở trong đó, Đào Nhạc nghĩ tới nghĩ lui, mỉm cười nói: “Chú Vương này, chỉ có vài bước chân chắc không sao đâu, bác sĩ cũng đã nói cháu nên đi lại vài bước, tự cháu vào trong là được rồi.”

“Vậy sao được, Dịch Văn mà biết chú đối xử với sinh viên của chú ấy thế này thế nào cũng có ý kiến.” Chú Vương mở miệng là nhắc tới Tô Dịch Văn, Đào Nhạc thực sự không còn cách nào.

“Chú Vương à, thực sự không cần mà...”

Chú Vương phẩy phẩy tay, quay qua tên nhóc Hàn Húc từ nãy giờ vẫn chưa nói lời nào: “Tiểu Hàn, cậu đưa Đào Nhạc vào trong xem sao, tôi chịu không nổi mùi bệnh viện.”

Hàn Húc cau mày, rất khó chịu với sự sắp xếp của chú Vương, “Đội phó, trong đồn chúng ta vẫn còn nhiều việc, chú —— “

“Tôi nói là không sao mà, không có trễ giờ đâu.” Chú Vương châm điếu thuốc, “Cậu phải biết rằng Đào Nhạc là nhân chứng quan trọng của vụ án này, nếu như cô ấy xảy ra chuyện gì, cậu nghĩ tôi phải ăn nói ra sao với Dương đội trưởng đây. Bớt nói nhảm đi, đi nhanh!”

Chú Vương suy cho cùng cũng là người từng trải, kiểu gì cũng nói được, cái gì nhân chứng, cái gì đội trưởng tất cả đều đề lên đầu Hàn Húc, cậu nhóc nói không ra một chữ, thật thà bước xuống xe, quay đầu nhìn Đào Nhạc, “Đi thôi, đừng lãng phí thời gian của tôi.”

Đào Nhạc thực sự chưa bao giờ thấy người nào sau khi bị cấp trên la mắng vẫn còn có thể hung hăng như vậy, là do cậu nhóc chưa hiểu chuyện, cô cũng không thêm chấp nhất với cậu ta làm gì.

Vào bệnh viện, Đào Nhạc đã quen đường đi đến phòng của nữ bác sĩ kia, trong lòng cô thầm nghĩ phải mau mau thay băng, đỡ phải nhìn thêm gương mặt tên nhóc này.

“Cô đi rất nhanh, chân có thật là bị thương không vậy?” Hàn Húc đột nhiên nói một câu, vẻ mặt nghi ngờ.

Đào Nhạc dừng chân, quay đầu lại, “Tôi nói này, cậu thật đúng là con người thích gây thù oán, có gì nói thẳng ra đi, đừng có trưng cái bộ mặt đó ra với tôi.”

“Hừ, chúng ta đều như nhau thôi. Tôi nói cho cô biết, nếu lần trước không phải cô náo loạn trong đồn cảnh sát, tôi đã không bị đội phó la mắng, chỉ vì sáu mươi đồng của cô!” Nhắc tới chuyện này, Hàn Húc hận không thể băm vằm Đào Nhạc ra thành trăm mảnh.

“Đáng đời cậu. Tên nhóc xấu xa như cậu không biết tại sao có thể vào làm việc ở đồn cảnh sát được, nam không ra nam, nữ không ra nữ, thật là nỗi khổ của xã hội, là sự bất hạnh của xã hội!” Đào Nhạc lắc đầu, giả vờ thương tiếc.

“Nói ai hả!”

“Nói cậu đó, sao nào!”

Hàn Húc tức giận, lấy giấy chứng minh giơ ra trước mắt Đào Nhạc, “Thấy rõ rồi chứ, ông đây là người lớn nhé!”

Đào Nhạc nhìn một cái, đúng là tên nhóc này đã hơn hai mươi tuổi, nhưng mà...

“Xin lỗi nha em trai, nhìn thế nào cũng thấy cậu nhỏ hơn tôi một tuổi thì phải? gọi một tiếng ‘chị’ nghe xem nào.” Đào Nhạc che miệng cười trộm, muốn đấu với tôi cậu vẫn còn non nớt lắm.

Hàn Húc tức nghẹn nói không nên lời, mặt hơi đỏ lên. Nhìn kĩ một chút, thì bề ngoài cậu nhóc quả thật trông rất được, giọng nói lại mềm mỏng, quyến rũ. Nghẹn cả nửa ngày, vụng về nói một câu, “Cô nằm mơ đi!”

Đào Nhạc thở dài, “Không gọi cũng không sao, dù gì cũng không thay đổi được sự thật, hơn nữa đáng về của cậu cũng có thể xem như một tiểu mỹ nhân, làm cảnh sát thật đáng tiếc.”

“Cô, cô đừng khinh người quá đáng!” Hàn Húc lớn như vậy vẫn chưa từng bị ai chọc ghẹo quá mức như thế này, đối phương lại là nữ, chuyện này mà bị truyền ra ngoài cậu sẽ bị người khác cười đến rụng cả răng.

Đào Nhạc biết cũng nên dừng lại, nếu làm cậu nhóc này nổi nóng thì hậu quả sẽ khó lường. Thừa dịp Hàn Húc vẫn chưa bùng phát, cô nhanh chân bước vào phòng khám.

Bác sĩ chính là bà chị lần trước, thấy người lần này đưa Đào Nhạc tới không những là một cảnh sát mà còn là một cậu nhóc trẻ tuổi, chị ta nhướng mày, “Sao lại đổi người rồi?”

“Hả?” Đào Nhạc không hiểu.

“Chồng của cô đâu?”

Lúc này Đào Nhạc mới hiểu, hóa ra là hỏi Tô Dịch Văn. Chậc chậc, người đàn ông thật sự có tài, làm cho bác sĩ nhớ tới, may mà không phải là chồng cô, nếu là thật, cô chắc sẽ chết chìm trong hồ dầu chua.

“Cậu ta là em cô hả?” Chị bác sĩ hỏi.

“Không phải!”

“Không phải!”

Hai người cùng mở miệng nói một câu, hiềm khi ăn ý với nhau như vậy, sau đó lại trừng mắt nhau. Đào Nhạc nghĩ thầm, bà đây nếu có một thằng em thế này còn không chết sớm à. Hàn Húc lại nghĩ, để cậu gọi cô gái đáng chết này là chị, chi bằng bắn một phát cho cậu chết đi.

Nữ bác sĩ nhìn thoáng qua, vẻ mặt kì lạ, đề chân thay băng cho Đào Nhạc thật mạnh, người nào đó đau quá mà chảy cả nước mắt.

“Xin bác sĩ nhẹ tay ạ.” Đào Nhạc cầu xin.

Lần này không có Tô Dịch Văn ở bên cạnh ngăn cản, nữ bác sĩ đương nhiên tự do ra tay, chị ta hung ác nói, “Được rồi, tôi thấy cái chân này cũng khá hơn rồi, tôi sẽ đổi thuốc cho cô lần nữa, thuốc bôi da thôi. Nếu hết sưng thì không cần dùng.”

Đây là thái độ đối đãi với bệnh nhân sao? Đào Nhạc cảm thấy thật đau xót, lần trước nữ bác sĩ nói chuyện hay như vậy, sao vừa ngoảnh mặt là không nhận ra ai nữa rồi, không phải lần này cô không mang theo Tô Dịch Văn liền bị đối đãi thế này chứ!

Nữ bác sĩ sau khi ghi xong toa thuốc đưa Đào Nhạc, cuối cùng không quên nói thêm một câu, “Thanh niên cô cậu xử lý chuyện tình cảm cho tốt vào, dùng cái chết đe dọa, ảnh hưởng bản thân thì tốt cái gì chứ.”

Đào Nhạc đành ngậm đắng nuốt cay cũng không muốn giả thích lại, nếu chị ta đã không phân biệt rõ ràng quan hệ giữa nam và nữ, nói gì cũng vô ích.

Ra khỏi phòng khám, Hàn Húc quay đầu nhìn Đào Nhạc không kiên nhẫn nói một câu, “Được rồi, nhiệm vụ của tôi cũng đã hoàn thành, chúng ta hẹn không gặp lại.”

Đào Nhạc cười khẩy, “Hàn mỹ nhân, đừng nói lời tuyệt tình như vậy, vụ án của các cậu vẫn còn cần tôi hỗ trợ mà.”

Hàn Húc cố sức kiềm chế cơn giận của mình, tốt xấu gì cậu cũng là đàn ông, mỹ nhân cái gì chứ, thật là sỉ nhục cậu.

“Đào Nhạc, cô có gan thì chờ đấy.” Hàn Húc quăng lại một câu, không thèm quay đầu lại bước nhanh ra khỏi bệnh viện.

Đào Nhạc giống như bị đánh một gậy, cả người mệt mỏi, chẳng lẽ thật sự già rồi, cãi nhau với tên nhóc này cũng quá hao tâm tổn sức, nhớ lại chuyện cô tranh cãi thao thao bất tuyệt (ý là nói không ngừng nghỉ) ở cuộc thi hùng biện, hào quang sáng lạn những năm tháng đó thực sự đã ra đi không trở lại rồi.

Lúc này, cục gạch đen trong túi Đào Nhạc rung lên, ‘rì rì’ run khắp cả người.

Đào Nhạc lấy di động ra, ngó thấy trên màn hình chớp chớp dòng chữ ‘Nơi công tác’, rốt cuộc tên Tô Dịch Văn cũng chịu xuất hiện rồi. Không do dự, cô ấn phím nghe, một giọng nói quen thuộc vang lên. (ồ dé, cuối cùng anh cũng đã trở lại sân khấu).

“Đào Nhạc, em có gọi cho tôi à?”

Câu đầu tiên lại là câu này, không hiểu sao Đào Nhạc tức giận, hai ngày trước anh còn nói sẽ cùng cô tới bệnh viện, bây giờ người có lần mò tìm cũng chẳng thấy.

“Em có việc gì sao?” Tô Dịch Văn hỏi.

“Cũng không có chuyện gì lớn, em chỉ muốn nói với thầy là luận văn em đã hoàn thành xong rồi.” Đào Nhạc nói đại một lý do, không muốn lộ nỗi buồn cho anh biết, giống như cô chờ đợi anh trở về vậy.

Đầu dây bên kia Tô Dịch Văn cũng im lặng một lúc, “Đào Nhạc, xin lỗi em tôi đang ở VânNam.”

“Ồ.” Cô chỉ có thể thốt lên một tiếng, dù gì thì anh đi đâu cũng là chuyện của anh, cô chỉ biết mình đang bị nguyên rủa trong trường thôi.

“Thời gian đi quá gấp nên không có dịp nói với em, em đã đi bệnh viện chưa?”

“Đi rồi ạ, vừa mới thay thuốc xong.” Mặc kệ cô có thừa nhận hay không, thật sự Đào Nhạc có chút thất vọng, bởi vì Tô Dịch Văn thất hứa.

“Tự mình đi à?”

“Không phải, có người đi cùng.”

“Bạn học hả, là nam hay nữ?”

“Không phải.” Đào Nhạc làm như cố tình giận dỗi, “Là hai người đàn ông!”

Đầu dây bên kia Tô Dịch Văn hơi nhú mào, “Đàn ông à? Đàn ông gì chứ, là ai?”

Đương nhiên lúc này Đào Nhạc không thể biết được trong lòng Tô Dịch Văn nghĩ gì, nói nhẹ nhàng, “Đàn ông là đàn ông chứ là gì nữa, thầy cũng quen biết, là đội phó Vương và Hàn Húc.”

“Đội phó Vương? Anh ấy tìm em làm gì chứ.” Tô Dịch Văn dừng lại một giây, “Còn nữa, Hàn Húc là ai hả?”

Đào Nhạc nghe giọng điệu anh giống như đang hỏi tội phạm, làm như cô có lỗi với anh vậy, “Thầy Tô à, những chuyện này đều không liên quan đến thầy, sinh viên chúng em không phải cái gì cũng bắt buộc báo cáo lại cho thầy biết!”

Tô Dịch Văn cũng không thấy bực mình, bình tĩnh hỏi lại, “Đào Nhạc, em có biết mình đang nói gì không hả?”

Đào Nhạc nắm chặt lấy cục gạch đen, tay run lẩy bẩy, Đào Nhạc biết mình vừa gào to như vậy là lạnh ít dữ nhiều. Nhưng cô là một người thẳng thắn, tuyệt đối không luồn cúi trước chủ nghĩa đế quốc, nhìn anh đến mức này là đủ rồi, cô không cần phải lựa lời mà lấy lòng anh nữa.

“Thầy Tô à, không phải thầy vừa hỏi em sao, em trả lời rõ ràng bằng tiếng Trung. Nếu thầy nghe không hiểu em sẽ giúp thầy tìm người phiên dịch nha? Nhưng người cao sang như thầy đang bận việc, em không làm phiền thầy nữa ạ, bái bai.” Cô nói một hơi xong xuôi, không chút do dự cúp điện thoại ngay, nếu đã chấp nhận vứt bỏ bộ mặt kia, cô cũng không cần tự kiểm chế nữa.

Bên tai chỉ còn tiếng ‘tu tu’, Tô Dịch Văn sững sờ nhìn điện thoại, trán nhăn lại, nắm chặt lấy tập hồ sơ trong tay.

...

“Đào Nhạc vốn không có khái niệm về câu ‘Họa vô đơn chí’. Thế nhưng từ khi gặp gỡ Tô Dịch Văn, cô cảm nhận sâu sắc cái gì gọi là đau khổ. Luận văn bị đứt ngang cũng không nói gì, anh còn ép cô đổi sang một cái luận đề kì cục, rồi thêm chuyện gặp cướp, cô anh dũng bị thương, mất túi mất hết cả giấy chứng minh và một chiếc di động, giờ còn nguy hiểm hơn, cô trở thành đối tượng phải đập bẹp dí của đám fan cuồng, vậy mà nam chính Tô Dịch Văn lại đang thảnh thơi vui vẻ ở Vân Nam, càng nghĩ càng không thấy công lý ở đâu.

Nhưng chuyện này cũng thật kì lạ, Đào Nhạc tự hỏi lòng thấy bình thường đối xử với mọi người rất cẩn trọng, việc gì cũng cố thủ thân trước, vẫn giữ vững lập trường ‘người không xúc phạm tôi, tôi cũng không

xúc phạm đến người.', cho tới bây giờ cũng chưa xảy ra chuyện gì. Nhưng rõ ràng chuyện ảnh chụp lần này là bôi nhọ cô, muốn cô sống không yên ổn trong trường, là ai đã trù tính hãm hại cô đây?

Điều đáng ăn mừng chính là chân Đào Nhạc đã hồi phục, thuốc bôi của chị bác sĩ kia đúng là rất hữu hiệu, cuối cùng cô cũng có thể thoát khỏi cuộc sống trong kí túc xá, có thể ra ngoài tha hồ hoạt động.

Chỉ là Đào Nhạc không ngờ chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, vụ ảnh 'khiêu dâm' đã được lên cấp, ảnh chụp cô và Tô Dịch Văn đã được dán lên bảng thông báo to nhất trường, từng tấm từng tấm dán kín mít, bên cạnh chắc chắn còn kèm theo câu quảng cáo, ví dụ như: 'Cô gái đáng bị tiêu diệt', 'Hình mẫu phụ nữ làm bại hoại thuần phong mỹ tục', 'Nếu có nhu cầu muốn gặp cô gái này xin vui lòng gọi đến số $\times \times$, liên hệ: Nhóm sinh viên nữ khoa hành pháp', vân vân...

Đào Nhạc không nhịn được mà cảm thán, bản thân có thể khiến cho tất cả mọi người cùng lúc đối xử với mình như vậy, đúng là sống không uống phí cuộc đời này.

Người vây lại xem không ít, chỉ chỉ trỏ trỏ y như xem kịch. Đào Nhạc đứng sau lưng đám người đó, cô vội vàng cúi đầu, may mà hôm nay cô mặc áo khoác có mũ che, cô thừa dịp sử dụng phong cách của anh Châu Kiệt Luân. Cô ngó thấy phía trước có vài người trong đám fan đứng canh bảng thông báo, lại còn lôi kéo những sinh viên nữ khác, xem điệu bộ chắc muốn tìm cho ra nữ chính đây.

Đào Nhạc thật sự bức xúc với cuộc đời, cái đám nhóc này có phải là ăn no không có việc gì làm rồi, tìm ra cô thì tốt chỗ nào, Tô Dịch Văn sẽ trở thành cái gì?

Nơi đây không thích hợp ở lại lâu, Đào Nhạc rời khỏi đám người, cô cũng không rảnh rỗi mà tiếp tục ở lại. Sáng sớm mẹ đã gọi điện thoại đến kí túc xá, nói tại sao không gọi di động cho cô được. Đào Nhạc chỉ có thể nói đại là di động bị rút, mới đánh lừa được bà. Nghĩ đến bản thân cô hiện tại và cuộc sống bên ngoài đã mất đi mối liên hệ, Đào Nhạc liền cảm thấy không có sức lực, tuy rằng được sử dụng cục gạch của Tô Dịch Văn, nhưng cô cũng không dám tùy tiện lấy nó mà gọi, ai biết lúc tên đàn ông keo kiệt kia trở về có tính phí điện thoại với cô không chứ. Trong điện thoại mẹ cũng không quên nhắc nhở, bảo cô tối nay về nhà ăn tối, nói là có chuyện quan trọng cần thương lượng. Rất hiếm khi mẹ nghiêm túc như vậy, Đào Nhạc không dám không theo, hơn nữa ở trường cô cũng chỉ có thể lẩn trốn, chỉ bằng về nhà đợi hai ngày.

Nói đến ba mẹ của Đào Nhạc, thì cả đã ăn cơm của quốc gia, trong đầu cũng đều là những quy cũ truyền thống. Đào Nhạc may mắn được sinh ra trong thời đại mới, nếu không sớm muộn gì cũng sẽ bị ba mẹ mình đồng hóa.

Nhưng mà, mẹ cô cứ nhấn mạnh nhiều lần, phải kế thừa truyền thống tốt đẹp của gia đình, đem tinh thần của một nhân viên công vụ phát huy rực rỡ, bất luận thế nào thì kiếp này Đào Nhạc cũng phải thi vào một bộ phận quan trọng nào đó, sau đó sẽ tìm một người đàn ông ngang hàng cũng trong một bộ phận nào đó, tạo nên một gia đình kiểu mẫu. Cho nên, nhiều lúc Đào Nhạc cũng khó mở miệng, bởi vì cô biết mình không thể đáp ứng mong muốn của ba mẹ, bản thân cô vẫn còn nhiều điều chưa thông suốt. Nếu bản thân cô đã ăn cơm do cơ quan của ba cung cấp, sử dụng giấy vệ sinh do cơ quan của mẹ phát cho, đây không phải là đãi ngộ của nhân viên công vụ sao!

Nghĩ như vậy, Đào Nhạc đã đi đến cửa nhà mình, nhìn thấy dưới lầu có một chiếc Passat màu đen (xe của hãng Volkswagen) khá đặc biệt, cô nheo mắt, nếu như đoán không lầm thì chiếc xe này là của chị họ Hứa Lăng. Bà chị này chẳng lẽ đến mách lẻo chuyện lần trước à?

Trong lòng có chút bất an, Đào Nhạc lên lầu, chưa kịp gõ cửa thì ba cô đã mở cửa rồi, chắc là ở trên lầu đã thấy cô rồi.

“Ba, con về rồi.” bài hát của anh Kiệt Luân(*) sao mà hợp với tình huống này của cô thế.

Ba Đào chỉ tăng hắng một tiếng, không nói gì nhiều. lòng Đào nhạc liền cảnh giác, sắc mặt của ba rất khó coi, dường như cảm nhận được chút lửa giận, sao vậy nhỉ?

Đào Nhạc dè dặt dò xét, trong phòng khách có vài người, mẹ Đào hiển nhiên không tính tới, dì cũng có mặt. Đương nhiên, quan trọng nhất là cô đã nhìn thấy bóng dáng của Hứa Lăng. Bà chị mặc một bộ đồ màu trung tính, giống như có cả phái đoàn đến nhà cô, chân cô run rẩy lập cập.

Đào Nhạc cười hì hì đi tới, “Dì, chị họ, sao mọi người lại đến đây vậy?”

Mẹ Đào vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, “Tiểu Nhạc con qua đây, mẹ có chuyện muốn hỏi con.”

Tim Đào Nhạc đập mạnh một cái, tại sao vừa mới tới lại giống như bị thăm vấn thế này. Cô lén nhìn Hứa Lăng, bà chị đang uống trà, giống như là chuẩn bị chờ xem kịch hay vậy.

“Tiểu Nhạc, chị họ con nói hai ngày trước nhìn thấy con cùng ăn tối với một người đàn ông, có chuyện này không?” Mẹ Đào Nhạc hỏi thẳng vào vấn đề.

Đào Nhạc đoán được bà chị Hứa Lăng đến nhà cô đúng là không có ý tốt mà, chắc chắn ở trước mặt ba mẹ cô thêm mắm thêm muối nói lung tung rồi.

“Mẹ, đó là thầy giáo của con, mẹ đừng nghĩ như vậy.”Đào Nhạc cố ý giải thích nhẹ nhàng, cũng không quên trừng mắt nhìn Hứa Lăng.

“Thầy giáo lại ăn cơm với mình con sao?”

Lại là vấn đề này, Đào Nhạc không nói gì.

“Tại sao không thể chứ! Hơn nữa, ăn thì cũng chỉ là ăn cơm, chẳng lẽ mọi người không có lúc phải mời cấp trên ăn cơm sao, con cũng giống vậy thôi, mời thầy giáo ăn cơm thì có làm sao!” Đào Nhạc bắt đầu tranh cãi, cô không chịu được việc bị người khác vu oan.

Hứa Lăng ở bên cạnh chọt vào một câu, “Con thấy vị thầy giáo đó của Đào Nhạc cũng đã ba mươi rồi, chắc là đã kết hôn rồi.”

Đào Nhạc giận đến mức răng va lạch cạch vào nhau, đây là lời của một người làm chị nói ra sao. Hôm đó cô cũng chỉ cười nhạo vài câu, khiến cho bây giờ cô bị oan thể này sao!

Mẹ Đào nghe xong, bộ dạng tức vì rèn sắt không thành thép, chỉ vào Đào Nhạc, “Con thật là biết làm đẹp mặt nhà ta mà, học theo mấy nhân vật trong ti vi làm hồ ly tinh có đúng không!”

“Em có gì từ từ nói, đừng có mắng cháu nó mà.” Dì ở bên cạnh khuyên nhủ.

Đào Nhạc vội đứng lên, “Mẹ, mẹ đừng nghe chị họ nói bậy, vốn không có chuyện này mà! Thầy giáo của con chưa kết hôn, con cũng không có làm hồ ly tinh, là quan hệ thầy trò trong sáng!”

“Tại sao con biết anh ta chưa kết hôn, người ta tự ngoan ngoãn mà nói với con chuyện riêng tư của bản thân mình sao? Con nói ẹ biết, anh ta tên gì, ngày mai mẹ đến trường con tìm lãnh đạo nói chuyện, người như anh ta không đáng làm thầy giáo!”

“Đào Nhạc cũng không biết làm sao, mẹ vừa nói ra là nghĩ Tô Dịch Văn không tốt, cô sắp nổ tung rồi.

“Thầy giáo của bọn con như thế nào, con hiểu rõ nhất! Chị họ cái gì cũng không biết lại đến đây mách lẻo, chị ấy yên tâm cái gì chứ!”

Mẹ Đào vừa nhìn con gái nổi giận, càng tức giận hơn, “Con nít như con thật không có phát triển mà, còn trách chị họ con nữa hả? Tại sao con không học theo mọi người trong nhà, ở cơ quan của chị con cái gì cũng phải nhờ nó, mọi việc đều tốt hơn con, con xem bản thân con đi, chuyện gì cũng cần ba mẹ quan tâm!”

“Bảo con học theo chị ấy? Con khinh! Học chị ấy ba mươi tuổi đầu vẫn chưa gã ra ngoài có phải không, trừ khi con điên rồi!”

Hứa Lăng vừa nghe người khác nói mình không gã đi được, mặt lập tức tức giận, “Đào Nhạc, em nói gì chứ?”

“Nói gì thì trong lòng chị là người rõ nhất, đến nhà em mà đâm thọt, cũng chỉ có mẹ em mới nghe lời chị. Hơn nữa, một người ngoài như chị, dựa vào cái gì mà xen vào chuyện gia đình em chứ! Chị rảnh rồi như thế, chỉ bằng lo chuyện của chính mình đi, bớt ở đây gây chuyện xích mích một chút!” Đào Nhạc không cam lòng chịu thua kém, cô học pháp luật là nhờ vào cái miệng này, muốn tranh cãi thì xin tiếp thôi.

“Tiểu Nhạc, tại sao lại ăn nói với chị họ con như vậy chứ!” Ba Đào ở bên cạnh rốt cuộc cũng lên tiếng, giọng nói nghiêm túc, “Không biết lớn nhỏ còn ra thể thống gì, mau xin lỗi!”

Đào Nhạc thấy ba mẹ đều nói giúp Hứa Lăng, trong lòng oan ức, ngoài miệng vẫn không chịu thua, “Ngược lại, mọi người thích nghĩ thế nào thì nghĩ, bản thân con làm việc gì cũng ngay thẳng, không có gì phải sợ người khác thấy!”

“Đứa con như con thật là!” Mẹ Đào tức giận xem chút cho cô một cái tát, may là bị dì ngăn cản lại.

Đào Nhạc thấy vậy, buồn giận gì cũng không nói liền chạy ra khỏi cửa. Cô lớn như vậy, chưa bao giờ chịu oan ức thế này, ba mẹ không phân được thị phi cũng không nói, còn liên hợp với bà chị Hứa Lăng giáo huấn cô. Tốt xấu gì cô cũng là con gái của họ, nói cô cái gì cũng không bằng chị họ. Đào Nhạc tự thấy cũng là một người cầu tiến, Hứa Lăng về mặt này cô biết, cũng là một lãnh đạo chuyên môn, thủ đoạn bên trong thế nào chị ta đều hiểu rõ, loại người này mới gọi là quy tắc ẩn nè! Nhưng cô thì sao, vô duyên vô cớ bị người ta đổ oan, dùng cơm với Tô Dịch Văn một lần lại gây ra phiền phức lớn đến như vậy.

Tô Dịch Văn, Tô Dịch Văn, trong lòng Đào Nhạc liên tục chửi bới cái tên này, nếu không phải anh ta xuất hiện trong cuộc sống của cô, cô có thể xui xẻo như vậy sao. Loại người này, để cô đánh mười lần còn chưa hết giận mà!

Đang nghĩ như vậy, cục gạch trong túi reo lên, không cần đoán Đào Nhạc cũng có thể khẳng định là Tô Dịch Văn. Được thôi, vừa hay cơn giận trong lòng không có chỗ trút, anh ta gọi thật đúng lúc.

“Alô, Đào Nhạc.”

Giọng nói của anh ta luôn luôn êm tai dễ nghe như vậy, nhưng Đào Nhạc không có tâm tình mà thưởng thức, bây giờ người cô ghét nhất là Tô Dịch Văn!

“Thầy Tô à, thầy lại có chuyện gì sao !”

Tô Dịch Văn cảm nhận được rõ ràng giọng nói Đào Nhạc không vui, anh cười cười, “Em làm sao vậy?”

“Em làm sao? Bây giờ tâm trạng em không tốt, muốn giết người!” Đào Nhạc nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

“Giết người à...” Tô Dịch Văn trầm ngâm một lúc, “Nhưng như vậy là phạm pháp, em phải biết rõ chứ.”

“Em, em không cần thầy lo!” Đào Nhạc tức giận nên có chút nói lấp, tên Tô Dịch Văn mặt người dạ thú này sao lại biết những khổ sở trong lòng cô.

Tô Dịch Văn hình như tâm trạng rất vui vẻ, vốn không để ý đến Đào Nhạc ở đâu đây bên kia đang tức giận, “Ồi, Em đoán thử xem bây giờ tôi đang ở đâu đây ?”

(*) Anh Jay có bài hát “Ba, con đã trở về, rảnh click nghe thử nhe mí bợn

8. Chương 15-16

Chương 15.1

Dịch & Edit: Hai chị em Mit

“Đào Nhạc, em còn nghe điện thoại không vậy? Đoán thử xem tôi đang ở đâu nào?” Tô Dịch Văn hỏi lại.

“Thầy ở đâu thì liên quan gì đến em, Thầy Tô Dịch Văn, bây giờ em không có tâm trạng mà đùa giỡn với thầy!” Đào Nhạc thực sự đã bị tức đến đỏ khốc đỏ cười, anh ta vẫn còn ý muốn đùa giỡn với cô, nhưng bây giờ cái gì cô cũng nghe không vào.

Tô Dịch Văn cười nhẹ, “Bây giờ tôi đang ở biên giới xa xôi, một chân đạp trên Trung Quốc, một chân đạp trên Myanmar.”

“Hừ, thầy không bị người của đồn biên phòng phát hiện, rồi bắt nhốt lại chứ?” Đào Nhạc hung hăng nguyên rủa, tốt nhất anh ta bị người Myanmar bắt lại nung cho thành than tổ ong luôn đi!

“Em cảm thấy có thể không? Tôi cũng không phải vượt biên phi pháp.”

“Đúng là cường từ đoạt lý(Là già mồm đấy các bạn)! Thầy còn là một kiểm sát viên, đã biết luật mà còn phạm pháp!”

Tô Dịch Văn tự nhiên lại muốn trêu chọc cô, nhưng thực tế thì đúng là anh đang đứng trên biên giới, phía trước là lãnh thổ của Myanmar, vì vụ án đang xử lý mà không thể không đến Vân Nam, đi thật sự rất vội nên không kịp nói cô biết, hơn nữa mấy ngày nay liên tục làm việc, nên thời gian gọi điện thoại của anh cũng không có. Cho đến hôm trước thấy có cuộc gọi đến, mới nhớ ra cô phải đi thay băng. Anh biết chân của cô bị thương, có hứa là sẽ đưa cô đi bệnh viện, nhưng chính anh lại không giữ lời, cho nên anh không có dự định tìm một cái cớ ỉn, cho dù là vì công việc. Anh gọi đến, nghe ra được cô đang giận dỗi, cũng nằm trong dự tính, sau đó lại nghe đến chuyện của anh Vương, thoáng chốc đã làm anh phải ngạc nhiên. Lúc cô cúp máy, anh nghĩ giờ chỉ còn biết đợi khi cô hết giận mới có thể gọi lại, bây giờ dù chỉ trêu đùa để cô vui thôi cũng được.

“Chân còn đau không?” Tô Dịch Văn dịu dàng hỏi.

Đào Nhạc không kịp thích ứng với giọng điệu thay đổi của anh, hơn nữa còn là giọng nói ngọt ngào đến chết người này, cô lung túng lên tiếng, “À, không sao rồi.”

“Xin lỗi...”

“Vì, vì sao lại nói xin lỗi chứ?” Đào Nhạc cũng không biết mình đã hỏi gì nữa.

“Ngày đó gặp cướp là do tôi giải quyết không tốt, nếu không chân em cũng sẽ không bị thương.” Tô Dịch Văn ngừng một lát, “Còn chuyện đi bệnh viện, tôi—— “

“Thầy đi công tác, không phải đi du lịch, em hiểu mà.” Đào Nhạc cắt ngang, những lời nói này của Tô Dịch Văn khiến Đào Nhạc thực sự không có sức chống cự, mà buồn bực trong lòng càng lúc càng nặng nề, anh vốn không biết cô đã xảy ra chuyện gì ở đây, cô thì có lý do gì để oán giận với anh chứ, cô là sinh viên anh là giáo viên, trước đây bọn họ vốn chẳng có quan hệ gì, cuộc gọi thế này có thể nói rõ được điều gì chứ!

“Tô Dịch Văn, khi nào thầy trở về?” Đào Nhạc biết bản thân không nên hỏi vấn đề này, giống như cô rất hy vọng anh quay về vậy, trên thực tế cũng đúng là như vậy thật.

Tô Dịch Văn thở dài, trong mắt hiện lên ý cười, “Khoảng hai ngày nữa, em không sợ tôi về sẽ bắt em nộp luận văn hả?” Nếu như có thể, bây giờ anh muốn trở về ngay.

“Em đã viết xong rồi, thầy cứ việc về đây đi.” Đào Nhạc đã tốn không ít công sức cho luận văn lần này, quyết không để anh xem thường cô.

Giọng Tô Dịch Văn khoái trá, “Vậy thì tốt quá. Đúng rồi, khó có dịp tôi đến nơi này, em có muốn quà lưu niệm gì không?”

Đào Nhạc nhất quyết từ chối, “Vô công bất hưởng lộc, không cần đâu ạ.” Dựa vào tính cách của anh không chừng có thể sẽ bắt cô trả tiền nữa.

“Trong mắt em có phải tôi là một người keo kiệt lắm không?” Tô Dịch Văn cười hỏi.

Đúng vậy, Đào Nhạc thật muốn trả lời như thế, nhưng cô lại không dám nói, liền trả lời qua quýt, “Thầy là một người chi tiêu có kế hoạch, em không muốn để thầy phí tiền.”

“Em đã thấu hiểu thầy giáo của mình như vậy, tôi đây cũng không phung phí nữa.”

Biết ngay sự gian ác của anh sẽ không chỉ dừng trong giây lát, vừa mới dịu dàng xin lỗi, bây giờ lại trở nên cầm thú rồi, cô đúng là đang bị anh chơi xỏ mà.

Ở đầu dây bên kia hình như có người gọi Tô Dịch Văn, Đào Nhạc cũng không muốn kéo dài cuộc gọi này, “Không còn việc gì nữa, em cúp máy đây, thầy làm việc tiếp đi.”

“Ừ.” Tô Dịch Văn đáp, lại gọi giật ngược cô, “Chờ một chút! Đào Nhạc, chuyện mấy tấm hình chờ tôi về rồi tính, có biết không?”

Đào Nhạc sững sốt, “Thầy biết sao?”

“Dù sao tôi cũng là người trong cuộc, lại là một giáo viên, xảy ra loại chuyện này tôi còn có thể không biết sao?”

Đào Nhạc im lặng, thì ra Tô Dịch Văn vẫn luôn để ý đến mọi việc trong trường, hoặc là quan tâm cô, điều này làm cô bất ngờ, hiếm khi bản chất thú tính của anh vẫn còn chút nhân tính chưa mất đi.

“Tóm lại, em đừng quan tâm đến chuyện mấy tấm ảnh, chỉ cần để tâm đến chuyện học, đợt thi thứ hai đã ở trước mắt, em chuẩn bị cho thật tốt.” giọng Tô Dịch Văn nghiêm túc, anh không hy vọng cô vì mấy chuyện thế này mà bỏ lỡ nhiều thứ.

Đào Nhạc biết Tô Dịch Văn nói những lời này là thật sự nghiêm túc, nhưng nhắc đến chuyện thi đợt hai, cô liền thấy không ổn rồi.

“Thầy Tô Dịch Văn, có phải thầy sẽ là tham gia vào đợt thi thứ hai không, ví dụ như giám thị hay gì gì đó.” Đào Nhạc dè dặt hỏi.

“Sao, lại muốn hỏi lộ tôi à?” Tô Dịch Văn hỏi lại vẻ mặt cực kì gian trá.

“Thầy nói hỏi lộ cái gì chứ, lần trước chỉ là tùy tiện thôi, em giải thích đôi chút, không có ý gì khác đâu.” Đào Nhạc giả vờ thờ ơ, thật ra trong lòng rất hồi hộp.

“Chuyện này...Đến lúc đó em sẽ biết thôi.” Tô Dịch Văn nói bóng gió, “Được rồi, có việc gì tôi sẽ gọi lại cho em, nghỉ ngơi sớm nha.”

“Dạ, được ạ.”

Đào Nhạc hơi thất vọng, chỉ có thể cúp máy, miệng lưỡi anh ta thật là ghê gớm. Nhưng nói đến nghỉ ngơi, vốn là hôm nay cô muốn về nhà, bây giờ lại cãi nhau với ba mẹ thành ra như vậy, tạm thời cũng không về được rồi. Thiên hạ rộng lớn đến cả một chỗ để Đào Nhạc sống yên cũng không có.

Đương nhiên, đối với Đào Nhạc mà nói, giờ đây chỉ có thể trở về trường. Cho dù bây giờ ở nơi nào cũng không yên ổn, nhưng Tô Dịch Văn nói không sai, cô không cần phải để ý, tâm trí cô nên để vào một chỗ khác, ví dụ như là luận văn hay kì thi sắp tới. Nghĩ lại cũng thấy kì lạ, từ lúc nào mà cô đã bắt đầu chấp nhận Tô Dịch Văn rồi, đáng lý cô phải ghét anh mới đúng, chứ không phải là thật thà nghe lời anh như bây giờ.

Khi đi ngang qua bảng thông báo của nhà trường, mấy tấm ảnh vẫn còn ở đó. Cô tiến lên, thật ra thì kĩ thuật của người chụp ảnh rất tốt, nắm bắt rất đúng vị trí, vừa nhìn cô và Tô Dịch Văn thật rất giống có gì đó mờ ám, họ giống như...giống như bạn bè trai gái. Về điểm này, không hiểu sao Đào Nhạc lại đỏ mặt, cô biết bản thân mình đã hơn một lần có những ý nghĩ không trong sáng đối với người đàn ông này, đối với giấc mơ hôm trước cũng thấy vô cùng xấu hổ, chẳng lẽ cô thật sự là thiếu tình yêu, lại để ý đến một ông chú sao?

Đào Nhạc à, Tô Dịch Văn chưa có gia, mới ba mươi tuổi đầu, đứng đắn chính trực, thời nay đàn ông có bằng cấp cao và vững vàng vừa thiếu lại vừa ít, điều kiện của anh ta như vậy có đốt đèn đi tìm cũng không ra, có thể cân nhắc lại một chút.

Cân nhắc? Đã từng tuổi này mà anh ta vẫn chưa kết hôn nhất định là có quỷ mà, nếu không phải là không có hứng thú với phụ nữ thì sẽ là yêu cầu quá cao. Mà cũng không nghĩ mà xem, anh ta với những điều kiện đó, dù thế nào cũng phải tìm một người tương xứng chứ, lại có chút hứng thú với một đứa sinh viên như mày, nằm mơ giữa ban ngày đi!

Đào Nhạc thở dài, thôi bỏ đi, cứ xem như cô phải cô đơn quanh quẩn vậy, dù Tô Dịch Văn có tốt hơn nữa cô cũng không có phúc được hưởng. Rõ ràng về bản tính cầm thú của anh cô phải sợ rồi, nên đừng nói phát triển thêm một bước nữa. Với đôi mắt hoa đào quyến rũ của anh ta, bất cứ phụ nữ nào cũng sẽ chủ động dâng tới cửa, đến lúc đó cô có giải quyết cũng không hết đám hồ ly tinh.

Nghĩ như vậy, Đào Nhạc đến dưới lầu khu kí túc xá, liếc mắt một cái liền trông thấy đèn đỏ lập lòe của xe cảnh sát, đột nhiên trong lòng có một dự cảm không rõ ràng, xem ra cô tránh không được trận chiến nước bọt này rồi.

Quả nhiên, cửa xe đẩy ra, một màn trình diễn đồng phục cảnh sát quyến rũ bắt đầu, tên nhóc Hàn Húc này kiếp trước chắc chắn là con gái, nếu không thì tại sao cả bầu không khí đều tràn đầy loại âm phong(gió độc) này.

“Hello, Hàn mỹ nhân, vừa khéo quá ha.” Đào Nhạc mỉm cười bắt chuyện.

Mặt Hàn Húc căng cứng, cậu không biết tại sao mỗi lần gặp cô gái này là tâm trạng liền hồng hồng, đội phó cũng thiệt là, trong đồn có nhiều người như vậy sao cứ bắt cậu phải chạy đến đây chứ.

Đào Nhạc biết tên nhóc này vẫn mang lòng oán hận với mình, cô hiểu được tính nóng giận của tuổi trẻ, nhưng cô không phải là một bà chị tri kỉ, không rảnh rỗi mà dạy bảo cậu ta.

Đào Nhạc nhào người ra dòm ngó, “Sao lại chỉ có một mình cậu, Vương đội phó đâu?”

Hàn Húc cũng không nói nhiều, đi tới lấy ra trong người một lá thư, “Tên cướp lần trước cướp đồ của cô đã bắt được rồi.”

Đào Nhạc nhìn qua tấm hình cậu ta vừa mới đưa, hình như là tên tiểu tử đó, bởi vì mũi và mắt của hắn bị sưng lên một cục, chắc là bị cô và Tô Dịch Văn đánh quá nhiều.

“Ồ, thật không ngờ hiệu suất làm việc của cảnh sát các cậu lại cao như vậy, vậy mà tôi lại nghe nói rằng hiệu suất phá án lại giảm sút đó nha.” Đào Nhạc trêu chọc nói.

Trên trán Hàn Húc nổi cả gân xanh, “Ý của cô là chúng tôi phá không nổi cái án này sao?”

“Vậy thì không phải, tôi nói là có ý khác, trong túi không còn đồ gì, tên cướp rõ ràng là vẫn còn giữ.” Đào Nhạc cũng không nói đùa nữa, thỉnh thoảng trêu chọc cậu em cũng được.

“Chuyện này tôi không rõ lắm, dù thế nào thì đó cũng là tang vật. Tôi đến đây báo cho cô một tiếng, cuối tuần dành ít thời gian đến cục cảnh sát một chuyến lấy lại túi của cô, hiện tại thì vật chứng được đưa đến viện kiểm sát thẩm định lại. tên cướp này là tái phạm, nên lần này dự định sẽ xử lý nghiêm khắc.” Hàn Húc hiếm khi giải thích nhiều như vậy, đương nhiên đó cũng là chức trách của anh.

“Ồ, là như vậy sao.” Đào Nhạc tỉnh ngộ ra, “Sáu mươi đồng của tôi cộng với một đồng thẻ còn có thể cống hiến cho ngành tư pháp sao?”

“Tùy cô nghĩ thế nào. Nhưng, cách thức liên hệ với cô làm sao vậy, vốn không tìm ra cô, báo hại tôi chờ ở đây hai tiếng đồng hồ, thiếu điều đi tìm người hướng dẫn của các cô thôi đấy.” Hàn Húc oán giận mà nói.

Đào Nhạc trợn trắng mắt, “Di động của tôi hôm đó bị quăng vỡ, bộ anh không không ghi lại trong hồ sơ sao?” Thực tế cô sử dụng điện thoại của Tô Dịch Văn, tạm thời quên mất phải mua điện thoại mới.

“Cô cho tôi một cách thức liên lạc cho chính xác, tiết kiệm cho tôi một chuyến đi, còn không đủ tiền đồ xăng đó!”

“Được rồi, được rồi!” Đào Nhạc không kiên nhẫn, không biết có phải đàn ông thời nay đều keo kiệt như vậy hay không, Tô Dịch Văn còn chưa đủ, giờ đến tên nhóc này cũng như vậy, cô lấy cục gạch đen ra, “Cho tôi cách thức liên lạc với cậu, tôi sẽ gọi qua cho cậu.”

Hàn Húc rất phối hợp, cũng lấy điện thoại ra, đọc một dãy số.

“Số này đúng chứ?” Đào Nhạc cầm điện thoại bấm.

Hàn Húc trả lời, thấy Đào Nhạc gọi qua, trên màn hình hiện lên một dãy số, xem như cậu đã hoàn thành nhiệm vụ.

“Được rồi, cũng không còn việc gì khác, tôi đi trước.” Hàn Húc ước gì được rời khỏi nhanh một chút, đối với cô thì cậu chẳng bao giờ có tâm trạng tốt chút nào.

Đào Nhạc thấy Hàn Húc đã lên xe, cười khanh khách rồi vẫy tay, “Tiểu đồng chí, vất vả rồi nha, rảnh chị mời em uống trà nhé.”

“Miễn đi, chúng ta đều không phải người cùng một đường!”

Hàn Húc nói xong lập tức khởi động xe, âm thanh xe khởi động vang ầm ầm không ở mức bình thường. Đào Nhạc chỉ cảm thấy một màn khói dày đặc trước mắt, khiến cô sắc đến nổi chảy cả nước mắt luôn.

Mắt nhìn theo chiếc xe đang rời khỏi khu kí túc xá, vẻ mặt Đào Nhạc phẫn nộ, “Tên nhóc chết tiệt, sau này nhất định sẽ tìm đội trưởng của cậu khiêu nại.”

Chương 16.1

Dịch & Edit: Hai chị em Mit

Nhờ lời nhắc nhở của Tô Dịch Văn, suy nghĩ chủ yếu của Đào Nhạc đã tập trung vào chuyện thi vòng hai nghiên cứu sinh. Nháy mắt một cái chỉ còn hai ngày nữa là đến kì thi, Đào Nhạc bắt đầu học tập hăng say bất kể ngày đêm, dĩ nhiên cô vì nước tới chân mới nhảy nên các môn chuyên ngành thì không sao, chỉ sợ chết môn Anh văn.

Mặt khác, chuyện bài post trên diễn đàn BS của trường cô cũng không quan tâm, trường đại học to như vậy, mấy cô nhóc đó muốn tìm ra cô cũng đâu có dễ, về phần kẻ chủ mưu bôi nhọ cô, khả năng lớn nhất là những fan hâm mộ của Tô Dịch Văn, cô không để ý tới là được rồi.

Chỉ là, đang lúc Đào Nhạc tập trung cho giai đoạn nước rút này, thì lại xuất hiện thêm mấy tấm ảnh gây scandal, nhưng nam chính lần này đã thay đổi...

“Đào Nhạc, không xong rồi!” Lưu Hạo Nguyệt vẻ mặt hốt hoảng la lớn.

Người nào đó đang vui đầu học lên tiếng, “Lại sao nữa rồi, mới sáng sớm đã bắt đầu ồn ào.”

“Cậu mau đến đây mà xem, tại sao lại có hình chụp cậu post lên nữa rồi!” Lưu Hạo Nguyệt chỉ vào màn hình máy tính, “Lần này rõ ràng là cảnh sát!”

Đào Nhạc vừa nghe, lập tức buông sách chạy đến mở laptop, trên diễn đàn BS quả nhiên có bài post mới, topic lần này là ‘Sinh viên nữ khoa hành pháp một chân đạp hai thuyền, hứng thú mới với cảnh sát trẻ’. Ngay trên bài post, Đào Nhạc thấy hình chụp cô và Hàn Húc, chính là cảnh hôm trước hai người đứng dưới lầu khu kí túc xá, hai người đứng rất gần nhau, giống như là hai đầu chạm vào nhau, cô nhớ rõ ràng đây là lúc họ trao đổi số điện thoại, ngay cả chi tiết nhỏ này mà cũng chụp được à?

Xem tiếp phần bình luận bên dưới, vẫn là cái đám fan vô công rồi nghề kia, hầu hết là những lời mắng cô không biết xấu hổ dữ dội hơn cả hôm trước.

“Đào Nhạc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, anh cảnh sát kia là ai?” Lưu Hạo Nguyệt do dự hỏi.

“Cậu cũng nghi ngờ mình à?” Đào Nhạc trừng mắt, “Cậu ta chẳng qua là đến nói tình hình vụ cướp hôm trước ỉn biết, cậu cũng tin những lời nói trên này sao?”

Lưu Hạo Nguyệt cúi thấp đầu, “Mình không có ý như vậy, cứ liên tiếp thế này, ai mà không suy nghĩ lệch đi chứ!”

Được thôi, Đào Nhạc biết loại chuyện thế này nếu là người khác thì cũng sẽ không tin cô, chỉ có thể nói là do cô xui rủi, năm nay không biết đã mịch lòng kẻ tiểu nhân nào, hấn dám xúc phạm đến danh dự của cô như thế này đây!

“Hạo Nguyệt, bạn trai cậu ở đâu rồi?” Đào Nhạc đột nhiên hỏi, vẻ mặt nghiêm túc.

“Hả?”

“Mình hỏi là bạn trai cậu ở đâu rồi!” Cô lớn tiếng nhắc lại.

Lưu Hạo Nguyệt thấy cả người Đào Nhạc tỏa ra oán niệm, chỉ dám nhỏ giọng hỏi, “Cậu tìm bạn trai tớ làm gì, anh ấy cũng có trên chộc cậu gì đâu chứ!”

“Cậu nghĩ đến đâu vậy hả. Không phải anh ấy học ở khoa máy tính sao, muốn nhờ anh giúp tớ tra IP của bài post này.” Đào Nhạc nhìn chăm chăm vào màn hình, “Mẹ nó, tớ thật muốn xem là tên khốn kiếp nào đang làm mưa làm gió!”

“A, đúng ha!” Lưu Hạo Nguyệt nhận được mệnh lệnh lập tức gọi điện thoại, cô biết bộ dạng Đào Nhạc bây giờ là rất muốn đánh người, kẻ đã chọc tới cô chắc chắn sẽ khó sống những ngày còn lại.

Bạn trai Lưu Hạo Nguyệt là một nhân tài về máy tính, chuyện tra IP đối với anh ta dễ như ăn sáng, vì vậy khi anh đưa kết quả tới trước mặt Đào Nhạc, vẻ mặt đắc ý, “Quả Đào à, xem có hiểu không vậy?”

“Tôi nói cho người anh em nghe này, đừng có hù tôi, nếu không đúng, tôi sẽ đem Hạo Nguyệt nhà anh đi chưng cách thủy đấy!” Đào Nhạc ục hiếp.

“Em đem cô ấy đi chưng cách thủy cũng được mà đem đi nấu canh cũng không sao, địa chỉ này chỉ để gạt người khác thôi, chúng ta đều sử dụng mạng trong trường, là khu nào em nhìn sẽ biết ngay!”

“Được, vậy tôi sẽ đi bắt người!”

Thấy Đào Nhạc nổi giận ùng ùng chạy ra khỏi quán cà phê, Lưu Hạo Nguyệt đẩy đẩy bạn trai, “là IP khu nào vậy?”

“Hừ, là kí túc xá nam.”

“Hả?” Lưu Hạo Nguyệt giật mình giương mắt dò dẫm, nói vậy những tấm ảnh này...

Lần đầu tiên Đào Nhạc xông vào kí túc xá nam, đương nhiên làm cho chú quản lý khu kí túc xá hoảng sợ, ông có kéo mấy cũng không kéo lại được cái người nào đó đang chạy ào lên lầu, chỉ có thể chạy đuổi theo sau gọi, “Em kia, em đến đây là gì hả, sinh viên nữ không được vào!”

Đào Nhạc luồn lách chạy vào khiến bọn sinh viên nam vừa liếc mắt nhìn lại vừa né tránh, tại sao trong kí túc xá lại có con gái chạy vào, nhìn giống như bị điên vậy, Nhưng Đào Nhạc cũng không thèm quan tâm nhiều làm gì, bây giờ cô chỉ muốn bắt người, quy định trong trường sao có thể ngăn cản cô được!

Đã lăn lộn bốn năm trời, Đào Nhạc đương nhiên biết các tầng của từng ngành từng hệ, vì vậy không cần ai chỉ dẫn cô cũng có thể tìm được mục tiêu.

“Phản Kiến, tên dê tiện ẻo lả, lăn ngay ra đây cho bố mày!(*)” Đào Nhạc đứng trên hành lang la to một câu.

Một câu nói làm cả đám sinh viên nam kéo ra hành lang, tất cả đều láo nháo nhìn về phía phát ra giọng nói, ngay cả trong giọng nói cũng không có chút hỗn hển.

Đào Nhạc thấy không có tiếng trả lời, tiến lên tóm lấy một cậu bạn, vừa đúng là bạn học cùng lớp với cô.

“Nói, Phản Kiến ở kí túc xá nào!”

Cậu bạn kia thấy vẻ mặt như muốn ăn thịt người của Đào Nhạc, sợ đến nỗi chân run mà ngón tay đang chỉ cũng run rẩy theo, “Là, là kí túc xá đó...”

Đào Nhạc không giận cá chém thớt, ba chân bốn cẳng chạy tới trước cửa, đá một phát mở toang cửa, “Phản Kiến, cậu lăn ra đây cho tôi!”

Mấy sinh viên nam trong kí túc xá đều sợ chết khiếp, run lập cập ngã cả ra giường, bởi vì mọi người đều biết không thể chọc giận Đào Nhạc, cô biết tán dả, nhìn cũng biết sẽ bị đánh đến trọng thương, thời đại này hầu như mọi người đều bị thiếu canxi, xương cốt rất giòn (là loãng xương đấy), nên không cần thiết phải mạo hiểm.

Đào Nhạc liếc mắt nhìn bên trái thấy một khối vật thể màu trắng, chính xác mà nói là một ‘xác chết’ đắp chăn bông. Mẹ nó, rõ ràng là đang trốn mà!

Đào Nhạc hất một phát tung chăn ra, “Cậu, mẹ nó dám hãm hại bà đây hả, đứng lên cho tôi, đi lên phòng giám thị ngay!”

Phàn Kiến đã không còn đường trốn chạy, quỳ gối trên giường cầu xin tha thứ, “Đào Nhạc, mình sai rồi, đừng lên phòng giám thị, mình biết lỗi rồi, xin lỗi, xin lỗi!”

“Xin lỗi hả? Phí cho cậu đã học ngành pháp luật, cậu biết hành vi của cậu là gì không, tôi hoàn toàn có thể đi kiện cậu!” Đào Nhạc tóm lấy hăn, “Bớt nói nhảm đi, đi với tôi lên phòng lãnh đạo, tưởng nói xin lỗi là xong sao, nằm mơ đi!”

“Đào Nhạc, xin lỗi, đều là bạn học với nhau, mình cũng thích cậu, không muốn bị cậu cự tuyệt, cho nên...”

“Cho nên cậu liền chụp mấy tấm ảnh thế này sao?”

“Mình sẽ xóa mấy tấm ảnh đi, sẽ xin lỗi trên diễn đàn BS, cậu nói làm thế nào cũng được, chỉ cần không lên phòng giám thị thôi!”

“Tôi nói cho cậu biết, không, thế, được!”

Đào Nhạc dùng sức mà tóm lấy Phàn Kiến, suy cho cùng vẫn là một cô gái, cô kéo thế nào cũng không nhúc nhích, chiến đấu một mình cũng không có ai tới giúp.

Hình như ông trời cũng nghe được lời cầu xin của Đào Nhạc, mấy chú quản lý của ký túc đều tới rồi, thật vất vả mới kéo hai người ra được, thấy tình hình này chỉ có thể đưa họ đến phòng giám thị, sự tình trở nên ngày càng nghiêm trọng rồi.

(*) từ gốc là: (lão tử) nên tớ bắt buộc phải dịch là “bố mày”.

Thầy giám thị nhìn hai người nhếch nhác trước mặt, tức giận đập bàn, chửi như tát nước, “Cô cậu đang làm gì vậy, muốn tạo phản hả! đều sắp tốt nghiệp cả rồi mà không biết cách cư xử cho đàng hoàng, tưởng tốt nghiệp rồi muốn làm sao cũng được à!

“Thưa thầy, Phàn Kiến chụp những tấm hình này rồi post lên diễn đàn BS, em chỉ là muốn đến hỏi cho rõ ràng thôi ạ.” Đào Nhạc cố gắng giải thích.

“Em muốn hỏi chuyện rõ ràng, có cần phải xông vào kí túc xá nam đánh người không? Quy định trong trường chúng ta em có biết không hả, hình ảnh con gái còn ra thể thống gì!”

“Thưa thầy, thầy nghe em giải thích—— “

“Không cần giải thích nữa!” Thầy giám thị phát tay, “Hành vi của em rất tồi tệ, tôi nhất định phải báo cáo lại với cấp trên!”

Giờ Đào Nhạc mới nhận ra mình đã gặp rắc rối, cô thật sự vì quá tức giận mà không thể kiềm chế, nghe giọng của thầy giám thị như vậy chắc chắn cô sẽ bị xử phạt, ngay cả cơ hội cho cô kháng án cũng không có.

Đúng lúc này lại có người gõ cửa, thầy giám thị hướng phía cửa lên tiếng trả lời, “A, không phải là giáo sư Tô đây sao!”

Đào Nhạc xoay người lại, thấy Tô Dịch Văn bước vào, cảm giác thấy anh có vẻ vất vả, mệt mỏi nhưng vẻ mặt lại nghiêm trọng, anh mặc bộ đồng phục màu đen của viện kiểm sát, trước ngực là huy hiệu màu đỏ, đây là lần đầu tiên cô thấy anh trong trang phục này, cực kì xa lạ.

“Thầy Lưu, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy?” Tô Dịch Văn nhìn Đào Nhạc, dò hỏi câu chuyện.

Thầy giám thị vẫn còn chưa hết tức giận, cuối cùng thờ dài một cái, “Còn không phải chuyện mấy tấm ảnh này à!”

Tô Dịch Văn im lặng, quay đầu lại nhìn Đào Nhạc, “Em ra ngoài trước đi, tôi và thầy Lưu muốn nói chuyện với Phàn Kiến.”

Đào Nhạc định mở miệng nói, lại thấy ánh mắt thâm trầm của Tô Dịch Văn nên đành thôi, cô biết bây giờ có nói gì cũng vô ích, đành phải ngoan ngoãn đóng cửa đi ra ngoài đợi giải quyết.

Cô không nghĩ rằng Tô Dịch Văn sẽ xuất hiện, hơn nữa lại đúng lúc như vậy, xem bộ dạng có vẻ là anh mới xuống máy bay, vì vậy mà vẫn chưa thay quần áo. Nếu như bình thường, cô nhất định sẽ thấy anh rất đàn ông, nhưng lần này có chút sợ sệt, anh là kiểm sát viên, hay gặp nhất là tội phạm, cô gặp rắc rối rồi, cũng thấy được anh đang rất tức giận.

Một lát sau, cửa văn phòng mở, Tô Dịch Văn bước ra ngoài, thấy Đào Nhạc cúi đầu, đôi mắt hoa đào lóe lên ánh nhìn tức giận, “Em có biết bản thân gây nên chuyện gì chưa!”

Đào nhạc nghe giọng anh như vậy, rụt vai nói nhỏ, “Em biết...”

“Em biết mà còn gây nên chuyện như thế đó!” Tô Dịch Văn tháo mắt kính xuống, xoa xoa hai bên thái dương, “Chẳng phải tôi đã nói em đừng quan tâm đến chuyện mấy tấm ảnh đó nữa, ngược lại, em còn chạy đi đánh người ta!”

“Em không có đánh người!” Đào Nhạc không chút do dự phản bác, tại sao anh có thể nói cô vậy chứ.

“Được, em không đánh người...” Tô Dịch Văn gật đầu, trong giọng nói không nghe thấy tí tâm trạng nào, “Em tại sao không an phận giữ tôi một chút vậy!”

Đào Nhạc thực sự rất uất ức, thiếu điều rơi nước mắt, “Em đâu có làm chuyện gì không an phận như thầy nói! Thầy nói em chuẩn bị ôn thi vòng hai, em cũng cố chuẩn bị thật tốt, luận văn cũng viết theo sự sắp xếp của thầy, thầy còn không vừa lòng chuyện gì, em chỉ là sinh viên của thầy, không phải con gái thầy, thầy dựa vào đâu mà quản lý em!”

Tô Dịch Văn ghen không nói được lời nào, chỉ trừng mắt với cô thật lâu, “Nói, em và cậu cảnh sát kia có chuyện gì!”

Tất cả mọi người đều có thể nghĩ oan cho cô và Hàn Húc, nhưng tại sao ngay cả Tô Dịch Văn cũng nghĩ như vậy, mà tính cách cô thế này, càng ép cô càng phản kháng.

“Tự thầy xem ảnh là được rồi, còn hỏi em làm gì chứ!” Đào Nhạc ngẩng đầu, vẻ mặt không chịu thua.

Về mặt Tô Dịch Văn càng ngày càng u ám, “Em giỏi lắm, một mặt thì nói với tôi là thích con gái, bị người ta chụp hình ở chỗ nào đó, còn ở chung với cảnh sát nữa chứ, em thật đúng là không biết an phận mà!”

Đào Nhạc quá bất ngờ, cô chưa từng cãi nhau thế này với anh, ngang ngược vậy thì đừng nói là kiểm sát viên, ngay cả là giáo sư cũng không thể!

Hai người dây dưa như vậy một hồi, lúc này thấy giám thị và Phan Kiến đi ra. Tô Dịch Văn bước đến nói vài câu, Đào Nhạc thờ ơ chẳng muốn nghe, thích phạt thế nào cứ phạt, cùng lắm là cô không có bằng tốt nghiệp thôi, dù gì cô cũng chán ngấy cuộc sống không có tự do rồi, ngay cả ba mẹ cũng trông chờ cô sẽ thi đậu nhân viên công vụ, bây giờ không có văn bằng, cô còn vui vẻ an nhàn hơn.

“Đào Nhạc, đi về viết bản kiểm điểm nộp lại, chuyện lần này coi như kết thúc tại đây.” Thầy giám thị dặn dò như vậy, cũng xem như đã lùi một bước.

Đào Nhạc sững sốt, không xử phạt cô sao?

Thầy giám thị vỗ vỗ vai Tô Dịch Văn, “Chuyện lần này quá mất mặt, nhưng không ảnh hưởng nghiêm trọng đến hình ảnh nhà trường là tốt rồi.”

Tô Dịch Văn lắc đầu, “Cũng không có chuyện gì, bọn họ vẫn còn trẻ, khó tránh phạm phải lỗi lầm.”

Thầy giám thị không nói gì nữa, mang theo Phan Kiến đi xuống dưới lầu, xem tình hình là muốn đem đi xử phạt, mặc kệ ra sao, đáng đời tên dê tiện!

Chỉ còn lại Tô Dịch Văn và Đào Nhạc, hai người trừng mắt với nhau, không ai nói lời nào.

Sau đó, Tô Dịch Văn lấy từ trong túi ra một vật gì đó ném cho Đào Nhạc, “Cầm lấy!”

“Cái gì vậy?” Đào Nhạc nhìn thấy một chiếc bình nhỏ, bên trong là một loại bột gì đó màu đen.

“Tự mình xem đi!”

Tô Dịch Văn chỉ nói một câu liên xoay người rời đi, anh không biết bóng dáng như thế của mình đã khiến trong lòng Đào Nhạc thấy thật lạnh lẽo.

9. Chương 17-18

Kể từ ngày hôm đó Đào Nhạc cũng không tìm Tô Dịch Văn nữa, cô hạ quyết tâm sẽ không có thêm bất cứ liên hệ nào với tên họ Tô đó, cô vốn nghĩ rằng ngày hôm ấy anh về sẽ nói những lời dễ nghe với cô, ai ngờ vừa gặp đã mắng cô té tát rồi quay ngoắt bỏ đi, tính khí còn căm kỉnh hơn cô.

Anh là thầy giáo thì sao chứ, quản lý cô giống như là ba mẹ cô vậy! Mà Đào Nhạc cũng không hiểu bị gì, thấy Tô Dịch Văn bỏ đi, cô bật khóc. Mẹ ơi, mặt mũi cô bị vứt xuống tận Thái Bình Dương mất rồi.

Dù gì luận văn cũng đã hoàn thành, Đào Nhạc quyết định gửi bằng chuyển phát nhanh, việc còn lại là của Tô Dịch Văn, cô chỉ cần kiên nhẫn đợi anh chỉnh sửa cho thành bản thảo, cuối cùng là việc cô bảo vệ luận văn của mình. Tóm lại, sau này cô và anh ngoài nói chuyện về luận văn ra, anh chỉ là một người lạ trên đường!

Anh tặng cô một chiếc bình nhỏ, cô thờ ơ chẳng thèm ngó tới, cũng không quan tâm xem cái mớ bột trong đó là gì, không suy nghĩ nhiều liền ném ngay vào giỏ rác.

Nhưng con người lắm lúc cũng xem thường tự tôn, rõ ràng là muốn vứt nó đi rồi, Đào Nhạc vẫn là chịu không nổi mà nhặt lại, cô hận bản thân rồi tự đánh hai cái, thật là không có tiền đồ gì cả. Còn cục gạch đen nữa chứ, nếu sớm biết cãi nhau thế này, ngày hôm đó cô nên trả lại cho anh, bây giờ rõ ràng vẫn còn để bên cạnh, cô gắng gượng sử dụng chút khí phách còn sót lại, không nói hai lời liền đi đến cửa hàng mua một chiếc di động mới, tiện bề liên lạc với mọi người, vả lại dùng đồ của mình cũng thấy thoải mái hơn, đem cục gạch đen cất vào ngăn tủ, đợi khi nào tên họ Tô đến đòi thì tính tiếp.

Mặt khác, thông báo về việc xử phạt Phàn Kiến cũng được dán lên, xem ra lần này nhà trường xử phạt rất nghiêm trọng, trực tiếp cho cậu ta một cái giấy tốt nghiệp sớm (thông báo đuổi học), sau đó thầy giám thị còn gọi Đào Nhạc lên gặp một lần, còn vui vẻ hỏi cô hai câu, nói rằng có ảnh hưởng gì đến sinh hoạt hằng ngày của cô không, chuyện lạ đây mà, lúc trước thầy giám thị còn muốn phạt cô, bây giờ lại tỏ ra quan tâm, đúng là có chút không bình thường.

“Có cái gì không bình thường chứ.” Lưu Hạo Nguyệt quay đầu lại, thấy người nào đó đang vắt óc suy nghĩ cũng không ra chuyện, liền nghiêm túc phân tích, “Chuyện này rõ ràng là thầy hướng dẫn của cậu đứng ra giải thích mọi chuyện, chứ với tính tình của thầy giám thị, làm gì mà nói được mấy lời hay ho đó, ông ấy ước gì vứt ngay cậu và Phàn Kiến vào mười tám tầng địa ngục ấy chứ.”

“Mình biết, nhưng chuyện này thì liên quan gì đến Tô Dịch Văn, anh ta cần gì phải nhúng chân vào vũng bùn này chứ?” Đào Nhạc không hiểu, cô không tin Tô Dịch Văn tốt bụng như vậy.

“Cậu cũng không thử nghĩ lại xem, bây giờ chuyện này mọi người đều biết hết, ai cũng cho rằng cậu và Tô Dịch Văn có một chân...(*)” Lưu Hạo Nguyệt nhìn đôi mắt hoang mang của Đào Nhạc, dừng lại ba giây, “À, ý mình là bây giờ mọi người đều hiểu lắm, nếu trường xử phạt cậu thì chẳng khác nào thừa nhận giữa hai người có gì đó đúng không, ngược lại bây giờ không phạt nữa chứng minh cậu trong sáng, đem tất cả đổ hết cho Phan Kiến, như vậy đúng là một kết quả quá tốt đẹp. Tô Dịch Văn nói giúp cậu đoán chừng cũng có suy nghĩ cho danh dự bản thân, đem chuyện lớn hóa nhỏ rồi chuyện nhỏ hóa không, dù gì anh ta cũng là thầy giáo, sao có thể làm mọi chuyện ồn ào hơn được chứ.”

Những lời Lưu Hạo Nguyệt phân tích không phải không có lý, Tô Dịch Văn vừa là giáo sư vừa là kiểm sát viên, danh dự đối với anh là cực kì quan trọng, nếu nghiêm túc xử phạt cô, đối với anh mà nói thì đó không phải là hành động sáng suốt, nhớ lại thái độ ngày hôm đó của thầy giám thị đối với anh, giống như rất cung kính. Tô Dịch Văn nói hai câu, chuyện này liền được dề xuống, có thể thấy địa vị của anh trong trường không thể khinh thường. Tuy tên đề tiện cũng thật đáng trách, nhưng Đào Nhạc không ngờ cậu ta lại bị đuổi học, nói cho cùng thì cậu ta cũng đã vượt qua vòng sơ khảo, bây giờ không thể tốt nghiệp, xem ra tiền đồ trước mắt thực sự xa vời.

“Quả Đào, đừng suy nghĩ nhiều, cậu đó, lo mà chuẩn bị thi vòng hai thật tốt, chuyện này qua rồi, đừng ám ức trong lòng nữa.” Lưu Hạo cũng vì lo lắng mà khuyên cô một câu.

Ôi...nếu sự thật đã như vậy, Đào Nhạc chỉ có thể suy nghĩ thoáng một chút, không cần biết sau này có thi đậu nghiên cứu sinh hay không, bây giờ cô chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi vận xui này thôi.

...

Nháy mắt đã tới ngày thi vòng hai, tổng cộng có hai ngày, thi viết và vấn đáp trong một ngày, đối với Đào Nhạc mà nói, ngày thi đầu tiên là hao tổn nhiều công sức nhất, bài thi chuyên ngành và tiếng Anh là quan trọng hơn cả, hướng hồ cô cũng không nghĩ đến việc giành học bổng, cũng không tranh thứ hạng gì đó với mọi người, chỉ cần thành tích thi đậu là đủ rồi.

Nhưng quan trọng là buổi thi vấn đáp ngày hôm nay, cô thuộc dạng người gặp giám thị sẽ trở nên tay lạnh chân run. Buổi sáng là thi tiếng anh, cô chỉ biết mình đã trả lời rất vấp vấp, người ta hỏi cái gì đều phản ứng rất chậm, cô cứ lắp bắp mà trả lời, xem ra là lạnh ít dữ nhiều.

Sau đó là phần thi vấn đáp chuyên ngành. Đào Nhạc và các thí sinh thi cùng chờ trước cửa phòng thi, đã đến mức này thì cô chỉ có thể phó mặc cho trời, gì mà hồi lộ giáo viên, thăm dò tin tức, cô đều đã làm theo, nhưng không có kết quả tốt. Nếu như trên thế giới này chỉ có thể tin tưởng được một người, vậy thì Đào Nhạc cảm thấy người đó chính là bản thân mình.

Phía đầu hành lang vang lên tiếng bước chân dồn dập, mọi người nhìn thì ra là giám khảo đã tới. Đào Nhạc chen lẫn trong đám đông, vừa đủ một góc để cô nhìn thấy những người đang đến, cô liếc nhìn liền nhận ra người đi bên phải là Tô Dịch Văn. Thì ra, anh đúng là giám khảo, cô thật không biết nên vui vẻ hay lo lắng.

Tô Dịch Văn cũng phát hiện thấy Đào Nhạc, anh bình tĩnh nhìn cô hai giây, cũng không tiến lên nói bất cứ điều gì, vì gọng kính vàng của anh lấp lánh lóa sáng, thế nên Đào Nhạc không thể phát hiện thấy anh cuối cùng cũng nhếch môi cười.

Thi vấn đáp căn cứ vào số thứ tự, vì vậy đến phiên Đào Nhạc cũng là sau cùng rồi. Tất cả mọi người ai cũng khẩn trương, nhiều người cứ đi qua đi lại. Đào Nhạc cũng không ngoại lệ, nhưng cô lo lắng không phải chuyện thi vấn đáp mà là tên giám khảo cầm thú chết tiệt kia. Nếu biết Tô Dịch Văn cũng tham gia làm giám khảo thi vòng hai, cô sẽ không đắc tội với anh như vậy. nhưng cũng khó trách, là anh kín miệng như hến, cô hỏi cũng đã hỏi rồi, là anh không nói ra mà.

Đào Nhạc, mày phải mạnh mẽ lên, nếu đã đắc tội với tên cầm thú kia rồi, vậy thì đừng hy vọng anh ta du di ày!

Đang suy nghĩ, cửa phòng thi đã mở, một bạn nữ bước ra, mọi người có hỏi gì, mặt cô ấy vẫn hồng hồng, sự hưng phấn như kiềm nén trong lời nói, “Mình thi cũng tốt, giáo sư hỏi hơi nhiều vấn đề, nhưng trông thầy ấy rất nghiêm túc, sau này nếu thầy ấy là thầy hướng dẫn của mình thì tốt biết mấy.”

Hừ, Đào Nhạc hận không thể dùng ánh mắt giết chết cô bạn kia, đúng là cuồng sắc mà, Tô Dịch Văn mà được xem là thầy giáo tốt à, nếu chọn lại cô vẫn chọn giáo sư Phùng!

Một lúc sau, một bạn nữ nữa lại bước ra, cũng ngang ngửa như cô bạn này, hai mắt cô ta phát sáng, có chút kích động, “Vấn đề giáo sư Tô đưa ra rất khó nha, lúc đầu mình không trả lời được. Nhưng thầy ấy gợi ý ình một chút, sau đó mình liền trả lời trôi chảy, thật đúng là tốt hơn các thầy cô khác mà!”

Hừ, nham hiểm lại còn ra vẻ! Đào Nhạc nghiêng răng nghiêng lợi, có gì tài giỏi hơn người khác chứ, không chừng cũng đã hối lộ một bữa cơm, Tô Dịch Văn mới ưu đãi với cô ta tốt như vậy.

Nhưng mà tình hình là càng về sau thì càng kì lạ, Đào Nhạc vốn không thèm quan tâm mấy cô kia nói cái gì, nhưng liên tiếp từng cô đi ra đều nói Tô Dịch Văn tốt như thế nào, đã giúp đỡ các cô ấy ra sao, càng nghe cô càng tức, bàn tay nắm chặt đến nổi hằn thành vết. Anh ta đem thi vòng hai biến thành cái gì thế này, y như đang tuyển phi tử vậy, dưới ánh sáng ban ngày mà giả trò với các sinh viên nữ, cũng không thấy các sinh viên nam nói anh ta tốt gì cả, chỗ nào cũng thấy những kẻ cuồng sắc. Cô hiểu rồi, chắc chắn là Tô Dịch Văn muốn kéo dài thời gian kiểm tra, có thêm nhiều thời gian để kết nối tình cảm với mấy cô sinh viên kia, sau đó tự tìm lạc thú ình, đúng là một người tiềm năng mà!

Anh ta quả thật là một sự sỉ nhục trong giới giáo sư, một kiểm sát viên biến chất!

Nghĩ đến đó, có người đi qua gọi lớn tên Đào Nhạc, vậy là đến lượt cô lên sàn. Được thôi, cứ coi như cô không được đãi ngộ như đám cuồng sắc kia, vẫn có thể trả lời tốt các câu hỏi, không để cho tên cầm thú Tô Dịch Văn xem thường cô.

Đào Nhạc giống như đang vào trận đánh nhau, cô cảm thấy nếu mạnh mẽ hơn sẽ không bị Tô Dịch Văn coi thường, trong lòng có được sự chuẩn bị này, tay chân cô tự nhiên không còn lạnh và run nữa, mà sự nghiêm túc của mấy vị giám khảo kia trong mắt cô chẳng qua chỉ là một con cọp giấy mà thôi.

Đương nhiên, khi cô vừa bước vào, người gặp đầu tiên đó chính là Tô Dịch Văn, anh rõ ràng là đang mỉm cười với cô, đôi mắt hoa đào lóa sáng, lộ ra mưu đồ.

Dựa theo quy định, trước tiên phải tự giới thiệu, tiếp theo là trình giấy báo danh để đối chiếu, sau đó bắt đầu thi. Sau khi Đào Nhạc tự giới thiệu xong, liền chờ giám khảo đặt câu hỏi. Lúc này đôi mắt cô nhìn chằm chằm những vị giám khảo trước mặt, cô thà nhìn vào cái trán sáng bóng của mấy vị giám khảo kia chứ nhất quyết không dám nhìn cặp kính phản quang của ai đó.

Những vấn đề mà ba vị giám khảo ABC nêu ra đều mang tính tranh luận, Đào Nhạc may mắn trả lời được, vanh vách như một sách, nhìn tổng thể cũng có thể xem như trả lời trôi chảy.

Nhưng đến khi Tô Dịch Văn đặt câu hỏi, cô bỗng căng thẳng, lòng bàn tay túa đầy mồ hôi.

Cố gắng, nhất định phải cố gắng!

Động tác tiêu biểu của Tô Dịch Văn là hay đẩy đẩy gọng kính, đôi mắt hoa đào híp lại, khe mỉm cười, cuối cùng đôi môi cũng hé ra, “Em nói cho tôi nghe một chút về luật của nước ta trong vấn đề bạo lực × tội phạm.”

Đào Nhạc cảm thấy huyết khí dâng lên, mặt đỏ gay, Tô Dịch Văn đúng là không biết xấu hổ, vậy mà có thể đặt ra câu hỏi này, còn hỏi một sinh viên nữ như cô, vì câu trả lời khó nói kia, cô thực sự khó mở miệng.

“Em à, xin mời em trả lời.” Giám khảo A thúc giục.

Đào Nhạc mở to mắt, thấy mấy vị giám khảo không có biểu hiện gì, còn Tô Dịch Văn thì lại khoanh tay trước ngực, giống như chờ nghe câu trả lời của cô.

“Theo luật quy định...” đối diện với Tô Dịch Văn, lòng cô trào lên nỗi hận, “Nước ta sử dụng học thuyết sáp/nhập.”(*)

Tô Dịch Văn không thay đổi sắc mặt, gật đầu, “Mời em giải thích rõ học thuyết này một chút.”

Đào Nhạc cắn răng, được, coi như anh lợi hại, hôm nay bà sẽ bắt chấp tất cả. Nghĩ như vậy, tâm trạng Đào Nhạc hồi phục lại, chậm rãi nói, “Học thuyết sáp/nhập trình bày về...(đoạn này lược đi năm mươi chữ)(**)

Nói một hơi xong, Đào Nhạc giống như vừa trải qua Vạn lý trường chinh (***), sau lưng toàn là mồ hôi lạnh, đây vốn không phải thi, là đang hành hạ mới đúng.

Thế mà, Tô Dịch Văn vẫn chưa có ý định dừng lại sự ‘Hành hạ’, có vẻ như anh rất thích thú, đôi mắt hoa đào rùng rục, “Trả lời rất hay. Nhưng mà, nếu như đối tượng bị hại là nam giới, em cho rằng mối tương quan giữa bạo lực × tội phạm nên được xử lý như thế nào?”

Hả? Đào Nhạc giật mình, đây không phải là luận văn của cô sao, Tô Dịch Văn lại rõ ràng hỏi về vấn đề này, anh ta cố ý đánh cắp đề à?

Đào Nhạc không có thời gian suy nghĩ nhiều, cô ổn định tinh thần rồi trả lời, “Đầu tiên, Hiện nay hình pháp nước ta vẫn chưa có văn bản quy định rõ ràng cách thức xử lý về bạo lực × tội phạm khi đối tượng bị hại là nam giới, cũng có thể nói là không có hình phạt. Nhưng nếu hành vi gây ra hậu quả nghiêm trọng, như tạo thành thương tật, tử vong, hoặc là hành vi giam giữ trong một thời gian dài, có thể khệp vào một tội khác. Em cho rằng dựa trên cơ sở bình đẳng giữa nam và nữ, có thể nhìn sang nước Đức, họ đã mở rộng đối tượng được bảo hộ trong vấn đề bạo lực × tội phạm, đem chữ ‘phụ nữ’ trong luật sửa thành ‘mọi người’ thì càng hợp lý hơn.”

Mấy vị giám khảo kia có vẻ rất vừa ý với câu trả lời của Đào Nhạc, gật đầu mỉm cười, còn trao đổi thêm một số ý kiến với cô. Nhưng Đào Nhạc làm gì có tâm trạng nhìn bọn họ, cô len lén nhìn Tô Dịch Văn, thấy anh đang nhìn mình, môi khẽ nhếch lên, cô có thể xem đây là biểu hiện của sự hài lòng không nhỉ?

Theo sự ra hiệu của giám khảo A, cuối cùng Đào Nhạc cũng có thể rời khỏi sàn đấu, cô cũng không nhìn Tô Dịch Văn nữa, cái loại người vừa làm trò vui về mấy cô sinh viên kia xong, cô khinh bỉ còn không kịp!

Ra khỏi phòng thi, Đào Nhạc đụng phải Lưu Hạo Nguyệt, thấy hơi kì lạ mà hỏi, “Hạo Nguyệt sao cậu lại ở đây?”

“Còn không phải là tìm cậu à.” Lưu Hạo Nguyệt kéo cô ra khỏi dãy phòng học, “Nhưng cũng không phải là mình, mà là anh ta tìm cậu.”

Tiện thể nhìn lại, thấy tên nhóc Hàn Húc vẽ mặt bình tĩnh đang đứng trước dãy lầu, vẽ mặt cậu ta cùng với màu sắc của bộ cảnh phục cũng không khác nhau lắm.

Đào Nhạc vỗ vai cậu ta bắt chuyện, “Ôi, tiểu mỹ nhân, tìm tôi uống trà hả?”

Hàn Húc cũng không kiên nhẫn tán dóc với cô, “Tôi nói này, có phải cô đùa với tôi phải không, gọi điện thoại không ai bắt máy cả, hại tôi phải chạy đến đây một chuyến!”

“Cậu có gọi cho tôi à?” Đào Nhạc khó hiểu, bởi vì cô vốn không nhận được bất cứ cuộc gọi nào của Hàn Húc.

“Đúng vậy, tại sao cô lại tắt di động chứ, tôi đến thông báo cho cô đến đồn để nhận lại túi.”

Đào Nhạc suy nghĩ, đúng rồi, lần trước là dùng cục gạch đen của Tô Dịch Văn đưa số điện thoại cho Hàn Húc, bây giờ cô dùng điện thoại của mình, cục gạch đen đã bị đẩy vào lãnh cung, thảo nào tên nhóc này không gọi được.

“Là vậy à, có thể là đúng ngay lúc hết pin đó.” Đào Nhạc nói đại một câu, “Vậy bây giờ tôi đến được không?”

Hàn Húc gật đầu, “đi thôi, tôi lái xe đến đây rồi.”

Tên nhóc xấu xa cũng biết ga-lăng thật, Đào Nhạc bĩu môi, quay lại nói với Lưu Hạo Nguyệt, “Mình đến đồn cảnh sát một chuyến, nếu trong trường có xảy ra chuyện gì nhớ phải nói ngay ình biết nha.”

“Được rồi Quả Đào, cậu thật sự đã biến bản thân thành phạm nhân mất rồi đó.”

Đào Nhạc đang muốn bật cười, đột nhiên vẽ mặt căng cứng, bởi vì Tô Dịch Văn đang bước xuống lầu, hình như đang nhìn cô.

“Đào Nhạc, cô có đi hay không vậy!” Hàn Húc bắt đầu la hét thúc giục.

Xong rồi, vì sao cô cảm thấy sắc mặt Tô Dịch Văn hình như chuyển sang xanh lè, có vẻ rất bất mãn với cô, đôi mắt hoa đào của anh như bắn ra vô số tên độc, làm cô không thể tránh kịp.

Hứ, dựa vào cái gì chứ, anh ta vừa mới vui vẻ với mấy cô sinh viên kia, vậy mà vẫn muốn khó dễ với cô, còn ra một cái đề thi ác độc, mà bây giờ cô cũng có phải đang làm chuyện gì khó coi gì đâu.

“Tiểu mỹ nhân, chúng ta đi thôi.”

Đào Nhạc quay lưng, bắt chắp ánh nhìn u ám như mực của Tô Dịch Văn, liền đi theo Hàn Húc.

Chương 18.1

Dịch & edit: Hai chị em Mit

Lần thứ hai Đào Nhạc đến đồn cảnh sát, nhưng không giống lần trước đến báo án, kéo theo cái chân bị thương trông thật thảm hại, lần này cô ngẩng đầu đi vào, bước qua nổi sỉ nhục trước kia.

Hàn Húc giúp cô giải quyết xong hết những thủ tục liên quan, còn mang cả túi trả cho cô. Sáu mươi đồng kia cô cũng không dám hy vọng sẽ còn lại, nhưng ít nhất vẫn giữ lại được giấy tờ, nhắc đến tên cướp đó thấy hân cũng tốt bụng thật, đổi lại là cô, đã sớm vứt xó cái túi này rồi.

Tên nhóc xấu xa Hàn Húc thấy Đào Nhạc lục lọi tìm vật dụng trong túi, nói một câu gây hấn, “Lần tới nếu còn gặp loại chuyện như thế này thì đừng có làm khổ cảnh sát nữa, đồn cảnh sát không phải do nhà cô mở ra đâu.”

Đào Nhạc ngừng tay, “Thì ra cảnh sát các cậu đúng là ăn không ngồi rồi? Các cậu phải là người bảo vệ cho quyền lợi của quần chúng nhân dân, biết không hả! Lại còn nói cảnh dân (cảnh sát – nhân dân) một nhà cái gì chứ, đúng là lừa gạt quần chúng mà!”

“Chứ theo ý cô, nếu lần tới cô mà rơi xuống cống, chúng tôi phải lấp ngay cái cống đó lại à?”

Hừm, vài ngày không gặp, tài ăn nói của tên nhóc này tiến bộ thật nha, giết cô một câu trở tay không kịp, Đào Nhạc mỉm cười, “Cậu thanh niên này, mới tốt nghiệp trường cảnh sát phải không? Để chị đây khuyên em một câu, làm người phải biết cư xử nhẹ nhàng, đừng có đấu đá với quần chúng nhân dân, bảo vệ họ không tốt thì cậu mệt mỏi đấy.”

Nhắc tới chuyện này, Hàn Húc liền nổi nóng, “Đào Nhạc, nếu không phải tôi xem cô như bà chị, tôi đã sớm ướn cô rồi đó!”

“Sao nào, vẫn muốn chơi đùa bạo lực với tôi à, có gan thì chúng ta ra ngoài đấu một chọi một!” Đào Nhạc cười chế giễu, “Tôi còn không biết tại sao năm nay lại hay xảy ra mấy vụ án lật vật, thì ra là do cảnh sát không biết phân biệt trắng đen rồi đánh người!”

“Đây là hai chuyện khác nhau, cô đừng nghĩ mình biết chút pháp luật thì tài giỏi lắm, trong trường cảnh sát tôi cũng có học qua rồi!”

“Học kiểu gì mà biết vẫn còn phạm pháp!”

“Đào Nhạc, cô——”

Trong lúc hai người bọn họ chuẩn bị đánh nhau túi bụi, phía sau vang lên tiếng đằng hắng, mới phát hiện thấy đội phó Vương về mặt nghiêm túc đang đứng ngay cửa.

Hàn Húc lập tức thụt đầu lại, giọng nói chỉ còn vo ve như tiếng muỗi kêu, “Đội phó...”

“Cái tên nhóc này, đúng là dạy mãi mà không sửa mà, muốn bị đuổi khỏi đây phải không!”

Khí thế Đội phó Vương thế này mới giống cảnh sát, hơn nữa nhìn một cái là biết ngay dạng người chấp hành theo lẽ phải, hét một tiếng là tên nhóc xấu xa sững sốt liền.

“Ra ngoài viết một trăm lần chuẩn mực của cảnh sát cho tôi, sáng sớm mai nộp lại, nếu thiếu một chữ, cậu có tin tôi sẽ lột da cậu ra không hả!”

Một trăm lần chuẩn mực cảnh sát này rõ ràng là muốn lấy mạng người ta, mặt của Hàn Húc đã sớm tái nhợt, phút chốc đều trở nên trong suốt. Đào Nhạc âm thầm cười trộm, nhóc con đáng đời cậu, đạo ột thước ma ột trượng, xem sau này cậu còn dám hung hăng không!

Đội Hàn Húc vác mặt ra khỏi phòng làm việc, đội phó Vương cũng bớt giận, “Thằng nhóc này thật không hiểu chuyện, lúc mới vào làm việc làm gì có thái độ như vậy.”

Chuyện này là việc trong đồn cảnh sát, sinh viên như Đào Nhạc cũng không tiện nói nhiều, chỉ dám nói hộ một câu, “Chú Vương, xin chú bớt giận, cũng không phải hoàn toàn là lỗi của Hàn Húc, thái độ của cháu cũng không tốt ạ.”

Chú Vương thở dài nặng nề, “Vẫn là cô bé như cháu đây hiểu chuyện, đúng là học sinh do Dịch Văn dạy dỗ có khác.”

Hả? Chuyện này thì liên quan gì đến Tô Dịch Văn, cô lại không thể tính là sinh viên của anh ta, Tô Dịch Văn chỉ là thầy hướng dẫn luận văn của cô mà thôi.

“Nhớ lại lần trước Dịch Văn đi công tác ở Vân Nam, nghe nói chú đến trường tìm cháu, chú ấy tưởng xảy ra chuyện gì, cuống cuống gọi điện thoại cho chú, thật là chưa từng thấy chú ấy như vậy bao giờ.”

Đào Nhạc nghe xong, trong lòng có chút phức tạp, Tô Dịch Văn lo lắng cho cô sao, vì vậy khi biết chuyện mấy tấm ảnh liền vội vã trở về?

“Chuyện đó, lúc gặp cướp cũng có thầy Tô ở đó, thầy ấy lo lắng cũng là bình thường thôi ạ.” Đào Nhạc nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có thể nói ra câu này.

Đừng xem chú Vương chỉ là một người thẳng tính thôi, những chuyện của các cô cậu thanh niên đều hiểu rõ hết, ông nhìn Đào Nhạc cười cười, “Cô bé, thầy Tô của cháu rất được đấy, sau này nhớ theo chú ấy học tập thật tốt nha.”

Câu này của Đội phó Vương là ý tại ngôn ngoại, Đào Nhạc là con gái nghe tự nhiên hiểu được ý tứ, chỉ là có một số chuyện chính bản thân cô không muốn thừa nhận thôi.

“Chú Vương, không còn việc gì vậy cháu về trước ạ.” Đào Nhạc cầm lấy túi, chuẩn bị bước ra về.

Chú Vương vỗ vỗ vai cô, “Ừ, có rảnh thì đến đây chơi nha.”

Đào Nhạc cười gượng hai tiếng, cô không có việc tự nhiên đến đồn cảnh sát làm gì chứ, đây cũng không phải chỗ vui chơi. Hơn nữa đến đây sẽ đụng ngay tên nhóc xấu xa Hàn Húc, cô cũng không dồi dào tinh thần và thể lực mà hề gặp một lần là âm ỉ một lần.

Nói về chuyện Đào Nhạc sau khi lấy lại được chiếc túi bị cướp, tâm tình hơn hở, quyết định ăn một bữa ra trò, xem như chúc mừng ỉnh, vì vậy lúc cô về tới trường cũng đã tối rồi.

Đào Nhạc ngâm nga một khúc nhạc, dáng điệu vui vẻ, cô thật muốn cảm ơn thần linh tứ phương, không cần đăng báo tìm giấy tờ cũng có thể lấy lại chúng, sáu mươi đồng kia xem như để trả cho chuyện này vậy.

Sắp đến kí túc xá, đột nhiên Đào Nhạc dừng chân lại, cách đó không xa có một hình dáng của người nào đó rất quen mắt, mặc vest đen, cặp kính viền vàng, đôi mắt hoa đào, cái tổ hợp này có hóa thành tro cô cũng nhận ra.

Theo bản năng Đào Nhạc định chuẩn bị trốn, liền nghe thấy tiếng bước chân phía sau đã rất gần, còn có giọng nói bình tĩnh của người đàn ông đó.

“Muốn đi đâu đó?”

Cô sợ sệt quay người lại, mặt liền nở một nụ cười gượng gạo, “Là thầy Tô à, sao thầy lại ở đây vậy, khéo thật.”

Vừa nói xong, Tô Dịch Văn đã đến trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống người nào đó, vờ nhẹ nhàng nói, “Đã trễ thế này mà em còn muốn đi đâu vậy hả?”

“Em...em muốn đi dạo, vừa mới ăn no xong ạ.” Cô tự cho rằng mình có đầu óc lại không biết sử dụng, bịa chuyện cũng phải vất vả như vậy.

Tô Dịch Văn khom người quan sát, “Ồ? Nói cách khác là bây giờ em rất rảnh rồi phải không?”

Đào Nhạc không hoa mắt, nụ cười này của anh không giống lúc trước, thực sự đoán không ra anh muốn làm gì, nhưng chắc chắn không phải việc tốt.

“Em không rảnh rồi, em còn có chuyện, em muốn lên lầu, em——”

“Di động của tôi ở đâu rồi?” Tô Dịch Văn vốn không để ý tới Đào Nhạc, tự động hỏi.

“Di động của thầy hả? Ở...trên lầu ạ.” Đào Nhạc thành thật trả lời.

“Không mang theo bên mình à?”

“Dạ.”

“Mua cái mới rồi sao?”

Giọng nói Tô Dịch Văn càng ngày càng nhẹ, Đào Nhạc càng nghe càng thấy lạnh run, cô chỉ có thể nghe lời mà gật đầu.

Im lặng một lúc, Đào Nhạc cũng không dám ngẩng đầu nhìn sắc mặt Tô Dịch Văn, chỉ nghe anh lặng lẽ lên tiếng, “Lấy xuống đây, tôi ở đây chờ em.”

Một câu nói, không có chút cảm xúc nào, nhưng Đào Nhạc có thể cảm thấy một sự uy hiếp cực lớn, cô không muốn tiếp tục đối mặt với người này, trái tim sắp chịu không nổi rồi.

“Nếu em không đem xuống, hậu quả tự gánh lấy.”

Tô Dịch Văn nhẹ nhàng buông ra một câu, khiến cho kế hoạch một đi không trở lại của Đào Nhạc không thành, cô liền vâng lời, với tốc độ nước rút một trăm mét phóng lên lầu, không đến một phút đã cầm cục gạch đen đi xuống.

“Thưa thầy Tô, điện thoại đây ạ.”

Hai tay Đào Nhạc dâng lên, y như đang dâng cống phẩm cho người nào đó, cô thực sự đúng là nô lệ.

“Em chưa dùng điện thoại này gọi lần nào cả, cũng chưa từng gửi tin nhắn, thông tin bên trong vẫn còn nguyên, thầy có thể kiểm tra lại.”

Tô Dịch Văn không thèm liếc mắt tới điện thoại, trực tiếp bỏ vào túi quần, thấy Đào Nhạc xoay người muốn lên lầu, anh lên tiếng, “Bộ tôi nói em có thể đi được rồi sao?”

Không thì còn muốn người ta làm cái gì nữa chứ! Mồ hôi trên người cô đổ ào ào, cô thực sự cười không nổi, “Thưa thầy Tô, thầy có gì cần dặn dò à?”

“Luận văn của em đã chỉnh sửa xong rồi, đến kí túc xá của tôi mà lấy.”

“Có nhất thiết phải đi không ạ?” Đào Nhạc dè dặt hỏi.

Tô Dịch Văn xoay người đi, “Nếu không đi, hậu quả tự gánh lấy.”

Mẹ ơi, lại là câu này! Đào Nhạc nắm thành quyền, đi thì đi, nếu sợ chết thì không phải là Đảng viên Đảng Cộng Sản!

Lặng lẽ theo Tô Dịch Văn đến kí túc xá của công nhân viên chức, tại sao lòng cô lại khẩn trương căng thẳng như vậy, giống như sắp xảy ra chuyện gì vậy. Lần trước cô đến đây là bắt đắc dĩ, chân bị thương, nhưng tình huống hiện tại không hề giống, lần này là anh ta uy hiếp cô, nếu cứ tiếp tục vậy, có phải là sẽ có hành vi quấy rối với cô không.

Không đúng không đúng, động cơ của Tô Dịch Văn là cái gì? Từ khi bắt đầu sự kiện mấy tấm ảnh, hai người bọn họ từng cãi nhau một trận, cũng không có liên lạc lại, vào ngày thi hôm đó mọi việc lại diễn ra rất không bình thường, anh ta thân thiết với mấy cô sinh viên kia, cộng thêm việc hỏi cô mấy vấn đề không chính đáng, bầu không khí thì lạnh như băng, sau đó lúc rời khỏi phòng thi, anh thấy cô đi cùng với Hàn Húc, sắc mặt rất khó coi...

“Em còn lo lắng làm gì, vào đây.”

Đào Nhạc lấy lại tinh thần, thấy Tô Dịch Văn đã mở cửa phòng, cô nhắm mắt lại, bình đến thì tưởng chặn, ngược lại cô còn muốn xem xem người đàn ông này có chủ ý gì.

Đáng ngạc nhiên là phòng của Tô Dịch Văn hình như đã được dọn dẹp, so với lần trước đã gọn gàng hơn, ít ra đã có thể nhìn thấy sàn nhà, sofa và các vật dụng. Anh ta đổi tính rồi à?

Tô Dịch Văn cầm một xấp bản thảo, ngồi bắt chéo chân trên sofa, “Đừng có nhìn đông nhìn tây nữa, ngồi xuống.”

Đào Nhạc rất nghe lời, anh nói liền vâng theo, ngay cả tay cũng ngoan ngoãn đặt trên đầu gối, bầu không khí có phần hơi ngưng ngập, cô cười cười lên tiếng, “Thầy Tô à, thật ra thầy làm việc tại viện kiểm sát, còn ở trong kí túc xá này làm gì. Em nghe dưỡng của em nói——”

“Luận văn của em có vài phần quan trọng cần phải viết lại.” Tô Dịch Văn cố ý cắt ngang, vừa lật nhìn xấp bản thảo.

Nghe đến đó nụ cười Đào Nhạc cứng đơ, chỉ có thể nghe rồi trả lời, “Là thế à, vậy để em về sửa lại ạ.”

“Không cần, cứ ngồi đây sửa.”

Anh thản nhiên nói một câu, khiến Đào Nhạc nhất thời á khẩu không trả lời được, ghen một hồi lâu mới nói, “Chuyện đó, không cần phải phiền phức như vậy, em về sửa là được rồi, không ảnh hưởng tới việc nghỉ ngơi của thầy đâu.”

Tô Dịch Văn làm lơ, đứng dậy mang bút viết đặt trước mặt Đào Nhạc, “Yên tâm, tôi cùng em chỉnh sửa, đêm nay chúng ta không cần nghỉ ngơi.”

“Thầy đợi một chút, em có thể biết tại sao không ạ?” Đào Nhạc lấy hết can đảm hỏi.

“Bởi vì ngày hôm nay là ngày cuối cùng để chỉnh sửa bản thảo, ngày mai nhà trường bắt đầu kiểm tra lần lượt từng bài, em vẫn chưa hoàn thành, tôi nghĩ đến lúc có điều gì đáng tiếc xảy ra thì người chịu thiệt sẽ là em.” Từ đầu đến cuối Tô Dịch Văn đều duy trì nụ cười, mà còn rất chân thành, khiến cho người ta sinh ảo giác.

Nhưng Đào Nhạc không nghĩ như vậy, cô muốn đánh bại Tô Dịch Văn là lẽ đương nhiên, quan trọng là cô cảm thấy bản thân mình cũng quá đỗi đoảng, làm sao lại quên mất ngày sửa bản thảo. Cô đã hoàn thành xong luận văn, giao cho Tô Dịch Văn chỉnh sửa, không ngờ từng ngày trôi qua, dĩ nhiên là đã tới ngày hạn cuối cùng, cả cái rắm cô còn chưa thấy nói chi là bản thảo, cô thừa nhận là sơ sót của mình, bởi vì chỉ lo giận đối Tô Dịch Văn, mà quên hết việc chính.

Nhưng cũng không thể loại trừ một khả năng——

Đào Nhạc ngẩng đầu, trừng mắt, “Thầy Tô Dịch Văn, là thầy cố ý đây mà, cố ý ngậm luận văn của em tới tận bây giờ!”

“Sao có thể như vậy chứ, tôi từng liên lạc cho em, là em tắt điện thoại thôi.” Tô Dịch Văn nhìn Đào Nhạc một cách gian tà, phải sạch mọi tội lỗi.

“Em tắt điện thoại?” Đào Nhạc đang định phản bác, đột nhiên nhớ lại chắc là Tô Dịch Văn gọi vào số của cục gạch đen, cô mới đổi điện thoại, đương nhiên anh ta không thể gọi được rồi.

“Còn có điều gì muốn nói nữa không?” Tô Dịch Văn hỏi.

Đào Nhạc im lặng, bởi vì bây giờ cô cũng không thể xác định được chuyện này là trách nhiệm của người nào.

“Không còn lời nào nữa, vậy em nên bắt đầu thôi, ráng tranh thủ mà đối phó đêm nay đi.” Tô Dịch Văn đứng dậy đến gần, dùng ánh mắt của đế vương nhìn xuống người nào đó, “Tôi sẽ giám sát em thật chặt chẽ.”

Đào Nhạc vất vả lắm mới kiềm chế lại lửa giận, nói một câu vu vơ, “Em biết rồi, giờ em sẽ chỉnh sửa.”

Thấy Đào Nhạc quệt tay qua miệng một cái, cực kì không tình nguyện mở laptop bắt đầu gõ gõ bàn phím, khóe miệng Tô Dịch Văn lộ ra một nụ cười nham hiểm, bất kể như thế nào anh cũng có cách quản thúc cô.

Thời gian chính là mạng sống, nhưng nhìn màn hình đen thui của cái Apple này, đột nhiên cô cảm thấy mạng sống của mình đã đến đường cùng. Vấn đề Tô Dịch Văn chỉ ra thực sự là bối lông tìm vết, cô sửa đi sửa lại cũng chỉ có hai câu, đúng là dần vật tinh thần và thể chất của cô.

Mà tâm trạng của tên cầm thú nào đó hình như rất tốt, tay bưng tách trà, tay cầm sách, thanh thoi ngồi bên cạnh làm công việc ‘Giám sát’. Đào Nhạc hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, xem bàn phím như cái đầu của người nào đó rồi cố hết sức gõ mạnh, vậy cũng chưa hết giận.

“Đừng cố sức như vậy, máy tính hư là phải đền đấy.” Người nào đó lại bay đến cảnh cáo.

Đào Nhạc nắm thành quyền, nếu cô có đập nát cái laptop này, đền cái khác là được chứ gì nhưng bây giờ vẫn chỉ có thể nuốt giận thôi.

Cho đến bây giờ bầu không khí vẫn có thể xem như êm đềm, vẫn chưa nồng nặc mùi thuốc súng cho lắm. Nhưng khi Đào Nhạc đang hoàn toàn tập trung tinh thần sửa chữa công trình, Tô Dịch Văn lại lên tiếng.

“Tôi có đưa cho em một chiếc bình đúng không?”

Đào Nhạc ngẩn người rồi không chút do dự trả lời, “Vứt rồi ạ.”

Im lặng, vẫn là sự im lặng. Đào Nhạc nhận thấy không hợp lý, ngẩng đầu nhìn lại, tên cầm thú đang nhìn cô chăm chăm, tia sáng xanh quen thuộc lại xuất hiện, Đào Nhạc rụt người lại, “Em nói đùa đó mà.”

Nói vậy Tô Dịch Văn mới chịu thu lại tia sáng xanh kia, miệng nhếch lên, “Đó là quà lưu niệm tặng cho em.”

“Thầy thật tốn kém quá.” Đào Nhạc lựa ý hùa theo mỉm cười.

“Không tốn kém, là tôi tiện tay lấy thôi.”

“Em biết ngay mà.” Đào Nhạc nói thâm, nhưng mà cái thứ thầy tiện tay lấy về có ý gì chứ.

Quả nhiên Tô Dịch Văn liền giải thích nghi ngờ, “Ở nơi biên cương xa xôi, một nhúm đất nhỏ cũng là nhiều lắm rồi, vì vậy tôi bỏ vào trong chiếc bình đem về tặng em, xem như là đặc sản của Myanmar vậy.” Chú ý, lúc anh nói những lời này là cực kì kiêu hãnh.

Khóe miệng Đào Nhạc giật giật, “Đã khiến thầy phải hao tổn tâm trí rồi.” Thực ra, lòng cô tức hộc máu muốn quay về N lần, đúng là thú tính của Tô Dịch Văn mạnh hơn phần nhân tính, suy nghĩ khác thường, may cho cô là anh không mang một chiếc bình giả vờ có không khí rồi lại gọi là đặc sản mang từ Myanmar.

Nói chuyện quá hăng say, công việc trong tay Đào Nhạc bị trì trệ, cô lại nhập tâm làm việc tiếp, nói thế nào cũng không thể lại qua đêm ở đây, cô phải về trước khi cửa kí túc xá đóng!

Tô Dịch Văn hứng thú nhìn cô một hồi lâu, rảnh rồi buồn chán lấy cục gạch đen trong túi quần ra, sau vài phút khởi động điện thoại, mặt anh càng ngày càng đen lại, đôi mắt híp lại, lạnh lùng hỏi, “Em khẳng định là chưa từng dùng điện thoại này gọi đi đâu phải không?”

Đào Nhạc không kiên nhẫn, vẫn nhìn màn hình máy tính nói, “Khẳng định và chắc chắn luôn!”

“Vậy tin nhắn trong điện thoại này là có ý gì?”

Tô Dịch Văn đem cục gạch đen bước đến, Đào Nhạc vốn không để ý, thản nhiên liếc mắt một cái, ngón tay run lên, nguy rồi, đây rồi tin nhắn của tên nhóc xấu xa Hàn Húc gửi tới, còn có mấy cuộc gọi nhỡ, đoán chừng là lúc cậu ta hối thúc cô đến đồn cảnh sát. Để phân biệt rõ dãy số, cô còn cố ý lưu thành “Hàn mỹ nhân.”

Từ từ ngẩng đầu lên, thấy ngay gương mặt xanh xám của Tô Dịch Văn, Đào Nhạc ra sức giải thích, “Cái này là số điện thoại của cảnh sát, muốn em đến đồn lấy lại túi. Em quên nói lại cho thầy nghe, chiếc túi lần trước bị cướp đã lấy lại được rồi, em thật sự có vài chuyện ngoài ý muốn mà. Thầy xem này, hiệu quả làm việc của cảnh sát cũng rất cao đúng không, ha ha...”

Tô Dịch Văn lại chẳng có tâm trạng nào để cười, giọng nói càng ngày càng lạnh, “Quan hệ của em và cậu cảnh sát kia thật tốt ha.” Anh vẫn chưa quên cảnh lúc chiều hai người bọn làm trò với nhau rồi cùng rời đi trước mặt anh.

“Em với cậu ta là kẻ thù!” Đào Nhạc nghiêm chỉnh trình bày, cô và tên nhóc Hàn Húc không hợp mắt nhau, một lần gặp là một lần ăm ỉ.

“Nói như vậy là em dùng điện thoại của tôi để liên lạc tình cảm với người đàn ông khác đúng không?”

Lời nói Tô Dịch Văn bình tĩnh nhưng Đào Nhạc nghe lại là giọng chất vấn, giống như cô vụng trộm sau lưng chồng vậy, bây giờ là anh vừa bắt gian tại trận, đang chờ cô thú nhận hành vi phạm tội.

Tôi khinh, Tô Dịch Văn có tư cách gì hỏi mấy chuyện này, bản thân anh cũng đâu có tốt lành, trưa nay vừa mới vui vẻ với mấy cô sinh viên, cô nhìn mà muốn nôn.

“Bà đây dùng nó liên lạc thì sao nào, anh cũng không phải người yêu của tôi, dựa vào đâu mà quản lý mối quan hệ của tôi! Hơn nữa, lúc thi vòng hai không phải anh cũng thân thiết cùng với mấy cô sinh viên kia à,

ở đây cũng giáo sư Tô, ở kia cũng giáo sư Tô, nghe mà tôi muốn nổi hết da gà. Rõ ràng hợp với câu ‘ Rất nhiều nữ sinh môn hình pháp thân mật với giáo sư, làm quy tắc ẩn!’ Đúng là hổ không ra oai thì tướng là mèo hen.

Đào Nhạc tuông một tràng xối xả, ngược lại làm cho Tô Dịch Văn bật cười, “Em để ý làm gì vậy, tôi có quan hệ tình cảm với mấy cô đó làm em vướng mắc hả? Đừng nói với tôi, em đang rơi vào bình dấm chua nha.”

“Tôi rơi vào bình dấm chua? Anh bớt nói vớ nói vẩn đi!” Đào Nhạc đứng dậy, cũng không biết do tức giận hay bị Tô Dịch Văn nói trúng tim đen, hai má ửng hồng, cô cũng bất chấp hình tượng bị ảnh hưởng, “Tôi nói với anh Tô Dịch Văn, anh muốn chinh tôi, được, luận văn gì chứ, thi vòng hai gì chứ, anh có chiêu gì cứ xuất ra hết đi, Đào Nhạc tôi đây sẽ tiếp chiêu với anh! Đừng nghĩ rằng anh làm kiểm sát viên hay giáo sư thì có thể gây khó dễ ột sinh viên như tôi, đừng có vớ vẩn quá đáng như vậy! Anh thích quan hệ tình cảm với ai thì mặc kệ anh, bớt khoe khoang trước mặt tôi đi nha, nếu đàn ông trên thế giới này có chết sạch tôi cũng không để ý đến loại dưa già, loại củ khô như anh!”

Dù gì từ khi gặp phải con người này, cuộc sống của cô cũng không hề được bình yên, trong nhà thì lục đục, trong trường cũng náo loạn, vậy mà cô còn phải chịu đựng sự khó dễ của anh ta, thấy anh liếc mắt đưa tình với đám con gái, cô liền thấy tức giận.

Tô Dịch Văn nhìn người con gái trước mắt, sắc mặt đỏ bừng, nước mắt ngấn ngấn, cô ấy ...đang khóc sao?

Đào Nhạc quay lưng lại, lau mặt, giọng nói trở nên khàn khàn, “Tô Dịch Văn...bây giờ tôi đặc biệt ghét anh!”

Tô Dịch Văn thở dài, do dự mãi cuối cùng cũng ôm lấy thân thể nhỏ bé kia, dịu dàng vỗ về, “Được rồi được rồi, đừng khóc nữa, ngoan, tôi sai rồi có được chưa?”

“Không được!” Đào Nhạc gạt hai cánh tay anh, lại bị Tô Dịch Văn ôm chặt hơn, cô cũng không còn sức lực đâu để suy nghĩ ý nghĩa sâu xa của cái ôm này, chỉ biết là bản thân cô khi nghe những lời anh nói thấy rất uất ức.

“Vậy em nói đi em muốn tôi phải làm sao bây giờ?” Bây giờ Tô Dịch Văn chỉ muốn dỗ cho cô vui lại, cũng biết mình đã quá đáng với cô.

“Tôi không muốn viết luận văn, luận văn của tôi không có thiếu sót gì, tôi không sửa!”

“Được, không sửa, không sửa, tôi sẽ giúp em sửa vậy.”

“Tôi thích quan hệ tình cảm với ai thì mặc kệ tôi, anh không được xen vào!”

“Chuyện này tạm thời chưa tính tới, nếu là người không ra gì thì không được.” Tô Dịch Văn tạm thời nhượng bộ, ngược lại trong suy nghĩ của anh, mấy người ‘không ra gì’ lại mang ý rất rộng.

Đào Nhạc sứt sứt mũi, “Tôi nói rồi, tôi thích con gái, tôi không thích đàn ông, bởi vậy anh đừng hy vọng tôi để ý đến anh!”

“Được, được, được, em thích con gái thì cứ thích đi, tôi không có ý kiến.” Vì tính tình của cô anh chỉ có thể hòa theo.

“Còn nữa...”

“Ừ, em cứ nói.”

“Tôi muốn về kí túc xá, sau này tôi không muốn đến chỗ này nữa!” Bây giờ Đào Nhạc chỉ muốn rời khỏi, không muốn nhìn thấy con người này nữa.

Về mặt Tô Dịch Văn phức tạp, nhưng đành phải từ từ buông tay ra, nhìn gương mặt đang thút thít của cô, bất đắc dĩ nói, “Được thôi, em về trước đi, sau này có việc gì tôi sẽ tìm bạn khác.”

Đào Nhạc nín thở, cũng không trả lời, liếc nhìn Tô Dịch Văn một cái rồi chạy ra khỏi phòng.

Tô Dịch Văn đứng ở đó thật lâu, trong mắt có chút cô đơn, anh lắc lắc đầu, nhìn chiếc laptop kia, bản Word vẫn còn đang mở, anh ngồi vào vị trí của cô, tiếp tục gõ nội dung chưa hoàn thành.

Đêm hôm đó, Tô Dịch Văn không nghỉ ngơi...

10. Chương 19-20

Chương 19.1

Dịch & Edit: Hai chị em Mit

Đào Nhạc bệnh thật rồi, theo như lời cô nói thì là chân tay không còn sức lực, trong mắt chỉ thấy sao, triệu chứng ớn lạnh. Hình như kể từ khi bước ra khỏi kí túc xá của Tô Dịch Văn, cô đã bắt đầu thấy khó chịu rồi.

Từ nửa đêm hôm đó tới giờ, Đào Nhạc đã nằm ỏ trên giường, ngoại trừ ba bữa cơm và lúc đi vệ sinh, cô nổi lên muốn xa lánh cuộc sống, một lần muốn đoạn tuyệt tất cả. Đầu tiên là khóa máy, sau đó cũng không về nhà, ngay cả khi mẹ Đào gọi điện thoại đến kí túc xá của cô, Đào Nhạc cũng chỉ qua loa vài câu cho xong.

Bọn Lưu Hạo Nguyệt mấy người đều thấy lo lắng cho cô, hỏi cô bao nhiêu lần cũng không nói, cho rằng cô đang luyện môn pháp ** nên mới không dám ra khỏi cửa.

Đào Nhạc không muốn giải thích nhiều, cô cũng biết căn bệnh này thực tế là do tác động tâm lý, là những gút mắc trong lòng cô, đối với bất kì chuyện gì cũng bị mắc kẹt, dù ấy ngày trước kết quả thi nghiên cứu sinh đã có, cô cũng thi đậu, nhưng một chút xú vui vẻ cũng chẳng có.

Tâm bệnh vẫn còn tâm được để chữa trị, mấy câu thế này đúng là hù người mà. Tâm bệnh của Đào Nhạc là do Tô Dịch Văn gây nên, nhưng quan trọng là bây giờ hễ cô nghĩ đến cái tên này liền thấy đau đầu, đêm đó sau một hồi cãi vã dường như bọn họ đã hơi vượt quá quan hệ thầy trò, cũng là lần đầu tiên cô khóc trước mặt đàn ông, thực sự là không còn mặt mũi gặp ai. Phải thừa nhận chuyện không ra khỏi cửa thực ra là do cô không muốn gặp Tô Dịch Văn, điều mấu chốt ở đây chính là cô đang trốn anh.

Mà nhắc đến Tô Dịch Văn, đã hơn một tháng nay cũng không nghe thấy tin tức gì, lại mai danh ẩn tích nữa rồi. Cũng đúng thôi, người ta là kiểm sát viên, cũng chỉ tạm thời làm việc ở cái trường rách nát này, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, vốn không thiếu thốn gì chút tiền lương này. Huống hồ cô cũng đã nói mặc kệ chuyện làm tổ trưởng, sau này bọn họ sẽ không bao giờ gặp lại.

Lúc này điện thoại trong kí túc xá vang lên, không cần Đào Nhạc đoán cũng biết là ở nhà gọi đến. Quả nhiên sau khi Lưu Hạo Nguyệt bắt máy, liền nhìn ngay người nào đó đang nằm trên giường, “Quả Đào, mẹ cậu nói cậu mà tiếp tục không nghe điện thoại thì cậu đi chết đi.”

Hừm, mẹ thật là ngay cả thủ đoạn này cũng sử dụng? Đào Nhạc bắt đầu dĩ, đành phải bò xuống giường nghe điện thoại.

“Alo, mẹ...” giọng cô ồm ồm y như giọng một bà già.

Đầu dây bên kia cả bụng mẹ Đào vốn đang tức giận, nhưng vừa nghe giọng con gái liền nhận thấy có chút không thích hợp, trong lòng sốt ruột hỏi, “Tiểu Nhạc, xảy ra chuyện gì rồi, đừng làm mẹ lo lắng có được không vậy?”

“Con biết rồi, sắp tốt nghiệp nên có nhiều việc quá, con không có thời gian về nhà.” Cô chỉ có thể nói như vậy.

“Không cần nói nữa, tối nay về nhà ngay, mẹ có chuyện muốn nói với con, liên quan đến việc làm của con, đừng có mặt tích nữa đấy.”

Mẹ đã nói đến thế rồi, Đào Nhạc đành phải thỏa hiệp, nói cho cùng cô cũng không thể tiếp tục buồn chán như vậy, cũng rất có lỗi với thân thể.

“Con biết rồi ạ, tối nay con sẽ về, mẹ yên tâm nha.”

Nhận được lời đảm bảo của con gái. Mẹ Đào mới an tâm gác máy, Đào Nhạc thở dài, tốt nghiệp xong là phải đi làm, thi nghiên cứu sinh cũng vô ích rồi.

...

Đào Nhạc về nhà, lần này dưới lầu không thấy chiếc passat của Hứa Lăng, cô thở phào nhẹ nhõm. Dựa theo trạng thái tinh thần bây giờ, cô tuyệt đối không thể đấu lại bà chị này, nói như thế nào thì cô cũng đã không còn là Đào Nhạc của ngày xưa nữa.

Trên bàn cơm, ba người Đào gia cùng ngồi với nhau, bình thường con gái đi học không thể về nhà, hai ông bà già không phải đi làm thì cũng đi xã giao, trong nhà thường rất lạnh lẽo buồn tẻ.

Mẹ Đào buông đũa, nét mặt nghiêm túc, “Tiểu Nhạc, kết quả thi của con có rồi phải không?”

“Dạ, thi đậu rồi ạ.” Đào Nhạc chỉ lo xối cơm trong bát ăn.

“Mẹ thấy lần này con đừng thi nghiên cứu sinh nữa, trực tiếp đi làm luôn đi.”

Đào Nhạc sững sốt, “Vì sao ạ?con vất vả lắm mới thi đậu mà!” Phải biết rằng cô thi lần hai vất vả biết bao nhiêu, cả đời cũng không thể quên đi những chuyện đáng ghét cô vừa trải qua.

Mẹ Đào trả lời một cách đương nhiên, “Con mà học nghiên cứu sinh cũng mất hết ba năm nữa, tới năm nào con mới đi làm chứ. Không phải mẹ phản đối việc con học lên, nhưng mà công việc trước mắt rất khó tìm, chỉ bằng đi làm luôn đỡ phải phí phạm thời gian. Trách nhiệm của ba mẹ cũng sẽ nhẹ đi đôi chút.”

“Con học tiếp nghiên cứu sinh rồi cũng có thể đi làm, không có mâu thuẫn gì mà!” Đào Nhạc vội vàng giải thích.

Ba Đào thấy hai mẹ con bắt đầu ầm ĩ, liền đến giảng hòa, “Tôi thấy con gái thích học cũng là chuyện tốt, về chuyện việc làm, đợi nó tốt nghiệp rồi tính tiếp.”

“Không được!” mẹ Đào rất kiên quyết, “Đào Nhạc, đầu hè con phải đến viện kiểm sát của dưỡng con, mẹ đã nhờ cậy dưỡng ấy hết cả rồi, dưỡng sẽ sắp xếp một công việc thích hợp cho con, con có đêm xỉa tới hay không cũng mặc kệ! Về chuyện nghiên cứu sinh, con học tiếp cũng được, nhưng ba mẹ sẽ không đóng học phí cho con, tự con gánh vác đi!”

Chuyện này làm cô trợn tròn cả mắt, cô kiểm đầu ra số tiền lớn để đóng học phí, cô thật sự nghi ngờ hai người này có phải ba mẹ ruột của mình hay không, Mẹ quả thực là ngược đãi trá hình mà.

“Bà để một đứa con gái như nó làm sao kiếm ra tiền đóng học phí chứ!” ba Đào dĩ nhiên là không đồng ý với quan điểm với vợ mình.

“Ông Đào, chuyện này ông đừng quan tâm, chúng ta đã nuôi con lớn như vậy, cũng nên để nó độc lập rồi. Ngay từ đầu tôi đã không đồng ý chuyện thi nghiên cứu sinh gì gì đó, là tự nó muốn phí sức, có chịu nghe lời tôi thì làm nhân viên công vụ đâu. Tôi cảnh cáo ông nha, đừng có lên lút lấy tiền cho con, tôi mà biết được, ông khó sống đấy!”

Đối mặt với sự uy hiếp của vợ, tính nóng nảy ba Đào cũng nổi lên, “Ồi chà, người như bà trở nên thô bạo từ khi nào vậy, thì ra nhà ta là do bà làm chủ phải không? Tôi phản đối!”

“Ông phản đối?” mẹ Đào bật dậy, “Được, ngày mai ông đến cơ quan mà ngủ, ông đến cơ quan mà làm chủ, đừng có về nhà!”

“Đi thì đi, tôi thật không thể tiếp tục sống với bà nữa rồi!”

Đào Nhạc thấy ba mẹ cãi nhau càng ngày càng ác liệt, đầu óc choáng váng, “Được rồi, đừng ầm ĩ nữa, con đến viện kiểm sát, tự con đóng học phí, được rồi chứ!” Nói xong, cô ném luôn bát đĩa rồi chạy ra khỏi nhà.

Đào Nhạc thấy buồn bực, gần đây có phải cô xung khắc với gia đình này không vậy, lần nào về nhà cũng ầm ĩ, hiện tại cô chịu không nổi bầu không khí đó. Nói tới nói lui, tất cả là lỗi của cô, ba mẹ sai cái gì chứ! Cô không phải một sách, cũng không phải không hiểu suy nghĩ của mẹ, nhưng thi đậu rồi, chuyện gì đến cũng sẽ đến thôi. Cô cũng từng suy nghĩ chuyện việc làm, nhưng bây giờ tỉ lệ tốt nghiệp cao như vậy, đi đến đâu cũng cần phải có thực lực và mạng lưới quan hệ, thiếu một cái cũng không được, thử hỏi năng lực cô như vậy có thể làm được việc gì chứ!

Oán giận những điều này cũng vô dụng, mẹ cũng đã nói rõ như vậy rồi, cô biết không phải chuyện đùa, chuyện học phí cô phải đảm trách thôi. Công việc đó cũng chỉ là hào nhoáng bên ngoài, cho dù cô có làm việc ở viện kiểm sát, trong thời gian ngắn cũng không thể nhận được sự đối đãi như một nhân viên công vụ, số học phí đó với cô mà nói thì đã trở thành mây trôi nơi chân trời.

“Tôi có rất ít tiền, thật sự có rất ít tiền!”

Đào Nhạc ở trong kí túc xá liên tục phát ra tiếng nhưng lại không nghe có ai trả lời lại, ai cũng biết gần đây cô không bình thường, chắc là luyện công tẩu hỏa nhập ma rồi.

Đúng lúc này ủy viên hội sinh viên đến kí túc xá, “Có Đào Nhạc ở đó không?”

“Có!” Đào Nhạc vội vàng lăn xuống giường, thấy ủy viên hội sinh viên không có việc gì tự nhiên lại đến.

“Cậu ở đây thật tốt quá, gọi điện thoại cho cậu không được.”

Đào Nhạc không nói gì, cô vẫn trong tình trạng tắt máy.

“Cậu có chuyện gì sao?”

“Là thế này, luận văn của cậu đã sớm được bầu chọn là xuất sắc, nghe nói đã được công bố trên báo pháp luật, dựa theo quy định của trường, cậu được thưởng một ngàn tệ.”

Ha, đây đúng là tiền từ trên trời rơi xuống mà, cô đã qua thời kì xui như cục phân chó rồi, ngay lúc thiếu thốn lại có trong tay chút của cải. Nhưng không phải luận văn của cô bị chết nửa đường trên tay Tô Dịch Văn à, tại sao bây giờ lại trở thành xuất sắc?

Tô Dịch Văn từng nói sẽ giúp cô chỉnh sửa, chẳng lẽ không phải anh nói đùa?

Ủy viên hội sinh viên nói tiếp, “Đúng rồi, thầy hướng dẫn luận văn tổ các cậu không thể làm việc tiếp nữa, bây giờ do giáo sư Phùng tiếp nhận, cậu chuẩn bị để cuối tuần bảo vệ cho tốt, sau đó chờ nhận bằng tốt nghiệp nha.”

Những lời vừa nói khiến Đào Nhạc sững sờ cả nửa ngày, vất vả lắm mới mở miệng ra hỏi, “Thầy hướng dẫn của chúng tôi sao vậy?”

“Không biết nữa, nhà trường thông báo là giáo sư Tô có việc phải nghỉ dạy. Nhờ mình báo cho cậu biết luận văn của cậu đạt xuất sắc, chuyện bảo vệ luận văn không cần phải sợ.”

Đưa mắt nhìn ủy viên hội sinh viên ra về, cả người Đào Nhạc lặng lẽ, tại sao Tô Dịch Văn tự nhiên lại đình công, chút xíu dự báo cũng không có.

Do dự lấy điện thoại ra, cô bỗng nhớ ra mình chưa cho Tô Dịch Văn biết số điện thoại mới, anh cũng không thể gọi cho cô. Quả nhiên, trong điện thoại ngoài N lần cuộc gọi nhớ, còn có rất nhiều tin nhắn rác, vốn không hề có số cục gạch đen của Tô Dịch Văn.

Hay là mình đến gặp anh ta hỏi xem sao?

Hỏi thì được gì chứ? Chỗ người ta làm việc không phải là trường học, chắc chắn là về viện kiểm sát rồi. Hơn nữa, Tô Dịch Văn nghỉ dạy không phải rất tốt sao, hướng dẫn làm luận văn lần này vốn là do giáo sư Phùng dẫn dắt, Tô Dịch Văn làm sao thông thạo bằng chứ! Bây giờ anh ta đi rồi, cũng không còn phải chịu sự bắt nạt của anh ta nữa, đáng phải chúc mừng, chứ mày còn mặt mày ủ dột làm cái gì.

Vui vẻ, phải vui vẻ chứ!

Nhưng bắt luận Đào Nhạc tự an ủi mình thế nào, nhưng trong lòng cô lại thấy mất mát và khổ sở, không cách nào kiềm chế được.

...

Thời gian trôi rất nhanh, cuối cùng Đào Nhạc cũng tốt nghiệp rồi. Nhớ đến hôm bảo vệ luận văn, cô vốn mong rằng sẽ được nhìn thấy bóng dáng của Tô Dịch Văn, nhưng lại không thấy đâu. Sau đó hỏi giáo sư Phùng, mới biết Tô Dịch Văn thời gian làm việc tạm thời ở đây đã hết, gần đây các án tử ở viện kiểm sát cũng rất nhiều. Anh bận tới nỗi không thể đến đây, đành phải rời khỏi trường. Nhưng phòng làm việc của

anh vẫn được giữ lại, có thể sau này sẽ trở lại, tất cả đều phải xem nhà trường và viện kiểm sát sắp xếp thế nào.

Dù thế nào thì người đàn ông đó nghỉ dạy cũng là sự thật, trong lòng Đào Nhạc còn ước sao anh biến mất. Haiz...cho dù lòng cô có chút lung lạc, thì cô cũng đã quên rồi, cứ xem như đây là một lần bốc đồng sau cùng của thời kỳ trưởng thành vậy.

Lúc này Đào Nhạc đã mặc quần áo chỉnh tề, trên người khoác cả bộ áo choàng đen, nhìn thế nào cũng thấy giống như một nữ đạo sĩ, may là xung quanh cũng có người mặc như vậy, cô vội vàng vàng chạy ra phía cổng trường.

Không sai, hôm nay chính là ngày Đào Nhạc chụp ảnh tốt nghiệp.

Bốn năm trời, bà đã phải sút đầu chảy máu chỉ để mặc trên người bộ đồ và cầm trong tay tấm bằng mỏng dính này, chịu đựng vô số gian khổ, cuối cùng cũng tu thành chính quả, nói bà đây khác người bà đây cũng chấp nhận luôn.

Vừa suy nghĩ Đào Nhạc vừa nhảy chân sáo tung tăng, nhưng đột nhiên thẳng gấp đến nỗi bước chân của cô cũng chênh vênh, thiếu chút nữa là ngã sắp xuống. Mồ hôi sau lưng tuôn ào ào, không biết là do bị dọa hay vì thời tiết thay đổi, Đào Nhạc vỗ vỗ ngực, người nào đó thật đáng bị trăm ngàn dao găm(*) đâm khoe xe trong trường! cô theo bản năng quay đầu lại, thấy trên chiếc xe có hai chữ “Tư Pháp”, thật muốn chửi một câu quá.

Được thôi, xe nhà nước không thể chọc phá được.

Không ngờ cửa xe mở ra, trước tiên là một đôi giày da nam giới bóng loáng chạm đất, nhìn lên một chút là một bộ vest đen, chiếc áo sơ mi màu xám tro, cặp kính viền vàng, đôi mắt hoa đào...

Không phải Tô Dịch Văn thì là ai nữa!

Anh ta biến mất một tháng rồi lại xuất hiện, còn có thêm một chiếc bốn bánh, ăn mặc rất tiêu chuẩn, quá phô trương!

Đào Nhạc suy nghĩ đến ngây người, không chú ý đến đôi mắt nhìn lom lom của Tô Dịch Văn đang đến gần, giọng nói êm tai quen thuộc vang lên, phút chốc mê hoặc cả lòng người.

“Sao thế, nhận không ra tôi à, hay là quá kích động khi thấy tôi?”

Đào Nhạc hoàn hồn, nghĩ cả nửa ngày rồi hỏi một câu, “Tô Dịch Văn, sao anh lại đến đây?”

“Đến chụp ảnh tốt nghiệp.” Tô Dịch Văn cười, bổ sung thêm, “Là nhà trường mời tôi đến.”

Hèn chi, Đào Nhạc gật đầu, “Là vậy à, vậy anh bận rộn rồi, tôi đi trước đây.”

Tô Dịch Văn thấy cô đi ngược hướng, “Em không đi chụp ảnh hả?”

Đào Nhạc dừng chân lại, cô bị sao vậy, thấy anh là đầu óc liền không bình thường, ngay cả phương hướng cũng nhầm lẫn, khẩn trương cái gì vậy chứ.

“Tôi đi nhầm hướng thôi, không sao.” Đào Nhạc ảo não xoay người, tiếp tục xông về phía trước, nói chung là cô phải cách người đàn ông này thật xa.

Nhưng chưa đi được mấy bước, Đào Nhạc nghe phía sau có người lên tiếng, “Em có cần phải trốn tôi như vậy không, Dù sao luận văn của em cũng đã được đánh giá là xuất sắc, ngay cả một câu cảm ơn em cũng không nói sao?”

Vừa nghe tới luận văn, Đào Nhạc liền nhin không được mà hỏi, “Nói vậy thật sự là anh đã giúp tôi chỉnh sửa?”

“Em nói thử xem?” Có tia sáng lấp lánh trong đôi mắt hoa đào của Tô Dịch Văn.

Đào Nhạc sợ nhất ánh sáng trong đôi mắt anh, cho dù là tia sáng xanh lúc trước hay loại ánh sáng rực rỡ trong lúc này, cô đều chịu không nổi. Thấy Tô Dịch Văn đang nhìn mình chăm chăm, gương mặt Đào Nhạc ửng hồng, nghẹn một hồi thật lâu mới nói, “Tôi...chuyện đó, cảm ơn thầy.”

Tô Dịch Văn mỉm cười, chỉnh trang lại y phục, “Không có chi, nghe nói nhà trường có tặng cho em một khoản tiền thưởng?”

Tại sao anh ta lại đề cập đến tiền bạc? Đào Nhạc đột nhiên trở nên cảnh giác, “Anh biết sao?”

Tô Dịch Văn vẫn cười không nói, nhưng Đào Nhạc lại nghĩ anh đang có âm mưu, tại sao anh ta lại chuyển hướng sự chú ý sang tiền bạc rồi? Làm sao cô có thể quên anh ta là tên keo kiệt số một trên đời chứ!

“Anh muốn gì đây, số tiền này là của tôi!” Đào Nhạc lấp tức công khai quyền sở hữu, cô cần số tiền này để đóng học phí, một đồng cũng không thể cho Tô Dịch Văn được.

Tô Dịch Văn cố ý kè sát, “Em nói vậy là sai rồi, bài luận văn này tôi cũng có phần, theo lý mà nói phải chia đôi số tiền thưởng, nếu không có sự giúp đỡ của tôi, em làm sao có thể công bố nó được?”

“Người kí tên là tôi, quyền tác giả cũng là tôi, anh đừng hòng có một xu!” Đào Nhạc vừa nói vừa lui ra sau, sợ Tô Dịch Văn sẽ xông lên phía trước.

Thấy vẻ mặt cô nghiêm túc, Tô Dịch Văn cũng không đùa với cô nữa, “Em yên tâm đi, tôi sẽ không lấy tiền của em đâu.”

Đào Nhạc bán tính bán nghi, “Thật sao?”

Tô Dịch Văn gật đầu, xoa xoa mái tóc trước trán cô, “Cô bé ngoan!”

Đào Nhạc ngại ngần né tránh, đột nhiên nhớ tới chuyện chụp ảnh, vẫy vẫy tay, “Tôi phải đi chụp ảnh rồi, không nói chuyện với anh nữa đâu.”

“Đào Nhạc!” Tô Dịch Văn gọi cô lại, khoé mắt cong lên, “Chúc mừng em tốt nghiệp!”

Lúc này cô đã thấy rõ được nụ cười của Tô Dịch Văn, không chút u ám kì dị, thậm chí còn mang theo một tia ấm áp, khiến cô như đắm chìm trong nụ cười đó. Ký ức chợt hiện về, cô nhớ đến đêm hôm đó anh ôm cô, nhẹ giọng dỗ dành, chưa bao giờ anh dịu dàng đến thế.

Đào Nhạc lắc đầu, là Tô Dịch Văn rót mật vào tai mày, không thể bị trúng kế! Cô lập tức chuyển sang giọng điệu lỗ mãng, “Giáo sư Tô, chúng ta tạm biệt, hơn nữa là không bao giờ gặp lại!”

Tô Dịch Văn nhìn hình bóng đang chạy xa xa, cuối cùng bật cười, thầm nói, “Sao em biết là không bao giờ gặp lại...”

Quả thực, những sự cố giữa bọn họ vẫn chưa hề kết thúc.

Đó là chuyện rất lâu về sau, Đào Nhạc mới hiểu được, từ trước tới giờ là cô quá ngây thơ, thực ra cô và Tô Dịch Văn quen biết nhau ngày đó là đã định trước sau này sẽ ở cạnh nhau.

Nửa tháng sau, cô và anh lại bắt đầu một trận chiến tại viện kiểm sát.

(*): Từ gốc là : đây là một câu mắng người, ý trù cho người đó bị trăm ngàn con dao đâm vào.

Đào nhạc không thể hiểu được, có phải kiếp trước mình đã mắc nợ Tô Dịch Văn hay không nữa, đến viện kiểm sát cũng đụng phải anh ta. Được thôi, anh ta là một kiểm sát viên, cô không có ý kiến, ở thành phố B này từ huyện cho đến tỉnh không phải chỉ có một cái viện kiểm sát, cô cho rằng chỉ cần tốt nghiệp xong là mãi mãi sẽ không còn chạm mặt với con người này nữa, không ngờ rằng lại ứng với câu nói kia —— oan gia ngõ hẹp.

Lúc này bầu không khí trong phòng công tố hình như không được bình thường, lại nhìn đôi nam nữ trước mắt, sắc mặt khác nhau. Người đàn ông thì cười dịu dàng như gió xuân, nhưng người con gái thì lại trừng mắt nhìn, nghiêng răng nghiêng lợi.

Ông dưỡng bị gạt sang một bên này giờ cuối cùng cũng mở miệng, “Thì ra hai đứa biết nhau à.”

Tô Dịch Văn quay đầu, cười nói, “”Đúng ạ, Đào Nhạc là sinh viên của cháu ạ.”

“Cũng chẳng phải sinh viên gì cả.” Đào Nhạc vội vàng bác bỏ, “Lúc đó anh ta là thầy hướng dẫn luận văn cho cháu được hơn hai tháng, sau đó thì trốn mất biệt.”

Tô Dịch Văn vẫn chỉ mỉm cười, biết cô để ý chuyện này, rất khó chịu với sự xuất hiện của mình.

“Tiểu Nhạc, không thể nói chuyện như vậy, thầy Tô của cháu cũng là một kiểm sát viên, chỉ là tạm thời đến trường cháu, công việc chính của cậu ấy vẫn là nơi đây.”

Đào Nhạc còn chưa kịp nói, Tô Dịch Văn đã châm chọc, “Kiểm sát Hứa, Đào Nhạc đến phòng nào thế ạ.”

“Đến phòng khiếu kiện, tôi nghĩ cháu nó sắp thi làm nhân viên công vụ, thế nên mới sắp xếp một công việc an nhàn cho cháu.” Dưỡng giải thích.

“Hả? Em định thi làm nhân viên công vụ?” Tô Dịch Văn nhìn Đào Nhạc cười.

Lại là giọng điệu này, hỏi một câu khiến cả người cô chẳng dễ chịu chút nào. Bà đây thi nhân viên công vụ thì mắc mớ gì tới anh, sao coi thường người ta quá vậy! Nhưng ở đây có nhiều người, vẫn nên giữ thể diện cho dưỡng, cô không thể làm như thế, chỉ có thể gạt đầu trả lời một tiếng.

“Vậy sau này nếu có chuyện gì không hiểu, nhớ phải tới hỏi thầy đó nha.”

Tô Dịch Văn chủ động sẵn đón Đào Nhạc như vậy, trong mắt cô thấy anh thật đúng là một tên tiểu nhân gian xảo, cô sẽ không nhảy vào hố lửa đâu.

Nhưng dưỡng lại không nghĩ thế, còn nhiệt tình đồng ý đề nghị của Tô Dịch Văn, “Đúng đúng, Tiểu Nhạc à, sau này ở đây nếu dưỡng không có thời gian giúp đỡ con, con phải nhớ tìm đến thầy nha.”

Đào Nhạc đành phải nhận lệnh, tục ngữ nói rất hay, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, là cô tự xông vào đại bản doanh của người nào đó, sau này phải làm thế nào cần phải suy nghĩ kỹ hơn rồi tính tiếp.

“Được rồi, cửa bên phòng tố giác vẫn chưa mở hả ?”

Đào Nhạc gật đầu, “Dạ đúng ạ, thứ hai mọi người không đi làm sao?”

Tô Dịch Văn sắp lại gần, “Tôi nhớ chìa khóa ở chỗ chị Triệu, không phải hôm nay chị ấy bắt đầu nghỉ sinh sao?”

“Ôi, thật đúng là, hôm qua chị ấy còn đến chào tôi một tiếng, tôi lại quên mất.” Dượng nhìn đồng hồ, “Như vậy đi Tiểu Nhạc, để dượng gọi điện hỏi, trong phòng chắc phải có ai giữ chìa khóa.”

Đào Nhạc bất đắc dĩ, ngày đầu tiên đi làm đã không thuận lợi, làm phí công cô dự định sẽ gây ấn tượng tốt với mọi người trong phòng làm việc, cho nên cô mới phải đi sớm như vậy. nói đến cùng là do lúc bước ra khỏi cửa không có cún thần, mới khiến cô gặp phải tên Tô Dịch Văn cầm thú này! Nghĩ đến lúc đầu sao cô lại quên mất nghe ngóng xem anh ta ở viện kiểm sát nào, thật là thất sách mà, những gì cô nghĩ ra đều không thể làm rồi.

Lại nhìn Tô Dịch Văn, trong mắt anh ta có chút kì dị, cứ nhăm chăm chăm cô. Tinh thần Đào Nhạc không yên, rụt vai lùi lại núp sau lưng dượng, sợ Tô Dịch Văn sẽ xông lên, hành động này làm người nào đó nhướng mày.

“Được được, tôi biết rồi.” Dượng cúp điện thoại quay lại thấy Đào Nhạc đang núp sau lưng mình, thấy thật buồn cười, “Con như vậy là làm sao hả?”

Đào Nhạc phản ứng, “Dạ, không có gì ạ.”

Dượng cũng không để ý, nói với Tô Dịch Văn, “Chìa khóa ở chỗ của Tiểu Trương, cô ấy quên mất, bây giờ cũng sắp đến giờ, Dịch Văn, hay là cậu đưa Tiểu Nhạc đi tiếp giùm tôi, bây giờ tôi phải đi rồi.”

Đào Nhạc vẫn chưa kịp nghe rõ là chuyện gì, đã thấy Tô Dịch Văn cười đồng ý, “Được thôi, chú đi đi ạ.”

Dượng vỗ vỗ vai Đào Nhạc, “Tiểu Nhạc, dượng đã nhờ cậy hết mọi người trong phòng rồi, con phải để ý một chút, dượng đi đây.”

Đào Nhạc lơ mơ chẳng hiểu gì cả, một câu cô cũng không hỏi đã thấy dượng cầm theo túi công văn bước đi.

Chỉ nghe thấy tên cầm thú nào đó đang đứng bên cạnh bắt đầu kiêu ngạo, “Vậy chúng ta cũng đi xuống thôi, tôi sẽ đưa em đi tìm hiểu thông thuộc môi trường làm việc.”

Đào Nhạc kéo anh lại, “Anh đợi chút, dượng của tôi đi đâu vậy?”

“À, kiểm sát Hứa phải đi gấp đến tòa án, hôm nay chú ấy phải lên tòa.

Hèn chi, Đào Nhạc nghiêm mặt, “Tự tôi xuống là được rồi, không dám làm phiền kiểm sát Tô ạ.”

Vừa nghe “Kiểm sát Tô”, nụ cười trên mặt anh càng rạng rỡ, “Không sao, đúng lúc tôi đang rảnh, dù gì sau này chúng ta cũng là đồng nghiệp rồi, tôi là trưởng bối phải quan tâm đến hậu bối là đương nhiên thôi.”

“Ai là hậu bối của anh, bớt nhận thân thích lung tung đi!” Đào Nhạc tức giận nói.

“Nói như vậy không chính xác, nếu như hai người chúng ta thật sự trở nên thân thích thì làm thế nào.” Về mặt Tô Dịch Văn trở nên bí hiểm.

Đào Nhạc liếc mắt, “Cho dù là đến ngày tận thế, chúng ta cũng không trở thành thân thích được!”

Hai người âm ỉ cả gian phòng, cảnh tượng thế kia thật khiến cho những người trong phòng công tố phải mở rộng tầm mắt. Sau cùng bà chị kia còn nhiều chuyện một câu, “Ôi, mọi người nói xem có phải Tô Dịch Văn thay đổi tính tình rồi không, bình thường cũng không có nói nhiều như vậy.”

Cũng có người không nghĩ vậy, “Cô không nghe bọn họ nói chuyện sao, cô gái đó là sinh viên của cậu ấy.”

“Sinh viên mà ăn nói như vậy với thầy giáo sao?”

“Mấy đứa trẻ ngày nay có gì mà không thể nói chứ, kiến thức nông cạn.”

Đương nhiên Đào Nhạc không biết ngày đầu tiên đi làm đã trở thành đối tượng quan tâm của mọi người, bây giờ cô đang nghĩ là con gái phải biết tùy cơ ứng biến, cho nên chỉ có thể đi theo Tô Dịch Văn một cách bắt buộc đến phòng trình diện.

Bộ phận khiếu kiện này nói trắng ra là công việc tiếp nhận các báo cáo, đơn kiện, khiếu nại v.v..., thực ra chỉ cần không có vụ án, thì bình thường cũng được xem là nhàn hạ, nếu không phải nhờ sự sắp xếp của đương, thì người như cô đây cũng không có được cái công việc ‘phức tạp’ này

Cửa phòng đã mở, bên trong cũng có người, đếm thì thấy có khoảng mười người, đa số đều là mấy bà cô thế hệ 6X. Ở viện kiểm sát, công việc chắc chắn của những người 8X có hai loại. Một là thực tập sinh, đại khái là làm các hồ sơ giống như văn kiện, nhưng lại không có tiền lương, hai là thi làm nhân viên công vụ, ở phòng khiếu kiện hoặc chống tham nhũng, đây là công việc tốt. Đào Nhạc thuộc dạng đi cửa sau, nên đến phòng nào cũng như nhau, dù sao cô cũng là làm công việc giấy tờ, tiền lương đầy đủ, chẳng qua là không có biên chế, có vẻ như danh bất chính ngôn bất thuận.

Đúng lúc một phụ nữ trung niên từ trong phòng đi ra, thấy hai người bọn họ liền cười nói, “Ôi chào, kiểm sát Tô, cơn gió nào đã đưa cậu đến đây thế?”

Tô Dịch Văn mỉm cười, “Trưởng phòng Vu, chị còn ở đó mà đùa với em, như vậy cũng không làm em bối rối đâu nha.”

Đào Nhạc lén nhìn Tô Dịch Văn, miệng lưỡi nhà quan của anh ta thật không tệ, có tiền đồ.

“Được rồi được rồi, bớt ba hoa đi.” Trưởng phòng Vu vẫy tay, nhìn Đào Nhạc, “Đây là...cháu gái của kiểm sát Hứa sao?”

“Đúng vậy, kiểm sát Hứa không thể đi, nên em đưa cô ấy đến đây, sau này nhờ chị chiếu cố một chút.”

Tô Dịch Văn nói rồi đẩy đẩy Đào Nhạc, cô lập tức phản ứng, gọi một tiếng trưởng phòng.

“Đừng có gọi trưởng phòng này nọ, cứ gọi một tiếng chị là được rồi.” Ấn tượng của trưởng phòng Vu với Đào Nhạc hình như rất tốt, liền nói với Tô Dịch Văn, “Em yên tâm đi, kiểm sát Hứa cũng giới thiệu với chị rồi, chị thấy con bé này rất lanh lợi, sẽ không để con bé chịu thiệt đâu.”

Nghe hai người này nói chuyện, sao Đào Nhạc cảm thấy công việc này giống như là đi đánh giấc vậy. Nhưng theo cách nói của mẹ cô, bất kì việc gì nên giữ trong lòng đều không sai, sự đấu đá ở các cơ quan đơn vị thời nay ngày càng nhiều, cô vẫn là biết khôn mà giữ mình cho tốt.

“Cậu có việc thì đi trước đi, tôi sắp xếp công việc cho cô ấy một chút.”

Thấy trưởng phòng đảm bảo như vậy, Tô Dịch Văn cũng yên tâm, nhìn Đào Nhạc nói, “Nhớ nghe lời của trưởng phòng Vu, có chuyện gì thì đến tầng bốn tìm tôi, ngoan một chút nha.”

Anh ta đem cô trở thành một đứa con nít à, giọng điệu gì đây chứ, thấy đôi mắt hoa đào của Tô Dịch Văn lóe sáng, Đào Nhạc cũng đỏ mặt cho hợp lòng ai đó, may mà tên cầm thú thấy hài lòng một lát sau cũng rời đi.

Nói đến trưởng phòng Vu đúng là một bà chị rất tốt, cũng có thể chị ấy nể mặt dượng và Tô Dịch Văn mà công việc của Đào Nhạc rất đơn giản, chỉ là chỉnh lý những đầu mối báo án, sau đó lưu vào máy tính sắp xếp thành dữ liệu, nếu có người dân đến thăm hỏi vụ án, cô cũng nhận nhiệm vụ tiếp đãi họ. Sắp xếp một chút thì đã đến trưa, Đào Nhạc nhanh chóng quen thuộc công việc của mình, làm việc rất tiến bộ, cô biết mình là người mới, chuyện gì cũng phải khiêm tốn, phải biết học tập mấy vị tiền bối ở nơi này.

Công việc này chỉ để đối phó, Đào Nhạc đang rầu rĩ chính là chuyện tiền bạc, mẹ quyết tâm để cô tự gánh vác học phí, vì vậy sinh hoạt phí cũng rất cần phải có kế hoạch. Nhẩm tính thì cô cũng còn tiền sinh hoạt tiết kiệm trong thẻ suốt bốn năm, nói kiểu gì cũng còn vài ngàn tệ, cộng thêm tiền thưởng luận văn và hai tháng lương ở viện kiểm sát, miễn cưỡng cũng có thể đóng nổi học phí cho năm đầu tiên.

Về phần những khoản chi tiêu khác, ví dụ như tiền ăn...

“Tiền ăn không cần lo lắng.”

Đào Nhạc lẩm bẩm, nghĩ tới ở viện kiểm sát có điểm này là tốt nhất, ăn cơm miễn phí ở căn tin. Vừa nghĩ, tay cô vừa lấy một bát canh trứng (*) cuối cùng, không ngờ ngay lúc ấy còn có một bàn tay khác đang vươn tới.

Đào Nhạc ngẩng đầu, thấy ngay đôi mắt hoa đào, á, cô gặp phải ai đây, thì ra là tên cầm thú. Nói cho cùng thì căn tin cũng nằm trong viện kiểm sát, chạm mặt ngay buổi cơm trưa cũng là điều bình thường.

Lúc này tay hai người đều đặt trên tay cầm của bát canh, Đào Nhạc ra sức, cười nói, “Có vẻ là tôi lấy nó trước, thưa kiểm sát Tô.”

Tô dịch Văn cũng không buông tha, nhướn mày, “Em cũng nói là ‘có vẻ’ mà, sao tôi thấy giống như chúng ta cùng lúc lấy vậy.”

“Mắt nào của anh thấy? có biết phải kính già yêu trẻ không hả?”

“Đúng rồi, kính già, vậy cho tôi đi.” Tô dịch Văn bắt đầu chơi xỏ, anh thật muốn xem cô nhóc này làm sao phản kháng đây.

Đào Nhạc tức giận lại càng ra sức, không cẩn thận làm bát canh trứng tạt vào tay Tô Dịch Văn, có thể là nóng quá, anh nhúu mày đành phải buông tay. Đào Nhạc cười nham hiểm, lợi dụng cơ hội giắt lấy bát canh rồi bước qua một bên, đứng trước mặt người nào đó uống một hơi hết sạch, cô mặc kệ có nóng hay không, dám giắt đồ trong tay bà hả, đúng là muốn chết đây mà!

Thấy Tô Dịch Văn không nói câu nào mà chỉ lo trừng mắt nhìn cô, Đào Nhạc rất đắc ý, vung vung cái bát không, “Thật ngại quá kiểm sát Tô à, làm anh bị phỏng rồi phải không?”

Tô Dịch Văn nâng bàn tay lên, mu bàn tay phồng đỏ, cuối cùng anh lại cười một cái, “Không sao, kính già yêu trẻ, tôi thật sự ‘yêu’ cái sự ‘trẻ con’ này của em!”

Cái gì mà yêu với chả không yêu, Đào Nhạc muốn buồn nôn, cầm lấy hộp đựng cơm đang định bước đi, liền thấy chú đầu bếp căn tin mang ra nồi canh trứng mới, hóa ra không phải là bát cuối cùng à?

Tô Dịch Văn cười thành tiếng, đứng đờ đờ đĩnh bưng một bát tới gần Đào Nhạc, khẽ nghiêng người, “Không biết bát canh em vừa uống vội khi này có nóng không vậy?”

Sao không nóng được chứ, khi này cô chỉ làm tàng một chút, bây giờ bị anh châm chọc, miệng tức muốn bốc lửa.

“Cảm ơn anh đã quan tâm!” Đào Nhạc quay đầu, thở phì phì bước ra khỏi căn tin, cùng với loại người này ăn cơm chung chỗ nhất định sẽ khó tiêu hóa, cô thà về phòng làm việc ăn còn ngon hơn.

Quả nhiên, cô thật sự ăn không tiêu.

Không biết có phải là không hợp với phong thủy ở viện kiểm sát, hay là bị bát canh trứng hạ nhục người khác kia làm hại, từ chiều giờ bụng cô đau như bị giáo hình(hình phạt treo cổ). Cả người toát mồ hôi lạnh, cô thật sự chịu không nổi phải chạy tới WC.

Thế mà, Đào Nhạc tuyệt đối không ngờ tới, tầng một rõ ràng không có WC nữ. Sao có thể như vậy chứ, không phải có hai buồng nam và nữ sao, tại sao chỉ có hình cái đầu nam giới thôi?

Cô chưa từ bỏ ý định, lại chạy lên một tầng nữa, lại chỉ có WC nam. Hay lắm, đúng là bị trúng tà mà, cái viện kiểm sát này sao lại trọng nam khinh nữ như thế chứ. Ngay cả WC nữ cũng không chịu xây, bụng cô càng ngày càng đau, Đào Nhạc lại ráng leo tiếp một tầng, vẫn chỉ có WC nam, trời ơi, ai có thể nói cho cô biết WC nữ nằm ở đâu không!

Bám vào thành cầu thang bước lên tầng bốn, nếu như lên tầng này mà không có nữa, lẽ nào cô phải xông vào WC nam? Đang nghĩ vậy, Đào Nhạc ôm bụng xông thẳng tới trước, không ngờ đụng phải một người ngay góc hành lang.

“Ầy da!” Đầu cô hình như đụng phải tấm sắt, đau đến nỗi sao vàng lấp lánh.

“Em bị sao vậy?”

Có người đỡ lấy cô, giọng nói rất quen thuộc, vừa nhìn một cái, sao lại là Tô Dịch Văn nữa!

Đào Nhạc thụt lui hai bước, tình hình này không thích hợp để tranh cãi, cô thấp giọng hỏi, “WC nữ ở đâu vậy?”

“WC nữ?”

“Nói thừa, tôi là nữ chẳng lẽ lại chạy vào WC nam à.”

Tô Dịch Văn cười cười, chỉ ra phía sau, “Không phải ở đằng kia sao.”

Đào Nhạc bước đến, quả thật là hình đầu nữ giới, tạm thời mặc kệ nguyên nhân gì, trước tiên phải giải quyết chuyện đại sự rồi tính tiếp. Cô thở dài một hơi, cũng không thêm để ý tới hình tượng, Tô Dịch Văn muốn cười thì cười đi.

Nghe tiếng nước dội ào một cái, cuối cùng Đào Nhạc cũng thở phào nhẹ nhõm đi ra, lần sau không dám uống canh vội vàng hoặc là bất cứ thứ gì mà Tô Dịch Văn chạm vào đều có thể mang mầm bệnh, chắc vì vậy nên cô mới chột vật thể này.

Rửa sạch tay bước ra ngoài, thấy Tô Dịch Văn vẫn đứng đằng kia, một người đàn ông đường hoàng lại đứng giữ cửa WC nữ, giống biến thái quá. Đào Nhạc vốn định làm lơ cứ thế đi qua, lại bị anh kéo lại, quay lại thấy vẻ mặt anh lo lắng hỏi thăm, “Có phải ăn nhầm thức ăn hỏng không?”

Đào Nhạc gật đầu, bủ môi, “Không phải do bát canh trứng kia à, biết sớm không thèm giành với anh rồi.”

Tô Dịch Văn thở dài, “Đáng đời em, ai bảo em làm tàng!”

“Vậy chứ ai bảo anh giành với tôi, giành đồ với tôi hả, bà đây quyết không để người đó sống dễ dàng!”

“Nhìn không ra em còn có ham muốn mãnh liệt đó.” Tô Dịch Văn vốn hơi tức giận, nghe những lời này của cô không hiểu sao trong lòng liền tốt trở lại.

Đào Nhạc hừ nhẹ, “Đúng thế, vì vậy anh đừng tranh giành đồ gì với tôi, không thì tôi không khách sáo với anh đâu!”

Tô Dịch Văn cười cười, trực tiếp kéo cô đến phòng công tố.

Đào Nhạc không hiểu, la lên, “Buông tay ra, anh mang tôi đi đâu vậy hả?”

“Đừng có ồn ào!” Tô Dịch Văn lớn tiếng át lại, đợi đến khi đứng trước cửa, “Em đợi ở đây.”

Đào Nhạc cũng bực bội, đối lại là trước đây anh ta lớn giọng với cô, cô đâu cần phải giận dữ, nhờ Tô Dịch Văn hung dữ như vậy, cô mới có thể ngoan ngoãn, thậm chí còn rất nghe lời mà đứng ở cửa.

Đào Nhạc, từ lúc nào mà mày đã trở thành đứa ngu ngốc rồi!

Không lâu sau, Tô Dịch Văn cầm một lọ thuốc nhỏ đưa cho Đào nhạc, “Khi về em uống hai lần, sáng một lần, tối một lần.”

Thì ra là thuốc đau bụng, Đào Nhạc cầm lấy lọ thuốc có chút hảo cảm, trong lòng lại thấy xúc động, hình như là từ đêm bị anh ta ôm rồi trở về kí túc xá, cũng có lẽ là sớm hơn nữa, cô luôn nhớ đến cái ánh sáng màu vàng ấm áp và bóng dáng kia, luôn làm cho người khác an tâm.

“Tôi sẽ không nói cảm ơn anh đâu.” cô không dám giương mắt nhìn, chỉ nói ra câu này rồi vội vã bước xuống lầu

Tô Dịch Văn đứng đó rất lâu, nghĩ đến sự sợ hãi thoáng qua trong mắt cô, liền cười tủm tỉm.

(*) Đây là ảnh của món canh trứng, trông cũng khá ngon

11. Chương 21-22

Chương 21.1

Dịch & Edit: Hai chị em Mit

Trải qua sự kiện WC, Đào Nhạc cũng đã hỏi rõ, bởi vì nữ giới trong viện kiểm sát rất ít, cho nên lúc ban đầu xây dựng không phải mỗi tầng lầu đều có WC nữ, hiện tại chỉ tầng bốn và tầng 6 là có, cho nên sau

này Đào Nhạc muốn đi gì gì đó thì chỉ có thể lên tầng bốn, cũng có nghĩa là cơ hội gặp phải Tô Dịch Văn là rất lớn.

Đụng thì đụng chứ, dù gì cũng cãi ít nhất hai câu, cô cũng đã quen tranh cãi với cái người này rồi.

Cũng may mấy ngày nay Đào Nhạc đã quen dần với công việc, nói theo cách của cô chính là tự lực cánh sinh, cơm no áo ấm. Cái gia đình kia không thể hy vọng gì thêm, cô phải dựa vào chính bản thân. Tính đi tính lại, học phí năm đầu cũng có rồi, nhưng năm tiếp theo thì sao đây, còn vài khoản chi tiêu vặt vãnh bình thường nữa chứ.

Chuyện đã đến thế này, ngoài công việc ở viện kiểm sát, xem ra cô còn phải kiếm thêm việc làm khác nữa mới được.

Thế mà, ngay lúc Đào Nhạc còn đang bận tìm cách, một sự việc có tầm hủy diệt đã ngấm ngầm len lỏi đến...

Buổi tối, theo thường lệ Đào Nhạc về nhà ăn cơm, bởi vì viện kiểm sát chỉ bao cơm trưa nên tối phải về nhà ăn thôi. Cũng có thể nói là mẹ cô cũng không đến nỗi tuyệt tình lắm.

Ngay khi Đào Nhạc đang hết sức phấn khởi đi vào phòng khách, liền thấy ngay một chiếc valy thật to nằm giữa nhà, còn có hai ông bà già Đào gia ngồi trên sofa, vẻ mặt hai người đều nghiêm túc nhìn cô.

Đào Nhạc hình như đoán trước được có chuyện xảy ra, vì vậy cô hỏi ngay, “Ba mẹ, valy của ai vậy, nhà mình có khách à?”

Ba Đào định nói, nhưng đã bị mẹ Đào ngăn cản, “Tiểu Nhạc à, valy này dành cho con.”

“Cho con?” Đào Nhạc kinh ngạc

Mẹ Đào gật đầu, “Vừa nói điện thoại với dưỡng con xong, bắt đầu từ hôm nay con đến kí túc xá trong viện kiểm sát ở đi, dưỡng đã sắp xếp xong cả rồi, mỗi người một phòng, về phần nội thất bên trong chắc cũng lo luôn rồi. Trong valy đều là quần áo của con, mẹ đã giúp con thu xếp, đợi một chút dưỡng sẽ đến đón con.”

“Mẹ! Mẹ đang nói đùa đó hả, mẹ muốn đuổi con ra khỏi nhà đúng không?” Cô thật sự nghi ngờ người phụ nữ trước mắt này có phải mẹ ruột cô không.

“Không phải đuổi con ra khỏi nhà, là muốn để con tự nghiệm lấy cuộc sống, độc lập một thời gian. Cho con đến kí túc xá viện kiểm sát, cũng giống như ở trong trường thôi, đổi liều mà không đổi thuốc, hơn nữa cũng không xa cơ quan lắm, đi làm cũng không sợ trễ. Còn nữa nha, con ở nhà cũng không thể học tốt được, điều kiện ở đó sẽ giúp con chuyên tâm học hành, nhất cử tam đắc(*)”

Những lời mẹ Đào nói người ngoài nghe thấy rất có lý, nhưng Đào Nhạc lại nghe không thuận, dựa vào cái gì lại để cô đến ở trong viện kiểm sát, bất kể thế nào cũng nên hỏi ý kiến của cô chứ.

“Ba, ba cũng đồng ý với lời mẹ nói à?” Đào Nhạc thấy mẹ kiên quyết giữ ý kiến như vậy, không thể làm gì khác hơn là hướng ba cầu cứu.

Ba Đào thở dài, đứng dậy vỗ vỗ vai Đào Nhạc, khó khăn nói, “Con gái ơi, ba cũng cố hết sức rồi, nếu không ba cũng phải đến cơ quan ở.”

“ Trời, tại sao ba không đấu tranh, thực ra—— “

Đào Nhạc còn chưa nói hết, liền nghe mẹ Đào ngồi bên cạnh nói, “Đấu tranh? Ông ấy dám! Tôi nói cho ông Đào biết nha, ông dám giúp con, hạng mục của cơ quan ông xem như xong đời rồi.”

Thì ra mẹ lấy công việc ra uy hiếp, khó trách một câu ba cô cũng không dám nói.

Đào Nhạc thấy đồng minh duy nhất của mình đã bị bắt làm tù binh, tình trạng đơn thương độc mã này không biết duy trì được bao lâu, đáng vẻ hung hăng khi nãy giờ cũng tiêu tán hết cả rồi.

Đang nói, chuông cửa vang lên.

Ba Đào đến mở cửa, chỉ thấy một người đàn ông lạ mặt đang đứng ngay cửa, cặp mắt kính viền vàng, đôi mắt với tia nhìn thâm thúy, khiến người khác có cảm giác anh là một người nhả nhận.

“Này, cậu tìm ai?” Ba Đào hỏi.

Tô Dịch Văn nhìn lại số nhà, nhướn miệng cười, “Xin hỏi đây có phải nhà của Đào Nhạc không ạ.”

“Đúng vậy, cậu là ai?”

“À, chào bác trai, cháu ở viện kiểm sát, kiểm sát Hứa có việc không thể đến đây, vì vậy có nhờ cháu đến đón Đào Nhạc ạ.”

Ba Đào lập tức mở rộng cửa, “Ôi chao, mau mau vào nhà, thật làm phiền cậu quá, biết sớm để cháu nó tự đi là được rồi.” Vừa nói ba Đào cũng không quên hướng phòng khách, “Đào Nhạc với mẹ nó ơi, có khách đến!”

Đào Nhạc vừa nghe, quay lại thấy ngay gương mặt tươi cười của Tô Dịch Văn, giống như người sao Hỏa kinh ngạc khi xuống Trái Đất, thực quá kì lạ, tại sao anh ta lại đến đây?

Ba Đào nói tình hình sơ qua cho vợ nghe, mẹ Đào có ấn tượng rất tốt với người đàn ông này, lập tức niềm nở bước đến, “Thật ngại quá khiến cậu phải chạy đến đây một chuyến, À...cậu ở bộ phận nào trong viện kiểm sát, xưng hô như thế nào đây?”

“Cháu họ Tô, là—— “

“Mẹ, hai người đang làm gì vậy, điều tra hộ khẩu à!” Đào Nhạc chen ngang, ba mẹ bị làm sao vậy, giống như bị Tô Dịch Văn hút mất hồn rồi, chưa từng thấy có thái độ tốt như thế với con gái ruột bao giờ.

“Người lớn đang nói, con nít chen miệng vào làm gì hả!” mẹ Đào quát lớn.

Đào Nhạc bị bắt phải im miệng, tức giận trừng mắt với Tô Dịch Văn, bộ dạng anh ta trông thật đáng ghét, đôi mắt hoa đào biết phóng điện, mê hoặc cả ba lẫn mẹ cô, đúng là một cái mầm họa!

Mẹ Đào quay sang, mỉm cười, “Thật ngại quá tiểu Tô, con nít không hiểu chuyện, để cậu phải chê cười rồi.”

Khóe môi Tô Dịch Văn khẽ cười, “Không sao đâu bác gái, thật ra cháu làm chung phòng với kiểm sát Hứa, đúng lúc chú ấy có việc, thế nên mới nhờ cháu đến đây.”

Nghe kìa, đây là những lời gì chứ, một người thì gọi tiểu Tô, một người thì gọi bác gái, cả người cô nổi hết ga dà.

(*): Ý mẹ Đào nói làm một nhưng hưởng ba phần lợi.

Chương 21.2

Dịch & Edit: Hai chị em Mit

“Nói như vậy thì đều là người một nhà cả.”

Đào Nhạc thật sự nhịn không được, “Ai là người nhà với anh ta chứ, anh ta không tốt như ba mẹ nghĩ đâu.”

“Con nhỏ này sao cứ nói mãi thế, giống ai vậy hả!” mẹ Đào lại quát lớn, quát tới nỗi Đào Nhạc đành phải cúi đầu im lặng.

Cô thật không hiểu nổi, tại sao không có ai nhìn thấu được bản chất cảm thú của Tô Dịch Văn? Bây giờ còn nguy hiểm hơn, anh ta còn công khai đến nhà cô, thực sự không xem mình là người ngoài rồi.

Ba Đào mang valy ra cửa, “Tiểu Nhạc, cũng không còn sớm, đừng để người ta đợi nữa.”

Đào Nhạc không còn gì để nói, thái độ nên có của ba cô cũng đã đầu hàng rồi, hình như còn ước sao cho cô đi nhanh một chút.

Tô Dịch Văn chủ động cầm lấy valy của cô, “Bác trai bác gái, hai người cứ yên tâm, cháu sẽ sắp xếp ổn thỏa cho tiểu Nhạc.” Nói xong, anh đẩy đẩy mắt kính, rồi mỉm cười với Đào Nhạc.

Vừa nghe thấy hai chữ ‘Tiểu Nhạc’, người nào đó xém chút nữa là sùi bọt mép mà chết, sau đó còn nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của Tô Dịch Văn, cô biết lần này vào kí túc xá của viện kiểm sát sẽ là lành ít dữ nhiều.

Cứ như vậy, hai người nhà họ Đào rất vui vẻ mà tiễn cô, Đào Nhạc không cam tâm ngồi trên chiếc xe công mang kí hiệu của ngành tư pháp. Tô Dịch Văn lại là tài xế, anh ta còn cười nói bắt chuyện với bố mẹ cô, tán nhảm vài câu về chuyện nhà xong, lúc này mới chịu khởi động xe ra khỏi khu dân cư.

Mà đêm đã sớm buông xuống, Đào Nhạc nhìn cảnh vật hai bên đường, ánh sáng nhấp nháy của đèn neon nhìn thế nào cũng cảm thấy rất hào nhoáng, đó cũng là lý do khiến tâm trạng cô không tốt. Quay đầu sang nhìn người đàn ông bên cạnh. Cũng không nói năng gì chỉ chuyên tâm lái xe.

Đào Nhạc nhin không được, mở miệng nói trước, “Tô Dịch Văn, anh đừng giả vờ trước mặt ba mẹ tôi.”

“Tôi giả vờ? Em cho rằng tôi cố ý đến nhà em à?” Tô Dịch Văn vẫn tập trung lái xe, không nhìn sang Đào Nhạc.

“Chẳng lẽ không đúng sao, đáng lẽ khi này tôi phải vạch trần bộ mặt thật của anh trước mặt ba mẹ tôi mới đúng!”

“Cái gì mà bộ mặt thật, sao tôi không biết thế nhỉ?”

Anh nói đúng sự thật, thế nhưng lại làm Đào Nhạc nổi giận, “Trong lòng anh hiểu rõ nhất. Còn nữa, tôi không phải là người một nhà gì gì đó với anh, ba mẹ tôi bản tính lương thiện nên sẽ bị anh lừa, không cần giả vờ làm người tốt trước mặt tôi.”

Lần này thì Tô Dịch Văn quay sang, vẻ mặt nghiêm túc, “Tôi có nhất thiết phải giả vờ làm người tốt trước mặt em không hẳn, lại chẳng có ích lợi gì. Hơn nữa, tại sao em lại có thành kiến lớn như vậy với tôi chứ.”

Đào Nhạc nói không nên lời, nghĩ lại hình như đúng là như vậy, dường như thành kiến của cô đối với anh đã quá sâu sắc rồi, thậm chí hơi quá đáng, nhưng mà tại sao chứ...

“Tôi chỉ muốn làm ba mẹ em yên tâm, không có ý gì khác.” Anh lại bổ sung một câu.

Đào Nhạc úp a ập ứng cả buổi, “Tôi, tôi biết rồi.”

Tô Dịch Văn thở dài, “VẬY đừng nóng giận như trẻ con nữa, họ có sắp xếp thể nào cũng chỉ muốn tốt cho em, nên biết điều chút đi.”

Đào Nhạc cúi đầu, bình thường cô thực sự không chịu nổi kiểu lý luận sáo rỗng này, nhưng Tô Dịch Văn vừa nói thế, lòng cô liền cảm thấy rất phức tạp, không phải cô không hiểu dụng ý của ba mẹ nhưng mà vừa đối mặt với người đàn ông này, cô liền trở nên không phải là chính mình, giống như lúc này, một câu cô cũng không nói nên lời, chỉ có thể lắng nghe lời giáo huấn.

Nặng nề suốt quãng đường, cho đến khi xe dừng dưới kí túc xá viện kiểm sát, Đào Nhạc vội xuống xe, cô cần yên tĩnh để suy nghĩ một chút, cô thực sự không quen với bầu không khí kì lạ giữa hai người.

Tô Dịch Văn mở cốp xe lấy valy ra, “Đừng sưng sờ mãi, đi thôi.”

Đào Nhạc nhìn khu nhà nhỏ ngay trước mặt, kiểu dáng nửa mới nửa cũ, đây đúng là đãi ngộ của nhân viên công vụ. Thực tế cô nên thấy thỏa mãn, may mà ba mẹ cô không để cô tự đi thuê phòng ở, nếu phải chịu thêm một khoản thì chi tiêu của cô sẽ mất cân bằng ngay.

Khí trời oi bức, Đào Nhạc cũng không trông chờ gì ở cái kí túc xá cũ kĩ này sẽ có thang máy, vì vậy khi cùng với Tô Dịch Văn bò lên hết năm tầng lầu, cả người cô đã nhễ nhại mồ hôi. Đi đến trước một gian nhà, Tô Dịch Văn lấy chìa khóa mở cửa rồi nói, “Về sau em sẽ ở chỗ này.”

Đào Nhạc vào nhà nhìn khắp một lượt, thực ra chỉ có một căn phòng, vì cái gọi là phòng khách cũng được dùng như phòng ngủ, những vật dụng cần có trong nhà đều có, bước ra ngoài còn có thêm một cái sân thượng nhỏ, cũng không khác với kí túc xá trong trường cho lắm, chỉ hơn một cái là có thêm phòng vệ sinh và một cái kệ bếp kê bên. Tóm lại là có thể ở được, cô cũng không phải là một người hay bắt bẻ.

Tô Dịch Văn đặt valy và chìa khóa xuống, “Tự em sắp xếp mọi thứ đi, có việc gì thì gọi cho tôi.”

“Không làm phiền anh nữa, tôi có thể lo liệu được.” Đào Nhạc lau mồ hôi rồi nói.

“Cứ vậy nhé, tôi đi đây.” Tô Dịch Văn vốn đã ra khỏi cửa, nhưng đột ngột xoay người lại, “Đúng rồi, tôi quên nói một chuyện, thật ra tôi ở đối diện nhà em.”

Đào Nhạc giật mình mở to mắt, “Anh nói cái gì!”

Anh nở một nụ cười rất tà ác, “Tôi nói sau này chúng ta sẽ là hàng xóm.”

Nói xong, Đào Nhạc vẫn mở to mắt nhìn Tô Dịch Văn bước về phía đối diện, lấy chìa khóa mở cửa bước vào nhà, rõ ràng là anh ta ở đây mà.

“Tô Dịch Văn, anh lại cố ý cho tôi ở đối diện!” Đào Nhạc la lớn.

Tô Dịch Văn xoay người, tay vẫn đặt trên nắm cửa, “Tôi không có bản lĩnh như em nghĩ, đây là dương của em sắp xếp, không tin em có thể đi hỏi ông ấy.”

Mang dương ra áp chế cô, Đào Nhạc vẫn không cam tâm hỏi tiếp, “Không phải anh ở kí túc xá trong trường sao?”

“Đúng vậy, nhưng lúc đó tôi vẫn là thầy giáo, ở lại đó để thuận tiện lên lớp. Bây giờ đã hết hạn làm việc rồi, tôi lại trở về viện kiểm sát, đương nhiên phải ở đây rồi.”

Đào Nhạc nghĩ không ra lý do để phản bác, quả thực anh ta là một kiểm sát viên, ở chỗ này cũng là điều bình thường.

“Đào Nhạc, bà con xa không bằng láng giềng gần, sau này có khó khăn không cần phải khách sáo nha.” Anh ta lại bày ra bộ mặt tươi cười đáng ghét.

“Cho xin đi, chúng ta nước sông không phạm nước giếng!” cô thở phì phì nói, đóng cửa cái ‘rầm!’, dường như nếu làm thế sẽ đánh bay được người nào đó.

Thế mà Tô Dịch lại cười to một tiếng, “Nhớ phải sang nhà thầy chơi đó nha!”

Chương 22.1

Dịch & Edit: Hai chị em Mit

Vào ở kí túc xá viện kiểm sát đã được một tuần, Đào Nhạc cũng phải chấp nhận thực tế Tô Dịch Văn đã trở thành hàng xóm của mình. Cô vốn nghĩ chỉ cần mình nước sông không phạm nước giếng, ngăn cách hành lang và hai cánh cửa thì bọn họ có thể sống bình yên vô sự với nhau, thế nhưng mọi chuyện lại không như mong muốn.

Buổi sáng đi làm, vừa mở cửa là thấy ngay gương mặt của ai đó, được thôi, hai người là đồng nghiệp, cho dù không làm cùng phòng nhưng đi kiếu gì cũng chung hướng. Vì vậy Đào Nhạc đành chịu cùng xuống lầu với người này, cùng nhau đi đến cơ quan, còn thuận tiện cùng mua cả điểm tâm, đương nhiên trong toàn bộ hành trình hai người hoàn toàn không nói chuyện với nhau, bởi vì vừa mở miệng sẽ lập tức cãi nhau.

“Ông chủ, ột phần sủi cảo chiên, nhiều ớt vào, thêm một ly sữa đậu nành!”

Đào Nhạc vừa nói vừa lấy bóp tiền trả, nhưng lại bị một bàn tay đàn ông ngăn lại, lát sau nghe người nào đó nói, “Thật ngại quá, đổi những món cô ấy vừa gọi thành cháo trắng và bánh bao giúp tôi.”

Đào Nhạc trừng mắt, “Tô Dịch Văn, anh làm gì vậy!”

Về mặt Tô Dịch Văn thản nhiên, “Lần trước em ăn đồ ăn hỏng bị đau bụng, đau như thế nào quên mất rồi à? Mới sáng sớm đừng ăn dầu mỡ như vậy.”

Anh ta trở thành một bà già từ khi nào vậy, ngay cả điểm tâm của cô cũng muốn quản lý. Đào Nhạc phớt lờ, “Ông chủ, cứ nghe theo tôi là được!”

“Không cần, ông phải nghe lời tôi!” Tô Dịch Văn khẳng khái.

Ông chủ tiệm điểm tâm vừa nhìn biết ngay là người hiền lành, nhìn hai người trước mặt rồi rụt rè hỏi, “Tôi...rất cuộc hai vị muốn dùng món gì đây?”

“Cháo!”

“Sủi cảo chiên!”

Hai người gần như là cùng nói một lúc, hơn nữa thái độ còn kiên quyết, dọa đến nỗi tay ông chủ run run, ông chỉ là một ông chủ quán nhỏ nhoi, chịu không nổi sự giầy vò của họ.

Vẫn là đôi mắt của Tô Dịch Văn tinh tường, nhìn thấy bên cạnh có sẵn một phần cháo và bánh bao, không nói hai lời liền móc ra vài đồng tiền các, đương nhiên còn phải kéo Đào Nhạc đi theo.

Đợi đến khi người nào đó phản ứng lại, đã thấy bản thân bị anh kéo đi cách xa mười mét, không kiềm chế mà la lớn, “Tô Dịch Văn, tôi chưa từng thấy anh đã man đến nỗi bất chấp như vậy, uống cho anh là một kiểm sát, có biết hành vi vừa rồi của anh là gì không hả!”

“Tôi biết, là cưỡng ép mua bán.” Tô Dịch Văn lộ vẻ bình tĩnh.

Đào Nhạc ngay cả một câu cũng không nôn ra nổi, “Anh...anh biết mà còn dám làm! Tôi ăn sủi cảo chiên làm ảnh hưởng đến anh à, hay là anh muốn làm ba tôi, cái gì cũng muốn quản lý hết vậy!”

Tô Dịch Văn cười khê, ghé sát lại rồi nhìn cô, chỉ cách nhau vài milimet, khóe môi anh nhếch lên, “Làm ba em thì tôi không chịu, nhưng còn một vị trí khác thì tôi có thể suy xét.”

Đào Nhạc theo bản năng nghĩ ngay đến bạn trai hoặc là ông xã, mặt cô chợt đỏ lên, thụt lui hai bước, “Anh đúng là vọng tưởng, bà đây thích con gái, không có hứng thú với mấy ông già như anh!”

“Tôi lại chưa nói gì cả, em khẫn trương, gấp gáp quá làm gì.” Tô Dịch Văn cố ý hỏi tở cùng.

Đào Nhạc cắn cắn môi, đúng là cô tự giấu đầu lòi đuôi, hơn nữa anh ta làm công tố viên, cũng giống như luật sư, mồm mép đương nhiên nhanh nhẩu hơn cô rồi.

Không thể đấu lại thì cô đành phải chạy trốn. Đào Nhạc xoay người, dứt khoát không thềm nói đông dài với Tô Dịch Văn.

Đi hai bước là đã tới viện kiểm sát, Đào Nhạc cũng đã quen nên leo thang lên phòng làm việc tầng hai, nhưng không ngờ tên cầm thú đó vẫn đi theo, còn bước luôn vào phòng, bên trong có rất nhiều người, hơn nữa Tô Dịch Văn cũng là kiểm sát, cô cũng không thể bày bộ mặt hung ác ra để đuổi anh ta đi.

Đúng lúc trưởng phòng Vu cũng vào phòng, thấy Tô Dịch Văn liền chào hỏi, “Ồi chà, kiểm sát Tô, mới sáng sớm mà đã có việc để làm rồi sao?”

Tô Dịch Văn cười nhạt, đem điểm tâm đặt trên bàn làm việc của Đào Nhạc, thấy cô vẫn còn giận dữ, anh dịu dàng nói, “Ăn điểm tâm đi, tôi sẽ qua kiểm tra đấy.”

Đào Nhạc khó tin ngẩng đầu nhìn anh, “Tôi...”

“Đừng có ‘Tôi’ nữa, nghe lời đi.”

Giọng điệu vừa rồi của Tô Dịch Văn đúng là lừa người, nhưng Đào Nhạc biết là anh đang uy hiếp cô, thứ ánh sáng xanh trong mắt anh ta chính là minh chứng!

Trưởng phòng Vu như bừng tỉnh, trêu chọc, “Tôi nói kiểm sát Tô nghe này, anh thật chu đáo với tiểu Nhạc của chúng tôi quá, chưa từng thấy anh đưa điểm tâm cho ai nha.”

Tô Dịch Văn cũng trêu lại, “Hay là ngày mai tôi cũng đưa một phần cho chị chịu không?”

“Thôi đi, thanh niên các cậu, mấy chuyện này bà chị như tôi rất biết điều.”

Đào Nhạc càng nghe càng thấy đoạn đối thoại này bất thường, là Tô Dịch Văn cố ý tạo nên scandal với cô, từ nay về sau cô còn mặt mũi nào ở trong phòng này chứ. Cô vốn định chen ngang một câu, không ngờ Tô Dịch Văn lại quay sang nói với cô rằng, “Tôi lên phòng làm việc trước, buổi chiều đợi tôi về cùng nha.”

Không đợi cô đồng ý, người nào đó đã nghênh ngang ra khỏi phòng. Không biết đây đã lần thứ mấy anh ta không hỏi qua ý kiến cô rồi tự mình làm chủ luôn, mà lúc nào cô cũng ở trong thế bị động, nếu không phải vậy thì cũng là không có cách nào để từ chối.

Trưởng phòng Vu đi tới, tủm tỉm cười với Đào Nhạc, “Tiểu Đào, nói chị nghe tí đi, em với kiểm sát Tô quen nhau khi nào vậy, tại sao trước đây chưa nghe em nhắc đến?”

Đào Nhạc sững sốt, “Chị Vu à, không như chị nghĩ đâu, kiểm sát Tô trước đây là thầy giáo của em, nhân tiện mang theo điểm tâm sáng...” Cô cũng không biết nên nói thế nào mới tốt nữa.

“Cô nhóc như em còn sợ cái gì chứ, thời nay tình yêu nơi công sở cũng không phải là chuyện gì đáng ngạc nhiên cả, trong viện kiểm sát của chúng ta cũng có vài cặp thành đôi rồi.

“Em và anh ta thật sự không phải như vậy!” Đào Nhạc chỉ cảm thấy như ‘càng tô thì càng đen’.

“Được rồi, chị hiểu, em ngại kiểm sát Tô lớn hơn em đúng không, có sao đâu chứ! Trên lý thuyết thì với điều kiện của cậu ta thì thế nào cũng phải làm ở cấp tỉnh, nhưng lại chịu ở vị trí thấp, tình nguyện đến làm ở cái viện kiểm sát nhỏ bé của chúng ta. Thời buổi này tìm đâu ra người tốt như thế!”

Đào Nhạc đành chịu, sao cứ cảm thấy trưởng phòng Vu rất có tư chất làm bà mai, bản lĩnh của Tô Dịch Văn đúng là không nhỏ, nhưng cũng không có nghĩa là cô thích anh nha...

Được thôi, cho dù có một chút hảo cảm, cô cũng hận thấu xương cái tính cách của anh ta. Nói cho cùng cũng do chênh lệch tuổi tác giữa bọn họ quá lớn, sự tương thông có thể sẽ không được hòa hợp.

“Chị, em hiểu, vậy em đi làm việc đây.”

Muốn tiếp tục nói chuyện với trưởng phòng Vu thì cô phải luyện được một bộ mặt không biết xấu hổ, ai cũng biết mấy bà chị thế hệ 6x luôn thích mấy cái tin đồn nhảm nhí, cô phải mau kết thúc đoạn đối thoại này thôi.

Tiện tay mở máy tính, cô lại ngó đến phần điểm tâm, do dự trong chốc lát, hay là ăn một chút cũng được.

Đào Nhạc tự tạo ỉnh lý do, không thể lãng phí đồ ăn được!

Chương 22.2

Dịch & Edit: Hai chị em Mit

Nhưng mà, thật khó khăn mới đợi tới lúc tan tầm, Đào Nhạc cũng không chờ Tô Dịch Văn đến mà lại chuẩn về luôn. Là cô cố ý làm vậy, anh ta dựa vào cái gì mà nói đợi anh ta thì cô phải nghe chứ, cô cứ đi trước đấy!

Ở đâu có áp bức thì ở đó đấu tranh, Đào Nhạc cũng không ngoại lệ, một thân một mình cũng phải phản kháng.

Cô vội vàng ra khỏi viện kiểm sát để đi siêu thị mua vài gói mỳ, đây là lương thực cô chuẩn bị để sống lây lất qua ngày, bởi vì ngoài nấu mỳ gói ra cô thật sự không biết nấu cơm, cái kệ bếp kia cũng chỉ để trang trí cho có thôi. Cũng có lúc Đào Nhạc ăn cơm ở ngoài, mua theo một hộp cơm mang về, nhưng bây giờ siết chặt chi tiêu, không thể sống quá xa xỉ, để đủ tiền đóng học phí thì coi như hiện tại cô đang giảm cân vậy.

Về đến kí túc xá, Đào Nhạc nhanh chóng nấu nước trụng mỳ, lòng đầy hăng hái. Trong lúc đó cô cũng không quên làm bài tập ôn thi làm nhân viên công vụ, cũng do mẹ cô tạo áp lực, nếu cô thi không đậu chắc chắn sẽ là tai nạn chết người.

Đáng tiếc giờ đang giữa hè, điều kiện ở kí túc xá lại quá đơn sơ, chỉ có một chiếc quạt trần đang quay vù vù, hơi nóng lại cứ hầm hập, làm cho đầu Đào Nhạc đổ đầy mồ hôi. Mà cái bếp lò cũng hừng hực khí nóng, cô làm thế nào cũng không chịu nổi.

Đang nỗ lực chiến đấu hăng hái với môn toán, bỗng nhiên cô cảm thấy trần nhà nhấp nháy sáng, đèn trần thì tù mù như đèn trong sân nhảy. Đột nhiên một tiếng ‘tách’ vang lên, hình như vừa có cái gì bị vỡ, ngay sau đó cả nhà đều đen như mực.

Đào Nhạc sợ đến nỗi la lớn, đây là tình huống gì chứ, cô rất nhát gan, bình thường cũng chỉ là lý sự cùn, đôi khi cũng có chữ mắng mấy kẻ tiểu nhân, làm việc cũng có chút đầu cơ trục lợi, Phật Tổ Như Lai, Quan Thế Âm Bồ Tát phú hộ, cô thực sự sợ chết lắm.

Run rẩy bước từng bước, Đào Nhạc muốn xem thử đã có chuyện gì xảy ra, nhưng vừa quay lại liền thấy trên sân thượng có một thứ gì đó màu trắng bay lơ lửng, cô hoảng sợ la to rồi chạy ào ra ngoài.

Không hề do dự, Đào Nhạc chạy thẳng đến cánh cửa đối diện, còn mang theo tiếng khóc nức nở, “Mở cửa, mở cửa nhanh đi, Tô Dịch Văn, có ma, có ma kìa!”

Lúc này Tô Dịch Văn hơi bất tiện, nhưng nghe giọng Đào Nhạc gấp gáp như vậy, anh cũng không nghĩ ngợi nhiều liền ra mở cửa.

Cho nên đôi mắt Đào Nhạc liền đỏ dần, nhìn thấy một thân hình mỹ nam vẫn còn đang mang đồ tắm (ak ak), âm thanh gì cũng không phát ra nổi.

Một thân hình cao to, đầy đặn, xương quai xanh tinh tể, đúng là do tập luyện taekwondo trong thời gian dài, phần bụng dưới không có tí sẹo, có thể thấy rõ từng phần cơ bắp (cơ bắp sáu múi đóá, hé hé), tuy vẫn đang quần khăn tắm, nhưng như vậy cũng đủ khiến cho người khác suy nghĩ xa xôi (há há), chắc anh vừa tắm xong, vì thể mới không kịp lau đi những giọt nước nhỏ đang từ từ chảy xuống phía bụng dưới, mang theo một loại cảm giác gọi cảm mê hồn, anh ta quả thật là một người đàn ông tuyệt vời.

Đào Nhạc nhìn chằm chằm vào những giọt nước kia, nuốt nước miếng không biết bao nhiêu lần, cô muốn hét to lên nhưng lại không mở miệng nổi. Thì ra dưới bộ âu phục và đôi dày da của Tô Dịch Văn đã che dấu một thân hình hoàn mỹ như thế, hơn nữa còn giống y như trong giấc mơ trước kia, thậm chí còn hoàn mỹ hơn, cô hận không thể nhào tới giày vò một trận.

“Em làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?” “Tô Dịch Văn tưởng cô bị cái gì đó dọa đến nỗi ngẩn ngơ.

Lúc này Đào Nhạc mới phản ứng, nghĩ đến chuyện ma quái trong nhà, cô lập tức nép sát người anh, “Nhà tôi có ma!”

“Có ma? Ma gì chứ?” Tô Dịch Văn nhìn sang nhà Đào Nhạc, tối như mực nên cũng không thể thấy rõ được gì.

“Ngoài sân thượng có người, còn mặc đồ trắng nữa.” Đào Nhạc vừa nghĩ tới ‘thứ kia’ liền rung mình một cái.

“Em đợi đó.”

Tô Dịch Văn liền trở vào phòng tắm mặc quần áo, cầm theo đèn pin sang nhà Đào Nhạc. nhìn thấy cả người Tô Dịch Văn bị bóng tối bao trùm, Đào Nhạc không thể không lo lắng, nhưng cô lại không có gan để đi vào, chỉ dám trốn ở cửa đối diện nhìn.

Lát sau nghe phía đối diện có giọng nói vang lên, “Đào Nhạc, em qua đây, ma ở đâu hả!”

Không có sao? Đào Nhạc dè dặt đi qua, “Anh đừng gạt tôi, rõ ràng có thứ gì đó trắng trắng ở ngoài sân thượng mà!”

Vừa dứt lời, một luồng sáng chói mắt rơi thẳng vào mặt cô, Đào Nhạc lại hét ầm lên, che mắt, “Đừng tìm tôi, đừng tìm tôi, tôi là người tốt, tôi không làm chuyện xấu!”

Tô Dịch Văn vội vàng tắt đèn pin, ôm chặt lấy cô gái nhỏ trước mặt, “Đừng sợ, đừng sợ! Tiểu Nhạc, nhìn rõ này, là tôi!”

Giọng nói này là của Tô Dịch Văn cộng thêm cơ thể đàn ông thoang thoảng hương sữa tắm.

“Mở to mắt nhìn kĩ đi, ma ở đâu hả, vừa nãy là ánh đèn pin.” Tô Dịch Văn dỗ dành nói với cô.

Đào Nhạc hé mắt ra một chút, trước mặt chỉ có bóng tối, nhưng vẫn có thể nhận ra được khuôn mặt tươi cười quen thuộc, tự nhiên mũi cô cay cay, hai giọt nước mắt rơi xuống, “Tô Dịch Văn, ngay cả anh cũng hù dọa tôi!”

Tô Dịch Văn sợ nhất là thấy phụ nữ khóc, chỉ có thể xin lỗi, “Được được được, là tôi không tốt, ai mà biết đột nhiên em chạy qua, tôi cũng bị dọa nè.”

“Là anh bảo tôi bước qua, lại còn cãi cổ!” Đào Nhạc vừa lau nước mắt, vừa nhỏ giọng chửi, “Anh là tên khốn kiếp, là Vương thất đệ, Vương cửu ca!”

“Gi chứ?”

“Là Vương bát!”(*)

Tô Dịch Văn cười to, thậm chí Đào Nhạc còn có thể cảm nhận ngực anh rung rung, bản thân cũng không hiểu vì sao lại cười thành tiếng.

Cố gắng bình tĩnh lại, Tô Dịch Văn nhẹ nhàng buông Đào Nhạc, còn quệt qua mũi cô, trong bóng tối chỉ lóe lên ánh sáng đôi mắt anh với cái nhìn đầy sùng nịnh.

“Đào Nhạc, em đúng là...Tôi thật hết cách với em.”

Đào Nhạc có thể cảm nhận được bầu không khí đầy ám muội, gương mặt nóng lên, nhỏ giọng trách cứ, “Ai bảo anh dọa tôi!”

“Tôi không nghĩ là sẽ dọa em, em xem xung quanh đây làm gì có ma, đó là rèm cửa ở ngoài sân thượng.”

Tô Dịch Văn chỉ cho cô xem, không phải vậy chứ, cái thứ màu trắng ấy đúng là rèm cửa ngoài sân thượng, bởi vì cô không đóng cửa sổ nên nó mới bay phất phơ giống như có người.

“Còn nữa, đèn trần nhà em chắc bị cháy rồi, nếu không sẽ không như thế.” Tô Dịch Văn nghiêm túc phân tích, anh thấy mình sắp trở thành cảnh sát mất rồi.

Đào Nhạc đã tỉnh táo lại, “Vậy làm sao bây giờ?”

“Ngày mai tìm người tới sửa, tạm thời đừng lo lắng.” Tô Dịch Văn tỏ ý lực bất tòng tâm.

Đang nói, hai người chợt ngửi thấy mùi khét. Đào Nhạc lập tức phản ứng, “Mỳ của tôi!”

Tô Dịch Văn thấy ngọn lửa nhỏ trên kệ bếp, còn có một cái nồi nhỏ đang kêu lách tách, anh vội vàng chạy tới khóa van an toàn. Nhìn thấy mỳ trong nồi cháy không còn biết ra hình dạng gì, nước cũng đã bốc hơi hết, anh tức giận quay sang người nào đó vừa gây ra họa, “Em đang nấu ăn lại còn chạy ra ngoài, xảy ra sự cố thì làm sao đây hả, muốn đốt sạch cái khu nhà này à?”

Bị anh mắng như thế, bầu không khí ẩm áp khó khăn mới có được cũng biến mất tăm, Đào Nhạc lên tiếng, “Vừa nãy ở đây tối đen tôi làm gì còn hơi sức lo lắng, tôi còn tưởng trong nhà có ma!”

Tô Dịch Văn bất đắc dĩ, cũng biết không thể đổ hết lỗi cho cô, ai bảo anh vừa thấy cô bất cẩn thì lập tức nổi giận.

“Được rồi, đi theo tôi.”

Thấy Tô Dịch Văn kéo cô ra ngoài, Đào Nhạc có chết cũng vẫn đứng yên, “Anh làm gì thế, muốn đưa tôi đi đâu!”

“Nhà tôi!”

Tên cầm thú thẳng thắn nói ra hai chữ, anh xách cô gái nhỏ nào đó đang giãy dụa y như xách một con gà con, thậm chí còn tiện tay đóng cửa.

Chỉ nghe trên hành lang vang lên tiếng thét chói tai, “Tô Dịch Văn, anh đúng là tên Vương bát đẫn, tôi không mang theo chìa khóa!”

(*): :Vương bát hoặc là Vương bát đẫn, một nghĩa là “em của Vương thất, anh của Vương cửu”, nghĩa còn lại là “tên khốn kiếp” hoặc “Tên khốn nạn”.

12. Chương 23-24

Chương 23

Dịch & Edit: Hai chị em Mit

Lúc này, trong căn phòng nhỏ vài mét vuông tràn ngập mùi thuốc súng, nơi phát ra chính là từ đôi nam nữ đang thù địch nhau.

“Tô Dịch Văn, anh nói xem bây giờ phải làm sao đây!” Đào Nhạc rất bình tĩnh nhìn người đàn ông trước mắt, cô cũng không muốn tức giận với anh, vì tức giận sẽ làm giảm tuổi thọ, cô không dại gì mà làm vậy.

“Tan tằm tại sao không đợi tôi?” Tô Dịch Văn lại né tránh vấn đề kia.

Đào Nhạc nhất thời không phản ứng, “Anh nói cái gì?”

“Tôi nói là tại sao tan tằm không đợi tôi về cùng, em chuồn cũng nhanh thật.”

“Anh nói thì tôi phải nghe sao?” Đào Nhạc thấy thật buồn cười, “Anh đừng có làm lơ chuyện trọng tâm, bây giờ tôi đang nói chuyện chìa khóa.”

Tô Dịch Văn trả lời thản nhiên, “Xin lỗi, tôi làm sao biết được em không mang theo chìa khóa.”

Hừm, lại còn đổ hết trách nhiệm lên đầu cô.

Đào Nhạc xoa xoa thắt lưng, bước tới pha trà, “Nói vậy là do tôi sai à? Tôi không biết, anh nghĩ cách mở cửa cho tôi!”

Tô Dịch Văn buông tay, cười hơi giống một tên vô lại, “Tôi lại không có chìa khóa nhà em, em nghĩ tôi dùng cách gì để mở hả?”

“Là anh sắp xếp tôi ở đây, anh phải mở!”

“Sai, là dưỡng em sắp xếp, tôi chỉ phụ trách đưa em qua đây thôi.”

Đào Nhạc nghẹn lời, hình như là vậy thật, ngẫm nghĩ một hồi rồi nói, “Vậy chắc anh phải quen biết với quản lý khu kí túc xá, ông ấy khẳng định có giữ chìa khóa dự bị, anh không phải là người trong viện kiểm sát này sao, anh đi lấy đi!”

“Chẳng lẽ em không phải?” Tô Dịch Văn cố ý bới móc lỗi trong lời cô nói.

“Tôi...” Đào Nhạc bị nghẹn lần hai, “Dù gì tôi cũng muốn là anh đi lấy, nếu không, tôi sẽ méc với dưỡng!”

“Tôi sẽ nói với dưỡng là anh cố ý gạt tôi sang nhà anh, có ý đồ bắt lương!” Đào Nhạc ngẩng cao đầu, bộ dạng ai sợ ai.

Tô Dịch Văn từ từ bước tới, đôi mắt hoa đào không hề có ý tốt, “Tôi gạt em?”

Đào Nhạc theo bản năng thụt lùi hai bước, “Đúng, đúng vậy, anh muốn làm gì!”

Chỉ thấy cặp kính kia lóe một tia sáng xanh càng lúc càng làm người ta khiếp sợ, khóe miệng anh cong lên, chân Đào Nhạc chịu không nổi cũng run lẩy bẩy, không nghĩ tới sẽ bị ép vào góc tường, không còn đường lui.

Tô Dịch Văn hình như rất thích thú với trò chơi này, cánh tay dễ dàng vẩy cô lại góc tường, mặt từ từ kề sát, gần tới nỗi có thể cảm nhận được hơi thở của nhau.

Tư thế này quá mờ ám, Đào Nhạc căn bản không thể nhúc nhích được, đành im lặng nhìn anh. Xung quanh cô hiện tại hoàn toàn là mùi vị đàn ông, là hương sữa tắm của anh, trong đầu cô hiện lên hình ảnh người đàn ông chỉ quần khăn tắm, mặt đỏ lựng kéo dài đến tận mang tai, cô sợ trong vài giây nữa sẽ phụt cả máu mũi.

Không được, nếu cứ tiếp tục thế này, không phải anh ta lừa gạt nữa mà là cô muốn phạm tội!

Tô Dịch Văn cười gian ác, ghé sát tai cô, thổi hơi, “Em cảm thấy tôi có cần phải lừa gạt em không nào?”

Chết rồi, không phải anh ta đã nhìn ra bản chất đen tối của cô chứ!

Đào Nhạc thấy mình như chìm trong mớ hỗn độn, thừa dịp bản thân còn chút lý trí, cô dùng sức nhéo bắp đùi một cái thật mạnh, cô cần phải tỉnh táo, không thể bị cầm thú khống chế.

Nhưng Tô Dịch Văn không định buông tha cô, đôi môi giống như vô ý mớm lấy vành tai cô, anh rõ ràng có thể cảm nhận được sự run rẩy của cô, mắt hướng nhìn xuống, “Sao không nói nữa, sợ tôi à?” Giọng nói của anh có khả năng quyến rũ đến chết người, Đào Nhạc nhắm chặt mắt, cố sức chống lại sự kiềm chế của Tô Dịch Văn, tay nắm chặt thành quyền đánh vào cánh tay anh, “Bà nó, anh dám dùng mỹ nam kế với tôi, anh đừng cho rằng tôi sẽ bị mắc lừa.”

Mồ hôi lạnh sau lưng cô tuôn ra, cũng nhờ mấy năm nay luyện tán đả, nên sức chịu đựng cũng tương đối mạnh.

Tô Dịch Văn cau mày, giọng nói bình tĩnh, “Đào Nhạc, bỏ tay ra.”

“Bà đây không bỏ, thì sao nào!” cô dứt khoát không đếm xỉa, cùng lắm thì đánh nhau một trận.

“Đây là do em nói đó.”

Nói xong, Tô Dịch Văn không mất chút sức lực liền khống chế được tay của người nào đó, chân móc một cái, Đào Nhạc theo đà ngã vào lòng Tô Dịch Văn, thế này lại càng khó động đậy hơn.

“Anh buông tôi ra!”

“Không buông.” Tô Dịch Văn cười gian manh.

Đào Nhạc trừng mắt, cả người vùng vẫy, hai sợi dây áo dần tuột khỏi vai, hơi lộ ra phần ngực trắng hồng, cô vốn không biết loại hành động hiện tại của mình chính là đùa với lửa.

“Tô Dịch Văn, anh là tên cầm thú, tôi sẽ tố cáo anh cưỡng gian, dâm loạn bỉ ổi, còn phải tố cáo anh dâm sỉ nhục tôi!”

Tô Dịch Văn tháo cặp kính xuống, thưởng thức cảnh xuân trước mắt, đôi mắt hoa đào lấp lánh, “Thật xin lỗi, cả ba tội danh trên đều không thành lập.”

“Anh là tên bại hoại!”

“Đúng vậy, tôi chưa bao giờ nhận mình là người tốt cả.”

Từ trước tới giờ anh luôn nghĩ cách thuần phục cô (giống thú ghê), hôm nay là tự cô dâng đến cửa, đương nhiên trong đó cũng có phần là anh ép buộc, Tô Dịch Văn cảm thấy mình không cần phải cố kiềm chế nữa, anh muốn có!

Đào Nhạc mở to mắt nhìn gương mặt anh đang dần tiến đến gần, bàn tay to sau lưng cô cũng bắt đầu hoạt động, lòng bàn tay cực kì nóng, dù cách một lớp vải vẫn có thể cảm nhận được.

Không được!

“Ừ ừ”, bụng Đào Nhạc đột nhiên lên tiếng, phá tan bầu không khí mờ ám một cách vô duyên, môi Tô Dịch Văn cũng vừa vặn dừng cách môi cô chừng một milimet.

Hai người nhìn nhau thật lâu, động tác gì cũng đứng hình, thế giới lại êm đẹp.

“Em đói bụng rồi.” Tô Dịch Văn lên tiếng trước, y như đang lên án cô.

“Tôi chưa ăn cơm tối.” Đào Nhạc nói ra sự thật, gói mỳ chính là chứng cứ.

Cứ duy trì tư thế ôm nhau cả buổi, chân Đào Nhạc đã sớm tê cứng, Tô Dịch Văn cũng đã nhận ra, chậm rãi buông lỏng, thậm chí còn ôm cô đặt trên ghế sofa.

“Em đợi đó, tôi đi nấu cơm cho em.”

Nói xong câu đó, Tô Dịch Văn liền quay vào trong bếp.

Đào Nhạc nghi ngờ có phải mình nghe lầm không, vừa nãy anh ta còn mang dáng dấp một tên cầm thú ăn thịt người, giờ lại thay đổi ba trăm sáu mươi độ, có thể nói nấu cơm cho cô sao?

Nhưng sự thật chứng minh, Tô Dịch Văn đang làm ‘Đầu bếp’, rửa xào chiên luộc, làm một cách hăng say. Đào Nhạc quan sát cả quá trình, e sợ cảnh trước mắt chỉ là mơ vì thời đại này đàn ông còn biết nấu ăn chỉ còn rất ít.

Không được, không được, người đàn ông này khi nãy vừa muốn làm loạn, không thể để thủ đoạn này lừa được, ai biết được trong mấy món ăn đó có hạ độc không chứ, cô không thể ăn!

Đang nghĩ như vậy, Tô Dịch Văn đã bưng lên một cái nồi nhỏ, đứng bên cạnh bàn, “Qua đây ăn cơm.”

“Không ăn!” Đào Nhạc nhất quyết cự tuyệt, cô không ngốc như vậy đâu.

Tô Dịch Văn nhìn cô hồi lâu, cũng không ép buộc, anh muốn xem cô có thể kiên trì được bao lâu, dù gì anh cũng đói bụng, dứt khoát tự mình kéo ghế ngồi ăn trước.

Quả nhiên Đào Nhạc không thể kiên trì tuyệt thực, gian nhà nhỏ như vậy, tràn ngập mùi thức ăn, bụng cô lại kêu ‘ục ục’, thật quá mất mặt.

“Em còn không chịu qua đây ăn là tôi ăn hết đấy.” Tô Dịch Văn ra tới hậu thư.

Đào Nhạc thực sự không nhịn nổi nữa, không tình nguyện ngồi vào bàn, nhận lấy chén cơm do người nào đó đưa, ăn như hổ đói, hình tượng thực nữ gì chứ, cô không cần giả vờ trước mặt anh.

Không ngờ, món ăn Tô Dịch Văn làm thật sự rất ngon, các món được chế biến cẩn thận, tỉ mỉ, cứ tưởng do nhà hàng làm.

Đào Nhạc cũng vô tình quên mất chuyện trong món ăn có hạ độc hay không, tay cô đang bưng chén cơm thứ hai, hơn nữa còn đang có ý định ăn tiếp chén thứ ba.

“Không phải em không ăn à, tại sao ăn còn hăng say hơn tôi nữa.” Tô Dịch Văn cố ý nói.

Đào Nhạc cúi thấp đầu, biết mình không có lý do gì để nói ra, nhưng vẫn cãi cố một câu, “Anh quản tôi làm gì!”

Tô Dịch Văn cười khê, “Có phải tôi làm cơm ngon lắm không?”

“Cũng tạm tạm.” Đào Nhạc nói qua quýt.

Ngay lúc Đào Nhạc nghĩ có thể yên ổn ăn xong bữa cơm, liền nghe cầm thú lên tiếng, “Em ăn xong thì phải đi rửa chén.”

“Dựa vào cái gì hả!” Cô lập tức buông đũa, nhất quyết không phục.

“Làm gì có chuyện cho ăn không vậy, tôi nấu cơm thì em phải rửa chén, trao đổi ngang hàng thôi.” Tô Dịch Văn đứng dậy, “Còn nữa, rửa chén xong phải lau khô, tôi sẽ đi kiểm tra đấy.”

Đào Nhạc không nói gì, đây đúng là người đang đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu, mà, nếu cô không rửa chén, hình như sẽ có chuyện không hay xảy ra. Rơi vào đường cùng, cô vội vàng ăn hết chén cơm, bắt đầu dọn dẹp bàn ăn, sau đó rửa chén, lau khô, tuy hơi tốn thời gian, nhưng về chất lượng cô thấy có thể cho phép thông qua.

Lúc đó Đào Nhạc cảm thấy kì lạ, Tô Dịch Văn không phải là không thể tự lo liệu cho cuộc sống sao, tại sao lại biết nấu cơm? Cũng không đúng, hình như trong vấn đề ăn và mặc thì khá được chăm chút, chiếc giường kia cũng rất sạch sẽ, còn các nơi khác trong phòng thì vẫn rất lộn xộn, thật sự là một người mâu thuẫn.

“Rửa xong rồi, anh đến kiểm tra đi.”

Đào Nhạc lau tay xong liền đi ra, thấy Tô Dịch Văn đang ngồi trên sofa đọc sách, bộ dạng hết sức chú tâm, phải thừa nhận anh rất có phong thái của người trí thức.

Tô Dịch Văn ngẩng đầu lên, “Thế à, vậy em nghỉ ngơi một chút đi, nếu như buồn chán thì đến giá sách tìm sách mà xem, muốn lên mạng cũng được, máy vi tính ở trên bàn.”

“Tôi muốn về nhà của tôi!” cô thật không muốn ở đây đối mặt với anh ta.

Tô Dịch Văn vốn không chú ý đến Đào Nhạc, tiếp tục lật sách, “Tối nay em không về được, nhân viên quản lý sáng sớm mai mới đến, em cứ ngủ ở đây đi.”

Đào Nhạc khó mà tiếp thu sự đả kích này, tại sao lại phải qua đêm ở nhà anh ta chứ, tuy rằng lần trước là bất đắc dĩ, nhưng dù sao người cũng bị thương, anh ta cũng không dám đối xử quá đáng với cô. Nhưng vừa trải qua sự nguy hiểm lúc này, làm sao cô dám ngủ cùng một gian nhà với anh.

“Không được, tôi phải về, có chết tôi cũng không ở lại đây!”

“Tùy em, ngủ ngoài đường cũng được, chỉ là mùa hè hơi nhiều muỗi, lại nóng nữa...” Tô Dịch Văn làm như nhớ đến điều gì đó, đứng dậy đi đến bên tường tắt máy quạt rồi lại đến bàn trà cầm điều khiển xoay xoay trong tay, tủm tỉm nhìn Đào Nhạc, “Ở đây tôi còn có máy điều hòa nữa.”

Đào Nhạc không tin liền nhìn lên phía bên trái tường, thật sự có máy điều hòa. Ngó xung quanh, hình như nhà anh ta còn lớn hơn nhà cô một chút, ít ra cái nhà bếp cũng có thể gọi là nhà bếp, không như cái kệ bếp của cô.

“Tô Dịch Văn, dựa vào đâu mà điều kiện của anh còn tốt hơn tôi, tại sao tôi không có máy điều hòa?” Đào Nhạc chất vấn.

“Bởi vì tôi là kiểm sát viên, đãi ngộ đương nhiên tốt hơn em.” Thái độ Tô Dịch Văn đặc biệt cao ngạo.

Đúng là phân biệt đối xử, cách nhau một cái hành lang chính là cách một trời một vực, Đào Nhạc chỉ là giai cấp bình dân, còn Tô Dịch Văn có thể gọi là tầng lớp thượng lưu trong xã hội.

Đào Nhạc không thèm quan tâm, thực sự trong công việc cô không thể so sánh với anh, nhưng cô tin sớm muộn gì cũng sẽ vượt qua thành tích của anh.

“Em tự mình xem đi, nhà tôi lớn như thế, em muốn ngủ trên giường tôi cũng nhường cho em.”

Đào Nhạc không thể quyết định, không phải vấn đề ngủ lại nữa, mà là không an tâm về người đàn ông này.

Tô Dịch Văn như hiểu rõ suy nghĩ của cô, mỉm cười, “Yên tâm đi, tôi vẫn chưa có ý định ăn em đâu, ăn tâm ngủ ngon là được rồi, những chuyện khác sau này nói tiếp.”

Còn có sau này? Đầu óc nhỏ bé của Đào Nhạc căng thẳng, chẳng lẽ cái chuyện ‘Đe dọa sự trong trắng’ sau này sẽ lại xảy ra?

Đào Nhạc nói rõ ràng, “Tô Dịch Văn, tôi đã nói với anh rồi tôi thích con gái, vì vậy anh đừng phí công sức nữa, tôi không vừa mắt loại ông già như anh đâu.” Cô chỉ hy vọng dùng cách thức này để đẩy lùi anh.

“À, tôi biết, em không cần nhắc lại.” Tô Dịch Văn chăm chú đọc sách, ngay cả ngẩng đầu nhìn cô cũng không làm.

“Tóm lại, sau này nếu anh còn làm loại chuyện... chuyện như vừa nãy thì tôi sẽ không khách sáo!” Đào Nhạc đỏ mặt nói.

Lần này cuối cùng Tô Dịch Văn cũng chịu ngược lên nhìn cô, đẩy đẩy gọng kính, giọng nhẹ nhàng, “Tôi tùy lúc sẽ đón tiếp. Nhưng trước tiên em phải luyện tập tán đả cho tốt, sau này tôi đỡ phải đánh gãy mất tay em.”

Được, khiêu khích chứ gì, Đào Nhạc gật đầu, “Tô Dịch Văn, chúng ta chờ mà xem!”

“Ừm, tôi nghe rồi, không cần lớn tiếng như thế.” Giọng Tô Dịch Văn vẫn nhẹ nhàng như trước, chỉ là Đào Nhạc không phát hiện thấy anh vẫn cúi đầu mỉm cười.

Mặc kệ nói như thế nào, anh cùng cô cãi vã cả đêm, tạm thời ‘Sống yên ổn với nhau’...

Chương 24

Dịch & Edit: *Mọi Mọi đáng iu và chị*

Buổi sáng, Đào Nhạc trưng đôi mắt gấu trúc đi làm.

Không sai, đêm qua cô mất ngủ, phải nói là cố ý mất ngủ để cảnh giác tên cầm thú chung phòng. Tuy rằng cô biết tay chân mình không thể so với anh về độ nhanh nhẹn, nhưng ít nhất vẫn có thể giữ được tỉnh táo. Vì vậy mỗi khi cơn buồn ngủ kéo đến, Đào Nhạc liền nhéo bắp đùi một cái, bây giờ chỗ đó cũng đã bầm tím.

Vất vả lắm mới đợi tới khi trời sáng, cô nhanh chân nhanh tay rời giường, thấy Tô Dịch Văn vẫn còn đang nằm ngủ trên tấm thảm. Đào Nhạc đến gần, nghe thấy âm thanh hít thở bình thản, thấy cả quần thâm trên mắt anh, anh ta dường như đã quen thức đêm. Không phải vì công việc mà là để đọc sách. Thật ra khi nhìn gần thế này, hình dáng lúc anh ngủ cũng không đáng ghét lắm, thậm chí...

Tất cả hình ảnh tối hôm qua đều hiện ra trước mắt Đào Nhạc, cô vừa nhớ đến thì mặt liền đỏ, tim đập nhanh, lắc lắc đầu rồi vùng bỏ chạy. Hiện tại anh đối với cô mà nói, còn kinh khủng hơn cả bệnh SARS.

Cũng may nhân viên quản lý đã tới, Đào Nhạc cầm lấy chìa khóa, cũng nói cả chuyện sửa bóng đèn, sau đó lập tức chạy về nhà trong kí túc của mình. Nhìn lại căn nhà của mình, cô nhớ tới căn nhà cao cấp của Tô Dịch Văn, tuy không sạch sẽ lắm nhưng điều kiện lại rất tốt, có máy điều hòa thật thoải mái, đúng là phân biệt đối xử. Không thêm suy nghĩ nhiều nữa, Đào Nhạc thay quần áo, đánh răng rửa mặt, sau đó vội vàng đẩy cửa chạy nhanh đến cơ quan.

Dù thế nào đi nữa, kể từ bây giờ cô chỉ muốn một mình đi làm!

Nhưng hiệu quả làm việc hôm nay kém đi rõ rệt, mắt cô lim dim, cứ ngáp ngáp dài, cả người muốn oặt như cây cải, ngay cả đánh máy cũng không có sức lực.

Có người gõ bàn cốc cốc, ngẩng đầu nhìn thì chính là trưởng phòng Vu, Đào Nhạc vội vàng chấn chỉnh tinh thần, “Chị Vu, sao thế ạ?”

Trưởng phòng Vu vốn muốn nói điều gì đó, thấy tinh thần Đào Nhạc không tốt, liền hỏi, “Tiểu Nhạc, em có chỗ nào khó chịu phải không?”

“Không sao ạ, tối qua em ngủ không ngon nên mới mệt vậy.” Đào Nhạc chỉ có thể giải thích như vậy.

“Em xem em kìa, bên mép vẫn còn dính kem đánh răng, con gái lớn thế mà không chú ý hình tượng gì cả.”

Trưởng phòng Vu vừa nói, mặt Đào Nhạc liền đỏ, lấy tay lau sạch, đều do cô ra khỏi nhà mà không nhìn qua gương, nói cho cùng cũng là do Tô Dịch Văn làm hại cô.

“Được rồi được rồi, tiểu Nhạc, lần sau đừng để chuyện này xảy ra, nếu để cấp trên thấy thì ảnh hưởng không tốt.” Rốt cuộc thì trưởng phòng Vu cũng là người lớn nhất phòng nên đối với việc công không thể qua loa.

Đào Nhạc thấy vẻ mặt nghiêm túc của cấp trên, cúi đầu, “Em biết rồi ạ, sau này em sẽ chú ý.”

Trưởng phòng Vu trả lời một tiếng rồi vào phòng làm việc, lát sau lại trở ra, trên tay còn mang theo một túi đồ đặt trên bàn Đào Nhạc, “Trên lý thuyết thì trường hợp của em vẫn còn hơi sớm, nhưng ý của đương em chị cũng hiểu được, cho nên em cứ mặc bộ đồng phục này trước đi, rất cần thiết cho hình ảnh phòng chúng ta.”

Đào Nhạc nhìn bộ đồng phục, tâm trạng phức tạp, nói cho cùng cô cũng là dựa vào quan hệ mới được vào đây, mặc bộ đồng phục này cũng thật khó khăn.

Trưởng phòng Vu ngẫm nghĩ rồi nói: “Hay là bây giờ em đi thay luôn đi, còn nữa tóc em hết giờ làm hôm nay cũng nên đi sửa lại, chị biết mấy cô gái trẻ bọn em thích đẹp, nhưng đặc thù công việc của chúng ta, không thể để mái tóc nhuộm, em hiểu rõ chưa nào?”

Đào Nhạc im lặng, thật ra cô cũng không để ý đến chuyện làm đẹp, chỉ là lúc tốt nghiệp cô đã tiêu tiền cho việc nhuộm tóc, bây giờ đành phải phục tùng mệnh lệnh cấp trên trở về với hình tượng ban đầu. Đợi trưởng phòng Vu rời khỏi, cô nhìn khắp phòng đều thấy toàn những người thế hệ 6X, sao mà cứ cảm thấy mình đang có xu hướng phát triển giống bọn họ quá.

Buổi trưa, ở căn tin.

Lúc này Đào Nhạc đã thay đồng phục của viện kiểm sát, áo sơ mi màu xanh, váy ngắn màu đen, trước ngực có một huy hiệu màu đỏ, nhìn thế nào cũng thấy bản thân giống một cô thu ngân trong siêu thị.

Đào Nhạc bưng khay cơm tìm chỗ trống ngồi xuống, không quên lấy sổ sách luôn mang theo bên người ra. Từ lúc vào viện kiểm sát, cô đã hình thành thói quen mỗi ngày đều ghi sổ sách, chỉ tiêu hằng ngày đều được ghi lại. Không còn cách nào, ai bảo bây giờ bản thân cô phải tự lực cánh sinh chứ.

Sữa rửa mặt, giấy vệ sinh, xà phòng...Đào Nhạc một tay cầm bút một tay cầm đĩa, bận rộn chết đi được.

“Chỗ này có ai ngồi không?”

“Không—” chữ ‘người’ vẫn chưa kịp thốt ra, Đào Nhạc nhướng mắt lên, chỉ thấy Tô Dịch Văn đặt khay cơm xuống ngồi phía đối diện, còn mang theo bộ mặt như đòi nợ.

Chỉ là cô ghi sổ sách quá nhập tâm, quên nghe rõ giọng nói kia, để anh ta ngồi vào chỗ trống, bây giờ e là có chạy cũng không kịp rồi.

“Tại sao sáng nay không gọi tôi dậy mà đã đi rồi?” Chỉ trách anh tối qua bận làm việc, thoáng cái đã ngủ quên, lúc thức dậy đã không thấy bóng dáng cô đâu.

Mấy lời này nghe thế nào cũng thấy không thích hợp. Đào Nhạc hừ nhẹ, “Có thể người nào đó đang trong mộng đẹp, tôi không dám tùy tiện quấy rầy.”

Tô Dịch Văn cười cười, giả vờ muốn lấy cuốn sổ trên bàn, “Đang viết cái gì thế, cho tôi xem với.”

Đào Nhạc vội vàng rút lại, “Không phải chuyện của anh!”

Tô Dịch Văn cũng không cưỡng ép, tiếp tục ăn cơm.

Vốn tưởng rằng anh ta sẽ hỏi vài câu nữa, không ngờ anh ta lại bỏ qua nhanh như vậy. Đào Nhạc chớp chớp mắt, ngẫm nghĩ, cuối cùng không tình nguyện hỏi một câu: “Tô Dịch Văn, tiền lương một tháng của anh bao nhiêu vậy?”

Người nào đó dừng lại, ngẩng đầu lên, trong tích tắc cặp mắt kính lại lóe sáng, anh nhếch miệng, “Em hỏi chuyện này để làm gì?”

“Tôi...Tôi muốn biết!” Đào nhạc dừng dừng mà nói, “Nhân viên công vụ các anh không phải đều trả lương công nhật sao, ai biết anh có nhận hối lộ tham ô hay không.”

“Em cảm thấy ở viện kiểm sát mà hỏi vấn đề này có thích hợp à, có cần đợi lát nữa tôi dẫn em đến cục tham ô xem thử không?” Tô Dịch Văn đùa .

“Không nói thì không nói, có gì hay đâu chứ.” Đào nhạc trầm nghĩ, lương của anh ta chắc chắn không cao bao nhiêu, nếu không sao còn ở cái loại kí túc xá thế này, rồi dùng xe công nữa chứ?”

Tô Dịch Văn càng có hứng thú mà nhìn Đào Nhạc, “Em quan tâm đến tiền như vậy, có phải tình trạng kinh tế của em đang khó khăn không? Chắc sẽ không như vậy đâu, không phải bài luận văn kia đã mang đến cho em một khoảng tiền thưởng sao? Bây giờ còn có tiền lương, theo lý thuyết mà nói——”

“Sức tưởng tượng của anh thật phong phú, làm kiểm sát viên đúng là uống phí tài năng rồi, sao không đi làm biên kịch ấy.” Đào Nhạc cắt ngang, nhưng trong lòng lại thiếu tự tin, cô cũng không thể để Tô Dịch Văn phát hiện tình cảnh túng quẫn hiện tại của mình.

“Em nghiêm túc như vậy làm gì chứ, tôi chỉ là đùa một chút.” Ánh mắt Tô Dịch Văn chợt lóe sáng, “A, em mặt đồng phục rồi à?”

Đào Nhạc trong giây lát vẫn không theo kịp lối suy nghĩ của anh, vội ngồi thẳng người, “Phí lời, anh muốn cười thì cứ cười đi, tôi biết nhìn mình rất khó coi.” Dù gì theo như tính cách Tô Dịch Văn thì sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào có thể đùa bỡn cô.

“Sao lại nói như vậy, tôi nghĩ nó rất hợp với em, không phải tôi cũng đang mặc đây sao.” Giọng Tô Dịch Văn nghiêm túc, “Nhìn thế này, chúng ta rất giống mang áo cặp đó.”

Đào Nhạc chưa từng thấy qua người không biết xấu hổ đến mức này, nếu ở đây không phải là viện kiểm sát, cô thật muốn ném cái khay cơm qua đó.

“Kiểm sát Tô, thì ra anh thích ghép cặp nha, chỉ cần mặc bộ đồng phục này thì thành một cặp với anh, vậy trong viện kiểm sát của chúng ta những người như vậy quá nhiều rồi.” Cô không tin mình không nói lại anh ta.

Quả nhiên Tô Dịch Văn không nói tiếng nào, Đào Nhạc cho rằng mình nắm phần thắng, trong lòng cười thầm.

“Ý em là thấy tôi đi cùng người khác không có gì đáng quan trọng?” Giọng nói Tô Dịch Văn rất nhẹ nhàng.

Đào Nhạc không biết vì sao anh lại đột nhiên hỏi vấn đề này, vẻ mặt nghiêm túc, vốn là cô muốn nói anh ta thích cặp với ai thì cứ đi với người đó, không phải là chuyện của cô, nhưng không biết tại sao lại nói không nên lời.

Đào Nhạc cúi đầu, “Tôi không biết!” Cô liền móc vôi vàng mấy muống cơm, ăn xong liền nhanh chân chạy đi.

Tô Dịch Văn nhìn cô đi xa, biến mất ở lối rẽ, anh cũng không gọi theo cô, chỉ im lặng nhìn chằm chằm về hướng ấy rất lâu.

...

Sau giờ làm, chuyện đầu tiên Đào Nhạc làm là đến tiệm cắt tóc, trưởng phòng Vu cũng đã nhắc nhở rồi, cần phải tạo nên hình ảnh nhân viên công vụ nghiêm túc.

Cho nên ở trong tiệm cắt tóc cũng đã gần ba tiếng, mái tóc thẳng của Đào Nhạc trở về màu đen vốn có, cô tự đánh giá bản thân mình bề ngoài thì khá nhận, nhưng con người bên trong lại thô bạo.

Tóc đã sửa rồi, nhưng lại mất thêm hai tờ tiền nữa, lòng đau như cắt, giống với những gì Tô Dịch Văn đã nói về tình cảnh túng thiếu của cô, hơn nữa cứ tiếp tục như vậy thì ngay cả chuyện ăn cũng trở thành vấn đề lớn rồi. Hít một hơi, Đào Nhạc ra khỏi tiệm cắt tóc, thôi kệ, thuyền đến đầu cầu tự nhiên sẽ thẳng, thực sự nếu không được nữa thì cùng lắm cô sẽ thương lượng với ba, ra điều kiện cũng được, tóm lại lúc cần thiết cũng cần được gia đình tiếp tế một chút.

Nghĩ vậy, Đào Nhạc xoay người đi thẳng về hướng kí túc xá, nhưng chưa được vài bước thì cô dừng lại, nhìn thấy trước cửa một cửa hàng băng đĩa nào đó treo biển ‘Tuyển nhân viên tạm thời’, đúng là ông trời không phụ lòng người, cơ hội kiếm tiền của cô đã đến rồi.

Đào Nhạc mở cửa bước vào, quan sát bên trong, ánh đèn âm u mờ ám đáng sợ, chỉ thấy toàn các kệ đĩa mà không thấy ông chủ đâu.

“Có ai không?” Đào Nhạc hỏi to.

Trả lời cô lại là những cơn hô hấp dồn dập, đây rõ ràng là âm thanh nam nữ đang xx. Đào Nhạc cũng không phải đứa trẻ ba tuổi, rất nhanh liền phản ứng biết chuyện gì đang xảy ra, cô vừa định đi, đột nhiên thấy sau quầy hàng xuất hiện một người đàn ông cao gầy, để râu quai nón, mang một chiếc áo phà cách rộng thùng thình, nói dễ nghe một chút thì đó là nghệ thuật, thực tế chính là nhếch nhác.

Người đàn ông đó khoảng ba mươi tuổi, nhìn Đào Nhạc, “Muốn thuê đĩa sao?”

Đào Nhạc nghĩ mình đã bị phát hiện rồi, như vậy cứ hỏi thăm về chuyện nhân viên tạm thời luôn thể. Cô vừa cười vừa đi lên phía trước, không cần thận nhìn vào màn hình của chiếc tivi nhỏ, trong đó đôi trai gái đang hăng say quấn lấy nhau, thì ra vừa nãy là âm thanh ở đây phát ra, báo hại cô cứ tưởng ông chủ đang diễn thực tế chứ. Đào Nhạc vội vàng lướt qua, “Cái đó, ở đây anh đang tuyển nhân viên tạm thời phải không?”

Người đàn ông gật đầu, “Cô muốn làm?”

Đào Nhạc do dự một chút, “Ở chỗ của anh cụ thể là làm việc gì?”

Người đàn ông bước ra khỏi quầy hàng, chỉ vào kệ đĩa, “Chính là cho thuê đĩa phim, khách hàng muốn loại nào cô chỉ cần đăng kí một chút là được rồi, đĩa cho thuê có nhiều loại khác nhau, chuyện này từ từ rồi cô sẽ hiểu rõ.”

Thì ra đơn giản như vậy, nhưng bây giờ còn ai đi mượn đĩa phim mà xem nữa chứ, trên mạng có cả đồng tha hồ để xem.

Người đàn ông nhìn Đào Nhạc từ trên xuống dưới, “Còn là sinh viên sao, muốn làm thêm à?”

Đào Nhạc cũng không phủ nhận, dù gì đến lúc khai giảng cô cũng là nghiên cứu sinh, bây giờ có làm thuê thì cũng là đi làm thôi, còn về công việc ở viện kiểm sát tạm thời chưa nên nói đến.

“Vậy anh sắp xếp thời gian làm việc như thế nào, ban ngày tôi không làm được.” Đào Nhạc hỏi.

Người đàn ông cột lại mái tóc, “Nếu muốn làm ca tối thì làm ba tiếng, mười giờ tan ca, tiền lương chỉ có sáu trăm, cô mới vào làm nên lương không thể cao hơn.”

Đào Nhạc cân nhắc một chốc, tuy hơi ít tiền một chút, nhưng cũng có thể đối phó với sinh hoạt trong một tháng, còn có tiền lương ở viện kiểm sát, học phí không thành vấn đề.

“Được, ngày mai tôi đến làm, xưng hô với anh thế nào ạ?”

Người đàn ông lại bước vào quầy hàng, “Gọi anh Cường là được, không phải ngày nào tôi cũng ở đây, tôi có cửa tiệm trong phạm vi bốn con đường ở thành phố này, tôi phải đi xem xét từng nơi.”

“À, thế tôi có cần biết sơ qua nghiệp vụ hay gì gì đó nữa không, anh nói trước cho tôi biết với.”

Anh Cường nhìn cô một hồi, chỉ vào màn hình chiếc TV nhỏ hỏi, “Biết ai làm diễn viên chính phim này không?”

Hả? Đào Nhạc có chút mờ mịt vì trên màn hình là hình ảnh cặp nam nữ đang quấn quýt nhau suốt mồ hôi, cô tình nguyện xem phim G chứ cũng không muốn xem loại phim này đâu.

“Ngay cả nữ diễn viên này mà cô cũng không biết?” Anh Cường lại hỏi một câu.

Đào Nhạc rất thành thật gật đầu, cô cũng không phải đàn ông, mắc mớ gì mà đi nghiên cứu loại chuyện này chứ.

Anh Cường thở dài, lấy bìa đĩa từ trong quầy hàng, chỉ vào đó rồi nói, “Chuyện em cần làm chính là việc này, phải nhớ rõ các cô diễn viên, em nói thử ai là Sora Aoi, ai là Muto?”

13. Chương 25-26

Chương 25

Dịch & Edit: *Mọi Mọi đáng iu và chị*

Đào Nhạc thấy vẻ mặt anh Cường nghiêm túc như giám khảo đứng sau quầy hàng, cúi đầu nhìn kĩ bìa đĩa in hình mấy cô diễn viên ánh mắt mơ màng, đáng người làm người khác phải tức giận...Đào Nhạc, mày vẫn còn tâm trạng nghiên cứu đáng người mấy cô này à, bây giờ đang kiểm tra nghiệp vụ!

“Xem ra cô thật sự không biết rồi.” Anh Cường hình như không vừa lòng lắm đối với tình huống này.

Miệng Đào Nhạc lẩm bẩm, “Tôi có phải đàn ông đâu chứ.”

Anh Cường phẩy phẩy tay, “Được rồi được rồi, tốt nhất cô nên nhớ cho hết gương mặt các cô diễn viên, nếu không khách hàng nói gì, cô cũng trả lời không được, công việc kinh doanh của tôi biết làm sao đây.”

Đào Nhạc vừa nghe, cảm thấy kì quái, “Vẫn còn có người thuê loại phim này à?”

“Cô đúng là nói thừa!” Vẻ mặt anh Cường rõ ràng đang cười Đào Nhạc hiểu biết kém cỏi.

“Tôi nghĩ bây giờ người ta xem trên mạng là phổ biến nhất.” Đào Nhạc nói lí nhí.

Anh Cường đem cất mấy bìa đĩa, cười thô bỉ, “NO, em gái sai rồi, online không an toàn, còn dính virus nữa. Có rất nhiều người tìm đến cửa hàng này đấy, hơn nữa còn là sinh viên như em gái vậy. Đĩa ở cửa hàng của tôi không chỉ cho thuê mà còn bán lẻ nữa.”

Ý định của Đào Nhạc bắt đầu lung lay, một cô sinh viên như cô đi bán đĩa phim A, hướng hồ còn đang làm việc trong viện kiểm sát, chuyện này nếu để đồng nghiệp trong cơ quan nhìn thấy, còn không xảy ra chuyện mới là lạ.

“Suy nghĩ kĩ chưa, buổi tối tới trông tiệm giúp tôi ba tiếng, em không làm gì hết lại còn thoải mái tìm phim để xem, về phần tiền lương tôi có thể tăng thêm chút ít cũng được.”

Nói đến mức này rồi, Đào Nhạc cắn răng một cái, “Như vậy đi, tôi làm thử một tuần trước, còn mấy người anh nói khi này tôi đều không biết nhưng tôi sẽ cố nhớ rõ từng người.”

“Được được được, cứ theo lời cô nói, nhưng tôi nhắc nhở cô trước, mấy bìa đĩa tôi đưa cô xem khi này, không thể tùy tiện lấy ra, trừ khi khách hàng đến nói tên mới lấy hình ra cho họ xem diễn viên là ai.”

Lúc anh Cường nói điều này có vẻ cẩn thận, nhưng Đào Nhạc cũng không suy nghĩ nhiều, cô chỉ lo tính toán chi tiêu sinh hoạt, thế nên sau này khi xảy ra chuyện, cô hối hận cũng đã muộn rồi.

Xem như đã có thêm việc bán thời gian, lúc Đào Nhạc trở về kí túc xá cũng đã là mười giờ tối. Đang định tìm chìa khóa mở cửa, phía sau liền có tiếng người gọi cô.

“Sao về nhà trễ thế?”

Đào Nhạc xoay người, thấy Tô Dịch Văn đứng tựa cửa, gương mặt mang theo vẻ tức giận, cô nhú mày, “Lẽ nào tôi không có được một chút sinh hoạt riêng vào buổi tối sao?”

Tô Dịch Văn không nói, nhìn cô, cười một cách kì lạ, “Làm lại tóc rồi hả?”

Đào Nhạc bị anh nhìn chằm chằm nên cả người đều mất tự nhiên, quay đầu lại nói, “Là trưởng phòng Vu yêu cầu, nói là hình tượng của tôi có chút vấn đề.” Cô cố ý không nhắc đến việc làm thêm.

Tô Dịch Văn đến gần, vuốt tóc cô nhẹ nhàng, rất mềm mại bóng mượt. Đào Nhạc lại càng giống như chú mèo con đang được chủ nựng nịu, cả người đờ ra. Anh sừng sực nhìn cô, “Như vậy càng tốt, có chút thùy mị nữ tính.”

Đào Nhạc vội vặn lại, “Tôi có chỗ nào không nữ tính chứ!”

“Bộ dạng hiện tại của em là không nữ tính đó.” Tô Dịch Văn trực tiếp chỉ ra, “Còn nữa, sau này đừng có một tiếng cũng ‘Ông đây’ hay ‘Bà đây’, em cũng nên bớt cãi nhau với người khác.”

Đối mặt với sự thuyết giáo của Tô Dịch Văn, Đào Nhạc chỉ biết im lặng, anh ta chắc chắn là Đường Tăng chuyển thế, mới nhiều đây tuổi đã thích cảm rằm, nhưng cô lại không phải Tôn Ngộ Không, đánh không lại võ taekwondo của anh ta nên đành yên lặng chịu đựng giọng nói ma lực của anh ta làm sụp đổ.

Đào Nhạc thở dài, “Kiểm sát Tô, anh nói xong chưa vậy, thời gian cũng không còn sớm nữa, chúng ta tạm biệt chúc ngủ ngon tại đây đi ha.”

Tô Dịch Văn kéo cô lại, “Đào Nhạc, ngày mai tôi phải đi Bắc Kinh công tác, đoán chừng đi cũng mất một tuần mới về.”

Nói như vậy nghĩa là sẽ có vài ngày không phải thấy mặt tên cầm thú, cũng có nghĩa là không còn áp bức. Trong lòng Đào Nhạc liên tục tung hoa, bên tai vang lên bài hát ăn mừng của chế độ nông nô, ánh sáng rực rỡ đời cô cũng đã đến rồi.

“Trong thời gian này em nhất định phải biết an phận một chút, đừng mang rắc rối cho tôi nữa.” Lời nói này của Tô Dịch Văn rõ ràng là đang nhắc tới sự kiện ảnh gây scandal lần trước.

Đào Nhạc lập tức bày ra bộ mặt sáng lạn nhất, cũng học theo kiểu mắt phát sáng của người nào đó, “Điều này anh cứ yên tâm, làm gì còn có chuyện rắc rối như thế xảy ra chứ, ở viện kiểm sát anh có nhiều tai mắt, tôi rất hiểu mà.”

“Ừm, vậy thì tốt rồi.”

Tô Dịch Văn cười nhẹ, không hề do dự, nghiêng người chạm vào môi cô. (First kiss á, cóa cũng như không)

Sự việc xảy ra trong nháy mắt, vẻ mặt Đào Nhạc hoảng sợ, chỉ biết mở to mắt khó tin nhìn anh, ngay cả nói chuyện cũng không cất nổi giọng.

Ngược lại Tô Dịch Văn lại rất thích vẻ mặt ngốc nghếch, ngờ nghệch hiện tại của cô, véo má cô một cái, cười thật vui vẻ, “Em phải ngoan ngoãn đó, chờ tôi trở về.”

Đào Nhạc khó khăn lắm mới lấy lại tinh thần, mặt đỏ bừng, “Tôi tôi tôi vào nhà trước.” Cô lập ba lần từ ‘Tôi’, ngay cả nhìn anh cũng không dám, cấp tốc lấy chìa khóa mở cửa chui tọt vào nhà.

Đứng sau cánh cửa, Đào Nhạc không còn sức lực ngồi bệt xuống đất, có thể mang máng nghe được tiếng bước chân và tiếng đóng cửa.

Tô Dịch Văn, nụ hôn khi nãy, bọn họ...

Đào Nhạc vui đầu, mà đầu óc cô cứ ù ù, tình huống như vậy có lẽ là ngoài khả năng khống chế của cô. Giống như lần trước ở nhà anh, thực tế là đã có sự bất thường, anh thích cô sao, nếu không tại sao đột nhiên anh hôn cô, còn cả chuyện anh vì cô mà chỉnh sửa luận văn, cuống cuồng lo lắng khi cô gặp rắc rối... Rất giống với những vấn đề cô từng nghĩ tới từ lâu, nhưng cô đối với những chuyện tình cảm này lại rất chậm chạp, cũng rất ngại ngần lên tiếng hỏi.

Môi cô vẫn còn lưu lại cảm giác ấm áp mềm mại, Đào Nhạc chỉ biết bản thân rõ ràng hơi luyến tiếc, phải nói là thật sự rất lưu luyến. Được rồi, thực ra cô cũng có chút thích anh, cho dù bản chất của anh là cầm thú, nhưng cũng không đến nỗi quá tệ.

Mà thôi, chờ tên họ Tô kia về nhất định phải nói chuyện rõ ràng, không thể để anh ta dễ dàng lợi dụng như vậy!

Cứ như vậy, sau sự kiện nụ hôn bất ngờ, Tô Dịch Văn đã đi công tác.

Nhưng cũng bắt đầu từ đêm đó, Đào Nhạc liên tục hôn vía lên mây, xảy ra không ít chuyện trong lúc làm việc. Tô Dịch Văn quả nhiên là tên đàn ông gây tai họa, rõ ràng khiến cô để tâm đến mất hồn. Cũng có vài lần cô muốn gọi điện thoại cho anh hỏi thăm, nhưng lại không có can đảm bấm nút gọi, cô biết anh rất bận, làm gì có thời gian để nghe. Cho dù anh có nghe, cô phải nói gì đây, trước đây hai người không hề hòa thuận với nhau, bây giờ cô ngoan ngoãn nghe lời anh thì lại thấy có chút đạo đức giả..

Ngược lại hề có thời gian rảnh là Tô Dịch Văn liền gọi, giọng vẫn bình tĩnh, chỉ hỏi xem cô có ngoan ngoãn hay không, Đào Nhạc cảm thấy có lẽ cách yêu của mấy ông già hơi khác với thanh niên, cách yêu của họ mang tính hàm súc, vậy thì cô cũng sẽ không biểu lộ nhiều, phung phí lắm.

Mặt khác, Đào Nhạc bắt đầu đi đến cửa hàng băng đĩa làm việc. Anh Cường muốn cô nhớ rõ mấy cô diễn viên kia, đặc biệt là tên tuổi và diện mạo, cô đã lên mạng tìm về đủ cả, chẳng mấy chốc vượt qua thời gian thử việc, chỉ có thể nói rằng để kiếm tiền ở thời đại này thực sự không dễ dàng chút nào.

Qua vài ngày, Đào Nhạc đã quen việc, anh Cường cũng ít khi tới, anh ta chỉ lo đi đến bốn cửa hàng khác trong thành phố. Dù gì thì phần lớn thời gian cô cũng dành để đọc sách, không thì tìm bìa đĩa, tất nhiên là không phải loại phim A. Về phần khách hàng, cũng có vài người đến nói rõ muốn thuê loại phim này, lúc đầu Đào Nhạc cũng hơi mắc cỡ, nhưng lâu dần cũng thành mặt dày, tự an ủi bản thân đây là vì sự nghiệp học hành cao cả.

Thế mà, ngay trong đêm hôm đó Đào Nhạc đã phải chịu đau khổ.

Chính là ngay lúc ăn bánh bột lọc, Đào Nhạc đang nhìn chăm chăm màn hình TV, cô thấy phim Avatar cũng không hay lắm, nội dung chỉ nên đánh giá hạng ba, chỉ có kĩ thuật 3D là tuyệt vời.

Cửa bị đẩy ra, Đào Nhạc vốn không để ý, chỉ hô lên một câu “Muốn thuê phim gì, mời quý khách tự xem.” “Đồng chí.”

Có người gõ gõ quầy hàng, Đào Nhạc ngẩng đầu, thấy ngay có mấy người đàn ông mặc đồng phục, thấy khách đông cô lập tức đứng lên.

“Các vị có chuyện gì sao?” Đào Nhạc nuốt vội miếng bánh bột lọc cuối cùng, mắt chớp chớp, nếu cô đoán không lầm họ thuộc đội quản lý thị trường.

Quả nhiên người đàn ông kia xuất trình giấy chứng nhận và công văn, “Là thế này, chúng tôi muốn kiểm tra xem các sản phẩm băng đĩa của cửa hàng có vi phạm lệnh cấm hay không.”

Đào Nhạc biết ngay bọn họ đến đây không phải là chuyện gì tốt mà, nghĩ đến mớ đĩa phim A của anh Cường, cô phải làm sao cho tốt đây.

Không đợi Đào Nhạc trả lời, mấy người kia liền bắt đầu lục soát, giống như thổ phỉ đang càn quét qua mấy cái kệ đĩa. Đào Nhạc vẫn chưa gặp phải tình huống này lần nào, cô liền nói với người đàn ông, “Cửa hàng này không phải của tôi, dù sao ông cũng nên đợi ông chủ đến rồi nói tiếp được không?”

“Xin lỗi, chúng tôi cũng là làm việc công, xin hãy phối hợp.” vẻ mặt người đàn ông kia lạnh băng, vốn không quan tâm đến sự kháng nghị của Đào Nhạc.

Đào Nhạc bị mấy người đàn ông kéo ra khỏi quầy hàng, cô vùng vẫy, “Các người đang chấp hành pháp luật hay cướp đoạt hả, thả tôi ra!”

Thế mà bọn họ vẫn mặc kệ Đào Nhạc, trực tiếp đặt cô ngay cửa, lại quay vào tiếp tục càn quét một trận. Đào Nhạc che mắt lại, vậy thì nguy rồi, mấy cái đĩa anh Cường giấu thế nào cũng bị lục soát thấy.

“Đội trưởng, có phát hiện!”

Có người mở mấy cái hòm được giấu sâu trong cửa hàng, người đàn ông bọn họ gọi là đội trưởng đến xem, tất cả đều là đĩa phim A, trùng mắt với Đào Nhạc, “Đây là cái gì!”

Đào Nhạc lập tức xua tay, “Đây, đây...tôi chỉ là nhân viên làm thêm, ông hỏi ông chủ ấy.”

“Ông chủ đâu?”

“Tôi giúp ông gọi điện thoại.” Đào Nhạc làm bộ muốn lấy di động ra.

“Không cần nữa, trước tiên cô phải đi cùng chúng tôi đến đồn.” Vị đội trưởng lấy đĩa phim xem xét, “Cô có biết đây là gì không?”

Không phải đĩa phim A à, Đào Nhạc thầm nghĩ, cô lắc đầu.

“A, là phim của Nhật vừa sản xuất, vậy cô chẳng phải đang ghi âm và ghi hình văn hóa phẩm đồi trụy sao, là buôn lậu, có biết không!” Buôn lậu? Đào Nhạc khó tin liền nhìn mấy cái bìa đĩa cứng đẹp đẽ, giờ cô mới nhận ra sự việc nghiêm trọng, là anh Cường dụ cô cùng phạm tội, thế mà cô còn ngu ngốc hồ đồ giúp hắn ta kiếm tiền.

Nói xong, người đàn ông đó lệnh một tiếng, có vài người đến mang Đào Nhạc đi theo, cô sợ đến nổi bật khóc, “Các người lắm to rồi, tôi vốn không biết mấy chuyện này, tôi không phải chủ cửa hàng!”

“Đừng lời thôi, đi đến đồn trình bày là rõ ngay!”

Bên ngoài có vô số người vây xem, cứ như vậy, Đào Nhạc cùng mấy hòm phim A bị đẩy lên xe cảnh sát. Âm thanh ồn ào khắp phố, tiếng khóc lóc âm ỉ hòa với tiếng còi xe cảnh sát xa dần dần...

Chương 26

Dịch & Edit: Mọi Mọi đáng iu

Đồn cảnh sát, trong phòng thẩm vấn nào đó.

“Cô và người gọi là anh Cường có quan hệ thế nào, số đĩa đó từ đâu đưa đến?” Cảnh sát A hỏi.

Đào Nhạc lau nước mắt, “Tôi nói rồi tôi chỉ là nhân viên làm thêm, mỗi ngày đến trông cửa hàng giúp anh ta ba tiếng, tôi căn bản là không biết những...chiếc đĩa đó được đưa từ đâu đến, các ông bắt nhầm người rồi!”

“Cô xem đi, trong sổ sách còn ghi lại số đĩa được bán lẻ, bên trên có rất nhiều hình ảnh đồi trụy, cô không biết sao?” Cảnh sát B hỏi.

“Tôi không biết, các ông hỏi tôi bao nhiêu lần rồi, tôi đã nói là không biết mà, trong thành phố này anh Cường còn có bốn cửa hàng, các ông đến đó bắt hấn ta đi, bắt tôi đến đây làm gì!” Đào Nhạc gào to, hiện tại cô không có cách gì để liên lạc cho gia đình.

Cảnh sát A thấy thái độ Đào Nhạc cứng rắn như vậy, giọng bắt đầu hung dữ, “Tốt nhất cô nên thành thật khai báo, là con nhà tử tế. không lo học hành đằng hoàng lại lo học cách phạm pháp!”

Đào Nhạc kích động liền bật người đứng lên, lại bị cảnh sát đứng phía sau ép ngồi xuống, “Các ông đã bắt nhầm người, bây giờ còn tra tấn bức cung, tôi hoàn toàn có thể kiện các ông!”

“A, cũng biết chút ít luật pháp hả.” Cảnh sát B khinh miệt nhìn Đào Nhạc, cô nói tên Cường còn cửa hàng khác trong thành phố à, chúng tôi đã đến rồi, ở đó vốn không hề mở cửa, hấn ta sớm đã bỏ trốn rồi. Tôi khuyên cô nên ngoan ngoãn hợp tác với chúng tôi, khai ra tất cả những chuyện hấn đã nói với cô, như vậy còn có thể giảm tội cho cô.”

“Hấn ta chuyện gì cũng không nói, ông muốn tôi khai cái gì!” Đào Nhạc tức đỏ mắt, “Tôi nói tất cả cảnh sát các người đều là óc bả đậu, nếu tôi buồn lậu, còn có thể nghênh ngang ngồi trong cửa hàng đợi các người tới bắt hả?”

Hai người cảnh sát cùng im lặng, thì thầm với nhau vài câu. Đào Nhạc nhìn họ tức đến nổi thở hồng hộc, nếu cô được ra ngoài nhất định sẽ kiện mấy ông cảnh sát này.

“Cô ở đây đợi một chút!”

Quăng ra câu nói, hai người cảnh sát đóng cửa ra ngoài, chỉ để lại mình Đào Nhạc ngồi trong phòng thẩm vấn. Nói cho cùng cô cũng chỉ là một cô gái nhỏ, nhìn bốn vách tường trắng xóa xung quanh, càng ngày càng thấy sợ, cô học pháp luật học cả tán đả, thời điểm quan trọng lại chẳng dùng được cái nào, vô duyên vô cớ gặp phải loại chuyện xui xẻo này. Trong căn phòng trống trải, không hề có sinh khí, càng tạo cảm giác sợ hãi như bị toàn bộ màn đêm nuốt lấy. Trong đầu cô chỉ có một hình ảnh duy nhất, nếu anh biết hiện tại cô đang trong tình trạng này, chắc chắn sẽ tức giận, thế nhưng cô lại rất muốn gặp anh.

Tô Dịch Văn, anh ở đâu rồi...

Cửa mở, có người bước vào. Đào Nhạc ngẩng đầu, nhìn bộ sắc phục kia, thất vọng, thế nhưng nhìn kĩ lại, là gương mặt trắng nõn của tên nhóc yêu nghiệt, rõ ràng là Hàn Húc.

“Đào Nhạc?” Cậu hình như có chút bất ngờ, tại sao cô lại xuất hiện ở đây.

Đào Nhạc gượng gượng cười chào hỏi, “Là mỹ nhân đó à, bọn họ cử cậu tới thẩm vấn tôi sao?”

Hàn Húc ngồi xuống, thấy sắc mặt cô trắng bệch, vốn định cười nhạo vài câu, nhưng giờ phút này lại chẳng còn hứng thú trêu chọc nữa. nghe đồng nghiệp bên ngoài bàn về vụ án này, cậu cũng muốn vào xem tình hình thế nào, không ngờ lại gặp cô.

“Đã có chuyện gì xảy ra, tại sao cô lại gây chuyện để bị bắt vào đây, bọn họ nói cô buồn lậu.”

Vừa nghe đến hai chữ ‘Buồn lậu’, nước mắt Đào Nhạc liền rơi xuống, “Tôi không có...tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết khi đang ở cửa hàng tôi làm thêm, bọn họ đột nhiên tới bắt tôi đi.”

“Thế nhưng những bộ phim kia đúng là được mang từ nước ngoài về, cô học pháp luật làm gì mà ngay cả chuyện này cũng không biết phân biệt!”

Nghe Hàn Húc trách móc, Đào Nhạc càng uất ức hơn, “Tôi học pháp luật nhưng không có học cách phân biệt đĩa phim A!”

Tuy trước đây hai người ghét nhau, nhưng hôm nay cuối cùng cũng đã có thể ôn hòa nhã nhặn nói chuyện. Suy cho cùng Hàn Húc cũng là một người đàn ông, thấy Đào Nhạc lau nước mắt. có chút khó xử, “Trước tiên cô đừng khóc nữa, cô là người vô tội thì tự nhiên sẽ được thả thôi.”

“Tôi vốn là người vô tội mà!” Đào Nhạc lặp lại.

Hàn Húc nhíu mày, thở dài, “Vấn đề là vụ án này không thuộc tổ của tôi phụ trách, bây giờ tôi không có cách nào, giờ họ cũng đã bắt cô rồi, đành phải chờ đợi vậy.”

Đào Nhạc trầm mặc, nghĩ đến bản thân đã sống hai mươi mấy năm, đêm nay lại có thể ngủ trong đồn cảnh sát, lại còn là nghi phạm, nếu để người nhà biết được cô không biết phải ăn nói thế nào nữa.

“Hàn Húc, tôi có thể gọi điện thoại về nhà không, toàn bộ vật dụng và điện thoại của tôi đều bị tịch thu hết rồi.” Đào Nhạc nhỏ giọng hỏi.

Tình huống như vậy thực ra là không được cho phép, nhưng Hàn Húc tin nếu giúp Đào Nhạc chuyện này cũng không sao, chỉ ngại theo trình tự không được làm vậy. Cậu gật đầu chấp nhận, “Tôi giúp cô lấy điện thoại về.”

Đào Nhạc thừa nhận mình có chút định kiến với tên nhóc Hàn Húc này, nhưng quan trọng là cậu ta không lợi dụng việc công để trả thù tư, cô cũng chỉ có thể dựa vào cậu ta, tên nhóc này rốt cuộc cũng có phong cách của cảnh sát nhân dân. Lại nghĩ tới mấy người trong tổ kia, bọn họ mới thật đã đạt tới cảnh giới của sĩ nhục.

Hàn Húc là cảnh sát, chỉ cần nói vài câu qua loa với đồng nghiệp là đã lấy được điện thoại cho Đào Nhạc.

“Này, tiểu Hàn, vừa nãy chiếc điện thoại này liên tục đổ chuông, tôi đoán chắc là từ nhà cô gái kia gọi đến.”

Hàn Húc nghe xong, nhìn thấy trên màn hình có hơn mười cuộc gọi nhỡ, vừa định xoay người đến phòng thẩm vấn, di động lại vang lên. Cậu do dự một chút, vẫn nên tiếp điện thoại.

“Alo, Đào ?Nhạc, em ở đâu rồi, tại sao không nghe điện thoại tôi gọi?”

Là giọng đàn ông, rất lo lắng, Hàn Húc tưởng người nhà của cô, liền trả lời, “Xin chào, xin hỏi anh có phải người nhà của Đào Nhạc không?”

Tô Dịch Văn sửng sốt, không ngờ là một người đàn ông nghe máy. Anh xong việc lập tức trở về, vì muốn gặp cô trước tiên. Nhưng đợi thật lâu cũng không thấy người đâu, gọi nhiều lần cũng không ai nghe điện thoại, anh chưa từng gấp rút như vậy bao giờ, nhưng bây giờ đột nhiên lại có dự cảm không hay.

“Anh là ai?” Tô Dịch Văn trầm giọng hỏi.

Có lẽ chỉ là quan hệ đồng nghiệp, Hàn Húc có thể nghe thấy sự đề phòng của đối phương, thậm chí có hơi khó chịu. Cậu không nghĩ nhiều, “Tôi là cảnh sát, Đào Nhạc xảy ra chút chuyện.”

“Cô ấy bị làm sao?” Tô Dịch Văn biết nếu không phải chuyện lớn sẽ không phải tới đồn cảnh sát, anh dứt khoát cầm lấy chìa khóa, trực tiếp đóng cửa ra khỏi kí túc xá.

Hàn Húc đương nhiên nghe được âm thanh đó, hỏi anh một câu, “Anh có phải người nhà cô ấy không, nếu được xin anh đến đây một chuyện.”

“Tôi đang trên đường đến, rốt cuộc cô ấy đã xảy ra chuyện gì vậy?” Tô Dịch Văn hỏi ngược lại Hàn Húc.

“Nói trong điện thoại không rõ ràng, anh cứ đến đây thì biết ngay...”

Hàn Húc vẫn chưa nói xong thì điện thoại đã cúp, cậu cứ nghĩ mãi không biết người này có thật là người nhà của Đào Nhạc không...

Lại nói về Đào Nhạc, hiện tại cô vẫn ở trong phòng thẩm vấn, lấy nước mắt lau mặt, đối với những chuyện thế này đối lại là người khác cũng không thể bình tĩnh được. Nếu không phải bị mẹ gây áp lực, cô phải tự mình gánh học phí thì cô sẽ không đi đến nơi đó làm thêm, giúp tên Cường khốn kiếp kia giấu hòm phim A, cô học pháp luật nhưng cũng không khác mấy so với người không học. Đào Nhạc không phải sợ hãi vì phải ngồi trong phòng này mà là cô đã bị phóng viên chụp ảnh rất nhiều, có nhiều cảnh sát lại thích bức cung, vu oan giá họa, với võ công thuộc loại mèo què ba chân như cô làm sao có thể chống lại những người chuyên nghiệp đó chứ.

Lúc Hàn Húc đi vào không quên mang theo hộp khăn giấy và một ly nước, cậu cũng thấy bản thân không còn bình thường, bản thân làm gì phải tốt với nghi phạm như vậy.

“Lau mặt đi, uống thêm chút nước nữa này.” Hàn Húc đặt ly nước xuống bàn, đưa di động cho cô, “Vừa này có người nhà cô gọi đến, tôi nghe điện thoại, anh ta bảo đang trên đường tới đây.”

Đào Nhạc nhìn sơ qua, không nghĩ ngợi nhiều, đối mặt với ly nước, đôi mắt khóc sưng mọng còn mang theo cả tơ máu.

Hàn Húc chưa từng thấy bộ dạng cô thế này bao giờ, sự hung hăng lúc trước khi cãi nhau cũng đã biến mất, hẳn là cô đã bị dọa không nhẹ.

“Tôi biết cô không buồn lậu, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Đào Nhạc “Ừ” một tiếng, bây giờ cô chỉ nghĩ đến việc chờ người nhà cô đến đây, có thể nộp tiền bảo lãnh là tốt nhất.

Hàn Húc thấy cô không phản ứng gì thêm, lại nói tiếp, “Tôi vừa hỏi qua đồng nghiệp, bọn họ nhận được đầu mối mới nên đang trên đường bắt tên Cường, thực ra hẳn ta đang đi buôn lậu, cho nên chỉ cần bắt được hẳn là có thể trả lại sự trong sạch cho cô.”

Cậu thật sự không biết cách an ủi người khác, chỉ là nghĩ sao nói vậy.

“Hàn Húc, cảm ơn cậu.” Cô đột nhiên nói.

Hàn Húc bất ngờ khi cô cảm ơn, mặt không hiểu sao lại đỏ ửng, dừng dừng nói, “Tôi, tôi không phải giúp cô, hết lần này đến lần khác, tôi vẫn nhớ là do cô, nếu không thì tôi đâu có bị phạt!”

Đào Nhạc nhoẻn miệng, “Nhóc con không dễ thương chút nào!”

“Dù sao tôi cũng là đàn ông, còn là cảnh sát, cô đừng có luôn miệng nhóc con hay mỹ nhân nữa có được không!” Người nào đó bắt đầu kháng nghị.

“Chuyện này cậu không xen vào được, dù gì chúng ta cũng xem như đánh nhau xong mới biết là bạn, sau này nếu có chuyện gì cần chị giúp đỡ, cứ nói một tiếng.” Đào Nhạc nghĩ tên nhóc xấu xa này ngoài trừ hơi ác miệng thì bản chất cũng không tệ.

“Chẳng phải cô chỉ lớn hơn tôi một tuổi sao, chị chị gì hử, ông đây không thừa nhận!”

“Nói cậu không dễ thương thật đúng là —— “

Đang nói, cửa phòng thẩm vấn “Ầm!” một tiếng, gần như là bị đá văng ra.

Đào Nhạc theo bản năng quay đầu lại, đã thấy Tô Dịch Văn trên người còn đang mặc bộ vest đen, vẻ mặt nghiêm túc, ngay cả mắt kính cũng ánh lên tia nhìn lạnh lùng.

Đương nhiên, cô không thể thấy được sự lo lắng ẩn chứa trong mắt anh, chỉ cảm nhận được cả người anh đang tràn đầy lửa giận, cô rùng mình một cái, tại sao lúc trước muốn thấy Tô Dịch Văn, nhưng khi người thật xuất hiện, cô lại cảm thấy như sắp đến giờ khắc cô đi chết vậy...

14. Chương 25-26

Chương 25

Dịch & Edit: *Mọi Mọi đáng iu và chị*

Đào Nhạc thấy vẻ mặt anh Cường nghiêm túc như giám khảo đứng sau quầy hàng, cúi đầu nhìn kĩ bìa đĩa in hình mấy cô diễn viên ánh mắt mơ màng, dáng người làm người khác phải tức giận...Đào Nhạc, mày vẫn còn tâm trạng nghiên cứu dáng người mấy cô này à, bây giờ đang kiểm tra nghiệp vụ!

“Xem ra cô thật sự không biết rồi.” Anh Cường hình như không vừa lòng lắm đối với tình huống này.

Miệng Đào Nhạc lẩm bẩm, “Tôi có phải đàn ông đâu chứ.”

Anh Cường phẩy phẩy tay, “Được rồi được rồi, tốt nhất cô nên nhớ cho hết gương mặt các cô diễn viên, nếu không khách hàng nói gì, cô cũng trả lời không được, công việc kinh doanh của tôi biết làm sao đây.”

Đào Nhạc vừa nghe, cảm thấy kì quái, “Vẫn còn có người thuê loại phim này à?”

“Cô đúng là nói thừa!” Về mặt anh Cường rõ ràng đang cười Đào Nhạc hiểu biết kém cỏi.

“Tôi nghĩ bây giờ người ta xem trên mạng là phổ biến nhất.” Đào Nhạc nói lí nhí.

Anh Cường đem cất mấy bìa đĩa, cười thô bỉ, “NO, em gái sai rồi, online không an toàn, còn dính virus nữa. Có rất nhiều người tìm đến cửa hàng này đây, hơn nữa còn là sinh viên như em gái vậy. Đĩa ở cửa hàng của tôi không chỉ cho thuê mà còn bán lẻ nữa.”

Ý định của Đào Nhạc bắt đầu lung lay, một cô sinh viên như cô đi bán đĩa phim A, huống hồ còn đang làm việc trong viện kiểm sát, chuyện này nếu để đồng nghiệp trong cơ quan nhìn thấy, còn không xảy ra chuyện mới là lạ.

“Suy nghĩ kĩ chưa, buổi tối tới trông tiệm giúp tôi ba tiếng, em không làm gì hết lại còn thoải mái tìm phim để xem, về phần tiền lương tôi có thể tăng thêm chút ít cũng được.”

Nói đến mức này rồi, Đào Nhạc cắn răng một cái, “Như vậy đi, tôi làm thử một tuần trước, còn mấy người anh nói khi nãy tôi đều không biết nhưng tôi sẽ cố nhớ rõ từng người.”

“Được được được, cứ theo lời cô nói, nhưng tôi nhắc nhở cô trước, mấy bìa đĩa tôi đưa cô xem khi nãy, không thể tùy tiện lấy ra, trừ khi khách hàng đến nói tên mới lấy hình ra cho họ xem diễn viên là ai.”

Lúc anh Cường nói điều này có vẻ cẩn thận, nhưng Đào Nhạc cũng không suy nghĩ nhiều, cô chỉ lo tính toán chi tiêu sinh hoạt, thế nên sau này khi xảy ra chuyện, cô hối hận cũng đã muộn rồi.

Xem như đã có thêm việc bán thời gian, lúc Đào Nhạc trở về kí túc xá cũng đã là mười giờ tối. Đang định tìm chìa khóa mở cửa, phía sau liền có tiếng người gọi cô.

“Sao về nhà trễ thế?”

Đào Nhạc xoay người, thấy Tô Dịch Văn đứng tựa cửa, gương mặt mang theo vẻ tức giận, cô nhú mày, “Lẽ nào tôi không có được một chút sinh hoạt riêng vào buổi tối sao?”

Tô Dịch Văn không nói, nhìn cô, cười một cách kì lạ, “Làm lại tóc rồi hả?”

Đào Nhạc bị anh nhìn chằm chằm nên cả người đều mất tự nhiên, quay đầu lại nói, “Là trưởng phòng Vu yêu cầu, nói là hình tượng của tôi có chút vấn đề.” Cô cố ý không nhắc đến việc làm thêm.

Tô Dịch Văn đến gần, vuốt tóc cô nhẹ nhàng, rất mềm mại bóng mượt. Đào Nhạc lại càng giống như chú mèo con đang được chủ nựng nịu, cả người đờ ra. Anh sừng sực nhìn cô, “Như vậy càng tốt, có chút thù mị nữ tính.”

Đào Nhạc vội vặn lại, “Tôi có chỗ nào không nữ tính chứ!”

“Bộ dạng hiện tại của em là không nữ tính đó.” Tô Dịch Văn trực tiếp chỉ ra, “Còn nữa, sau này đừng có một tiếng cũng ‘Ông đây’ hay ‘Bà đây’, em cũng nên bớt cãi nhau với người khác.”

Đối mặt với sự thuyết giáo của Tô Dịch Văn, Đào Nhạc chỉ biết im lặng, anh ta chắc chắn là Đường Tăng chuyển thế, mới nhiều đây tuổi đã thích cảm rằm, nhưng cô lại không phải Tôn Ngộ Không, đánh không lại võ taekwondo của anh ta nên đành yên lặng chịu đựng giọng nói ma lực của anh ta làm sụp đổ.

Đào Nhạc thở dài, “Kiểm sát Tô, anh nói xong chưa vậy, thời gian cũng không còn sớm nữa, chúng ta tạm biệt chúc ngủ ngon tại đây đi ha.”

Tô Dịch Văn kéo cô lại, “Đào Nhạc, ngày mai tôi phải đi Bắc Kinh công tác, đoán chừng đi cũng mất một tuần mới về.”

Nói như vậy nghĩa là sẽ có vài ngày không phải thấy mặt tên cầm thú, cũng có nghĩa là không còn áp bức. Trong lòng Đào Nhạc liên tục tung hoa, bên tai vang lên bài hát ăn mừng của chế độ nông nô, ánh sáng rực rỡ đời cô cũng đã đến rồi.

“Trong thời gian này em nhất định phải biết an phận một chút, đừng mang rắc rối cho tôi nữa.” Lời nói này của Tô Dịch Văn rõ ràng là đang nhắc tới sự kiện ảnh gây scandal lần trước.

Đào Nhạc lập tức bày ra bộ mặt sáng lạn nhất, cũng học theo kiểu mắt phát sáng của người nào đó, “Điều này anh cứ yên tâm, làm gì còn có chuyện rắc rối như thế xảy ra chứ, ở viện kiểm sát anh có nhiều tai mắt, tôi rất hiểu mà.”

“Ừm, vậy thì tốt rồi.”

Tô Dịch Văn cười nhẹ, không hề do dự, nghiêng người chạm vào môi cô. (First kiss á, cóa cũng như không)

Sự việc xảy ra trong nháy mắt, vẻ mặt Đào Nhạc hoảng sợ, chỉ biết mở to mắt khó tin nhìn anh, ngay cả nói chuyện cũng không cất nổi giọng.

Ngược lại Tô Dịch Văn lại rất thích vẻ mặt ngốc nghếch, ngờ nghệch hiện tại của cô, véo má cô một cái, cười thật vui vẻ, “Em phải ngoan ngoãn đó, chờ tôi trở về.”

Đào Nhạc khó khăn lắm mới lấy lại tinh thần, mặt đỏ bừng, “Tôi tôi tôi vào nhà trước.” Cô lập ba lần từ ‘Tôi’, ngay cả nhìn anh cũng không dám, cấp tốc lấy chìa khóa mở cửa chui tọt vào nhà.

Đứng sau cánh cửa, Đào Nhạc không còn sức lực ngồi bệt xuống đất, có thể mang máng nghe được tiếng bước chân và tiếng đóng cửa.

Tô Dịch Văn, nụ hôn khi nãy, bọn họ...

Đào Nhạc vui đầu, mà đầu óc cô cứ ù ù, tình huống như vậy có lẽ là ngoài khả năng khống chế của cô. Giống như lần trước ở nhà anh, thực tế là đã có sự bất thường, anh thích cô sao, nếu không tại sao đột nhiên anh hôn cô, còn cả chuyện anh vì cô mà chỉnh sửa luận văn, cuống cuống lo lắng khi cô gặp rắc rối... Rất giống với những vấn đề cô từng nghĩ tới từ lâu, nhưng cô đối với những chuyện tình cảm này lại rất chậm chạp, cũng rất ngại ngần lên tiếng hỏi.

Môi cô vẫn còn lưu lại cảm giác ấm áp mềm mại, Đào Nhạc chỉ biết bản thân rõ ràng hơi luyến tiếc, phải nói là thật sự rất lưu luyến. Được rồi, thực ra cô cũng có chút thích anh, cho dù bản chất của anh là cầm thú, nhưng cũng không đến nỗi quá tệ.

Mà thôi, chờ tên họ Tô kia về nhất định phải nói chuyện rõ ràng, không thể để anh ta dễ dàng lợi dụng như vậy!

Cứ như vậy, sau sự kiện nụ hôn bất ngờ, Tô Dịch Văn đã đi công tác.

Nhưng cũng bắt đầu từ đêm đó, Đào Nhạc liên tục hôn vía lên mây, xảy ra không ít chuyện trong lúc làm việc. Tô Dịch Văn quả nhiên là tên đàn ông gây tai họa, rõ ràng khiến cô để tâm đến mất hồn. Cũng có vài lần cô muốn gọi điện thoại cho anh hỏi thăm, nhưng lại không có can đảm bấm nút gọi, cô biết anh rất bận, làm gì có thời gian để nghe. Cho dù anh có nghe, cô phải nói gì đây, trước đây hai người không hề hòa thuận với nhau, bây giờ cô ngoan ngoãn nghe lời anh thì lại thấy có chút đạo đức giả..

Ngược lại hề có thời gian rảnh là Tô Dịch Văn liền gọi, giọng vẫn bình tĩnh, chỉ hỏi xem cô có ngoan ngoãn hay không, Đào Nhạc cảm thấy có lẽ cách yêu của mấy ông già hơi khác với thanh niên, cách yêu của họ mang tính hàm súc, vậy thì cô cũng sẽ không biểu lộ nhiều, phung phí lắm.

Mặt khác, Đào Nhạc bắt đầu đi đến cửa hàng băng đĩa làm việc. Anh Cường muốn cô nhớ rõ mấy cô diễn viên kia, đặc biệt là tên tuổi và diện mạo, cô đã lên mạng tìm về đủ cả, chẳng mấy chốc vượt qua thời gian thử việc, chỉ có thể nói rằng để kiếm tiền ở thời đại này thực sự không dễ dàng chút nào.

Qua vài ngày, Đào Nhạc đã quen việc, anh Cường cũng ít khi tới, anh ta chỉ lo đi đến bốn cửa hàng khác trong thành phố. Dù gì thì phần lớn thời gian cô cũng dành để đọc sách, không thì tìm bìa đĩa, tất nhiên là không phải loại phim A. Về phần khách hàng, cũng có vài người đến nói rõ muốn thuê loại phim này, lúc

đầu Đào Nhạc cũng hơi mắc cỡ, nhưng lâu dần cũng thành mặt dày, tự an ủi bản thân đây là vì sự nghiệp học hành cao cả.

Thế mà, ngay trong đêm hôm đó Đào Nhạc đã phải chịu đau khổ.

Chính là ngay lúc ăn bánh bột lọc, Đào Nhạc đang nhìn chăm chăm màn hình TV, cô thấy phim Avatar cũng không hay lắm, nội dung chỉ nên đánh giá hạng ba, chỉ có kĩ thuật 3D là tuyệt vời.

Cửa bị đẩy ra, Đào Nhạc vốn không để ý, chỉ hô lên một câu “Muốn thuê phim gì, mời quý khách tự xem.”

“Đồng chí.”

Có người gõ gõ quầy hàng, Đào Nhạc ngẩng đầu, thấy ngay có mấy người đàn ông mặc đồng phục, thấy khách đông cô lập tức đứng lên.

“Các vị có chuyện gì sao?” Đào Nhạc nuốt vội miếng bánh bột lọc cuối cùng, mắt chớp chớp, nếu cô đoán không lầm họ thuộc đội quản lý thị trường.

Quả nhiên người đàn ông kia xuất trình giấy chứng nhận và công văn, “Là thế này, chúng tôi muốn kiểm tra xem các sản phẩm băng đĩa của cửa hàng có vi phạm lệnh cấm hay không.”

Đào Nhạc biết ngay bọn họ đến đây không phải là chuyện gì tốt mà, nghĩ đến mớ đĩa phim A của anh Cường, cô phải làm sao cho tốt đây.

Không đợi Đào Nhạc trả lời, mấy người kia liền bắt đầu lục soát, giống như thổ phỉ đang càn quét qua mấy cái kệ đĩa. Đào Nhạc vẫn chưa gặp phải tình huống này lần nào, cô liền nói với người đàn ông, “Cửa hàng này không phải của tôi, dù sao ông cũng nên đợi ông chủ đến rồi nói tiếp được không?”

“Xin lỗi, chúng tôi cũng là làm việc công, xin hãy phối hợp.” vẻ mặt người đàn ông kia lạnh băng, vốn không quan tâm đến sự kháng nghị của Đào Nhạc.

Đào Nhạc bị mấy người đàn ông kéo ra khỏi quầy hàng, cô vùng vẫy, “Các người đang chấp hành pháp luật hay cướp đoạt hử, thả tôi ra!”

Thế mà bọn họ vẫn mặc kệ Đào Nhạc, trực tiếp đặt cô ngay cửa, lại quay vào tiếp tục càn quét một trận. Đào Nhạc che mắt lại, vậy thì nguy rồi, mấy cái đĩa anh Cường giấu thế nào cũng bị lục soát thấy.

“Đội trưởng, có phát hiện!”

Có người mở mấy cái hòm được giấu sâu trong cửa hàng, người đàn ông bọn họ gọi là đội trưởng đến xem, tất cả đều là đĩa phim A, trùng mắt với Đào Nhạc, “Đây là cái gì!”

Đào Nhạc lập tức xua tay, “Đây, đây...tôi chỉ là nhân viên làm thêm, ông hỏi ông chủ ấy.”

“Ông chủ đâu?”

“Tôi giúp ông gọi điện thoại.” Đào Nhạc làm bộ muốn lấy di động ra.

“Không cần nữa, trước tiên cô phải đi cùng chúng tôi đến đồn.” Vị đội trưởng lấy đĩa phim xem xét, “Cô có biết đây là gì không?”

Không phải đĩa phim A à, Đào Nhạc trầm nghĩ, cô lắc đầu.

“A, là phim của Nhật vừa sản xuất, vậy cô chẳng phải đang ghi âm và ghi hình văn hóa phẩm đồi trụy sao, là buôn lậu, có biết không!” Buôn lậu? Đào Nhạc khó tin liền nhìn mấy cái bìa đĩa cứng đẹp đẽ, giờ cô mới nhận ra sự việc nghiêm trọng, là anh Cường dụ cô cùng phạm tội, thế mà cô còn ngu ngốc hồ đồ giúp hắn ta kiếm tiền.

Nói xong, người đàn ông đó lệnh một tiếng, có vài người đến mang Đào Nhạc đi theo, cô sợ đến nổi bật khóc, “Các người làm to rồi, tôi vốn không biết mấy chuyện này, tôi không phải chủ cửa hàng!”

“Đừng lời thôi, đi đến đồn trình bày là rõ ngay!”

Bên ngoài có vô số người vây xem, cứ như vậy, Đào Nhạc cùng mấy hòm phim A bị đẩy lên xe cảnh sát. Âm thanh ồn ào khắp phố, tiếng khóc lóc âm ỉ hòa với tiếng còi xe cảnh sát xa dần dần...

Chương 26

Dịch & Edit: Mọi Mọi đáng iu

Đồn cảnh sát, trong phòng thẩm vấn nào đó.

“Cô và người gọi là anh Cường có quan hệ thế nào, số đĩa đó từ đâu đưa đến?” Cảnh sát A hỏi.

Đào Nhạc lau nước mắt, “Tôi nói rồi tôi chỉ là nhân viên làm thêm, mỗi ngày đến trông cửa hàng giúp anh ta ba tiếng, tôi căn bản là không biết những...chiếc đĩa đó được đưa từ đâu đến, các ông bắt nhầm người rồi!”

“Cô xem đi, trong sổ sách còn ghi lại số đĩa được bán lẻ, bên trên có rất nhiều hình ảnh đòi truy, cô không biết sao?” Cảnh sát B hỏi.

“Tôi không biết, các ông hỏi tôi bao nhiêu lần rồi, tôi đã nói là không biết mà, trong thành phố này anh Cường còn có bốn cửa hàng, các ông đến đó bắt hẩn ta đi, bắt tôi đến đây làm gì!” Đào Nhạc gào to, hiện tại cô không có cách gì để liên lạc cho gia đình.

Cảnh sát A thấy thái độ Đào Nhạc cứng rắn như vậy, giọng bắt đầu hung dữ, “Tốt nhất cô nên thành thật khai báo, là con nhà tử tế. không lo học hành đằng hoàng lại lo học cách phạm pháp!”

Đào Nhạc kích động liền bật người đứng lên, lại bị cảnh sát đứng phía sau ép ngồi xuống, “Các ông đã bắt nhầm người, bây giờ còn tra tấn bức cung, tôi hoàn toàn có thể kiện các ông!”

“A, cũng biết chút ít luật pháp hử.” Cảnh sát B khinh miệt nhìn Đào Nhạc, cô nói tên Cường còn cửa hàng khác trong thành phố à, chúng tôi đã đến rồi, ở đó vốn không hề mở cửa, hẩn ta sớm đã bỏ trốn rồi. Tôi khuyên cô nên ngoan ngoãn hợp tác với chúng tôi, khai ra tất cả những chuyện hẩn đã nói với cô, như vậy còn có thể giảm tội cho cô.”

“Hẩn ta chuyện gì cũng không nói, ông muốn tôi khai cái gì!” Đào Nhạc tức đỏ mắt, “Tôi nói tất cả cảnh sát các người đều là óc bả đậu, nếu tôi buồn lậu, còn có thể nghênh ngang ngồi trong cửa hàng đợi các người tới bắt hử?”

Hai người cảnh sát cùng im lặng, thì thầm với nhau vài câu. Đào Nhạc nhìn họ tức đến nổi thở hồng hộc, nếu cô được ra ngoài nhất định sẽ kiện mấy ông cảnh sát này.

“Cô ở đây đợi một chút!”

Quăng ra câu nói, hai người cảnh sát đóng cửa ra ngoài, chỉ để lại mình Đào Nhạc ngồi trong phòng thẩm vấn. Nói cho cùng cô cũng chỉ là một cô gái nhỏ, nhìn bốn vách tường trắng xóa xung quanh, càng ngày càng thấy sợ, cô học pháp luật học cả tán đả, thời điểm quan trọng lại chẳng dùng được cái nào, vô duyên vô cớ gặp phải loại chuyện xui xẻo này. Trong căn phòng trống trải, không hề có sinh khí, càng tạo cảm giác sợ hãi như bị toàn bộ màn đêm nuốt lấy. Trong đầu cô chỉ có một hình ảnh duy nhất, nếu anh biết hiện tại cô đang torng tình trạng này, chắc chắn sẽ tức giận, thế nhưng cô lại rất muốn gặp anh.

Tô Dịch Văn, anh ở đâu rồi...

Cửa mở, có người bước vào. Đào Nhạc ngẩng đầu, nhìn bộ sắc phục kia, thất vọng, thế nhưng nhìn kĩ lại, là gương mặt trắng nõn của tên nhóc yêu nghiệt, rõ ràng là Hàn Húc.

“Đào Nhạc?” Cậu hình như có chút bất ngờ, tại sao cô lại xuất hiện ở đây.

Đào Nhạc gượng cười chào hỏi, “Là mỹ nhân đó à, bọn họ cử cậu tới thẩm vấn tôi sao?”

Hàn Húc ngồi xuống, thấy sắc mặt cô trắng bệch, vốn định cười nhạo vài câu, nhưng giờ phút này lại chẳng còn hứng thú trêu chọc nữa. nghe đồng nghiệp bên ngoài bàn về vụ án này, cậu cũng muốn vào xem tình hình thế nào, không ngờ lại gặp cô.

“Đã có chuyện gì xảy ra, tại sao cô lại gây chuyện để bị bắt vào đây, bọn họ nói cô buồn lậu.”

Vừa nghe đến hai chữ ‘Buôn lậu’, nước mắt Đào Nhạc liền rơi xuống, “Tôi không có...tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết khi đang ở cửa hàng tôi làm thêm, bọn họ đột nhiên tới bắt tôi đi.”

“Thế nhưng những bộ phim kia đúng là được mang từ nước ngoài về, cô học pháp luật làm gì mà ngay cả chuyện này cũng không biết phân biệt!”

Nghe Hàn Húc trách móc, Đào Nhạc càng uất ức hơn, “Tôi học pháp luật nhưng không có học cách phân biệt đĩa phim A!”

Tuy trước đây hai người ghét nhau, nhưng hôm nay cuối cùng cũng đã có thể ôn hòa nhã nhặn nói chuyện. Suy cho cùng Hàn Húc cũng là một người đàn ông, thấy Đào Nhạc lau nước mắt. có chút khó xử, “Trước tiên cô đừng khóc nữa, cô là người vô tội thì tự nhiên sẽ được thả thôi.”

“Tôi vốn là người vô tội mà!” Đào Nhạc lặp lại.

Hàn Húc nhíu mày, thở dài, “Vấn đề là vụ án này không thuộc tổ của tôi phụ trách, bây giờ tôi không có cách nào, giờ họ cũng đã bắt cô rồi, đành phải chờ đợi vậy.”

Đào Nhạc trầm mặc, nghĩ đến bản thân đã sống hai mươi mấy năm, đêm nay lại có thể ngủ trong đồn cảnh sát, lại còn là nghi phạm, nếu để người nhà biết được cô không biết phải ăn nói thế nào nữa.

“Hàn Húc, tôi có thể gọi điện thoại về nhà không, toàn bộ vật dụng và điện thoại của tôi đều bị tịch thu hết rồi.” Đào Nhạc nhỏ giọng hỏi.

Tình huống như vậy thực ra là không được cho phép, nhưng Hàn Húc tin nếu giúp Đào Nhạc chuyện này cũng không sao, chỉ ngại theo trình tự không được làm vậy. Cậu gật đầu chấp nhận, “Tôi giúp cô lấy điện thoại về.”

Đào Nhạc thừa nhận mình có chút định kiến với tên nhóc Hàn Húc này, nhưng quan trọng là cậu ta không lợi dụng việc công để trả thù tư, cô cũng chỉ có thể dựa vào cậu ta, tên nhóc này rất cuộc cũng có phong cách của cảnh sát nhân dân. Lại nghĩ tới mấy người trong tổ kia, bọn họ mới thật đã đạt tới cảnh giới của sĩ nhục.

Hàn Húc là cảnh sát, chỉ cần nói vài câu qua loa với đồng nghiệp là đã lấy được điện thoại cho Đào Nhạc.

“Này, tiểu Hàn, vừa này chiếc điện thoại này liên tục đổ chuông, tôi đoán chắc là từ nhà cô gái kia gọi đến.”

Hàn Húc nghe xong, nhìn thấy trên màn hình có hơn mười cuộc gọi nhỡ, vừa định xoay người đến phòng thẩm vấn, di động lại vang lên. Cậu do dự một chút, vẫn nên tiếp điện thoại.

“Alo, Đào ?Nhạc, em ở đâu rồi, tại sao không nghe điện thoại tôi gọi?”

Là giọng đàn ông, rất lo lắng, Hàn Húc tưởng người nhà của cô, liền trả lời, “Xin chào, xin hỏi anh có phải người nhà của Đào Nhạc không?”

Tô Dịch Văn sửng sốt, không ngờ là một người đàn ông nghe máy. Anh xong việc lập tức trở về, vì muốn gặp cô trước tiên. Nhưng đợi thật lâu cũng không thấy người đâu, gọi nhiều lần cũng không ai nghe điện thoại, anh chưa từng gấp rút như vậy bao giờ, nhưng bây giờ đột nhiên lại có dự cảm không hay.

“Anh là ai?” Tô Dịch Văn trầm giọng hỏi.

Có lẽ chỉ là quan hệ đồng nghiệp, Hàn Húc có thể nghe thấy sự đề phòng của đối phương, thậm chí có hơi khó chịu. Cậu không nghĩ nhiều, “Tôi là cảnh sát, Đào Nhạc xảy ra chút chuyện.”

“Cô ấy bị làm sao?” Tô Dịch Văn biết nếu không phải chuyện lớn sẽ không phải tới đồn cảnh sát, anh dứt khoát cầm lấy chìa khóa, trực tiếp đóng cửa ra khỏi kí túc xá.

Hàn Húc đương nhiên nghe được âm thanh đó, hỏi anh một câu, “Anh có phải người nhà cô ấy không, nếu được xin anh đến đây một chuyện.”

“Tôi đang trên đường đến, rốt cuộc cô ấy đã xảy ra chuyện gì vậy?” Tô Dịch Văn hỏi ngược lại Hàn Húc.

“Nói trong điện thoại không rõ ràng, anh cứ đến đây thì biết ngay...”

Hàn Húc vẫn chưa nói xong thì điện thoại đã cúp, cậu cứ nghĩ mãi không biết người này có thật là người nhà của Đào Nhạc không...

Lại nói về Đào Nhạc, hiện tại cô vẫn ở trong phòng thẩm vấn, lấy nước mắt lau mặt, đối với những chuyện thế này đối lại là người khác cũng không thể bình tĩnh được. Nếu không phải bị mẹ gây áp lực, cô phải tự mình gánh học phí thì cô sẽ không đi đến nơi đó làm thêm, giúp tên Cường khốn kiếp kia giấu hòm phim A, cô học pháp luật nhưng cũng không khác mấy so với người không học. Đào Nhạc không phải sợ hãi vì phải ngồi trong phòng này mà là cô đã bị phóng viên chụp ảnh rất nhiều, có nhiều cảnh sát lại thích bức cung, vu oan giá họa, với võ công thuộc loại mèo què ba chân như cô làm sao có thể chống lại những người chuyên nghiệp đó chứ.

Lúc Hàn Húc đi vào không quên mang theo hộp khăn giấy và một ly nước, cậu cũng thấy bản thân không còn bình thường, bản thân làm gì phải tốt với nghi phạm như vậy.

“Lau mặt đi, uống thêm chút nước nữa này.” Hàn Húc đặt ly nước xuống bàn, đưa di động cho cô, “Vừa này có người nhà cô gọi đến, tôi nghe điện thoại, anh ta bảo đang trên đường tới đây.”

Đào Nhạc nhìn sơ qua, không nghĩ ngợi nhiều, đôi mắt với ly nước, đôi mắt khóc sưng mọng còn mang theo cả tơ máu.

Hàn Húc chưa từng thấy bộ dạng cô thế này bao giờ, sự hung hăng lúc trước khi cãi nhau cũng đã biến mất, hẳn là cô đã bị dọa không nhẹ.

“Tôi biết cô không buồn lậu, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Đào Nhạc “Ừ” một tiếng, bây giờ cô chỉ nghĩ đến việc chờ người nhà cô đến đây, có thể nộp tiền bảo lãnh là tốt nhất.

Hàn Húc thấy cô không phản ứng gì thêm, lại nói tiếp, “Tôi vừa hỏi qua đồng nghiệp, bọn họ nhận được đầu mối mới nên đang trên đường bắt tên Cường, thực ra hẳn ta đang đi buôn lậu, cho nên chỉ cần bắt được hẳn là có thể trả lại sự trong sạch cho cô.”

Cậu thật sự không biết cách an ủi người khác, chỉ là nghĩ sao nói vậy.

“Hàn Húc, cảm ơn cậu.” Cô đột nhiên nói.

Hàn Húc bất ngờ khi cô cảm ơn, mặt không hiểu sao lại đỏ ửng, dừng dừng nói, “Tôi, tôi không phải giúp cô, hết lần này đến lần khác, tôi vẫn nhớ là do cô, nếu không thì tôi đâu có bị phạt!”

Đào Nhạc nhoeo miệng, “Nhóc con không dễ thương chút nào!”

“Dù sao tôi cũng là đàn ông, còn là cảnh sát, cô đừng có luôn miệng nhóc con hay mỹ nhân nữa có được không!” Người nào đó bắt đầu kháng nghị.

“Chuyện này cậu không xen vào được, dù gì chúng ta cũng xem như đánh nhau xong mới biết là bạn, sau này nếu có chuyện gì cần chị giúp đỡ, cứ nói một tiếng.” Đào Nhạc nghĩ tên nhóc xấu xa này ngoài trừ hơi ác miệng thì bản chất cũng không tệ.

“Chẳng phải cô chỉ lớn hơn tôi một tuổi sao, chị chị gì hử, ông đây không thừa nhận!”

“Nói cậu không dễ thương thật đúng là —— “

Đang nói, cửa phòng thẩm vấn “Ầm!” một tiếng, gần như là bị đá văng ra.

Đào Nhạc theo bản năng quay đầu lại, đã thấy Tô Dịch Văn trên người còn đang mặc bộ vest đen, vẻ mặt nghiêm túc, ngay cả mắt kính cũng ánh lên tia nhìn lạnh lùng.

Đương nhiên, cô không thể thấy được sự lo lắng ẩn chứa trong mắt anh, chỉ cảm nhận được cả người anh đang tràn đầy lửa giận, cô rùng mình một cái, tại sao lúc trước muốn thấy Tô Dịch Văn, nhưng khi người thật xuất hiện, cô lại cảm thấy như sắp đến giờ khắc cô đi chết vậy...

15. Chương 27-28

Chương 27.1

Dịch & Edit: Mọi mọi đáng iu và chị

Hiển nhiên, không chỉ có mỗi Tô Dịch Văn đang đứng ở cửa, còn có Đội phó Vương.

Lúc này Đào Nhạc không dám đối mặt với Tô Dịch Văn, ánh mắt anh như vạn tiễn xuyên tâm, nhìn cô một cái thì nhất định sẽ bị nội thương.

“Dịch Văn, tình hình chính là như thế, chú đợi một chút tôi sẽ mang báo cáo đến đây.” Đội phó Vương nói, “Tiểu Hàn, cậu ra ngoài trước đi.”

Hàn Húc cũng không ở lại thêm, chỉ là lúc đi ngang qua Tô Dịch Văn, cậu có thể cảm nhận được rõ ràng bị người đàn ông ấy lườm một cái, cảm giác thật khó chịu.

Cửa đóng lại, bầu không khí trong phòng thăm vấn lạnh như băng, không phải do tác dụng của máy điều hòa, mà là do khí thế bức người của ai đó quá mạnh, khiến xương cốt người còn lại cũng muốn đông cứng.

Tô Dịch Văn đi thẳng tới phía trước, kéo ghế ngồi trước mặt Đào Nhạc, cũng không vội vàng mở lời.

Đào Nhạc vẫn cúi đầu, hai tay liên tục xoa xoa khăn giấy, tim đập thình thịch, có lẽ là quá hồi hộp mà lòng bàn tay ứa đầy mồ hôi.

“Ngẩng đầu lên xem nào.” Câu nói đầu tiên của Tô Dịch Văn rất bình tĩnh.

Mặc dù cô rất rất không tình nguyện, nhưng Đào Nhạc vẫn cứ thành thật nghe lời, cô đã phạm tội bây giờ lại phạm tội hơn, hai con mắt sưng to như quả hạch đào.

Tô Dịch Văn thấy bộ dạng cô thế này, lửa giận vốn đang bùng phát cũng dần lụi tàn, cuối cùng chỉ là thở dài, “Em biết sai chưa hả?”

Đào Nhạc gật đầu, giọng nói rõ ràng, “Tôi biết.”

“Em sai ở điểm nào?”

Dường như anh rất thích ngồi trong phòng này thăm vấn cô, cứ liên tiếp hết câu này đến câu khác, không hổ danh anh là kiểm sát viên, đối xử với cô y như đang thẩm vấn tội phạm. Thực ra, trong mắt anh thì hiện tại cô cũng là một người bị tình nghi buôn lậu.

Cô trả lời giống học thuộc lòng, “Tôi không nên đến đó làm thêm, không chịu học pháp luật cho tốt, còn cãi nhau với cảnh sát——”

“Sai!” Tô Dịch Văn lớn tiếng cắt ngang, “Cái sai lớn nhất của em chính là chuyện gì cũng gạ tôi!”

“Tôi không muốn gạ anh, chỉ là...” Cô tìm không ra lý do để trả lời anh.

“Chỉ là cái gì?” Tô Dịch Văn tiếp một câu, “Em có biết những chuyện này là trái phép không hả, nếu sự việc không bị phát hiện, em sẽ là tòng phạm! Tôi không biết em học cái gì suốt bốn năm trời nữa, ngay cả chuyện nhỏ vậy mà cũng không biết! Lần trước thì đánh người, lần này lại bị bắt lên đồn cảnh sát, tôi không biết em còn có thể gây nên chuyện gì nữa đây!”

Đào Nhạc chưa bao giờ thấy Tô Dịch Văn tức giận như thế, tự mình cũng thấy hối hận, khi nãy còn bị cảnh sát đối xử hung dữ, giờ lại bị anh lớn tiếng la mắng, trong lòng càng uất ức hơn. Cô không dám nhìn anh, thật khó khăn mới ngăn nước mắt không chảy ra nhưng từng giọt từng giọt vẫn rơi xuống mu bàn tay, vừa đau lòng lại thêm nhiệt độ trong phòng, cô cảm thấy như muốn chết lặng.

Tô Dịch Văn biết mình đã nói nặng với cô, nhưng anh chưa bao giờ lo lắng như lần này, nghe cô xảy ra chuyện phải vào đồn cảnh sát, anh vượt qua mấy lần đèn đỏ, có thể nhờ vào quan hệ nào anh cũng đều dùng đến, nhưng vẫn không có cách nào ngăn được nỗi lo lắng của bản thân và cơn tức giận. Anh vẫn luôn

là một người có nguyên tắc, cho dù vướng phải một vụ án khó xử thế nào đầu óc anh cũng không rối loạn, nhưng chỉ duy nhất bởi vì cô, lần đầu tiên anh mất đi vẻ bình tĩnh.

Thấy cô lại cúi thấp đầu, nước mắt cứ rơi mãi, làm cách nào cũng không ngưng lại được, anh đau lòng, bắt chấp mọi chuyện, anh ôm lấy thân thể nhỏ bé kia rất tự nhiên, cảm giác được cô giật mình, sau đó còn giương mắt nhìn anh.

“Đừng khóc nữa, được không nào?” Anh lau đi vệt nước mắt của cô, động tác dịu dàng.

Đào Nhạc chưa từng thấy bản thân mình lại vô dụng thế này, cái miệng nhanh nhẩu thường ngày cũng không dùng được, bướng bỉnh cũng chỉ là nguy trang, nhưng hôm nay ngồi trong lòng anh, cái gì cũng đều gỡ xuống hết, nói cho cùng thì cô cũng chỉ là một cô bé chưa lớn mà thôi.

“Có phải hồi nãy bị tôi hù sợ rồi phải không?” Tô Dịch Văn hơi áy náy bởi vì anh đã không kiềm chế tâm trạng thật tốt.

Đào Nhạc quệt miệng, gật đầu, nhỏ giọng tố cáo, “Anh còn hung dữ hơn đám cảnh sát đáng chết kia.”

“Bọn họ hung dữ thế nào với em?” Tô Dịch Văn hỏi nghiêm túc, sợ cô bị ăn hiếp.

“Bọn họ hù tôi, tôi cũng mắng lại hai câu, coi như không có tổn thất gì.” Đào Nhạc thấy ánh mắt anh chăm chú, đầu hơi né ra, “Tóm lại, anh vẫn là người đáng sợ nhất.”

Tô Dịch Văn khẽ cười, giọng trêu đùa, “Nếu tôi không hung dữ, làm sao em thành thật, cho nên sau này nhất định phải nghe lời, không được gây ra những chuyện thế này nữa!”

“Anh tưởng tôi muốn vậy lắm sao, nếu không phải cùng đường thì tôi cũng sẽ không bị tên Cường khốn kiếp kia lừa gạt.” Nghĩ đến việc này, Đào Nhạc cố nén giận, thật uống công cô nghĩ rằng anh ta là làm ăn chính đáng, vì muốn làm tốt công việc, cô còn cố ý lên mạng tìm hiểu tên tuổi của mấy nữ ngôi sao kia, bây giờ có muốn quên cũng quên không được rồi.

“Em cùng đường? Nghĩa là sao?” Tô Dịch Văn càng nghe càng không hiểu.

Đào Nhạc im lặng một hồi lâu, mới đem chuyện ba mẹ cô bắt cô tự đóng tiền học phí nói ra, sau đó thở dài nặng nề, “Tóm lại, tôi chắc chắn mình không phải do họ sinh ra, nếu như tôi thật sự bị ở tù, cũng là do bọn họ gây nên.”

Tô Dịch Văn xoa xoa mái tóc trên trán cô, an ủi nói, “Đừng nghĩ như vậy, ý của ba mẹ em là muốn em phải tự lập, nếu như họ không thương em, chắc là ngay đến kí túc xá của viện kiểm sát cũng không có mà ở đâu.”

“Được thôi, cứ xem như viện kiểm sát bao ăn bao ở, tôi có thể tiết kiệm được bao nhiêu tiền để đóng học phí? Lúc đó tôi nghĩ ban ngày mình làm ở viện kiểm sát, buổi tối kiếm một công việc làm thêm, như vậy còn có thể kiếm thêm một khoản tiền, đâu có nghĩ lại ra nông nổi này.” Cho dù cô không ăn không uống, cái gì cũng không tiêu xài, như vậy còn có thể đóng được cái khoản học phí chết tiệt kia, nhưng có lẽ đến lúc đó cô đã đi không nổi rồi, mà hiện tại cũng sắp phải đối mặt với cảnh tù tội.

Thấy Tô Dịch Văn không nói tiếng nào, Đào Nhạc tiếp tục nói: “Còn nữa, chuyện này anh đừng nói cho dương tôi biết, nếu không dương ấy sẽ nói với ba mẹ tôi. Đương nhiên trừ khi tôi bị ngồi tù, lúc xử án trên tòa nhớ để cho bọn họ đến đó ngồi nghe, còn nữa anh cũng đừng làm nhân viên công tố đến thẩm vấn tôi, sau này trong lòng tôi sẽ bị ám ảnh.”

Cô giống như người đang trần trối chuyện hậu sự nói ra một đồng, sau cùng chỉ nhận được một tràng cười của anh.

“Có gì đáng cười chứ.”

Tô Dịch Văn cong mắt lên, “Sẽ không bị ngồi tù, em muốn ngồi tù cũng chưa chắc vào được đâu.”

“Nhưng bây giờ thân thể tôi đâu có tự do, còn không giống như ngồi tù hay sao!” Đào Nhạc oán trách nói.

“Tôi đến đâu phải để đưa em ra.” Tô Dịch Văn nói đùa.

“Tôi cũng đâu có kêu anh tới...” Đào Nhạc hình như nghĩ ra gì đó, “Đúng rồi, tại sao anh lại đến đây!” Hàn Húc nói sẽ có người nhà đến đón cô, chắc đó là Tô Dịch Văn.

“Tôi gọi điện thoại mấy lần, em vẫn không nghe, sau đó người khác nghe máy tôi mới biết em đã xảy ra chuyện gì.” Tô Dịch Văn nhìn đến cái di động nằm trên bàn, nặng nề lên tiếng, “Tôi vẫn chưa hỏi em, có phải cậu cảnh sát kia nghe máy không?”

Lại là giọng điệu truy hỏi kiểu này, về cơ bản từ lúc bị tóm đến giờ, tinh thần và sức lực của cô đã hồi phục không ít, liền lên tiếng, “Là cậu ta nghe thì sao! Người ta có ý tốt muốn giúp tôi một chút, anh có ý kiến gì chứ!”

“Tôi nhớ là trước lúc đi, em luôn miệng nói cậu ta là kẻ thù của em, bây giờ lại chuyển thành bạn bè rồi sao? Quan hệ tình cảm giữa hai người thật là tốt đó!” Tô Dịch Văn biểu hiện cực kì bất mãn đối với loại chuyện thế này. Thực ra, trong lòng anh khá là khó chịu, khi nãy vừa bước vào cửa thấy hai người trò chuyện, hình như rất vui vẻ, bao nhiêu lo lắng của anh đều bị sự tức giận lấn át.

Đào Nhạc cười, vẻ không dám tin hỏi, “Tô Dịch Văn, đừng nói với tôi là anh đang chết chìm trong hũ dấm đó nha.” Cuối cùng cô lại nói ra mấy lời này, giọng điệu giống như ở trường học lúc trước. Nhưng, trong lòng cô lại có chút vui thích.

Tô Dịch Văn sắp lại, tay hơi dùng thêm sức ôm lấy cô, khiến cho cô không thể không dựa vào anh, anh cười xấu xa, sau cặp kính là ánh sáng rực rỡ của đôi mắt đen, trong đó có một chút háo hức không tên tràn ngập.

Đang khi Đào Nhạc cho rằng anh muốn nói gì đó, đúng lúc có người gõ cửa, nên đôi tay của Tô Dịch Văn phải buông ra. Thấy anh nhúm mày, hình như là có chút không vui, Đào Nhạc nghĩ chắc đó không phải là vì người ta đã quấy rầy họ đấy chứ.

Người vừa đi vào là đội phó Vương, chắc là vì chuyện vụ án.

“Dịch Văn, lần này thật rất xin lỗi. Tôi đã sớm nói người bên tổ chấp pháp không đáng tin, mẹ nó, làm chẳng được một chuyện tốt nào!”

Trong lòng Tô Dịch Văn hiểu rõ, liền đứng lên hỏi: “Vậy rốt cuộc thế nào, đã bắt được người chưa?”

“Có manh mối rồi, chẳng qua là người còn đang lẩn trốn.” Lão Vương cũng có chút khó xử, quay sang nhìn Đào Nhạc, “Cô nhóc này, lát nữa đi với tôi để ghi chép một chút. Yên tâm, chúng tôi biết cô không có liên can gì đến vụ án này, hơn nữa bây giờ cô còn là nhân chứng, nên cần hỏi chút chuyện, chỉ nán lại vài phút, sau đó có thể đi ngay.”

Cuối cùng Đào Nhạc cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, đừng nói là nán lại vài phút, chỉ cần không tống cô vào tù, thì hỏi cái gì cũng được.

“Anh Vương, cảm ơn, đã làm phiền anh rồi.” Tô Dịch Văn cũng yên tâm đôi chút, có thể nói vẫn phải tiếp tục nhờ cậy mối quan hệ này.

“Ôi chào, chỉ là việc nhỏ thôi.” Chú Vương nói xong liền dẫn theo Đào Nhạc ra ngoài viết báo cáo.

Cũng tốn không bao nhiêu thời gian, phần lớn chỉ hỏi về mấy cái đĩa, lần này Đào Nhạc ngoan ngoãn hợp tác, chắc do người thẩm vấn là chú Vương, Đào Nhạc cũng hơi an tâm, chuyện gì có thể nói cô cũng khai ra hết, cho nên khi cô hoàn thành thủ tục ra khỏi đồn cảnh sát cũng đã nửa đêm..

“Cuối cùng tôi cũng được tự do rồi!” Người nào đó vừa ra khỏi cửa liền vung tay la to, không thể nào so được với dáng vẻ đầm nước mắt như hoa lê thấm mưa ban nãy.

Tô Dịch Văn đứng bên cạnh cũng không biết làm sao, đành nghiêm mặt, “Em đừng có vui mừng sớm thế, tôi đoán chắc còn phải đến lần nữa đấy!”

“Đến nữa?” Đào Nhạc cảnh giác.

“Không bắt được người, em cho rằng chuyện này kết thúc vậy sao? Người của anh Vương vẫn sẽ mời em đến hỏi chuyện.”

Cũng phải, nghe Tô Dịch Văn nói vậy, chuyện này chỉ tạm gác lại thôi, cũng may cô không còn là người tình nghi mà là nhân chứng.

“Được rồi, chúng ta về nhà nào.”

Tô Dịch Văn thúc giục, anh đã bị dày vò cả đêm, lại mới trở về từ Bắc Kinh, giờ cả người cũng đã mệt lử.

Đào Nhạc “Ừ” một tiếng, ở phía sau đi theo, chưa đi được hai bước đã dừng lại, chỉ vì màn đêm trước mắt có vẻ đáng sợ. Cô chạy đến bên một chiếc bốn bánh, lặng lẽ mở cửa. Chú ý, đây không phải xe của viện kiểm sát, là xe tư nhân, còn là một chiếc Passat màu đen.

Tại sao lại là Passat! Đào Nhạc nhớ tới xe của Hứa Lăng, mới phát hiện là cùng kiểu dáng và hiệu với xe Tô Dịch Văn. Thời buổi này thịnh hành dòng xe này lắm sao, nhìn không ra nha, có nhiều nhãn hiệu như vậy, bọn họ dựa vào đâu lại chọn chung kiểu, y như đi xe cặp!

Tô Dịch Văn thấy cô vẫn ngơ ngác, “Đơ ra đó làm gì, còn không chịu lên xe.”

Đào Nhạc không biết lửa giận ở đâu lan đến, thở phì phì leo lên xe, còn mạnh tay sập cửa xe.

Tô Dịch Văn thấy vậy, quay sang nhìn cô, “Em làm sao thế? Đóng cửa mạnh tay vậy, có thù hận với chiếc xe này sao?” Anh nghĩ chắc cô phải vào đồn cảnh sát nên tâm trạng không được tốt.

Đào Nhạc không nghĩ vậy, giọng điệu xấu xa, “Anh đi xe này làm gì, xe của viện kiểm sát không phải rất tốt à!”

Tô Dịch Văn lơ mơ trả lời, “Xe của viện kiểm sát là xe công, hết giờ làm không thể lấy chạy lung tung, bây giờ đương nhiên phải lấy xe riêng ra dùng rồi.”

Anh nói cũng có lý, nhưng tại sao lại là Passat, về điểm này là cô không thể chấp nhận được. Đào Nhạc khó chịu thất vọng an toàn, “Có nhiều hiệu xe vậy, mua một chiếc Alto cũng còn mạnh mẽ hơn chiếc này!”

“Xe Passat chọc giận em hả?” Tô Dịch Văn khó hiểu.

“Nó chọc tôi giận!” Cô nói ngay sự thật.

“Vì sao?”

“Bởi vì...” Đào Nhạc nhất thời không nói ra được lý do, chẳng lẽ cô lại nói do bà chị họ đáng ghét cũng có một chiếc, cho nên cô mới tức giận, thậm chí là ghen tị? Cô quay đầu hướng cửa sổ, giọng buồn bực, “Dù gì tôi cũng không muốn thấy nó.”

Tô Dịch Văn mỉm cười, “Yên tâm, bình thường tôi sẽ không lấy xe mình chạy đâu, em không cần nói ‘không muốn thấy nó’, lần sau chúng ta sẽ đi xe bus.”

Cô biết ngay người anh ta chỉ có tiến bộ ở mỗi khoản này, nếu là nam chính trong tiểu thuyết thì người ta sẽ nói “Em không thích thì anh sẽ đổi ngay xe khác”, sự thật cho thấy tất cả đều là lừa gạt, anh ta là tên keo kiệt đáng chết!

Này này, Đào Nhạc mày có tư cách gì để người phải đổi xe vì mày, thật sự nghĩ anh ta là bạn trai mày sao?

Cứ như vậy, Đào Nhạc bị xe Passat ám ảnh suốt quãng đường, Tô Dịch Văn nói cái gì cô cũng chỉ à ừ một câu, mãi đến khi về tới kí túc xá, tâm trạng người nào đó vẫn không tốt, bởi vì phải vào đồn cảnh sát, bởi vì xe, và bởi vì đàn ông, tại sao cuộc sống cô lại trở nên thế này!

Lấy chìa khóa mở cửa, Đào Nhạc vẫn còn chìm đắm trong thế giới riêng, có người phía sau gọi cô. Nhìn quanh bốn phía, đây là nhà của cô, tại sao Tô Dịch Văn lại cùng vào?

“Em đang nghĩ gì thế, tôi gọi em mãi mà chẳng nghe trả lời.” Tô Dịch Văn nói, vừa đặt mông ngồi trên giường cô, nhắc luôn cả đôi chân dài, nghiêm nhiên cho rằng đây là nhà mình.

Đã từng thấy người mặt dày, nhưng chưa từng thấy người nào mặt dày đến vô sỉ thế này, huống hồ cô cũng khá ưa sạch sẽ, nổi giận đùng đùng bước đến lôi kéo, “Kiểm sát Tô, anh nghĩ đây là nhà anh sao, ra ngoài!”

“Nằm một chút thôi, tôi mệt rồi.” Người nào đó thuận thế lật úp người, hình như thấy rất thoải mái.

“Tôi cũng mệt!”

“Vậy nằm chung nào.” Tô Dịch Văn nói, tay còn muốn với kéo cô nhưng Đào Nhạc kịp né tránh.

“Tô Dịch Văn, đây là nhà tôi, anh lập tức ra ngoài ngay, đừng có ở đây giở trò lưu manh!” Tâm trạng cô ngày hôm nay vốn không tốt, thấy chiếc Passat lại càng giận hơn.

Lúc này Tô Dịch Văn mới ngồi dậy, nhìn chằm chằm gương mặt giận đỏ của cô, nở nụ cười, “Không phải em thích đàn ông đó chứ, còn sợ tôi giở trò lưu manh với em?”

“Đây là hai chuyện khác nhau!” Đào Nhạc dứt khoát mở cửa, “Nếu không đi tôi sẽ gọi người đến đây, cả khu nhà này đều là đồng nghiệp chúng ta, đừng trách tôi phá hỏng danh tiếng của anh.”

Tô Dịch Văn cố ý thở dài, đi tới cạnh cửa, “Được rồi, vốn định cùng bàn chuyện làm thêm với em, nếu đã như vậy thì coi như không có gì cả.”

Đào Nhạc kéo anh lại, “Làm thêm?”

“Đúng lúc tôi có việc làm thêm, tiền lương cũng khá khả quan, nếu em không hứng thú thì tôi tìm người khác.” Tô Dịch Văn giả vờ rời khỏi.

“Đợi đã.” Đào Nhạc đứng chặn trước mặt anh, “Ai nói tôi không có hứng thú chứ. Anh nói thử xem là việc gì, cần những điều kiện gì?”

Tô Dịch Văn nhìn cô từ đầu đến chân một cái, sau đó đẩy đẩy mắt kính, “Rất đơn giản, tay chân phải nhanh nhẹn một chút, đầu óc phải linh động, học vấn cũng cần ột chút, cũng không khác nghiên cứu sinh là mấy, thái độ cần phải nghiêm túc một chút——”

“Tô Dịch Văn, anh đang tìm vợ sao!” Đào Nhạc cắt ngang, cô biết ngay là anh đang đùa.

Tô Dịch Văn cúi người xuống, vò mái tóc trước trán cô, ý tứ sâu xa liền nói, “Tìm vợ thì vẫn còn hơi sớm.”

Đào Nhạc gạt bàn tay của ai đó, nhún mày, “Mấy cái điều kiện bé nhỏ kia của anh không phải để tìm vợ thì là gì chứ!”

“Đương nhiên là không phải. Tôi nói công việc làm thêm chính là đến nhà tôi dọn dẹp, giặt giũ quần áo, nấu cơm...À, đúng rồi, em không biết nấu cơm, vậy thì bỏ điều này đi...”

Anh tự nói, Đào Nhạc nhin không được lên tiếng, “Cám ơn, tôi không có hứng thú đối với công việc này.” Muốn cô làm người giúp việc của anh ta, sau này cô làm sao sống ở cái thành phố này nữa.

Tô Dịch Văn giả vờ ngạc nhiên, “Tại sao? Tôi cảm thấy công việc này đều tiện cho cả tôi và em, điều đầu tiên là chúng ta ở rất gần nhau, em chỉ cần mở cửa ra là đến được chỗ làm rồi, thứ hai ở chỗ của tôi còn có máy lạnh, em có làm việc cũng không phải đổ mồ hôi. Còn về tiền lương, cửa hàng cho thuê băng đĩa trả em bao nhiêu, thì tôi sẽ trả cho em gấp đôi, còn nữa, bữa tối đến nhà tôi ăn, cùng lắm thì em rửa chén, chỉ có vậy.”

Còn ‘chỉ có vậy’? Đào Nhạc xoay người đóng cửa vào nhà, lúc đóng cửa cô còn la to một câu, “Tô Dịch Văn, anh có bị điên cũng đừng tìm đến tôi!”

Tiếng sập cửa rất mạnh, suýt chút nữa là đập vào trán anh.

“Em có thể suy nghĩ cho kĩ, thời hạn trả lời là trưa mai.”

Tô Dịch Văn nói như vậy, trả lời anh lại là một tiếng vang lớn, có vẻ như người nào đó ở bên trong đang ném giấy vào cánh cửa. anh cười nham hiểm, rồi quay người rời đi.

Chương 28.1

Dịch & Edit: Mọi Mọi đáng iu và chị

Tại căn tin viện kiểm sát trưa thứ hai.

Tô Dịch Văn đang uống canh, dáng vẻ rất thanh thoi, chỉ nghe thấy trước mặt có vang lên một tiếng động lớn, có một người đập tay lên bàn ăn, còn gương mặt nhìn lên, trên người của chủ nhân chiếc bàn kia là một chiếc áo sơ mi xanh với chiếc váy đen, tóc buột đuôi ngựa, trang phục thì rất nữ tính nhưng lại lộ ra vẻ mặt đàng đàng sát khí.

Tô Dịch Văn rất thích thú nhìn cô, “Ồ, Đào tiểu thư, ai đã chọc giận em vậy?”

Đào Nhạc ngồi xuống, trừng mắt với gương mặt nham hiểm kia, giọng nói lạnh lùng, “Vấn đề này trong lòng mỗi người chúng ta đều đã biết rõ, trên thế giới này cũng chỉ có kẻ mặt người dạ thú nào đó mới có thể chọc giận được tôi.”

Tô Dịch Văn nhú mày, cười hì hì hỏi, “Em đến là để cho tôi câu trả lời sao?”

Giọng điệu của anh tuy rằng có mang theo chút không xác định, mà còn thêm ý châm biếm, chê cười. Đào Nhạc không vội trả lời, lấy hai tờ giấy từ trong túi ra đặt lên bàn, “Muốn tôi làm công việc này cũng được, chúng ta cần phải làm một bản hợp đồng chính thức và hợp pháp về công việc làm thêm này!”

Tô Dịch Văn cảm thấy rất thú vị, thế là xem thử hai bản hợp đồng, nhìn sơ qua, chỉ là vùng xung quanh lông mày bắt đầu nhăn lại, anh chỉ vào một điều khoản nào đó, “Cái gì mà tôi phải cách xa em ba mét!

Lúc này Đào Nhạc bắt đầu kiêu ngạo, “Chú (*) đừng kích động, tôi chỉ sợ chú giở trò lưu manh, cách xa nhau đối với ai cũng đều có lợi.” Cô nói nhẹ nhàng, thực ra cô sợ sẽ lặp lại chuyện gây nổ sừng như lần trước ở nhà Tô Dịch Văn, hiện tại cô vẫn chưa thể làm rõ mối quan hệ giữa hai người, sắp xếp thế này thật quá chính xác.

“Không giặt đồ lót?” Tô Dịch Văn tiếp tục hỏi.

“Anh thật phí lời, lỡ tôi nhiễm AIDS thì biết làm sao!” Vừa nghĩ tới chuyện phải giặt quần áo cho người đàn ông này, cả người cô đã lạnh run.

Tô Dịch Văn cố kiềm lại cơn tức giận, “Ý em là tôi bị AIDS à?”

“Điều đó làm sao tôi biết.”

Câu trả lời của cô rất vô tội, Tô Dịch Văn không muốn tiếp tục tranh cãi, nói tiếp: “Thời gian làm việc tự do, một tuần phải được nghỉ hai ngày, em nghỉ em đang làm nhân viên nhà nước hả!”

“Xin lỗi, thân thể tôi cần phải được nghỉ ngơi, anh có duyệt không nào.” Đào Nhạc cảm thấy bây giờ cô mới là đại gia, anh không đồng ý cô sẽ tìm việc khác. Hôm qua cô đã suy nghĩ vất vả cả đêm, bởi vì Tô Dịch Văn nói cũng có lý, tiền lương anh trả cũng khá quan, cô nghĩ tới nghĩ lui quyết định làm thử xem sao.

“Còn nữa, cái gì mà cà rốt, đậu cô-ve, em viết mấy thứ này vào làm gì hả?” Tô Dịch Văn nhìn bảng danh sách rau củ mà không thể giải thích nổi.

Đào Nhạc liếc anh, “Không phải anh bao cơm tôi à, đây là những món bình thường tôi không ăn, anh nhớ đừng mua đó nha.”

Tô Dịch Văn không nhìn tờ giấy đó nữa, “Yêu cầu của em cũng cao quá ha.”

“Lựa chọn của hai bên thôi, nếu anh không đồng ý thì tôi cũng không ép.” Dù thế nào cô không thể để mình chịu thiệt được.

Tô Dịch Văn im lặng một lúc lâu, bình tĩnh nói, “Cũng có thể nói, nếu tôi chấp nhận những yêu cầu này, em sẽ đồng ý làm thêm ở nhà tôi?”

“Đương nhiên rồi.” Đào Nhạc thấy bản thân vẫn nên giữ chữ tín.

Tô Dịch Văn cười mờ ám, “Được, vậy coi như thỏa thuận xong, bắt đầu từ mai em đến nhà tôi làm việc, nếu như em ăn bớt ăn xén hay làm hư đồ vật gì, tôi sẽ trừ vào lương của em.”

Anh lập tức lộ bộ mặt địa chủ, làm như nhất quyết phải bóc lột hết sức lao động của cô vậy.

Đào Nhạc lấy bút ra, “Anh yên tâm, tôi tự thấy mình mạnh mẽ hơn người nào đó không biết lo liệu cho cuộc sống, cứ nhìn anh là biết ngay.”

Tô Dịch Văn cũng không nói dông dài, lấy bút kí xoẹt một cái, “Cầm lấy.”

Đào Nhạc nhìn bản hợp đồng cả buổi, khó hiểu quay lại nhìn chủ nhân của nét chữ như gà bới hỏi, “Tô Dịch Văn, anh kí đúng tên của anh phải không?”

“Em không tin?” Tô Dịch Văn bước ra sau lưng cô, “Tốt xấu gì tôi cũng là một kiểm sát viên, tôi không biết làm mấy trò lừa gạt.”

Giọng điệu này hình như hơi tức giận, bởi vì cô nghi ngờ phẩm chất nghề nghiệp của anh. Đào Nhạc ho nhẹ hai tiếng, “Tôi không có ý đó, chỉ là nhìn không ra loại cuồng thảo này(**)”

Tô Dịch Văn rất tự nhiên gác tay qua lưng ghế của cô, chỉ một động tác đã có thể giam được cô trong một không gian nhỏ hẹp, anh cúi xuống nói bên tai cô, “Nhưng sao tôi thấy cái hợp đồng này giống như kẻ ước bán mình vậy nhỉ?”

Thái độ mờ ám như vậy, còn có hơi độc anh ta vừa mới phả bên cổ, cảm giác tê tê đại đại, cả người Đào Nhạc cứng ngắc, quay lại nhìn anh, cũng chỉ cách nhau vài centimet, cô vỡ òa tiếng, “Bộ anh tưởng mình là Hoàng Thế Nhân sao?”

“Tôi không ngại xem em là Hỉ nhi đâu.” Anh cười gian manh.

“Tôi ngại!” Đào Nhạc bắt đầu thấy hối hận khi đồng ý làm công việc này rồi, nói trắng ra thì bây giờ anh ta chính là ông chủ, chắc chắn anh ta sẽ ra sức mà chà đạp cô.

Đang nói, có người hô to gọi Tô Dịch Văn từ phía sau, người đó chính là dưỡng của Đào Nhạc. Tô Dịch Văn lại rất bình tĩnh bắt đầu tiếp chuyện, Đào Nhạc bỗng nhiên có chút xấu hổ, không biết bộ dạng lúc này của bọn họ có bị dưỡng nhìn thấy hay không.

“Ồ, tiểu Nhạc con cũng ở đây sao?”

Đào Nhạc cười lên tiếng, “Dưỡng.”

“Kiểm sát Hứa, có việc gì à?” Tô Dịch Văn hỏi.

Dưỡng do dự một chút, “Chúng ta về phòng nói chuyện.”

Tô Dịch Văn nghĩ chắc là việc công, anh dùng ánh mắt chào tạm biệt Đào Nhạc rồi ra khỏi căn tin.

Nhìn bóng dáng kia càng lúc càng xa, lại còn cái chữ kí kiểu cuồng thảo trên hợp đồng, Đào Nhạc rơi vào trạng thái vô thức, bởi vì một lần nữa cô đã quên nói chuyện rõ ràng về việc xác định mối quan hệ giữa hai người.

(*) Đào Nhạc bình thường vẫn gọi anh Văn là nhưng trong đoạn này cô lại xưng là cũng nghĩa như chữ kia nhưng mang ý chỉ bậc bề trên, tôn kính nên tớ để là “Chú” cho hợp lý.

(**) Cuồng thảo là một loại chữ cổ của Trung Quốc, các bạn cứ nhìn thì sẽ biết nó xấu như thế nào ^ ^

(***) Ai từng đọc “Chết. sắp xảy rồi” hoặc “Kế hoạch hủ nữ, bẻ thẳng thành cong” chắc sẽ biết về Hoàng Thế Nhân, ở đây tớ chỉ nhắc lại đôi chút cho bạn nào chưa rõ, Hoàng Thế Nhân là người có uy quyền và độc ác đã cưỡng bức Hỉ Nhi để sau này cô phải trở thành Bạch Mao Nữ, biết thêm chi tiết xin các bạn vui lòng hỏi bác Gút Gồ nha ^ ^

Lúc này phòng khiếu kiện cực kì bận rộn, chỉ tiêu trên tỉnh đề ra lại nặng, có vài vụ án không thể giải quyết suôn sẻ được khiến tổ tổng hợp tin tức làm việc thực sự đau hết cả đầu.

Đào Nhạc bận bịu đến tận trưa, cứ phải chạy lên chạy xuống để giao hồ sơ, lúc thì vụ án chống tham nhũng, lúc sau lại là vụ kiểm tra kỉ luật. Uống nước cũng không có thời gian, đương nhiên cô cũng lo lắng không biết sau kì thi sát hạch nhân viên công vụ, cô sẽ được điều đến bộ phận nào, nếu nói bộ phận chống tham nhũng, chắc chắn cô không làm được, ở bộ phận nhiều rủi ro hơn, lại càng không có can đảm bước vào.

Vừa đi vừa suy nghĩ, cô đã xuống tới tầng ba, không may lại đối mặt ngay với tên nhóc xấu xa nào đó.

“Ồi chà, Hàn mỹ nhân!”

Hình như Hàn Húc rất kinh ngạc, “Đào Nhạc? Sao cô lại ở đây?”

“Tôi làm việc ở đây mà.” Cô nói, rất tự hào khoe đồng phục.

Khóe miệng Hàn Húc giật giật, cười khinh thường nói, “Cô như vậy mà còn có thể làm việc ở viện kiểm sát?”

“Tại sao không thể chứ?” Đào Nhạc cũng không tức giận, vì cô biết bản thân mình cũng chẳng phải là nhân viên chính thức, liền lảng sang chuyện khác, “Đúng rồi, vụ án của tên Cường kia thế nào rồi?”

“Hình như đã trốn đến Quảng Châu rồi, chúng tôi đang định liên hệ đồn cảnh sát ở đó phối hợp bắt người.” Nói đến công việc, Hàn Húc liền trở nên rất nghiêm túc.

Đào Nhạc bất bình giận dữ, “Cái tên khốn kiếp này nếu như để tôi nhìn thấy, tôi sẽ bay qua mà tát vào mồm hắn ta cho hả giận.”

“Được rồi, sao lúc nào cô cũng đòi đánh đòi giết người ta, một chút nữ tính cũng không có.” Hàn Húc châm chọc cô.

Hình như lời này có một người khác nữa đã từng nói qua, anh ta cười chê cô không nữ tính, hơn nữa còn cấm cô cãi vả với người khác. Đào Nhạc vừa nghĩ đến ánh mắt nghiêm nghị dưới cặp kính kia, toàn thân liền run rẩy.

“Haiz, có phải đàn ông các anh đều thích thực nữ hay không?” Đào Nhạc đột nhiên hỏi một câu.

Hàn Húc choáng váng trong giây lát, hình như không ngờ được rằng cô sẽ nói đến vấn đề này, mất tự nhiên mà nhìn lại, “Không có đâu, la bặc thanh thái các hữu sở ái.”(*)

“Đúng vậy không...” Đào Nhạc ngẫm lại mấy năm nay ngoại trừ tên tiện nhân bày tỏ qua với cô, hình như thật sự không có người con trai nào có ý với cô cả, có lẽ là do tính cách của cô quá táo bạo.

Thấy Hàn Húc mang theo một tập hồ sơ vụ án, Đào Nhạc lại hỏi: “Cậu đến viện kiểm sát làm gì?”

“Có một vụ án cần đưa ra xét xử.” Hàn Húc nói, vốn muốn đi lên lầu, lại phải dừng bước, “Haiz, người đàn ông đến đón cô ngày hôm đó không phải là người nhà của cô chứ, tôi nhớ đó là thầy giáo của cô.”

“Cậu đề cập đến chuyện này để làm gì?” Đào Nhạc chột dạ, bởi vì quả thực Tô Dịch Văn đã giả mạo làm người nhà của cô.

Hàn Húc gãi gãi đầu, “Không có gì.” Thực ra cậu đang có một loại cảm giác khó nói nên lời.

“Anh ta...là do ba mẹ tôi gọi đến.” Đào Nhạc tùy tiện bịa ra một câu nói dối, “Nhưng, tôi vẫn phải cảm ơn cậu, tốt xấu gì thì cậu cũng đã lấy lại giúp tôi chiếc điện thoại.”

Hàn Húc vừa nghe xong câu này liền điên cuồng bật dậy, “Tôi nhớ kĩ từng có người nói cảnh sát chỉ biết ăn không ngồi rồi, không biết phân biệt tốt xấu trắng đen gì cả.”

Đào Nhạc tức giận trừng mắt, “Tên nhóc xấu xa nhà cậu kiêu ngạo gì chứ, coi như tôi nợ cậu một ân huệ, mời cậu ăn cơm có đủ hay không?”

“Một bữa cơm mà có thể đuổi tôi đi sao?” Hàn Húc cũng không phải một người qua loa, “Mà chuyện này nếu như để đội phó Vương biết được, tôi cũng đừng nghĩ đến việc sẽ được lẫn lộn ở đồn cảnh sát nữa.”

“Tiểu mỹ nhân, tình hình kinh tế dạo này của chị rất khá, chi bằng chị đưa cưng đến một nhà hàng ngon ngon gọi vài ba món nha.” Ai đã ép cô phải trôi nổi ở tầng lớp bần cùng này, có nhà mà không thể về.

Hàn Húc cầm tập hồ sơ phẩy phẩy lấy hơi gió, hít sâu thở mạnh rồi nói, “Chúng ta đều là người thẳng thắn, giá chót, ba món!”

“Cậu nghĩ đang đi chợ mua rau hủ, còn giá chót nữa chứ, không chấp nhận!” Giờ Đào Nhạc mới phát hiện tên nhóc này cũng thông minh lắm, lấy tay ra hiệu, “Hai món thôi, là cực hạn của tôi rồi đó!”

Hàn Húc sáng khoái trả lời, “Được, quyết định như thế, hết giờ làm gặp nhau!”

“Hả?” Đào Nhạc kéo cậu lại, “Tối nay?”

Hàn Húc cười gian manh, “Hiếm khi này này tôi không phải trực đêm, không có lần sau đâu, được không bà chị?”

Một tiếng ‘chị’ liền khiến người nào đó như nở gan nở ruột, vỗ ngực nói, “Được, không thành vấn đề! Năm giờ rưỡi, gặp ngay cổng viện kiểm sát.”

Xác nhận xong, tên nhóc Hàn Húc vui mừng như được cho kẹo, hét to vu vơ rồi chạy ù lên lầu. Đào Nhạc đứng một mình thật lâu, đột nhiên nhớ ra tối nay phải đến nhà Tô Dịch Văn giúp việc nhà, bữa cơm nay không biết có hồi lại không? Ấy da... cũng không được, trong hợp đồng của cô có viết thời gian làm việc là tự do sắp xếp, tối nay chắc không sao đâu.

Ôm tâm trạng may mắn trong lòng, Đào Nhạc về phòng tiếp tục làm việc, thoáng cái đã đến giờ tan tầm. Trước đó Hàn Húc có gọi điện thoại qua nói, cậu ta đã về tới đồn cảnh sát bàn giao công việc, giờ đang chạy qua viện kiểm sát, vừa may hai người hẹn gặp ngay cổng.

Đào Nhạc tranh thủ chạy lên thu dọn túi xách, không quên đếm lại số tiền còn lại trong bóp, tên nhóc đó chắc không có sức ăn như sư tử đâu.

Có thể do bộ dạng gấp gáp của cô làm cho trưởng phòng Vu sinh tò mò, “Tiểu Đào, em vội vàng thế làm gì vậy hả?”

“Mời cơm ạ, là để đáp trả ân huệ.” Cô không suy nghĩ gì liền nói, đeo túi ra sau lưng rồi vụt chạy đi.

Đào Nhạc mới đặt chân ra khỏi cửa, Tô Dịch Văn ở ngay phía sau lại bước vào phòng, đương nhiên hai người không chạm mặt nhau. Tô Dịch Văn nhìn khắp phòng nhưng không thấy bóng dáng ai đó, không nén được cơn tức giận, nhóc con kia lần nào cũng nhanh chân chuồn mất, uống công ngày hôm nay anh vội vàng qua quýt kết thúc công việc, muốn dẫn cô ra ngoài ăn cơm, mượn cơ ấy để xác minh mối quan hệ giữa hai người cho rõ ràng.

“Kiểm sát Tô, tới đón tiểu Đào phải không?” Trưởng phòng bước ra đã thấy ngay Tô Dịch Văn đang đứng cạnh cửa, đại thể thì bây giờ trong phòng ai cũng biết vị kiểm sát viên này có thái độ rất bất thường với Đào Nhạc.

“Cô ấy đâu rồi?” Tô Dịch Văn hỏi.

“Nói là mời người ta ăn cơm, vừa mới đi thôi.”

“Mời ai?” Tô Dịch Văn lập tức cảnh giác.

“Làm sao tôi biết, nói không chừng cậu đi đến cổng có khi gặp được đấy.”

Vừa dứt lời, liền cảm thấy như có một cơn lốc cuốn qua, bóng dáng người đàn ông nào đó đã biến mất ngay cửa, trưởng phòng Vu cứ trợn tròn mắt nhìn mãi.

Quả thực Tô Dịch Văn gặp được Đào Nhạc, chỉ là bên cạnh cô còn có một người khác, đó chính là Hàn Húc. Cách xa nhưng anh vẫn có thể thấy được nụ cười trên gương mặt cô, thì ra cảnh cô đứng cùng cậu ta lại đẹp tới mức chói mắt. Mà hai người giống như là bạn tốt của nhau, nói chuyện với về rất thân quen.

Tô Dịch Văn chỉ biết đứng ngay tại chỗ, nhìn bọn họ lên xe Taxi, từ từ khuất khỏi tầm mắt.

Trong phút chốc, anh đột nhiên nghĩ có lẽ mình đã quá tự tin rồi, luôn cho rằng cô nhất định chỉ thuộc về anh...

(*) Nguyên văn là: , tớ đã cố tra từ điển, Baidu, hỏi chị tớ nhưng vẫn không rõ nghĩa câu này, tớ để câu theo âm Hán Việt, tạm dịch theo như tớ biết thì ý nói: Mỗi người có cách yêu khác nhau, khi nào có thêm thông tin tớ update sau vậy.

16. Chương 29-30

Chương 29

Dịch & Edit: Mọi Mọi đáng iu

Bầu không khí trong bữa cơm của Đào Nhạc và Hàn Húc có thể xem như rất tốt, ít nhất hai người không đụng mặt là cãi nhau như trước, cũng có thể do từ sự kiện tên Cường kia mà Đào Nhạc đã có cái nhìn mới về cảnh sát. Cũng may tên nhóc Hàn Húc cũng biết điều, nói rằng thông cảm cho tình hình khủng hoảng tài chính của người nào đó nên chỉ chọn một quán ăn bình dân, sau khi để Đào Nhạc tỏ khí phách một hồi thì một đồng cũng không cho cô trả. Nhớ tới tên cầm thú chê bai quán ven đường kia, cô hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Ăn cơm thật ra cũng chỉ là ngồi tán dóc vài chuyện, hai người cãi nhau là điều bình thường, thế mà bây giờ lại trò chuyện giống như bạn bè, nói từ chuyện bản thân cho đến quá trình đi làm. Giờ cô mới biết thành tích của tên nhóc xấu xa ở trường cảnh sát không hề tầm thường, bởi vậy sau khi được tốt nghiệp trước thời hạn là cậu được trực tiếp điều đến bộ phận tinh nhuệ nhất của đồn cảnh sát, Thảo nào tên nhóc mới kiêu ngạo như vậy, có gan dám trêu chọc đến uy tín của cấp trên.

Trời sinh Đào Nhạc thẳng tính, mà từ ‘chị’ Hàn Húc gọi đặc biệt bùi tai, ăn một bữa cơm mà trong lòng tràn đầy khoan khoái, tâm trạng cực kì vui vẻ.

Ăn cơm xong cũng đã tám giờ tối, Đào Nhạc hốt hoảng nhớ tới hôm nay là ngày đầu tiên đến giúp việc cho nhà Tô Dịch Văn, nói thế nào cũng nhanh nhanh về mới được.

“Đào Nhạc!”

Nghe tiếng gọi, Đào Nhạc quay đầu lại đã thấy Hàn Húc đang đứng bên taxi ngoắc cô, “Chúng ta đi cùng hướng, tôi tiện đường cho cô đi chung.”

“Đúng là nhóc con tốt bụng!”

Đào Nhạc lập tức bước lên, phải biết rằng nếu đi xe bus từ đây về tới viện kiểm sát phải hơn một tiếng rưỡi đồng hồ, hơn nữa giờ cô đang có việc gấp.

“Hàn mỹ nhân. Thật không nhìn ra cậu lại là người có tình nghĩa như vậy.” Đào Nhạc khen.

Hàn Húc hừ nhẹ, “Nói thừa, tôi là đàn ông chân chính.” Ý nói cậu không thể vút một cô nữ sinh ở ven đường còn mình lại ngồi xe về.

“Không phải chỉ là một tên nhóc xấu xa sao, lại còn già mồm nữa chứ.” Đào Nhạc thấy tên mồm non đất nước này cũng rất được, chỉ là có chút tự đại, cộng thêm chút ngây thơ.

Vốn tưởng cậu ta sẽ bẻ lại hai câu, không ngờ tên nhóc lại nghiêm túc hỏi chuyện, “Haiz, tôi nói này, có phải cô muốn làm kiểm sát viên không?”

“Làm gì có, tại sao cậu lại hỏi câu này?” Đào Nhạc khó hiểu.

“Nếu không thì cô vào viện kiểm sát để làm gì chứ.” Đương nhiên Hàn Húc suy nghĩ cứ vào viện kiểm sát vì muốn trở thành kiểm sát viên, những loại công việc thế này một khi đã bước vào thì cả đời cũng không thể dứt ra được.

“Cậu tưởng tôi muốn vào viện kiểm sát lắm hả.” Nhắc đến chuyện này là Đào Nhạc lại đau lòng, “Là do gia đình tôi ép buộc, tôi không có hứng thú với công việc này, tôi muốn làm luật sư thôi.”

“Vậy là tôi không giống cô rồi, tôi toàn tâm toàn ý muốn làm cảnh sát. Người cha đáng chết của tôi muốn tôi học kinh doanh, muốn tôi học ngành tài chính gì đó, tôi không nghe lời, phản kháng cuối cùng cũng có được triển vọng tươi sáng!” Hàn Húc có vẻ tự hào khi nhắc lại lịch sử phần đầu của mình.

“Vậy à...”

“Cô không thích thì cũng đừng gượng ép bản thân, tôi thấy cô mồm mép như vậy, thực sự nên làm luật sư.” Hàn Húc thu lại vẻ mặt tươi cười, giọng nghiêm túc nói.

Đào Nhạc im lặng, nếu cô có khả năng đấu tranh thì tốt rồi, đáng tiếc cô chỉ là người miệng cộp gan thổ thối, đặc biệt là lời mẹ cô nói cũng chính là thánh chỉ, cô không dám cãi lại. Từ ngày cô đổi lòng đến viện kiểm sát làm việc thì cuộc sống cũng không hề bình yên như tưởng tượng.

Cuối cùng xe cũng chạy về tới kí túc xá.

“Cảm ơn nha, mỹ nhân!” Đào Nhạc mở cửa xe, vẫy tay chào tạm biệt.

Hàn Húc gọi với theo, “Này, còn một bữa cơm nữa, đừng quên nha!”

“Được rồi, tôi biết, không quên đâu mà!” Đào Nhạc liếc cậu ta, cô không phải là loại người keo kiệt mà.

“Khi nào rảnh tôi sẽ liên lạc với cô!”

Đào Nhạc cũng hết cách với tên nhóc lắm chuyện này, đành đồng ý, may mà cậu ta thức thời, cuối cùng cũng chịu đóng cửa xe, taxi từ từ rời khỏi kí túc xá.

Không có ánh sáng ảm áp của đèn xe, không khí u ám nhanh chóng tràn ngập, chỉ còn nghe tiếng côn trùng kêu bên tai.

Đào Nhạc không dám nán lại, nhanh chóng xoay người chạy lên lầu, nhưng chân vừa nhấc lên, đã theo quán tính mà dừng lại, xem chút cô không đứng vững.

Trước kí túc xá rõ ràng có người, dưới ánh trăng, rọi sáng một hình dáng quen thuộc, lấp lóa một tia sáng lạnh lẽo, nồng nặc mùi sát khí.

Cô sợ run cả người, nếu cô đoán không sai thì tia sáng lạnh lẽo chắc chắn là từ cặp mắt kính mà ra, còn có hình dáng kia, cô đã rất quen thuộc, chính là Tô Dịch Văn.

“Đã chịu về rồi à?” Giọng anh lạnh lùng, không có chút ngữ điệu nào.

Đào Nhạc nghe xong câu này, tại sao lại thấy giống như anh ta dừng đợi cửa chờ cô về? Cô cười cười đánh trống lảng, “Cái kia, ánh trăng đêm nay đêm thật ha.”

Tô Dịch Văn vẫn im lặng, chỉ đứng nhìn cô.

Đầu óc Đào Nhạc lập tức xoay chuyển, “Tôi lên nhà làm việc, sẽ không làm trễ nãi thời gian anh nghỉ ngơi đâu.”

Cô không đợi Tô Dịch Văn trả lời, “Phù” một tiếng chạy ù lên lầu, cô thật không muốn cãi nhau với anh ngay trước cửa kí túc xá viện kiểm sát.

Tô Dịch Văn nhìn chằm chằm bóng dáng đang chạy trốn, con người đen chột lóe sáng, gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị vẫn không có chút khởi sắc, cuối cùng anh cũng bước lên lầu.

Đào Nhạc về nhà mình dọn dẹp trước một chút, thuận tiện thay một chiếc áo T- shirt rộng rãi, cô đi đến cửa nhà đối diện.

Tay vừa chuẩn bị gõ thì cửa đã mở, Tô Dịch Văn giống như đoán biết cô đang đến đã trực tiếp cho cô giấy thông hành vào nhà.

“Vào đi.” Tô Dịch Văn xụ mặt, giọng vẫn lạnh lùng.

Ngược lại Đào Nhạc lại chẳng quan tâm tới những điều này, mà cô phát hiện anh đã tháo mắt kính, trong đầu lập tức xuất hiện hai từ ‘Quý súc’, tuy cô đã sớm rời khỏi hàng ngũ đại quân hủ nữ, nhưng trời sinh con gái vốn nhạy cảm, mỗi lần cô thấy anh tháo mắt kính, quả thực rất khác với con người bình thường.

Lòng đầy bất an, cô bước vào phòng, thái độ liền tích cực, “Tôi có kế hoạch thế này, trước tiên là giặt quần áo, sau đó quét dọn, anh thấy thế nào?”

“Tùy ý.” Tô Dịch Văn chỉ nói hai chữ, không thèm nhìn cô một cái, đi thẳng đến bàn làm việc.

Đào Nhạc tưởng Tô Dịch Văn giận vì cô đến trễ, cố không làm tổn thời gian anh ta nghỉ ngơi nữa. Nhưng cũng không hẳn như vậy, đối diện với nhà Tô Dịch Văn gần một tháng nay, cô cũng âm thầm quan sát, cuộc sống của anh rất đơn giản, thậm chí có chút đơn điệu, kí túc xá và cơ quan hai địa điểm nhưng chung một đường, nếu không phải đi công tác, thì cũng ra ngoài xã giao giống như dưỡng cô vậy.

Nói chung, mặc kệ anh ta vì sao tức giận, Đào Nhạc nghĩ chỉ cần sống thật tốt là được.

Suốt nửa tiếng, trong nhà Tô Dịch Văn không hề có tiếng nói chuyện, chỉ có tiếng nước trong nhà vệ sinh, còn có tiếng hát vu vơ như động kinh của người nào đó.

Sau khi phơi xong mấy bộ đồ, Đào Nhạc có vẻ hài lòng với thành quả của mình, đương nhiên trước đó cô đã dùng hai ngón tay gạt bỏ hết đồ lót của người đó ra ngoài, chỉ còn áo T- shirt và sơ mi. Nói thế nào thì đây cũng là lần đầu cô giặt đồ cho đàn ông, cảm giác kì quái cứ ám ảnh, gương mặt thì nóng ran.

Không suy nghĩ nhiều, cô tiếp tục ra phòng khách chiến đấu, cùng lúc liếc nhìn người nào đó đang ngồi ở bàn làm việc, đầu cúi xuống, hình như đang viết cái gì đó. Ngay từ đầu cô thực sự không có tâm trạng nào để ý đến anh, nhưng bản thân cô cũng thấy không phù hợp, tại sao một câu Tô Dịch Văn cũng không nói, giống như trong phòng chỉ có một mình cô, có chút lạnh lẽo, buồn tẻ.

Khi Đào Nhạc cầm cây lau nhà tiến gần đến vùng cấm địa của người nào đó, cô nhỏ giọng nói, “Cái kia, anh nhắc chân lên chút xíu được không.”

Tô Dịch Văn dừng tay, quay đầu nhìn cô, chân không nhúc nhích.

Đào Nhạc nắm cây lau nhà, cũng không liêu lĩnh bước qua, cô biết anh đang tức giận, nở một nụ cười rức rở nhất, “Kiểm sát Tô, có thể vui lòng nâng đôi chân ngọc ngà của ngài lên một chút được không, tiểu nhân lau một tí là OK.”

Vẫn không hề có động tĩnh, Tô Dịch Văn lại nhìn cô chằm chằm, môi nhếch lên, làm như đang chịu đựng điều gì đó.

Đào Nhạc đứng thẳng lại, quăng cây lau nhà qua một bên, “Tô Dịch Văn, tôi biết anh đang tức giận, bởi vì tôi không đến đúng giờ. Giờ tôi nhận lỗi, xin lỗi, vậy được chưa nào?”

Tô dịch Văn có vẻ rất bình tĩnh, sau cùng nở một nụ cười cực kì mờ nhạt, “Tôi tức giận? Tôi có tư cách gì chứ.”

“Vậy bây giờ anh không phải tức giận thì là gì hả?” Đào Nhạc chất vấn, càng không hiểu vì sao anh lại nói những từ như tư cách gì gì đó.

Bầu không khí lại bị đông lạnh, mang theo hai con người đang căng thẳng với nhau.

Cuối cùng Tô Dịch Văn cũng nói, “Lúc tối em đi ăn cùng với cậu cảnh sát kia đúng không?”

“Đúng vậy.” cô thành thật thừa nhận, nghĩ thầm chẳng lẽ anh ta tức giận vì Hàn Húc?

Quả nhiên giây tiếp theo Tô Dịch Văn đứng dậy, chỉ một bước đã đến gần cô, gần như là hét lớn, “Sau này ít ở cùng một chỗ với cậu ta!”

Đào Nhạc bị khí thế ngang ngược của anh làm cho hoảng sợ, vội thụt lui ra sau hai bước, “Anh sai rồi, tôi đi ăn cùng ai không phải chuyện của anh!”

“Tôi không cho phép!”

“Anh nói chuyện hợp lý một chút có được không hả, tôi mời khách ăn cơm là tự do của tôi, người ta lần trước giúp tôi, coi như tôi trả lại ân nghĩa cho họ, anh ở đâu mà có lắm ý kiến thế!” Đào Nhạc cũng nổi nóng.

Tô Dịch Văn bước tới nắm lấy tay cô, giọng khàn khàn, “Tôi có ý kiến rồi sao nào! Tôi không cho phép!”

Đào Nhạc giãy dụa, nhưng không cách nào đẩy người đàn ông trước mặt ra xa được, “Buông tay ra, anh nghĩ anh là ai hả!”

“Tôi nghĩ tôi là người đàn ông của em!”

Một câu nói, kinh thiên động địa, Đào Nhạc không kịp suy nghĩ, chỉ cảm thấy bản thân bị một lực mạnh đẩy ngã lên sofa, muốn lên tiếng lại bị một đôi môi mạnh bạo chiếm đoạt, sự việc xảy ra bất ngờ, anh mạnh mẽ cạy mở đôi môi cô, mặc sức mà tiến vào, mút mát, trêu đùa với chiếc lưỡi mềm mại của cô.

Bàn tay rắn chắc vẫn ôm chặt lấy cổ cô, không có cách nào để nhúc nhích, bàn tay kia tiến đến vạt áo cô, phủ lên phần mềm mại trước ngực cô. Tiếng nức nở ngen ngào từ cổ họng cô phát ra, Đào Nhạc không ngừng đánh anh, nhưng cũng chỉ phí sức, cả không gian tràn ngập tình | dục.

Điên rồi, bọn họ đang làm gì vậy!

Đường như nhận thấy hơi thở gấp gáp của cô gái bên dưới, anh hơi buông lỏng, không ngờ lại đổ qua lỗ tai cô.

Lòng bàn tay đau rát, Đào Nhạc trừng mắt, đôi môi sưng đỏ, “Tô Dịch Văn, anh là tên cầm thú!” Cô nói, trong lời nói có cả sự sợ hãi lẫn đề phòng, đôi mắt đen bỗng nhiên ngân ngấn nước mắt.

Tô Dịch Văn cũng ngây ngẩn cả người, anh đang muốn nói điều gì thì lại bị cô đẩy ra, thấy cô loạng choạng chạy đến cửa, anh bước lên, “Nhạc Nhạc, em nghe tôi nói—— “

Đào Nhạc thụt lùi, “Tô Dịch Văn, coi như tôi bị quỷ ám nên mới nhìn lầm anh. Anh là tên mặt người dạ thú, sau này hãy ít xuất hiện trước mắt tôi!” Nói xong, cô mở cửa chạy đi.

Căn nhà lại tĩnh mịch.

Tô Dịch Văn thần thờ dựa vào sofa, ngoảnh đầu nhìn mớ quần áo treo ngoài sân thượng, tâm trạng bỗng dưng khó chịu.

Chương 30

Dịch & Edit: Mọi mọi đáng iu và chị

Sau đêm đó, Đào Nhạc trở về nhà mình ở, chính xác phải nói là trốn về. Ba mẹ hỏi cô lý do, cô tùy tiện nói cô ở kí túc xá thì bị bệnh, nhiễm bệnh lâu ngày ngay cả thêu thào cũng không ra hơi.

Hai ông bà già nhà họ Đào cuối cùng cũng đau lòng cho con gái, không còn thái độ cứng rắn như trước nữa, bọn họ thấy sắc mặt Đào Nhạc không tốt cũng chấp nhận cho cô dọn về nhà.

Nhưng cho dù vậy, công việc vẫn như cũ, cô không thể không đến viện kiểm sát, cũng có thể nói cô không thể trốn tránh mãi được, kiểu gì cô cũng sẽ tình cờ gặp phải người kia.

Tô Dịch Văn cái đại danh này, nghiêm nhiên trở thành ác mộng của Đào Nhạc.

“Tiểu Đào.”

Trưởng phòng Vu cầm một xấp tài liệu bước đến, “Em đem những thứ này đến phòng công tố nha.”

Đào Nhạc run lên, đi phòng công tố? bây giờ cô sợ nhất cái phòng này, ngay cả đi WC cũng không dám lên tầng bốn, tình nguyện leo thêm hai tầng để đến tầng sáu.

“Chị Vu, em còn chút việc chưa làm xong...” Đào Nhạc chỉ vào máy tính, cẩn thận từ chối.

Trưởng phòng Vu đương nhiên là không vừa ý, “Mọi người đều bận rộn cả, em đưa đi mau một chút, đừng có dây dưa nữa.”

Lời của trưởng phòng cô không dám không nghe, Đào Nhạc đành cam chịu nhận lấy xấp tài liệu, thở dài, thôi kệ, gặp mặt nhau là chuyện sớm muộn gì cũng đến, cô cũng không thể tiếp tục trốn cả đời như vậy, đây cũng không phải phong cách của Đào Nhạc cô.

Được, Tô Dịch Văn, bà đây không tin anh dám hành động lỗ mãng ở nơi làm việc.

Lên đến tầng bốn, tìm Đào Nhạc đập thình thịch, nhìn tấm biển của phòng công tố, không hiểu sao cô lại khẩn trương, trong đầu cô toàn bộ đều là hình ảnh của đêm đó

Không được, Tô Dịch Văn là tên bại hoại mặt người dạ thú, anh ta đã đối với mày như vậy, mày phải nên giận dữ chứ không được lưỡng lự phân vân!

Hít sâu một hơi, Đào Nhạc gõ cửa, bước nhanh vào phòng .

Dương là người đầu tiên nhìn thấy Đào Nhạc, “Tiểu Nhạc, sao con lại lên đây, có việc gì sao?”

Đào Nhạc vừa định trả lời, đã thấy đứng bên cạnh dương còn một người khác, anh ta xoay người, nhìn cô, dưới cặp kính viền vàng kia là đôi mắt chứa đầy sự ưu tư, đến nỗi không thể phân biệt được rõ ràng.

Đào Nhạc xem nhẹ sự tồn tại của Tô Dịch Văn, cười cười, “Dượng, trưởng phòng Vu bảo con đưa cho dượng xấp tài liệu này.”

“À, để đó là được rồi.” Dượng chỉ vào chiếc bàn làm việc ở phía xa mà nói.

Đào Nhạc vẫn cúi đầu, cô có thể cảm thấy được ánh mắt của Tô Dịch Văn đang rơi trên người cô, sau nụ hôn mãnh liệt của ngày hôm đó, cô vẫn không thể nào đối mặt trực diện với anh được.

Ngay lúc đó, Đào Nhạc tình cờ nghe được những lời dượng nói, đương nhiên đối tượng không phải là cô.

“Dịch Văn, chuyện này tôi đã đề cập với cậu nhiều lần rồi, cậu cũng phải nỗ lực mới đúng chứ.”

Đầu tiên Tô Dịch Văn im lặng, sau đó cất giọng lạnh nhạt, “Vậy chú cứ sắp xếp đi.”

“Quyết định vậy nha. Ngày mai tôi liên lạc với cậu.”

Nghe giọng dượng có vẻ rất hớn hỏ, còn Tô Dịch Văn thì không nói gì nữa. Đào Nhạc không để ý, sắp xếp tài liệu xong đang định ra về lại bị dượng gọi lại.

“Tiểu Nhạc, tối nay hai nhà chúng ta cùng ăn bữa cơm đạm bạc với nhau, dượng đã nói với mẹ con rồi đó, hết giờ làm nhớ đừng vội về đó.”

Đào Nhạc cảm thấy ngạc nhiên, bình thường dượng phải đi xã giao, hai nhà bọn họ một năm cũng không cùng ăn được vài lần, ngày hôm nay làm sao vậy. Nhưng nhắc tới chuyện họ ăn cơm chung thì không phải cũng sẽ gặp lại bà chị Hứa Lăng sao?

Tâm trạng thoáng chút đã rơi xuống tới mức thấp nhất, Đào Nhạc đành gật đầu đồng ý.

Cô ra khỏi phòng, không quên quay lại nhìn thoáng một cái, ánh mắt Tô Dịch Văn nóng rực, con người đen sâu không thấy đáy. Ấy vậy? Hay là đang tự trách mình? Cô không hiểu, chỉ biết chạy trốn.

...

Buổi tối, thành viên hai nhà Đào-Hứa hiếm khi cùng ngồi chung với nhau cũng đã tề tựu đủ mặt, không khí trên bàn ăn giống như hai nhà thông gia gặp mặt nhau vậy.

Đương nhiên, không ngoài dự đoán của Đào Nhạc, cô gặp Hứa Lăng, chị ta vĩnh viễn thích dùng kiểu cách con nhà quan, lúc gọi món ăn cũng tỏ thái độ phách của lãnh đạo, trước mặt người lớn làm đủ trò. Chắc chắn, nếu cùng lăn lộn trên thương trường thật không thể nào so được với người này, Đào Nhạc mặc cảm.

Cũng may cô và Hứa Lăng cách nhau cả nửa bàn ăn, không cần trực tiếp tiếp xúc với nhau, nếu không cô sẽ cãi nhau to với chị ta, có khi còn hất luôn mớ thức ăn này luôn.

Dì lên tiếng trước, “Tiểu Nhạc, con làm việc ở viện kiểm sát thế nào rồi?”

Đào Nhạc thừa nhận, cô đối với dì rất mực kính trọng, chỉ duy nhất với bà chị họ này là không thể nào chung sống hòa bình được. Cũng có thể do từ nhỏ ba mẹ hay so sánh cô và chị họ, trong lòng cô có chút ám ảnh, trong mắt ba mẹ cô chẳng là gì cả.

Đào Nhạc vẫn chưa trả lời thì dượng đã nói tiếp, “Trưởng phòng Vu có khen nó mấy lần, bà nói xem nó còn có thể ra sao nữa, mồm non của nhà chúng ta đã được trồng đúng nơi rồi.”

Lời dượng nói càng làm tăng khí thế cho Đào Nhạc, ít nhất cô cũng có thể ngẩng đầu trước mặt ba mẹ, cho dù cô nói thế nào cũng không bằng lời của dượng.

Nhưng mẹ Đào ngồi bên cạnh lại hất một bát nước lạnh, “Nói cho cùng thì Đào Nhạc cũng chưa được vào biên chế, cứ như vậy thì tài giỏi cũng có ích gì chứ.”

“Không phải cháu nó còn định thi nhân viên công vụ sao?” Dượng nói tiếp, quay lại hỏi Đào Nhạc, “Đúng rồi, tiểu Nhạc, dượng chưa hỏi con, đã dự định đến bộ phận nào chưa con?”

Đào Nhạc biết bây giờ tất cả mọi người đang chăm chú nhìn mình, nhân viên công vụ đối với cô mà nói chính là một điều gì đó ngoài tầm với, trong lòng cô thật sự không thích thú gì.

Chỉ là...

“À, con muốn tới phòng chống tham nhũng.” Cô thuận miệng nói, mục tiêu càng cao, cạnh tranh càng lớn, cô chỉ là con tôm nhỏ trong đại quân tham gia thi nhân viên công vụ, tỉ lệ rất là cực cao.

“Phòng chống tham nhũng, rất tốt!” dượng kích động, “Con bé này đúng là có mắt nhìn, nghe nói thi tuyển vào phòng chống tham nhũng rất ghê gớm, con ráng thi viết cho tốt, về phần thi vấn đáp cứ để dượng lo.”

Đào Nhạc túa mồ hôi lạnh, sao cô cảm thấy lại bị rơi vào vòng nguy hiểm nữa rồi, biết vậy hồi nãy nói là đến phòng ‘chống trốn thuế’ là được rồi.

Quả nhiên hai ông bà già nhà họ Đào như được tiêm mũi thuốc trợ tim, nhất là mẹ Đào, “Dượng nó này, có lời này của dượng tôi cũng yên tâm, tiểu Nhạc có thể vào phòng chống tham nhũng thì tôi cũng có thể nghỉ hưu sớm rồi.”

Một tràng cười vang lên, mọi người nâng ly chúc mừng, Đào Nhạc nhìn trừng trừng cái chén nhỏ trước mặt, từ khi nào mà ba mẹ lại chịu nghe cách nghĩ của cô vậy nè?

Đang suy nghĩ, mẹ Đào đột nhiên thốt ra một câu, “Tiểu Lăng, vậy còn chuyện người yêu của con thì sao rồi?”

Rốt cuộc đề tài cũng đã thay đổi, Đào Nhạc thở ra, mỗi khi dùng bữa chung thì chuyện chung thân đại sự của Hứa Lăng đều được đưa ra thảo luận, vì chị ta chính là bà cô già ưa kén chọn.

“Vẫn chưa ra sao cả, gần đây quá bận rộn, không có thời gian nghĩ đến.” Hứa Lăng có chút xấu hổ.

Bụng Đào Nhạc cuộn lên một trận, chị ta giả vờ thực nữ ngưỡng ngừng gì chứ, bình thường hay liếc mắt nhìn đàn ông, chưa từng thấy qua bộ dạng này của chị ta à nha.

Dượng trách móc, “Ba cũng đang muốn nói đến chuyện này đó, trong phòng làm việc của ba có một đồng nghiệp rất được, người thì rất nhanh nhẹn, học vấn cũng cao, bây giờ còn là kiểm sát viên, ba cũng đã nói với cậu ta rồi, có muốn gặp thử không?”

“Có người tốt như vậy thật sao?”

“Yên tâm, là một người đặc biệt tốt, có thể là bà chưa từng thấy, chứ hiệu suất làm việc của người ta còn hơn chồng bà nhiều lắm, kết hợp với con gái nhà chúng ta là cực kỳ tuyệt vời.”

“Hay là cứ gặp thử xem sao, tiểu Lăng chuyện này cũng không thể chậm trễ được.”

“Ôi, dượng nó này, dượng nói đó có phải là người đến nhà chúng tôi lần trước đúng không?” Mẹ Đào hỏi.

“Đúng, đúng, chính là cậu ta, Tiểu Tô, gọi là Tô Dịch Văn.”

Một âm thanh vang lên, chiếc cốc bị vỡ nát, tiếng nói chuyện cũng bị gián đoạn.

Đào Nhạc kinh ngạc nhìn đồng mảnh vỡ thủy tinh, đột nhiên trong lòng như bị người ta lấy mất một thứ gì đó vậy, hoàn toàn bối rối, ngay đến một chút lý trí nhỏ cũng không còn sót lại. Thực ra ngay từ sớm cô đã đoán được rồi, từ lúc dượng nói đến đồng nghiệp trong bộ phận của dượng, cô nghĩ chắc không phải là Tô Dịch Văn chứ, nhưng thật sự lúc nghe thấy cái tên này, rốt cuộc cô cũng không thể tự khống chế tâm trạng của mình.

“Tiểu Nhạc, con làm sao vậy?” Ba Đào đi qua, thấy sắc mặt cô trắng bệch.

Đào Nhạc lắc đầu, thấy mọi người đều lo lắng nhìn cô, cô liền miễn cưỡng nở nụ cười, “Không có gì, vừa này trượt tay thôi.”

“Ba thấy sắc mặt con không tốt, có phải do máy lạnh ở đây nhiệt độ quá thấp không?” Ba Đào lo lắng cho con gái, mấy hôm trước về nhà cũng có cảm giác yếu ớt.

“Chắc là vậy.” Đào Nhạc đứng dậy, “Con ra ngoài hít thở không khí một chút.” Cô không để ý đến mọi người liền vội vã ra ngoài, cái đề tài này cô cũng không có cách nào tiếp tục lắng nghe nữa.

Nhưng bước chân cô còn chưa ra khỏi nửa cánh cửa, giọng nói của dượng lại vang lên, “Ba đã nói đâu ra đó với tiểu Tô rồi, Hai đứa tụi con ngày mai gặp mặt, nói chuyện thử xem sao.”

Hứa Lăng vậy mà lại có thể thay đổi kiểu cách cương quyết thường ngày, “Vậy thì gặp đi, con rất tin tưởng mắt nhìn người của ba.”

Đào Nhạc chỉ dừng lại trong ba giây, không chút chần chừ, cuối cùng cũng rời khỏi.

Tô Dịch Văn đồng ý sao, anh ta bằng lòng qua lại cùng Hứa Lăng, sau đó bọn họ sẽ ở với nhau, tuổi tác cũng tương đương, hợp ý với nhau thì sẽ kết hôn ngay lập tức, rồi sau đó nữa anh ta sẽ trở thành chồng chị họ của cô sao?

Nhưng mà cô phải làm sao đây?

Đào Nhạc thừa nhận bản thân mình trời sinh đã là một con đà điểu, về phương diện tình cảm, cô vốn không dám thừa nhận. Tuy rằng Tô Dịch Văn luôn chọc giận cô, hoặc bắt nạt cô làm trò vui, nhưng cũng không thể nói là cô ghét anh. Cô bị thương, anh lập tức đưa cô đi bệnh viện, luận văn của cô không đạt, anh giúp cô chỉnh sửa, cô thi vòng hai, anh chấm thông qua, cô bị đau bụng, anh đưa thuốc cho cô, cô vào sở cảnh sát, anh liền vội vã đến, cô đói bụng, anh nấu cơm...

Mọi thứ lướt qua trong đầu cô, không thể nhận ra Tô Dịch Văn đã vì cô làm nhiều việc như vậy.

Ngày hôm nay cái tên này đã khắc thật sâu vào tim cô, lúc nhìn lại, anh đã qua lại với người khác mất rồi, lại còn là bà chị họ mà cô ghét nhất.

Trong lòng Đào Nhạc lẫn lộn cảm xúc, cô thích Tô Dịch Văn, mà cô cũng nghĩ rằng anh làm nhiều chuyện như vậy, là bởi vì trong lòng anh cũng có cô, nhưng bây giờ thì sao đây.

Tại sao là Hứa Lăng, trên thế gian này có nhiều phụ nữ đến như vậy, vì sao lại là Hứa Lăng!

Đào Nhạc ra khỏi nhà hàng, nhìn không được liền bấm số cho cái cục gạch đen kia, cô chỉ muốn hỏi rõ ràng, Tô Dịch Văn bằng lòng làm quen sao? Nhưng mà, di động lại không có người nghe máy, cô lại gọi lần nữa, nhưng vẫn không có trả lời.

Rất cuộc Tô Dịch Văn đang ở đâu, còn cố ý không nghe điện thoại của cô.

Đột nhiên nhớ đến lúc chiều cô đến phòng công tố, anh ta có nói chuyện với dượng, anh nói ‘Vậy chú cứ sắp xếp đi’, có lẽ là đã đồng ý rồi.

Đào Nhạc thất vọng dập máy, xoay người nhìn thấy chiếc Passat đặc biệt cách đó không xa, ánh đèn đêm cũng làm cho cả chiếc xe sáng rực, là xe của Hứa Lăng, xe của Tô Dịch Văn cũng giống y chang. Thực sự muốn đi xe cặp với nhau sao, mà trong thời gian sắp tới hai chiếc xe đó sẽ cùng đậu dưới nhà cô...

Nắm chặt điện thoại trong tay, ánh mắt Đào Nhạc thoáng có chút dị thường, cô có nói rằng nếu ai cướp mất thứ gì đó của cô thì cô sẽ không để cho người đó sống yên lành, Hứa Lăng muốn cướp mất người đàn ông của cô là chị ta đã tự đâm đầu vào chỗ chết, chuyện tìm người yêu này của chị ta nhất định cô sẽ khiến nó không thành!

17. Chương 31-32

Chương 31

Dịch & Edit: Mọi Mọi đáng iu và chị

Tiếng giày cao gót vang lên, bước chân đã dừng lại, ánh mắt di chuyển, chiếc quần short ôm lấy đôi chân thon dài, vớ đen phối hợp với áo ống màu bạc, vòng eo nhỏ nhắn, thân hình bốc lửa vừa nhìn đã thấy hết toàn bộ.

Mọi người đều không khỏi dùng đến ánh mắt dị thường mà nhìn cô gái kia, vừa nhìn, cô có một mái tóc đen dài, trên mặt là cặp kính râm che hết cả nửa gương mặt, chỉ có đôi môi đỏ như máu, làm tôn lên làn da

trắng như tuyết. Giữa ban ngày, còn ở một khu vực náo nhiệt, ít có người nào mặc trang phục gây chú ý như vậy, vừa nhìn đã biết đó không phải là người lương thiện rồi.

Cô gái bỏ kính râm xuống, đôi mắt được trang điểm màu khói thật dày làm cho nhìn không rõ được diện mạo vốn có, cô khẽ nhếch miệng, nhìn hình ảnh phản chiếu từ cánh cửa kính, quả thực là perfect!

Không sai, người này chính là nữ chính Đào Nhạc của chúng ta.

Cô không bị điên, cũng không tiêm thuốc kích thích nào cả, chỉ là ngày hôm nay cô phải hoàn thành một nhiệm vụ gian khổ, trang phục này cũng chỉ để phù hợp với nội dung vở kịch thôi.

Trước tiên hãy quay về thời điểm tối hôm qua, địa điểm chính là nhà hàng.

Sau khi xác nhận việc hẹn hò giữa Hứa Lăng và Tô Dịch Văn là sự thật, Đào Nhạc cũng ra quyết định, cô nhất quyết không để người đàn ông của cô vào tay người phụ nữ này, hướng chỉ tên họ Tô đã làm nhiều chuyện cầm thú với cô như vậy, muốn phải mông ra đi hử, quả thực là mơ mộng hão huyền!

Đào Nhạc trở lại ghế ngồi, người lớn hai nhà cũng không nghi ngờ gì, vẫn tiếp tục trò chuyện.

Dương nói tiếp, “Cuộc sống hằng ngày của tiểu Tô ba thấy cũng không có vấn đề gì, rất ít xã giao, về điểm này con cứ yên tâm. Nếu không ba cũng chẳng sắp xếp cho tiểu Nhạc ở đối diện nhà với cậu ấy, lúc bình thường có thể trông nom em.”

Thì ra là dương cố ý sắp xếp, hèn chi Tô Dịch Văn kiêu ngạo là vậy, Đào Nhạc thật sự tràn đầy lửa giận nhưng không có nơi để trút ra.

“Đúng rồi, mai là ngày cuối tuần, mọi người không ai đi làm, thích hợp để gặp mặt nhất.”

Lời này của dương đương nhiên là nói với Hứa Lăng, đoán chắc chị ta nghe rất hài lòng, trong mắt còn có ý gấp rút. Đào Nhạc cố nén lại cảm giác buồn nôn, cố gắng nói, “Dương ơi, dương đã chọn được địa điểm gặp mặt chưa ạ, nơi nào mà nhất định phải có bầu không khí mới hay.”

Người lớn hai nhà đều tán thành, dì nói, “Đúng đúng, ông hẹn người ta gặp mặt ở đâu vậy?”

“Ôi chao, bà đừng nghĩ tôi là ông già cổ hủ, tôi biết được bọn thanh niên chúng nó thích đến nào nào đó nha, trên đường Ngọc Tuyền có một tiệm cà phê, tên là—— “

“Starbucks!” Đào Nhạc chen vào một câu rồi lăm bằm trong miệng, dương chẳng chịu qua loa chút nào, rõ ràng lại chọn nơi đó, nhưng ở đó cô vẫn có thể bày trò được, biết trước được địa điểm vậy là tốt rồi.

Cứ như vậy, một bữa cơm đã kết thúc, hai nhà tản ra về.

Còn Đào Nhạc lại đang lập kế hoạch đoạt lại người đàn ông của cô.

Chính xác, cô chính là không muốn Tô Dịch Văn và Hứa Lăng nhận ra cô, mới phải tốn cả buổi sáng để hóa trang. Phải biết rằng lúc học đại học cô từng chơi qua cosplay, hóa trang một chút thì nhằm nhò gì, còn bộ quần áo này thì phải đi thuê. Lúc đó cô không hề do dự, trực tiếp mặc vào, chịu đựng tất cả những ánh mắt đang nhìn mình, hiện tại trong lòng cô chỉ nghĩ cách làm sao để phá hoại buổi hẹn hò của hai người kia thôi.

Đào Nhạc tới Starbucks từ rất sớm, nói chính xác thì cô chưa vội vào trong, vẫn còn đứng bên ngoài mai phục chờ Tô Dịch Văn và Hứa Lăng xuất hiện. Quả nhiên, hai chiếc Passat lần lượt xuất hiện một trước một sau, bước ra chính là hai nam nữ chính của buổi hẹn hò.

Bà chị Hứa Lăng ngày hôm nay xem ra đúng là trang điểm lộng lẫy, không còn mặc bộ trang phục như đàn ông kia nữa, chị ta mặc một chiếc váy hoa, đeo vài món trang sức trang nhã, chắc chắn, ba mươi mấy tuổi rồi mà còn già gì không biết.

Liếc nhìn tên họ Tô nào đó, quần tây đen đi chung với áo POLO xám, trẻ như thanh niên hai mươi tuổi, vì buổi hẹn này, anh ta thật sự đã tốn không ít công sức mà.

Đào Nhạc càng hận khi mắt mình không thể bắn tên độc, cắm ngay vào tên cầm thú đó cho hấn tóa máu cả ba mét. Hôm qua cô cũng không quên gọi điện thoại, anh ta rõ ràng không chịu nghe, vừa nghĩ có khi nào

anh ta ở lại viện kiểm sát tăng ca hay không, sau đó cô về nhà lại gọi thêm vài lần, anh ta tắt máy. Được, chắc chắn anh ta chốt dạ, sợ cô biết được chỗ hẹn hò, cho nên mới trốn tránh không gặp cô.

Hừ, được lắm, đom đống nhỉ, để xem anh còn vui vẻ được bao lâu, chỉ cần Đào Nhạc cô còn ở đây, buổi hẹn hò này đừng hòng tiến hành thuận lợi!

Nhìn xuyên qua cửa kính, thấy hai người bọn họ đã ngồi xuống, còn gọi phục vụ mang menu tới. Đào Nhạc nhìn một chút, sau đó lấy chiếc gương trong túi ra, xác định trên mặt đã được quét một lớp vôi trắng, ngay cả bản thân còn không nhận ra khuôn mặt mình, đeo kính râm vào, lắc lắc mông đi đến quầy cửa kính Starbucks.

Bây giờ cô không phải Đào Nhạc, cô là một bà vợ hờ – một cô gái bao.

Cô bước lên sân khấu diễm lệ, hướng chi trong Starbucks lúc này cũng chỉ có vài người, thoáng chốc đã thu hút ánh nhìn của mọi người. Không ít đàn ông huyết sáo vài tiếng chỉ để được một cái liếc mắt của mỹ nhân.

Đào Nhạc không thêm để ý, chạy thẳng tới chiếc bàn cuối cùng sát cửa sổ, khóc thảm thiết như hoa lê thắm mưa, “Hứa Lăng, cô là đồ tiện nhân, cô trả chồng lại cho tôi!” Giọng cô the thé vì bây giờ cô đang diễn kịch.

Hứa Lăng ngây ngẩn cả người, người con gái trước mắt ăn mặc lờ lợ, còn ôm chặt lấy chị ta không chịu buông, mặt chị ta xuất vẻ khó chịu, “Cô là ai vậy, tôi không quen cô, chồng nào chứ, cô đừng có nói bậy!”

Tô Dịch Văn cũng hơi kinh ngạc vì tự nhiên lại xuất hiện một cô gái, tuy mặc một bộ trang phục hở hang, nhưng sao lại thấy có cảm giác quen quen.

Đào Nhạc cố ý la to thu hút sự chú ý của mọi người, đau khổ tội nghiệp trách móc, “Hứa Lăng, thật uổng công cho chị là nhân viên chính phủ, tại sao lại có một chân với thư kí Ngô, anh ấy là chồng tôi, cho dù trong nhà có xảy ra chuyện thì sao chứ, tôi là vợ anh ấy đã ba năm nay rồi, cô dựa vào đâu mà dụ dỗ anh ấy, muốn làm bà ba đúng không, tôi chết đi cô mới có thể cướp được chồng tôi!”

Lời kịch nói thật suông sê, nhưng nếu bị người trong cơ quan nghe được thì nguy to.

Hứa Lăng tức giận, “Cô ít ngậm máu phun người đi, tôi vốn không quen biết cô, còn la hét ồn ào ở đây nữa, tôi sẽ gọi cảnh sát đến đây!”

Đào Nhạc lại không sợ bị đe dọa, học động tác gào thét kinh điển —— nắm lấy vai đối phương bắt đầu lắc, “Vì sao, vì sao, cô mau trả lại chồng cho tôi!”

Starbucks âm ỉ vì hai cô gái cãi nhau, người vây xem càng lúc càng nhiều, có người còn cầm vũ khí Đào Nhạc cổ lên. Mà Tô Dịch Văn ngồi bên cạnh vẻ mặt vẫn thờ ơ, lạnh nhạt, anh chỉ nhìn cô gái ăn mặc hở hang, đôi mày càng ngày càng nhíu lại.

“Cô buông tôi ra!” Hứa Lăng kêu.

Đào Nhạc luyện tán đả nên có cái gọi là khí lực, cô vẫn nắm chặt chị ta, vờ khóc lóc kể lể, “Cô là đồ tiện nhân, dám cướp người đàn ông của tôi, tôi liều mạng với cô!”

“Đủ rồi!”

Giọng đàn ông quát lớn, ngăn chặn màn dây dưa của hai cô gái.

Đào Nhạc chỉ cảm thấy có người túm lấy một bên vai cô, không cẩn thận làm kính râm rớt ra, mặt bị phơi bày trước mọi người, cũng may có phần mắt nấu khói che nên cô cũng yên tâm.

Mới Tô Dịch Văn nhếch lên, không nói lời nào, ngược lại còn đến vỗ về Hứa Lăng vài câu, sau đó lại đến trước mặt Đào Nhạc nói, “Cô à, xin cô đừng gây náo loạn ở nơi công cộng, chú ý tới hình tượng một chút!”

Anh ta lại còn dạy bảo cô, Đào Nhạc càng tức giận, “Tôi dạy bảo cô ta liên quan gì tới anh, hay là anh đau lòng hả?”

Những lời này rõ ràng mang theo mùi vị ghe tị, Tô Dịch Văn lại cười cười, “Cô để ý sao?”

Đào Nhạc thấy đôi mắt hoa đào tỏa ra ánh sáng kì dị, lập tức đeo kính râm, sao cô lại có cảm giác anh đã nhận ra cô rồi.

Lúc này, nhân viên trong tiệm cũng đi đến, ý bảo Đào Nhạc giữ bình tĩnh, nếu không thì mời ra ngoài, cô cũng dự liệu có kết quả này, dù gì cũng có phương án hai, cô đi là được thôi.

Cô xoay người định ra khỏi tiệm, không ngờ Tô Dịch Văn lại đuổi theo, kéo cô lại, khẽ sát tai cô nói, “Em mặc loại quần áo này, tôi thích...”

Đào Nhạc khó tin nhìn anh, bị nhìn thấu rồi sao!

“Nhưng, về nhà thay ngay lập tức cho tôi, sau này không cho phép ăn mặc kiểu này đi ra đường!” Anh dường như chỉ dùng giọng ra lệnh.

Đào Nhạc một câu cũng không nói nên lời, anh đi hẹn hò lại còn muốn ăn hiếp cô, cho dù đã nhận ra cô, sao lại còn giúp Hứa Lăng, kiểu gì cũng không thể nuốt trôi giọng điệu này được! Nắm chặt kính râm, Đào Nhạc trừng mắt tức giận, không trả lời mà đẩy cửa ra ngoài.

Tô Dịch Văn thấy cô vội vã chạy đến phía đường đối diện, đôi giày đó chắc cao quá, vài lần làm cô muốn té, anh nhìn thấy mà đau lòng, nhưng giờ chưa thể đi được, anh muốn nói cho tường tận mọi chuyện.

...

Hiệp một coi như Đào Nhạc hòa với Hứa Lăng, cô đã tổn hại được thanh danh của chị ta, làm cho Tô Dịch Văn không có ấn tượng tốt với chị ta, đạt được mục đích!

Ngựa không dừng vó, Đào Nhạc chạy đến cửa hàng cho thuê quần áo, lấy quần áo của mình ra, đi vào WC thay trang phục, cô trở lại diện mạo vốn có.

Đương nhiên trong lúc đó cô không quên gọi điện thoại để thực hiện phương án hai.

“Alo, em đây, anh nhìn kĩ là bàn cuối cuối cùng gần cửa sổ, là cô gái mặc váy hoa. Ừ ừ, được, yên tâm đi, xong việc em sẽ trả tiền.”

Tắt điện thoại, cô vội chạy đến cửa hàng tạp hóa đối diện Starbucks núp, một lát sau thấy một người mặc chiếc áo sơ mi caro, tay mang theo một bó hoa hồng to đi vào. Cô cười gian xảo, trò hay lập tức mở màn.

Quả nhiên, người đàn ông vừa bước vào đã đi thẳng đến bàn hai người, vì bị Đào Nhạc náo loạn, Tô Dịch Văn và Hứa Lăng cũng chưa kịp nói gì, trùng hợp là người đàn ông này xuất hiện cũng đã phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng từ nãy giờ.

“Hứa Lăng, anh yêu em, lấy anh đi!” nói, người đàn ông ‘phù phù’ hai tiếng rồi quỳ xuống, dâng lên bó hoa tươi.

Hành động này làm Hứa Lăng kinh hãi, “Anh là ai thế?”

“Em không cần quan tâm anh là ai, anh yêu thầm em từ lâu rồi, lấy anh đi mà!” người đàn ông mặc áo caro thật thâm tình, đương nhiên nét đẹp của mặt anh ta ‘đẹp’ không dám khen.

Tô Dịch Văn nhin cười, quay nhìn về phía cửa hàng tạp hóa đối diện, không đoán cũng biết do cô bé kia bày trò, anh đã không có cách nào ngăn trở rồi.

Người trong Starbucks lại bắt đầu vây lại xem, hôm nay bị gì không biết, bàn của hai người này xảy ra lắm chuyện, mà lại toàn xoay quanh cô gái này.

“Hứa Lăng, nếu em không đồng ý, anh sẽ không đứng dậy.” Anh chàng caro nói ra lời ngang ngược, mọi người thở hắt vì ngạc nhiên, trên thế giới lại có người si tình thế này, thật hiếm có nha.

Hứa Lăng luống cuống, “Anh đứng lên, tôi không quen biết anh, đừng có đùa nữa.”

Những vị khách ở xung quanh ồn ào, nói cái gì nên đồng ý với anh chàng này đi, Hứa Lăng bị dọa đến hoa dung thất sắc, không biết làm sao. Sau đó nhân viên trong tiệm lại bước đến, Hứa Lăng cũng nhân cơ hội nói rõ sự thật, cô không biết người nào ở đâu chui ra.

Anh chàng caro có hành động quả quyết đã gây phiền nhiễu cho khách hàng, mọi người nhất trí nghĩ anh ta bị tâm thần, hơn nữa quản lý Starbucks còn gọi điện thoại cho cả bệnh viện tâm thần tới.

“Hứa Lăng, em không thể đối xử với tôi như thế, lòng tôi yêu em có trời đất chứng giám, em quá tàn nhẫn!”

Anh chàng caro thậm thiết kêu la, bị nhân viên phục vụ đẩy ra ngoài cửa, bó hoa hồng đáng thương cũng bị chà đạp không còn hình dạng gì.

Đào Nhạc ở đối diện che miệng cười trộm, may mà trước đó cũng đã hẹn anh chàng caro gặp mặt trong cửa hàng tạp hóa, cho nên khi thấy người tới, cô lập tức kéo anh ta, “Anh Vĩ, sao rồi, thành công hay không?”

“Anh đã ra tay thì em cứ yên tâm, đưa phí dịch vụ đây!” Anh chàng caro không còn bộ dạng chật vật khi này, còn xòe tay ra đòi tiền.

Đào Nhạc rất phóng khoáng đưa ra năm mươi đồng, “Cảm ơn nha người anh em.”

Cô đã dự kiến trước, biết kế hoạch một không thành công, vì vậy mới chuẩn bị vở kịch cường hôn, làm cho Hứa Lăng bối rối. Anh Vĩ này là con trai ông chủ tiệm cờ gần nhà cô, có chút thân thiết, cho nên không nói nhiều liền giúp đỡ Đào Nhạc, hướng chỉ việc có lợi anh ta mới làm, hai người ai cũng đồng ý chấp nhận.

“Haiz, em gái à, anh đã hy sinh nhan sắc, còn bị người ta đuổi ra ngoài, em chỉ đưa cho anh năm mươi đồng, quá keo kiệt rồi nha.” Anh Vĩ không vừa lòng với khoản thù lao.

Đào Nhạc chỉ vào bó hoa, “Đây không phải quà tặng kèm sao, anh mau đem về lừa tặng cho chị dâu, em có việc phải đi đây!”

Anh Vĩ bất đắc dĩ, anh từ nhỏ đã bị em gái nhà bên ăn hiếp, gọi phải tới không thích thì đuổi đi, anh đành cam chịu ra về.

Phương án hai cuối cùng cũng thành công rồi, lúc này Hứa Lăng nhất định đang hoang mang, lo lắng, nhưng vẫn chưa kết thúc, phải biết rằng cô còn sắp xếp phương án ba, lập tức được bắt đầu.

Đào Nhạc cười hì hì từ cửa hàng đi ra, nhìn qua cửa kính, thấy ở chiếc bàn kia, một nam một nữ vẻ mặt khác nhau, cô không suy nghĩ nhiều, đẩy cửa bước vào Starbucks.

Không sai, cô muốn lấy thân phận em họ để kết thúc buổi hẹn hò này.

Vì có những lý do khách quan không tiện nói ở đây nên đạo này bọn tớ ít trả lời ment của mọi người cũng như thời gian post không cố định, mong mọi người thông cảm và vẫn tiếp tục ủng hộ, thân ái!

Chương 32

Dịch & Edit: §§A Mọi và chị§§

Trải qua hai trận hỗn loạn vừa rồi, Hứa Lăng và Tô Dịch Văn vẫn chưa nói được một câu cho ra hồn, hai người đều không còn lòng dạ nào, cũng không biết làm sao mà lên tiếng nữa.

“Khụ khụ...” Tô Dịch Văn hắng giọng, nhìn cô gái ngồi đối diện, “Hứa tiểu thư——”

“Tô tiên sinh, thật khiến anh phải cười chê rồi, không biết tại sao lại như vậy nữa.” Hứa Lăng chen ngang, trên mặt cũng lộ vẻ xấu hổ.

Thật sự trong lòng Tô Dịch Văn cũng hiểu rõ, những chuyện này đều là chủ ý phá hoại của người nào đó, thật ra thì không cần cô hao tâm tổn trí làm gì, cuộc mai mối này anh đã tự có chủ trương của mình, cục diện như bây giờ thật có chút phiền phức.

Hứa Lăng ngồi im nhìn Tô Dịch Văn, nói thật đây là lần đầu tiên trong nhiều năm được mai mối, cô gặp được một đối tượng vừa mắt như vậy, cô nghĩ mình đã lớn như vậy, mọi người trong nhà lại cứ thúc giục, nếu như hợp nhau cô chỉ hận không thể kết hôn ngay lập tức.

“Tô tiên sinh, chúng ta đã gặp nhau chưa nhỉ?”

Hứa Lăng đã hỏi đến, Tô Dịch Văn chỉ có thể thừa nhận, “Đúng vậy, tôi là thầy giáo của Đào Nhạc, lần đó đã gặp ở quán lẩu.” Lúc đó anh còn lơ mơ cảm nhận được Đào Nhạc và chị họ của cô không hợp nhau.

“Thảo nào, tôi cảm thấy rất quen.” Hứa Lăng không thể không thừa nhận, trong cách nói chuyện người đàn ông này rất biết tiết chế, trong lòng lại thêm một chút cảm tình.

Tô Dịch Văn nhú mày lại, “Hứa tiểu thư, có vài lời tôi muốn nói cho rõ ràng, vì dù sao chúng ta cũng không hiểu nhau.”

Hứa Lăng nhắm nháp tách cà phê, thông thả nói, “Đúng vậy, chúng ta nên tìm hiểu về nhau một chút, Nghe ba tôi nói Tô tiên sinh cũng làm ở phòng công tố, tốt nghiệp tiến sĩ ở đại học F. Tôi cũng muốn biết anh là người ở đâu?”

Xem ra người phụ nữ này hơi khó đối phó đây, Tô Dịch Văn hơi bối rối, dù sao kiểm sát Hứa cũng được xem là trường bối, dù có không nể mặt thì cũng không thể trực tiếp từ chối được.

“Tôi là người ở thành phố A.” Đối mặt với tình huống thế này, anh phải sử dụng một kế sách vẹn toàn mới được.

“Ồi?” Hứa Lăng có chút kinh ngạc, “Nói cho cùng thì Thành phố A cũng là một tỉnh lớn, công việc ở đó tốt hơn ở đây rất nhiều.”

Tô Dịch Văn vẫn chỉ mỉm cười, anh không nhất thiết phải giải thích nhiều với cô làm gì.

Hứa Lăng thấy anh không nói tiếp, cũng không giận, cô cảm thấy người đàn ông nội tâm lại càng chính chắn hơn, liền hỏi tiếp, “Người nhà của Tô tiên sinh làm công việc gì?”

Coi bộ là muốn moi cả mười tám đời tổ tông nhà anh ra quá, Tô Dịch Văn trả lời, “Ba mẹ tôi đều làm cán bộ nhà nước, hai năm trước đã nghỉ hưu rồi.”

Về mặt gia cảnh hình như hơi kém một chút, Hứa Lăng thầm tính tiền lương của mình với của anh, cô so sánh thì thấy vẫn là tiền lương của mình cao hơn, ngoài ra mấy năm nay lăn lộn trong chính phủ, thăng chức nhanh cũng là chuyện sớm muộn, nhưng nếu chồng mình có điểm nào đó thua kém là thấy không ổn rồi, nói thế nào cô cũng là người có tiếng tăm.

“Tô tiên sinh tính ở mãi với cái phòng này sao?” Hứa Lăng hỏi thẳng.

“Nếu như có thể, tôi muốn ở đây định cư luôn.” Tô Dịch Văn thản nhiên trả lời.

Những lời này cũng đã làm Hứa Lăng có thể thở phào nhẹ nhõm, cô nói chuyện một cách nghiêm túc như với người đàm phán, “Vậy chúng ta cũng không cần vòng vo nữa, tình trạng của tôi chắc là ba tôi cũng đã nói sơ qua với anh, tôi muốn biết Tô tiên sinh có ý muốn qua lại với tôi hay không, tôi cảm thấy công việc của cả hai cũng có chút điểm chung, nói không chừng sau này còn có thể giúp ích cho nhau.”

Suy nghĩ của cô rất xa xôi, công việc trong chính phủ mà có thể tạo mối quan hệ tốt với người bên tư pháp thì sẽ tạo nên một hậu thuẫn rất mạnh, vài năm nữa ba cô về hưu rồi, như vậy cô vẫn còn có một người chồng làm việc ở viện kiểm sát, về công lẫn tư, cuộc hôn nhân này rất có lợi.

Tô Dịch Văn phải bội phục sự suy tính của người phụ nữ này, ngay đến chuyện hôn nhân cũng phải tính xem có giúp ích cho chuyện thăng chức trong quan trường hay không, cô không phải là dạng phụ nữ anh muốn thưởng thức.

“Hứa tiểu thư, tôi nghĩ —— ”

Nói còn chưa dứt lời, đã nghe thấy có tiếng bắt chuyện từ đằng sau.

“Ồi chào, đây không phải là chị họ sao!”

Tô Dịch Văn xoay người, thấy Đào Nhạc mặc đồ học sinh đứng phía sau, cười hì hì nhìn bọn họ.

Thế nên sắc mặt Hứa Lăng có chút không vui, mỗi lần con nhóc kia xuất hiện đều không có chuyện gì tốt, chắc phải nói là hôm nay cô trúng tà rồi, liên tục gặp phải những tình huống kì lạ.

“Sao em lại tới đây, ai cho em đến!” Hứa Lăng chất vấn.

Đào Nhạc đối diện với bộ mặt hung dữ kia đã quen rồi, vẫn mỉm cười, quay sang Tô Dịch Văn giả vờ kinh ngạc, “Ồ, đây không phải là kiểm sát Tô hay sao, thầy đang hẹn hò với chị họ của em sao? Không đúng, không đúng, đừng nói hôm nay là ngày hai người gặp mặt làm quen.”

Tô Dịch Văn đối với những lời trách móc của cô cũng không có phản ứng gì, chỉ hơi buồn bực cô nhóc kia lại muốn gây chú ý gì nữa đây.

Hứa Lăng vô cùng bất mãn cái tên Trình Giảo Kim xuất hiện nữa chừng thế này, khó chịu ra lệnh, “Ở đây không có việc của em, về nhà!”

Tuy cả bụng Đào Nhạc chứa đầy những lời khó nghe rất muốn xả ra nhưng vì đại cuộc cô phải nhẫn nhịn. nếu không thì vừa này, khi bà chị Hứa Lăng muốn ép hôn, Tô Dịch Văn lại chẳng có chút phản ứng, anh ta thật không còn dùng được nữa!

Chỉnh lại sắc mặt, cô dứt khoát đặt mông xuống ngồi, lại còn là vị trí bên cạnh Tô Dịch Văn, vẻ mặt đắc ý cười cười, “Tiệm cà phê này cũng không phải do chị họ mở, giờ em vừa đói vừa khát, vào đây ăn uống một chút thì sao chứ!” Nói xong, cô lập tức gọi nhân viên phục vụ mang menu tới.

Hứa Lăng tức giận tới nổi sắc mặt biến thành màu trái cà, “Đào Nhạc, em có cần nhất định phải phá rối như vậy không!”

“Chị à, trước mặt đàn ông phải hiền thực một chút, cẩn thận không là chị không gả đi được đấy.” Cô thanh thoi tựa vào ghế, mỉm cười nhìn Tô Dịch Văn, “Anh nói xem có đúng không nào, kiểm sát Tô?”

Tô Dịch Văn biết hiện tại cô đang tức giận, bởi vì mấy ngày nay xảy ra chuyện, anh cho rằng chỉ cần cô tỉnh táo thì có thể nghe anh giải thích, không ngờ đối lấy kết quả là cô bỏ đi. Mà kiểm sát Hứa cũng từng đề cập tới chuyện gặp mặt này, anh vốn không có cách nào để từ chối, trong lòng vừa rối rắm lại vừa tức giận, nên hôm đó mới đồng ý đến đây, nhưng hiện tại anh hơi hối hận, bởi vì cô mà chắc chắn anh cũng sẽ hành động theo cảm tính.

Chỉ là bây giờ, anh cảm thấy việc đàm lao thì phải theo lao này chưa chắc đã là chuyện tốt.

Thấy Tô Dịch Văn không mở miệng, Đào Nhạc cũng không ép, cô phẩy tay, “Hai người cứ trò chuyện, không cần quan tâm đến em, em đợi món ăn đến.”

Một cái bóng đèn sáng trưng chiếu thẳng mặt thế, ai có thể tiếp tục trò chuyện chứ. Hứa Lăng định đề cập tới chuyện qua lại với anh, nhưng hiện tại lại không có cách nào để nói ra.

Bầu không khí hơi trầm mặc, Đào Nhạc cười trộm, biết trước cô có năng lực uy hiếp thế này, không cần đến hai phương án kia, làm lãng phí tài năng của cô.

“Hai người nói chuyện đi, em sẽ không phát biểu ý kiến đâu mà.” Cô ngồi kế bên lập lại một câu.

Vẫn là Tô Dịch Văn nói trước, “Tại sao em lại đến?”

Giọng anh nghe bình thường nhưng Đào Nhạc biết rõ anh đang hỏi về mấy trò ban này, cô sẽ không nói thật, làm gì thì cũng phải xua đuổi Hứa Lăng ra khỏi đây rồi mới có thể tính sổ với anh.

“Không phải nói rồi à, cuối tuần tôi ra ngoài shopping, vào đây nghỉ chân một chút, thuận tiện tới đi xem mặt anh rể tương lai ấy mà.” Cô cố ý nhấn mạnh mấy từ ‘anh rể tương lai’.

Giọng nói đầy ghen tuông của cô, làm Tô Dịch Văn tự nhiên thấy vui vẻ, “Giờ em thấy rồi, cảm giác thế nào?” anh cố ý hỏi.

Đào Nhạc chịu không nổi phép khích tướng của anh, nhưng bây giờ cô nhất định phải vững vàng, “Cũng soso, hơi lớn tuổi, không có khí chất cho lắm, xem ra hơi kém một chút.” cô lạnh nhạt liệt kê.

Hứa Lăng thấy hai người cứ thay phiên hỏi rồi trả lời, thật không cam tâm, chị ta mới là nữ chính, làm sao lại để cho con nhóc em họ đoạt lấy khí thế được chứ.

“Tiểu Nhạc, đừng làm ồn nữa, em ăn gì thì tự tìm chỗ khác ngồi đi, anh chị còn có chính sự phải bàn với nhau.”

Hẹn hò mà dám nói bàn chính sự! Đào Nhạc không đổi chỗ, có chết cô cũng ở lại đây, còn cố ý xích sát vào Tô Dịch Văn, khiêu khích nhìn bà chị họ, cô muốn làm cho Hứa Lăng tức chết.

Tô Dịch Văn đương nhiên quá vui rồi, lần đầu tiên Đào Nhạc nép sát vào anh, hiếm khi có chuyện tốt thế này, anh không thể bỏ qua, bàn tay để ở dưới bàn vòng qua ôm lấy eo cô, còn đùa giỡn, vuốt ve sống lưng cô. Cảm nhận được cả người cô đang run lên, đồng thời còn quay qua trừng mắt hung ác với anh, Tô Dịch Văn cười gian ác, “Sao thế?”

Đào Nhạc cảm thấy bàn tay sau lưng mình bắt đầu vuốt ve lung tung, cô lại không dám động đây, cắn răng, “Không...có gì.” Anh ta rõ ràng đang ăn đậu hũ của cô trước mặt bàn dân thiên hạ, cô thì nhất định sẽ đòi lại gấp đôi.

Cách nhau tắm khăn trải bàn, Hứa Lăng đương nhiên không biết hai người trước mặt đang cuộn trào sóng ngầm mãnh liệt, ngoài miệng vẫn bảo Đào Nhạc hãy ra bàn khác ngồi, nhưng cô Đào nào đó thực sự không thể đi, bàn tay của Tô Dịch Văn giữ chặt eo cô không cho động đây.

Lúc này, nhân viên phục vụ cũng mang đến cho Đào Nhạc tách cà phê cùng một phần bánh trứng, Tô Dịch Văn cũng hơi buông lỏng tay, Đào Nhạc nhân cơ hội tránh ra xa, kiểu này nếu cứ tiếp tục chắc anh ta sẽ chuyển tới sờ đùi cô mất thôi.

Ý? Chân...

Đào Nhạc đột nhiên nghĩ tới một chuyện cực kì thô tục và ác độc, vừa khuấy tách cà phê vừa cười thầm, vội vàng cúi thấp đầu ăn điểm tâm, một tay vịn vào góc khăn trải bàn, chính xác, góc độ rất thích hợp.

Hứa Lăng hiện tại đang muốn đánh nhanh thắng nhanh, thật ra chỉ đợi một câu của Tô Dịch Văn, dù gì cô cũng không phản đối. Đang muốn mở miệng nói, lại cảm thấy chân mình nhồn nhột, giống như có cái gì đang cọ sát. Cô vội vàng cúi xuống gầm bàn, đối diện chỉ một đôi giày da nam và một đôi giày học sinh.

Chẳng lẽ vừa rồi chị ta xuất hiện ảo giác?

Đào Nhạc ráng nhịn cười, may mà phản ứng nhanh kịp thu chân lại, nếu không đã lộ ra rồi!

Hứa Lăng cố nén nghi ngờ của mình xuống, vẻ mặt nghiêm túc, “Tô tiên sinh, lúc này tôi nói—— “

Sao lại nữa rồi, chân lại nhồn nhột, có cái gì cọ cọ vào da cô, Hứa Lăng xác định đó không phải là ảo giác, chị ta lại cúi đầu xuống bàn, vẫn không có động tĩnh như cũ, chỉ là lúc này chị ta đang tức giận, cảm tức liếc Tô Dịch Văn, không ngờ người đàn ông này bề ngoài thì phong độ, tác phong lại quá hạ lưu!

“Hứa tiểu thư, cô sao thế?” Tô Dịch Văn hỏi, thấy sắc mặt đối phương đột nhiên xấu đi. Nhưng giây tiếp theo, có người đập mạnh lên chân anh, còn vừa khéo đá một cái vào ghế của Hứa Lăng.

Tô Dịch Văn thấy Hứa Lăng đứng phắt dậy, “Hứa tiểu—— “

Chữ ‘thư’ còn chưa kịp nói ra, mặt anh đã bị trúng một tát trời giáng, cặp kính viền vàng bay theo đường parabol văng xuống đất, mà thời gian chỉ xảy ra trong một giây ngắn ngủi.

Khách trong Starbucks thấy chỉ trong một buổi mà xảy ra bao nhiêu chuyện, có thể nói là biến đổi bất ngờ, nếu như có bình thư tiên sinh ở đây chắc chắn sẽ viết thành một tiết mục kinh điển.

Đào Nhạc hết hồn, cô không ngờ bà chị họ lại ra tay, cô chỉ muốn trả thù Tô Dịch Văn một chút, hình như hơi quá đáng mất rồi.

Tô Dịch Văn đứng dậy từ từ nhặt mắt kính lên, bình tĩnh nhưng cũng có phần đáng sợ, hoặc có thể nói anh đang trong tư thế chuẩn bị phản đòn.

“Xin lỗi, Hứa tiểu thư.” Đợi cả buổi trời anh mới bình tĩnh nói ra một câu.

Còn Hứa Lăng thì không muốn có lần hẹn hò thứ hai, cầm túi, nổi giận ùng ùng chạy ra khỏi Starbucks.

Đám đông tò mò cũng dần tản ra, nhưng nơi bàn kia vẫn còn hai con người đang căng thẳng với nhau.

Đào Nhạc e dè nhìn phía má phải của Tô Dịch Văn, hình như còn có dấu tay mờ, Hứa Lăng ra tay quá độc ác, điều này nằm ngoài tính toán của cô.

“Hết giận chưa?” Tô Dịch Văn đột nhiên nói.

Anh đang hỏi cô sao? Đào Nhạc hơi lúng túng, cúi đầu lúu rú, “Tôi không có giận.”

“Không tức giận vậy chứ em náo loạn cả buổi vì cái gì hả?” Tô Dịch Văn không biết nên giận hay nên cười. anh ăn cái tát này cũng là có lý do bên trong, cho dù không có sự quấy phá của Đào Nhạc thì hậu quả anh từ chối Hứa Lăng cũng sẽ thế thôi.

Đào Nhạc trúng tim đen, thì ra anh biết tất cả những việc hoang đường cô làm, nhưng cô vẫn mạnh miệng, “Tôi. Tôi đến phá đám, tôi không muốn hai người hẹn hò!”

Cuối cùng Tô Dịch Văn cũng có được câu trả lời như anh mong đợi, mỉm cười đứng dậy, gọi nhân viên phục vụ đến tính tiền. Đào Nhạc trở mắt nhìn hành động xảy ra bất ngờ của anh, không hiểu, “Tô Dịch Văn, anh làm gì vậy?”

Đợi lấy tiền thói xong, Tô Dịch Văn giả vờ thương tiếc thở dài, “Hẹn hò thất bại rồi, chẳng lẽ còn không về nhà?” Nói xong, anh bước thật nhanh ra khỏi cửa.

Phản ứng đầu tiên của Đào Nhạc là đuổi theo, vừa đứng lên đã bị nhân viên phục vụ kéo lại, “Tiểu thư, hóa đơn của cô chưa được thanh toán ạ.”

Anh ta chỉ trả phần của mình thôi sao? Hừm, Tô Dịch Văn đúng là nhân tài keo kiệt. Đào Nhạc tức giận nhưng cũng phải nhanh chóng tính tiền, đuổi theo bóng dáng ai đó vừa ra khỏi tiệm cà phê.

18. Chương 33-34

Chương 33.1

Dịch & Edit: A Mọi và chị

“Tô Dịch Văn anh đứng lại cho tôi.”

Cuối cùng tiếng réo gọi của Đào Nhạc cũng khiến cho người nào đó phải dừng bước, đương nhiên cũng đã thu hút không ít ánh mắt chú ý của mọi người.

Tô Dịch Văn đã đóng lại cửa xe, nhúu mày, nhìn cô, “Có gì cần nói sao?”

Hừ, kiểu cách giả ngu của anh ta đã đạt đến trình độ cao lắm rồi, đã làm chuyện sai trái mà còn hỏi cô ‘có gì cần nói sao?’, dù sao cũng đã phát sinh nhiều chuyện như vậy, ngay cả một câu giải thích anh ta cũng không nói được à?

Đào Nhạc bước đến trước mặt anh, còn hung hãn đập lên cửa xe, “Muốn chuồn hả, không có cửa đâu!”

Tô Dịch Văn cười nhẹ nhàng, “Không nỡ để tôi đi sao?”

Đào Nhạc lại bị cứng họng, loại người này lúc trước làm sao có thể thi làm kiểm sát viên được nhỉ? Người nào không có mắt nhìn mà để cho anh ta trà trộn vào hệ thống ngành tư pháp thế này, quả thật là một người cặn bã.

“Tô Dịch Văn, anh đừng có cười cợt tôi, ở trường anh cũng nghĩ cách để chinh tôi, bây giờ đã làm ở viện kiểm sát rồi mà vẫn gây khó dễ cho tôi, Đào Nhạc tôi đây đã mạo phạm anh khi nào hả!” Hôm nay cô không nói rõ mọi chuyện là không được.

“Lúc ở trường tôi chinh em ra sao nào, giúp em chỉnh sửa luận văn để em được nhận tiền thưởng, còn tiết lộ đề thi tốt nghiệp cho em, em không nghĩ rằng tôi là người tốt à?” Tô Dịch Văn hỏi ngược lại, còn mang theo vẻ mặt oan ức

Nói thì nói vậy chứ để đạt được những thành quả tốt đẹp kia cô cũng đã bỏ ra không ít công sức. Đào Nhạc nói, “Anh có gì tốt để tôi phải suy nghĩ chứ, anh tốt mà còn đến buổi hẹn này.” Chỉ cần vừa nghĩ tới cảnh anh và Hứa Lăng ngồi trên chiếc Passat vi vu với nhau, cô liền tức giận.

Tô Dịch Văn đột nhiên mỉm cười, mở cửa xe kéo cô vào trong, không quên thắt dây an toàn cho cô, động tác lưu loát, dứt khoát. Còn phản ứng của Đào Nhạc luôn chậm nửa nhịp, đợi lúc cô muốn mở cửa bước ra, thì anh đã nhấn ga xe chạy mất rồi.

“Tô Dịch Văn, anh bắt cóc tôi, dừng xe, tôi muốn xuống!” Đào Nhạc la lớn.

Tô Dịch Văn bình tĩnh lái xe, thậm chí còn mở radio nghe, xoay xoay điều chỉnh tần số, đúng lúc đang phát một đoạn bình thư (*), cái giọng với âm lượng kinh thiên động địa làm Đào Nhạc phút chốc im bật. Tô Dịch Văn rút tay lại, dường như đang lắng nghe.

Đào Nhạc từng chứng kiến biểu hiện về sở thích kì lạ của tên Tô nào đó, anh ta quả nhiên là có sức khỏe của Lôi thần mà.

Tô Dịch Văn quay sang, cười khanh khách nói, “Đoạn bình thư này em nên nghe một chút.”

Muốn cô nghe, Đào Nhạc tức giận, tắt radio, “Tô Dịch Văn, anh có ý gì hả, tôi muốn xuống xe chứ không muốn nghe loại hài kịch này.”

Tô Dịch Văn không nghĩ như vậy, vẻ mặt tiếc rẻ nói, “Thấy em tự mình đạo diễn rồi làm diễn viên ở tiệm cà phê cả buổi trời, tôi đây là muốn em học theo kĩ xảo của nghệ sĩ chuyên nghiệp thôi.”

Bây giờ Đào Nhạc lại thấy cái tát Hứa Lăng tặng cho anh hơi nhẹ, chắc anh thấy chưa đủ, uống công khi nãy cô còn có chút xiu đau lòng, ai mà biết chỉ vài phút sau anh lại bắt đầu phục thù.

Đang suy nghĩ, điện thoại trong túi vang, Đào Nhạc nhìn dãy số hiện trên màn hình, tim đập thình thịch, len lén liếc nhìn Tô Dịch Văn, bắt đầu do dự không biết có nên nghe cuộc gọi này hay không.

“Sao không nghe điện thoại.” Tô Dịch Văn nhìn chăm chăm về phía trước, hỏi một câu rất bình thường.

Đào Nhạc ổn định lại tâm trí, đúng ha, cô đâu có làm gì trái lương tâm, làm gì mà phải né tránh. Cô ấn phím nghe, giọng một tên nhóc bắt đầu gào thét.

“Chị Nhạc à, chị đang ở đâu thế, em trai đây đói bụng rồi.” Hàn Húc giống như bóp trứng tử huyết của người nào đó, biết cô thích nhu chứ không thích cương. Đào Nhạc hận không thể một chưởng đánh chết tên nhóc xấu xa này, đúng ngay lúc này lại gọi đến không phải muốn lấy mạng cô sao!

“Cậu đói bụng liên quan gì đến tôi!” Cô xỏ ra một câu.

Không ngờ Hàn Húc lại không biết suy nghĩ, lớn tiếng, “Đào Nhạc, chị đùa với tôi phải không, đừng quên chị còn thiếu tôi một bữa cơm!”

Mẹ ơi, lúc nãy cô vừa mới tiêu hết một phần tiền, ăn một phần điểm tâm ở Starbucks mất hết mười đồng, tên nhóc xấu xa lại chọn ngay lúc tâm trạng cô không tốt đòi cơm, đúng là muốn ăn đòn mà.

“Bộ ba trăm năm nay cậu chưa được ăn cơm à, hôm nay tôi không rảnh.” Đào Nhạc trầm nghĩ phải mau mau xuống xe mà về nhà thôi.

Hàn Húc vốn không phải loại người không biết để ý đến người khác, nhưng hôm nay Đào Nhạc giống như ăn phải thuốc nổ vậy, cơn giận của cậu nổi lên, “Hôm nay tôi nhất định phải ăn bữa cơm do cô mời, sao nào!”

“Hừ, tôi sẽ không mời! Cậu ngang ngược hả, cảnh sát đi đâu hết rồi?” Đào Nhạc chịu không được uy hiếp của người khác.

“Tóm lại là có ai đó không giữ lời!” Hàn Húc phản kích.

Chưa nói xong thì điện thoại của Đào Nhạc đã bị giật mất, không cần suy nghĩ cũng biết do Tô Dịch Văn làm chuyện tốt này, chỉ thấy anh đặt điện thoại bên tai, giọng ngang phè phè nói một câu ‘Cô ấy không rảnh’. Nói xong anh cúp điện thoại cái rụp, còn nhét luôn điện thoại vào túi mình.

Hàn Húc đột nhiên nghe thấy một giọng đàn ông, trước tiên là sững sốt, sau đó điện thoại cũng bị tắt ngang, cậu chỉ nghĩ tới vị kiểm sát viên đã đến đồn cảnh sát lần trước, trong lòng đầy hỗn loạn.

Tuy Đào Nhạc không muốn mời Hàn Húc ăn cơm vào hôm nay, nhưng cũng không ngờ sẽ dùng tới cách này để từ chối, không có phép tắc chút nào.

“Tô Dịch Văn, anh làm gì vậy, trả điện thoại cho tôi.” Đào Nhạc ra vẻ hướng tay tới túi quần anh.

Tô Dịch Văn trừng mắt, “Không được càn quấy, tôi đang lái xe.”

Được, vì an toàn, cô tạm thời mặc kệ điện thoại, nhưng mà...“Haiz, anh có cần phải cúp ngang điện thoại thế không, đây là chuyện của tôi!” Đào Nhạc nhấn mạnh.

Tô Dịch Văn liếc cô, “Không phải em không muốn đi ăn sao, tôi giúp em vậy không phải hợp ý em à? Hơn nữa cậu cảnh sát đó có gì tốt, cũng chưa từng thấy em mời tôi ăn cơm bao giờ!”

A, giờ lại còn bắt đầu trách móc cô.

Đào Nhạc chẳng muốn tranh cãi nữa, xoay người ra phía cửa, giọng rầu rĩ, “Tôi muốn về nhà.”

“Đi ăn với tôi trước đã.” Tô Dịch Văn chỉ nói một câu.

Hôm nay Đào Nhạc đã quá mệt mỏi, chẳng thêm phân cao thấp với anh, hơn nữa tâm trạng thực sự rất kém, cho dù đã đánh đuổi Hứa Lăng thì sao chứ, những chuyện trong mấy ngày nay không được trút bỏ, nghẹn ở trong lòng rất bức bối.

Passat cuối cùng cũng dừng lại, đây không phải là kí túc xá viện kiểm sát sao.

Đào Nhạc mù tịt, bất đắc dĩ đành theo người nào đó xuống xe, cô còn cho rằng anh sẽ đưa cô đến quán ăn, không ngờ vẫn còn trong mưu tính của anh.

Tô Dịch Văn nắm lấy tay cô, “Đi, chúng ta đi mua rau.”

Mua rau! Một ông chú già đi chợ? Đợi đã, đây không trọng điểm, tại sao anh lại nắm tay cô.

Đào Nhạc từ chối, “Tô Dịch Văn, ban ngày ban mặt anh nên chú ý hình tượng!”

Tô Dịch Văn dừng chân, nhếch miệng, “Em không thấy mặt trời đã xuống núi rồi sao? Hình tượng của tôi vẫn tốt, còn em...” Anh nhìn cô một cách xấu xa, chặc chặc hai tiếng rồi không nói gì thêm.

Còn cô thì sao chứ, chẳng lẽ anh ta là Phan An, còn cô là một tên hề?

Cũng may sau kí túc xá là đường đi đến chợ, hai người dùng dằng dãi cũng tới nơi.

Sau năm đầu tiên tiểu học thì Đào Nhạc cũng không còn được đặt chân đến đây, mà ông chú giả Tô Dịch Văn này thực sự muốn mang cô đến vùng vẫy ở chiến trường xưa, mùi tanh hôi xông vào mũi làm người cô hơi nhột nhạt.....

Lại nhìn Tô Dịch Văn, hình như là khách quen ở đây, thẳng hướng đi đến một sạp hàng nào đó, tay cũng rất bận rộn, chọn lựa lựa sắp bằng mấy bà cô trung niên rồi. Không, anh ta là ‘phụ nam’

Đào Nhạc vốn định làm thỉnh, không ngờ lại bị cuốn vào chuyện rắc rối.

Lúc đó Tô Dịch Văn đang lựa cà rốt, đột nhiên quay sang hỏi cô, “Có phải em không thích ăn cà rốt không?”

Đào Nhạc cảm thấy kinh ngạc, không ngờ anh còn nhớ rõ mấy thứ cô viết trong bản hợp đồng, cô cúi đầu không trả lời.

Mấy hành động vừa rồi khiến cho bà chủ hàng rau trở nên phấn khích, gào to lên giống như phát hiện ra thể giới mới, “Ồ chà, cậu kiểm sát của chúng ta đã cưới vợ rồi, mọi người mau đến xem này.”

Bà ta, bà ta cũng có uy thật, tất cả tiểu thương bán hàng trong vòng trăm mét đều dừng làm việc vậy lại để tham quan, giống như Đào nhạc cô đi ra từ sở thú vậy, hết sức ngạc nhiên.

Mà Đào Nhạc ngay đến một cơ hội giải thích cũng không có, chỉ thấy mọi người đã bắt đầu xem xét đánh giá cô rồi.

Tiểu thương A, là một ông chú trung niên, chắc là bán cá, cầm mấy con cá trên tay cọ cọ vào người Tô Dịch Văn, “Kiểm sát Tô, cậu tìm vợ từ khi nào vậy, trước giờ đâu có nghe cậu nói. Đúng rồi, ở chỗ tôi đang còn lại hai con cá, tặng cho cậu đó.”

Tiểu thương B, là một cậu thanh niên, mang theo hai con vịt quay, cười với Đào Nhạc, “Chắc đây là chị dâu rồi, anh Văn rất là tốt, chị thật có phúc đó. Đúng rồi, đây là vịt vừa mới quay, nóng hổi mới ra lò, cầm đi.” Cứ như thế, hai con vịt quay đã rơi vào tay cô.

Tiểu thương C, là một bà lão tóc bạc, mang theo một chuỗi đầy tỏi, “Dịch Văn, cô bé này thật xinh đẹp, mắt nhìn của cậu thật không sai đâu.” Nói xong liền đặt chuỗi tỏi vào cổ Đào Nhạc, giống như dâng hiến lễ vật của người Cáp Đạt.

Sau đó vẫn còn mấy người nữa đi đến, Đào Nhạc đối mặt với đồng rau cải và mớ thịt thà được tặng kia, thực sự khó mà ngăn nổi, đến mức phải trốn sau Tô Dịch Văn.

“Được rồi, được rồi, mọi người đừng gấp.” Tô dịch Văn nói, ngoảnh đầu sang nhìn Đào Nhạc, “Em đi trước ra cổng chờ tôi.”

“Vậy mấy thứ này phải làm sao?” Đào Nhạc đang cầm đồng ‘Lễ vật’ nhiệt tình kia, không biết phải làm sao.

“Có bị xem là nhận hối lộ không? Dù sao anh cũng là kiểm sát viên, nếu như tôi nhận thì sẽ là tòng phạm.” Cô cũng không có gan mà cùng phạm tội với anh ta.

Tô Dịch Văn, “Không bị, tôi sẽ trả tiền mà.”

Được anh bảo đảm, Đào Nhạc mới đi ra cổng chợ, quả nhiên, sau khi cô đi đám người kia cũng tản ra. Nhưng Tô Dịch Văn thì thê thảm rồi, trả hết tiền ấy món đồ vừa rồi, đi qua đi lại cũng gần hai mươi phút. Sau khi Tô Dịch Văn đi ra liền nhận lấy mớ đồ trong tay Đào Nhạc, “Yên một chút đi, để tôi cầm.”

Ở phương diện này, Đào Nhạc không thể không thừa nhận, anh là một người đàn ông rất chu đáo.

“Tô Dịch Văn, hôm nay tôi mới phát hiện thì ra anh là idol ở cái chợ này đó, thật là được mở rộng tầm mắt nha.” Đào Nhạc vừa nhớ tới những chuyện khi nãy, tim liền đập mạnh và loạn nhịp.

“Làm em sợ rồi sao?” Tô Dịch Văn hỏi.

“Không đến mức hoảng sợ. Tại sao bọn họ lại đối xử tốt với anh như vậy chứ?” Đào Nhạc thấy ngạc nhiên, anh thực sự đúng là thần tượng mà bọn họ tôn sùng.

Tô Dịch Văn mỉm cười, “Những người đó từng viết đơn tố giác, đã đưa qua nhiều cơ quan chủ chốt có trách nhiệm, về phần chi tiết em đừng hỏi thêm làm gì, đó chỉ là những chuyện công việc thôi.”

Nói như vậy thì anh từng đảm nhiệm qua chức vụ quan trọng sao, cho nên mới được người dân yêu quý?

Đào Nhạc một lần nữa biết thêm về Tô Dịch Văn, nói cho cùng thì so sánh chuyện công việc thì cô không có hiểu biết như anh, nếu có cơ hội nhất định sẽ học hỏi thêm nữa.

“Có phải nhìn tôi bằng cặp mắt khác rồi không?” Tô Dịch Văn đột nhiên nói đùa.

Đào Nhạc hơi mất tự nhiên, “Làm gì có, anh là người như thế nào, tôi biết rõ nhất!”

Tô Dịch Văn nhìn chằm chằm gương mặt ửng đỏ của cô, không tự chủ được kéo lấy tay cô, “Đi, về nhà thôi!”

Mà lần này người nào đó không giãy dụa nữa, thậm chí còn cảm thấy như có thứ gì nhét thêm vào trong tim mình.

...

(*) Bình thư là một loại hình nghệ thuật dân gian được biểu diễn dưới hình thức kể chuyện của Trung Quốc, phổ biến ở Bắc Kinh, nghệ sĩ khi biểu diễn thường cầm theo một cây quạt giấy trên tay, tổ mới tìm hiểu sơ sơ thôi, ai biết thêm chi tiết gì có thể pm cho tớ biết với nha

Chương 33.2

Dịch & Edit: A Mọi và chị

Thực ra Đào Nhạc rất không muốn quay lại kí túc xá viện kiểm sát, vả lại cô cũng đã dọn đồ về nhà rồi, tại sao vẫn phải đến nhà Tô Dịch Văn, được thôi, có thể do ai đó đã nói câu, ‘Tôi đi nấu cơm’, cho nên cô mới đồng ý. Trên thực tế, cô cũng nhớ tay nghề của Tô Dịch Văn, nói cách khác anh là do trời phái xuống làm khắc tinh ủa cô.

Còn có một câu nói gì nhỉ, theo kinh nghiệm của con gái thì muốn giữ một người đàn ông, phải nắm lấy dạ dày anh ta. Còn Đào Nhạc thì ngược lại, dạ dày của cô đã bị Tô Dịch Văn bắt làm tù binh mất rồi.

Ngày hôm nay hình như là ngày Tô Dịch Văn biểu diễn tay nghề đầu bếp, làm một bàn đầy thức ăn, hỏi anh lý do, lại còn làm như bí mật không chịu nói. Hay lắm, dù gì cũng xem như cô tới làm khách, không cần quan tâm nhiều, chỉ ăn là được rồi.

“Ăn cơm xong, đừng quên rửa chén đó nha.” Tô Dịch Văn sau khi gác đĩa nói ngay câu này.

Lại là rửa chén! Không phải anh mời cô ăn cơm à, tại sao lại phải làm việc!

“Tôi không rửa!” Thái độ Đào Nhạc rất cương quyết.

Tô Dịch Văn cười cười, xoay người đi đến bàn làm việc cầm lấy một tờ giấy, “Em còn nhớ bản hợp đồng này không?”

Đào Nhạc cứng họng không trả lời được, đây là bản khế ước bán mình của cô, hình như đã mấy ngày cô không làm việc rồi.

“Về lý mà nói chuyện em bỏ bê công việc, tôi nên trừ lương.” Tô Dịch Văn thông thả nói.

Đào Nhạc vừa nghe đến trừ lương, liền nóng lòng, “Tôi đâu có bỏ bê công việc! Nếu không phải ngày hôm đó...hôm đó anh làm loại chuyện kia, tôi mới đi. Hơn nữa, trong hợp đồng có viết anh phải cách xa tôi ba mét, anh không có lý do gì để trừ lương!”

“Đúng là trong hợp đồng có viết ba mét, nhưng hôm đó khoảng cách giữa tôi và em là không, cho nên không thể xem là vi phạm quy ước được.”

“Anh ngụy biện!” Đào Nhạc cảm thấy bản thân không nói lại anh, đầu ong ong hỗn loạn.

“Tôi nói sự thật.”

Được, nói sự thật à, Đào Nhạc dứt khoát hỏi thẳng, “Tại sao anh đồng ý hẹn hò với Hứa Lăng!”

“Vây vì sao em đi ăn với cậu cảnh sát kia!”

Không ngờ anh biết cả chuyện này, Đào Nhạc tức giận, “Tôi đi ăn với Hàn Húc không thể so sánh với việc anh quang minh chính đại tán tỉnh chị họ tôi!”

Nghe xong câu này, Tô Dịch Văn hơi tức giận, “Tôi tán tỉnh cô ta khi nào, nếu hôm nay em không quấy phá, tôi cũng sẽ từ chối cô ta!”

Lời vừa nói dứt, Đào Nhạc thấy hơi ngượng ngùng giận, “Coi như anh từ chối chị ta, tối qua tôi gọi tại sao anh không nghe!”

“Em gọi cho số điện thoại nào của tôi ?” Tô Dịch Văn vốn không biết Đào Nhạc từng gọi cho anh.

“Là số cá nhân!”

Vậy thì đúng rồi, Tô Dịch Văn kéo ngăn tủ, lấy cục gạch đen ra, “Tôi vốn không mang theo điện thoại, hôm qua tăng ca nên dùng số ở cơ quan, sáng sớm về nghỉ ngơi một chút, trưa đã ra ngoài, em nói xem tôi lấy đâu thời gian kiểm tra điện thoại, huống chi có lần nào em gọi cho tôi đâu chứ.”

Thì ra là thế, xem ra không thể hoàn toàn trách anh được.

Không đúng, chuyện anh đi hẹn hò là sự thật, không ai ép buộc anh cả.

Cho nên Đào Nhạc lại bắt đầu nói tiếp, “Anh ít viện cớ đi! Tô Dịch Văn, đừng tưởng tôi không biết những lời anh nói với Hứa Lăng, chị ta hỏi gì thì anh đáp nấy, nói rõ ràng hết hoàn cảnh gia đình, nếu tôi không chen ngang, chắc chẳng mấy chốc anh đã là anh rể tôi rồi!”

Thấy dáng vẻ tức giận của cô, Tô Dịch Văn bước đến gần, “Em làm gì mà để ý việc tôi trở thành anh rể của em vậy? Nói thật đi, sau này chúng ta còn là người thân của nhau.”

Đào Nhạc đỏ mặt, cũng không sợ hãi khi anh đến gần, “Tới địa ngục mà kết thân! Dù gì tôi không thoải mái!”

“Em khó chịu? Không phải là thích tôi rồi chứ?”

“Tôi...” Đào Nhạc bị hỏi đến nỗi nói không nên lời, đành giương mắt nhìn.

Tô Dịch Văn cười gian ác, trông kính lấp lóa, “Nhưng tôi nhớ rõ em từng nói mình không thích đàn ông mà?”

Đào Nhạc im lặng, kéo lấy cổ áo anh, “Vậy là anh không biết, bà đây dạo này đã học xong Đạo Đức Kinh đã biết bác ái là gì rồi đó!”

“Em có ý gì?” Anh cố ý hỏi.

“Ý là bà đây thích đàn ông, hơn nữa còn thích anh!”

Đào Nhạc cũng không chịu nổi nữa, trong lòng như có điều gì muốn trút ra, vươn tay đẩy ngã Tô Dịch Văn ra ghế sofa, toàn thân bám chặt anh như bạch tuột tám vòi, vụng về hôn đôi môi anh

Cũng có thể nói do lúc cô làm việc ở cửa hàng anh Cường, một lần nào đó kiểm chế không được lòng hiếu kì đã lên xem phim kia, bây giờ chính là lúc cô thực hiện.

Chiếc lưỡi linh hoạt mở rộng đôi môi, nhớ tới hình ảnh đẹp đẽ kia bắt đầu thăm dò, hấp dẫn, khiêu khích, mãi cho tới khi trong cổ họng của người đàn ông cất lên tiếng gầm nhẹ. Còn chưa kịp ý thức chuyện gì xảy ra, Đào Nhạc đã cảm thấy cơ thể mình bị lật lại, Tô Dịch Văn đã ở phía trên cô.

Gương mặt của cô nằng ửng đỏ, đôi mắt mơ màng, cánh môi hồng lần đầu tiên nếm thử mùi vị sắc dục, đôi mắt Tô Dịch Văn đỏ ngầu, giọng nói trở nên mờ ám, “Ai dạy em mấy chuyện này?”

“Tự học thành tài.” Hô hấp của cô không còn bình thường nữa, nhưng cô vẫn ra vẻ cao ngạo.

Tô Dịch Văn khẽ cười, “Nhưng có hơi thô bạo đó.”

“Hả?”

Giây tiếp theo, đợi đến khi cô có phản ứng, anh đã nhanh chóng in dấu lên đôi môi đỏ mọng kia. Môi quần lấy nhau, anh có ý muốn trừng phạt nên cắn môi cô, nhưng phía hạ thân lại không chịu được làm anh rên lên, hô hấp trở nên nặng nề, anh chưa cảm thấy thỏa mãn, hô hấp càng khó khăn hơn, anh không vừa lòng, tay bắt đầu lần mò xuống dưới cổ tách hai chân cô.

“Không được...Tôi...” Đào Nhạc ý thức được tiếp theo chuyện gì sẽ xảy ra, cố mở to đôi mắt đang mê muội, muốn ngăn anh lại.

Tô Dịch Văn mặc kệ sự phản kháng của cô, tay thâm nhập vào bên trong áo cô, da thịt trắng nõn khiến anh cũng không thể kiềm chế được nữa, miệng anh thì thầm “Nhạc Nhạc, cho anh, cho anh nha...” (ềo, sắc lang!)

Giọng nói khàn khàn kia chắc chắn là một lời ma chú, gần như đánh tan lớp phòng thủ cuối cùng của cô.

Nhưng mà...

Một tiếng sấm kinh hồn vang lên, chính xác mà nói đó là tiếng nhạc chuông khủng bố, phá vỡ bầu không khí ngọt ngào trong phòng.

Trên sofa hai người trừng mắt nhìn nhau, giống như có ngàn vạn điều bất mãn.

Tiếng chuông kia vẫn đang reo, cuối cùng Đào Nhạc cũng lên tiếng, “Là điện thoại của em.”

“Ồ trong túi của anh.” Tô Dịch Văn nói tiếp.

“Cho nên, em cần phải nghe điện thoại.” Nói xong, cô đẩy anh ra rồi thoát khỏi sự kiềm chế của anh, không quên lấy điện thoại từ túi anh ra, vừa nhìn là biết số điện thoại ở nhà.

Đào Nhạc liếc mắt nhìn Tô Dịch Văn, biết ngay nếu còn nằm dưới người anh cô sẽ đánh mất chính mình, vội vàng ấn phím nghe, là tiếng của mẹ Đào.

“Tiểu Nhạc, con đi đâu cả ngày nay vậy, trẻ thế này còn chưa chịu về!”

“Dạ, con đang trên đường về, sắp tới nhà rồi ạ.”

Tắt điện thoại, Đào Nhạc đứng dậy, vể ửng đỏ trên gương mặt chưa tiêu tan, giọng nói cũng nhỏ nhẹ, “Em phải về nhà rồi.” Cô ngại ngùng không dám nhìn người đàn ông kia.

Tô Dịch Văn kéo cô lại, dịu dàng hỏi, “Dọn về lại được không?”

Đào Nhạc khẽ nhếch môi, lòng đầy ngọt ngào, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi anh cho đến cùng, “Vậy sau này anh có còn đi gặp mặt hẹn hò nữa không nào?”

Tô Dịch Văn giận dỗi, “Em nghĩ còn có thể không nào? Xem xong ba màn kịch trong một buổi trưa, anh vốn chẳng còn tâm trạng nào mà hẹn hò, huống chi bây giờ anh đã là người của em rồi.” (ọc ọc)

Anh thật là, dám nói những lời như thế, Đào Nhạc biết không nên quá hy vọng vào người đàn ông này, lời ngon ngọt nào cô cũng không nói ra được.

“Em sẽ suy nghĩ lại.” Đào Nhạc buông tay anh ra, kiểu gì cũng không cho anh vênh váo đắc ý mới được.

Mà Tô Dịch Văn đợi cô đi đến gần cửa rồi mới nói tiếp, “Dù thế nào em cũng quay về đây, đừng quên anh còn là ông chủ của em, bản hợp đồng đó vẫn còn giá trị trước pháp luật, em không phải là không hiểu chứ?”

Thấy tia sáng xanh kia lại xuất hiện, Đào Nhạc không chút do dự, mạnh tay đóng cửa, “Tô Dịch Văn, coi như anh lợi hại!”

Cô đi rồi, còn anh vì đạt được ý nguyện mà mỉm cười, bởi vì anh biết cô nhất định sẽ quay lại.

CHƯƠNG 34.1

Dịch & Edit: A Mọi và chị

Cuộc sống của Đào Nhạc đương nhiên là có những thay đổi nhất định, bởi vì bản hợp đồng chết tiệt nào đó, bởi vì cái khoảnh khắc thân mật nào đó, còn bởi vì nội tâm đen tối của người nào đó, bây giờ đã tự nhận là người đàn ông cầm thú của cô.

Đúng vậy, Tô Dịch Văn đã bước vào thế giới của cô một cách hiên ngang như vậy. mà cô cũng không còn lòng tự trọng lại dọn trở về kí túc xá viện kiểm sát, hai người chính thức kết thành mối tình lão nam thiếu nữ.

Nhưng mà da mặt Đào Nhạc mỏng, luôn cảm thấy mối quan hệ thế này giữa bọn họ ở viện kiểm sát không tự nhiên cho lắm, nhất là khi đối mặt với đương, phải biết rằng sau buổi gặp mặt hẹn hò của Hứa Lăng, cô thấy mình chột dạ, dù sao cũng là do cô bày mưu phá hoại. Ngày hôm đó còn không cẩn thận nghe được cuộc nói chuyện giữa mẹ với dì qua điện thoại, nói rằng lúc Hứa Lăng về nhà thì nổi giận đùng đùng, ý là tại sao lại tìm một tên hạ lưu bại hoại cho cô, sau đó lại quay sang trách cứ đương cả buổi trời.

Ặc, Tô Dịch Văn đúng là tên hạ lưu, nhưng là trước mặt Đào Nhạc mới thể hiện mà thôi, Hứa Lăng làm sao biết được mọi chuyện do Đào Nhạc ngăn cản, cho nên...

“Cho nên, trong mắt cả nhà em anh không phải là người tốt đẹp gì đúng không?” Tô Dịch Văn đứng tựa cửa, nhìn chằm chằm vào người nào đó đang giặt đồ, giọng không biết là nói đùa hay giận dỗi.

Đào Nhạc không dám nhìn anh, nói một cách đáng thương, “ Em cũng đâu có ngờ chị ta kích động như thế, vốn tưởng chị ta chỉ bỏ về thôi mà.” Nhớ tới cái tát kia cô còn thấy rung mình, mặt anh chỉ có thể do cô đánh thôi.

“Tóm lại chuyện cũng đã qua rồi, nếu sau này em còn bày trò, xem anh trừng trị em ra sao nha!” Anh cảnh cáo.

Lần này Đào Nhạc rất nghe lời, không hề tranh cãi, chỉ là đột nhiên nghĩ tới điều gì, cô quay sang, “Đúng rồi, đương em có nói gì không vậy, xảy ra chuyện này có ảnh hưởng đến công việc của anh không?” Dù gì thì ở viện kiểm sát anh cũng phải có chút thể diện.

Tô Dịch Văn cũng không giải thích nhiều, chỉ nói rằng, “Chú Hứa cũng không phải người không biết công tư phân minh, người khác nghĩ gì anh làm sao kiểm soát được, cứ mặc kệ vậy đi.”

Ý của anh thực ra Đào Nhạc cũng hiểu, chắc chắn đương có nói những câu khó nghe, còn hình ảnh Tô Dịch Văn xây dựng ở cơ quan cũng đã bị cô hủy hoại, nói cho cùng thì cô vẫn thấy rất áy náy.

Thấy vẻ mặt tự trách bản thân của cô, Tô Dịch Văn vốn không quan tâm đến mấy chuyện tán nhảm trong phòng làm gì, ngược lại bây giờ anh lại cực kì vui vẻ, vì ít nhất anh biết trong lòng cô đã có anh, cô đã học được cách lo lắng rồi.

Anh cười cười bước tới, kéo cô đứng dậy, “Đừng giặt nữa, chúng ta hủy hợp đồng.”

Ồi chào! Đào Nhạc khó hiểu, theo anh ra phòng khách, “Sao lại hủy, là anh nói nó có hiệu lực trước pháp luật, em cũng là nhân viên hợp pháp mà.”

“Không cần thiết nữa, lúc trước do anh nói đùa với em, làm gì có ai để bạn gái làm mấy chuyện này chứ.” Tô Dịch Văn ôm lấy cô cùng ngồi lên sofa.

Lời này nghe mới xuôi tai làm sao, anh vì cô mà đau lòng, cô cười cười, “Coi như anh có lương tâm, nhưng em vẫn phải đi làm, nếu không thì học phí biết làm sao đây?” Sớm biết thế này, từ đầu cô đã không thi nghiên cứu sinh, thực tế và lý tưởng không thể cân bằng với nhau.

Tô Dịch Văn trầm ngâm một hồi lâu rồi nói, “Anh thay em đóng học phí được không?”

Á, hào phóng vậy sao? Đào Nhạc khó tin nhìn lại Tô Dịch Văn, “Anh đang nói đùa hả?”

“Không có nói đùa...” Tô Dịch Văn cọ cọ lên cổ Đào Nhạc, “Anh chỉ cho em mượn chút tiền con con thôi mà.”

Mẹ ơi, cô biết ngay anh không tốt bụng như vậy mà, Đào Nhạc đẩy gượng mặt người nào đó ra xa, “Thôi đi, ai biết được anh có tính tiền lãi với em không, em không đời nào vay tiền của người keo kiệt như anh đâu.”

“Haiz, là anh thật lòng đó.” Tô Dịch Văn nghiêm túc, “Hơn nữa, em đi đâu tìm việc? Vụ tên Cường em còn không nhớ sao? Anh cho em vay tiền, chỉ là không muốn em bỏ lỡ bài vở, đợi sau này khi nào có tiền rồi trả lại cho anh cũng được.” Đương nhiên, anh chỉ dùng phương thức khác thôi.

Nhắc tới vụ tên Cường, Đào Nhạc thực sự không dám đi tìm việc nữa, cô bán tín bán nghi nhìn Tô Dịch Văn, “Thật sự không tính lãi?”

Anh gật đầu, sau đó lại cười xảo quyệt, “Thỉnh thoảng cho chút ít lợi lộc có được không em?”

Lợi lộc? Cô không hiểu, không ngờ lại phải nghênh đón một nụ hôn cực kì cực kì mãnh liệt.

Đợi đến lúc Đào Nhạc muốn ra tay đánh lại, Tô Dịch Văn đã giật lui, thậm chí còn xấu xa lấy tay vuốt ve eo cô, “Em xem, yêu cầu của anh thực ra đâu có cao.”

Đào Nhạc chụp lấy móng vuốt trên người mình, nổi giận, “Tô Dịch Văn, em đã sớm muốn nói với anh rồi, sau này không cho động tay động chân với em!”

“Tại sao?” Tô Dịch Văn bất mãn với đề nghị này.

“Em không cho phép! Còn nữa, tuy chúng ta quen nhau, nhưng em sẽ không cho anh ‘chuyện ấy’ đâu!”

“‘Chuyện ấy’ gì chứ?” Tô Dịch Văn cố ý hỏi.

“Anh ít giả vờ đi!” Đào Nhạc đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc, “Em cũng suy nghĩ vài lần rồi, đó là hành vi thiếu trách nhiệm của nam nữ trước khi kết hôn, không phù hợp với truyền thống đạo đức, cho nên chúng

ta yêu nhau trên tinh thần được rồi, những chuyện khác thì miễn đi. Còn nữa, hãy khoan tuyên bố chuyện chúng ta, em vẫn chưa chuẩn bị tinh thần thông báo cho gia đình em biết.”

Yêu trên tinh thần, lại còn không thể tuyên bố? Cô bé này nghĩ anh là hòa thượng à, rõ ràng là không cho đụng vào, vậy thì cứ chờ đợi. Tô Dịch Văn hận không thể mổ cái đầu nhỏ kia ra nghiên cứu thử, tại sao cô lại có nhiều ý nghĩ thế chứ.

“Em cũng chỉ nói trước khi kết hôn thì không cho, vậy ngày mai chúng ta đi đăng kí, em đỡ phải suy nghĩ nhiều!” Tô Dịch Văn cảm thấy nhiều khi cũng nên nhường cô một bước.

Đào Nhạc không ngờ Tô Dịch Văn lại đề nghị kết hôn nhưng lại dùng thái độ hờ hững nói ra, hơi tức giận, “Tô Dịch Văn, những chuyện này sao lại tùy tiện nói ra được, chúng ta vẫn chưa tới giai đoạn bàn chuyện kết hôn, ít nhất cũng phải đợi ba năm hay năm năm nữa rồi tính tiếp.”

Tô Dịch Văn thừa nhận anh có chút nóng lòng, tủi thân nói, “Được được, coi như anh chưa nói, em muốn yêu trong âm thầm cũng được, dù gì anh cũng là người mang số khổ, nhưng còn chuyện ba năm năm năm kia thì không được, tới lúc đó không phải anh thành ông chú già mất rồi à.”

“Chà chà, đàn ông bốn mươi tuổi là một cảnh hoa.”(*) Đào Nhạc nghiêng người nâng gương mặt của ai đó, “Chắc chắn, đáng vẻ chú lúc đó chắc hấp dẫn được vài con bướm bướm đấy, khi đó chắc chắn tôi sẽ vất vả lắm đây.”

Tô Dịch Văn thuận thế ôm lấy cô đặt lên đùi, “Anh làm em lo lắng vậy sao? Cả viện kiểm sát anh quen biết rất ít, em có thể đi thăm dò.”

Điều này thì cô biết, cuộc sống của anh là hai địa điểm một con đường, chỉ là có hơi quá thanh tịnh.

“Tô Dịch Văn, anh có biết là sống như vậy gần giống với ‘Lão trạch nam’ không hả, không thấy nhàm chán sao?” Đào Nhạc nghĩ nếu đổi lại là cô chắc đã bị dồn nén mà chết mất rồi.

Tô Dịch Văn vuốt tóc cô với vẻ nuông chiều, “Sau này có em rồi anh sẽ không còn nhàm chán nữa.”

Đào Nhạc thừa nhận bản thân không thể chịu nổi sức cám dỗ của người đàn ông này, hơn nữa anh cũng không phải loại người hay dỗ ngon dỗ ngọt nên nói một câu cũng khiến xương cốt người khác tan chảy, chính ngay lúc này cô cũng đã không còn sức chống cự.

“Học phí để anh đóng giúp em, đừng có ý kiến nữa nha.”

Nói cả nửa ngày, cuối cùng cũng quay lại điểm khởi đầu.

Tô Dịch Văn kiên trì như thế, cô cũng không nỡ từ chối, hơn nữa cũng không phải không trả. Đào Nhạc ngịch ngợm lè lưỡi, “Vậy cảm ơn nha, thầy Tô.”

Đôi môi nhỏ chúm chím lại hấp dẫn tà ý của anh, trong lòng rạo rực khiến anh mải mê, yết hầu cứ giật giật, “Anh không động tay động chân, vậy động môi được phải không?”

Nói xong, anh giữ lấy cằm cô, hôn mạnh mẽ lên môi cô, hăm hại đầu óc chậm chạp của ai đó một lần nữa, cuối cùng cô đành phải hạ vũ khí mà đầu hàng.

Ý của Đào Nhạc là, bất kể cô suy nghĩ hoàn hảo thế nào, lập kế hoạch chu đáo ra sao thì Tô Dịch Văn vẫn có thể tìm ra lý do, sau đó tìm cách phá hoại, bởi vậy đối với việc phản kháng cô lực bất tòng tâm.

Nhưng, tình yêu thật sự mang đến vận may.

Chiều nay đồn cảnh sát gọi điện thoại báo đã bắt được tên Cường, bảo cô đến đó một chuyến để làm báo cáo.

Chuyện này phải gọi là quá sức vui mừng, Đào Nhạc vừa nhớ tới chuyện tên Cường lừa cô copy rồi giấu đĩa phim A trong mấy cái hòm kia, lòng lập tức nổi lên lửa giận hừng hực, lại còn mấy người cảnh sát kia, cô cũng muốn đi kiện họ, sau này Tô Dịch Văn lại cảm thấy thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, hơn nữa người ta cũng làm việc theo quy tắc, dù mình có lý cũng khó nói rõ được.

Chương 34.2

Dịch & Edit: A Mọi

Đào Nhạc xin phép trưởng phòng Vu được nghỉ hai tiếng, đi một chuyến đến đồn cảnh sát. Cô cũng dự đoán có thể đụng mặt với tên nhóc xấu xa Hàn Húc, lần trước nói trong điện thoại lộn xộn cũng thấy không thoải mái cho lắm, cô nghĩ dù sao cũng nên nói câu xin lỗi.

Nghĩ đến Đào Nhạc cô luôn là một công dân tuân thủ luật pháp, nhưng mấy tháng gần đây lại trở thành khách quen của cục cảnh sát, vậy mới biết không gì nói trước được. Lần lập báo cáo này cũng khá nhanh, chính là đội phó Vương viết. Đương nhiên cô không thể thấy được tên Cường, nếu không chắc cũng tức tới bùng nổ.

“Cô bé, lần trước làm cháu sợ rồi phải không?” Viết xong báo cáo, đội phó Vương liền quan tâm hỏi thăm Đào Nhạc.

Cô gật đầu, cười gượng gạo, “Cũng may là cháu vô tội.”

“Lần sau làm việc gì nhớ suy nghĩ thật kĩ.” Đội phó Vương châm điếu thuốc, “Phải nói rằng lần đó anh chàng Dịch Văn thật muốn xối tung cả đồn cảnh sát của chúng tôi, chưa từng thấy chú ấy nóng giận như vậy bao giờ.”

Đào Nhạc nghe xong những lời này, trong lòng thấy thật thỏa mãn, dù sao chuyện anh quan tâm cô cũng là sự thật. Từ đầu chí cuối Tô Dịch Văn làm mấy chuyện này đều là vì cô, anh ghen vì bữa cơm giữa cô với Hàn Húc thì cô cũng đến náo loạn buổi gặp mặt giữa anh và Hứa Lăng, hai bên hòa, và rồi tự nhiên đến với nhau. Theo mức độ nào đó cho thấy cả hai đều là loại nóng tính nhưng lại thích được đối xử dịu dàng.

Nói vài câu qua loa với đội phó Vương xong, Đào Nhạc thấy cũng đã đến lúc quay về viện kiểm sát. Ai ngờ vừa ra khỏi đồn cảnh sát, cô đã chạm mặt cậu nhóc cảnh sát Hàn Húc ngay cổng.

Tên nhóc xấu xa Hàn Húc liếc mắt một cái là thấy ngay Đào Nhạc, nhưng lại xem cô như vô hình, đi lướt qua rồi hướng lên lầu.

“Hàn Húc!” Đào Nhạc chưa từng bị coi thường như vậy, không nghĩ ngợi nhiều liền lên tiếng gọi cậu ta.

Hàn Húc vẻ không tình nguyện mà xoay người lại, phũ phũ bụi bám trên bộ cảnh phục, nghiêng mặt góc bốn mươi lăm độ, “Có chuyện gì sao, thưa cô Đào?”

Lại còn bức dọc với cô nữa chứ! Đào Nhạc bước lên trước, nói chậm rãi, “Ôi chào, chuyện lần trước xin lỗi nha.”

Cô rõ ràng đang nhận lỗi với cậu, điều gì đã dọa nạt khiến Đào Nhạc biết xin lỗi vậy, đúng là mặt trời mọc đằng tây mà. Hàn Húc bất ngờ với tình huống này, còn tưởng bọn họ sẽ cãi nhau, ai ngờ cuối cùng lại thành kết quả như vậy.

Hàn Húc phản ứng lại, nói thờ ơ, “Xin lỗi một câu thế là xong sao, bữa cơm của tôi đâu?”

“Được rồi, ngay tối nay, đừng nói tôi không mở miệng mời nha, cậu có tặng ca tôi cũng mặc kệ.” Đào Nhạc muốn nhanh chóng mời xong bữa cơm này, kéo dài càng lâu càng phiền phức.

Hàn Húc rút cuộc cũng chịu nhếch môi cười, đánh ‘bộp’ một tiếng, “Thời gian như cũ, địa điểm như cũ!”

Sau khi nhận được sự ban ơn của người họ Đào nào đó, Hàn Húc cuối cùng cũng ngênh ngang bước đi, người sống trong thời đại này thật quá thực dụng mà.

Lừa được tên nhóc xấu xa, cô vẫn còn một vấn đề khó khăn khác, chính là làm sao nói lại với tên cầm thú kia, anh đã vài lần răn đe không cho cô qua lại với Hàn Húc, nhưng bây giờ là để trả lại ơn huệ nên không thể nào từ chối được.

Đào Nhạc về viện kiểm sát ngay lúc tan tầm, tìm cô đập đặc biệt nhanh, thu dọn đồ đạc mà tay chân cũng lúng túng. Nếu Tô Dịch Văn biết cô đi ăn cùng với Hàn Húc, chắc chắn sẽ dùng đôi chân thon dài kia đá cô bay tuốt sang Thái Bình Dương mất thôi.

“Làm sao bây giờ...” Cô lại bắt đầu lẩm bẩm.

“Cái gì mà ‘phải làm sao’ hả?”

Giọng Tô Dịch Văn xuất hiện bên tai cô, nhìn lại, đã thấy cầm anh đang chống trên vai cô, anh cười tít mắt với cô.

Đào Nhạc vội thụt lui hai bước, nhỏ giọng oán trách, “Anh không xem thử đây là đâu, để cho trưởng phòng Vu và mọi người thấy được rất không tốt.”

“Không sao đâu, bọn họ biết cả rồi.” Tô Dịch Văn nhìn cô mờ ám.

Đào Nhạc tự nhiên bị điện giật, xách túi chạy vào ra khỏi phòng, anh chính là không chịu bỏ qua bất cứ cơ hội nào để dụ dỗ cô.

Tô Dịch Văn đuổi theo đến tận cổng viện kiểm sát, “Được rồi được rồi, còn chạy gì nữa, em đó khéo lo trời sập, chúng mình nói chuyện yêu đương chẳng liên quan gì đến bọn họ cả, em cũng đừng nghĩ tới dượng em nữa, có cơ hội anh sẽ nói chuyện rõ ràng với chú ấy.”

Anh thực sự chịu không nổi tình trạng duy trì khoảng cách, khó khăn lắm mới hái được Quả Đào này, lại không thể ăn được, trước mặt người khác không cho thừa nhận. Tuy hai người có thể ở cùng nhau trong chiếc tổ ở viện kiểm sát, anh nấu cơm cô rửa chén, cô đi theo xem anh đọc sách, thỉnh thoảng cũng quấy phá, cũng có lúc anh giúp cô học bài thi nhân viên công vụ, xong việc còn được hưởng chút ít đậu hủ, nhưng tóm lại vẫn thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Đúng! Chính là không được tự do khi ở trước mặt người khác!

Đào Nhạc lắc đầu, vẻ mặt lo lắng, “Anh không biết chuyện trong nhà em đâu, em là sợ mẹ có ý kiến, dù sao anh cũng là người gặp mặt Hứa Lăng trước, nhưng lại bị em náo loạn, mẹ chắc chắn không có ấn tượng tốt với anh.”

“Vậy anh sẽ nói rõ ràng với mọi người, sự việc vốn là hiểu lầm mà.” Tô Dịch Văn nghiêm túc nói.

“Thôi đi, về sau hãy nói lại chuyện này, bây giờ cứ thế này cũng rất tốt.” Đào Nhạc vừa nghĩ tới thái độ của người nhà, cô biết chắc sau này sẽ có nhiều sóng gió, yên bình được ngày nào thì cứ tiếp tục vậy.

Tô Dịch Văn lặng lẽ kéo tay cô, “Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm.”

Vừa nhắc tới ăn cơm, Đào Nhạc lập tức nhớ tới Hàn Húc, cái thời gian cũ địa điểm cũ chết tiệt, chắc giờ này tên nhóc đó đã ngồi trong quán đợi cô.

“Tại sao lại không đi?” Tô Dịch Văn thấy cô vẫn đứng yên tại chỗ.

“À, hôm nay em phải mời khách rồi.” Đào Nhạc nói lí nhí, lại vừa quan sát sắc mặt Tô Dịch Văn.

Quả nhiên, cảm thú biến ngay sắc mặt, “Ai vậy? lại là cậu cảnh sát kia phải không?”

Đào Nhạc không nói dối, biết nếu nói dối kết quả còn đáng sợ hơn, dứt khoát thừa nhận “Lần trước em đã nhận lời người ta rồi, chỉ là một bữa cơm thôi, không có gì đâu, nếu không anh cũng đi cùng em, anh đỡ phải suy nghĩ lung tung!” Đào Nhạc thấy ba người quang minh chính đại đi chơi còn mạnh mẽ hơn tất cả.

Tô Dịch Văn nhìn chòng chọc cô một lúc lâu, cuối cùng cũng chịu mở miệng, “Đi thì cũng có thể, ăn cơm xong anh đến đón em, đừng có đi chung xe với cậu ta.”

Đào Nhạc len lén nở nụ cười, ông chú này căng thẳng quá mức rồi, nếu cô thích Hàn Húc đã không gần gũi anh, nhưng điều đó cũng chứng minh anh có quan tâm đến cô.

“Haiz, đồng chí Tô già này, đồng chí qua đây tôi nói câu này nghe nè.” Đào Nhạc ra vẻ thần bí.

Tô Dịch Văn khó hiểu, nghiêng người đến gần, “Muốn nói cái gì?”

Đào Nhạc chỉ cười mà không nói, đột nhiên đặt một nụ hôn lên mặt anh, “Thưởng cho anh đó, đừng có đắc ý vênh vao!”

Cơ mặt Tô Dịch Văn giãn ra, nhồm miệng cười, “Tất cả nghe theo sự sắp xếp của tổ chức!”

Nói xong anh muốn vươn tay ôm lấy cô, không ngờ phía sau lại có một tràng còi xe inh ỏi khiến cả hai cùng quay đầu lại.

Đào Nhạc thấy một chiếc Audi đen từ từ dừng lại, cửa xe mở ra, có một người đàn ông mang sắc phục bước tới gần Tô Dịch Văn, “Kiểm sát Tô xin dừng bước, kiểm sát trưởng có lời muốn nói với ngài.”

Kiểm sát trưởng? Đào Nhạc mở to mắt nhìn về phía chiếc Audi, cửa kính đen khiến lòng người khác sinh ra sợ sệt, lại còn phảng phất một loại cảm giác bất an...

19. Chương 35-36

Chương 35

Dịch & Edit: ∞ ∞ A Mọi và chị ∞ ∞

Đào Nhạc vào viện kiểm sát đã lâu như vậy mà vẫn chưa thấy được vị BOSS cao nhất này—Kiểm sát trưởng Quan, mà không biết tại sao vào lúc này ông ta lại xuất hiện, nhưng chỉ muốn gặp Tô Dịch Văn, rất kỳ lạ.

Tô Dịch Văn vỗ vỗ vai Đào Nhạc, “Trước tiên cần phải đi ăn, đừng để người khác phải đợi.”

Rõ ràng là anh bảo cô rời khỏi, Đào Nhạc lòng đầy hiếu kỳ, nhưng cũng chỉ có thể nghe lời anh, nhớ đến bộ dạng nổi điên như trẻ con của Hàn Húc cô liền không biết làm thế nào.

“Vậy em đi đây.”

Đào Nhạc quay đi chưa bao lâu, cô lại len lén nhìn lại, thấy Tô Dịch Văn đã bước lên Audi, xe cũng rẽ theo hướng ngược lại mà đi. Cô thấy thật kỳ lạ, anh cũng chỉ là một kiểm sát viên, đáng để một đại nhân như kiểm sát trưởng Quan đích thân gặp mặt sao?

....

Lúc này, bầu không khí trong chiếc Audi rất nghiêm túc, từ lúc lên xe Tô Dịch Văn không nói một câu, cả người anh giống như núi Lũng phủ sương mờ, cũng không còn là con người ấm áp của thường ngày nữa.

Kiểm sát trưởng Quan là một ông lão sắp xỉ sáu mươi, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi đơn giản, vẻ mặt uy nghiêm, giọng nói trầm thấp mạnh mẽ, “Gần đây công việc thuận lợi chứ?”

“Tất cả đều tốt, thật phiền chứ bạn tâm rồi.” Trong lời nói của Tô Dịch Văn lộ ra chút tâm tình khác thường.

“Thật sao...” Ông nhìn ra phía cửa kính, “Hai ngày trước ba của cháu có hỏi chú về tình hình của cháu, đối với chuyện đến Viện kiểm sát nhân dân tối cao, suy nghĩ thế nào rồi?”

Tô Dịch Văn mở bàn tay đang nắm lại bên người ra, thản nhiên trả lời, “Về chuyện này cháu đã cho ông ấy câu trả lời rồi...”

“Dịch Văn, đừng trách chú Quan nói cháu, ba của cháu cũng là muốn tốt cho cháu, con người thì nên làm ở vị trí cao, học thì cháu cũng đã học nhiều lắm rồi, chúng ta không cần học vấn phải cao, nhưng nếu đã ăn cơm của ngành tư pháp, thì cháu phải biết nhìn xa một chút. Ngày nay chính sách của cấp trên cũng không giống như hồi trước, cháu còn trẻ, bây giờ khó có được cơ hội như vậy, nên dựa vào quan hệ của chú và ba cháu, thì để cho cháu thăng chức lên tỉnh làm việc là chuyện dễ dàng. Nhưng rốt cuộc cháu nghĩ thế nào vậy, thà ở một nơi như thế này!”

Đối với mấy câu nói thế này Tô Dịch Văn đã sớm đông cứng, cuối cùng anh cũng dịu xuống, “Bây giờ cuộc sống của cháu rất tốt, về mặt khác, cứ xem như cháu không có ý muốn cầu tiến.”

“Cháu đừng có ở trước mặt chú mà nói kiểu đó!” Kiểm sát trưởng Quan hơi giận, “Gần đây chú nghe giữa cháu và kiểm sát Hứa có chút không vui, là vì chuyện con gái của ông ta, cháu cũng đã là người trưởng thành mà còn không biết xử lý mấy chuyện thế này cho tốt sao, để cho người trong mấy phòng ban truyền miệng qua lại, ngay đến chú cũng biết. Còn nữa, hồi nãy cháu và cô bé kia có chuyện gì vậy, day đưa trước cửa viện kiểm sát, nhìn còn ra thể thống gì hả?”

Quả nhiên chuyện xấu truyền ngàn dặm, Tô Dịch Văn cười, “Mặc kệ bọn họ nói đi, cháu cũng không muốn giải thích nhiều, mặt khác, đây cũng là việc riêng của cháu, vốn không ảnh hưởng đến công việc.”

“Đúng, quả thực là việc riêng của cháu, vốn dĩ chú cũng không muốn nói gì, nhưng chú muốn nhắc nhở cháu, mọi việc nên có chừng mực, chuyện của cháu và con gái kiểm sát Hứa chú mặc kệ, nhưng cô gái lúc này chắc là người của viện kiểm sát chúng ta phải không, cháu cần biết rõ quan hệ nam nữ với công việc không thể có một chút dính dáng gì với nhau, về nhớ suy nghĩ kĩ càng cho chú!”

Kiểm sát trưởng Quan nói một hồi khiến cho Tô Dịch Văn trở nên trầm tư, không phải là vì người ngoài chỉ trích, mà là quả thực anh chưa bao giờ nghĩ đến tình cảm và công việc sẽ có mâu thuẫn, cô cũng là người của viện kiểm sát, hơn nữa bây giờ còn đang thi làm nhân viên công vụ, nếu như trong tương lai công việc có mâu thuẫn gì, thì anh và cô nên làm thế nào?”

Kiểm sát trưởng Quan chỉ có thêm lời khen ngợi với đứa cháu đã trưởng thành này, giọng ông dịu dàng khuyên nhủ, “Dịch Văn, cháu thể nghiệm ở cơ sở này thể cũng đủ rồi, đối với những người như chúng ta làm sao có tiền đồ, như vậy đi, xin nghỉ phép vài ngày, cháu về nhà cùng ba cháu thương lượng lại. Vẫn là câu nói kia, mọi chuyện phải nhìn xa một chút, đừng cứng nhắc để tâm vào chuyện vụn vặt.”

Về mặt Tô Dịch Văn thờ ơ, vẫn dùng giọng điệu bình tĩnh, “Cháu hiểu rồi, việc này cháu sẽ suy nghĩ thật kĩ.”

“Kiểm sát trưởng Quan thấy anh trả lời qua loa, trong lòng có chút gánh nặng, “Khó có được thời gian rảnh rồi như hôm nay, đợi chút nữa cùng dùng với chú một bữa cơm.”

“Không cần đâu.” Tô Dịch Văn nhìn kiểm sát trưởng Quan, chỉ hơi nhếch môi lên xem như là cười, “Tối nay cháu còn có việc, nên cứ xuống xe ở đây đi.” Nói xong anh bảo tài xế dừng xe, không đợi kiểm sát trưởng Quan nói đã mở cửa đi ra.

Đưa tay nhìn đồng hồ, Tô Dịch Văn thở dài nặng nề, mặc kệ chiếc Audi ở phía sau, anh cứ đi thẳng về phía trước, bây giờ anh thật sự cần được yên tĩnh.

...

Lại nói về bữa cơm Đào Nhạc mời Hàn Húc cuối cùng cũng được ăn rồi. Tên nhóc xấu xa nào đó chắc vẫn thấy không thoải mái với cuộc điện thoại lần trước, dứt khoát ra sức ăn như sư tử ngoạm, lại còn gọi toàn món ăn đắt tiền, cả bàn đầy thức ăn.

Đào Nhạc nhin, ai bảo đó là sự không may của cô, rõ ràng là Tô Dịch Văn ngắt ngang cú điện thoại đó, nhưng cô lại là người chịu trách nhiệm, cho nên đối với hành vi trả thù của Hàn Húc cô đành cắn răng chịu đựng.

Lúc này Hàn Húc đang chiến đấu với cả bàn vịt quay phần khách quá mức, giương mắt nhìn Đào Nhạc, “Haiz, có phải tiêu của cô ít tiền, nên trong lòng cô thấy khó chịu phải không?”

Đào Nhạc trợn mắt nhìn cậu một cái, “Cậu ăn là việc của cậu, nói nhiều làm gì chứ! Gọi nhiều đến như vậy, người ta nhìn vào cứ tưởng chúng ta là người mới chạy nạn từ châu Phi về đó.

“Chuyện này không cần phải lo, cô ăn không nổi thì tôi bao hết, bởi vì bữa cơm này của cô, ông đây đã cố ý tập luyện cả buổi chiều, tiêu hao hết năng lượng thì bụng cũng bằng phẳng như tấm lưng thoải.” Lúc nói xong câu này thì Hàn Húc cũng đã chiến đấu hết nửa con vịt quay.

Thì ra tên nhóc này đã có chuẩn bị trước, hạ quyết tâm phải bắt cô khao một bữa.

“Được, cậu có thể ăn thì ăn hết toàn bộ đi, tôi không tranh với cậu, ai bảo tôi đắc tội với mỹ nhân chứ.”

Hàn Húc đột nhiên ngừng tay ngay lập tức, nhìn chằm chằm Đào Nhạc, vẻ mặt khó nói nên lời.

Ánh mắt cậu ta như vậy tự nhiên làm Đào Nhạc hoảng sợ, “Này, cậu bị gì vậy?”

Hàn Húc nhìn cô thêm một lúc lâu, cuối cùng lại nói, “Thôi, không có gì cả.”

“Cậu có chuyện thì nói đi, lại còn ra vẻ như đàn bà con gái sao?” Đào Nhạc khiêu khích.

“Này, tôi đã nói không được gọi tôi là mỹ nhân rồi mà! Thực ra cuộc điện thoại hôm đó ——”

“Cuộc điện thoại đó cậu đừng để tâm làm gì nữa, hôm đó tôi cũng hơi khó chịu nên nói có chút khó nghe.” Đào Nhạc vẫn rất ngại ngùng vì cuộc điện thoại đó.

“Người hôm đó có phải là người lần trước đã đến đồn cảnh sát không? Tôi nói chính là thầy của cô...”

“À, đúng vậy.” Đào Nhạc cầm lấy cái chén, thật muốn chôn luôn cái mặt đi cho rồi.

Hàn Húc cúi đầu, thừa biết không nên hỏi người ta mấy chuyện này, nhưng cậu không khống chế được bản thân, còn về phần lý do tại sao hỏi thì cậu cũng không thể nói rõ được.

Hàn Húc ra vẻ thoải mái giả vờ cười cười, “Tôi nói này, lần trước lúc cô bị bắt vào đồn, cũng là anh ta gọi đến, tôi vừa nghe là biết ngay, tình cảm của hai người——”

“Trời ơi, cậu thông minh vậy thì tốt rồi, không cần nói ra đâu.” Đào Nhạc vẫn không quen khi bị người khác phát hiện chuyện giữa cô và Tô Dịch Văn.

Hàn Húc không đồng ý, “Hừ, cô còn giả vờ nhỏ nhẹ gì nữa, tìm đối tượng cũng chẳng phải chuyện lớn gì cả. Tôi hiểu rồi, người đàn ông đó kết hôn rồi, cô không phải là cái kia đó chứ?”

“Tối địa ngục mà kết hôn á! Chúng tôi quen nhau chính đáng, chỉ là bây giờ đang có vài chuyện xảy ra, tôi không thể tiết lộ ra ngoài được.”

Vừa nhớ tới buổi gặp mặt sóng gió của Hứa Lăng, cô liền hối hận bản thân quá kích động, rơi vào quỷ kế của Tô Dịch Văn, ngẫm nghĩ thấy mọi chuyện đều do anh khéo léo sắp xếp, ép cô phải đi vào khuôn khổ và sự điều khiển của anh.

Đào Nhạc suy nghĩ, “Haiz, mỹ nhân này, cậu có người yêu chưa?”

Gương mặt thư sinh của Hàn Húc bỗng dưng đỏ lựng, “Tại sao lại trút lên người tôi, phụ nữ đúng là lắm chuyện mà!”

“Chắc chắn, cậu không nói ra tôi cũng hiểu.” Đào Nhạc bày ra vẻ mặt như người từng trải, “Nhưng nếu cậu có hợp mắt cô nào thì cứ mặc kệ, tôi chỉ cậu mấy chiêu.”

“Được rồi, cô đúng là ăn no không có việc làm, tôi có thích ai cũng không liên quan đến cô!” Hàn Húc vô cớ nổi giận, đối với cô gái này cậu không hiểu tại sao tâm trạng mình không có lúc nào hài lòng.

Đào Nhạc trề môi, tên nhóc xấu xa chắc chắn đang mắc cỡ. Đúng lúc, di động cô vang lên, thì ra là Tô Dịch Văn gọi, anh đã nói sẽ tới đón cô, kiểu này chắc đã ra khỏi nhà rồi.

Đào Nhạc ra hiệu cho Hàn Húc, vội vàng nghe điện thoại, quả nhiên câu đầu tiên của Tô Dịch Văn đã vô thằng đề.

“Ăn cơm xong chưa?”

Đào Nhạc nhìn một bàn đầy thức ăn, thực sự đã sớm no rồi, đa phần chỉ nhìn Hàn Húc ăn.

“Cũng sắp xong rồi, không phải anh đã đi rồi đấy chứ?”

“Anh đã đứng trước cửa quán ăn rồi, em ăn xong thì ra đây, đừng có lèo nhèo nữa!”

Hả? Anh đã đến sớm vậy rồi sao, Đào Nhạc trả lời, qua loa vài câu xong thì cúp máy. Quay sang Hàn Húc nghiêng cứu ánh mắt cậu ta, cười cười về có lỗi, “À, tôi ăn no rồi.”

“Là người yêu cô gọi đến, bảo cô về đúng không?” Hàn Húc hỏi.

Đào Nhạc gạt đầu, “Không sao, ăn không hết chúng ta gói mang về, có thể làm bữa khuya cho cậu.”

“Thực ra tôi cũng no rồi, vậy đi thôi.” Nói xong, Hàn Húc gọi nhân viên phục vụ đến, móc ví ra.

Đào Nhạc thấy vậy vội ngăn lại, “Không phải nói bữa cơm này tôi mời à, cậu đừng trả tiền!” Tình hình này sao giống lần đầu tiên cô đi ăn với Tô Dịch Văn vậy, nhưng cô sẽ không phạm sai lầm lần thứ hai.

Hàn Húc đưa ra ba tờ tiền in hình ông Mao, “Tôi bỗng dưng không muốn ăn cơm do con gái trả!”

Hứ, tên nhóc lại còn chơi trò trong sạch cao thượng với cô! Đào Nhạc ra vẻ khó chịu, “Cái gì mà gọi là không ăn cơm do con gái trả, lần trước cậu chết cũng muốn tôi mời ăn, giờ lại trở mặt như lật sách, đúng là cậu ầm khó chiều mà!”

“Tôi tình nguyện, sao nào!” Hàn Húc đứng dậy, ngهنh ngang ra khỏi quán ăn.

Nhất thời Đào Nhạc không biết nói gì nữa, nhìn cả một bàn đầy thức ăn, cô tùy tiện gói ghém lại, tên nhóc xấu xa phung phí cô lại không nỡ bỏ.

Mang theo mấy túi thức ăn thừa lại, Đào Nhạc ra khỏi quán, nhìn thấy ngay Tô Dịch Văn đang đứng cách đó không xa, không đúng, còn có tên nhóc Hàn Húc cùng đứng ở đó, hai người đang nói chuyện.

Trong tức khắc cô cảm thấy hình ảnh này thật kì lạ, hai người đàn ông, không quen biết nhau, có chuyện gì nói với nhau nhỉ?

Đào Nhạc nhanh chân bước đến, “Hai người đang làm gì đó?”

Tô Dịch Văn chủ động kéo cô qua, tay đặt lên eo cô rất tự nhiên, bộ dạng công khai chủ quyền, cười cười “Không có gì, chỉ là chào hỏi tiểu Hàn một chút thôi.”

Đào Nhạc hơi nghi ngờ, dù sao Tô Dịch Văn cũng là người thâm sâu khó lường, ai biết được anh ta có bắt bẻ người khác không.

Hàn Húc nhìn người đàn ông trước mặt, đây là loại khí thế bức người, không phải trong một sớm một chiều mà cậu có thể đuổi kịp được, nói cho cùng thì bản thân cũng chỉ là một tên cảnh sát vô danh tiểu tốt, nhớ lại lúc này khi vừa ra khỏi quán ăn, anh đã gọi cậu tới, hỏi vài câu về vụ án, lại còn hỏi thăm tình hình của đội phó Vương, vẻ mặt rất nghiêm túc, đâu có giống với vẻ tươi cười hiện tại.

Hàn Húc đột nhiên nổi lửa giận vô cớ, “Tôi đi trước, tạm biệt!”

Đào Nhạc thấy cậu không đi về hướng đường cái, lại còn có thể cảm thấy tên nhóc đang giận dữ, nhưng vì sao chứ?

“Có gì hay ho mà nhìn chứ, đi thôi!” Tô Dịch Văn không để ý tới sự phản kháng của cô, dứt khoát kéo cô đến chỗ đậu xe.

Đào Nhạc nhìn anh chằm chằm, “Có phải anh đã nói gì với cậu ấy không? Tại sao em thấy cậu ấy có vẻ khó chịu?”

“Có cái gì khó chịu chứ, ngược lại là em quan tâm cậu ta thì có á.” Tô Dịch Văn nói lạnh lùng.

Đào Nhạc hừ nhẹ, “Em không phải quan tâm cậu ta, là em sợ anh nổi tính cầm thú, thừa dịp em không chú ý ra tay với cậu em nhỏ!”

“Em yên tâm, anh không giống ai đó, nói cái gì mà thích con gái rồi bỏ nhào lên người anh!” Tô Dịch Văn cực kì kiêu ngạo nói.

Đào Nhạc nắm tay, khớp tay kêu rắc rắc, “Chú Tô(*) này, đã lâu rồi tôi không luyện tán đả, hai ta khoa tay múa chân một chút ha.”

“Không cần phải khoa tay múa chân, anh chẳng phí tí sức nào cũng có thể thắng em.”

Tô Dịch Văn đã dự tính trước rồi mới nói, không đợi Đào Nhạc phản ứng lại, tay bắt ngang eo cô vác cô trên vai.

Đào Nhạc vùng vẫy, “Anh lớn mà không đứng đắn, mau thả em xuống!”

“Không thả!”

Hai người cứ nhón nháo vậy rồi vào xe, ai cũng không phát hiện ra, Hàn Húc đã đứng ở đường đối diện nhìn hai người rời đi, lâu thật lâu vẫn chưa chịu về...

Chương 36

Dịch & Edit: ∞ ∞ Mọi văn giang hồ và chị ∞ ∞

Mấy ngày nay Đào Nhạc thấy Tô Dịch Văn dường như có tâm sự chông chất, tuy rằng cô khá vô ý, nhưng cũng không đến nỗi mai một sự nhạy cảm bẩm sinh của con gái, đột nhiên nhớ tới cuộc nói chuyện giữa kiểm sát trưởng Quan và Tô Dịch Văn, thầm nghĩ lẽ nào anh mắc lỗi trong công việc? Nhưng xem xét kỹ lại thì không phải chuyện đó, bởi vì cô thường bắt gặp ánh mắt khác thường của Tô Dịch Văn nhìn cô, cụ thể thì nói không ra được chỗ nào bất hợp lý.

Buổi tối hai người vẫn cùng ăn cơm như cũ, địa điểm đương nhiên là nhà Tô Dịch Văn.

Đào Nhạc cảm thấy đã dọn về lại kí túc xá, còn không cần làm người giúp việc cho Tô Dịch Văn, cơm do anh nấu, anh là bạn trai của cô, cô đúng là được lợi.

Nhưng ăn được nửa buổi lại thấy không thích hợp lắm, Đào Nhạc có thể cảm nhận được rõ ràng có hai tia nhìn hướng về cô, dứt khoát ngừng đầu nhìn thẳng anh.

“Lão Tô, lão sắp đến thời kì tiền mãn kinh rồi à, cứ dùng loại ánh mắt này nhìn em là sao?”

Tô Dịch Văn ngừng đầu, dừng dừng nói, “Anh làm gì có, em đa nghi quá.”

“Có!” Đào Nhạc buông chén cơm chạy đến trước mặt anh, “Em biết rồi, anh đang nghĩ tới chuyện kia đúng không, đàn ông các anh chỉ biết tới vấn đề ở nửa thân dưới thôi phải không? Không cần dùng đầu óc suy nghĩ cũng đoán chính xác?”

“Bậy bạ! Em nghĩ anh là người thế nào hả?” Tô Dịch Văn hơi giận.

Nếu đã không phải nguyên nhân này, vậy thì vì cái gì chứ? Đào Nhạc lơ mơ, “Vậy anh nói xem, rốt cuộc là mấy ngày nay anh bị làm sao vậy? Hay là trong công việc xảy ra vấn đề, có phải bị kiểm sát trưởng Quan phê bình?”

Tô Dịch Văn kéo cô ngồi lên đùi, vẻ mặt nghiêm túc, “Nhạc Nhạc, tại sao ban đầu em lại muốn làm việc ở viện kiểm sát?”

“Chuyện này hả, là nhà em sắp xếp, em không làm chủ được.” Đào Nhạc nhớ tới thái độ của mẹ mà đành chấp nhận, “Nhưng, em thực sự không biết anh ở viện kiểm sát này, nếu biết...”

“Nếu biết em sẽ không đến?” Tô Dịch Văn vặn lại.

“Em không có ý này!” Đào Nhạc cười cười, học động tác sờ sờ mặt của anh, “Ai bảo lúc ở trường anh ăn hiếp em, em trốn còn không kịp nữa là.”

Tô Dịch Văn rất thích động tác này, lại hỏi, “Dạo gần đây ôn tập thi nhân viên công vụ ra sao rồi?”

“Vẫn như vậy thôi, anh cứ nhìn tỉ lệ trúng tuyển nhân viên công vụ hằng năm, em thừa biết bản thân chẳng làm gì được đâu.” Về điểm này thì Đào Nhạc đã có chuẩn bị trước.

Thấy Tô Dịch Văn vẫn không nói gì, Đào Nhạc tò mò hỏi, “Haiz, thời buổi này thi công vụ phải có cửa sau, nhà anh có phải cũng có ‘đường’ vào phải không? Cho nên anh mới thi đậu được?”

Tô Dịch Văn vừa nghe xong câu này, sắc mặt trầm xuống, dứt khoát nói thẳng, “Không có!”

“Hỏi có một chút, hung dữ gì chứ.” Đào Nhạc nhóp nhép, chắc chắn anh cũng có đi cửa sau, chỉ vì sĩ diện đàn ông không chịu thừa nhận thôi.

Tô Dịch Văn suy nghĩ một chút, hỏi tiếp, “Em định vào phòng nào?”

“Chống tham nhũng.” Đào Nhạc không do dự nói ngay.

Thế mà câu trả lời của Tô Dịch Văn lại ngoài dự liệu của cô, “Không cho phép em thi vào phòng chống tham nhũng!”

Đào Nhạc không hiểu, “Tại sao? Em chính là muốn tỉ lệ cạnh tranh cao, vậy thì hiệu suất thi tốt mới đạt được.”

“Nói như vậy là em không thật lòng đi thi nhân viên công vụ?” Tô Dịch Văn tạm thời không giải thích vấn đề về chống tham nhũng, nghĩ lại có lẽ do ngay từ đầu anh đã không hỏi kỹ càng về ý kiến của cô.

“Em không muốn thi nhân viên công vụ đâu, em muốn làm luật sư, đó mới là lý tưởng của em.” Vừa nói tới lý tưởng của mình, hai mắt Đào Nhạc đã lóe sáng.

Nhưng Tô Dịch Văn lại càng không hài lòng, “Làm luật sư có gì hay chứ, em là con gái, không thích hợp với nghề này đâu.”

“Anh nói y như làm luật sư là gái hầu rượu vậy, anh làm kiểm sát viên thì cũng gần như là luật sư rồi.” Đào Nhạc hơi tức giận, người đàn ông này hóa ra lại có cái nhìn lệch lạc.

“Anh cũng không nói làm luật sư không tốt, chỉ là không thích em làm nghề này, ngoan ngoãn thi nhân viên công vụ cho anh. Tóm lại ngoại trừ làm luật sư và vào phòng chống tham nhũng, tùy em chọn việc, đến tòa án cũng không sao.” Tô Dịch Văn ra lệnh như cấp trên.

Đào Nhạc ghét nhất bị người khác sắp xếp cuộc sống của mình, ba mẹ thì cô không thể chống lại, nhưng từ khi nào Tô Dịch Văn cũng muốn can thiệp vào đời sống của cô chứ.

“Tô Dịch Văn, anh cho em một lý do, tại sao em nhất định phải nghe theo anh, đừng có nói với em cái gì mà con gái không thích hợp làm luật sư. Còn nữa, tại sao em không thể vào phòng chống tham nhũng, anh cũng đâu phải kiểm sát trưởng.”

“Nói chung là không được, anh không thích.”

“Anh không thích thì em phải nghe theo anh à? Thật chưa từng thấy qua người nào chuyên quyền như anh.” Đào Nhạc càng nghĩ càng giận, đứng dậy, “Chúng ta thật sự không có cách nào để hiểu nhau, luật sư thì em không biết có làm được hay không, nhưng em muốn thi vào phòng chống tham nhũng, xem anh làm gì được!”

Nói xong Đào Nhạc thở phà phì phò mở cửa đi ra ngoài, Tô Dịch Văn cũng không ngăn cản, anh chỉ thở dài nặng nề, rốt cuộc phải nói thế nào với cô mới tốt đây, nói thẳng mọi chuyện hay là nói tâm sự rối rắm trong lòng anh.

...

Yêu nhau nhất định sẽ có lúc cãi nhau, thậm chí còn có người dùng bái phương pháp này, nói là có thể nhanh chóng phát triển tình cảm hai người.

Bởi vì chuyện luật sư và phòng chống tham nhũng mà Đào Nhạc và Tô Dịch Văn rơi vào tình trạng chiến tranh lạnh.

Đương nhiên, nói chiến tranh lạnh nhưng chỉ có bên phía cô Đào nào đó là tình nguyện. Ở cơ quan hai người vốn không chung tầng lầu, rất ít nói chuyện, nhiều lắm là cùng ăn trưa với nhau, nếu không thì lén lút tìm một góc nào đó dính lại trong chốc lát, tan tầm cùng đợi nhau về nhà. Hôm nay cô xem Tô Dịch Văn như vô hình, chạm mặt cũng không thêm chào hỏi nhau câu nào, Tô Dịch Văn nghĩ rằng cô đang tức giận kiểu trẻ con cho nên trước tiên cứ mặc kệ, anh biết cô là kiểu người ‘Tiếng sấm thì to mà mưa thì lại nhỏ’ (*), cơn giận qua rồi thì sẽ hết chuyện.

Nhưng Đào Nhạc không nghĩ như vậy, ngược cô tức ghen, từ khi bắt đầu quen biết người đàn ông này, cô luôn trong thế bị động, chuyện gì cũng bị anh kiểm chế, ngay cả quyền lựa chọn cũng không có. Lần này cô sẽ không dễ dàng thỏa hiệp.

Vì vậy, một cô Đào Nhạc vốn không hứng thú với nhân viên công vụ, chỉ cần việc trong phòng thông thả, cô liền lao đầu vào làm bài, liên tiếp tiêu diệt mấy đề sát hạch. Cô thậm chí còn đang tính toán không biết có nên đăng kí một lớp phụ đạo vào cuối tuần hay không, vừa vận để giết thời gian.

Thế mà chiều hôm đó trưởng phòng Vu lại đột nhiên triệu tập mọi người mở một cuộc họp nhỏ, làm Đào Nhạc một lần nữa không được về.

Lúc đó, Đào Nhạc đang làm bài, trưởng phòng Vu từ trong phòng làm việc đi ra, “Mọi người tạm ngưng công việc một lát, tôi có chút việc muốn thông báo.”

Đào Nhạc vừa nghe, vội vàng gấp sách hướng dẫn, cô như thế này cũng xem như là đã chiếm dụng thời gian làm việc rồi.

“Gần đây có sự điều động nhân sự rất lớn, phòng chúng ta cũng có vài người được điều đến phòng khác, nhất thời mọi người hơi nhiều việc, mọi người tạm thời vất vả một chút nha.”

Trưởng phòng Vu nói một hồi thì ra là vấn đề này, trọng điểm đâu? Đào Nhạc chờ đợi chị ta nói câu kết cục.

“Tiểu Trương, việc trong tay em ổn cả chứ?” Trưởng phòng Vu hỏi.

“Dạ, ổn cả.”

Chị tiểu Trương đó là đồng nghiệp ngồi đối diện với Đào Nhạc, bình thường cũng giúp đỡ cô không ít, chắc là thấy người ta hiền lành, trưởng phòng Vu muốn phân thêm công việc cho chị ấy đây.

Quả nhiên trưởng phòng Vu đã nói câu tiếp theo, “Vây chuyến điều tra ở Bắc Kinh vào ngày kia phải vất vả cho em rồi, cũng là dịp học công tác như người ta, nhưng mà em chỉ có một mình, chị sợ đến lúc đó em bận quá ...”

Thì ra là đi công tác, mà còn là đi thủ đô, Đào Nhạc cảm thấy đây cũng không phải là chuyện liên quan đến mình.

Trưởng phòng Vu do dự một lát, nhìn mọi người trong phòng một lượt, chỉ vào cô Đào nào đó ở cách đó không xa, “Tiểu Đào, cho em một cơ hội để rèn luyện, em và tiểu Trương cùng đi, dù sao thì em cũng đã đến phòng chúng ta lâu rồi, trong tương lai ở viện kiểm sát còn phải đợi dài dài, đi công tác để mở mang thêm kiến thức một chút!”

Sao lại điều cô đi chứ?

Đào Nhạc vừa mừng lại vừa lo, nói cho cùng thì cơ hội thể này không phải ai cũng có được, cô liền tỏ thái độ nghiêm túc, “Chị Vu, em nhất định sẽ học hỏi thật tốt.”

“Ừ, vậy thì tốt rồi.”

Nhận được câu xác nhận của trưởng phòng Vu, trong lòng Đào Nhạc vang lên một tiếng kích động.

Đợi đã, cô đi công tác rồi, Tô Dịch Văn phải làm sao đây? Chưa nói đến chuyện bỏ anh một mình ở đây, không biết ông chú già này có ý kiến gì không đây?

Có ý kiến gì chứ! Đừng quên cô và anh đang chiến tranh lạnh, không đành gì chứ. Tục ngữ có câu, ‘Một ngày không gặp như cách ba thu’. Hay là tạm xa nhau một chút có thể khiến anh thay đổi được tính cách chuyên quyền độc tài của mình.

Lúc đó Đào Nhạc nghĩ mọi chuyện đều rất tốt đẹp, cho nên đến tối hôm trước khi đi cô mới đem chuyện đi Bắc Kinh công tác nói cho Tô Dịch Văn biết.

Tô Dịch Văn thì cứ cho rằng cơn giận của cô nhóc đã tiêu tan, đang định nói chuyện một cách yên lành với cô, cũng phải trách bản thân anh có lúc quá ích kỷ, dù sao hai người ở cùng nhau cũng phải có thương có lượng. Cho nên tối hôm đó anh đã xuống bếp làm một bàn ăn, đối với khẩu vị của Đào Nhạc bây giờ anh là người rõ ràng hơn ai hết.

Tất cả đã được sắp xếp đầu vào đó, Tô Dịch Văn liền đến gõ cửa phòng kí túc xá đối diện.

Đào Nhạc đang muốn đi tìm anh, vừa nhìn là thấy anh đứng ngay cửa, còn có vẻ mặt đầy tươi cười, chắc là đến đến dỗ dành cô rồi. Được thôi, tạm thời cứ để anh ta nói.

“Nhạc Nhạc, ăn cơm thôi.” Tô Dịch Văn nói xong rất tự nhiên kéo tay cô đi về hướng cửa phòng đối diện.

Đào Nhạc thấy cả bàn đầy thức ăn, cố ý hỏi, “Lão Tô, đây là tiệc tạ lỗi à?”

“Cứ xem là vậy đi.” Tô Dịch Văn tỏ vẻ tất cả đều thuận theo ý cô, dù sao cũng nên thỏa hiệp.

“Thấy anh cười vui vẻ như vậy, có phải hôm nay có chuyện gì vui không? Trúng năm triệu rồi à?”

“Còn vui hơn là trúng năm triệu nữa.” Tô Dịch Văn kéo ghế ra, làm động tác đưa tay, “Đào tiểu thư, mời ngồi.”

Đào Nhạc cố nén cười, nhưng trong lòng lại cảm thấy thật ngọt ngào. Thật ra Đào Nhạc biết mỗi lần gặp con người cô tức thì thức, nhưng vẫn rất thích

Tô Dịch Văn chuẩn bị xong phần cơm, đưa cho cô đôi đũa, phục vụ còn chu đáo hơn cả khách sạn năm sao.

“Tô Dịch Văn, sao em cứ có cảm giác mình được làm Từ Hy vậy.” Đào Nhạc không nhận được mà nói.

“Vậy em cứ tự xem mình là thái hậu đi, anh chịu uất ức một chút, làm người hầu hạ em là được.”

Phì một tiếng, Đào Nhạc xém chút nữa là cười bắn cả cơm ra, “Anh nói là hầu hạ em, em liền nghĩ đến mấy tên công công...”

Tô Dịch Văn không lên tiếng, quả thực, anh không theo kịp kiểu đầu khẩu của cô nhóc này được rồi.

“Em thích nghĩ thế nào thì cứ nghĩ như vậy đi.” Tô Dịch Văn vuốt vuốt mái tóc của cô, hành động như một thói quen.

Đang ăn cơm, trong lòng Đào Nhạc đột nhiên thấy khó chịu, Tô Dịch Văn tốt với cô như vậy, cho nên chuyện đi công tác làm thế nào cô cũng không mở miệng nói được.

Nhận ra sự im lặng của cô, Tô Dịch Văn hỏi, “Sao vậy, có phải có gì đó muốn nói không, đúng lúc anh cũng có chuyện muốn nói với em.”

Đào Nhạc ngẩng đầu, “Vậy anh nói trước đi.”

“Ưu tiên phụ nữ trước.”

Thôi được...Đào Nhạc nín thở, “Ngày mai em phải đi công tác ở Bắc Kinh...một tuần.”

Tiếp theo Tô Dịch Văn im lặng, chỉ nhìn cô chằm chằm, “Quyết định lúc nào, tại sao em lại không nói với anh vậy chứ!”

Đào Nhạc biết sự tùy hứng của mình một lần nữa đã làm tổn thương anh, áy náy không thôi, dè dặt mở miệng, “Là hôm qua trường phòng Vu bảo...”

“Em!” Tô Dịch Văn thật không có cách nào nắm giữ được cô, “Không phải đã nói sau này có việc gì cũng phải nói với anh rồi sao, em đột nhiên đi công tác như vậy, anh phải làm thế nào đây!”

“Anh là một người đàn ông có chân có tay, có đôi cũng không chết được.” Đào Nhạc nói thầm.

Tô Dịch Văn ôm lấy cô, giọng nói khàn khàn, “Nhưng mà không có em bên cạnh anh rồi.”

Đào Nhạc đẩy đẩy, “Cũng đâu có phải là em sẽ không về.”

Tô Dịch Văn vẫn không chịu thả, ôm lấy cô thật chặt, cúi xuống cọ cọ vào chóp mũi cô, “Đã như vậy, hay là đêm nay đừng đi, ở lại với anh...”

Khuôn mặt Đào Nhạc liền đỏ lên, vội vàng vùi mặt vào cổ anh, “Đã nói là không được, em không muốn bị người ở trong khu nhà này nhìn thấy.”

“Cửa lớn đóng kín ai mà nhìn thấy chứ?” Tô Dịch Văn cười gian xảo.

“Dù thế nào cũng không được!” Đào Nhạc xê dịch cái ghế, cầm cúi ăn.

Nói không thất vọng thì đó là gạt người. Tô Dịch Văn đành phải xem như không có gì, bắt đầu dọn dò, “Đến Bắc Kinh phải biết chăm sóc bản thân mình một chút, công việc là một chuyện, nhớ đừng quá ham chơi đó.”

“Em biết rồi.” Đào Nhạc nhớ ra chuyện gì đó, nghiêm mặt nói, “Đúng rồi, anh muốn nói với em chuyện gì?”

Tô Dịch Văn do dự một chút, “Không có gì, để sau này nói tiếp đi.”

Đào Nhạc gật đầu, “Còn nữa, trong một tuần em không ở đây, anh vẫn phải tiếp tục ở chỗ cũ, không cho phép đi xã giao bên ngoài, nếu để em biết anh chạy đi gặp gỡ ai đó như lần trước, xem em sẽ trừng phạt anh thế nào!”

“Tuân lệnh, bà cô của tôi!” Tô Dịch Văn dựa sát vào, hôn một cái thật sâu trên má cô.

Đào Nhạc nhếch môi, trong lòng vui như nở hoa, thì ra bữa cơm này có rất nhiều tâm tư.

...

Chiều ngày thứ hai, Đào Nhạc ra ga xe lửa, cô cũng không nói lời tạm biệt với Tô Dịch Văn, dù sao cũng đi có một tuần, lúc trước anh cũng thường đi công tác, cô cũng đâu có đưa tiễn. Lần này đến lượt cô, cho nên trong lòng vẫn có chút kích động.

Cầm vé trong tay, Đào Nhạc không quên gọi điện thoại cho tiểu Trương, thì ra người ta đã đứng đợi ở đó rồi.

Vội vội vàng vàng đi qua, Đào Nhạc kéo theo một vali nhỏ, vẫy tay ra hiệu.

“Tiểu Đào, ở đây nè!”

Tuy rằng Tiểu Trương là người gọi cô, nhưng Đào Nhạc vừa nhìn, đội hình kia có không ít người, hơn nữa cũng không phải là người cùng phòng ban với họ, hình như...

“Mọi người đến đủ cả chưa?”

Giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau, Đào Nhạc quay ngoắc lại, thấy đôi mắt hoa đào kia đang cười.

Sao lại là Tô Dịch Văn!

(*) : Nguyên văn là (Lời thanh đại vũ điểm tiểu) :ý là thùng trống kêu to hoặc là nói thì hay mà làm thì dở.

Sau khi thảo luận bọn tớ quyết định vẫn để là “Lão Tô” như nguyên văn, chuyển sang “Chú Tô” thấy không ổn mà lựa qua lựa lại chẳng thấy từ nào thích hợp hơn nữa TT ^ TT

20. Chương 37-38

Chương 37

Dịch & Edit:« » Mọi vẫn giang hồ và chị « »

Đào Nhạc rất khó chịu, mãi đến khi ngồi trên xe lửa cô cũng không mở miệng, nếu không phải e ngại đây là chuyện do trưởng phòng Vu phân công thì cô đã lập tức bỏ về. Mà thực tế là bây giờ cô đang chịu đựng việc ngồi song song với tên bốn mắt nào đó.

Người đàn ông tên Tô Dịch Văn này mãi mãi hơn cô một cấp bậc, trước đây cô luôn cho rằng anh là Đường Tăng, lúc nào cũng cảm rằm, còn cô là Tôn Ngộ Không mãi không thoát khỏi lời niệm chú gông xiềng kia. Bây giờ anh lại giống như Phật Tổ Như Lai, cô có ngồi lên tên lửa cũng không tránh khỏi núi Ngũ Hành của anh, lần công tác này tại sao anh lại trở thành người cùng đi với cô?

“Tại sao không nói chuyện? Không vui khi thấy anh sao?” Tô Dịch Văn quay sang nhìn cô, cô bé vẫn còn đang tức giận, anh cảm thấy cô phải ngạc nhiên mừng rỡ mới đúng chứ.

Đào Nhạc liếc mắt, “Anh nghĩ em nên vui mừng à?”

“Theo như anh thấy thì em chẳng có lý do gì để nổi giận cả, anh là vì em mới làm việc này, phải nhờ vả đồng nghiệp trong phòng công tố giúp rồi mới tham gia vào lần công tác này.” Tô Dịch Văn bày ra thái độ hy sinh cao cả.

“Vậy tại sao tối hôm qua anh không nói, không cần phải xuất hiện đột ngột thế này, lại còn chọc ghẹo em!” Đào Nhạc giận dữ, uống công tố hôm qua cô còn nghĩ anh thành thật, ai ngờ chơi lên sau lưng cô, ngay cả vé xe lửa cũng là sổ liên tiếp nhau, người này chính là lấy việc công để mưu cầu lợi riêng.

Tô Dịch Văn cười, “Còn không phải là tặng em một màn bất ngờ sao, nghĩ tới nghĩ lui thì đây cũng là lần đầu tiên chúng ta cùng nhau xa nhà, em nói có phải không nào?”

“Cảm ơn nha, em bây giờ chỉ có giật mình chứ chẳng vui tí nào. Hơn nữa, tối hôm qua anh cứ dặn đi dặn lại em đừng ham chơi, giờ nhìn lại thái độ của anh, người không biết còn tưởng hai chúng ta cùng nhau đi chơi, già mà không đứng đắn!”

Quả thực, lần này là mua vé riêng lẻ, không phải tất cả đồng nghiệp đều ngồi cùng một toa, mà có ngồi chung toa cũng chưa chắc ngồi chung dãy, không biết Tô Dịch Văn đã giở thủ đoạn gì có thể hiên ngang tách cô khỏi nhóm, quang minh chính đại ngồi kế bên cô, bàn tay ma quỷ còn giầy vò phần eo của cô, sờ sảng bất chấp địa điểm.

Tô Dịch Văn ôm chặt cô, “Em coi như đi chơi cũng được, chúng ta khó khăn lắm mới cùng nhau đi một chuyến, lát nữa anh dẫn em đi Trường Thành.”

Đào Nhạc chu miệng, nhỏ giọng oán trách, “Anh lại dùng mấy chiêu này dụ dỗ em, leo không nổi lên Trường Thành thì anh lo mà luyện tập thân thể công em đó nha.”

“Chẳng lẽ tới đại đen Taekwondo của anh mà em còn chưa vừa lòng?”

“Em làm sao biết anh có làm được hay không, bây giờ có rất nhiều người bên ngoài nạm ngọc bên trong thói xấu lắm.”

Tô Dịch Văn cúi đầu, nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai cô thì thầm, “Anh làm được hay không, em có thể thử.”

Anh rõ ràng là có ý xấu xa, Đào Nhạc bị chọc đến nổi hai gò má ửng đỏ, tránh mặt sang hướng khác, “Không biết anh đang nói gì.”

Tô Dịch Văn mỉm cười, nhìn chăm chăm phần mang tai ửng đỏ của cô, tâm trạng không hiểu sao lại rất tốt. Từ sau khi yêu cô anh vui vẻ hơn trước rất nhiều, tính tình cô bé này có hơi nóng nảy bạo lực nhưng anh chẳng quan tâm, thậm chí anh còn thích thú, hay chọc ghẹo cô, nhìn vẻ mặt cô biến đổi khi nổi giận đã trở thành thói quen của anh, có lẽ nên gọi là sở thích ác độc mới đúng...

Trải qua mấy tiếng đồng hồ bị xóc nảy, rốt cuộc mọi người cũng đến được thủ đô, vừa xuống xe lửa Đào Nhạc cũng không đợi Tô Dịch Văn, vì không muốn để đồng nghiệp nói xấu, cô cảm thấy đi chung với đội quân tóc dài này là thích hợp nhất.

Nói vậy chứ kiểu đi công tác này cũng chỉ bình thường thôi, mỗi phòng ban cử vài nhân viên tham dự, phần lớn là để mọi người ở những viện kiểm sát khác giao lưu, trao đổi kinh nghiệm làm việc với nhau, vân vân...

Đào Nhạc cảm thấy bản thân là đi cửa sau vào đây, trên lý thuyết mà nói thì không đến phiên được hưởng cơ hội tốt thế này, nói thế nào cũng không thể cả lơ phát phơ, nhất định phải có thái độ nghiêm túc. Khi này trên xe lửa Tô Dịch Văn cũng có nhấn mạnh vài lần, bảo cô học tập thật tốt, đặt vị trí công việc ở viện kiểm sát lên hàng đầu.

Nói đến công tác, chi tiêu cần thiết có thể phải tự thanh toán, ví dụ như ăn cơm. Mọi người đến Bắc Kinh thì trời cũng đã tối, phía viện kiểm sát bên kia cũng đã phái xe đến rước họ, sắp xếp nơi ở rõ ràng chẳng phải là khách sạn năm sao mà là loại nhà khách ở chung, lại còn đưa ỗi phòng một chiếc thẻ từ. Đào Nhạc nghĩ thầm có thể trông mong gì ở loại nhà khách rách nát này chứ.

Dùng cách nói của Tô Dịch Văn thì chính là vì nhà nước tiết kiệm tiền, muốn ở khách sạn sang trọng, ăn như dự tiệc lớn thì tự mình bỏ tiền ra.

Đối với chuyện này Đào Nhạc không có ý kiến gì, tất cả đều nghe theo mọi người.

Nhưng cơ sở vật chất của cái nhà khách rách nát này cũng không tệ lắm, nhìn bên ngoài có hơi cũ nhưng điều kiện bên trong vẫn còn khá tốt, dưới chân còn lót thảm đỏ, có tiêu chuẩn của khách sạn ba sao.

Chỉ là hiện tại mọi người đang xoắn xuýt vấn đề ai ở chung với ai. Đào Nhạc đã sớm nhìn ra tà ý trong đôi mắt hoa đào của Tô Dịch Văn, dù gì cô cũng thấy bản thân vẫn chưa thể sống thoáng, cho nên cùng với chị tiểu Trương ở chung một phòng. Sau đó nhìn Tô Dịch Văn lại thấy có vẻ thảm hại, bởi vì phòng không đủ, người thì đông, cho nên anh phải ngủ cùng với hai đồng nghiệp nam trên một chiếc giường, dựa theo tình hình cũng có thể chịu đựng được một tuần.

“Đồng chí Tô à, thật là oan uổng cho anh rồi” Đào Nhạc vừa hăng hái chiến đấu với con vịt quay trong tay, vừa dùng ánh mắt an ủi Tô Dịch Văn.

Vốn là cô dự định ăn qua loa gì đó với chị tiểu Trương, sau đó lên giường ngủ, không ngờ Tô Dịch Văn gọi điện thoại đến muốn đưa cô đi ăn.

Cho nên bây giờ hai người bọn họ đang lén lút sử dụng chiếc xe công này, là Tô Dịch Văn tự lái xe đưa cô đến một cửa tiệm có tên Toàn Tụ Đức, thật không dễ dàng gì mới đến được Bắc Kinh nói thế nào cũng phải ăn cho được món vịt quay, chỉ cần nghe mùi thôi cũng biết nó nổi tiếng thế nào.

Lúc này Tô Dịch Văn vẫn chưa động đũa, nhìn cô, “Với thái độ này của em, chắc 80% là rất vui thích rồi.”

“Sao anh có thể nói em như vậy, dù sao anh cũng là người đàn ông của em, em thấy anh chịu khổ như vậy trong lòng thương còn không kịp, sao lại có thể cười anh chứ.” Đào Nhạc mỉm cười nói, gấp cho anh một miếng thịt, còn cố ý chấm thêm tương, “Cho anh, ăn một chút để bồi bổ, bù lại nếu tối nay bị người ta đẩy rớt giường.”

Tô Dịch Văn miễn cưỡng nhếch môi, “Cám ơn.” Chắc chắn là cô nhóc này đang rất hả hê, anh đã quá hiểu cô rồi.

Đào Nhạc lại nói một cách nghiêm túc, “Thật ra chỉ cần anh tự bỏ tiền ra thuê một phòng khác là được rồi, cũng tránh được việc chen chúc chật chội, mà nói cho cùng để bọn đàn ông các anh ngủ cùng nhau em cũng không yên tâm, xã hội bây giờ thật sự rất—”

“Em cũng vừa vừa phải phải cho anh nhờ!” Tô Dịch Văn nhướn mày, quát lớn, “Trong cái đầu quả dưa của em toàn chứa mấy thứ bậy bạ lộn xộn, cả ngày chỉ nói mấy chuyện diên rồ thôi!”

“Em chỉ đùa một chút thôi mà.” Đào Nhạc chu môi nói, xã hội này vốn rất loạn, hơn nữa từ sau khi viết cái bài luận văn tốt nghiệp chết tiệt kia, cô liền hết sức quan tâm đến chuyện quyền lợi của nam giới.

Tô Dịch Văn than thở, “Anh ở một mình thì có ý nghĩa gì chứ, em cũng đâu có qua ở cùng anh.”

“Ngừng lại” Đào Nhạc đưa tay làm động tác ngăn cản, “Cứ xem như em chưa từng nói gì đi.” Cô chưa vượt qua được định kiến trong lòng, nên cô không thể cùng làm chuyện đó với anh được.

Thật ra, Đào Nhạc đã suy nghĩ rất nhiều, vẫn là tư tưởng bảo thủ phong kiến, cô cảm thấy nếu hai người ở cùng nhau, sau này mà có chia tay, tính ngang tính dọc thì cô cũng là người chịu thiệt.

Cho nên, nhất định phải giữ vững phòng tuyến thôi!

Đến lúc cửa tiệm Toàn Tụ Đức đóng cửa hai người bọn họ mới ăn xong bữa cơm này, lúc ra khỏi tiệm thì đã rất muộn.

Đào Nhạc ở trong xe, xoa xoa cái bụng, ý còn tiếc, “Lần tới chúng ta đi nữa không.”

“Được chứ, em bỏ tiền ra là đi được thôi.” Tô Dịch Văn lái xe, cười cười mà nói.

Đào Nhạc liền đổi giọng, “Thế thì thôi vậy.” Ở cùng con người này cả ngày trời, cô chẳng học được thứ gì, chỉ có trình độ keo kiệt là được thăng cấp thôi.

Tô Dịch Văn cười nhẹ, nhìn cô một cái, “Ngồi xe lửa mệt lắm phải không, nhắm mắt một chút, khi nào đến anh sẽ gọi em.”

Đào Nhạc nhìn ra cửa sổ, đúng là tháng tám vào thu, gió mát quạt vào mặt, cả người mệt mỏi rã rời, sau khi xe vút đi, những ánh đèn trên đường lướt qua hoa cả mắt, thấy cái gì cũng là một khối màu sắc sặc sỡ, đầy mộng lung.

Vốn là Chu Công đã triệu hồi Đào Nhạc (ý là tới cơn buồn ngủ), nhưng cô vẫn cố hé mắt, trong mơ hồ đột nhiên nhìn thấy gì đó, cả người bật dậy cứ như bị uống phải thuốc kích thích, “Dừng dừng dừng, dừng xe ở đây.”

Tô Dịch Văn nhíu mày, chẳng lẽ cô nhóc nhìn thấy gì đó sao?

“Em làm sao vậy, ở đây không thể dừng xe được.” Tô Dịch Văn nói vậy, nhưng vẫn giảm tốc độ xe, vừa nhìn xung quanh xem có nơi đỗ xe không.

Đào Nhạc chỉ tay qua cửa xe, “Haiz, đây không phải là trường anh học sao, em muốn xem.” Cô rất muốn nhìn tận mắt trường đại học F, cả thần tượng và người đàn ông của cô đều tốt nghiệp ở trường đại học này ra.

Tô Dịch Văn day day huyết thái dương, “Anh còn tưởng là em phát hiện ra một lục địa mới nữa đó chứ. Trường đại học này trước giờ vẫn như vậy, không có gì đáng xem cả, đi thôi.”

Đào Nhạc kéo tay anh, van nài, “Chờ chút đã, em chỉ nhìn thôi mà. Khó khăn lắm mới đi được một lần, anh còn hẹp hòi như vậy.”

Tô Dịch Văn không thể lay chuyển được cô, đành phải dừng xe bên đường, “Vậy đứng đây xem đi, cũng đừng có đi vào.”

Đào Nhạc cười tủm tỉm trả lời, bám vào cửa xe, “Hồi trước tham khảo ý kiến em cũng muốn thi vào đây, nhưng điểm của trường đại học F quá cao, nên em không dám đăng kí, bây giờ nghĩ lại thật có chút tiếc nuối.”

“Đại học B cũng được mà, thi đậu thì học, sau này làm giáo sư ở trường cũng được.” Tô Dịch Văn thờ ơ nói.

“Làm giáo sư thì thôi vậy, em không có kiên nhẫn như vậy.”

“Vậy em muốn làm gì?”

Đào Nhạc quay lại, nói một cách nghiêm túc, “Làm luật sư.”

Tô Dịch Văn cũng trở nên nghiêm túc, “Em thật sự thích làm luật sư thế sao?”

Đào Nhạc gật đầu, hình như là nhớ đến chuyện gì đó, xúc động nói, “Lúc học đại học năm thứ nhất, em cùng với mấy tân sinh viên ngành luật của trường đến giao lưu ở đại học F, khi đó có tham gia một cuộc thi hùng biện. Anh đừng có cười em nha, em đến là để học hỏi thêm kiến thức, tuy rằng là một người bổ sung để thay thế, nhưng cũng qua được nữa vòng, cũng được khen một chút.”

Tô Dịch Văn cười nhẹ, trong đôi mắt kia hiện lên một tia sáng kì dị, “Phải vậy không?”

“Em lừa anh làm cái gì.” Đào Nhạc không bằng lòng với thái độ nghi ngờ của anh.

“Được được, anh tin, vậy tiếp theo thì sao?” Tô Dịch Văn hỏi

“Tiếp đó...tiếp đó thì về trường mất rồi.” Đào Nhạc dừng lại một chút, “Nhưng mà em đăng kí đến đại học F tham gia thi đấu thực ra là vì một người, nếu như không có anh ấy, em đâu có phí công mà chuẩn bị cho cuộc thi hùng biện kia chứ.”

Sắc mặt Tô Dịch Văn thoáng nặng nề, nhưng Đào Nhạc không phát hiện ra, tiếp tục nói, “Bởi vì anh ấy, em mới muốn làm luật sư, mới liều mạng mà đi thi.”

“Đó là ai?” Tô Dịch Văn chỉ hỏi đúng câu này.

Đào Nhạc không trả lời, mà quay sang, trộm nhìn Tô Dịch Văn cả buổi, “Có chuyện này đột nhiên em cảm thấy rất kì lạ...”

Trên mặt Tô Dịch Văn không có bất cứ biểu hiện gì, “Chuyện gì?”

Đào Nhạc dựa sát vào, nâng gương mặt anh, tiện tay tháo luôn cặp mắt kính xuống, vẻ mặt cực kì nghiêm túc hỏi, “Tô Dịch Văn trước đây chúng ta có từng gặp nhau chưa nhỉ?”

Đây là nhà hàng Vịt quay Bắc Kinh nổi tiếng Toàn Tụ Đức

Chương 38: Phiên ngoại – Chính văn.

Dịch & Edit: Mọi văn giang hồ và chị

Nếu như bạn muốn hỏi là Tô Dịch Văn đã thích Đào Nhạc từ khi nào, câu hỏi này anh cũng không biết làm sao mà trả lời, nếu như cần phải có một đáp án, vậy thì sẽ ứng với một câu châm ngôn- Ở đúng thời điểm gặp đúng đối tượng.

Mọi chuyện trở về với ba năm trước.

Khoa pháp luật của đại học F và đại học B hàng năm đều cử một nhóm sinh viên đến trường của nhau cùng nghiên cứu và thảo luận. Năm nay vừa khéo đến phiên đại học B phải đến trường bạn, lúc đó Tô Dịch Văn đang nhậm chức, vừa trở thành giảng viên.

Hơn nữa anh và cô còn có lần gặp mặt đầu tiên.

Tô Dịch Văn lật xem bản ghi chép, chiều hôm đó diễn ra một buổi giao lưu, anh cũng không phải là người tham gia diễn thuyết, chỉ vì thân là một thầy giáo khoa luật, anh nhất thiết phải đi.

Không may là bài luận văn tiến sĩ của anh có chút sai sót, đợi đến khi anh đến hội trường, thì buổi diễn thuyết đã bắt đầu, anh nhìn các hàng ghế, đã chật kín người. Bây giờ mà đi qua không tránh khỏi việc ảnh hưởng đến mọi người, anh bất đắc dĩ, đành phải ngồi ở phía sau, dự định là đến lúc giải lao sẽ qua chào hỏi mấy vị giáo sư.

Ngồi xuống chưa được bao lâu, có người vỗ vào vai anh, anh quay lại nhìn, là một sinh viên nữ, còn đang mang đồng phục, chắc đã chạy tới đây nên trán toát đầy mồ hôi. Dù vậy, khí chất gọn gàng của cô bé cũng để lại cho anh một ấn tượng tốt đẹp.

Cô cúi đầu, chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh anh, “Bên đó có ai ngồi không?”

Tô Dịch Văn thờ ơ trả lời, “Không có.”

Cô liền cười một cách thoải mái, ngồi xuống bên cạnh anh.

Anh vốn không phải là người hay chú ý đến người khác. Duy chỉ có cô bé sinh viên ngồi bên cạnh, lần đầu tiên khơi gợi niềm hứng thú trong anh.

Thấy cô vừa ngồi xuống xong, liền lôi một đồng hồ trong balô ra. Nào là giấy là bút, bày các thứ linh tinh lật vật đầy cả bàn, đã thế mà khi tay còn chưa rảnh rồi, cô lại còn lôi ra một chiếc máy chụp hình, hướng về phía vị khách đang bắt đầu diễn thuyết trên bục.

Anh cảm thấy thật buồn cười, cô ấy đến đây để làm gì thế này, theo đuổi thần tượng?

“Cô chụp anh ta để làm gì?” Tô Dịch Văn nhin không được mới hỏi một câu.

Cô bé quay sang nhìn anh, không biết có phải do mắc cỡ hay vì nguyên nhân khác nữa mà gương mặt cô ửng hồng, giọng nói không để người khác khinh thường, “Là tôi cam tâm tình nguyện làm!”

Tô Dịch Văn lại tiếp tục quan sát cô một hồi, hỏi một câu thăm dò, “Cô không phải sinh viên trong trường chúng tôi đúng không?” Dựa theo sự tường tận về khoa pháp luật thì vẫn chưa đến mức có một sinh viên giống cô thế này.

Quả nhiên anh nói trúng rồi, thấy cô sững sốt, sắc mặt thay đổi, “Dù sao cũng là tôi đến đây học hỏi.”

Tô Dịch Văn cũng không lật tẩy cô, nhìn vị khách quý trên bục diễn thuyết, thờ ơ mà hỏi cô, “Cô biết anh ta chứ?”

“Làm sao lại không biết chứ!” Dường như cô có chút kích động, “Nếu không phải anh ta có bài phát biểu này, tôi chịu vượt ngàn dặm xa xôi tới Bắc Kinh sao, còn phải tham gia cái hội giao lưu gì gì đó.”

Xem ra chắc là sinh viên của đại học B, Tô Dịch Văn có thể đoán ra được.

“Chẳng qua anh ta cũng chỉ là một luật sư mà thôi.” Anh tùy tiện nói một câu.

“Luật sư thì làm sao? Người ta làm luật sư đã được lên đài truyền hình trung ương, giàu có, hơn nữa còn rất trẻ tuổi.” Trong lời cô nói hình như tất cả đều là sự tôn thờ.

Tô Dịch Văn không phát biểu lời nào, cần phải nói thêm là anh cũng quen biết người đàn ông ở trên bục kia, cùng học chung một trường, người kia thấp hơn anh một lớp, hơn nữa lại không cùng chuyên ngành nên cũng chỉ là quan hệ xã giao.

Cô bé chợt chuyển đề tài, “Mà cũng phải nói lại, thế anh là ai vậy?” Người đàn ông lắc nhai đủ điều, bọn họ cũng chưa đến mức thân thiết để nói chuyện nhiều với nhau như vậy, vừa nhìn là biết ngay chẳng phải loại người tốt lành gì.

Anh cười cười, “Cũng đến nghe tọa đàm giống cô thôi.”

Về mặt cô hoài nghi, con người này là điển hình rõ ràng cho loại người nham hiểm, cô không đáp lại, lập tức thu dọn mấy thứ linh tinh chuyển lên ngồi ở chiếc ghế phía trước.

Không ngờ có người ở trước mặt anh mà lại có vẻ mặt ác cảm với anh, cứ như Tô Dịch Văn anh là ôn thần vậy. Tô Dịch Văn nhíu mày, nhìn thân hình nho nhỏ bị vùi lấp giữa sóng người, trong lòng có chút khó chịu.

Lúc buổi diễn thuyết kết thúc, anh vì có việc phải đi gấp, chẳng qua trước khi đi còn liếc mắt nhìn phía cô bé kia, thấy cô ấy cũng vội ủa theo đám đông tiến lên phía bục trên cao, tay còn cầm theo cuốn vở, lẽ nào cô ấy đến xin chữ kí?

Anh không nói gì thêm mà cũng chẳng chú ý nữa, vội vã ra khỏi hội trường. Anh nghĩ thầm đây chẳng qua chỉ là một chuyện xen ngang, anh và cô sẽ không gặp lại nữa.

Thế mà, Tô Dịch Văn không thể dự đoán trước tình huống này, lần thứ hai gặp lại chính là ngày đại học B và F tham gia thi biện luận. Anh giữ nhiệm vụ làm giám khảo, còn cô lại là thí sinh thứ ba bên phía đại học B.

Là cô bé mang theo máy ảnh, Tô Dịch Văn vừa nhìn là nhận ra ngay. Nội dung cuộc thi không để lại cho anh nhiều ấn tượng, hoặc có thể nói việc cô xuất hiện đã thu hút toàn bộ chú ý nơi anh, thế nên biểu hiện của cô trên sân thi đấu cũng là chuyện anh quan tâm nhất.

Sự thật chứng minh, biểu hiện của cô ngoài dự tính của anh, ngày hôm đó khi cô ngồi kế bên anh, nói chuyện rất ít, nhưng anh cũng đã lĩnh giáo sự nhanh mồm nhanh miệng của cô bé, hơn nữa đầu óc cô nhanh nhẹn, từng từ từng chữ đều hoa mỹ, bám sát đề tài, làm cho đám sinh viên năm nhất trường đại học F một phen náo loạn.

Anh rất ít khi để ý đến người khác, nhưng cô bé này thực sự đã làm anh lưu tâm. Trong mắt từ từ hiện lên ý tán thưởng, anh có chút khó hiểu về nguyên nhân tại sao cô lại sùng bái người đàn ông kia.

Cuộc thi kết thúc, ban giám khảo ngoại trừ trao giải cho trường xuất sắc, còn chọn ra người có tài biện luận hay nhất. Tô Dịch Văn không chút do dự liền chọn cô, nói cô rất có tố chất, anh cảm thấy giải thưởng nên thuộc về cô.

Cứ như vậy, thông qua sự nhất trí của các giám khảo khác, cô bé cùng với một sinh viên nam khác đứng trên bục, khoảnh khắc khi Tô Dịch Văn ngồi bên dưới, anh nhìn theo ánh mắt từ con người đen lầy của cô, có lẽ cảm nhận được sự chú ý của toàn trường, gương mặt cô hồng hồng, ngại ngùng mỉm cười, còn anh lại không nhìn ra tầm mắt hơn hớn kia đang nhìn về đâu.

Khách mời lên trao giải có chút vấn đề, đáng lẽ là một vị tiến sĩ kiêm giáo sư sẽ lên bục, nhưng vì xảy ra một số chuyện nào đó mà Tô Dịch Văn phải thay thế, người còn lại chính là vị luật sư chung trường với anh, cũng là thần tượng cô sùng bái.

Thế nhưng, ngay lúc anh trao giải có thể cảm nhận được sự hụt hẫng của cô. Anh không hiểu, đạt giải mà lại không vui? Quay đầu nhìn lại mới phát hiện, ánh mắt cô bé hướng về phía giải thưởng trên tay vị luật sư kia.

Tô Dịch Văn tỉnh ngộ, thì ra cô ấy hy vọng do người kia chứ không phải anh trao giải. Tô Dịch Văn chưa từng bị đối xử thế này bao giờ, cô lại còn không nhận ra anh. Giải biện luận xuất sắc này cũng do anh đề xuất, vậy mà cô lại một lòng một dạ nghĩ tới người khác!

Từ đầu tới cuối cô cũng không nghiêm túc nhìn anh một lần, lúc nhận giải chỉ nói bằng quơ câu cảm ơn thầy, sau đó ánh mắt lại tiếp tục lãng vãng trên người vị luật sư kia.

Tô Dịch Văn tự nhiên nổi nóng, tốt xấu gì hôm đó cũng tính như một buổi trò chuyện, cô lại không nhận ra anh, anh vốn định nói vài câu với cô nhưng cấp lãnh đạo phía trường bạn lên tiếng nên bọn họ đều xuống khỏi bục trao giải.

Cứ như vậy, cô trở lại với hàng ngũ của mình, còn anh ngồi lại ghế giám khảo. Hai người một lần nữa bỏ lỡ.

Tô Dịch Văn cuối cùng cũng nghĩ qua hết lần này bọn họ sẽ không gặp lại nhau, tuy trong lòng hơi tiếc nuối, nhưng anh đã nhớ kỹ về cô bé không biết cảm kích kia.

Trong vài năm, công việc của Tô Dịch Văn có thay đổi. Tốt nghiệp tiến sĩ xong trở về thành phố A làm việc, bởi vì chút nguyên nhân ngoài ý muốn nên chỉ làm được hai năm liền xin chuyển công tác, cứ như vậy mà đến viện kiểm sát ở thành phố B.

Cũng là tình cờ có một lần, anh ngồi trong phòng gặp lại cô, là cô bé được anh trao giải.

Qua ba năm, cô đã thay đổi, trút bỏ vẻ ngây ngô trước đây, người cũng đã trưởng thành hơn.

Hôm đó hình như là cô đến đưa đồ gì đó cho kiểm sát Hứa, vội vàng vàng ra về, tự nhiên cũng không nhận ra anh.

Tô Dịch Văn đột nhiên nhận ra lý do anh chọn đến thành phố B, luẩn quẩn suy nghĩ cả nửa ngày, anh cảm thấy vẫn nên gặp cô. Mặc kệ trong lòng suy nghĩ thế nào, lần này nhất định không dễ dàng buông tha cô.

Trong lúc vô tình hỏi thăm kiểm sát Hứa, mới biết được cô là cháu gái của ông ấy, tên là Đào Nhạc, hiện là sinh viên khoa pháp luật trường đại học B, vừa khéo lúc đó anh phải tìm nơi để tạm nhậm chức, không chút do dự, anh chọn ngay trường đại học B, bây giờ nghĩ lại tất cả đều vì cô.

Tô Dịch Văn thừa nhận trong chuyện chọn giáo viên hướng dẫn anh có dùng tí xiu thủ đoạn, như vậy mới biến cô trở thành sinh viên của anh một cách hợp tình hợp lý.

Đợi đến khi mọi việc được sắp xếp xong xuôi, cuối cùng anh xuất hiện trước mặt cô với thân phận là thầy giáo.

Chỉ là lần đó gặp lại trong phòng làm việc cô vẫn chưa nhận ra anh, có lẽ là đã thực sự quên rồi, dù sao bọn họ cũng ít gặp mặt, có chăng cũng chỉ mình anh đơn phương để ý.

Dáng vẻ cô bé đã thay đổi, nhưng tính nóng nảy càng tăng thêm, lần đó lại dám cười trộm nhạc chuông của anh, còn nghĩ rằng không ai phát hiện ra. Tô Dịch Văn tuy không nổi giận, mà chỉ nhìn xem cô sẽ giải thích thế nào. Nhìn bộ dạng tức mà không dám nói ra của cô, cho nên anh quyết định chinh cô chút chút, vì vậy sau đó mới có chuyện anh cố ý cho cô làm tổ trưởng.

Bởi vì Tô Dịch Văn biết, kể từ giây phút đầu tiên Đào Nhạc xuất hiện, anh đã quyết tâm cả đời này phải có cô, thì ra cái bóng dáng bé nhỏ này đã khắc sâu vào tim anh từ ba năm trước, cũng không thể nào quên được nữa.

Cho nên anh phải kiên nhẫn hơn ai hết, hành động thận trọng, từng bước từng bước dụ cô bước vào thế giới của anh, khoảng thời gian này cũng rất khó khăn trắc trở.

Chỉ là anh không nghĩ tới sự xuất hiện của Hàn Húc lại đe dọa tới mối quan hệ của bọn họ.

Tô Dịch Văn vẫn luôn cho rằng đây là do hai đứa nhóc xấp xỉ tuổi nhau dễ nảy sinh rung động, cũng giống như cô nói, anh đã không phải là người cùng thời đại với bọn cô rồi, cho dù có đuổi theo thế nào cũng không thể cùng chung nhịp bước. Cho nên lần đó anh rất kích động, buột miệng mà nói ra câu ‘Tôi nghĩ rằng tôi là người đàn ông của em’, anh chỉ muốn dùng cách thức chuyên quyền này để giữ cô lại, không muốn đối lấy sự ra đi của cô.

Sau đó kiểm sát Hứa tìm người mai mối cho anh, cũng xuất phát từ sự cố ý để hả giận, thế nên anh đã đồng ý.

Khi Tô Dịch Văn còn đang trên đường lái xe đến Starbuck cũng đã thấy hối hận rồi, nghĩ mình cũng đã ba mươi mấy tuổi rồi sao lại không biết cách khống chế như vậy chứ, anh sẽ từ chối cô gái kia, sau đó sẽ đi tìm cô bé nói cho rõ ràng.

Bất ngờ anh nhìn thấy cô, lúc thì trang điểm thật đậm lúc lại thuê người đến gây rối, nói tóm lại cuộc gặp gỡ ấy đã bị cô phá loạn lên rồi.

Cô làm nhiều chuyện như vậy, đơn giản là đã để ý đến anh.

Cho nên dù anh đã chịu một bạt tai của Hứa Lăng, anh cũng cam tâm, cuối cùng anh cũng cầm lấy được quả Đào bé nhỏ này.

Tô Dịch Văn nghĩ lúc đầu để tâm đến chuyện cô đã quên anh đến như vậy, nhưng bây giờ mới phát hiện điều đó không còn quan trọng, cứ xem như tất cả đều bắt đầu lại từ đầu cũng tốt, cô vẫn là cô bé nhận lấy giải thưởng anh trao lúc đầu.

Nhưng khi Tô Dịch Văn đổi công việc với đồng nghiệp, cùng đi Bắc Kinh công tác với cô, trong khoảnh khắc xe dừng trước đại học F, cô hưng phấn mà nói mình cực kì sùng bái người đàn ông kia, còn nói về những gì đã trải qua trong ba năm trước, chỉ duy nhất không nhắc đến anh.

Trong mắt Tô Dịch Văn hiện lên chút thất vọng, cô bé kia sao lại nhẫn tâm như thế, nhưng anh cũng đã quen rồi.

Nói đến đó, Đào Nhạc quay sang, nâng khuôn mặt anh lên hỏi, “Tô Dịch Văn trước đây chúng ta có gặp nhau chưa nhỉ?”

Anh cười khê, thuận thế ôm cô vào trong lòng mình, giống như đã loại bỏ được gì đó, nhẹ nhàng trả lời, “Chưa, từ trước đến giờ chưa có gặp qua.”

Cô ngẩng đầu lên, vẻ không tin lắm, “Thật chứ?”

“Ừ.”

“Vậy có thể là em đã nhớ nhầm.” Đào Nhạc vẫn còn hơi rối rắm.

Tô Dịch Văn không nói tiếp, đối mặt với cô một hồi thật lâu, sau đó chậm rãi hôn lên đôi môi cô, đôi tay ôm lấy người cô thêm chặt hơn, cuối cùng con người nhỏ bé này cũng thuộc về anh, có trải qua bao nhiêu năm cũng là như vậy.

Còn về chuyện vì sao anh lại nói là chưa thấy qua, rất đơn giản, với tính cách của Đào Nhạc nói không chừng sẽ gây náo loạn thế nào, hoặc là cuộc sống sau này của cô sẽ càng thêm phiền phức, cho nên anh nghĩ vẫn nên bỏ qua đi vậy.

Bây giờ chỉ cần cô ở bên cạnh anh là đủ, những chuyện khác cứ để thời gian xóa đi vậy...

21. Chương 39-40

Chương 39.1

Dịch & Edit: ∞ ∞ Mọi văn giang hồ và chi ∞ ∞

Từ trường đại học F về tới nhà khách cũng đã rất khuya, Đào Nhạc bỗng nhiên nhớ tới chuyện mình chung phòng với chị tiểu Trương, tối nay lại đột nhiên đi ăn vặt quay với Tô Dịch Văn, mất tích cả hai tiếng đồng hồ, khuya thế này mới về, mọi người chắc chắn sẽ có nghi ngờ.

Xe vẫn chưa dừng hẳn, Tô Dịch Văn đã thấy Đào Nhạc đẩy cửa chạy ra ngoài, vội vàng kéo cô lại la rầy, “Em đang làm gì vậy, nếu xảy ra tai nạn thì làm sao đây?”

Đào Nhạc đành phải ngoan ngoãn ngồi im, “Đây chẳng qua là em muốn về sớm một chút thôi, anh xem bây giờ đã mấy giờ rồi.”

Tô Dịch Văn đỗ xe xong, cũng không vội rút chìa khóa, “Đã đến nước này mà em còn sợ người khác biết hay sao, chúng ta cũng đâu phải là kiểu quan hệ lén lút, gặp gỡ nhau một cách quang minh chính đại thì làm sao?”

“Em...”

Một lời của Tô Dịch Văn làm Đào Nhạc không cách nào đối phó được, quả thực, cô làm như vậy với anh thật có chút quá đáng, rõ ràng được dán nhãn là người đàn ông của Đào Nhạc vậy mà lại trở thành thứ đồ vật bị đóng gói kín bưng, trốn tránh thực sự không tự nhiên nhưng cô vẫn có chút bất an.

“Nhạc Nhạc, rốt cuộc là em đang sợ điều gì, anh rất muốn biết.” Tô Dịch Văn hỏi một cách nghiêm túc.

Đào Nhạc cúi đầu, ấp úng một chút, “Em sợ người khác nói, nhất là dượng, còn nữa, dù sao em cũng không vào biên chế chính thức của viện kiểm sát, luôn có một khoảng cách nhất định với anh, người ta sẽ nói em trào cao, vẫn còn nữa nha, tuổi của anh lớn hơn em, hiểu biết cũng nhiều hơn em, em sợ——”

“Nói cho cùng thì em vẫn không có lòng tin với anh.” Tô Dịch Văn lay nhẹ người cô, thở dài, “Em phải hiểu rõ, anh lớn tuổi hơn em, không có nghĩa là về một phương diện nào đó em sẽ thua kém anh, kinh nghiệm trong công việc hay ngay cả kinh nghiệm trong đời sống là những thứ được tích lũy theo năm tháng, cho nên em không cần phải lo. Còn về phần người khác nghĩ thế nào, thực sự quan trọng như vậy sao. Nếu như ai ai cũng lo nghĩ cái này lo nghĩ cái kia cả ngày giống như em, làm sao còn sống được, trái đất khi đó cũng không cần quay nữa.”

“Em biết...” Cái đạo lý to đùng này cô cũng hiểu, nhưng cứ không lo lắng thì không được.

Tô Dịch Văn ôm chặt lấy cô, “Anh thấy vẫn là nên tìm một thời gian thích hợp đến nhà em một chuyến, nói rõ ràng chuyện của anh và em cho ba mẹ em biết, tránh để đêm dài lắm mộng.”

“Hả? Đúng là cần phải nói nha...” Đào Nhạc có chút phân vân, thật không thể hình dung được phản ứng của ba mẹ lúc đó.

“Ba mẹ em đều đã gặp anh, lần gặp mặt đó cũng rất khách sáo. Hơn nữa, giấy cũng không thể gói được lửa, chuyện của chúng ta sớm muộn gì cũng có người biết. Mấy người trong phòng làm việc của em cũng đã đoán ra sơ sơ, chỉ là bây giờ còn chưa lan truyền ra thôi, đợi đến khi lời đồn lan ra khắp nơi thì càng không thể nói rõ, tự em cứ thử nghĩ cách đi.”

Những lời Tô Dịch Văn nói đều có lý, cô cũng không tìm ra lý do để phản đối, quan hệ của hai người bọn họ càng kéo dài thì càng phức tạp, nghĩ lại thấy ba mẹ cũng có ấn tượng tốt với Tô Dịch Văn, cho nên chỉ cần giải thích rõ ràng chuyện gặp gỡ mai mối với Hứa Lăng là được.

Đào Nhạc rất nghe lời liền gật đầu, “Muốn nói cũng phải đợi xong việc ở đây, tìm một thời gian thích hợp, ít nhất cũng phải đợi chuyện của chị họ tạm lắng xuống đã. Hơn nữa, cũng để tránh việc ba mẹ em sẽ nghĩ lung tung.”

Tô Dịch Văn tỏ vẻ hiểu biết, “Chuyện này em yên tâm, anh sẽ sắp xếp ổn thỏa. Nhưng mà, sau này cũng không được trốn tránh anh trước mặt người khác nữa. Có như thế nào thì sống như thế ấy, em đừng có xem đồng nghiệp của em là một đám ngốc, một chút năng lực phân biệt cũng không có hay sao?”

“Được rồi, được rồi, đều nghe theo lời anh, đàn ông lớn tuổi thì thích cảm rằm mà.” Đào Nhạc nhỏ giọng ra vẻ oán giận nói một câu.

Tô Dịch Văn thấy hiếm khi cô nũng nịu như vậy, trong lòng càng ngứa ngáy, bắt đầu giở trò, cứ cọ cọ vào mặt cô, “Dù gì cũng trẻ rồi, em ở lại với anh thêm một chút ha.”

Đào Nhạc đẩy mặt anh ra, nhìn ngoài cửa xe, “Anh cũng không nhìn thử xem đây là nơi nào, hướng hồ xe này cũng không phải của chúng ta, không được!”

“Vậy lần sau chúng ta vào phòng, vậy là được rồi.” Tô Dịch Văn trở nên hăng hái, suy tính xem có thực sự phải tìm phòng hay không.

Đào Nhạc đã tháo dây an toàn, “Em làm biếng nói chuyện với lão già không đứng đắn như anh quá à, lưu manh!”

Tô Dịch Văn mỉm cười, không chọc ghẹo cô nữa, anh cũng đẩy cửa bước xuống xe.

Đào Nhạc đi được hai bước, lại xoay người ra sau nói với Tô Dịch Văn, “Lão Tô này, em có chuyện đang phân vân chưa nói với anh.”

“Chuyện gì em nói đi.” Tô Dịch Văn đã có chuẩn bị ọi tình huống.

Đào Nhạc làm ra vẻ bí hiểm, cười cười, “Thôi đi, em không nói ra đâu, thế thì còn ý nghĩa gì nữa, dù sao em cũng chỉ có thể gợi ý cho anh thôi, thứ sáu là một ngày quan trọng, em đợi xem biểu hiện của anh đó.”

Cái gì mà là ngày quan trọng chứ, Tô Dịch Văn không hiểu, đang muốn hỏi cho rõ ràng thì đã thấy cô nhóc chạy vào nhà khách trước, anh bất đắc dĩ lắc lắc đầu, lấy điện thoại ra xem lịch, thứ sáu không phải ngày lễ, cũng không phải là ngày sinh nhật của anh và cô, chẳng phải chỉ là ngày bình thường thôi sao.

Khoan đã, anh cẩn thận tính toán lại, thì ra là thế, cô nhóc này cố ý làm khó anh đúng không?

Phiền phức, nhưng là phiền phức ngọt ngào.

Việc điều tra nghiên cứu được bắt đầu từ ngày thứ hai, Tô Dịch Văn và Đào Nhạc không cùng bộ phận, hướng chỉ cô chỉ làm ở phòng khiếu kiện, công việc dễ dàng hơn phòng công tố rất nhiều, đa số là ngồi họp nghe cấp trên phát biểu, còn Tô Dịch Văn đang ở nơi nào đó bận tối mắt tối mũi, chạy qua chạy lại từ viện kiểm sát tới tòa án, nghe đâu có vài vụ án đặc biệt, vì vậy bọn họ cả ngày cũng không gặp mặt được mấy lần.

Hôm đó, hiếm khi Đào Nhạc không có việc gì làm, cô liền gọi một cuộc điện thoại cho Tô Dịch Văn, mới biết được anh đã vội vã tới tòa án, cô quyết định mình chủ động một lần, đi đến tòa án tìm anh.

Không nói hai lời, Đào Nhạc chạy ngay đến địa điểm, nói thật thì tòa án chẳng phải nơi tốt lành gì, so với viện kiểm sát cũng tám lạng nửa kí, nhớ lúc trước cô từng đi dự thính một vụ án hình sự, bầu không khí rất ghê rợn.

Sau khi hai người nói xong điện thoại, Tô Dịch Văn biết cô đến, tâm trạng kích động đến nỗi đứng chờ ở cổng tòa án, hiếm khi cô nhóc cởi mở vậy, biết nhớ anh, không uống công anh hao tổn tâm tư vì cô.

Từ xa Đào Nhạc đã thấy Tô Dịch Văn đứng đó, trang phục nghiêm chỉnh, toát ra khí chất đàn ông, chắc chắn, cô nhìn mà như muốn nở gan nở ruột, người đàn ông của cô đúng là cực phẩm.

“Có phải sắp mở phiên tòa rồi không?” Đào Nhạc hỏi, vội nhanh chân bước vào trong.

Tô Dịch Văn cười kéo lấy tay cô, “Chưa mà, còn nửa tiếng nữa, nhưng chưa từng thấy em theo anh thế này, chồng hát vợ khen thật quá tốt.”

Da mặt anh còn dày hơn cả tường thành, cô cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên.

Đào Nhạc bĩu môi, “À, hóa ra anh không thích em thế này, không có lần sau đâu, có bận rộn cũng mặc kệ, còn nữa, chúng ta chưa kết hôn, đừng có nói cái gì mà chồng vợ nha, đừng tưởng ai cũng mê anh.”

“Dù sao chuyện này cũng là sớm muộn thôi, em đừng có chối nữa, cả đời này em là người của anh rồi.” Tô Dịch Văn nói một cách ung dung.

Đào Nhạc chẳng thèm để ý tới, nhưng trong lòng khi nghe mấy lời này lại thấy thật ngọt ngào.

Đang nói chuyện, một chiếc BMW màu đen từ từ dừng lại trước cổng tòa án, có vài người từ trên xe bước xuống, hầu hết đều mang theo cặp đựng hồ sơ vội vàng bước đi.

Đào Nhạc vốn không để ý gì tới mấy người này, nhưng vô tình nhìn thoáng qua, thấy người đàn ông đi ở chính giữa thì cả người đông cứng lại như đá.

Tô Dịch Văn nhận ra vẻ khác thường của cô, hướng theo tầm mắt cô nhìn, mấy người này vừa nhìn biết ngay là luật sư đại diện cho công ty nào đó, chắc tới dự phiên tòa này, mấu chốt chính là người đàn ông mặc áo đen ở chính giữa, anh làm sao cũng không ngờ lại hấn ta.

Lúc này Tô Dịch Văn hơi hối hận khi đồng ý cho Đào Nhạc đến tòa án dự thính, sự xuất hiện của người đàn ông đó hiện tại chẳng phải chuyện tốt lành gì, cô nhóc kia mà thấy thì dứt khoát sẽ không bình thường.

Quả nhiên, anh chăm chú nhìn vào mắt Đào Nhạc, đôi mắt to tròn đã phóng ra tia sáng xanh, hận không thể bổ nhào về phía trước.

Chương 39.2

Dịch & Edit: ☼ Mọi vắn giang hồ và chị ☼

Lần đến Bắc Kinh này cô thật quá may mắn lại có thể được gặp thần tượng, nhớ tới chuyện ba năm trước khi cô kích động tham gia cuộc thi hùng biện ở trường Đại học F, thấy được phong thái của thần tượng mình, cô vẫn luôn muốn được xin chữ kí, vậy mà lần nào cũng bỏ lỡ cơ hội, lúc nào cũng thấy anh vội vàng ra về, cô vốn chưa từng có cơ hội đến gần anh, lần này có thể bù đắp cho tiếc nuối nhiều năm của cô.

Tô Dịch Văn kéo cô lại, “Em đừng quấy phá nữa, bình thường lại giữ anh một chút!”

Đào Nhạc vùng vẫy, năn nỉ, “Em chỉ đi xin chữ kí thôi, không xảy ra chuyện gì đâu mà, được không anh?”

“Không được!”

Thái độ của Tô Dịch Văn rất cương quyết, lòng anh chẳng có tí thoải mái nào mà để cô đi xin chữ kí, người kia cũng có phải là ngôi sao đâu.

Có lẽ do tiếng bọn họ cãi nhau quá lớn, hơn nữa phía cổng tòa án cũng rất lạnh lẽo, tịch mịch, tiếng tranh cãi âm ỉ nhanh chóng thu hút sự chú ý của mấy vị luật sư, đương nhiên cũng bao gồm cả người đàn ông đó.

Anh ta mang một chiếc áo sơ mi màu đen đơn giản, gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị, ánh mắt lơ đãng nhìn thoáng qua hai người, bước chân chợt dừng lại.

Phải nói rằng cái khí chất trầm tĩnh trên người anh ta thật không có người đàn ông nào sánh kịp.

À, mà cũng không thể nói như vậy, Đào Nhạc nhìn sang Tô Dịch Văn ở bên cạnh mình, tên cảm thú nhà cô là một ngoại lệ. Thực ra, chỉ cần anh bớt đùa dai một chút, mặt đồng phục, cộng thêm thái độ nghiêm túc khi làm việc, như vậy cũng đã làm cho tim cô phải đập loạn cả lên. Có mấy lần xem chút là cô đã quỳ mọp khi thấy anh mặc âu phục rồi.

Thứ lỗi cho Đào Nhạc là một người phạm tục, dễ dàng bị mê hoặc bởi vẻ bề ngoài, cho nên khi có được Tô Dịch Văn cô cảm thấy vô cùng hạnh diện.

Lúc này, Đào Nhạc phát hiện thấy thần tượng đang nhìn về phía bên này, lập tức liền trở nên lúng túng, lòng thầm nghĩ chắc không phải anh ta đang nhìn mình chứ?

Tuy rằng người đàn ông đó rất lạnh lùng, nhưng đột nhiên lại có biểu hiện dịu xuống, nghiêng đầu nói với người bên cạnh mấy câu, rồi đi thẳng về hướng bọn họ.

Nghe thấy âm thanh ma sát của giày da với sàn nhà đá hoa cương, Đào Nhạc kích động đến nỗi mồ hôi ra đầy cả tay, bình tĩnh, phải bình tĩnh, không thể làm trò hề trước mặt thần tượng được.

Vẫn là người đàn ông áo đen tiến lên chào hỏi trước, khoe miệng khê cong lên cũng không để lại dấu vết, “Đã lâu không gặp, cậu đến Bắc Kinh sao không nói với tôi một tiếng.”

Đào Nhạc vẫn chưa hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, đã thấy Tô Dịch Văn bắt tay anh ta, sắc mặt thản nhiên, “Tôi đến đây để công tác, xong việc là phải về ngay, thấy cậu là người rất bận rộn, tôi đây cũng không dám quấy rầy đâu.”

“Cậu đừng có cười tôi nha, mọi người ai cũng như nhau cả thôi.”

“Gần đây bận rộn chuyện gì vậy?”

“Vẫn như vậy...”

Hai người bọn họ nói chuyện với nhau rất thân thiết, nhưng lại khiến cho Đào Nhạc phải ngơ ngác, Tô Dịch Văn sao lại quen biết với thần tượng của cô chứ!

Nói đến người đàn ông này, tên anh ta là Vệ Thiếu Khanh, cái tên này có ý nghĩa rất to lớn với Đào Nhạc. Bởi vì trong một lần ngẫu nhiên xem anh nói chuyện trong một chương trình, nhận được nhiều sự ủng hộ, lập tức nuôi ý định đi thi, làm luật sư. Tuy rằng lý tưởng lúc đó và tình cảnh hiện tại có đi ngược với nhau, nhưng sự sùng bái đối với thần tượng vẫn không thay đổi.

Chỉ là, tình huống bây giờ đã vượt ngoài sự dự liệu của Đào Nhạc, cô nghe cách hai người trò chuyện, thì không chỉ là quen biết, mà hình như quan hệ cũng rất tốt.

Cái người được cho là cán bộ ưu tú kia bắt đầu ra vẻ sốt ruột, “Luật sư Vệ, thời gian cũng không còn sớm, chúng ta vào thôi.”

Vệ Thiếu Khanh nhìn đồng hồ, ra vẻ có lỗi nói, “Vậy tôi đi trước, hai ngày nữa ta ra ngoài cùng ăn một bữa.”

Tô Dịch Văn cũng gật đầu, trả lời một cách thản nhiên.

Đợi cho đám người kia rời khỏi, cuối cùng Đào Nhạc cũng có cơ hội lên tiếng, cô đã tích đầy cả một bụng nghi vấn, đến mức khó chịu.

“Tô Dịch Văn ——”

“Anh biết em muốn hỏi cái gì rồi.” Tô Dịch Văn cắt ngang, “Anh và anh ta là bạn cùng trường đại học, anh ta học dưới anh một khóa, quen biết khi còn đang học nghiên cứu sinh, anh ta học môn luật kinh tế, hai người bọn anh không cùng một chuyên ngành, nên chỉ quen biết bình thường, chuyện là vậy.”

Đào Nhạc vẫn không thể nào phản ứng lại với mấy câu nói của anh, nghiền ngẫm kĩ lưỡng trong mấy giây, vô cùng tức giận nói, “Nhưng hồi nãy anh còn nói là không quen biết anh ta !”

“Nếu anh nói là quen biết anh ta thì em định làm gì?” Tô Dịch Văn cảm thấy bản thân mình không nói cũng là có lý do, ánh mắt của cô nhóc cứ chạy đuổi theo người ta, cho dù chỉ đơn giản là sự sùng bái cũng khiến anh khó chịu.

Đào Nhạc bị hỏi ngược lại, đúng vậy, quen biết thì có thể làm gì chứ, chẳng qua là cô chỉ muốn một cái chữ kí thôi mà.

“Tô Dịch Văn, dù sao thì hai người các anh cũng quen biết nhau, anh giúp em xin một chữ kí đi.” Đào Nhạc bắt đầu làm nũng.

“Không được!” Tô Dịch Văn vẫn giữ ý định kiên quyết.

Đào Nhạc không hiểu được, cảm thấy không cam tâm, “Tại sao chứ! Khó khăn lắm em mới đến được Bắc Kinh mà thấy anh ta một lần.”

“Không được là không được. Em thích anh ta như vậy sao?” Tô Dịch Văn nén giận hỏi lại.

“Đương nhiên, đó là thần tượng của em mà!”

Rốt cuộc thì thái độ đương nhiên của Đào Nhạc cũng khiến Tô Dịch Văn không thể nén giận nữa rồi.

“Em thích anh ta, vậy thì anh là cái gì!”

Chương 40

Dịch & Edit: Tiểu Mọi Mọi và Đại Mọi Mọi

“Em thích anh ta, vậy thì anh là cái gì!”

Đối mặt với ngọn lửa giận bất ngờ của Tô dịch Văn, Đào Nhạc chống đỡ không nổi, miệng lắp bắp, “Anh, anh hung dữ như vậy làm gì thế, em có chọc giận anh đâu.”

Tô Dịch Văn tức muốn phát điên, anh thật không biết trong đầu của cô nhóc chứa cái gì nữa.

“Em không có chọc giận anh! Em chỉ có nhìn chăm chăm vào người đàn ông đó, muốn anh xin chữ kí cho em, lại còn luôn miệng nói thích người ta, chỉ nhiều đó thôi!” Nói tới câu cuối cùng Tô Dịch Văn như hét lên.

Anh ấy tưởng mình là chú Mã (*) sao?

Thế nhưng Đào Nhạc cũng không dám hé răng, đứng theo góc độ của Tô Dịch Văn, quả thực, hành vi của cô đã chọc giận anh. Thử nghĩ nếu như anh ấy đi trên đường mà thấy gái đẹp, cô cũng sẽ tức giận như vậy thôi.

Đào Nhạc ơi là Đào Nhạc, mày quá chậm tiêu rồi, mày không biết Tô Dịch Văn là người lòng dạ hẹp hòi, keo kiệt nhất thế giới hay sao, lại làm ra mấy chuyện này để chọc giận anh ấy, người ta cũng lớn tuổi rồi, lỗ như tức giận quá mà gặp nguy hiểm, vậy mày chẳng phải bị thiệt thòi à?

“Được rồi, em sai có được chưa, anh đừng nổi giận nữa mà, đảm bảo không có lần sao được không nào?” Đào Nhạc thành thật nhận lỗi, hơn nữa còn nhỏ giọng mềm mỏng.

Tô Dịch Văn thích nhu chứ không thích cương, thấy thái độ Đào Nhạc thành khẩn, giọng anh cũng dần dần nhẹ nhàng, “Điều này là do em nói đó! Nếu có lần sau nữa, để xem anh trừng trị em ra sao!”

Xí, anh lại còn nói mấy lời này dọa cô, lần nào cũng nói là trừng trị mà có thấy làm gì đâu.

Nói vậy chứ ngoài miệng Đào Nhạc vẫn nhận lỗi, chủ động sáp tới gần, “Người ta chỉ mới phạm tội lần đầu, anh cũng phải cho cơ hội sửa chữa chứ, đừng có mới chút xú liền phán tội cho em mà.”

“Em mà mới phạm tội lần đầu?” Tô Dịch Văn cười khúc khích, “Lần trước chuyện em cùng với tên nhóc Hàn Húc cũng giống thế này, tốt nhất em lo tìm người bảo lãnh đi, để xem sau này em thế nào”

A, anh không chỉ là kiểm sát viên, còn rất cò tiềm năng trở thành thẩm phán nha.

Đào Nhạc chỉ là không ngờ anh sẽ nhắc lại chuyện của Hàn Húc, đã lâu như vậy, tưởng lòng dạ anh đã bớt hẹp hòi, trái lại còn nặng hơn trước, nói vậy thì sau này không cho phép cô nói chuyện với người đàn ông khác sao?

“Tô Dịch Văn, nhiều khi anh rất giống một ông lớn, vừa độc tài vừa chuyên chế, tại sao em lại thích một người đàn ông như anh vậy không biết!” Đào Nhạc tức tối, cô biết anh là người bất chấp đạo lý, thế nhưng bản thân cô không thể chấp nhận được.

Tô Dịch Văn thờ ơ, “Vấn đề này em phải hỏi lại bản thân mình, còn về phần anh độc tài chuyên chế là dựa vào biểu hiện của em.Nói xong, anh túm lấy tay cô, kéo thẳng vào tòa án.

Hừ, lại còn đổ hết trách nhiệm lên đầu cô, Đào Nhạc đành phải theo anh đi dự thính, cô tỏ ý nhất định sẽ có ngày bắt anh quỳ dưới chân cô rồi mặc sức mà chà đạp!

Rất nhanh, việc điều tra nghiên cứu cũng vào giai đoạn kết thúc, chớp mắt đã hết một tuần ngắn ngủi.

Nhưng mà, điều trong lòng Đào Nhạc chờ đợi không phải là có kết quả này xong rồi về nhà, cô nhớ hôm đó có nói với Tô Dịch Văn thứ sáu là ngày quan trọng, chờ xem biểu hiện của anh, nhưng bây giờ cũng đã là thứ sáu, một chút động tĩnh của anh cũng không thấy.

Chính xác, hôm nay là ngày họ tròn một tháng yêu nhau.

Đào Nhạc hơi thất vọng, lúc trước khi thấy người khác kỉ niệm những ngày yêu nhau, dù sao cô cũng có chút ước ao. Sau này cô biết mình sai lầm, lại còn học trò lãng mạn của người khác. Sự thật chứng minh, cô cũng không trông mong vào Tô Dịch Văn, nghĩ tới chuyện người ta cũng đã qua thời kì thanh niên sung sức, chỉ cầu mong có cuộc sống bình yên, làm gì còn tâm trạng thanh thoi cùng mày kỉ niệm ngày yêu nhau.

Cũng không thể nói vậy, nếu Tô Dịch Văn không theo kịp trào lưu, vậy cô sẽ vứt bỏ rụt rè, một lần nữa chủ động, dù gì công việc cũng đã kết thúc, hẳn anh sẽ có thời gian cùng cô đi dạo thành Bắc Kinh.

Nghĩ vậy, Đào Nhạc lập tức thay một chiếc váy, phong cách thực nữ, Tô Dịch Văn không thích cô tô son trát phấn, chỉ cho cô một ít son nhạt, đôi môi tức khắc trở nên căng mọng, cực kì quyến rũ.

Đào Nhạc hài lòng khi nhìn thấy mình trong gương, cũng được, có chút xiu dáng vẻ con gái.

Có lẽ do hành động nhỏ đó của cô đã khơi lên sự tò mò của chị tiểu Trương, chị ấy hỏi một câu, “Tiểu Đào, mới sáng sớm em đã hăng hái vậy, đi đâu thế, hẹn hò phải không?”

Đào Nhạc hơi ngại ngùng, tùy tiện nói đại một câu, hiếm có dịp lên Bắc Kinh, em muốn đi dạo xung quanh một chút.”

“Em mặc đồ đẹp vậy, đi một mình không vui đâu, hai chị em mình cùng đi, thuận tiện mua luôn ít đồ.” Thái độ của tiểu Trương rõ ràng là cố ý chọc cô.

Quả nhiên, Đào Nhạc luống cuống, “Không cần không cần, à...Không phải như vậy, chị Trương đừng hiểu lầm, không phải em không muốn đi shopping với chị, em có việc...”

Tiểu Trương hiểu được nên cười cười, “Hẹn hò còn không chịu nói, tám mươi phần trăm là kiểm sát Tô!”

Đào Nhạc đối với mấy chuyện này da mặt rất mỏng, người lớn chỉ cần nói vài câu là làm mặt cô đỏ lên liền, xem ra đã có không ít người biết chuyện giữa cô và Tô Dịch Văn, không biết đương có động tĩnh gì không. Mặc kệ luôn, hưởng thụ ngày lành đã rồi tính tiếp.

“Vậy, em đi trước nha chị Trương, chào chị!”

Đào Nhạc đeo chiếc túi nhỏ rồi mở cửa chạy ra ngoài, không ngờ lại đụng ngay với người đàn ông nào đó, thân thể anh ta mãi mãi là tấm sắt, cũng không phải lần đầu tiên đầu cô va phải.

Tô Dịch Văn đang muốn nhấn chuông cửa, làm sao biết được cửa lại đột nhiên mở, cô cứ thế mà vọt ra.

Đào Nhạc xoa xoa cái trán, “Anh không nói sớm là đang đứng ngay cửa, làm em bị thương rồi này.”

Tô Dịch Văn nghiêng người xem xét, nói đùa, “Mặt chưa bị thương là được rồi.”

Cô trừng mắt, biết ngay anh chẳng thể nào ‘miệng chó phun ra ngà voi mà.’(**)

Tô Dịch Văn nhìn cô từ trên xuống dưới đánh giá, cười hì hì hỏi, “Em ăn mặc thế này để đi đâu vậy?”

Bị anh hỏi câu này, Đào Nhạc liền chùn bước, cô vốn định cùng anh hẹn hò, mặc váy đương nhiên cũng vì anh, nhưng miệng lại không thể nói ra được.

“Em...” Đào Nhạc lúng túng, bỗng dừng đổi giọng, “Vậy anh đến tìm em làm gì chứ!”

Tô Dịch Văn ra vẻ thành thạo, “Không phải em muốn xem biểu hiện hôm nay của anh sao, anh đã đến đây rồi. Hân hạnh được mời cô đi dạo, thưa Đào tiểu thư.”

Đào Nhạc che miệng cười trộm, giả vờ bình tĩnh, “Vậy sao còn không đi ngay.”

Hừ hừ, hôm nay cô chính là Lão Phật gia, để xem Tô Dịch Văn anh làm sao hầu hạ cô.

Hai người tay trong tay ra khỏi nhà khách, nếu nói Tô Dịch Văn là lấy việc công làm chuyện tư, thì Đào Nhạc cô cũng là tòng phạm.

Thắt dây an toàn xong, Đào Nhạc hỏi, “Chúng ta đi đâu vậy?”

Tô Dịch Văn cũng không khởi động xe ngay lập tức, quay sang ôm cô vào trong lòng, đôi môi nóng rực bắt đầu hoạt động.

Đào Nhạc gần như không thể hít thở được, anh vẫn hôn cô thật sâu, cô cũng không phản kháng. Kỹ thuật hôn của anh đúng là số một mà, đến cả sư cô cũng sẽ bị anh làm cho điên cuồng cả lên.

Đến khi cô hít thở được thì mặt cũng đỏ lên, thở hổn hển mà nhìn người đàn ông trước mắt, “Ồ đâu ra cái kiểu mới lên xe đã thân mật vậy, môi em mới tô son, đã bị anh làm hồng cả rồi.”

Tô Dịch Văn cười xấu xa, thậm chí còn cố tình dùng cái lưỡi mềm mại liếm lên vành môi cô, “Thật là ngọt.”

“Biến thái!” Đào Nhạc xoay người một cách dứt khoát, người đàn ông này thật đúng là hạ lưu mà.

Tô Dịch Văn không tiếp tục đùa với cô nữa, mở khóa khởi động xe, “Dù sao hôm nay cũng là ngày kỉ niệm, chúng ta sẽ nghe theo ý kiến lẫn nhau có được không?”

Thì ra anh biết hôm nay là ngày gì, “Thôi được, hôm nay tâm tình bà cô đây rất tốt, sẽ không tính toán nhiều với anh.”

Phải nói là đàn ông đều có bộ mặt của trẻ con, lúc này Tô Dịch Văn đang rất vui, lăm bắm mấy câu, rất hưng phấn mà lái xe bắt đầu cho cuộc hẹn hò hôm nay.

Tên cầm thú nào đó nghĩ, thực ra, chỉ cần quả đào nhỏ bé chịu phối hợp, như vậy thì mọi thứ đều dễ dàng thực hiện thôi.

Hôm qua Tô Dịch Văn có nói qua sẽ dẫn cô đi Trường Thành, quả nhiên bọn họ đã thẳng hướng đến Bát Đạt Lĩnh(***)

Tục ngữ nói rất đúng, chưa tới Trường Thành không phải hảo hán, tuy nói bây giờ là tháng tám đầu thu, cũng không có nghĩa là mùa hạ đã qua đi rồi, ánh mặt trời vẫn rất gay gắt, chọn lúc này mà leo lên Trường Thành, kết cục cả người sẽ ‘trầy vi tróc vảy’.

Đào Nhạc thấy Tô Dịch Văn mua vé đã quay lại, mất chưa đến mười phút, cả người cô lao ra như tên bắn.

“Lão Tô à, có phải thần kinh của chúng ta không được bình thường không, thời điểm này lại leo lên Trường Thành, anh nhìn thử xem cũng chẳng có được mấy người.” Đào Nhạc ra sức lấy tay quạt, mồ hôi thì chảy ròng ròng.

Tô Dịch Văn thì không có khoa trương như vậy, còn thốt ra một câu dập tắt ý cô, “Dù sao kì nghỉ này cũng đến đúng lúc, ít nhất chúng ta cũng đỡ phải chen lấn với cả đồng người.”

Đào Nhạc nhìn khinh khỉnh, thôi bỏ đi, cô cũng biết con người này không có tí xíu tế bào lãng mạn nào mà.

Tô Dịch Văn lại chạy đến chiếc xe lấy ra một cái túi, nói, “Em đổi giày đi, thể này sẽ đỡ đau hơn.”

Đào Nhạc nhìn đi nhìn lại đôi chân mình, mang đôi xăng đan cao gót này mà leo Trường Thành nhất định sẽ lấy luôn cái mạng già của cô, hơn nữa Tô Dịch Văn lại quan tâm chu đáo đến cô như vậy, còn cố ý chuẩn bị một đôi giày thể thao cho cô.

“Tô Dịch Văn, anh mua lúc nào vậy?” Đào Nhạc thật sự có chút cảm động, đây là món quà đầu tiên anh tặng cô.

Tô Dịch Văn chỉ cười mà không nói, anh chỉ biết là cô cần phải có một đôi giày thôi.

Đào Nhạc ra vẻ như đang muốn đổi giày lại bị Tô Dịch Văn ngăn lại, “Em mặc vậy nên không tiện, để anh đổi giày giúp em.” Nói rồi anh ngồi xuống, với cái tư thế khom người.

Cảm giác được đầu ngón tay lạnh lạnh của anh vô tình mà như cổ ý lướt qua mắt cá chân của cô, cả người trở nên run rẩy, giây tiếp theo móc cài được gỡ ra nhẹ nhàng, bàn tay ngăm đen của anh và da thịt trắng nõn của cô tạo nên một sự đối lập rõ ràng. Đôi chân bé nhỏ kia lại đang nằm trong tay anh.

Hình như Tô Dịch Văn cố ý làm thật chậm, sau khi cởi giày xăng đan, ngón tay cái vuốt ve mu bàn chân cô, tay kia cũng không nhàn rỗi, chậm chậm vuốt nhẹ bàn chân nhỏ, lòng bàn tay thô ráp tiếp xúc với da thịt mịn màng lại là một cảm giác kích thích khác, rõ ràng đơn giản chỉ là đổi giày, nhưng anh lại mượn cơ hội đùa giỡn cô.

Rất lâu sau anh mới mang xong một chiếc giày thể thao, mà trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Đào Nhạc cũng không còn chút sắc khí, “Được rồi, mang vào thôi là xong rồi.”

Trong mắt Tô Dịch Văn phát ra một ánh nhìn gian xảo, “Vẫn còn một chiếc.”

Trời, còn phải thêm một lần nữa.

Cho nên sau khi trải qua sự dằn vặt kia một lần nữa, đôi chân Đào Nhạc như nhũn cả ra, thật sự có chút đứng không vững. Anh ta chính là sói đội lột cừu mà, bên ngoài thì màu sắc sắc sảo(làm bộ), nhưng luôn bất chấp đang ở đâu cũng muốn ăn cô, hại cô mới này còn cảm động như vậy, thì ra đều có sự trả giá cả.

Tô Dịch Văn cũng đã thỏa mãn rồi, ăn đậu hũ xong, vui vẻ nắm lấy ta người nào đó, “Đi thôi, đừng có phí thời gian ở chỗ này.”

Là ai phí thời gian chứ, còn không phải do anh cố ý kéo dài thời gian đổi giày sao, nếu không thì đã đi từ sớm rồi.

Đào Nhạc không nói gì, nhưng đổi giày xong quả thật rất thoải mái, cho nên biểu hiện lần này của Tô Dịch Văn đáng được 80 điểm.

Bắt đầu leo Trường Thành rồi, cô Đào nào đó cực kì kích động, bước đi mà cứ như bay, thậm chí còn quay lại thúc giục Tô Dịch Văn ở phía sau, tuy nhiên khi bọn họ đi đến ngọn phong hỏa đài thứ ba, thì thể lực của cô như không thể tiếp tục nữa, sắp hôn cả mặt đất rồi.

“Em không chịu không nổi nữa, có đánh chết em cũng không đi đâu!” Đào Nhạc ngồi bệch xuống đất, cho dù đang mặc váy cũng mặc kệ, nếu tiếp tục đi chắc phải chặt luôn đôi chân cô quá.

Tô Dịch Văn đứng dưới ánh mặt trời, một chút cảm giác cũng không có, cười nói, “Mới đi một chút mà đã không được rồi, vậy em làm sao mà học được tán đả thế !”

“Tô Dịch Văn, anh còn ở đó châm chọc em, bà đây bị cảm nắng anh vừa lòng chưa, trời mùa hè thế này mà leo Trường Thành cái gì chứ, anh đúng là ngược đãi trá hình mà!” Đào Nhạc cảm thấy ngày kỉ niệm này không chỉ không lãng mạn mà còn như bị chịu tội vậy.

Tô Dịch Văn cười ha hả rồi ngồi xuống cùng cô, đây không phải là do em quá vui đùa sao, ai bảo em vừa leo mà đã ra sức như vậy.”

Đào Nhạc lười tranh cãi với anh, lấy chai nước trong túi ra, uống sạch cả chai, thở phì phì, “Chúng ta ngồi ở đây đi, dù sao em cũng đi không nổi nữa rồi.”

Tô Dịch Văn nhún vai, “Anh thì không sao, em không sợ người ta cười chê sao?”

“Có ai cười chứ? Anh nhìn xem xung quanh không có lấy cả một bóng ma!” Đào Nhạc nói xong xoay xoay cái ô, “Chúng ta thưởng thức phong cảnh ở đây cũng vậy thôi, việc gì phải leo lên nữa chứ.”

“Được, nghe theo lời em vậy.” Tô Dịch Văn nhân cơ hội cùng che chung ô, hôn lên má cô một cái.

Cho nên đôi nam nữ trước mắt phối hợp với chiếc ô màu hoa vàng, phải nói thật là một cảm giác lãng mạn và hạnh phúc.

Đào Nhạc tựa lưng vào Trường Thành, thốt lên, “Không hiểu sao em lại nghĩ đến chuyện nàng Mạnh Khương khóc Trường Thành(****) nữa.”

Tô Dịch Văn chỉ nói hai chữ, “Lập dị!”

“Hừ, câu chuyện này nói cho chúng ta biết, chọc đến phụ nữ thì kết cục sẽ rất bi thảm.”

Tô Dịch Văn quay sang, nghiêm túc hỏi, “Vậy nếu như có một ngày, anh chọc đến em, em sẽ thế nào?”

“Vậy phải xem anh chọc em thế nào, nếu là chuyện nhỏ em có thể chấp nhận được, nhưng nếu cỡ như loại ‘hồng hạnh vượt tường’ thì...” Đào Nhạc cười một cách độc ác, “Lão tô à, anh phải chuẩn bị sẵn sàng, nửa đời sau cứ noi theo gương của Lý Liên Anh đi(*****).”

Cô nhóc này đúng là đã đâm trúng tử huyệt của đàn ông mà, Tô Dịch Văn nghĩ kỹ lại, hình như còn một tầng nghĩa khác nữa.

“Nói như vậy, có phải là em sẽ dây dưa cùng anh cả đời không?”

Đào Nhạc vừa nghe, có chút sai lầm, “Ai nói vậy chứ! Nếu như có một người đàn ông tốt hơn anh, em còn muốn suy nghĩ lại một chút đó.”

“Thôi đi em ơi, trên đời này chỉ có anh là chịu đựng được em thôi, còn nếu có người đàn ông nào tốt hơn anh thì người ta sẽ không để mắt đến em đâu, bỏ cái ý tưởng ấy đi.” Tô Dịch Văn trăn tráo nói.

“Anh không cảm thấy da mặt anh còn dày hơn cả bức tường thành sao?”

“Có sao?” Tô Dịch Văn nhếch môi cười, cánh tay dài kéo lấy người cô, “Da mặt anh dày như vậy mới có thể đối chọi được với em, không phải em cũng thích như vậy à?”

“Ai thích chứ...” Đào Nhạc vui đầu, là loại người miệng nói một đằng tâm nghĩ một nẻo điển hình.

Tô Dịch Văn xoa nhẹ khuôn mặt cô, đôi mắt hoa đào chất chứa một hình ảnh khó phai, giọng nói cũng nhỏ nhẹ, “Vậy nếu như anh muốn cùng em dây dưa cả đời thì sao?”

Gương mặt Đào Nhạc đỏ bừng, lặng lẽ nhìn anh, “Vậy anh phải chịu khổ rồi.”

Tô Dịch Văn mỉm cười, nhin không được lại hôn lên đôi môi cô.

Cái hôn thật sâu, mãnh liệt và dây dưa, chất chứa thật nhiều tình cảm, có lẽ hai người cũng đã hiểu rõ lòng của nhau rồi.

Lúc leo xuống Trường Thành cũng là lúc Tô Dịch Văn công Đào Nhạc, bởi vì người nào đó đã nói thẳng là không thể đi được nữa, vì vậy mà ngang nhiên sử dụng nhân công miễn phí.

Cũng may Tô Dịch Văn luyện Taekwondo trong thời gian dài, có thể kiên trì tiếp tục leo xuống, chỉ là anh vừa đi lại vừa nói thêm một câu, “Sau này ăn cơm em chỉ ăn nửa chén thôi nha.”

Anh, anh nói cô mập.

Cô giật vạt áo của anh, “Anh nói thế thì sau này em sẽ ăn luôn phần của anh!”

“Vậy anh càng không thể công em được.”

Lúc này Đào Nhạc mới tin là thật, “Em nặng thật sao? Vậy anh thả em xuống đi.”

Tô Dịch Văn cười khê, “Gạt em thôi, một chút cũng không nặng.”

“Thế nếu anh thấy mệt phải nói em biết nha.”

“Ừm.”

“Sau này em ăn ít lại là được thôi.”

“Không cần.”

“Lỡ như tới một ngày anh công không nổi em biết làm sao đây?”

Tô Dịch Văn ngừng bước, hơi nghiêng đầu, “Tới lúc đó em công anh là được rồi.”

Đào Nhạc thật sự hết nói nổi, anh lúc nào cũng ở những câu cuối lại kích cô một cú chí mạng, cô tỏ vẻ chịu thua.

Lúc hai người vào bãi đậu xe cũng đã hai giờ chiều, bụng rất đói, chỉ có thể quay về thành phố tìm một quán ăn rồi mới tính tới tiết mục kế tiếp.

Mà ngay lúc anh nổ máy xe, điện thoại của anh vang lên, nhìn màn hình điện thoại, giữa hai đôi mày anh nhíu lại.

“Sao anh không nghe máy?” Đào Nhạc hỏi, vừa nhớ tới cảnh lần trước mình nghe điện thoại của Hàn Húc, lẽ nào anh vụng trộm với người nào đó.

Tô Dịch Văn không biết làm sao, đành phải tiếp điện thoại.

“Là tôi...hôm nay?” Tô Dịch Văn nhìn Đào Nhạc ngồi bên cạnh, “Hôm nay e rằng không được...vậy sao? Vậy được thôi, mấy giờ...tôi biết rồi, tối gặp lại.”

Tô Dịch Văn tắt điện thoại, cũng không nói lời nào, người rõ ràng mang theo vẻ hưng phấn.

“Ai vậy?” Đào Nhạc tò mò.

Tô Dịch Văn nhìn cô chăm chăm, vẻ mặt nghiêm túc, “Anh nói ra em đừng kích động nha.”

Đào Nhạc nghĩ thầm còn có chuyện gì có thể làm cô kích động chứ, “Dạ, được.”

Tô Dịch Văn ra vẻ như giận dỗi, “Thần tượng của em mời chúng ta bữa cơm.”

(*) Chú Mã ở đây là nói tới diễn viên Mã Cảnh Đào, trong mỗi phân cảnh có tình cảm kích động là diễn viên này lại gào thét lời thoại (Trích chú thích trong “Chết, sắp bẫy rồi)

(**) Ý nghĩa: Người chẳng bao giờ nói một câu hay ho.

(***) Gần Bắc Kinh có 3 địa điểm để viếng thăm Vạn Lý Trường Thành: Bát Đạt Lĩnh, Mộ Điện Cốc và Tư Mã Đài, Đoạn Vạn Lý Trường Thành Bát Đạt Lĩnh nằm về hướng Tây Bắc trên dãy núi Thái Hà cách Bắc Kinh 60 km được xây từ năm 1505 thời vua Chính Đức nhà Minh.

(****)Trong truyền thuyết nàng Mạnh Khương đi tìm chồng bị đi xây Vạn Lý Trường Thành. Cuối cùng biết tin chồng chết vui trong Trường Thành, nàng Mạnh Khương đã khóc đổ cả Trường Thành.

(*****) Lý Liên Anh là tên một đại thái giám của Từ Hy Thái Hậu.

22. Chương 41-42

Chương 41

Dịch & Edit: Hai chị em Mọi Mọi đáng iu

Một câu nói của Tô Dịch Văn, không thể ngờ rằng đã trở thành một quả bom có sức công phá lớn trong lòng Đào Nhạc, đầu óc cô rối tung, mà không, phải là cô kích động đến mức đầu óc choáng váng.

Tô Dịch Văn nhìn thấy vẻ mặt bất thường của cô, bộ dạng muốn cười mà phải cố nén lại, anh thấy vậy thì bắt đầu tức giận.

“Em không cần phải cố nín nhịn như vậy, anh biết em đang rất muốn được nhanh chóng trở về mà!”

Đào Nhạc nói, “Lão Tô, là anh sắp đặt phải không, cố tình cho em một bất ngờ?”

“Anh cho em bất ngờ à. Anh chịu để một người đàn ông khác xen vào giữa hai chúng ta sao?” Tô Dịch Văn tỏ vẻ mình không được độ lượng như vậy.

Đào Nhạc chủ động đặt tay lên cổ anh, cô biết bây giờ nên dỗ dành anh cùng với sự đố kỵ trong lòng anh, cô dịu dàng nói, “Thôi được, em thừa nhận trong lòng em có vui một chút xíu, nhưng đối với em mà nói thì anh ta chẳng qua cũng chỉ là một thần tượng, đơn giản chỉ là sự sùng bái, là con người thì ai cũng có người mà mình sùng bái chứ. Huống hồ, em cũng không có một chút tà niệm nào đối với anh ta, cũng như lời anh nói, bộ dạng em thế này chắc gì đã được người ta nhìn đến chứ——”

“Nói vậy cũng không đúng.” Tô Dịch Văn cắt ngang.

“Anh ta có để ý hay không là chuyện của anh ta, tóm lại người mà em quan tâm cả đời này chính là anh, Tô Dịch Văn! Còn ý kiến ý cò gì nữa không?” Những lời này nghe sao có phần giống tác phong của các cụ thế, Đào Nhạc cảm thấy thật tự hào, anh mà còn tiếp tục hoạnh hợ nữa, thì cô có hai cái miệng cũng nói không được.

Quả nhiên, Tô Dịch Văn đang cười thầm trong bụng, thực ra anh đang cố ý kích cô, vì muốn cô tự tỉnh ngộ, không thể vì sự xuất hiện của người đàn ông khác mà bỏ lơ anh được.

Tô Dịch Văn ra vẻ nghiêm túc cảnh cáo, “Ăn cơm thì ăn, tốt nhất là em nên bớt phóng túng cho anh, dù sao cũng phải giữ cho anh chút thể diện.”

“Được rồi, em biết rồi, em sẽ có chừng mực mà.” Đào Nhạc liên tục bảo đảm, thật ra cô có chút gấp rút mong buổi tối mau mau đến.

Tô Dịch Văn thấy thái độ khá tốt của cô, lúc này mới chịu khởi động xe chạy đi, trong miệng còn thăm nói một câu, “Thật không biết sao em còn có thể thích loại người như cậu ta.”

Đào Nhạc ở bên cạnh trộm cười, thì ra được nhìn đàn ông ghen cũng là một loại thưởng thức nha.

Hai người lái xe vào thành phố cũng đã gần bốn giờ chiều, Tô Dịch Văn đề nghị trước khi đi ăn tối thì đi xung quanh tham quan mua sắm luôn, Đào Nhạc nghĩ dù sao trước lúc ăn tối cũng còn một chút thời gian, tuy rằng rất phần khích khi được gặp thần tượng, nhưng hai người thuộc hai thế giới khác nhau, cô phải biết phân biệt tình huống một cách rõ ràng.

Từ quán ăn bước ra, đột nhiên Đào Nhạc nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm trọng.

“Tô Dịch Văn, anh nói hôm nay sẽ có chút bày tỏ, sao em không thấy có thứ gì hết vậy?” Rõ ràng là Đào Nhạc muốn nói đến quà tặng.

Tô Dịch Văn khinh thường nhìn người nào đó, “Không phải là đã mua cho em đôi giày rồi sao, còn đưa em đi Trường Thành, vẫn chưa đủ à! Không biết đến năm nào tháng nào mới có được cơ hội giống thế này.”

Đào Nhạc nghẹn lời, ý của anh là cô phải dập đầu cảm tạ sao, thật là hết biết.

Tô Dịch Văn thấy cô chu chu cái miệng nhỏ nhắn, giống như có cả ngàn điều bất mãn nhưng không dám nói, anh xung quanh một lượt rồi nói, “Vẫn còn muốn nhận quà sao?”

“Ày, thôi đi, mắc công anh lại nói em ham hư vinh, Đào Nhạc cũng không phải không có khí phách, người đàn ông vốn là loại vắt chày ra nước, đôi giày thể thao kia chắc cũng mất cả trăm tệ, tim anh giờ khẳng định là đang chảy máu.

Tô Dịch Văn không nói hai lời, trực tiếp kéo tay cô hướng sang phía đường đối diện.

Đào Nhạc không hiểu gì cả, “Này, anh dẫn em đi đâu vậy?”

“Không phải em muốn nhận quà à, dẫn em đi mua.”

Ồi? Sao thái độ của anh lại thay đổi ba trăm sáu mươi độ vậy? Nhưng mà được nhận quà, cô cũng không tính toán nhiều nữa.

Thế mà, khi Tô Dịch Văn dẫn Đào Nhạc vào đến nhà sách Tân Hoa thì cô đã không chút sức lực.

“Anh đưa em đến đây làm gì?” Đào Nhạc tỏ ý đã nhiều năm rồi cô không đi dạo nhà sách, nếu có mua sách cũng chỉ đến chợ trời kế bên trường.

Tô Dịch Văn không trả lời, cứ lo nhìn lên nhìn xuống, sau đó đi thẳng đến phía kệ sách cao nhất, người anh cao, tay dài nên chỉ cần vươn tay là lấy được sách trên kệ.

Thế mà chỉ trong một phút ngắn ngủi, Đào Nhạc cảm thấy thật áp lực, Tô Dịch Văn cứ đưa hết cuốn này đến cuốn khác, chẳng mấy chốc tay Đào Nhạc chất thành một chồng cao, toàn bộ số sách này đều là sách pháp luật, còn có hai cuốn dày cỡ như Kinh Thánh.

“Tô Dịch Văn, đây là anh mua cho em hả?”

Tô Dịch Văn cuối cùng cũng chịu ngừng tay, quay đầu lại, “Chẳng phải em muốn trở thành luật sư sao? Đây đều là sách ôn thi vào ngành tư pháp đó.”

Đào Nhạc rất ngạc nhiên khi thái độ anh thay đổi, gật đầu, “Nói thì nói vậy, nhưng em đã vào viện kiểm sát làm việc, còn phải thi nhân viên công vụ nữa.”

“Nhưng mà em phải hiểu rằng, cho dù là thẩm phán, kiểm sát viên hay luật sư thì trước sau gì cũng phải tham gia cuộc thi này, em cũng không phải con nít nữa, tương lai muốn làm gì trong lòng phải có tính toán một chút.”

Đào Nhạc trầm mặc, bởi vì những điều Tô Dịch Văn nói đều là những chuyện mà từ trước tới giờ cô không dám làm. Cho dù thi đậu nhân viên công vụ thì sao, có gì đảm bảo cô sẽ sống mãi với nghề này, việc làm của nhân viên nhà nước có bao nhiêu nhạt nhẽo cô biết rõ, hướng hồ tính cách của cô quả thực không thích hợp với công việc nhàn hạ này, tầm thường y như bà chị 6X chung phòng làm việc, một chút thách thức cũng không có. Nhưng từ nhỏ cô đã nghe theo sắp xếp của ba mẹ, nhẫn nhục chịu đựng cũng thành thói quen, trong đầu không phải chưa từng nghĩ tới chuyện không nghe lời, nhưng không dám, nếu có thể, cô cũng muốn đấu tranh vì bản thân một lần.

Tô Dịch Văn ôm lấy chồng sách trong tay cô, “Nói tóm lại mấy cuốn sách này là mua cho em, coi như tặng em một hy vọng.”

Nếu nói như vậy thì món quà này anh tặng là có ý tốt.

Đào Nhạc tạm thời gạt bỏ phiền não qua một bên, pha trò, “Sao em thấy anh mua sách cho em giống ba dẫn em đi mua sách bài tập lúc nhỏ quá à.”

“Anh không phải ba mẹ, nếu anh mà có đứa con gái như em chắc sớm tức chết rồi.” Tô Dịch Văn tuân ra một câu, trưng bộ mặt như có ai thiếu nợ.

Đào Nhạc hận không thể chộp lấy đồng sách đập cho anh chết, “Tô Dịch Văn, anh muốn làm ba em thì sau này đừng có giở trò, phạm tội loạn luân đó.”

Hai người âm ỉ đi tới quầy thu ngân, nhưng được nửa đường thì Tô Dịch Văn nói còn quên một cuốn sách phải quay lại lấy, bảo Đào Nhạc xếp hàng tính tiền trước.

“Cảm ơn, tổng cộng là năm trăm ba mươi sáu đồng.”

Cô thu ngân đã kiểm tra giá tiền xong, chờ Đào Nhạc tính tiền, nhưng mà Tô Dịch Văn chưa quay lại, cô sợ làm lỡ việc của mấy vị khách phía sau, đành phải lấy tiền mình ra trả.

Ai da, có mấy cuốn sách mà hơn năm trăm đồng, thời buổi này tiền bạc rất khó kiếm, trả một phát là túi rỗng tuếch.

“Đợi một chút, thêm cuốn này rồi tính tiền luôn.”

Là giọng nói của Tô Dịch Văn, chỉ thấy anh từ xa đi tới mang theo một cuốn sách, cũng chẳng biết nội dung bên trong là gì, lại còn được bọc trong bìa cứng, đây là loại sách được đóng gói cẩn thận, kĩ càng.

Đào Nhạc cũng không thấy rõ, cô thu ngân đã bỏ chung vào túi, vẫn là Tô Dịch Văn trả, anh một tay cầm túi sách, tay còn lại nắm lấy tay Đào Nhạc ra khỏi nhà sách.

“Cuốn sách kia của anh là gì vậy, là nghệ thuật thưởng thức cơ thể người à?” Đào Nhạc rất tò mò, không biết đó là bảo bối gì mà được gói kĩ càng vậy.

Mặt Tô Dịch Văn đen thui, trong mắt anh thật sự trở thành kẻ hạ lưu, tạm thời anh sẽ không lộ ra, giả vờ bí mật, “Tối nay cho em xem, bây giờ không được.”

Chắc là sách đen, có lẽ cô không nên xem.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đã tới buổi tối, Tô Dịch Văn chịu đựng ánh mắt hưng phấn của Đào Nhạc, bất đắc dĩ dẫn cô tới nhà hàng đã hẹn với Vệ Thiếu Khanh.

Đối với cái người được gọi là đàn em này, thật ra giữa anh và cậu ta cũng không có giao tình gì, chẳng qua là đã từ rất lâu về trước, anh có giúp đỡ Vệ Thiếu Khanh trong một vụ án, đó cũng là lần duy nhất Tô Dịch Văn sử dụng đến các mối quan hệ của mình, khiến tòa án đã tuyên án mức phạt thấp nhất cho bị cáo.

Vệ Thiếu Khanh vẫn luôn nhớ đến sự giúp đỡ này, nhưng do tính chất công việc không giống nhau, bình thường vốn không đụng mặt, luật sư bọn họ thì quá chú trọng lễ tiết, cho nên lần này bất luận có làm thế nào Tô Dịch Văn cũng không thể chối từ. Mặt khác, anh biết cô nhóc sùng bái con người này đến như vậy, hôm nay cứ xem như tác thành mộng đẹp cho cô đi, dù sao năm đó cô cũng hy vọng được nhận giải thưởng do tay Vệ Thiếu Khanh trao, chứ không phải là do anh...

Hai người ngồi vào ghế đã thấy Vệ Thiếu Khanh bước tới, không thể không nói quan niệm về thời gian của luật sư rất chắc chắn.

Gương mặt Vệ Thiếu Khanh tuy lạnh lùng, bình thường nói năng cũng rất cẩn trọng, nhưng đối với Tô Dịch Văn lại lộ ra ý cười hiếm có, anh ta thấy Đào Nhạc, hỏi một câu, “Vị này là...”

“Bạn gái của tôi, Đào Nhạc.” Tô Dịch Văn giới thiệu rất tự nhiên, đây là lần đầu tiên anh công bố mối quan hệ với cô ra bên ngoài, tâm trạng rất khoan khoái.

“Xin chào.” Vệ Thiếu Khanh gật đầu chào.

Đào Nhạc bởi vì đã bị Tô Dịch Văn cảnh cáo qua, không thể gương đôi mắt mê muội, đành phải đè nén kích động nói ra chữ xin chào, đối với cô mà nói có thể cùng ăn bữa cơm với thần tượng đã quá vinh hạnh rồi, không dám làm trò càn quấy. Hơn nữa loại người như Vệ Thiếu Khanh tỏa ra cảm giác xa cách chỉ có ngấm chứ không thể trêu đùa được. Nếu chọn anh ta làm bạn trai, chi bằng chọn lão Tô nhà cô còn tốt hơn, tuy da mặt anh dày nhưng cũng không tạo cho người khác cảm giác sợ không dám đến gần.

Nhà hàng mà họ chọn cũng là nhà hàng có tiếng ở Bắc kinh, được trang trí theo phong cách cổ điển, đứng trước cửa sổ, ánh đèn đêm sáng rực như ánh lửa tràn ngập trong tầm mắt.

Trong lúc dùng bữa, ba người bọn họ bắt đầu trò chuyện.

“Không ngờ rằng anh lại đến làm việc ở thành phố B.” Vệ Thiếu Khanh cảm khái nói.

Về mặt Tô Dịch Văn thờ ơ, “Làm công việc giống như tôi thì ở đâu cũng như nhau thôi, đều có thể ổn định.”

“Tôi cứ cho rằng anh sẽ ở lại nhà mình, dù sao...”

“Có rất nhiều thứ không thể nói rõ, ở lại đó thì cũng là một chuyện tốt, cậu cũng hiểu mà. Hình như Tô Dịch Văn đang cố ý che dấu điều gì đó, không muốn tiếp tục nói sâu hơn nữa.

Còn Đào Nhạc thì không dám chen ngang, cứ làm một thực nữ vậy, dù sao vừa được ăn uống, vừa được thưởng thức hai mỹ nam ở bên cạnh cũng đủ lắm rồi.

“Cho dù có nói thế nào, thì vụ án đó tôi vẫn cảm ơn anh.” Tuy rằng vẻ mặt Vệ Thiếu Khanh rất nghiêm túc, nhưng trong lời nói vẫn nghe ra được sự cảm kích.

Tô Dịch Văn mỉm cười, “Không có gì, tôi chỉ không ngờ là cậu lại đến tìm tôi, lúc đó tôi rất bất ngờ.”

Đào Nhạc vừa nghe, không thể nhịn được liền hỏi một câu, “Là vụ án gì vậy?”

Thấy vẻ mặt Vệ Thiếu Khanh có chút khó xử, Tô Dịch Văn không ngừng gấp thức ăn bỏ vào chén của cô, “Đừng có nói nhiều, em cứ lo ăn đi.”

Cô cũng không phải là con quỷ đói đầu thai, chỉ là hơi hiếu kì chuyện bọn họ nói mà thôi, anh định dùng chuyện ăn mà lấp miệng cô sao?

“Anh cũng tán thành chuyện em làm luật sư, hỏi một chút thì sao chứ, thật nhỏ mọn!” Đào Nhạc không phục mà nói.

Tô Dịch Văn cố nhịn nói, “Đây là hai chuyện khác nhau, em không có hiểu hết được đâu.”

Ra vẻ thần bí như vậy, nhất định là trong lòng có ma mà!

Đào Nhạc còn đang muốn truy hỏi tiếp, nhưng nghe thấy điện thoại của Tô Dịch Văn reo lên, anh lấy ra nhìn thoáng qua, nhú mày, sau đó đứng dậy nói, “Thật ngại quá, tôi phải đi tiếp điện thoại, hai người cứ ăn trước đi.”

Lúc sắp đi anh còn trừng nhìn cô một cái, ánh mắt rõ ràng là cảnh cáo, bảo cô phải biết an phận một chút.

Trên bàn ăn chỉ còn lại hai người, Đào Nhạc một mình đối mặt với thần tượng của mình, còn có chút rụt rè, nhưng trong lòng vẫn còn tơ tưởng về vụ án được nói đến lúc nãy, không biết anh ta có đồng ý nói hay không.

“Mới tốt nghiệp à?” Vệ Thiếu Khanh phá vỡ sự trầm mặc.

“Đúng vậy, nhưng em vừa mới thi lên làm nghiên cứu sinh.” Thần tượng đã hỏi, đương nhiên cô phải trả lời cho có đầu có đuôi.

“Muốn làm luật sư sao?”

“Dạ.”

“Tại sao?”

Tại sao ư? Đó là vì lúc cô vừa vào đại học đã chịu ảnh hưởng sâu sắc của thần tượng, biết anh tại sao lại trở thành một ngôi sao mới của giới luật sư, cho nên cô mới có cái lý tưởng này.

Nhưng những lời này cô không thể nói ra, nếu không sẽ bị Vệ Thiếu Khanh coi thường.

“Bởi vì...bởi vì làm luật sư rất nhiều tiền.” Nói xong, Đào Nhạc hận không thể tự vả vào miệng mình hai cái tát, lý do này lại càng bị anh ta khinh thường hơn.

Đầu tiên là Vệ Thiếu Khanh khá sững sốt, sau đó liền cười, “Cô rất thẳng thắn.”

Đào Nhạc chỉ có thể cố gượng cười với anh ta, cho dù thế nào thì cô cũng thật quá xấu hổ rồi.

Vệ Thiếu Khanh nhìn cô, trong lời nói có chút buồn bã, “Phụ nữ mà làm công việc này không phải là dễ dàng gì, có rất nhiều chuyện bây giờ cô vẫn chưa thể hiểu được...”

Đào Nhạc không hiểu, “Vậy công việc này kì thị phụ nữ sao?”

Vệ Thiếu Khanh không trả lời, một lúc lâu sau, anh như tỉnh ra, “Thật xin lỗi, hình như tôi đã nói quá nhiều rồi.”

“Không sao cả, lời anh nói chắc chắn là những kinh nghiệm đã từng trải qua.” Đào Nhạc cảm thấy chắc chắn là Vệ Thiếu Khanh đã gặp phải chuyện gì đó, nếu không cũng sẽ không có những cảm xúc sâu sắc như vậy.

Vệ Thiếu Khanh cười nhẹ nhàng, chỉ là thấy cái nhìn của Đào Nhạc có chút quái lạ, càng giống như là đang nghiên cứu.

“Mà nói thật, hình như tôi đã gặp qua cô ở đâu thì phải?” Anh không thể khẳng định mà hỏi.

Đào Nhạc lại kích động, lẽ nào giây phút đứng trên bục ba năm trước, anh cũng có ấn tượng về cô sao?

“Tôi nhớ ra rồi, chắc chắn là ở đại học F, chúng ta đã gặp nhau phải không?” Lúc này Vệ Thiếu Khanh đã có thể khẳng định đến 80%.

Đào Nhạc ngại ngần gật đầu, “Trong cuộc thi hùng biện giữa đại học F và đại học B, anh là vị giám khảo đại diện lên trao giải.”

Cuối cùng Vệ Thiếu Khanh cũng nhớ ra, lúc đó cô nhóc này đã tạo cho anh một ấn tượng rất sâu sắc, vì ánh mắt của anh ta, tương lai cô nhất định phải ăn cơm ngành này.

“Chẳng trách cô và Tô Dịch Văn lại quen nhau.” Vệ Thiếu Khanh tỉnh ra

Những lời này thật có chút khó hiểu, Đào Nhạc tò mò hỏi, “Chuyện này thì có liên quan gì đến Tô Dịch Văn?”

“Lúc trao giải tôi và Tô Dịch Văn cùng lên, nói ra thì cũng thật trùng hợp.”

“Anh đợi chút!” Đào Nhạc càng nghe càng thấy mơ hồ, “Cái gì mà anh và anh ấy cùng trao giải chứ?”

“Cô không nhớ rõ sao? Lúc đó tôi trao giải ột nam sinh, còn người trao giải cho em chính là Tô Dịch Văn.”

Những gì Vệ Thiếu Khanh nói hoàn toàn khiến Đào Nhạc như rơi vào trong mộng, thì ra đã bao năm nay cô đã không chú ý đến người trao giải ỉnh chính là người đàn ông luôn ở bên cạnh mình.

Khi Tô Dịch Văn quay lại ghé ngồi, thấy ngay chính là cảnh Đào Nhạc đang gượng gạo ăn, còn có gương mặt trầm tư của Vệ Thiếu Khanh, tình huống này nằm ngoài dự đoán của anh. Lúc anh ra ngoài nghe điện thoại anh vốn lo lắng không biết cô nhóc này có hành động gì bất thường hay không, có lẽ anh đã quá lo lắng rồi.

Mà cũng không đúng, cô nhóc này không thừa dịp anh vắng mặt mà gào thét mấy câu, giờ im lặng thế này lại càng bất thường.

Mang theo nghi hoặc, Tô Dịch Văn vừa ngồi xuống liền hỏi, “Hai người làm sao thế, không ai nói chuyện vậy?”

Đào Nhạc không đợi Vệ Thiếu Khanh mở miệng liền nói trước, “Anh nghe điện thoại ai gọi vậy, lâu lắc à.”

Tô Dịch Văn cười cười “Còn không phải chuyện công việc sao, mai chúng ta cùng về.”

“Hả, nhanh thế.”

“Không nhanh đâu, em còn muốn ở lại đây bao lâu nữa?”

“Làm gì có!”

Thành công di dời sự chú ý của Tô Dịch Văn, Đào Nhạc thở phào nhẹ nhõm.

Đương nhiên, tất cả những hình ảnh này đều nằm gọn trong tầm mắt Vệ Thiếu Khanh, anh ta cái gì cũng không nói, khéo môi khẽ nhếch lộ ý cười, nhớ lại đoạn đối thoại ban nãy của bọn họ, cô bé tha thiết yêu cầu anh đừng nhắc tới chuyện ngày xưa ở trường Đại học F, anh không biết trước đây hai người bọn họ có hiểu lầm gì, nhưng dựa vào sự hiểu biết của anh về tính cách của Tô Dịch Văn thì xem ra anh chàng Tô Dịch Văn thật sự đã đặt hết tâm trí vào cô bé này.

Cứ như vậy mà bữa cơm cùng với bầu không khí kì lạ cuối cùng cũng kết thúc. Vệ Thiếu Khanh bởi vì có việc nên đi trước, trước khi đi còn hàn huyên vài câu với Tô Dịch Văn, còn ý vị thâm trường nhìn vào mắt Đào Nhạc, hiếm khi đôi mắt băng giá kia có được chút ấm áp hiền hòa, có vẻ như là đã gặp một chuyện rất vui vậy.

Trên đường về, Đào Nhạc vẫn im lặng chìm đắm trong chuyện mà Vệ Thiếu Khanh tiết lộ, tâm trạng phức tạp, cô tức giận không phải vì Tô Dịch Văn giấu giếm mà bởi vì sự lơ là của bản thân cô...

“Đang nghĩ gì đó, em không nói chuyện anh thấy không quen.” Tô Dịch Văn lái xe, quay đầu sang nhìn cô.

Đào Nhạc lắc đầu, nhìn ra ngoài cửa xe, đúng lúc chạy qua phố Trường An, đèn đường sáng lóa vụt trước mắt cô, nhìn lâu dĩ nhiên mất đi tiêu cự.

“Lão Tô, trước đây khi ở Đại học F anh trông ra sao vậy?” Đào Nhạc bỗng dưng hỏi.

Tô Dịch Văn không phát hiện ra sự không bình thường của cô, mỉm cười, “Sao em lại hỏi câu này, đã lâu rồi ai mà nhớ được.”

“Em muốn biết mà.” Trong giọng Đào Nhạc có sự kiên trì hiếm thấy.

“Thì chẳng phải là thế này sao, học xong bốn năm đại học, sau đó làm giảng viên, tiếp đó lại học lên tiến sĩ, trong thời gian đó cũng thi làm nhân viên công vụ, rồi đi làm, là như vậy đó. Nhưng, nói đúng ra thì lúc đó anh cũng dễ dàng gì mà làm được như vậy.” Tô Dịch Văn cười cười.

Đào Nhạc vẫn nhìn ngoài cửa xe, không biết vì sao, khi Tô Dịch Văn nói mấy lời này tự nhiên cô thấy khó chịu, dường như từ khi quen nhau cô chưa bao giờ thật lòng hỏi qua chuyện trước đây của anh, giống như đã mất đi rất nhiều thứ vậy. Nếu như không phải hôm nay Vệ Thiếu Khanh đã nhắc lại phần quá khứ đã trải qua lúc ở đại học F, thì có lẽ mãi mãi cô vẫn không thể biết được tất cả những việc mà người đàn ông bên cạnh cô đã làm.

Còn nhớ đêm trước khi chạy qua trường Đại học F, cô hỏi anh hai người từng gặp qua chưa, thật ra lúc đó cô cũng mơ hồ có ấn tượng nhưng vì anh không thừa nhận nên cô cũng không chú ý, cứ như thế nên hết lần này tới lần khác cô cũng không lưu tâm nữa, làm cô không thể nào hiểu tường tận được người đàn ông này.

Cuối cùng xe cũng đã dừng lại trước nhà khách, Tô Dịch Văn tháo dây an toàn, rút chìa khóa, nhìn cô nàng bé nhỏ bên cạnh, “Nhạc Nhạc, đến nơi rồi, xuống xe thôi.”

Tô Dịch Văn vừa muốn đẩy cửa xe ra, liền cảm giác được một người ôm lấy mình từ phía sau lưng, giọng nói buồn buồn.

“Lão Tô, em xin lỗi...”

“Em sao vậy?” Tô Dịch Văn không hiểu vì sao cô lại nói những lời này, trên đường về cô rất kì lạ, hồi này anh không để ý, cứ cho rằng do hôm nay leo Trường thành quá mệt thôi, bây giờ xem ra không phải là vì chuyện này.

Đào Nhạc không nói gì, chỉ áp đầu vào lưng anh, sự vững chãi làm cô thấy bình yên.

Tô Dịch Văn nhẹ nhàng gỡ tay cô ra, xoay người lại, vuốt nhẹ gương mặt cô, “Sao em lại muốn nói câu xin lỗi?”

Nghe được giọng nói của Tô Dịch Văn, lòng Đào Nhạc càng thấy khó chịu hơn, mũi cô bắt đầu thút thít.

“Bởi vì...em đã không nhận ra anh...”

Anh sửng sốt, lập tức hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra, chẳng trách không khí trong nhà hàng lúc ấy lại yên tĩnh đến như vậy, chắc là lúc anh nghe điện thoại, cô nhóc này đã nghe được đầu đuôi mọi việc từ Vệ Thiếu Khanh, cho nên khi nãy trên đường mới hỏi một mớ câu hỏi không đầu không đuôi.

“Lúc đó em có hỏi anh là chúng ta đã từng gặp nhau chưa, sao anh lại không nói!” Đây chính là chuyện làm Đào Nhạc rối rắm.

Tô Dịch Văn ôm chầm lấy cô, thầm nói, “Thì bây giờ em cũng đã biết rồi ,bộ không giống nhau sao.”

“Không giống, nếu như Vệ thiếu Khanh không nói cho em, thì em vốn dĩ cũng sẽ không biết được người đó chính là anh, sau này cũng sẽ không biết.”

Tô Dịch Văn nghe xong mấy lời này, lòng đầy vui vẻ, hôn lên trán cô, “Với cái tính cách này của em, anh làm sao có thể nói. Em thử ngẫm nghĩ lại đi, lúc đó em chỉ toàn tâm toàn ý mà chú ý đến Vệ Thiếu Khanh, lúc nghe tọa đàm cũng chỉ lo cầm máy ảnh, khi trao giải cũng không tập trung, trong mắt đâu còn ai khác ngoài cậu ta.”

Nghe anh nhắc lại, trong lòng cô cảm thấy áy náy, thì ra lúc ngồi nghe tọa đàm, người ngồi bên cạnh cô cũng là anh, cũng chính là người đàn ông hay cầm rằm ấy.

Đào Nhạc ngẩng đầu đối mặt với anh, đưa tay gỡ cặp mắt kính viền vàng kia xuống, “Lúc đó anh cũng không có đeo kính, vì muốn em không thể nhận ra, nên anh cố tình phải không?”

Tô Dịch Văn nheo nheo cặp mắt hoa đào, “Có lẽ là vậy, hơn nữa thị lực của anh vốn không được tốt lắm, bây giờ đeo kính cũng đã thành thói quen rồi.”

“Nói như vậy, thì từ ba năm trước anh đã biết để ý em, sau đó trăm phương ngàn kế hỏi thăm được tung tích của em, vì em anh mới đến thành phố B làm việc, lại tìm mọi cách vào trường đại học của em làm giáo sư gì gì đó, rồi giờ trò với em?” Đào Nhạc cảm thấy nếu quả thật đúng là như vậy, sao cô có thể tức giận được, cảm động còn không kịp nữa kìa, ai bảo phụ nữ là sinh vật thích hư vinh làm gì.

Quả nhiên, Tô Dịch Văn nhìn lại, giọng nói nhẹ nhàng mất đi sự tự nhiên, “Đừng có tự mình đa tình như vậy nha, anh cũng không có năng lực dò hỏi tung tích của em đâu. Hơn nữa công việc này là do đơn vị lúc trước điều động, gặp phải em chỉ là một sự trùng hợp, em đừng có nghĩ xa vời như vậy.”

Đào Nhạc thầm cười, “Lão Tô, sau này lúc nào em cũng sẽ nhận ra anh...”

Nói đến đó, Đào Nhạc không nhận được, mà tiến lại gần, đặt tay lên cổ anh, nhẹ nhẹ cắn lên môi anh, trong đôi mắt đen láy tràn ngập ý cười.

Thấy Tô Dịch Văn không phản ứng, đôi mắt hoa đào vẫn cứ nhìn mình, trên mặt càng không lộ một chút biểu tình, Đào Nhạc không hiểu, chẳng lẽ anh không thích cô chủ động, hay là lần trước cô hôn anh quá mạnh mẽ nên đã dọa anh sợ?

Không được, không thể để anh bị ám ảnh được, hay là cô nên dịu dàng một chút mới đúng, đàn ông ai cũng giống nhau thôi! Thế là Đào Nhạc lại tiến đến gần, hôn anh vài cái, thậm chí còn học theo cách thức của anh, dùng đầu lưỡi của mình liếm lên vành môi anh, dây dưa chậm chậm.

Khi cô quên mất mình phải hôn, thì vẻ mặt Tô Dịch Văn đã thay đổi, dục vọng trong đôi mắt ngày càng sâu, cuối cùng không thể chịu đựng được mà bùng phát, anh bỏ tay cô ra, rồi nghiêng người áp đảo cô lại, Đào Nhạc chỉ cảm giác được cả người mình rơi vào trên ghế, cô còn chưa kịp nói gì, đã bị anh hôn một cách mạnh mẽ, ngay cả một cơ hội để thở cũng không có.

Đào Nhạc không có thời gian để suy nghĩ, chỉ biết phối hợp với anh, cảm nhận được chiếc lưỡi mạnh mẽ của anh đang quấn lấy lưỡi cô, mút lấy thứ nước trong miệng cô.

Hình như cả một lúc lâu sau, Tô Dịch Văn mới nhẹ nhàng buông cô ra, giọng nói khàn khàn nhưng mê hoặc lòng người, “Đêm nay đừng về.”

Bây giờ ý thức của Đào Nhạc khó mà về lại, nhìn người trước mắt cứ mơ mơ hồ hồ, miệng cô cũng đáp lại mấy tiếng.

Ánh mắt của cô gái bé nhỏ trong lòng đầy mơ màng, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên càng mê người, tất cả những yếu tố này càng góp phần khơi dậy bản tính đàn ông nguyên thủy đầy mạnh mẽ của Tô Dịch Văn, anh không hề chần chừ, đôi môi nhẹ nhàng đảo qua vành tai cô, nhẹ nhàng ngậm lấy, rồi khẽ cắn, khiến cho làn da cô đầy những sắc đỏ.

Hơi thở dần ông quẩn rũ phả sau gáy Đào Nhạc, cô khó khăn lắm mới lấy lại chút ý thức, hô hấp dồn dập, “Đừng...đừng ở đây mà...” Cô vẫn chưa chấp nhận tư tưởng cởi mở kia.

Tô Dịch Văn bị buộc phải buông tay, đôi mắt thâm sâu như biển lộ vẻ khó chịu khi bị ngăn cản ngay lúc tình cảm dâng trào, anh ngồi thẳng người rồi kéo cô dậy, mỉm cười cực kì tà ác, “Vậy chúng ta đổi chỗ nha.”

Hả? Đào Nhạc lấy làm kinh hãi, vừa xuống xe anh đã ôm gọn cô vào lòng, bước thật nhanh vào nhà khách.

“Tô Dịch Văn, đã khuya lắm rồi, chúng ta về phòng mỗi người đi, nghỉ ngơi sớm một chút.” Đào Nhạc kiên quyết kéo tay anh, thiếu điều lần quay ra nền nhà.

Tô Dịch Văn không nói câu nào, ra sức ôm cô hướng thẳng phía trước, tuyệt nhiên không chú ý đến tiếng kêu la của người nào đó.

“Sẽ bị người khác thấy đó!” Đào Nhạc giãy dụa lần cuối cùng, “Hơn nửa lần trước em đã nói không được, anh đồng ý rồi mà.”

Rốt cuộc Tô Dịch Văn cũng chịu dừng bước, Đào Nhạc tưởng anh định thả người, nào ngờ con người đen càng tỏa ra khí thâm trầm, “Nếu như anh nói anh nuốt lời thì sao?”

Nói xong, Tô Dịch Văn lấy sẵn chiếc thẻ từ mở cửa căn phòng nào đó, dùng chân dài của mình đóng sầm cửa lại.

Thì ra anh đã lập mưu từ trước, hôm nay chính là ngày chết của Đào Nhạc cô đây mà!

Đào Nhạc ngay cả thời gian nói cũng không có, cả người đã bị anh đè chặt muốn chết ngay trên cửa phòng, đầu cô bị đập mạnh đau đến nổi nước mắt phải chảy ra. Giây tiếp theo, Tô Dịch Văn lộ bản chất cướp bóc, hôn cô dồn dập, sự dịu dàng trước đây đã biến mất, thậm chí anh còn có ý muốn cắn nuốt luôn cả cô.

Một căn phòng tối om, không gian tĩnh mịch, còn có hai con người đang dồn dập hít thở.

Tô Dịch Văn nhanh chóng trút bỏ áo của mình, da thịt trơn bóng lộ ra bên ngoài, Đào Nhạc từ sớm đã bị vốc dáng làm này làm cho phun máu mũi, bây giờ càng ngại ngùng không dám nhìn, nhưng lòng bàn tay nóng hằm hập xoa nắn cơ thể cô khiến tâm trạng cô nhấp nhóm không yên, giống như lời của ai đó nói thì cô đã bị rơi vào tay giặc mất rồi.

“Đừng sợ, Nhạc Nhạc...” Tô Dịch Văn nhỏ giọng dụ dỗ, giống như đang đọc thần chú cho cô nghe, còn cô thì quên mất phải phản kháng lại.

Quần áo hai người đã lộn xộn, Tô Dịch Văn một tay lần mò dò xét vào trong váy của cô, mở dây áo ngực, tay còn lại càng xoa nắn phần mềm mại trước ngực cô, hơi lạnh nơi đầu ngón tay treu chọc đỉnh nhón mẫn cảm.

Cả người Đào Nhạc run rẩy, hai chân không còn sức lực, cảm giác dưới chân càng dâng lên một loại nhiệt huyết sảng khoái, cố sức cắn răng không phát ra âm thanh bản thân đang chịu đựng.

Tô Dịch Văn cúi đầu cười, lại vỗ vập lấy môi cô, kéo cô vào vực sâu thăm thẳm. Dục vọng từ từ ăn mòn lý trí, anh không thỏa mãn, ôm lấy cô hướng vào phòng ngủ, vài mảnh quần áo của hai người rơi lả tả trên sàn nhà.

Khi Đào Nhạc bị đặt trên giường thì cũng là lúc cô bị lột sạch sẽ, nhưng đột nhiên đầu óc cô trở nên tỉnh táo, trừng mắt nhìn người đàn ông đang đè lên người mình cũng cùng bộ dạng, lửa giận hừng hực la lên một câu, “Tô Dịch Văn, em hoàn toàn có thể kiện anh tội cưỡng bức!”

Người đàn ông nào đó nhếch môi cười, hôn lên chóp mũi cô, “Kiện anh? Vậy em có biết rõ thế nào gọi là cưỡng bức không? Điều quan trọng nhất của tội cưỡng bức chính là làm trái ý của phụ nữ, còn em...”

Anh không nói tiếp, tay không biết từ lúc nào đã mò vào bên trong đùi cô, từ từ xoa nhẹ nơi mềm mại nhất của cô, ngón tay linh hoạt ma sát nhanh chóng tạo ra một dòng chảy nóng bỏng phía bụng dưới của cô, đầu óc cô phút chốc trống rỗng.

“A...”Rốt cuộc Đào Nhạc cũng phải mở rộng khớp hàm, hơi thở bị kìm nén được phóng thả.

Tô Dịch Văn thừa dịp cô không đề phòng liền tiến sát vào nơi giữa hai chân cô, cười dịu dàng, “Em xem, anh đâu có làm trái ý em, tội cưỡng bức không được thành lập.”

Anh lại còn già mồm!

Đào Nhạc định đá hai chân anh, nhưng lại cảm nhận rõ ràng phía bụng dưới có một vật cứng nóng bỏng đang kê sát. Cô cũng không phải con nít, đương nhiên biết ngay đó là vật gì. Trời ơi! Lần này đến thật rồi!

“Tô Dịch Văn, nếu anh dám tiến vào, em sẽ cho anh làm bạn với Lý Liên Anh!” Đào Nhạc thở phì phò, hung dữ cảnh cáo.

Tay Tô Dịch Văn chống hai bên sườn cô, người đè xuống, “Em có thể thử, để xem là em nhanh hay anh nhanh!”

Đào Nhạc vùng vẫy, “Anh là đồ cầm thú, sau này em không gả đi được nhất định không buông tha cho anh!”

“Cùng lắm thì sáng mai chúng ta đi đăng kí kết hôn, em cũng không thể gả đi được nữa rồi,” Tuy thái độ Tô Dịch Văn là đùa cợt nhưng ánh mắt lại vô cùng nghiêm túc.

Đào Nhạc mắt tự nhiên liền lác đầu, “Ai muốn lấy anh chứ...”

Tô Dịch Văn khẽ cười, tay nhẹ nhàng vuốt phần tóc đẫm mồ hôi của cô, giọng dịu dàng thì thầm, “Đời này, em chỉ có thể là của anh!”

Nói xong, người anh từ từ tiến về phía trước, thừa dịp cô không chú ý đẩy mạnh thân tiến vào.

Cảm giác đầu tiên theo bản năng của Đào Nhạc chính là đau nhức, đến nỗi phát ra thành tiếng, nửa thân dưới đã đau đốn nóng rát, giống như bị người khác xé ra làm đôi, cô ra sức dấn nện vào người anh, cả việc cào cấu cũng sử dụng, lưng Tô Dịch Văn nhanh chóng tóe ra vài vệt máu.

Đôi mày Tô Dịch Văn cau lại, trán lấm tấm mồ hôi, anh biết đây là lần đầu tiên của Đào Nhạc, thế nhưng cảm giác chinh phục và hưng phấn trong lòng anh thực sự khó lòng kiềm chế. Thấy khóe mắt cô tràn đầy nước mắt, anh tạm ngừng di chuyển vào nơi đau nhức của cô, cúi người xuống hút lấy những giọt nước mắt, “Cực cực à, không đau nữa, ngoan nào.”

Thế là với giọng dỗ dành dịu dàng của anh, cộng thêm sự khoái cảm trong cơ thể đang dâng lên, khiến Đào Nhạc không tự chủ được mà càng rút vào người anh, ôm lấy bờ vai anh chặt hơn, trong giọng nói mang theo chút run rẩy, “Vậy anh nhẹ nhàng một chút có được không?”

Sự thỏa hiệp của cô chính là một sự cổ vũ cho anh. Tô Dịch Văn không tiếp tục kiềm nén nữa, lại mạnh mẽ hôn đôi môi cô, động tác càng nhanh hơn, cơ thể anh càng tiến sâu vào, nóng lòng muốn tìm được nơi để giải phóng phần tinh lực của mình.

Cho nên, đôi trai gái ấy bắt đầu tận hưởng những đam mê nguyên thủy nhất, không cách nào thoát ra được.

Trong đêm đó, có vẻ như Đào Nhạc đã mất hết mọi thứ trong trận chiến tình yêu kia, đến cả cặn cũng chẳng còn sót lại, thậm chí còn phải trả giá bằng máu nữa. Cô thế phải đòi lại tất cả từ Tô Dịch Văn.

23. Chương 43-44

Chương 43.1

Dịch & Edit: Hai chị em Mọi Mọi đáng iu

Thử hỏi, sau khi tình cảm mãnh liệt qua đi qua đi thì sẽ còn để lại những cảm xúc gì?

Nếu như bạn muốn Đào Nhạc trả lời, thì cô ấy chỉ có một đáp án, đó chính là muốn kích động giết người.

Trời đã sáng, ánh nắng sớm xuyên qua bức rèm lụa màu trắng vào phòng, trong phòng vốn phải là một khung cảnh đầy cảm xúc kết hợp với một bầu không khí đầy mơ hồ, nhưng nó lại bị phá vỡ bởi một hình ảnh không hề thích hợp.

Vốn dĩ Tô Dịch Văn vẫn còn đang trong mộng, nhưng đột nhiên cảm giác được có một thứ gì đó nặng nề đang đè lên người mình, khiến anh thở không được buộc phải thức dậy, không nghĩ vừa mở mắt ra lại thấy một bộ mặt hung thần đằng đằng sát khí, nhìn cho rõ thì ra là quả đầu nhỏ bé kia đang ngồi trên người mình, chỉ mặt có mỗi đồ lót.

Thấy trong mắt Đào Nhạc là hai ngọn lửa đang hừng hực bốc cháy, Tô Dịch Văn nghĩ, chẳng lẽ cô lại nổi giận vì chuyện đã xảy ra tối qua.

“Mới sáng sớm em không ngủ thêm một chút, mà lại muốn làm cái gì vậy hả?” Tô Dịch Văn khàn khàn giọng hỏi cô, nhưng vẫn không quên thưởng thức hình ảnh đầy nóng bỏng trước mắt.

Đào Nhạc đương nhiên cũng biết rõ cái nhìn của anh có ý xấu xa, trải qua một đêm, cô cũng đã thông suốt, dù gì cũng đã bị anh ăn sạch sẽ không còn một mẩu. Bây giờ trong lòng cô chỉ muốn làm sao có thể cho người đàn ông này nếm được vị đắng, sau đó phải phủ phục quỳ dưới chân cô cầu xin tha thứ.

Ánh mắt Tô Dịch Văn đầy tà ý nhìn cô, “Em ăn mặc như thế này, là muốn anh—”

“Anh im miệng cho em!” Đào Nhạc nạt lại anh.

Tô Dịch Văn không nói gì, nhưng đôi mắt hoa đào vẫn còn lưu luyến, một hồi sau ánh mắt anh đột nhiên dừng lại, anh nhìn thấy hình như trong tay cô đang cầm một vật gì đó...

Mở to mắt nhìn kỹ, thì rõ ràng đó là một sợi dây nịch!

“Em muốn làm gì?” Về mặt Tô Dịch Văn không vui.

Đào Nhạc kéo kéo sợi dây nịch, dùng ánh mắt của một nữ vương nhìn xuống người đàn ông nào đó, “Em muốn làm gì, anh sẽ được biết ngay thôi!”

“Đừng có làm càn!”

Đào Nhạc làm lơ, cầm dây nịch để sát vào gương mặt anh, “Tô Dịch Văn, dù sao những gì xảy ra giữa chúng ta cũng là sự thật, em cũng không tính toán làm gì. Em nói cho anh biết, đã từ rất lâu rồi em đã mơ thấy em được hành hạ anh, cho nên bây giờ anh hãy ngoan ngoãn nằm yên cho em, có thể em còn nhẹ nhàng với anh một chút, nếu không thì...hừ!”

Cô nhóc này chắc tôi qua bị tất cả những việc anh làm cho cô bị rối loạn đầu óc mất rồi. Lại nghĩ ra cái trò chơi bằng roi da này sao?

Tô Dịch Văn có vẻ bình tĩnh, thậm chí còn tiếp tục cười, “Thì ra em vẫn luôn xem anh là người yêu trong mộng. Em nói sớm một chút thì tốt rồi, anh sẽ toàn tâm toàn ý phối hợp.”

“Anh là đồ không biết xấu hổ!” Đào Nhạc bị nói trúng tim đen, khuôn mặt càng lúc càng đỏ, “Ai mà nghĩ đến anh chứ, đừng có tưởng mặt mình được nạm vàng nha! Tối qua anh hành hạ em thế nào, thì bây giờ em sẽ đòi lại bằng gấp đôi.”

“Em đòi lại bằng cách nào?” Tô Dịch Văn cố nén cười.

Đúng ha, đừng tưởng Đào Nhạc cầm được dây nịch thì điên cuồng ngang ngược, mặc dù cô từng trải qua giấc mộng đó, nhưng trò SM này không phải ai cũng chơi được, cô hoàn toàn mù tịt về chuyện này.

“Nhạc Nhạc, đừng miễn cưỡng bản thân quá, anh thấy đau lòng lắm.” Tô Dịch Văn giả vờ thương tiếc.

“Em khinh! Bớt nói lời châm chọc đi, anh coi thường em đúng không?” Đào Nhạc bị chọc giận, làm bộ giật dây nịt hướng tới trước ngực Tô Dịch Văn đánh.

Điều này, Tô Dịch Văn tức giận, cô nhóc này định ra tay thật, thấy dây nịt gần chạm vào da, anh vội chộp lấy, hung dữ quát cô, “Em làm gì vậy, có thể tùy tiện chơi đùa vậy sao?”

“Em muốn đánh anh!” Đào Nhạc liều mạng giật lại dây nịt kéo qua chỗ khác rồi đứng dậy.

Tô Dịch Văn cũng đứng dậy theo, anh hướng tia nhìn về phía Đào Nhạc. Dáng người anh lại làm mũi cô muốn xịt máu văng tung tóe, trên người anh toàn là vết cào xước, không cần đoán cũng biết đó là kiệt tác của Đào Nhạc. Thế nhưng nó cũng không làm ảnh hưởng đến sự ngưỡng thức của cô, trái lại còn tạo nên một cảm giác muốn hưởng thụ vẻ đẹp kiểu cường chế dẫm máu.

Đào Nhạc thu lại ánh mắt, cố sức tránh không nhìn tới nửa thân dưới của anh, nói một cách dửng dưng, “Sự thuần khiết của bà đây đã bị hủy dưới tay anh, thù này không báo không làm con gái nữa!”

Tô Dịch Văn vẫn bước tới không chút kiêng dè, đối diện với cô, “Em đừng có nói kiểu anh cưỡng bức em, anh lại chưa từng nói sẽ không chịu trách nhiệm! Lần này trở về anh sẽ đến nhà em, muốn ra sao thì ra, em đỡ phải làm nhiều chuyện!”

“Không được!”

“Tại sao?”

“Bởi vì...” Đào Nhạc nói không ra lý do, cô biết bản thân mình kích động vậy vì phần lớn là không chấp nhận được sự thật cô đã bị anh ăn, ngày hôm qua là lần phản kháng cuối cùng, vậy mà đáp trả cô lại là hành động thú tính này, không chỉ như vậy, bọn họ còn làm đi làm lại tới hơn nửa đêm, cả người cô nhúc nhích mỗi rả rồi, cuối cùng không biết làm cách nào mà ngủ lịm quay, còn anh thì tinh lực dư thừa, ban ngày leo Trường Thành, buổi tối nổi dục tính, y như uống thuốc kích thích vậy.

Trong lòng Đào Nhạc cảm thấy cực kỳ bất công, uổng phí cho cô đã học tán đả bao nhiêu năm, vậy mà khi đối mặt với người đàn ông này thì không còn một chút sức lực nào.

Đào Nhạc càng nghĩ càng giận, thừa dịp Tô Dịch Văn vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng, lập tức nhấc chân lên, đá từ phía sau một cái. Đây chính là chiêu mạnh nhất của Đào Nhạc, nếu không phải bất đắc dĩ thì cô cũng không sử dụng đến.

Nhưng Đào Nhạc đã đánh giá thấp anh Tô nào đó, tốc độ phản ứng của người ta đúng là đã được trải qua huấn luyện chuyên nghiệp mà.

Chỉ là Tô Dịch Văn không nghĩ rằng cô nhóc sẽ thật sự ra tay với mình, nhìn cổ chân nhỏ bé đang ở trước ngực mình, anh dễ dàng nắm lấy, tay ra sức phản đòn, cô Đào đang kêu ngạo nào đó lập tức ngã chống vó, còn bật ra tiếng la thảm thiết.

Tô Dịch Văn nhú chặt mày, thuận thế đè lên người cô, âm trầm nói, “Em lại có dũng khí mà đá anh sao?”

“Đúng vậy, em nói cho anh biết, Tô Dịch Văn, đợi khi trở về em sẽ tiếp tục đi luyện tán đả, anh đừng tưởng anh có đai đen là giỏi, đến khi bà đây học xong, sẽ sớm tìm mà đánh anh thôi!” Đào Nhạc nói như sừng liên thanh, còn thở hổn hển.

Tô Dịch Văn lấy tay chống cằm, khóe mắt hoa đào cong lên, “Được thôi, em cứ luyện đi, khi nào luyện được một thân hình đầy cơ bắp thì anh sẽ thay em đăng kí cho em đi thi đấu.”

Đào Nhạc tức đến nổi hàm răng va cả vào nhau, nếu như có thể cô thật muốn xé nát cái bộ mặt tiểu nhân đắc chí kia.

Tô Dịch Văn thấy gương mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng, đôi mắt lấp lánh, những dục vọng phải khó khăn lắm mới được dẹp yên lại trôi dạt, anh cúi đầu xuống, tiến sát đến tai cô, giọng nói âm trầm, “Em đã có tinh thần như vậy, chúng ta làm chút gì đó để giết thời gian đi.”

‘Làm chút gì đó’ thì cô dư biết là gì, nhưng lại dùng cụm từ ‘giết thời gian’ mà nói, thì quả thật là suy nghĩ của cầm thú mà.

Nhưng mà, rõ ràng là Đào Nhạc có phản kháng, vậy mà một lát sau đã cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực, chỉ cảm giác được đôi môi cùng lưỡi của ai đó đang đốt lửa trên cơ thể mình, cô gỡ bỏ sự phòng bị và cơn giận dữ, còn không thể kìm chế được mà phát ra tiếng rên rĩ.

Tô Dịch Văn mỉm cười nhìn người nằm phía dưới, đôi môi cố ý mà như vô tình cọ cọ vào cổ cô rồi nói, “Nhạc Nhạc, có một chuyện mà em cần phải hiểu cho rõ, đó là những gì trong mộng đều trái với hiện thực, cho nên không cần phải nhớ trong đầu làm gì.” Nói xong anh hùng hăng tiến vào người cô, lập tức bắt đầu một cơn giãy vò đầy cuồng nhiệt.

Sau đó, Đào Nhạc mới hiểu được trong lời nói kia Tô Dịch Văn đã cảnh cáo cô, cái kiểu X như trong mộng kia ở hiện thực không thể nào thực hiện được, cả đời này chỉ có thể là anh tấn công cô, cô đừng có không biết tự lượng sức như vậy.

Trời cao đất dày ơi, rốt cuộc Đào Nhạc cô đã gặp phải loại đàn ông gì vậy nè, vì sao lại khiến cô có thể vừa yêu mà lại vừa hận.

Cho nên. Với người đọc, nếu để Tô Dịch Văn trả lời câu hỏi sau khi tình cảm mãnh liệt qua đi sẽ còn lại cảm xúc gì, thì anh sẽ trả lời rất đơn giản, vẫn là tình cảm mãnh liệt thôi.

...

Chương 43.2

Dịch & Edit: M2sisters

Một tuần công tác điều tra nghiên cứu cuối cùng cũng kết thúc, Đào Nhạc cùng mọi người ngồi xe lửa về nhà, nhưng gương mặt lại đen thui lúc nào cũng nhăn nhó rầu rĩ.

Bạn hỏi Đào Nhạc vì sao à? Ngoài Tô Dịch Văn ra thì còn ai chọc cô tức giận thế này nữa. Hôm đó sau khi bọn họ trở về phòng mỗi người, chị tiểu Trương lập tức hỏi buổi tối tại sao không về phòng, mặt Đào Nhạc đỏ lên, ấp úng nói là đi thăm bạn rồi qua đêm ở nhà bạn luôn. Chị tiểu Trương thừa biết Đào Nhạc đang che dấu nhưng không lật tẩy cô, chỉ tùy tiện nói một câu, khi nào tổ chức tiệc vui nhớ báo chị ấy biết một tiếng để còn chuẩn bị tiền mừng.

Mặt Đào Nhạc lập tức đen lại, tuy cô và Tô Dịch Văn đã vượt thắng ba cấp mà leo lên giường, nhưng chuyện kết hôn với cô mà nói vẫn còn khá sớm, công việc chưa ổn định, chưa thi xong nghiên cứu sinh, nắm mồ kia cô tránh càng xa càng tốt.

Ngẫm nghĩ, chuyến đi này vừa vui lại vừa buồn, tuy có thể gặp được thần tượng, hiểu rõ lòng dạ của tên cầm thú nhà cô, nhưng tất cả vẫn không thể so sánh với nỗi đau vì mất đi trinh tiết.

Tô Dịch Văn thấy cô trên đường về một câu cũng không chịu nói, dụ dỗ, an ủi kiểu gì cũng không được, nghĩ tới nghĩ lui chắc là mình đã quá sung sức, hiểu rõ tính cô vậy thì không nên sàm sỡ. Hiếm khi anh đi công tác lại gặp phải chuyện đau đầu, đúng là hể đụng tới Quả Đào này thì anh sẽ không có giây phút nào yên ổn.

Cuối cùng cũng về tới kí túc xá viện kiểm sát, Tô Dịch Văn và Đào Nhạc cùng lên lầu, một người luôn giữ bộ dạng bĩu môi, khinh thường, một người thì bất đắc dĩ phải e dè.

Đào Nhạc vừa định mở cửa vào nhà thì bị Tô Dịch Văn kéo lại, giọng anh mềm mỏng, “Chúng ta nói chuyện với nhau đằng hoàng rõ ràng đi, em cứ giữ bộ dạng này mà không chịu trút ra anh đoán chắc sẽ bị nội thương vì phải nín nhịn đó nha.”

Đào Nhạc từ chối, “Không cần, em không sao hết!”

Tô Dịch Văn mặc kệ, túm lấy cô lôi qua căn nhà đối diện, đóng sầm cửa lại.

Trước tiên Tô Dịch Văn đặt hành lý cả hai xuống rồi đi nấu nước, trong lúc đó Đào Nhạc vẫn đứng im, cô đang muốn xem thử trong túi anh chứa thứ thuốc gì.

Làm xong tất cả mọi thứ, Tô Dịch Văn ngồi trên sofa, “Qua đây, ngồi xuống.” anh vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình rồi xem phản ứng của cô.

Chuyện này thì Đào Nhạc vẫn nghe lời, cô bước tới rồi ngồi xuống, “Có cái rắm gì thì thả nhanh đi, bà đây bận lắm!”

Tô Dịch Văn không nổi giận, tiện tay lấy túi sách mua ở Bắc Kinh ra, Đào Nhạc thật sự quên mất chiếc túi này, đêm hôm đó mãi cùng anh lăn lộn trên giường, quên mất tiêu phải xem qua cuốn sách bìa đóng gói kĩ càng thần bí kia.

“Haiz, chẳng phải anh chỉ mua một cuốn cho anh thôi sao, tặng em luôn à?” Đào Nhạc tò mò.

“Đúng vậy, đây còn là cuốn sách em thích đọc nhất.” Tô Dịch Văn vừa nói vừa đưa cuốn sách qua.

Sách mà cô thích đọc nhất? Đào Nhạc cả thấy hình như mình chưa từng nói qua cho Tô Dịch Văn biết loại sách mà cô thích, bởi vì sở thích của cô khó có thể nêu ra ở nơi thanh nhã.

Lúc Đào Nhạc mở lớp gói cuốn sách ra, thấy ngoài bìa sách in ba chữ “Đạo Đức Kinh”, cô đứng hình kích động muốn sùi bọt mép.

Mẹ ơi, anh ấy quả nhiên mua cuốn sách này.

“Sao vậy, em không thích hả?” Tô Dịch Văn mỉm cười hỏi cô, “Anh còn nhớ lần đó em hét lớn nói là thích đọc Đạo Đức Kinh, học qua bác ác, anh cố tình mua tặng em, còn là bản mới nhất, cũng không mắc tiền lắm, em phải giữ gìn cẩn thận nha.”

Đào Nhạc bị sét đánh bất động, vội vã biện bạch, “Lần đó em chỉ nói đùa thôi, sao anh lại tưởng thật vậy.”

“Có thêm kiến thức cũng không có gì sai, có thể khóa lấp nỗi vô vị trong đầu em, cuốn sách này đối với em mà nói là rất có lợi.” Tô Dịch Văn trịnh trọng nói.

Đào Nhạc ghen hòng, tiện tay mở rang đầu tiên, trên góc có viết mấy chữ, là hai câu danh ngôn, nét chữ rất đẹp lại tràn đầy sức sống, đưa mắt nhìn xuống dưới, còn có chữ kí, rõ ràng là Vệ Thiếu Khanh!

Đào Nhạc mất bình tĩnh, tay nâng cuốn sách bắt đầu run run, “Lão Tô, đây là anh giúp em làm đó hả?”

“Chứ em nói còn ai vào đây!” Tô Dịch Văn bắt đắc dĩ, anh biết cô muốn chữ kí này tới chết đi được, tuy trong lòng khó chịu nhưng vẫn làm thỏa mãn nguyện vọng của cô.

Đào Nhạc hưng phấn đến nỗi khóe mắt nở hoa, ôm chầm lấy Tô Dịch Văn, hôn mấy cái lên mặt anh, “Anh đúng là người đàn ông của em, lúc quan trọng vẫn là anh tốt với em nhất!”

“Hứ, vậy lúc bình thường thì không tốt hả?” Tô Dịch Văn nhẹ nhàng nhéo mũi cô tỏ ý bất mãn.

Đào Nhạc lại bắt đầu cười khúc khích, tựa vào ngực anh, “Vâng vâng vâng, lúc nào anh cũng tốt hết!”

“Nhưng không còn lần sau nữa đâu, em còn thần tượng nào thì mau thu hồi lại đừng để anh biết nha!” Tô Dịch Văn cảnh cáo, anh thật chịu không nổi nếu tiết mục này diễn ra hằng ngày.

Đào Nhạc vội vàng gật đầu, ôm lấy cổ anh, “Dù sao bây giờ trong lòng em, người em sùng bái nhất không còn là Vệ Thiếu Khanh, mà là anh.”

“Thật sao?” Tô Dịch Văn không tin, nhưng trong lòng vui không tả nổi.

“Thật mà, em xin thề!”

Tô Dịch Văn mỉm cười hài lòng, lại chăm chăm nhìn cô một hồi, mới nghiêm túc lên tiếng, “Thế thì anh cũng đã tính rồi, cuối tuần này sẽ đến nhà em, nói chuyện với ba mẹ em cho rõ ràng, anh cũng không muốn cả ngày phải lo lắng thấp thỏm nữa đâu.”

Ôi trời, sao trọng tâm lại chuyển thành thế này ?

“Anh nói cuối tuần này?” Đào Nhạc thấy bất ngờ, “Vậy có gấp quá không?”

“Không phải anh gấp, mà là do em bức thôi, nếu anh vẫn không nói chuyện rõ ràng với ba mẹ em thì không biết còn xảy ra chuyện gì đây, nói không chừng ngày mai lại bị gán cho cái tội cưỡng bức nữa đó chứ.” Tô

Dịch Văn nghĩ nếu như anh sớm đi chào hỏi gia đình Đào Nhạc thì lúc đó và bây giờ tuyệt đối sẽ không có sự bất đồng như vậy.

“Không được, không được, quá nhanh rồi.” Đào Nhạc cảm thấy ngay cả chính mình còn chưa có được một chút chuẩn bị nào, huống chi là ba mẹ cô.

“Nhanh chỗ nào chứ? Dù sao cũng định như vậy rồi, anh sẽ đi nói chuyện rõ ràng với ba mẹ em, yên tâm đi!” Tô Dịch Văn cảm thấy chút chuyện đó cũng không làm khó được anh.

Đào Nhạc có cả trăm mối lo, “Chuyện này để em suy nghĩ đã, ít ra cũng để em nói sơ qua với ba mẹ, chứ anh bất ngờ đến nhà em như vậy thì thật quá đường đột rồi.”

“Em bớt viện cớ giùm anh đi. Lúc ở Bắc Kinh chúng ta cũng nói đâu ra đó rồi, em còn nói gì mà chuyện gì cũng đều nghe theo anh, bây giờ lại nuốt lời à !” Rõ ràng là Tô Dịch Văn đang tức giận mà.

Đào Nhạc thoáng ngẩn ra, gương mặt nhỏ nhắn đột nhiên nhăn nhó, “Ây da, bụng của em đau quá, em muốn vào nhà vệ sinh!” Nói xong cô lập tức chạy vào nhà vệ sinh, nhanh chóng khóa cửa lại.

Tô Dịch Văn vẫn là chậm chân một bước, cô nhóc này thật biết cách làm người ta nổi nóng mà. Anh đập cửa, gào thét, “Đào Nhạc, em ra đây cho anh!”

Bên trong vọng ra một câu rên rỉ, “Em đau bụng mà!”

Thật ra cô vốn không phải bị đau bụng, chẳng qua là cô muốn thoát khỏi trọng tâm câu chuyện này thôi, làm sao biết được cô đã tự bức mình vào đường cùng chứ.

Giọng nói Tô Dịch Văn càng lúc càng lạnh, “Anh đếm đến ba, nếu em còn không chịu bước ra thì anh sẽ xông vào đó!”

“Đây là kí túc xá nhà nước, cửa cũng là tài sản của nhà nước, anh cứ phá đi, phá đi rồi anh đền!” Đào Nhạc phản kháng.

Được, còn dám tranh cãi với anh, Tô Dịch Văn cảnh cáo lần cuối, “Đào Nhạc, em có bản lĩnh thì cứ ở trong đó cả đời luôn đi.”

Vừa nói xong, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, chắc là có ai đó đến.

Tô Dịch Văn liếc nhìn cửa nhà vệ sinh một cách bất đắc dĩ, cố kiềm chế cơn giận đành phải ra ngoài mở cửa.

Đào Nhạc biết rõ hành động ngu xuẩn của mình đã chọc giận người nào đó. Cô càng không có bản lĩnh trốn trong đây cả đời, ngay đến một giờ cũng không chịu đựng được.

Đợi đã, sao bên ngoài không có động tĩnh gì vậy, lẽ nào anh bị cô chọc cho tức đến mức ngất xỉu luôn rồi? Không đâu, không đâu, thể chất anh là cầm thú, rất là mạnh mẽ, nhưng tại sao lại không có tiếng động nào cả?

Qua một lúc sau, Đào Nhạc đã có chút hoảng loạn, chắc không phải người đàn ông này đã chạy đến nhà cô đấy chứ.

Nghĩ vậy, Đào Nhạc lập tức mở cửa, hô lớn, “Lão Tô, chúng ta cùng nhau thương lượng một chút!”

Vừa chạy ra đến cửa, cả người Đào Nhạc đột nhiên trở nên cứng ngắc, ba hồn của cô đã bay mất hai rồi.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đứng trước cửa chính là mẹ và dượng của Đào Nhạc. Hai người nhìn một nam một nữ trong phòng mà ùng ùng nổi giận, gương mặt mỗi lúc một dài hơn.

Đào Nhạc nghĩ, xong rồi, không cần Tô Dịch Văn đến nhà cô, hoàng thái hậu cũng đã giá lâm rồi.

Chương 44

Dịch & Edit: M2sisters

Ông Mao (Mao Trạch Đông) đã từng nói, chỉ một tia lửa nhỏ cũng tạo thành một đám cháy.

Lúc này, ngọn lửa phần nộ của mẹ Đào đã lan nhanh đến tận tâm can người nào đó, một trận mưa máu gió tanh sắp xảy ra.

Trong phòng rất yên tĩnh, ai cũng không dám liếc nhìn lên tiếng, Đào Nhạc len lén nhìn Tô Dịch Văn, nhưng anh quay lưng về phía cô, nên cũng không thể thấy được vẻ mặt của anh. Đào Nhạc nghĩ, lẽ nào mấy giây trước anh đã bị mẹ già thủ tiêu mất rồi?

Bầu không khí căng thẳng được ba phút, dường là người lâm trận đầu tiên, vẻ mặt vô cùng khó coi quay sang nhìn Tô Dịch Văn, “Tiểu Tô, chuyện mai mối tôi cũng không tính toán với cậu, nhưng rốt cuộc thì chuyện của cậu với Đào Nhạc là thế nào? Những gì trước đây các đồng nghiệp nói tôi đều không tin, nhưng bây giờ tôi tận mắt chứng kiến, dám cổ gằn hang này cậu ăn cũng thật hăng say đó!

Tô Dịch Văn trầm ngâm một lúc, giọng nói cũng vô cùng nghiêm túc, “Bác gái, kiểm sát Hứa, chúng ta tìm một chỗ khác nói chuyện, mọi người muốn hỏi cháu chuyện gì cũng được, không cần thiết phải âm ỉ trước mặt Đào Nhạc như vậy.”

Mẹ Đào liếc nhìn Tô Dịch Văn, ánh mắt cực kì ác liệt, cho đến khi đụng phải khuôn mặt Đào Nhạc, mới lạnh lùng mở miệng, “Trước tiên là về nhà ẹ.”

Đào Nhạc thật sự hơi sợ vẻ mặt bình tĩnh của bà lúc này, hết sức năn nỉ, “Mẹ—”

“Con còn muốn ở đây làm chuyện mất mặt nữa hay sao?” mẹ Đào quát một câu.

Đào Nhạc rụt vai, không dám phản kháng nữa, chỉ ra vẻ đáng thương nhìn Tô Dịch Văn, theo lý thuyết thì bây giờ anh phải giống nhân vật nam chính trong mấy tác phẩm của Quỳnh Dao là đứng ra cứu giúp, để cô thoát khỏi sự đàn áp của những lễ giáo phong kiến lạc hậu, sau đó hai người ‘quy ẩn sơn lâm’, không màn đến thế sự nữa.

Trời ơi, sao một chút động tĩnh cũng không có thế này!

Đào Nhạc tức tối trừng mắt nhìn Tô Dịch Văn, sự im lặng đã tố cáo anh đang bàng hoàng, có một câu nói rất hay, tai vạ đến mỗi người tự lo, tình trạng của bọn họ bây giờ chính là thế này.

Đương nhiên Tô Dịch Văn cũng biết trong lòng cô đang nghĩ gì, nhưng mà bây giờ có giải thích gì đi nữa thì cũng giống như đổ dầu vào lửa thôi, chờ mọi người bình tĩnh lại mới nói rõ ràng được. Anh chỉ có thể dùng ánh mắt ra hiệu với Đào Nhạc, ý bảo cô về trước đi, anh sẽ có cách.

Đào Nhạc không ngốc, nói chung cũng hiểu được cách nghĩ của anh, được, dù gì cũng phải làm an lòng mẹ già trước rồi mới tính tiếp được.

Cứ như vậy, vụ bắt gian tại trận lắng xuống, tuy rằng không có đánh đấm dã man hay thương vong đổ máu, nhưng cũng không phải là dễ dàng qua đi, tiếp sau đó còn cả một mớ phiền phức được kéo theo.

Đào Nhạc lên xe của dường, ngồi bên cạnh chính là mẹ Đào, ngay cả can đảm để đối diện với mẹ già cô cũng không có.

“Chuyện giữa con và người đàn ông đó bắt đầu từ lúc nào?” mẹ Đào bắt đầu thẩm vấn.

Đào Nhạc cười trừ, “Mẹ, mẹ đừng có nghiêm trọng hóa như vậy, chuyện này con còn đang định nói với mọi người đây, nếu không phải con mắc đi công tác, thì con—”

“Con bớt nói mấy lời này để lừa mẹ đi.” Mẹ Đào quát mắng, “Con cũng đã từng này tuổi đầu, khả năng phân biệt mấy chuyện thị phi cũng không có sao?”

“Anh ấy cũng không phải người xấu, con cần phán đoán cái gì chứ?” Đào Nhạc nói một câu xem thường.

Dường đang lái xe cũng nói chen vào, “Biết người biết mặt không biết lòng.”

Mẹ Đào cũng gật đầu, “Đúng, con cũng thấy cậu ta cư xử thế nào với chị họ con, sao con còn có thể ở chung một chỗ với loại người như vậy!”

Đào Nhạc biết tai họa từ lần gặp mặt sóng gió kia đã bùng phát, mẹ già hoàn toàn cho rằng Tô Dịch Văn là người không đáng tin cậy.

“Mẹ, anh ấy không phải là loại người đó, lần trước anh ấy đến nhà chúng ta không phải mẹ cũng đối xử rất tốt sao, còn nói gì mà người nhà...” Đào Nhạc giải thích yếu ớt.

Mẹ Đào liếc mắt, “Lần trước là lần trước, lần này không giống. Mẹ nói đứa con như con sao một chút tiến bộ cũng không có, quay đi ngoảnh lại là con đã bị gạt mà không biết rồi!”

“Làm gì có chuyện bị người ta gạt chứ!” Đào Nhạc thật không biết phải giải thích thế nào.

Dượng quay lại nói, “Đào Nhạc, mẹ nói là vì muốn tốt cho con, nghe lời một chút.”

Mẹ Đào lại tỏ vẻ tán thành, “Nếu không phải là dượng con nói với mẹ chuyện này, mẹ thấy lo lắng nên đến xem sao, đâu ngờ rằng con không ở trong kí túc xá của mình, mà lại chạy qua phòng đàn ông thế kia. May mà mẹ gõ cửa hỏi thăm, nếu không hai người còn làm ra chuyện hoang đường đến mức nào nữa chứ!”

Thì ra là dượng đã cáo mật, quả nhiên cha nào con nấy mà, chẳng trách Hứa Lăng thích giở trò như vậy, thì ra đều do dượng dạy dỗ thôi, uống công cô luôn kính trọng bậc trưởng bối, bây giờ nhìn lại thì đúng là cô có mắt như mù thật, đây mới chính là ‘Biết người biết mặt không biết lòng’.

Đào Nhạc có vẻ sốt ruột, “Mẹ, con và Tô Dịch Văn là quang minh chính đại mà gặp gỡ, không phải như mọi người đã nghĩ đâu, hiểu lầm thôi mà mẹ!”

Mẹ Đào vốn không thèm nghe, “Con đừng có nói gì nữa hết. Mẹ sẽ tìm cái tên họ Tô kia nói chuyện, còn về chuyện công việc ở viện kiểm sát, con cứ xin nghỉ phép hai ngày, ở nhà ngoan ngoãn mà kiếm điểm lại bản thân!”

Lần này mẹ già quyết truy cùng giết tận mà, ngay đến chỗ làm cũng không cho cô đi.

Cơn tức giận của Đào Nhạc cũng trôi dạt, “Mẹ, lúc trước là mẹ ra sức ép con đến viện kiểm sát, bây giờ một câu liền bảo con không đi, mẹ nói bọn người của trưởng phòng Vu sẽ nhìn con ra sao đây! Con vốn là người đi cửa sau phải biết nhìn xem sắc mặt người ta, bây giờ mẹ như vậy, sau này con cũng không đi làm nữa đâu!” Dù sao bản thân cô cũng không muốn thi làm nhân viên công vụ gì đó, đúng lúc lão Tô nhà cô cũng mua cho cô một đồng sách pháp luật, sau này cô có thể yên tâm làm nghiên cứu sinh, vừa ôn tập thi vào ngành tư pháp đợi đến lúc đó sẽ chuyển sang làm luật sư.

Đào Nhạc nói một tràng quả thật đã khiến mẹ Đào rơi vào tình trạng không nói được lời nào, liền tỏ vẻ hòa hoãn nói, “Không phải là mẹ không cho con đi làm, mà là mẹ không yên tâm khi để con ở cùng một chỗ với người không đứng đắn như vậy, chỉ cần mẹ làm rõ được tên họ Tô đó là loại người nào. Thì con có thể tiếp tục đi làm.”

“Anh ấy không phải là người không đứng đắn!” Đào Nhạc tức giận, chỉ là không thể tỏ vẻ xác lác như vậy với mẹ được.

Mẹ Đào biết tính con gái, nên không tiếp tục dây dưa nữa, “Nói tóm lại, chuyện này phải đợi mẹ làm cho rõ ràng mới bàn tiếp, con bớt liên hệ với cậu ta đi, có nghe chưa!”

Đào Nhạc một mực lắc đầu, không trả lời, càng lắm thì cô cũng học theo người ta bỏ trốn, còn hơn là cứ ngoan cố thế này.

Cứ như vậy, Đào Nhạc về đến nhà mình, không ngờ rằng mẹ Đào quá tuyệt tình, tịch thu di động của cô, ngay cả cái điện thoại nhỏ bé trong phòng cô cũng bị cất luôn, thực hiện tốt chính sách bế quan tỏa cảng.

Đào Nhạc ở nhà cũng rất bức bối, thậm chí còn tiến hành biểu tình kiểu tuyệt thực, sau đó ba Đào khuyên cô vài câu, nói thân thể là tài sản của cách mạng, bảo Đào Nhạc tạm thời đừng đối nghịch với mẹ Đào, cũng đừng làm tổn hại đến thân thể, phải chuẩn bị chu đáo để trường kì kháng chiến. Ngẫm nghĩ thấy ba cô nói có lý, không thể để hao tổn sinh lực ở đây được, dù sao thể lực khỏe mạnh mới có thể chiến đấu tốt.

Nhưng mà, nhắc đến Tô Dịch Văn thì không biết anh ra sao rồi, cô đã mấy ngày không đi làm, cũng không liên lạc được với anh, chắc chắn anh đang rất lo lắng. Đào Nhạc rất hối hận, bởi vì hôm đó bọn họ chỉ là cãi nhau vặt vãnh, thì sau đó mẹ đã tìm đến cửa nhà, bọn họ ngay cả cơ hội giải thích cũng không có, nếu trước vụ Hứa Lăng cô có can đảm thừa nhận tất cả, thì bây giờ sẽ không xảy ra chuyện thế này, nói cho cùng vẫn là Đào Nhạc cô tự làm tự chịu.

“Lão Tô, em thật sự hơi nhớ anh rồi đó...” Đào Nhạc thở một hơi dài, nếu bây giờ Tô Dịch Văn có thể lập tức xuất hiện, sau này cô tuyệt đối sẽ an phận thủ thường.

Thế mà ngay trong buổi tối, Đào gia đã nổi lên một cơn giông tố.

Vừa mới ăn cơm xong, Hứa Lăng đột nhiên bay vào nhà, lúc đó Đào Nhạc đang ở phòng khách xem TV, dù gì bây giờ cô cũng không có hứng thú với bất cứ thứ gì nữa, bỗng dưng thấy Hứa Lăng và di dượng tới, cô lập tức có tinh thần, thầm nghĩ người nhà này tới đây chắc để mả mai mình.

Quả nhiên, Hứa Lăng vừa ngồi xuống chưa bao lâu, nhấp một ngụm trà liền bắt đầu, “Chị nói tiểu Nhạc này, gần đây ra sao rồi, chị nghe ba chị nói em ở cùng một chỗ với người đàn ông kia đúng không?”

Đào Nhạc nén lửa giận, giả vờ nhẹ nhàng nói, “Chị nắm thông tin nhanh nhạy ghê Đúng vậy, em vừa tìm được một người đàn ông, chị cũng quen biết, đừng nói với em chị không biết đó là ai nha.”

Hứa Lăng cười khê, “Nói thật chị cũng có chút bất ngờ, từ lúc thấy hai người ở quán lẩu lần đó, chị đã thấy nghi nghi rồi, khi đó hai người đã bắt đầu rồi đúng không, sau đó vì để trả thù chị, em bảo Tô Dịch Văn đồng ý gặp mặt rồi giữa buổi em xuất hiện phá đám, làm chị phải xấu hổ trước bao nhiêu người, em thật sự hao tổn nhiều tâm tư rồi.”

Đào Nhạc bái phục sức tưởng tượng của Hứa Lăng, hèn chi chẳng có người đàn ông nào dám yêu chị ta, loại phụ nữ này thật quá đáng sợ.

“Chị đổi nghề luôn đi, chuyển sang viết kịch bản thích hợp với chị hơn.” Đào Nhạc châm chọc, “Mà chị cũng biết bịa chuyện như vậy, sao không bịa đại một anh rể cho em, coi chừng cả đời phải làm bà cô già đó nha.”

Lời nói của Đào Nhạc chạm trúng ngay tử huyệt của Hứa Lăng, “Em nói gì hử, chị có lấy chồng hay không cũng chẳng tới phiên em nói nhăng nói cuội.”

“Em nhiều chuyện vậy đó, mặc kệ em nói gì đi, tự do ngôn luận mà!”

Hứa Lăng tức giận bật dậy, chỉ tay vào mũi Đào Nhạc, “Em có bản lĩnh nhắc lại lần nữa!”

Đào Nhạc cũng không cam tâm tỏ ra yếu thế, đứng dậy, “Được thôi, tôi nói chị là gái lỡ thời già không ra nổi, hơn nữa còn là cả đời không cách nào gả đi được!”

“Mày!”

Hứa Lăng tức giận muốn ra tay đánh người, nhưng Đào Nhạc mạnh hơn, đẩy một cái là chị ta té nhào xuống đất.

Cơn tức này Đào Nhạc đã nín nhịn lâu lắm rồi, từ nhỏ đã bị ba mẹ so sánh với người phụ nữ này, giống như cô không thể bằng được với chị ta, mẹ nó, tuy trong công việc cô không có thành tích gì nhưng ít ra cô không phải là gái lỡ thời như chị ta, bên cạnh cô còn có một người đàn ông cực phẩm, chỉ là hiện tại Đào Nhạc không thể nào kiềm nén lại cơn tức giận trước lời châm chọc của Hứa Lăng.

Cú ngã của Hứa Lăng xem ra cũng không nhẹ lắm, mãi một lúc mà vẫn chưa đứng lên được, ban đầu người lớn cũng không chú ý đoạn đối thoại giữa hai người, nhưng thấy Hứa Lăng té xuống, ai cũng cuống cuống chạy tới đỡ chị ta.

“Tiểu Nhạc, con làm gì vậy, sao lại đối xử với chị họ con như thế!” Lần này ba Đào cũng nổi giận, bất mãn với hành vi của con gái.

Thấy mọi người vây quanh Hứa Lăng, Đào Nhạc rất uất ức, “Mọi người chỉ lo trách con, không nghe thử chị ấy đã nói cái gì.”

Mẹ Đào quát, “Nó có nói gì thì cũng là chị con, con đẩy chị té còn ra thể thống gì hử!”

Được, lại là cô sai, mọi người trong nhà ai cũng giúp đỡ người phụ nữ này, mặc kệ cô có nói hay làm chuyện gì.

Đang nói chuyện thì chuông cửa vang, ba Đào nhìn mấy người trong phòng mà nhức cả đầu, đành phải ra ngoài mở cửa.

Vừa nhìn là ba Đào đã nhận ra người đàn ông đứng ngay cửa, ấn tượng về cậu ta quá mạnh, tuy cả người tỏa ra khí chất nhã nhặn nhưng vẫn không che được ánh mắt cơ trí và sắc bén.

Tô Dịch Văn mỉm cười, “Chào bác trai, con có chuyện muốn thưa với bác trai và bác gái ạ.”

Ba Đào đương nhiên biết anh muốn nói chuyện gì, chỉ là nghĩ tới trong nhà đang náo loạn, nhưng cũng không thể để người ta đứng mãi ở cửa, liền mở rộng cửa, “Vào đi tiểu Tô, đừng khách sáo.”

Thật ra ngoài trừ ngoài mẹ Đào có suy nghĩ kia thì ba Đào vẫn có ấn tượng rất tốt về anh.

“Ai vậy ông Đào?” Mẹ Đào đứng trong phòng khách lớn tiếng hỏi.

Không đợi ba Đào trả lời, anh đã đứng trước mặt mọi người, không ngờ còn có gia đình kiểm sát Hứa cũng có mặt, tình huống này có chút khó khăn. Đương nhiên anh liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấy người đứng ở giữa là Đào Nhạc, mắt cô nhóc đỏ đỏ, giống như vừa xảy ra chuyện.

Tô Dịch Văn hơi cúi người, “Chào bác gái, tối thế này còn đến làm phiền bác ạ.”

Mọi người trong phòng khách Đào gia không ai lên tiếng, bầu khí đột nhiên yên tĩnh.

“Lão Tô...”

Đào Nhạc uất ức hô lên, mặc kệ ánh mắt mọi người, chạy qua ôm lấy cổ anh, giây tiếp theo thì khóc nức nở.

24. Chương 45-46

Chương 45.1

Dịch & Edit: M2sisters

Đào Nhạc biết cô đã mất đi kiểm chế, bất chấp cái gì gọi là rụt rè hay hình tượng, nói cô là nữ chính trong tiểu thuyết Quỳnh Dao cô cũng chịu, ngay giây phút Tô Dịch Văn xuất hiện, sự uất ức lẫn nhớ nhung đều bộc phát, cô chỉ muốn được ôm lấy anh, ít nhất trên đời này vẫn còn có người đàn ông này hiểu cô.

Tô Dịch Văn nhẹ nhàng vỗ vỗ cô gái nhỏ trong lòng, không vội vàng mở miệng, anh biết cô đã trải qua mấy ngày chẳng dễ chịu gì, nhưng muốn gặp cô cũng phải đợi tới thời điểm thích hợp mới được.

“Tô Dịch Văn anh không có lương tâm, giờ này mới chịu xuất hiện.” Đào Nhạc dụi dụi đầu, nhỏ giọng chỉ trích.

Tô Dịch Văn dịu dàng dỗ dành, “Được rồi, là anh sai, em đừng khóc nữa được không nào?”

Đào Nhạc sụt sịt mũi, gật gật đầu, chỉ cần nghe thấy giọng anh cô mới an tâm.

Người lớn trong phòng khách vẫn còn ngây ngốc đứng tại chỗ, chỉ biết nhìn cảnh một nam một nữ ôm nhau ở bên kia, bọn họ vậy mà lại biết thức thời im lặng.

Mẹ Đào cuối cùng lại nhịn không được, đằng hắng vài tiếng, ý bảo hai người cũng nên có chừng có mực.

Tô Dịch Văn đẩy Đào Nhạc ra, kéo cô nép sát bên cạnh mình, sau đó xoay người nghiêm mặt nhìn mọi người trong phòng nhận lỗi, “Xin lỗi bác trai bác gái ạ, cháu nghĩ mọi người đang hiểu lầm cháu một số chuyện.”

Ba Đào vẫn rất khách sáo, đứng ra hòa giải, “Mọi người đừng đứng mãi vậy, ngồi xuống rồi nói chuyện, tiểu Tô cũng ngồi xuống nào.” Nói xong ra hiệu bảo mẹ Đào ngồi xuống, mấy chuyện lễ tiết này luôn luôn quan trọng.

Mọi người ngồi xuống với vẻ không tình nguyện, mẹ Đào lên tiếng trước, “Tiểu Tô, cũng chẳng có ai là người ngoài, chúng ta không cần nói quanh co, tôi chỉ hỏi cậu một câu, rốt cuộc cậu có thái độ thế nào với Đào Nhạc nhà tôi?”

Vậy là mẹ già đã bắt đầu xét hỏi, Đào Nhạc định chen ngang nhưng bị Tô Dịch Văn ngăn lại, anh nghiêm túc nói, “Thưa bác gái, cháu biết bác đang lo lắng chuyện gì, nhưng cháu có thể đảm bảo cháu không hề có thái độ đùa giỡn với tiểu Nhạc, cháu thừa nhận lần đó gặp mặt Hứa Lăng là cháu đã không suy nghĩ kĩ càng, cho nên ——”

Đào Nhạc nghe xong, nhin không được liền bật dậy, “Mẹ, con nói thật với mẹ vậy, lần gặp mặt đó là con phá đám, không liên quan gì đến Tô Dịch Văn cả!”

“Con phá đám?” Mẹ Đào bất ngờ.

Đào Nhạc thành thật thừa nhận, dù gì cũng có Tô Dịch Văn ở đây, chuyện gì cô cũng không sợ.

“Dạ, con không chỉ hóa trang thành bà hai vu khống chị họ gian dúa với thư kí Ngô, còn nhờ anh Vĩ hàng xóm tới cầu hôn chị, con còn cố ý cọ chân chị họ để chị nghĩ Tô Dịch Văn là sói háo sắc.”

Quả nhiên Hứa Lăng là người đầu tiên bùng nổ, “Thì ra thật sự là cô làm ra chuyện tốt, tôi còn nói sao hôm đó liên tiếp xảy ra nhiều chuyện vậy, hóa ra là cô giả trò! Rốt cuộc tôi đã chọc giận cô lúc nào, tốt xấu gì chúng ta cũng là thân thích với nhau, cô làm vậy là sao hả!”

Đào Nhạc càng nói càng hùng hồn, “Ai bảo chị có ý đồ cướp người yêu tôi, chị đừng tưởng tôi nhìn không ra chị có suy tính gì với lão Tô nhà tôi, trên mặt chị viết cả rồi kia! Vả lại chị có tổn thất gì chứ, lão Tô nhà tôi còn bị dính một cái tát của chị đó!”

Thấy hai người cãi nhau có xu hướng càng ngày càng lớn, Tô Dịch Văn túm lấy Đào Nhạc kéo ngồi xuống, “Em bớt nói vài câu đi, đừng có gây thêm phiền phức nữa.”

“Em nói đều là sự thật, buổi gặp mặt đó là hiểu lầm, nếu anh và Hứa Lăng không gặp nhau thì bây giờ chúng ta đâu có như thế này, anh cũng sẽ không bị nhiều người nói xấu!” Người Đào Nhạc ám chỉ là đương, nếu không thì mẹ già chẳng có cái nhìn phiến diện vậy với anh, còn nữa, cuộc gặp mặt đó thật ra là do Đào Nhạc đã quá tuyệt vọng nên mới đi cướp lại người đàn ông của mình. Bây giờ ở đây cô không thể nào làm khác hơn đành phải nói dối vậy.

Mẹ Đào coi như đã hiểu đại khái, vẻ mặt từ từ giảm ra, “Nói vậy thì hai đứa đã sớm yêu nhau, tại sao lại còn lén lén lút lút, không cho tiểu Nhạc nhà bác được ra ngoài ánh sáng?”

Câu này nói ngược rồi, người không được ra ánh sáng phải là Tô Dịch Văn mới đúng.

Tô Dịch Văn lại không phủ nhận, còn nói thêm, “Bởi vì trước đây có nhiều hiểu lầm, hơn nữa tiểu Nhạc vào viện kiểm sát chưa được bao lâu, cháu suy nghĩ cho công việc của Đào Nhạc, không muốn vì mấy chuyện này làm ảnh hưởng đến cô ấy.”

Mẹ Đào ngẫm nghĩ một chút, dựa trên nguyên tắc mà nói thì quả thực sẽ bị người khác bàn tán về người yêu, hơn nữa con gái vừa vào cơ quan, không thể vì chuyện có người yêu mà bị người khác đàm tiếu sau lưng.

Không thể không thừa nhận, người đàn ông này suy nghĩ rất chu toàn.

Tô Dịch Văn thấy mẹ Đào bắt đầu dao động, Tô Dịch Văn nói thành khẩn, “Bất kể trước đây có hiểu lầm cũng được, hay có đúng vậy thật cũng được, cháu xin thành thật nhận lỗi với hai bác tại đây, sau này cháu sẽ chăm sóc tiểu Nhạc thật tốt, xin hai bác yên tâm.”

Thành ý trong lời nói không hề lừa gạt người khác, ba Đào tỏ vẻ hài lòng, “Haiz, tiểu Tô này, cháu đừng như vậy, các bác đây là trưởng bối cũng chỉ mong các con sống cho tốt thôi, có câu nói gì ấy nhỉ, quan tâm tắc loạn(*), có phải không bà Đào?”

Thái độ mẹ Đào cũng dịu xuống, đương nhiên sẽ không biểu lộ rõ ràng như vậy, chỉ bằng quơ đáp lại một tiếng. Mọi chuyện hiện tại đã rõ ràng, không nhất thiết phải trách cứ người ta nữa, vả lại gạt bỏ hiểu lầm kia qua một bên thì ấn tượng của Đào Nhạc đối với người đàn ông này vẫn rất sâu sắc.

Đào Nhạc thấy ba mẹ như vậy xem như cô đã vượt qua ải, thâm thở phào nhẹ nhõm, Tô Dịch Văn quả nhiên là người biết thu phục lòng người, đôi mắt hoa đào còn biết phóng điện, chỉ nói vài ba câu là đối phó được tất cả, cô còn phí sức lo lắng mấy ngày nay.

Thế mà Hứa Lăng khi thấy cảnh tượng này, lửa giận vọt thẳng lên đầu, “Coi tôi không ra gì hết à, con bé tiểu Nhạc đối xử với tôi thế nào, mọi người không ai nói câu nào vậy?”

Đi này giờ vẫn chưa nói gì, thời điểm máu chốt mới lớn tiếng, “Con bớt gào thét mấy câu đi, nó là em con, tranh đua vậy có gì hay chứ!”

“Mẹ, mẹ nói gì thế, buổi gặp mặt của con bị nó phá đó!”

“Con bớt đổ trách nhiệm lên người tiểu Nhạc đi, đã ba mươi tuổi rồi, tìm không ra đối tượng còn oán trách người khác, đúng là phân kéo không ra còn đổ ngược cho hằm cầu mà, về nhà về nhà, cha con hai người đừng để tôi mất mặt xấu hổ thêm nữa!”

Đi cực lực tuôn ra một tràng, mọi người đang ngồi chỉ biết giương mắt nhìn, bà chị Hứa Lăng ngay cả cái rầm cũng không dám thả, thấy đi không nói hai lời liền xách túi bước đi, dưỡng và Hứa Lăng đành chán nản chạy theo về.

Lần này phải nói là quá vui sướng, không ngờ người bình thường hiền lành như dì mà khi bùng phát lại đáng sợ thế, ngay cả Hứa Lăng cũng chịu không nổi, Đào Nhạc hận không thể chạy ra ngoài mua pháo đốt ăn mừng. Trải qua một trận, chắc chắn Hứa Lăng và dưỡng không dám chọc giận nữa.

Hai ông bà Đào gia cũng rất xấu hổ, dù gì loại chuyện trong nhà thế này mà lộ trước mặt Tô Dịch Văn cũng mất mặt lắm, chỉ có thể cười gượng gạo.

“Tiểu Tô, thật ngại quá, chuyện này...” Mẹ Đào muốn nói gì đó nhưng lại thôi, đầu cũng không ngẩng lên nổi.

Tô Dịch Văn có vẻ rất thản nhiên, anh hiểu mọi chuyện nên cũng nở một nụ cười.

Ba Đào tỏ vẻ quan tâm hỏi, “Tiểu Tô, chuyện này có ảnh hưởng gì đến công việc của cháu không, cháu xem mọi chuyện cũng bị làm cho náo loạn ra thế này rồi.”

Tô Dịch Văn vẫn không trả lời, Đào Nhạc lên tiếng trách móc, “Sao lại không ảnh hưởng chứ, từ sớm dưỡng đã đi gieo rắc mấy cái tin đồn ở chỗ làm rồi, may mà người nào đó còn chưa có bị gì !” Người nào đó mà Đào Nhạc ám chỉ chính là Tô Dịch Văn.

Mẹ Đào cũng không biết phải nói gì mới được nữa, đành miễn cưỡng nở một nụ cười, “Tiểu Tô, con người dưỡng của Đào Nhạc là như vậy, cháu cũng đừng để bụng, sau này bác sẽ tìm dưỡng nó nói rõ, đều là người nhà cả đừng thù oán làm gì.”

Bước tiến của mẹ Đào cũng nhanh thật, vậy là đem Tô Dịch Văn gia nhập vào nhóm ‘người nhà’ của gia đình cô rồi, Đào Nhạc thật muốn khuấy động một câu, nhưng lại sợ làm hỏng tình hình hiện tại, ngẫm lại vẫn là nên bỏ qua thôi.

Tô Dịch Văn vẫn rất thản nhiên, “Bác gái, chuyện này cũng không nghiêm trọng như vậy, thực ra qua một thời gian nữa có thể cháu sẽ chuyển công tác, nên chuyện kiểm sát Hứa cũng không cần phiền phức vậy đâu.”

Hả? Tô Dịch Văn nói mấy lời này là có ý gì?

Đào Nhạc túm lấy anh, “Chuyển công tác gì chứ, chuyển đến đâu, sao em chưa nghe anh nói qua vậy?”

“Đừng có ngắt lời, để nghe tiểu Tô nói.” Mẹ Đào ngăn lại.

Tô Dịch Văn ngừng một chút, sau đó trấn an nỗi lo của Đào Nhạc, “Có thể sẽ không ở phòng công tố nữa, mà sẽ chuyển sang phòng ban khác, vẫn còn chưa có quyết định.”

Đào Nhạc vuốt vuốt ngực, “Em còn tưởng anh bị chuyển đi một nơi khác, làm em sợ muốn chết.”

Tô Dịch Văn xoay người, trong đáy mắt hiện ra một ánh nhìn khác thường, “Sẽ không đâu, em ở đâu thì anh sẽ ở mãi nơi đó không đi đâu nữa.”

Mẹ Đào ngồi bên cạnh cũng tỏ vẻ tán thành, “Được đó tiểu Tô, đổi sang một phòng ban khác cũng tốt, tránh việc đương nó lại kiểm chuyện, tóm lại sau này ở viện kiểm sát có cháu quan tâm đến Đào Nhạc thì bác cũng yên tâm rồi.”

Đào Nhạc biết chắc chắn là mẹ già đã bị Tô Dịch Văn thu phục rồi, tất cả mọi người trong nhà cô đều bị tên cầm thú này mê hoặc, mà bao gồm trong đó cũng có cả cô.

“Bác gái, nói ra thì Đào Nhạc cũng đã không đi làm mấy ngày nay rồi...” Tô Dịch Văn đề cập đến chuyện chính.

“À...” Mẹ Đào trong vài giây không nói nên lời, sau đó nhẹ nhàng nói, “Đều trách bác không biết rõ sự tình, thực ra bác cũng dự định bảo Đào Nhạc ngày mai đi làm, về phần cấp trên ở đó... Tiểu Tô cháu nói giúp nó có được không?”

Đào Nhạc vừa nghe đã không vui, ở đâu ra cái kiểu trực tiếp nhờ cậy người ta như vậy, huống hồ cô cũng không muốn để Tô Dịch Văn nói, giống như cô là một người rất đặc biệt, lúc nào cũng cần người ta trông nom.

“Mẹ, ngày mai con sẽ tự đi tìm trưởng phòng Vu nói chuyện, nếu như người ta không muốn con làm ở viện kiểm sát nữa thì con đi là đương nhiên, không đáng để Tô Dịch Văn nói giúp đâu!” Đào Nhạc nói lớn.

Sắc mặt mẹ Đào lập tức trầm xuống, “Mẹ nói sao lại có đứa con không hiểu chuyện như vậy! Con cho rằng cái viện kiểm sát này là ba mẹ lập ra hay sao, mà con muốn vào thì vào, muốn đi thì đi chứ? Con có biết bát cơm này có bao nhiêu người muốn tranh với con không, con còn ở đó mà nói mấy lời thiếu suy nghĩ này!”

Đào Nhạc đối với mấy cái đạo lý to lớn kia nghe đến tai dài cả ra, huống chi mẹ còn ở đó nói trước mặt Tô Dịch Văn, trong lòng cô càng không cảm thụ được.

“Dù sao ngay từ đầu con đã không muốn thi làm nhân viên công vụ...”

Tuy rằng chỉ là một câu rất nhỏ, nhưng mẹ Đào vừa nghe đã tận tường, liền quát, “Con nói cái gì!”

Đào Nhạc vừa định phản bác lại đã bị Tô Dịch Văn ngăn cản, anh trừng mắt bảo cô im lặng. Được, đây chính là người nhà mà. Thì ra vừa bước qua cánh cửa nhà cô anh đã đổ mắt rồi. Nếu sau này anh và cô thật sự sẽ kết hôn, thì chắc chắn là anh sẽ đi theo chính sách của mẹ già rồi.

Tiếp đó Tô Dịch Văn lên tiếng, làm dịu lại bầu không khí, “Bác gái, thực ra liên quan đến chuyện thi làm nhân viên công vụ của Đào Nhạc, cháu muốn nói bác nghe cách nghĩ của cháu.”

Mẹ Đào bây giờ là cực kỳ hài lòng về Tô Dịch Văn, cho nên anh vừa nhắc đến nhân viên công vụ, mẹ Đào cảm thấy trong nhà như thêm một đồng minh, càng khí thế hơn trước.

“Cháu nói thử xem Tiểu Tô, bây giờ có công việc nào ổn định và bảo đảm hơn làm nhân viên công vụ chứ? Cháu cứ xem mấy cái xí nghiệp bên ngoài đi, lương cao cũng làm được gì chứ, tin tức hàng ngày đều đưa không phải là chỗ này bị phá sản chỗ kia bị thu mua, còn làm ột đồng người phải chết đói. Bác và ba của Đào Nhạc xem như cũng đã sống được nửa đời người rồi, để nắm giữ được chén cơm, lòng luôn phải kiên định. Đừng nói gì đến gạo dầu diêm, sau này chuyện nhà cửa hai đứa cũng phải lo, hơn nữa cháu cũng làm cùng một chỗ với nó, chắc sẽ hiểu được ý của bác, con bé Tiểu Nhạc này thật không có hiểu chuyện, cháu giúp bác khuyên nó với.”

Mẹ Đào nói cả một tràng nếu như là người ngoài nghe sẽ hiểu ra đạo lý rõ ràng, nhưng Đào Nhạc thì không giống như vậy, cô càng nghe tiếp càng thấy khó chịu.

Tô Dịch Văn cười cười, “Bác gái những gì bác nói cháu đều hiểu rõ, nhưng bác đã từng nghĩ qua công việc ở viện kiểm sát có thích hợp với tiểu Nhạc hay không, hay bác đã từng hỏi cô ấy thích gì không ạ?”

Mẹ Đào ngắt người một lúc lại nói tiếp, “Không cần biết có hợp hay không, công việc giống nhau thôi, bác hiểu mà!”

“Làm sao mà giống được ạ.” Tô Dịch Văn kết lại câu chuyện nói, “Bác nghĩ thử xem, cứ như công việc ở phòng công tố của cháu thì tiểu Nhạc làm không nổi, cái này không chỉ cần cho việc thi làm nhân viên công vụ, mà còn là nhân tố quan trọng cho việc lấy bằng tư pháp nữa. Vả lại cô ấy mới học chuyên ngành, không

phải chỉ nói thi làm nhân viên công vụ là xong được, bây giờ việc tuyển người của các đơn vị cũng không như xưa, các chính sách khắt khe hơn, các loại bằng cấp, chứng nhận một thứ cũng không thể thiếu. Hơn nữa với tính cách của Tiểu Nhạc thì chắc bác phải hiểu rõ hơn cháu, cô ấy không hợp làm một nhân viên nhà nước.”

Những lời Tô Dịch Văn nói khiến mẹ Đào phải trầm ngâm suy nghĩ, lúc đầu bà cho rằng mình sống chết bắt con gái thi làm nhân viên công vụ là một lối đi đúng, vốn không hỏi đến suy nghĩ của con, nhưng bây giờ tỉnh tâm lại, bà thật có chút hoài nghi chuyện bản thân mình làm có đúng hay không nữa.

Đương nhiên. Lúc này Đào Nhạc đang rất vui, không ngờ rằng Tô Dịch Văn lời ít mà ý nhiều đã làm lung lay được mẹ già rồi, ban đầu cô còn cho rằng anh là kẻ phản bội nữa chứ.

Ôi...đúng là người đàn ông của cô mà, thấu hiểu lòng cô đến như vậy nha!

Chương 45.2

Dịch & Edit: M2sisters

Mẹ Đào do dự hỏi, “Vậy theo ý của cháu thì...”

“Theo ý của cháu thì, trước tiên là tiểu Nhạc nên đặt trọng tâm vào chuyện thi tư pháp, hơn nữa cô ấy còn chưa tốt nghiệp nghiên cứu sinh, có rất nhiều công việc yêu cầu phải tốt nghiệp thạc sĩ, với điều kiện như bây giờ của cô ấy thì vẫn chưa đủ.” Tô Dịch Văn muốn triệt để chặt đứt ý niệm trong đầu mẹ Đào, nhưng đây cũng là sự thật.

“Vậy không cần đến viện kiểm sát nữa sao?” Mẹ Đào đã không còn chủ ý gì nữa, tư tưởng hoàn toàn bị Tô Dịch Văn khống chế.

“Cháu cảm thấy bây giờ cô ấy cũng không cần đến viện kiểm sát nữa, đợi cô ấy vượt qua được kì thi, tiếp theo mới nghĩ cách sắp xếp một công việc tốt cho cô ấy. Hơn nữa khi tính lại thì cuối tuần này cô ấy cũng phải nhập học rồi, thời gian học ở trường và thời gian đi làm cũng đối nghịch, vẫn nên đặt việc học lên hàng đầu, nếu bác còn chưa yên tâm, cháu sẽ ở bên đốc thúc giám sát cô ấy thật tốt.

Nghe những lời này, trong lòng mẹ Đào nghĩ, con gái thi làm nghiên cứu sinh cũng tốt, đến khi tốt nghiệp có được tấm bằng trong tay, có muốn làm công việc gì cũng có ưu thế, hơn nữa hồi trước bà cũng bỏ sót chuyện thi lấy bằng tư pháp. Lần thi này còn khó hơn thi nhân viên công vụ, bây giờ chi bằng để nó toàn tâm toàn ý ôn tập vậy.

Về điểm này, mẹ Đào đã nghĩ thông suốt, bắt đầu nhờ vả Tô Dịch Văn, “Tiểu Tô này, cháu nói thế bác cũng thấy yên tâm, con bé Nhạc Nhạc này tính tình nóng nảy, sau này phiền cháu quan tâm đến nó nhiều hơn.”

Trời, còn nói vậy nữa chứ, Đào Nhạc nghi ngờ cô đã tìm được một người đàn ông hay là một bảo mẫu.

“Bác cứ yên tâm ạ.” Tô Dịch Văn cam đoan, còn nhìn gương mặt cô với ánh mắt vô cùng dịu dàng, chiều chuộng, chỉ mong cô bé này hiểu chuyện một chút là tốt lắm rồi.

Ba Đào thấy thái độ vợ mình như vậy, trong lòng cũng kiên định, bắt đầu lo việc nhà, ông hỏi Tô Dịch Văn, “Tiểu Tô, nghe giọng cháu không phải người ở đây thì phải?”

“Dạ đúng, nhà cháu ở thành phố A.” Tô Dịch Văn trả lời.

Mẹ Đào tiếp tục vặn hỏi, “À, thế người nhà cháu làm công việc gì, ba mẹ vẫn mạnh khỏe chứ?”

Đào Nhạc biết ngay không thể trốn tránh vấn đề này, tuy cô không hề thích dùng cách thức trên để hiểu về một người, nhưng đứng trên lập trường của ba mẹ thì cô không có lý do gì để ngăn cản, huống chi cô vẫn chưa tường tận chuyện gia đình Tô Dịch Văn.

Tô Dịch Văn do dự một lát mới nói, “Ba cháu làm việc ở tòa án, mẹ cháu làm bác sĩ ạ.”

Ồ? Đào Nhạc nhớ lần trước nghe trộm anh nói với Hứa Lăng, ba mẹ đều đã nghỉ hưu, bây giờ nói thế là sao nhỉ.

Còn mẹ Đào lại thấy gia thế nhà Tô Dịch Văn rất tốt, vẻ mặt mừng rỡ, “Chả trách cháu làm việc ở viện kiểm sát, thì ra là có liên quan với nhau. Đúng rồi, ba cháu làm việc ở tòa án nào, làm thẩm phán đúng không?”

Đào Nhạc chú ý thấy đôi mày anh thoáng cau lại cùng với sự chần chừ trong đáy mắt anh, chưa kịp dò hỏi, đã thấy anh lập tức khôi phục vẻ mặt ban đầu, nhẹ nhàng nói, “Ba cháu làm việc ở viện kiểm sát tối cao, là...viện trưởng ạ.”

Điều này làm hai ông bà Đào gia và Đào Nhạc chấn động, nói ba anh làm viện ở viện kiểm sát tối cao đã là đả kích không nhỏ, không ngờ ông còn là viện trưởng. Cần phải biết rằng tiếp theo của viện kiểm sát tối cao chính là viện kiểm sát của tỉnh, quyền lực này không phải người bình thường nào cũng dám nghĩ tới, Đào Nhạc bắt đầu tóe ra ánh mắt của dân đen thô tục, thì ra anh chính là loại con ông cháu cha trong truyền thuyết.

Hai ông bà Đào gia khó khăn lắm mới tiêu hóa được sự thật này, ánh mắt nghiêm túc như thấy một vị lãnh đạo vậy.

Đôi mắt của mẹ Đào phóng ra một tia sáng xanh, trong lời nói không nén được kích động, “Ôi chao, tiểu Tô này, sau này rảnh thì cứ đến đây dùng cơm, nếu như Đào Nhạc có câu kính với cháu, cứ nói bác, về nhà bác dạy bảo nó. Các cháu làm công tố viên bình thường bận rộn, phải chú ý nhiều đến sức khỏe, đừng quá gắng sức.”

Hừm, mẹ già thực tế quá, bắt đầu xum xoe nhanh như vậy rồi, giống như anh ấy là con ruột của mẹ còn cô chỉ là đứa con mẹ nhặt được.

Ba Đào ngồi bên cạnh nói đùa, “Đúng vậy đó tiểu Tô, có thời gian rảnh cháu về thưa với ba mẹ chuyện cháu và Đào Nhạc, đừng để lâu làm gì, khi nào thích hợp thì đi đăng kí kết hôn luôn cho rồi, sau này chúng ta là người một nhà.”

“Gì mà sau này, bây giờ đã là người một nhà rồi.” Mẹ Đào nhấn mạnh một câu.

Tiếp đó đều là hai ông bà Đào gia tự nói tự quyết định, Tô Dịch Văn chỉ tủm tỉm cười, thỉnh thoảng hòa theo vài câu, lúc này Đào Nhạc chỉ đóng vai quần chúng, không hề phát ngôn câu nào, cô vẫn luôn liếc nhìn Tô Dịch Văn, tại sao cô có cảm giác, trong nụ cười của anh như chất chứa thật nhiều tâm sự.

Ngồi ở Đào gia đến gần khuya, Tô Dịch Văn bởi vì thứ ba phải đi làm, nên anh đứng dậy chào ra về, hai ông bà Đào gia vẫn tiếc nuối, tiễn xuống tận dưới lầu, nếu không phải Tô Dịch Văn chạy xe đến, chắc ông bà Đào gia còn định đưa anh về tận kí túc xá.

Đợi ba mẹ lên lầu trước, Đào Nhạc cũng không vội đi theo, cô có rất nhiều chuyện muốn hỏi Tô Dịch Văn, nhưng lòng cô hiện tại bỗng dưng lại thấy rối rắm.

Tô Dịch Văn mở cửa xe, “Lên xe, nói chuyện với anh một chút.”

Thì ra anh biết trong lòng cô đang suy nghĩ, không chút do dự, Đào Nhạc bước ngay vào xe.

Tô Dịch Văn rất trầm mặc, vẫn không nói câu nào, khi ngồi trong xe vốn sẽ có cảm giác bị đèn nén, Tô Dịch Văn bực bội lấy điều thuốc lá trong túi ra, châm lửa, khói xanh lượn lờ rồi biến mất bên gương mặt anh.

Đào Nhạc hít phải khói nên ho sặc sụa, kéo cửa xe xuống, “Anh muốn chết à, bắt đầu hút thuốc từ khi nào vậy?”

Tô Dịch Văn quay đầu, con người đen càng thêm trầm lắng, tỏa ra thật nhiều ưu tư, anh tắt thuốc, nhìn chăm chăm Đào Nhạc.

“Anh sao vậy?” Đào Nhạc cảm thấy Tô Dịch Văn không bình thường, nhưng vì ánh sáng mờ ảo quá, không thể thấy rõ gương mặt anh.

Tô Dịch Văn không trả lời, anh kéo ghế ngồi hạ xuống, xoay một cái liền đặt Đào Nhạc nằm dưới thân mình, vội vã hôn cô, môi miệng quần lấy chặt chẽ còn mang theo chút đau đớn, Đào Nhạc muốn nức nở vài tiếng nhưng một khe hở cũng không có.

Tô Dịch Văn mất đi tự chủ, không còn vẻ điềm đạm như trước, ra sức mò mẫm tìm áo Đào Nhạc, áo ngực cô nhanh chóng bị đẩy lên cao, bàn tay nóng hằm hập vuốt ve phần mềm mại trước ngực cô, làn da trắng nõn làm lòng anh khao khát không nguôi. Rất nhanh, anh cảm nhận được cô gái nhỏ dưới thân đang run rẩy, bên tai từ từ vang lên tiếng rên rỉ mỏng manh, kích động mạnh mẽ tới thần kinh Tô Dịch Văn, anh vội vã cúi đầu ngậm lấy đỉnh nhọn vĩnh lên, một loại cảm giác thỏa mãn dần lan tỏa trong thân thể anh.

Đào Nhạc vẫn còn luống cuống, từ trước tới giờ Tô Dịch Văn luôn tạo cho cô ấn tượng về hình ảnh một người thông dong, bình tĩnh, bây giờ con người ấy hoàn toàn thay đổi, cô thở hổn hển, mắt nhìn ngoài cửa xe, ra sức đánh vào người đàn ông trên thân mình, “Tô Dịch Văn, đừng có làm loạn, đây là dưới lầu nhà em, có người nhìn kia!”

Tô Dịch Văn từ ngực cô ngẩng đầu lên, tay còn đang đặt trước dây kéo quần của cô, dường như trôi qua vài giây, con người đen ra sức đè nén dục vọng xuống, anh thở dài nặng nề, sửa sang lại quần áo cho cô, “Xin lỗi, Nhạc Nhạc.”

“Rốt cuộc anh có chuyện gì vậy?” Đào Nhạc hỏi, “Có phải ba mẹ em làm anh buồn không, bọn họ là thế đó, cho nên trước đây em mới sợ họ nói lung tung với anh, anh đừng để bụng là được rồi.”

“Không phải nguyên nhân đó...” Tô Dịch Văn muốn nói lại thôi, anh thực sự không biết phải nói làm sao.

Đào Nhạc vốn không muốn đề cập tới chuyện gia thế của anh, nhưng trực giác cho cô biết anh đang suy nghĩ về chuyện này, cô do dự một lát rồi hỏi, “Có phải chuyện nhà anh không?”

Tô Dịch Văn không phủ định, thở dài nặng nề, từ ngữ có vẻ bất đắc dĩ, “Từ đó giờ anh vẫn không thích đề cập chuyện trong nhà, em có biết hoàn cảnh công việc của ba anh đã kéo theo rất nhiều phiền hà...”

“Điều này à, cũng giống ba mẹ em làm việc ở cơ quan tuy không giữ chức vụ gì lớn, nhưng cũng có không ít người tới cửa nhà tạo quan hệ.” Đào Nhạc từ nhỏ đã thấy qua tình huống này, huống hồ Tô Dịch Văn lại được sinh ra bởi người có chức vụ lớn.

Tô Dịch Văn cười cười, vui mừng khi thấy cô hiểu chuyện, “Cho nên đó là nguyên nhân anh không muốn nói cho người khác hoàn cảnh của gia đình mình, lúc trước khi còn làm trong viện kiểm sát thành phố A đã có không ít người dò hỏi, anh không muốn vì mối quan hệ với ba mà biến công việc của mình thành một con đường tắt người ta mượn đi, nói gì đi nữa thì anh cũng làm ở bộ phận công tố, bên trong còn dây dưa đến rất nhiều thứ, làm không tốt thì ngay đến bản thân cũng sẽ bị vu vạ.”

Những gì Tô Dịch Văn nói rất thực tế, quả thật, ở thời đại này làm việc gì cũng đều dựa vào quan hệ, nhất là ba bộ phận then chốt Công- Kiểm- Pháp, một vụ án có thể liên quan đến mấy mạng người hoặc cả một số tiền lớn, chỉ cần không cẩn thận bị người khác vạch trần là bản thân mình có thể gặp họa, xử lý không tốt thì bị gán cái tội tham ô hối lộ, mà mấy tội này thì ở viện kiểm sát cũng gặp quá nhiều rồi, đặc biệt là trên quan trường.

“Cho nên anh mới đến làm ở thành phố B?” Đào Nhạc hỏi.

“Ừ. Rời xa nhà một chút có thể khiến anh toàn tâm mà làm việc,” Tô Dịch Văn ngừng một chút, “Cuộc gọi lần trước là ba anh có ý muốn bảo anh quay về, hơn nữa còn muốn anh đến làm ở viện kiểm sát tối cao, ngay đến viện trưởng cũng đến khuyên anh, lần đó em cũng thấy rồi...”

Đào Nhạc quỳnh lên, bật hỏi, “Anh phải quay về sao?”

Tô Dịch Văn hôn nhẹ lên trán cô, “Em ở đây thì làm sao mà anh đi được chứ.”

“Vây—”

“Anh định về nhà một chuyến, không chỉ để nói chuyện về em cho rõ ràng, mà còn nói về công việc của anh trước mắt có thể sẽ có thay đổi, sẽ phải đi họp ở tỉnh.”

Đào Nhạc nghe xong trong lòng càng thấy bất an, “Vây là anh vẫn phải đi sao? Dự định đi mấy ngày?”

Tô Dịch Văn biết cô lo lắng, liền dỗ dành cô, “Chẳng phải cuối tuần này em nhập học rồi sao, anh sẽ về trước thời điểm đó.”

“Có được không...”Đào Nhạc ôm lấy thắt lưng anh, rút vào cơ thể ấm áp mà cô đã quen thuộc, nói ra thắc mắc lớn nhất trong lòng mình, “Lão Tô, anh nói gia đình anh có đồng ý chuyện của chúng ta hay không?”

“Tại sao lại không đồng ý?”Tô Dịch Văn hỏi ngược lại.

Đào Nhạc ngẩng đầu lên, đôi mắt đen bị bao phủ bởi một sự lo lắng, “Bởi vì...bởi vì trong phim hay trong tiểu thuyết thường có tình huống người nhà của những cán bộ cao cấp thì thích nói chuyện môn đăng hộ đối, sau đó lại bày ra trò chia rẽ uyên ương cũ rích. Em sợ...”

Tô Dịch Văn cười thành tiếng, rồi phết nhẹ lên mũi cô, cố ý trêu, “Nếu đã sợ như vậy thì chúng ta cứ tiền trạm hậu tẩu đi đăng kí kết hôn trước, nếu như có con nữa thì càng tốt, trong nhà vui còn không kịp đó chứ!”

“Hả? Nói vậy là chúng ta hết hy vọng gì rồi sao...”Đào Nhạc cứ thế mà tưởng là thật, “Được thôi, nếu đã đến mức này thì em cũng bất chấp tất cả, đã là con người thì trước sau gì cũng bước chân vào nắm mồ hôn nhân, bất kể là sớm hay muộn!”

“Em bớt nghe mấy thứ linh tinh kia đi, cái gì gọi là nắm mồ hôn nhân chứ, kết hôn rồi em vẫn có thể làm những gì mình thích, nếu em thật sự muốn làm luật sư, anh còn có thể liên lạc với Vệ Thiếu Khanh, chỉ dẫn cho em một vài hướng đi, anh chỉ cần em ở bên cạnh anh đừng có cáu kỉnh lên là anh tạ ơn trời đất rồi.”Tô Dịch Văn xem như đã rất nhượng bộ rồi, anh không muốn dùng hôn nhân trói buộc sự vui vẻ của cô.

Lòng Đào Nhạc quả thật đã hơi rung động rồi, nhìn anh vẻ khó tin, “Anh nói thật chứ?”

“Đã khi nào anh gạt em chưa?”

“Gạt em thì không có, chỉ là có đùa với em thôi...”

Tô Dịch Văn tỏ vẻ đáng thương nói, “Vậy em cứ chờ người ta chia rẽ uyên ương đi ha.”

“Không muốn, không muốn, em tin anh!” Bây giờ Đào Nhạc rất sợ bị dọa, càng thể hiện quyết tâm, “Tóm lại nếu nhà anh không đồng ý thì chúng ta sẽ đối đối sách khác.” Cô cảm thấy bất cứ chuyện gì cũng sẽ có khe hở để luồn lách.

Tô Dịch Văn vừa cười vừa hỏi, “Vậy nếu nhà anh đồng ý thì sao?”

“Đồng ý?” Đào Nhạc tỏ ý không tin tưởng làm gì có chuyện dễ dàng vậy, cho nên cô vẫn phân vân.

Tô Dịch Văn ôm chặt cô như ôm bảo vật quý giá nhất, cúi đầu thăm thì bên tai cô, “Ngốc ạ, đồng ý hay không thì kết quả như nhau thôi.”

Hả? Đào Nhạc ngẩng đầu, bất ngờ chạm phải môi anh, giây tiếp theo anh nhẹ nhàng chiếm lấy môi cô, môi và lưỡi hai người từ từ quấn quít nhau không ngừng.

Rốt cuộc Đào Nhạc cũng hiểu rõ, cả đời này sợ rằng cô không thể nào xa rời được người đàn ông này, tựa như cái ôm của anh vậy, cô cũng sẽ không buông lỏng cái ôm ấp này đâu...

Chương 46

Dịch & Edit: M2sisters

Tô Dịch Văn đi rồi cuộc sống của Đào Nhạc trong phút chốc như thiếu đi điều gì đó, bây giờ cô mới biết hóa ra cô đã vô tình bị ảnh hưởng quá sâu đậm từ người đàn ông cầm thú này, tựa như nếu không thấy được tổ hợp gồm cặp kính viền vàng và đôi mắt hoa đào, thì cả người cô liền mất tự nhiên.

Nghĩ tới chuyện Đào Nhạc cô sống hai mươi mấy năm qua, chưa từng để ý tới bất cứ sinh vật giống đực nào, kể cả ba già trong nhà cũng vậy, đúng là anh thư khó qua ải mỹ nam(*), cho dù anh chỉ là một lão mỹ nam thì cũng thế thôi.

Tuy Tô Dịch Văn đã đi rồi, nhưng trái đất vẫn cứ quay và cuộc sống vẫn cứ tiếp tục, Đào Nhạc cũng không muốn làm cái gì mà oán phụ khuê phòng, soi gương lấy nước mắt rửa mặt. Nếu mẹ già đã không yêu cầu

cô đi làm ở viện kiểm sát, vậy thì cô cứ tiếp tục ôn tập chuẩn bị cho kì thi tư pháp và chương trình học nghiên cứu sinh vậy.

Thế mà đợi mãi tới khi khai giảng, Tô Dịch Văn cũng chưa quay về, cô nhận được điện thoại anh gọi nói là công việc có chút rắc rối, tạm thời vài ngày nữa mới về, bảo cô yên tâm đi học. Hay lắm, Tô Dịch Văn lại thất hứa một lần nữa, Đào Nhạc muốn phát điên, nhưng ngẫm nghĩ thấy đàn ông ra ngoài làm việc chắc cũng không dễ dàng gì, đành phải thông cảm cho anh.

Cứ như vậy, sau kì nghỉ hè kiên thực tập tại viện kiểm sát, cô Đào nào đó quay lại trường học, nhìn mọi thứ xung quanh mình vừa xa lạ lại vừa quen thuộc, có thể là dưới sự dạy dỗ của Tô Dịch Văn mà tính tình của cô đã chín chắn hơn rất nhiều.

Chuyên ngành của Đào Nhạc là hình pháp học, cả lớp chỉ có hai mươi người, giáo sư hướng dẫn là một người đàn ông trung niên, cả ngày cứ sang sảng diễn thuyết, ngay cả người ngủ gục cũng bị ông ta hét cho tỉnh dậy. Chẳng biết sao Đào Nhạc lại nhớ tới Tô Dịch Văn, nhắc tới khoảng thời gian học bốn năm đại học, cô cũng chưa từng nghe anh giảng bài bao giờ, không biết đáng về lúc anh đứng trên bục trông ra sao, giờ nghĩ lại thấy có chút hối hận.

Chương trình học nghiên cứu sinh không nhiều lắm, một tuần lên trường vài buổi, phần lớn thời gian Đào Nhạc ngồi trong phòng tự học ôn tập cho kì thi tư pháp vào năm sau, cô biết Tô Dịch Văn vất vả lắm mới thuyết phục được mẹ già, nên lần này cô nhất định phải nắm chắc.

Gấp lại cuốn tổng hợp điều lệ pháp luật, Đào Nhạc xem qua thời khóa biểu. Cô quên mất chiều nay còn có một buổi tâm lý học tội phạm, lại là buổi đầu tiên. Cô nhìn đồng hồ thấy thời gian không còn nhiều, khóa balô xong cô đi thẳng tới phòng học.

Đào Nhạc xem như là người cuối cùng bước vào lớp, tùy tiện ngồi ghế cuối cùng, vừa ngồi xuống cô lật ngay cuốn sách tổng hợp điều lệ pháp luật mới đọc xong, đối với môn học áp dụng lý luận thực tiễn này, cô chỉ có thể sử dụng kiểu lười biếng tự học thôi.

Chẳng mấy chốc phòng học liền yên tĩnh, cô nghe có tiếng bước chân đang đến gần, cuối cùng là bước lên bục giảng. Đào Nhạc vẫn cầm cúi, trong đầu hoàn toàn là thuật ngữ thương mại, vốn không hề để ý phía trước.

“Chào các bạn, chương trình tâm lý học tội phạm kì này sẽ do tôi phụ trách.”

Giáo sư trên bục giảng đang nói, Đào Nhạc vừa nghe, thấy giọng nói sao quen thuộc vậy, cô ngẩng đầu, xem chút té ghế.

Người trên bục giảng đẩy đẩy gọng kính, nhoẻn miệng cười, “Tôi tên Tô Dịch Văn”

Điều này làm Đào Nhạc ngây ngấn cả người, anh đang diễn vở kịch gì đây, không phải anh đang ở thành phố A sao, tại sao lại về đây rồi, lại còn xuất hiện trước mặt cô với thân phận thầy giáo của lớp học này.

Bốn mắt nhìn nhau, Đào Nhạc bỗng dưng thẹn thùng, có lẽ do đã lâu không gặp, cô vẫn chưa quen với bộ dạng thế này của anh, anh mặt âu phục màu đen còn thắt thêm cravat, ánh mắt điềm đạm của anh khiến lòng Đào Nhạc chộn rộn, chắc cô đã quá nhớ nhung anh rồi.

Tô Dịch Văn biết cô phải mất một lúc mới tiêu hóa hết điều ngạc nhiên này, thấy cô cứ cúi đầu né tránh, khoe miệng anh thần nhiên từ từ cong lên, thì ra quả đào bé nhỏ cũng biết mắc cỡ.

Tiếp theo liền bắt đầu giờ học, khi biết được Tô Dịch Văn là thầy giáo, Đào Nhạc tự nhiên hăng hái hẳn, nghe giảng hết sức chăm chú, anh không hổ danh mang học vị tiến sĩ, giảng rất có bài bản, còn rất sinh động. Suốt hai tiếng đồng hồ cô hoàn toàn bị sức quyến rũ của người đàn ông trên bục hấp dẫn.

Chỉ cần nghĩ tới chuyện người đàn ông cực phẩm này thuộc về Đào Nhạc cô, còn kích động hơn cả trúng thưởng năm triệu tệ, cũng có thể nói đây là một niềm về vang và hạnh phúc không gì so sánh được.

Hết giờ, đợi mọi người ra khỏi phòng, Tô Dịch Văn cố ý thả chậm tốc độ thu dọn sách vở, sau đó đi thẳng tới chỗ ngồi cuối cùng, bởi vì nơi đó vẫn còn một người chưa về.

Đào Nhạc sững sờ nhìn anh đi tới, tim đập thành thịch, thấy anh cúi người xuống, kề sát tai cô thầm thì, “Đi học mà không tập trung là thói quen không tốt.”

“Anh...” Đào Nhạc nhìn chằm chằm vào đôi mắt hoa đào, mê loạn không nói nên lời.

Tô Dịch Văn từ từ nâng cằm cô lên, môi tuôn ra lời mê hoặc, “Vậy là không ngoan, phải đến phòng giáo viên mới được.”

Ồi chào? Đào Nhạc bỗng chốc minh mẫn, nhưng giây tiếp theo đã bị anh kéo đi, anh nhanh tay gom luôn mớ sách trên bàn, hai người vội vã rời khỏi phòng học.

Đang trên đường, mà còn là ở trường học, Đào Nhạc không dám kêu réo lung tung, chỉ nhỏ giọng hỏi, “Tô Dịch Văn, sao anh lại ở trường, anh về lúc nào mà không nói cho em biết?”

“Thì bây giờ cũng đã biết rồi đó.” Anh vẫn không quay đầu lại, bước chân càng lúc càng nhanh hơn.

Nói thì nói vậy, nhưng chẳng phải thời kì tạm nhậm chức của anh đã kết thúc rồi à, sao bây giờ lại trở thành thầy giáo nữa rồi? Anh chỉ vì công việc mà phải đến thành phố A một chuyến, nhưng bây giờ lại như vậy, cô thật nghi ngờ chắc anh đã thôi việc ở viện kiểm sát rồi.

Phòng làm việc của Tô Dịch Văn vẫn là cái nhà tù lúc trước, ngay đến tấm biển phó giáo sư vẫn còn chưa tháo xuống, Đào Nhạc không kiềm được mà nhớ đến hình ảnh khi mình đến đây vào mấy tháng trước, từ thời khắc đó đã có một thay đổi cực kì lớn.

Cửa phòng làm việc vừa đóng lại, Tô Dịch Văn càng không thể chờ đợi nổi, gắt gao đè chặt Đào Nhạc vào bức tường cạnh cửa, sau đó là một nụ hôn thật sâu, như một cơn bão tố điên cuồng.

Đào Nhạc không nghĩ anh lại làm trực tiếp như vậy, lý trí thì nói với cô không thể làm loại chuyện thế này ở một nơi mà bất cứ khi nào cũng có thể có người bước vào như vậy được, nhưng bản chất dã thú bé nhỏ trong cô làm thế nào cũng không thể khống chế được, thậm chí còn cảm thấy có chút kích thích mạo hiểm.

Toàn bộ vật áo cô bị đẩy lên, lòng bàn tay thô ráp vuốt ve nơi da thịt mịn màng, Tô Dịch Văn rên nhẹ, càng không thể kháng cự lại cảm giác đầy hấp dẫn này, mới mấy ngày ngắn ngủi không được gặp cô, mà anh đã nhớ cô đến như vậy.

“Có nhớ anh không, Nhạc Nhạc?” Anh hít thở gấp gáp, rút vào bên cổ cô thầm thì.

Nhớ, không một giây phút nào không nhớ, cô giống như đang bị trúng độc, mê mẩn cái ôm ấp và nhiệt tình của anh, bắt đầu từ giây phút anh xuất hiện ở phòng học đó, cảm giác này đã không ngừng được nghĩ đến và cứ rộ lên trong lòng cô.

Đào Nhạc không trả lời mà vòng tay qua cổ anh, hoàn toàn đáp ứng anh.

Tô Dịch Văn không thể ngờ được cô lại chủ động, mà còn nhiệt tình như vậy, anh không kiềm chế nổi phải rên một tiếng, tiếp đó môi anh quần quít nhấm nháp lấy môi cô.

Căn phòng làm việc nhỏ bé trong chốc lát đã tràn ngập mùi vị tình dục. Cả hai đều đã vứt bỏ hết lý trí, chỉ muốn chiếm lấy nhau.

Tô Dịch Văn ôm cô đến bên bàn làm việc, còn Đào Nhạc thì thuận tay gạt bỏ tất cả đồng sách báo đang cản trở trên bàn, hai người vội vã cởi bỏ những thứ vướng víu trên người nhau. Tô Dịch Văn mặc một chiếc áo sơ mi màu xám, nút áo vừa nhỏ lại vừa nhiều, làm Đào Nhạc phải toát cả mồ hôi, cô thầm nghĩ, bản thân mình khó khăn lắm mới ham muốn một người đàn ông như vậy. Thế mà lại bị mấy thứ tiểu tiết này ngăn cản, cô hít một hơi, giật phăng mấy hột nút, như được cổ vũ, không chút do dự lôi vật áo sơ mi của anh ra, bàn tay nhỏ bé lập tức tiến vào bên trong, rất nhanh liền vuốt ve điểm nhạy cảm trước ngực anh.

Tô Dịch Văn nhìn cô, hô hấp càng lúc càng nặng nề, thầm nghĩ chiếc áo sơ mi của mình đã bị bàn tay nhỏ bé kia giầy vò không ra gì rồi, anh cười nhẹ, cũng không thể chờ được nữa, cổ sức gạt bỏ lớp trở ngại cuối cùng phía dưới người cô, rồi hung hãn tiến vào.

“A...anh chậm...chút...” Đào Nhạc cong người, nắm chặt lấy cạnh bàn, khó khăn lắm mới tiếp nhận nỗi sự di chuyển đầy dữ dội của anh.

“Dừng không được...” Tô Dịch Văn đầy thỏa mãn thở một hơi, nắm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của cô càng lúc càng tiến sâu vào nơi ẩm ướt của cô, nhớ đến đêm đó dưới lầu nhà cô không dám muốn cô, lần này bất luận có thể nào cũng không buông tha.

Một đợt sóng khoái cảm dâng lên, làm cho toàn thân Đào Nhạc rã rời, đầu óc càng trống rỗng, âm thanh rên rỉ thoát ra khỏi cổ họng. Tô Dịch Văn lập tức cúi xuống chiếm lấy môi cô, nuốt lấy tiếng rên rỉ làm lòng anh sôi trào. Anh vẫn không quên đây là trường học, bên ngoài lúc nào cũng có người đi ngang qua, nếu tình huống hiện tại bị người ta phát hiện, vậy thì anh và cô thật sự không dám gặp ai nữa.

Qua một lúc lâu, trong không gian nhỏ hẹp chỉ còn lại hơi thở nặng nề của hai người cùng với của những cảm xúc mãnh liệt.

Hai chân Đào Nhạc quẩn quanh thất lạng Tô Dịch Văn, đẩy đẩy người đàn ông trên người mình, “Được rồi, mau lên, nếu như có người vào thì làm sao đây!”

“Không sao...khóa cửa rồi...” Tô Dịch Văn dịu dàng hôn cô, lưu luyến cảnh xuân trước mắt.

Đào Nhạc tức giận, cắn anh một cái, “Mau lên!”

Tô Dịch Văn đau đến nổi nhíu cả mày lại, bất đắc dĩ phải đứng lên, anh vừa xử lý ỉnh, vừa cười cười mà nói, “Em nhìn em kia, đã mấy ngày không gặp nhau rồi, cũng không dịu dàng được một chút, nếu cắn anh chảy máu thì tính sao đây?”

“Cho đáng đời anh!” Đào Nhạc nhanh chóng chỉnh sửa lại quần áo, ngồi trên ghế làm việc của anh, vẻ mặt nghiêm túc bắt đầu tra hỏi, “Thành thật khai báo, rốt cuộc chuyện là thế nào!”

“Là chuyện gì chứ?” Tô Dịch Văn hỏi ngược lại.

“Anh bớt giỡn đi nha, ngoan ngoãn mà nói sao lại trở về làm thầy giáo rồi, còn công việc ở viện kiểm sát thì thế nào?”

“Ồ, em hỏi là cái này à—” Tô Dịch Văn cố ý kéo dài giọng nói, còn trừng mắt nhìn lại, “Bí mật!”

Đào Nhạc tức giận đi thẳng đến bóp cổ người nào đó, “Anh đó, mau nói ra sự thật!”

Tô Dịch Văn thở không nổi, cuối cùng đành phải đầu hàng, “Được rồi, được rồi, em mau buông tay ra, anh nói, anh nói!”

“Mau nói!” Đào Nhạc thả lỏng tay, vẫn còn vịn vào cái cổ anh, bóp chết anh cô cũng đau lòng lắm.

Tô Dịch Văn chỉnh sửa lại túi công văn, kéo tay cô, “Anh đói rồi, đi ăn trước đi, vừa đi vừa nói.”

Bị anh nhắc, cái bao tử của cô cũng kêu ọc ọc, nghĩ lại hồi nãy vận động kịch liệt, chắc đã tiêu không ít năng lượng. Cô gật đầu, nghĩ chắc anh cũng sẽ không dám dờ dề trò gì đâu.

Hai người đi ra khỏi khu dạy học, Tô Dịch Văn còn phải tiếp một cú điện thoại, nghe giọng nói giống như đang ra lệnh, Đào Nhạc có chút không quen.

Tô Dịch Văn tắt điện thoại, Đào Nhạc liền dò hỏi, “Em nói này lão Tô, chuyển đi lên tỉnh lần này của anh hình như không phải đơn giản như vậy.”

“Có sao?” Tô Dịch Văn cười gian xảo.

“Đầu tiên là việc anh quay về làm giáo viên một cách khó hiểu, sau đó là đến cuộc gọi lúc nãy có chút hơi hướng của cấp trên, anh như vậy là sao, được thăng chức hay bị giáng chức?”

“Em đoán thử xem.”

Đào Nhạc chu môi, “Em đầu óc ngu ngốc đoán không ra, anh nói thật cho em biết đi mà !”

Tô Dịch Văn không đùa với cô nữa, bắt đầu nói, “Đến trường của em là một quyết định gần đây của cấp trên, đặc biệt mở ra một lớp học chuyên về chống tham nhũng, chủ yếu sẽ đào tạo ra một nhóm sinh viên tương lai làm việc tại cục chống tham nhũng, giảng viên sẽ do nhà trường và viện kiểm sát cùng đảm nhiệm.”

Đào Nhạc nghe mà như lọt vào sương mù, “Nó liên quan gì tới anh chứ, rốt cuộc anh tới đây để làm gì hả!”

“Anh là giảng viên lớp học đó, đương nhiên anh phải tới đây chứ sao. Về phần tại sao môn hình pháp của em có xen cả lớp anh dạy vào là do anh cố ý xin phép, chẳng phải mẹ em luôn dặn dò anh phải giám sát em sao, cứ như hiện tại vậy là quá tốt.” Tô Dịch Văn nói xong, đôi mắt hoa đào sáng chói bắt đầu phóng điện.

“Náo loạn cả nửa ngày thì ra là do anh giở trò ma quỷ!” Cuối cùng Đào Nhạc cũng hiểu ra, cô có chết cũng không thoát khỏi người này.

“Em đừng nói vậy, làm sao anh biết cấp trên phái anh tới đây. Hơn nữa, loại chuyện này đâu thể đùn đẩy được.” Tô Dịch Văn nghiêm túc nói.

Đào Nhạc liếc mắt với vẻ gian xảo, “Anh thôi đi, em đoán chừng để tới được trường em anh đã tổn không ít công sức rồi, em hiểu con người anh quá mà.”

“Phải, anh là người vậy đó.” Tô Dịch Văn bắt đầu đi, ai bảo anh bị cô đi guốc trong bụng.

Đang nói chuyện, một chiếc Audi màu đen từ từ dừng trước mặt họ. Có một người đàn ông bước xuống từ trên xe. Anh ta mở cửa xe đằng sau, cúi người kính cẩn khép nép nói với Tô Dịch Văn, “Cục trưởng, mời ngài lên xe.”

Hả? Người kia nói gì vậy? Cục trưởng gì chứ?

Đào Nhạc chớp chớp đôi mắt to, quay đầu nhìn Tô Dịch Văn, thấy anh nhếch môi cười, “Chúng ta cùng lên xe.”

(*) Chị Nhạc nhại lại câu “Anh hùng khó qua ải mỹ nhân” đó mà ^ ^.

25. Chương 47-48

Chương 47

Dịch & Edit: M2sisters

Tô Dịch Văn thấy Đào Nhạc nhìn mình chăm chăm, anh không hiểu, lẽ nào tình huống này làm cô sợ sao?

“Em làm sao vậy?” Tô Dịch Văn hỏi.

Ánh mắt Đào Nhạc di chuyển như con thoi giữa chiếc Audi và người tài xế mặc bộ đồ đen kịt kia, sau đó mới nhìn đến Tô Dịch Văn, cô vội vã kéo tay Tô Dịch Văn đi sang một bên, “Lão Tô, anh nói thật cho em biết đi, có phải là đồ hối lộ hay không, hay là tham ô vậy?”

Thái dương của Tô Dịch Văn giật giật, sao cô nhóc lại hỏi mấy câu như thế này.

“Không có, em đừng có nói bậy.”

Đào Nhạc nhìn anh đầy hoài nghi, “Vậy sao mới đó mà anh đã đổi xe, rồi còn có tài xế riêng nữa, từ khi nào mà anh lại được đãi ngộ thế này, còn nữa, người đó gọi anh là cục trưởng, anh chẳng phải là một kiểm sát viên thôi sao?”

Tô Dịch Văn vỗ nhẹ lên má cô, “Anh vốn dự định lúc ăn cơm sẽ nói với em, muốn cho em một sự bất ngờ, bây giờ cũng không cần nữa rồi.”

“Có bất ngờ hay không thì để sau mới nói, anh đừng có làm chuyện phạm pháp cho em nhờ!” Đào Nhạc cau mày, vẻ mặt lo lắng, “Không nên thừa nước đục thả câu đó!”

Tô Dịch Văn nhẹ giọng, “Sự thật chính là bây giờ anh đã không còn làm ở phòng công tố nữa mà đã chuyển sang làm ở cục chống tham nhũng rồi—”

“Anh đừng nói với em hai chữ ‘cục trưởng’ kia là chỉ cục trưởng cục chống tham nhũng nha?” Đào Nhạc tiếp lời anh, đã không còn giữ được bình tĩnh nữa rồi.

Tô Dịch Văn gạt đầu, nhìn vẻ mặt dờ dẩn của cô thật buồn cười, “Cho nên em cứ yên tâm, không phải là tham ô hay là hối lộ đâu.”

Lúc này, Đào Nhạc kích động đến nỗi ôm chặt lấy anh, chút xíu nữa thôi là đã rơi nước mắt, “Lão Tô, cuối cùng anh cũng có thể ngẩng đầu được rồi, em đã nói anh mãi mãi không thể chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt mà.”

Tô Dịch Văn không lên tiếng, cô đã nói mấy lời này lúc nào chứ, còn nữa, vốn dĩ trong mắt cô anh vẫn chỉ là tên tiểu tốt.

“Đúng rồi, đúng rồi, vậy chiếc Passat của anh cũng không cần phải phối với chiếc xe của Hứa Lăng thành xe cặp rồi.” Đào Nhạc cảm thấy, chuyện khiến cô vui nhất chính là sự thật này.

“Em không cần vui quá sớm, chiếc Passat anh vẫn còn dùng.” Tô Dịch Văn đột ngột bật ra một câu.

“Tại sao, không phải đã có Audi rồi à?” Đào Nhạc không hiểu.

Tô Dịch Văn khinh thường nhìn cô, “Em có mới nới cũ như vậy, một ngày nào đó chắc cũng đem anh đổi lấy một người đàn ông khác được đấy.”

“Đem anh đi đổi em tiếc lắm.” Đào Nhạc thừa nhận cô ít nhiều cũng có lòng dạ của dân đen chân đất mắt toét, thời đại này ai thấy tiền mà mắt không sáng, thấy xe đẹp mà không ham ngồi, thấy đàn ông tốt mà không chiếm đoạt chứ, cả ba điều trên cô đều có đủ.

“Anh nói cho em biết, chiếc Audi này là xe công, lúc làm việc mới được sử dụng, anh không thể dùng vào việc tư được. Hôm nay là tình huống đặc biệt, muốn cùng em ăn mừng nên anh mới phá lệ một lần. Sau này em nên cắt đứt hết mấy cái ý nghĩ xiêu vẹo kia đi, trên đời này chẳng có chiếc bánh ngon nào từ động rơi xuống đâu, cũng giống như chuyện trước đây của bọn mình vậy.” Lúc Tô Dịch Văn nói về mặt hết sức nghiêm túc.

Đào Nhạc xep như quả bóng cao su, thành thật gật đầu đáp một tiếng, cô biết ý tứ của Tô Dịch Văn, bởi vì phải tránh việc bị người khác nói xấu nên thân phận hiện tại của anh đặc biệt không thể nói oang oang ra ngoài được.

“Được rồi, chúng ta đi ăn trước nào.” Tô Dịch Văn kéo cô lên xe.

Được thôi, sau này cơ hội ngồi Audi không nhiều, Đào Nhạc cảm thấy ngồi được lúc nào thì hay lúc ấy, dù ấy thứ này tuy có dán nhãn của nhà nước, nhưng chỉ cần người đàn ông bên cạnh dán nhãn thuộc về Đào Nhạc cô là đủ rồi. Hơn nữa nếu nói hôm nay anh đã là một cục trưởng cục chống tham nhũng, cô thân là bạn gái anh cũng phải biết nhỏ nhẹ hơn.

Hình như nghĩ ra chuyện gì đó, cô đột nhiên mở miệng hỏi, “Lão Tô, anh đã có dự định đến cục chống tham nhũng từ sớm rồi phải không?”

“Làm sao mà em biết?” Tô Dịch Văn nhớ bản thân anh chưa từng nói qua cách nghĩ của mình.

“Em xâu chuỗi các sự kiện trước sau lại một chút, cảm thấy anh từ sớm đã xếp đặt xong mọi thứ rồi, nếu không lần đó em nói muốn thi nhân viên công vụ vào làm ở phòng chống tham nhũng, anh đã không ngừng phản đối, nghĩ lại chắc chắn phải có mâu thuẫn nhất định với công việc của anh.” Đào Nhạc nhìn anh nói một cách chắc chắn.

Tô Dịch Văn cười cười, “Thì ra em cũng có lúc thông minh đó.”

“Này, anh thật sự xem em là người đầu óc ngu si tứ chi phát triển sao?” Đào Nhạc bất bình nói.

“Nếu em thông minh thì sẽ không có hồ đồ mà gặp phải tên Cường kia.”

Đào Nhạc cười ngượng ngùng, “Hi hi, cũng đã qua lâu rồi mà, sao anh còn đề cập đến chuyện này, chẳng phải em đã nhận lỗi rồi sao!”

“Đối với em thì lúc nào anh cũng thấy lo lắng.” Tô Dịch Văn sự thật, “Ai biết được một ngày nào đó em lại gây ra chuyện gì náo loạn, anh thu dọn còn không kịp.”

“Không đâu, không đâu, em xin bảo đảm!” Đào Nhạc vội chuyển đề tài, “Đúng rồi, anh về nhà có nói chuyện của chúng ta chưa, ba mẹ anh có phát biểu lời nào không?” Cô lo lắng nhất chính là cách nói môn đăng hộ

đổi của những người thế hệ trước, giống như mây âm mưu trong sách từng viết, sau đó là kết thúc một cách bi kịch.

Tô Dịch Văn nhìn cô, vỗ về nói, “Vậy em hi vọng họ nói gì, ba mẹ anh không phải là loại người đánh giá chỉ dựa vào hình thức, hơn nữa em phải có lòng tin đối với anh mới được, đừng có suy nghĩ vớ vẩn cả ngày.”

“Vậy họ luôn không hỏi han chuyện liên quan đến anh và em sao?”

“Hỏi rồi.” Tô Dịch Văn thản nhiên trả lời.

“Nói những gì?” Đào Nhạc nắm chặt lấy tay anh.

“Không nói gì cả.”

“Sao có thể như vậy được, anh gạt em có phải không?” Đào Nhạc thực sự thấy giận với thái độ đầy thản nhiên của anh.

Tô Dịch Văn ôm chầm lấy cô, “Tuy rằng họ không nói gì, nhưng chắc một thời gian nữa sẽ đến gặp em.”

“Đợi đã, anh nói gì!” Đào Nhạc có chút mơ hồ.

“Sao vậy, còn ngại gì?”

“Không phải, đích thân ba mẹ anh sẽ đến đây sao? Em ...em chưa có một chút chuẩn bị nào.” Đào Nhạc trầm nghĩ thà để cô đi đánh nhau với người ta còn nhẹ nhàng hơn là đi gặp mặt người lớn của gia đình cán bộ cao cấp thế này, huống chi ba của Tô Dịch Văn còn là viện trưởng viện kiểm sát tối cao, chỉ cần ho một tiếng, thì các bộ phận tư pháp trong cả tỉnh sẽ rung động. Bây giờ, vị đại nhân này muốn đến gặp cô, cô phải làm sao đây?

Tô Dịch Văn vẫn rất thản nhiên nói, “Con dâu xấu thì sớm muộn gì cũng phải gặp ba mẹ chồng, em có trốn cũng vô ích thôi, huống chi với cái tuổi của anh bình thường cũng nên lo nghĩ đến chuyện cá nhân rồi, ba mẹ anh đến cũng đúng lúc, hai nhà chúng ta cùng ăn một bữa cơm, hoặc cũng có thể định ra một ngày làm mấy chuyện này.”

Đào Nhạc tức tối, “Tô Dịch Văn, anh có thể đừng có luôn chỉ biết nghĩ mình được không, cái gì gọi là vấn đề anh nên lo nghĩ chứ, chọn ngày mà làm, anh cũng không thèm hỏi xem em có vui hay không?”

“Anh nghĩ không ra em có lý do gì để không vui.” Tô Dịch Văn nói quả quyết, “Em cũng thấy, bây giờ công việc của anh cũng ổn định rồi, cuộc sống về cơ bản thì không có vấn đề gì lớn, nếu như có thêm một người vợ và một tá con, thì cuộc sống của anh đã quá hoàn hảo rồi.”

“Em để anh hoàn hảo!” Cô thiếu chút nữa là vung nắm cả nắm đấm, “Anh còn muốn có một tá con, xem em là lợn nái hả? Em nói cho anh biết Tô Dịch Văn, bây giờ em chưa muốn kết hôn, em còn trẻ, vẫn còn nhiều thứ mới mẻ đợi em đến khai phá! Hơn nữa, em và anh mới bắt đầu được hai tháng, nhanh như vậy đã kết hôn thì thật là quá sơ sài rồi.”

“Nhưng chúng ta đã quen biết nhau từ ba năm trước, cộng thêm mấy tháng trước đã ở chính thức yêu nhau, anh không cảm thấy gấp gáp tí nào.” Tô Dịch Văn nhìn cô nghiêm túc.

Đào Nhạc kiên quyết, “Anh đừng có già mồm! Tóm lại, muốn em trở thành bà già chăm sóc cho anh hả, nằm mơ đi!”

Tô Dịch Văn đối với thái độ cương quyết của cô không tỏ ra chút tức giận nào, nhàn nhã lên tiếng, “Được thôi, em không vui cũng không sao, ngày mai anh đến nhà em, anh nghĩ ba mẹ em sẽ rất vui đó.”

Hay lắm, anh đã nắm trúng điểm yếu của cô, biết cô không dám phản kháng lại ba mẹ, cho nên đã bắt đầu tiến hành chính sách đối với ba mẹ vợ.

Đào Nhạc thở phì phì mà liếc anh một cái, nhắc mông cách xa anh một khoảng, nếu không phải hiện tại ngồi trong xe không thể đánh người thì chắc cô đã chuẩn bị đánh nhau với anh một trận.

Hai người chiến tranh lạnh mãi cho tới khi xe dừng lại. Đào Nhạc thấy lần này Tô Dịch Văn đã quá hào phóng khi đưa cô tới một nhà hàng sang trọng bậc nhất, nhưng mà cô vui mừng không nổi, vẫn ôm nỗi tức giận trong lòng.

Đợi khi nhân viên phục vụ bày hết thức ăn ra bàn, Tô Dịch Văn chủ động đứng dậy mức canh, đưa tới trước mặt Đào Nhạc, “Được rồi bà cô, đừng chu miệng nữa, ăn cơm thì phải vui vẻ, có chuyện gì bất mãn thì về nhà giải quyết.”

Đào Nhạc liếc mắt gian xảo, “Ồi chao, tôi nào dám để cục trưởng đại nhân phải ra tay ạ.”

Tô Dịch Văn cúi người lườm lại cô, “Cục trưởng có lớn chức cũng phải xem chừng sắc mặt của người nào đó đang ngồi trước mặt, nếu không thì lòng anh ta chịu không nổi đâu.”

“Vậy mà tôi chẳng thấy anh ta có vẻ gì là chịu không nổi, lại còn cười tươi như hoa kia kìa.” Đào Nhạc tuy nói vậy nhưng nghe anh nói cũng bắt đầu húp canh, cô cũng chẳng muốn tính toán với bao tử mình làm gì.

“Trời sinh anh đã có gương mặt biết cười, hết cách rồi.” Tô Dịch Văn thấy cô cuối cùng cũng không gây gổ nữa, anh mới bắt đầu động đũa.

Đào Nhạc vốn đang vui đầu ăn, đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, “Tô Dịch Văn, trước đây anh giả nghèo trước mặt em chứ gì, thật ra anh có tiền, đúng không nào?”

Tô Dịch Văn chớp chớp mắt, “Ai nói với em là anh có tiền vậy.”

“Điều này còn phải nói, sự thật rành rành ra này, chỉ với thân phận con ông cháu cha của anh là đã đáng giá rồi, công thêm ba anh đứng phía sau, tiếp đó anh lên làm cục trưởng, em thật khó tưởng tượng anh có bao nhiêu tài sản.” Đào Nhạc cảm thấy anh nếu không có chục triệu thì cũng phải có hàng triệu.

Mặt Tô Dịch Văn đen thui, lấy một cuốn sổ nhỏ từ trong túi công văn ra đẩy qua cho cô, “Em tự xem đi.”

Đào Nhạc nhìn, ha ha, quả nhiên là anh có sổ tiết kiệm, Đào Nhạc híp mắt gian xảo với Tô Dịch Văn, “Lão Tô, đây là tiền lương của anh chứ gì.”

Tô Dịch Văn gạt đầu, “Tất cả tiền lương đều nằm trong này, không tin em cứ kiểm tra.”

Đào Nhạc kích động, cô nghĩ tất cả số tài sản này tương lai sẽ thuộc về cô, sự thật thì cô đã có đủ cả tiền tài lẫn sắc đẹp của Tô Dịch Văn. Nhưng mà, ngay lúc hai tay Đào Nhạc đang run run ráng rẹn nén cảm xúc trong lòng từ từ mở cuốn sổ ra, không quá năm giây, mặt cô từ đỏ chuyển sang đen, cuối cùng là một mặt trắng bệch.

“Tô Dịch Văn, sổ tiết kiệm này là của anh sao?” Đào Nhạc không tin.

Tô Dịch Văn thông thả ăn cơm thờ ơ trả lời, “Đúng đó, có tên chủ sở hữu rành rành trên đó mà, cái này không gạt người được đâu.”

“Toàn bộ tài sản của anh chỉ có sáu trăm đồng?” Đào Nhạc tức giận vứt sổ tiết kiệm, cô thật không tin được đây mà gọi là người có tiền.

Tô Dịch Văn ngẩng đầu, bưng tỉnh nhớ ra điều gì, nói, “Thực ra anh vốn có ít tiền, nhưng mà mấy ngày trước anh đã chôn hết tiền nhà cho người ta rồi, nên bây giờ chỉ còn sót lại nhiều đó thôi.”

“Nhà gì chứ?”

“Nhà của chúng ta đó.” Tô Dịch Văn thản nhiên trả lời, “Dù gì chúng ta cũng dự định ở lại đây, hơn nữa sau này khi lấy em về không thể ở trong kí túc xá viện kiểm sát được.”

Chương 47.2

Dịch & Edit: M2sisters

Đào Nhạc trầm mặc, cô tưởng rằng chuyện anh nói cưới cô chỉ là đùa giỡn, không ngờ anh nghiêm túc như vậy, ngay cả nhà anh cũng đã mua rồi, vậy cô thật sự phải lấy anh sao?

“Lão Tô, chúng ta thật sự không cần quá gấp rút, anh để em suy nghĩ đã.” Đào Nhạc cúi đầu nói.

Tô Dịch Văn nhìn cô một lúc lâu, thở dài nặng nề, “Anh hiểu. Thật ra anh chỉ định lo liệu sớm một chút. Mấy thứ này bây giờ mà không chuẩn bị thì sau này sẽ rất phiền phức. Nếu em kiên quyết không đồng ý, vậy mấy năm nữa chúng ta sẽ tính tiếp.”

Đào Nhạc nghe xong mấy lời này trong lòng cũng chẳng thoải mái, chỉ càng thêm nặng trĩu, cô rất rối trí, không biết nên nói gì mới được, cuối cùng đành khẽ đáp lại một tiếng.

Bữa cơm ăn không vui vẻ như mong đợi, Tô Dịch Văn tính tiền xong đã thấy Đào Nhạc đứng trước cửa thang máy, vẫn còn cúi đầu. Anh biết lần này mình đã quá vội vã, ở vị trí cô mà nói, bây giờ kết hôn đúng là hơi sớm, nhưng mà anh ích kỷ vậy cũng là vì muốn chiếm trọn vẹn quả Đào bé nhỏ này thôi, đồng thời còn xây dựng nên một gia đình ấm cúng.

Cửa thang máy mở ra, Đào Nhạc không chú ý tới đám người đang từ đó đi ra, chỉ biết cầm cúi hướng về phía trước.

“Nhạc Nhạc, nhìn đường kìa!” Tô Dịch Văn muốn kéo cô thì cũng đã muộn, bởi vì đầu cô đã va trúng người ta.

Đào Nhạc xoa xoa cái trán, vì mình hấp tấp nên cô vội vàng xin lỗi người kia, “Xin lỗi, xin lỗi, anh không sao chứ?”

“Không sao.”

Là giọng phụ nữ, nhàn nhạt, không nghe ra tí ngữ điệu nào. Đào Nhạc ngẩng đầu, thấy gương mặt chị này xinh đẹp, trên người chỉ là một bộ đồ màu xám đơn giản nhưng lại có khí chất hàm súc uyển chuyển. Đây chính là người phụ nữ trong truyền thuyết.

“Đã bảo em phải xem đường rồi mà!” Tô Dịch Văn ở bên cạnh trách cứ.

Đào Nhạc tức tối, quay đầu lại nhỏ giọng trách cứ, “Anh chỉ biết nói em thôi!”

Tô Dịch Văn đang định nói xin lỗi với người kia thì bên tai vang lên giọng nói có phần quen thuộc, nhưng có chút khó xác định.

“Dịch Văn?”

Tô Dịch Văn ngẩng đầu, đối diện với người phụ nữ trước mặt, anh hơi bất ngờ, “Lệ Chi?”

Người phụ nữ áo xám đảo mắt nhìn, “Khi này em không dám nhận, không ngờ đúng là anh.”

Tô Dịch Văn mỉm cười, “Tại sao em lại ở đây, về được bao lâu rồi?”

“Em tới đây có việc.” Chị ta nhìn đồng hồ, “Ngại quá, em có hẹn khách, khi nào rảnh rồi chúng ta liên lạc.” Nói xong chị ta hấp tấp rời đi.

Chỉ trong vòng hai phút ngắn ngủi, Đào Nhạc vẫn đứng bên cạnh quan sát, dùng linh tính của phụ nữ xem xét, từ khi người phụ nữ kia gặp Tô Dịch Văn thì từ vẻ mặt cho đến giọng nói có sự thay đổi, từ đó cho thấy quan hệ giữa người phụ nữ này và Tô Dịch Văn không hề đơn giản, thậm chí—

“Lão Tô, chị ta là ai!” Đào Nhạc hung dữ bật ra một câu.

Tô Dịch Văn nắm tay Đào Nhạc đi vào thang máy, vừa nhấn nút xuống lầu vừa thờ ơ trả lời, “Bạn thời đại học.”

“Thật sao?” Đào Nhạc nhìn anh vẻ nghi ngờ, cô không tin chỉ chỉ đơn thuần là bạn thời đại học.

Tô Dịch Văn xoay người, cuối cùng thở dài, “Cô ấy tên Chu Lệ Chi, là bạn gái trước đây của anh.”

Trái vãi (*), em, sắp tới còn có trái nhãn nữa chứ gì!

Bây giờ Đào Nhạc mới nghĩ tới khoảng thời gian ngắn ngủi ở bên anh, từ trước giờ cô chưa từng hỏi qua chuyện anh có bạn gái cũ hay không, rõ ràng là thất sách mà. Chả trách anh hôn lại có kĩ thuật còn cả mấy chuyện kia nữa kinh nghiệm rất dày dặn, hóa ra anh đã từng... Hay lắm, lão Tô nhà cô là đàn ông cực phẩm, nếu không bị người khác nhúng chàm, vậy cũng không bình thường, điều này miễn cưỡng chấp nhận trước đã.

Nhưng mà —

Trong lòng Đào Nhạc muốn bốc lửa, tại sao ông trời lại tạo ra một người bạn gái cũ xinh đẹp, lại còn để cô đụng phải chị ta, uống công Đào Nhạc có ấn tượng tốt với chị ta, thì ra là tình địch.

Không đúng, Đào Nhạc ngẫm nghĩ, tại sao cô phải kích động như vậy, người ta cũng không có biểu hiện gì với Tô Dịch Văn, chỉ là đi ngang qua rồi thôi. Bọn họ ngay cả nói chuyện cũng chỉ có vài câu rồi người phụ nữ kia rời đi, không hề uy hiếp tới vị trí của cô. Bây giờ cô nhỏ nhen với người ta như vậy, chỉ có một vấn đề — Đào Nhạc cô đang ghen tị! Bởi vì người ta vóc dáng xinh đẹp, khí chất tao nhã, giọng nói dễ nghe, nhìn ngang nhìn dọc đều chính là mục tiêu đàn ông theo đuổi, hơn nữa khi đứng cạnh cô lại là sự chênh lệch giữa một con cá hổ với một đóa hoa hồng.

Ra khỏi thang máy, Tô Dịch Văn nhận thấy Đào Nhạc này giờ không nói gì, “Em lại làm sao vậy?”

Đào Nhạc quyết định tạm thời không xoắn xít với vấn đề chênh lệch này nữa, bình tĩnh nhìn vào mắt Tô Dịch Văn, “Em nói này, anh gặp lại bạn gái cũ sao không có động tĩnh gì hết vậy?” Đào Nhạc cảm thấy dựa theo tiểu thuyết ngôn tình thì khi gặp lại nhau chính là giai đoạn bắt đầu ngược tâm.

“Vậy em nghĩ anh phải như thế nào?” Tô Dịch Văn hỏi ngược lại.

Trong một khắc Đào Nhạc không thể trả lời, sau khi chấn chỉnh lại mạch suy nghĩ thì bắt đầu bịa, “Đầu tiên, khi hai người gặp lại phải có loại cảm giác vô cùng xúc động, tiếp đó thì nhìn nhau với đôi mắt ngấn lệ, cuối cùng là bỏ em rồi đi với chị ta, tiếp theo thì chúng ta bái bai. Nhưng mà, sao em thấy chẳng giống như suy nghĩ của em vậy kìa?”

Tô Dịch Văn ra sức gõ đầu cô, “Em ăn no rảnh rồi quá!”

Đào Nhạc xoa xoa trán rồi quệt miệng, “Trong TV đều diễn như vậy mà.”

“Sau này em bớt xem mấy bộ phim đó đi!” Tô Dịch Văn vò đầu, “Anh làm sao em mới vừa lòng đây, phải giống như lời em nói là bỏ đi chung với cô ta thì em mới vui phải không?”

Đào Nhạc không trả lời, nhưng liên tục lắc đầu, đưa ngu mới thấy vui á.

“Thế là được rồi, em đúng là kiêu chuyện!” Tô Dịch Văn tức giận nhanh chân ra khỏi nhà hàng.

Đào Nhạc chạy đuổi theo sau, “Lão Tô, anh đợi em với, chân anh dài em theo không kịp.”

Tô Dịch Văn đi được một đoạn rồi cuộc cũng dừng lại, xoay người nhìn cô chạy tới, cười nham hiểm, “Em biết sai chưa nào?”

Đào Nhạc nắm chặt lấy tay anh, vừa gật đầu lại vừa lắc đầu.

“Em có ý gì hả?” Tô Dịch Văn hỏi.

Đào Nhạc nghiêm túc, “Đây không phải là vấn đề đúng hay sai, em vẫn cảm thấy anh quá bình tĩnh, lòng em lo sợ, ai biết được anh thật sự nghĩ thế nào, có phải đang nhớ tới người ta hay không!”

“Em nghĩ anh là loại người đó hả!” Tô Dịch Văn nổi nóng.

“Vậy anh nói em biết lý do anh chia tay với trái vải kia đi.”

Tô Dịch Văn chịu không nổi cô, “Tên người ta mà em cũng dám sửa.”

“Sao? Không được à! Em còn chưa gọi chị ta là trái nhãn là may rồi đó!” Đào Nhạc tức tối,

Tô Dịch Văn buồn cười bật thật tiếng, “Em đó, cả ngày chỉ biết nhỏ nhen, anh chẳng thêm nói với em.”

“Anh đừng có ngắt lời, nói rõ ràng chuyện của hai người cho em nghe!” Đào Nhạc cực kỳ cương quyết, nhất định hôm nay cô phải làm cho rõ ràng mọi chuyện.

Tô Dịch Văn thở dài, “Thật sự chẳng có gì đáng nói cả, anh và Lệ Chi mấy năm trước đã không còn gì rồi, lúc đó cô ấy muốn đi đào tạo chuyên sâu ở nước ngoài, còn anh thì muốn phát triển sự nghiệp ở trong nước, hai người không cùng chí hướng thì chia tay thôi. Sau đó anh nghe nói cô ấy sau khi tốt nghiệp tiến sĩ ở nước ngoài thì cũng đã kết hôn, từ đó không có liên lạc gì, cho đến khi đụng mặt nhau ở nhà hàng hồi này, chuyện chính là như vậy.

Đào Nhạc tạm tin, hai ta chống nạnh bắt đầu ra chỉ thị, “Nếu đã không còn liên hệ, thì anh phải tiếp tục duy trì tình trạng này, không được lại dây dưa như hồi trước, ngay cả nhắc cũng không được nhắc đến, bây giờ anh là người của em, có biết chưa!”

“Vâng, xin tuân lệnh, bà cô à.” Tô Dịch Văn nói xong ôm eo cô rồi đi thẳng về hướng bãi đỗ xe.

Đào Nhạc nói, “Anh lại bắt đầu giở trò lưu manh trước mặt công chúng rồi phải không!”

“Tùy em muốn nói thế nào cũng được, anh cũng đã nói chuyện với ba mẹ em, sau này em không cần phải về nhà mỗi ngày nữa, họ còn bảo anh quan tâm em cho tốt.” Tô Dịch Văn cố ý nhấn mạnh hai chữ ‘quan tâm’.

Đào Nhạc biết ba mẹ cô đã làm kẻ phản bội đã hoàn toàn đầu hàng, dù gì cô cũng chỉ là miếng thịt nằm trên thớt, mặc cho anh băm vằm rồi.

Đào Nhạc không phản kháng nữa, còn dựa vào cổ anh, chỉ cần nghĩ đến bạn gái cũ của anh có học vị trên tiến sĩ, cô lập tức co quắp, bản thân cô nói thế nào thì cũng mới chỉ ở đẳng cấp của Lý Mạc Sầu, nhưng người ta thì đã đạt đến đẳng cấp của Đông Phương bất bại rồi.

“Lão Tô, thực sự trái nhảu kia rất là đẹp.”

“...”

“Cô ấy bao nhiêu tuổi? Chồng cô ấy làm gì, đã có con chưa?”

“...”

Thấy Tô Dịch Văn vẫn không trả lời, cô đâm vào vai anh, “Nói đi mà!”

Tô Dịch Văn liếc nhìn cô một cái, “Là em không cho anh nhắc đến chuyện quá khứ, anh chỉ làm theo thôi.”

“À.”

Lần này Đào Nhạc hoàn toàn phải ngậm miệng, cô cảm thấy nếu Tô Dịch Văn đã không để ý, vậy thì cô cũng không cần phải quan tâm làm gì, dù sao đó cũng chỉ là chuyện đã xảy ra trong quá khứ, quan trọng nhất với cô bây giờ là chuyện của hiện tại và tương lai thôi!

Chương 48

Dịch & Edit: M2sisters

Hai tháng nữa lại trôi qua, cuộc sống của Đào Nhạc khôi phục bình thường, bất kể là sóng gió trong nhà, hay là chuyện Tô Dịch đề nghị kết hôn, kể cả chuyện cô bạn gái trái vả trước kia, cô cũng chẳng màng nhắc tới.

Được thôi, Đào Nhạc thừa nhận cô là một kẻ ngu ngốc, cuộc sống hiện tại êm ả, việc học thuận lợi, tình yêu mỹ mãn, cô bắt đầu cảm thấy những ngày này có hơi vô vị, bình thần quá lại đâm ra chán ngán.

Đào Nhạc điên khùng đem suy nghĩ này kể cho Tô Dịch Văn nghe, kết quả là bị ăn một cái vỏ hạt dẻ bay vào đầu, anh còn hung hăng cảnh cáo cô lo mà an phận thủ thường, đừng có gây chuyện giùm anh.

Ôi...bình yên là hạnh phúc, Đào Nhạc phải từ từ thấm thấu thôi.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, gần đây Tô Dịch Văn rất bận rộn, chẳng lúc nào thấy được mặt anh, Đào Nhạc nghĩ có lẽ anh mới nhậm chức, có rất nhiều việc đợi anh giải quyết, cho nên anh mới bận rộn như thế, bây giờ đã khác xưa, anh đã là cục trưởng rồi, bọn họ không thể giống như trước kia nữa. Nhưng mà cho dù công việc có bận cỡ nào thì cũng phải dành thời gian đưa cô đi ăn chứ, đằng này thì đừng nói tới ăn cơm, ngay cả gọi điện thoại cũng chỉ qua loa vài câu rồi cúp. Mặt khác, cô không thể ngày nào cũng chạy đến viện kiểm sát, dù sao thì loại chuyện như qua đêm nếu bị truyền ra ngoài cũng khó nghe lắm, vì vậy buổi tối Tô Dịch Văn làm gì cô thật sự không thể biết, có lẽ anh đã bắt đầu đi xã giao cùng với mấy vị chung giới quan trường rồi.

Tình hình này dằng co suốt một tuần, Đào Nhạc cuối cùng cũng đợi được buổi học về tâm lý tội phạm, đương nhiên lớp học này Tô Dịch Văn sẽ đến, cô có thể gặp được anh.

Lần này Đào Nhạc đi học rất sớm, còn chiếm ngay ghế đầu tiên, cô quyết tâm hết giờ học phải bắt anh dẫn cô đi ăn, đền bù cho bức dọc mấy hôm nay của cô.

Lúc Tô Dịch Văn tới chỉ liếc mắt một cái đã thấy ngay Đào Nhạc, bởi vì cô cũng luôn đặt tầm nhìn ngoài cửa, giống như đang chờ anh vậy. Tô Dịch Văn thừa dịp mọi người chưa tới đủ liền ngồi sát bên cô.

“Sao em đến sớm thế?” Tô Dịch Văn mỉm cười hỏi, không quên len lén nắm lấy tay cô.

Mấy ngày không gặp, Đào Nhạc cảm thấy Tô Dịch Văn có hơi khác lạ, càng ngày càng có xu hướng giống mấy ông quan lớn, cô cũng không biết là tốt hay xấu.

“Tại sao lại không nói chuyện?” Tô Dịch Văn hỏi tiếp.

Đào Nhạc xoay người lại, giọng có vẻ hờn dỗi, “Lão Tô, gần đây anh bận rộn lắm sao?”

Tô Dịch Văn biết cô muốn nói tới chuyện gì, cúi đầu nhận lỗi, “Xin lỗi mà Nhạc Nhạc, gần đây có một số việc khiến anh không thể phân thân được, đợi anh ít ngày nữa thôi, em thông cảm cho anh nha, ngoan.”

Chỉ biết nói như vậy thôi, cũng may là anh biết cô suy nghĩ gì, Đào Nhạc không thể cố tình gây sự, cuối cùng đành lùi một bước, “Được thôi, vậy tối nay đưa em đi ăn một bữa, không thì em giận thật đó.”

“Được được được, theo như ý em cả.” Tô Dịch Văn vỗ vỗ gương mặt cô, “Chuẩn bị học cho tốt nha, đừng có thất thần nữa.”

Đào Nhạc hưng phấn gật đầu, cô nghĩ, công việc của Tô Dịch Văn thay đổi nhưng vị trí của cô trong lòng anh vẫn không thay đổi, vậy thì tạm thời bỏ qua cho anh.

Buổi học này đối với Đào Nhạc mà nói là vô cùng dài, Tô Dịch Văn nhắc nhở cô không được thất thần nhưng cô không thể nào không ngáy ngẩn vì người đàn ông trên bục giảng, hết cách rồi, một ngày không gặp như cách ba thu, hiện tại cô nhìn anh chưa đủ.

Cứ như vậy, khó khăn lắm mới tan giờ học, Đào Nhạc thu dọn sách vở thật nhanh, chạy lên bục giảng, “Lão Tô, em ra cổng trường chờ anh.”

Tô Dịch Văn còn chưa lên tiếng, đã thấy cô chạy ra phía cổng, anh bất đắc dĩ lắc đầu, mỉm cười thu dọn đồ đạc. Vừa ra khỏi phòng học, di động vang lên, anh đành dừng chân tiếp điện thoại, “Alo, là tôi...sao, được, tôi biết rồi, tôi đến ngay!”

Cúp điện thoại, về mặt Tô Dịch Văn nặng nề, quay đầu lại nhìn vị trí Đào Nhạc mới ngồi, thở dài một hơi.

Đào Nhạc vốn cho rằng Tô Dịch Văn sẽ lái xe thẳng tới đưa cô đến quán ăn, không ngờ anh chỉ đi không tới, vậy cũng hay, lâu rồi hai người không cùng đi dạo với nhau, cảm giác tay trong tay rất thích.

“Lão Tô, đi thôi.” Đào Nhạc nắm lấy tay anh chuẩn bị đi ra con đường trước mặt.

Tô Dịch Văn giữ tay cô lại, “Nhạc Nhạc, giờ anh có chút việc.”

Đào Nhạc dừng chân, xoay người nhìn anh, “Vì vậy?”

“Ngày mai nha, ngày mai anh đưa em đi ăn hải sản —“

“Tô Dịch Văn, anh nói mà không giữ lời, bao nhiêu lần rồi hả!” Đào Nhạc tức giận hất tay anh, “Mấy ngày nay anh bận rộn đến bữa cơm cũng không ăn cùng em, lúc trước khi anh còn làm ở phòng công tố, tan tầm về nhà thì anh nấu cơm em rửa chén, chúng ta như vậy có hạnh phúc không kia chứ! Từ ngày anh được thăng làm cục trưởng anh hoàn toàn thay đổi, em thật sự không biết là anh bận việc thật hay đang làm chuyện khác!”

“Anh còn có thể làm gì chứ, em đừng suy nghĩ nhiều vậy mà.” Tô Dịch Văn không biết dỗ dành cô thế nào, đành phải nhỏ giọng mềm mỏng.

Đào Nhạc cũng không lên tiếng, mà khi này nói năng đã quá vội vàng thiếu suy nghĩ, trong lòng cô cũng nhộn nhạo, cố đè nén cơn giận, “Chẳng phải anh nói anh có việc sao, anh cứ đi việc của anh đi.”

Tô Dịch Văn nhìn sắc mặt cô, hỏi một câu xác định, “Em thật sự không giận chứ?”

“Dạ!” Đào Nhạc trả lời một tiếng, thật ra cô đang nổi giận dùm dùm.

Nói xong, Tô Dịch Văn sang đường giúp cô đón một chiếc taxi, “Em nghe lời, hôm nay về nhà trước, mai anh tới đón em.”

Đào Nhạc chẳng muốn trả lời anh, vừa ngồi vào đã đóng sầm cửa xe, ngay cả tạm biệt cũng không nói đã bảo tài xế lái đi.

Tô Dịch Văn rối rắm mò tìm bật lửa trong túi quần, bật cả buổi trời nó mới chịu mồi lửa, anh nhìn theo hướng chiếc taxi vừa rời khỏi, con người đen như mực. Anh cũng không đứng đó lâu lắm, tiếp theo anh quay vào trường lấy xe rời đi.

Nói tiếp về Đào Nhạc, cô ngồi trong xe càng nghĩ càng thấy tức, khi này trước mặt Tô Dịch Văn cô đã cố gắng kiềm chế tính nóng nảy của mình, bây giờ lại có cảm giác rất muốn đánh người. Bạn nói cô có tính tùy hứng như con nít cũng được, vì cô cũng chỉ là cô sinh viên nhỏ bé, không giả làm thánh mẫu được, nguyện vọng của cô rất đơn giản, chỉ mong ăn bữa cơm với bạn trai, không cần phải ba ngày là anh phải đến thăm cô. Bây giờ thì đảo ngược, đến bữa cơm cũng không thành, còn bị anh nhét vào taxi chuyển về nhà, làm bạn gái như cô cũng quá uất ức rồi.

Nghĩ tới đó, Đào Nhạc lập tức bảo tài xế chuyển hướng, ngày hôm nay cô mà không trút được giận, cả người sẽ không thoải mái!

Hai mươi phút sau, Đào Nhạc xuống xe, tay nắm thành quyền, cô bước vào phòng tập thể hình. Đừng hiểu lầm, cô chỉ muốn luyện tập tán đả thôi, bởi vì mấy tháng nay bận quá, cô quên mất mình còn có loại hoạt động này, đúng lúc đang tức nghen hợm, cô nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ biết đến đây.

Lúc đó vì đối phó với sự dấy dưng của tên tiện nhân, Đào Nhạc mới đăng kí lớp này, thoáng cái cô đã là thành viên năm năm ở đây, giờ cô chuẩn bị trường kì mà chiến đấu. Trước mắt thì cô còn may vì đã theo học được năm năm, ngấm ngấm lại thì thấy bản lĩnh của Tô Dịch Văn thật sự quá mạnh mẽ, sau này nếu có đánh nhau thì chắc chắn cô sẽ là người thua, nhân lúc này còn thời gian càng phải luyện tập thêm về mặt này, tránh phải tổn thất về sau.

Bởi vì đang là giờ ăn, nên người trong phòng tập thể hình không nhiều lắm, Đào Nhạc tỏ ra quen thuộc đi thẳng vào phòng tập tán đả, vừa nhìn, đến một người cũng không có, dù gì hôm nay cô cũng đang trong cơn nóng giận, nên bất cứ ai cũng đừng nên quấy nhiễu cô, đợi cô trút hết ra rồi mới nói tiếp.

“Em đánh anh này ông chú già, cho anh kêu ngạo này!”

“Em cho cục trưởng anh đến địa ngục luôn, cho anh ngang ngược này!”

Đào Nhạc cứ đâm hết quyền này đến quyền kia vào mục tiêu, giống như đó là gương mặt của Tô Dịch Văn vậy, cô phải đánh đến như vậy mới có thể hả giận được.

“Ôi tôi nói này, bộ mục tiêu này có thù oán gì với cô hay sao vậy? Đánh dữ dội thế này?”

Phía sau có người lên tiếng, Đào Nhạc dừng tay lại, ngáp ngừng xoay người lại, không ngờ lại nhìn thấy gương mặt trắng trẻo của Hàn Húc, tên nhóc cân nhắc nhìn cô, còn đưa tay ra, “Đã lâu không gặp, chị Nhạc.”

Đào Nhạc bắt ngờ, “Cậu cậu cậu, tại sao lại ở đây?”

“Tôi tôi tôi, tại sao không thể ở đây!” Hàn Húc nhái lại giọng điệu của cô.

“Đồ cảnh sát các cậu nhàn hạ lắm sao, không lo đi bắt kẻ xấu, còn chạy tới đây chơi!” Đào Nhạc châm biếm, mà cũng lâu lắm rồi không gặp lại tên nhóc xấu xa này, vừa mở miệng là đã kiếm chuyện.

“Ai nói tôi tới đây chơi.” Hàn Húc bước tới, “Ông đến đây tập thể hình không được sao!”

“Được, tại sao lại không được chứ!” Đào Nhạc chẳng thèm dong dài với cậu ta, xoay người tiếp tục nện vào mục tiêu.

Hàn Húc cười cười, chộp lấy tay cô, “Ái chà, cô tập luyện làm gì vậy?”

Đào Nhạc dừng tay, ngó nghiêng cậu ta, vẻ mặt nghiêm túc, “Tâm trạng tôi hôm nay không tốt, không có hơi sức đấu tranh cãi với cậu.”

“Tôi cũng đâu có lòng dạ nào thanh thoi đấu võ mồm với cô, tâm trạng cũng không tốt, vậy chúng ta trực tiếp dùng nắm đấm giải quyết đi!” Hàn Húc nhướn mày, giống như đang nói với Đào Nhạc cô là có dám khoa chân múa tay với cậu ta không.

Trán Đào Nhạc tuôn đầy mồ hôi, không nói hai lời, trực tiếp ra quyền, may mà Hàn Húc phản ứng nhanh, vội vàng né tránh, không thì mặt cậu chắc chắn bị ăn đấm.

“Này, sao cô ra đòn bất ngờ vậy!” Hàn Húc vừa la lớn, vừa lo tránh đòn.

Đào Nhạc chẳng để ý nhiều như vậy, đuổi thẳng chân, xoay người đá móc, tóm lại trong đầu còn nhớ chiêu thức nào là dùng hết, cô chỉ muốn trút hết bực tức, còn Hàn Húc lại trở thành vật hi sinh cho cô đấm đá.

Hàn Húc cũng không biết làm thế nào, hôm nay Đào Nhạc rất khác, bình thường cô có gì khó chịu đều nói thẳng ra, cho dù là có cãi vài câu với cậu, nhưng hôm nay lại không giống vậy. Cậu thu lại tâm trạng vui đùa khi nãy, nắm chặt tay phòng thủ.

Cứ như vậy, hai người không nói với nhau lời nào, trong phòng tán đả vắng vẻ chỉ vang lên tiếng đấm đá bình bịch.

Không biết trôi qua bao lâu, cả người Đào Nhạc rã rời, cô bất chấp hình tượng, nằm phịch dưới đất thở phì phò.

Hàn Húc đứng bên kia đầu cũng đầy mồ hôi, nhìn cô cười, “Hết nổi rồi à?”

Đào Nhạc phẩy phẩy tay, đến nói chuyện cũng không còn sức, nhưng mà tâm trạng đã thoải mái hơn nhiều.

Hàn Húc đặt mông ngồi kế bên cô, “Nói ra thì bản lĩnh của cô cũng khá đấy, học mấy năm rồi?”

Đào Nhạc ngồi dậy, ra dấu, “Gần bốn năm.”

Hàn Húc đánh giá cô lần nữa, “Cô có thấy mình giống đàn ông lắm không, chồng cô sau này chắc phải chịu đựng lắm đấy.”

Vốn là câu nói đùa, nhưng Đào Nhạc cười không nổi, tài năng của Tô Dịch Văn cô đã được lĩnh giáo mấy lần rồi, cô mới là người chịu đựng đó, mà không biết bây giờ anh ta đang vui vẻ ở nơi nào nữa.

Nghĩ tới đây, Đào Nhạc tức tối đứng dậy, “Mỹ nhân, đi, đi ăn cơm!”

Hàn Húc vui mừng, “Cô mời hả?”

“Phí lời, bà đây cần phải bổ sung năng lực gấp, có đi hay không thì tùy cậu!”

“Đi, đi ngay.” Hàn Húc giật mình, lập tức đuổi theo Đào Nhạc.

Lúc hai người bước ra khỏi phòng tập thể hình thì trời đã tối rồi, đèn đường đã sáng rực, làm cho cả một khu vực rực rỡ náo nhiệt.

Bây giờ đã là mùa thu, cảm giác mát mẻ thấm sâu vào da thịt, mà Đào Nhạc thì lại không cảm nhận được khí trời, cả người tuôn đầy mồ hôi, cô quay sang nói với Hàn Húc, “Hay là chúng ta đi mua chút gì uống trước đi, tôi đang khát đây.”

Hàn Húc gật đầu, “Được, ở bên góc đường kia có bán kia.”

Trên đường đi, hai người cứ chậm rề rề mới đến được phía trước tiệm bán đồ uống, Đào Nhạc ngó qua một lượt những đồ uống được bày bán, “Cho một ly trà sữa trân châu, cho thêm mấy viên đá, mỹ nhân, cậu thì sao?”

Hàn Húc có vẻ im lặng, rồi nói, “Mấy thứ đồ uống này chẳng phải càng uống sẽ càng khát à.”

Đào Nhạc liếc mắt, “Cậu không uống thì đổ đi.”

Hàn Húc chần chừ vài giây, sau đó lại nhìn lên bảng menu, “Vậy thì lấy một ly si rô trái vả đi.”

Vừa nghe đến hai từ ‘trái vải’, người nào đó liền nói năng không được tự nhiên nữa, người phụ nữ kia vốn đã bị rơi vào quên lãng xa tít ngàn dặm rồi, nhưng giờ phút này lại được nhắc đến, càng khiến lòng cô thấy khó chịu hơn.

“Muốn loại nào chẳng được, sao cứ một mực chọn thứ trái vải gì đó chứ!”

“Cái gì?” Hàn Húc cũng không nghe rõ lời cô nói, nên cau mày hỏi lại lần nữa.

Đào Nhạc giống như bị trúng tà còn cố tình thốt một câu, “Coi chừng ăn nhiều vải quá sẽ bị nóng trong người đó.”

“Chỉ là đồ uống thôi mà, việc gì cô phải tiêu cực như vậy.” Hàn Húc cảm thấy kì lạ, hôm nay quả thật Đào Nhạc không bình thường chút nào.

“Tôi đâu có như vậy, chỉ là có lòng tốt nhắc nhở cậu thôi” Đào Nhạc vừa nói vừa cầm lấy ly trà sữa trên châu của mình, uống một ngụm nhỏ, ai bảo cô cứ để ý đến anh già Tô Dịch Văn làm gì chứ.

Hàn Húc khoanh tay, “Tôi nói này, hôm nay cô làm sao vậy, giống như ăn nhầm thuốc nổ ấy. Hồi nãy ở trong phòng tập tôi đã muốn hỏi rồi, cô đang bị thất nghiệp hay thất tình vậy?”

Đào Nhạc cười lạnh lùng, “Trước giờ tôi không có việc làm, vậy làm sao mà mất được chứ. Còn chuyện thất tình, tôi đoán chắc cũng sắp rồi.”

Hàn Húc không hiểu, “Chẳng phải cô làm việc tại viện kiểm sát à, sao lại thất nghiệp được? Còn chuyện giữa cô và anh kiểm sát viên kia cũng rất tốt mà, hai người cãi nhau hả?”

Đào Nhạc thở dài, “Thôi bỏ đi, mấy chuyện này cũng chẳng hay ho gì để mà nói cả, tóm lại tôi là một người có số khổ.” Câu nói này Tô Dịch Văn đã từng nói qua, Đào Nhạc tức tối nghĩ, số anh ta khổ gì chứ, gạt được cô trong tay rồi, giờ thì thăng quan tiến chức, đúng là tiểu nhân đắc chí mà!

Hàn Húc ngại hỏi tiếp, lẳng lặng nhìn xuống ly si rô, tại sao khi thấy cô buồn rầu, lòng cậu cũng không thể nào vui nổi vậy.

Đào Nhạc lắc lắc đầu, không muốn tiếp tục nghĩ đến nỗi phiền muộn này nữa, cô đẩy đẩy Hàn Húc, “Lát nữa chúng ta đi đâu ăn cơm?”

“Tùy cô tùy cô, tôi không muốn bị người nào đó nói tôi ba trăm năm chưa được ăn cơm đâu.” Hàn Húc chột một câu.

“Xí, còn nói tôi tiêu cực, chính cậu cũng là người hay lôi chuyện cũ ra nhắc đó!” Đào Nhạc biết cậu nhóc này hẹp hòi, nhưng cô cũng không mong đợi cậu ta có lòng tốt đối với cô.

Nói xong, Đào Nhạc lại nhìn về phía con đường đối diện, không nghĩ trong tầm mắt. đột nhiên nhìn thấy chiếc Audi màu đen đang từ từ dừng lại, thân xe đen bóng nhìn rất quen mắt.

Đào Nhạc còn chưa kịp ngẫm nghĩ, đã nhìn thấy hai người từ trên xe bước xuống, một cặp nam nữ hết sức rõ ràng, người phụ nữ mặc một chiếc váy đen, khí chất xuất chúng, người đàn ông bên cạnh cũng mặc một bộ âu phục màu đen, cặp kính viền vàng không che được ánh mắt sâu lắng kia, nhìn thế nào cũng là một cặp đẹp đôi.

Cô đang đứng phía đầu đường bên này, tuy rằng cách đó không xa, nhưng cảm giác bên đó là một thế giới mà cô không thể nào chạm tay vào được. Cô nhìn hai người họ bước vào khách sạn, trong lòng có một cảm giác lạnh lạnh, đang từ từ lan rộng, sau đó cả người cũng chết lặng.

Hàn Húc gọi cô mấy tiếng mà vẫn không nghe trả lời, cậu có chút lo lắng, lắc lắc vai cô, “Cô sao vậy, nói đi chứ!”

Đào Nhạc khó khăn lắm mới lấy lại được tinh thần, ngơ ngác nhìn Hàn Húc trước mắt, muốn lên tiếng nói chuyện, nhưng nói không thành tiếng, ánh mắt cô lại đặt trên ly si rô vải kia, cảm thấy rất chướng mắt, liền cầm lấy ném xuống đất mà ra sức giẫm đạp.

Thì ra, Tô Dịch Văn nói có việc chính là hẹn hò với tình nhân cũ, hai người tình cũ vợ và thuê phòng khách sạn. Còn đối với cô thì sao chứ, anh chỉ biết mượn cớ là rất bận, sau đó cả mấy ngày vẫn không thể thấy

mặt được, ngay đến bữa cơm cũng là quá xa xỉ, cuối cùng phải lưu lạc trên taxi mà về nhà. Thật uống công cô đã ngây ngốc tin anh không còn liên hệ gì với người phụ nữ kia, rốt cuộc tất cả đều là gạt người hết!

Hàn Húc nắm lấy tay cô, “Cô làm gì vậy, rốt cuộc là có chuyện gì, nói đi!”

Đào Nhạc chỉ cảm thấy được khí huyết mình tăng cao, trước mắt tối sầm, cứ như thế đột ngột ngất đi...

26. Chương 49-50

Chương 49

Dịch & Edit: M2sisters

Khi Đào Nhạc tỉnh lại, nhìn thấy trước tiên chính là màu trắng của trần nhà, trong mũi toàn là mùi thuốc khử trùng.

“Cô tỉnh rồi à?” Bên giường có tiếng ai đó, nghe rất quen tai.

Đào Nhạc khẽ nghiêng người, thấy Hàn Húc đang ngồi kế bên, sắc mặt tên nhóc không được tốt cho lắm, trông mất đầy những tơ máu.

“Tôi tại sao...tại sao lại vào bệnh viện?” Đào Nhạc phát hiện cô ngay cả nói chuyện cũng không còn sức lực.

Hàn Húc cau mày, ánh mắt phức tạp, “Cô ngất xỉu.”

Nghe Hàn Húc nói, Đào Nhạc có chút ấn tượng, cô nhớ lại bọn họ đang đứng trước tiệm bán đồ uống mua nước, sau đó thì thấy Tô Dịch Văn và cô bạn gái cũ đi vào khách sạn, tiếp theo thì cô bất tỉnh nhân sự.

Đào Nhạc nắm tay thành quyền, cảm giác trong lòng mất mát khó chịu, Đào Nhạc muốn khóc nhưng khóc không được, cô vùng vẫy muốn ngồi dậy lại bị Hàn Húc ấn xuống giường, giọng cậu ta gắt gỏng, “Cô ngoan ngoãn nằm đây nghỉ ngơi giùm, chút xíu thôi là đụng tới mạng người rồi!”

“Mạng người? mạng người gì chứ?”

Đào Nhạc nghi hoặc muốn hỏi lại, lúc này một chị bác sĩ mang áo blue trắng đi đến, “Tỉnh rồi sao?”

Đào Nhạc đáp lại một tiếng, “Bác sĩ, tôi không sao, tôi muốn về nhà?”

“Về nhà?” Bác sĩ xoay người nhìn chai nước biển, “Cô tiết kiệm sức lực đi, xem tí nữa là mất luôn cả đứa bé mà còn đòi về nhà, ngoan ngoãn nằm xuống nghỉ ngơi!”

Đầu óc Đào Nhạc lơ mơ, cô kéo bác sĩ lại, “Bác sĩ nói gì vậy, đứa bé nào chứ?”

Chị bác sĩ bất đắc dĩ vỗ vỗ tay Đào Nhạc, “Cô mang thai ba tuần rồi mà còn không biết, tại sao lại lơ ngơ như vậy chứ!”

Cô có thai rồi?!

Đào Nhạc sững sờ nhìn tấm drap trải giường trắng bệch, không cần suy nghĩ cũng biết là nghiệt chủng do tên bại hoại Tô Dịch Văn tạo nên, cô mãi mãi vẫn là một thứ đồ vật nhỏ bé trong tay anh, đã bị anh ăn không còn một mảnh vụn mà bây giờ trong bụng còn đang nuôi dưỡng hậu duệ của tên bại hoại, rốt cuộc kiếp trước cô đã nợ anh những gì để kiếp này anh dày dạn cô thế này.

Hàn Húc vẫn đứng bên cạnh quan sát, nhin không được mới bước tới gần hỏi, “Bác sĩ, vậy giờ cô ấy bình thường rồi hả không?”

Chị bác sĩ liếc cậu ta một cái, “Cậu làm chồng mà thất bại quá, hai người tưởng mang thai là chuyện đùa sao, sau này xảy ra chuyện hai người có muốn cứu cũng không kịp!”

Hàn Húc bị nói tới nỗi gương mặt nhỏ nhắn đỏ lựng, cậu không biết có nên đính chính hay không, nhìn lại Đào Nhạc, cô vẫn đang chờ người ra, cậu liền do dự nói, “Bác sĩ, tôi...biết rồi, thế bây giờ tôi có thể làm gì?”

“Cậu cứ ở đây với cô ấy, phụ nữ có thai tâm trạng không ổn định, có việc gì thì gọi tôi.” Chị bác sĩ dặn dò vài câu xong, đang định đi lại xoay người lại hỏi, “Đúng rồi, cậu là chồng cô ấy, vậy tranh thủ đi làm thủ tục nhập viện cho cô ấy, đừng trì hoãn nữa.”

Hàn Húc không trả lời, đợi bác sĩ đi rồi, cậu khẽ lắc Đào Nhạc, “Cô sao rồi, có muốn gọi điện thoại gọi anh ta tới không?” Hàn Húc biết đây là lúc cô cần người đàn ông kia nhất, còn cậu cũng chỉ biết gọi cho anh ta tới thôi. Thậm chí lúc cô ngất xỉu trước mặt cậu, cậu cũng chỉ biết ôm cô chạy ngay vào bệnh viện rồi nhìn mặt mũi cô nhợt nhạt bị người ta đẩy vào phòng cấp cứu, tình hình lúc đó thật nguy hiểm.

Đào Nhạc hoàn hồn, chớp lấy cánh tay Hàn Húc, “Đừng, không cần gọi cho anh ta! Tôi không muốn cho anh ta biết!”

Hàn Húc thấy tâm trạng cô kích động, liền nhỏ giọng, “Dù sao cũng phải nói qua cho người nhà cô biết, thủ tục nhập viện làm sao đây, tôi...”

Hàn Húc không phải chồng Đào Nhạc, cậu không thể làm việc này được, cậu không biết hai người họ đã xảy ra chuyện gì, nhưng cậu biết, Đào Nhạc mang thai đứa con của người đàn ông đó, chỉ cần nghĩ tới chuyện này, lòng cậu bỗng dưng có cảm giác mất mát không gì so sánh nổi.

Đào Nhạc một lần nữa rơi vào trầm mặc, cô xoa xoa lên bụng mình, ở nơi này vậy mà lại có một sinh mạng đang tồn tại, nếu cô mang thai vào lúc hai người còn ở bên cạnh nhau, cô còn có thể vui mừng chút ít, dù gì cô cũng thích trẻ con, nhưng bây giờ người ta đang vui vẻ ôm trái nhảu trong khách sạn làm gì còn rảnh rỗi tới đây thăm cô vợ bị ruồng bỏ này chứ.

Đúng, cô là một người vợ ruồng bỏ, bị nhét vào taxi đuổi đi!

“Tôi không biết, tôi cảm thấy cô vẫn nên gọi cho người nhà cô trước, cô cũng nghe rồi đó, hồi nãy xem chút xảy ra chuyện...” Trong lời nói của Hàn Húc lộ rõ sự quan tâm, cậu thấy mình không giúp cô được việc gì, chỉ có thể lấy điện thoại đưa cho cô, để cô tự lựa chọn.

Đào Nhạc do dự một lúc, cuối cùng vẫn bấm số điện thoại nhà, cô không cần thiết phải phớt lờ số mệnh của mình vì chuyện này.

“Alo, mẹ...”

Mẹ Đào ở đầu dây bên kia nghe giọng con gái có hơi bất thường, “Tiểu Nhạc, con ở đâu vậy, sao tối rồi còn chưa về, đang ở cùng với Dịch Văn à?”

Đào Nhạc nghe thấy tên này liền thấy khó chịu, hốc mắt từ từ ngân ngấn nước mắt, “Mẹ, con ở bệnh viện...”

“Hà? Con nói cái gì, đang yên đang lành sao lại vào bệnh viện rồi!” Mẹ Đào cũng luống cuống.

“Mẹ đến đây đã rồi nói, còn nữa —” Chưa đợi Đào Nhạc nói xong, đầu dây bên kia đã cúp, Đào Nhạc định dặn mẹ già đừng nói cho Tô Dịch Văn biết, tình trạng bây giờ cô không biết nên vui vẻ hay buồn rầu nữa.

Hàn Húc thấy vẻ mặt cô băn khoăn, “Sao rồi?”

Đào Nhạc thở dài, “Lát nữa mẹ tôi tới đây.”

“Vậy là tốt rồi.”

“Hàn Húc, cậu có việc thì đi trước đi, tôi ở một mình cũng được.” Đào Nhạc nói thật lòng, “Hôm nay cảm ơn cậu.”

Hàn Húc kéo ghế ngồi xuống, “Không có gì, tôi đợi người nhà cô đến rồi mới đi, lỡ cô có chuyện gì cũng có tôi gọi bác sĩ giúp...”

Đào Nhạc cũng không ép buộc cậu, cô rút vào chăn rồi chờ dần, đầu óc cô rối rắm, bây giờ có rất nhiều chuyện không thể tùy hứng làm nữa, cô lo lắng nhất vẫn là em bé trong bụng.

Hàn Húc nhìn bộ dạng cô như vậy, một Đào Nhạc đỉnh đặc của thường ngày đã biến mất, thay vào là gương mặt nhỏ nhắn xanh xao. Lần đầu tiên cậu biết đau lòng, có lẽ vẫn còn nhiều chuyện mà cậu không hiểu được. Nghĩ vậy, Hàn Húc nhin không được lấy tay vuốt vuốt tóc cô, không ngờ Đào Nhạc xoay người lại, hai người cứ thế nhìn nhau, tay cậu vẫn còn đặt ở nơi đó, cảm giác lúng ta lúng túng.

“Cô ngủ một chút đi, đừng suy nghĩ nhiều quá.” Hàn Húc suy nghĩ cả buổi trời mới nói ra được một câu.

Đào Nhạc cười gượng gạo, “Tôi không sao, tôi còn có thể chịu đựng được mà.”

“Vậy hôm nay cô có chuyện gì? Đừng tưởng tôi không biết nha.” Hàn Húc nói thẳng vào vấn đề.

Đào Nhạc quay mặt đi, trầm mặc một lúc, mở miệng nói, “Hàn Húc, có phải đàn ông đều thích ăn cỏ sau lưng không, hơn nữa còn là loại xinh đẹp, có khí chất?”

Sao lại hỏi cậu chuyện này, Hàn Húc tự hỏi thì thấy mình cũng là một người chưa có kinh nghiệm, huống hồ khi học ở trường thì việc quản lý rất nghiêm túc, chuyện yêu đương cũng gặp khó khăn, cho nên trước giờ cậu chưa hề nghĩ đến loại chuyện thế này.

“À...cũng không phải vậy đâu, cô nói chỉ là phần thiếu số của đàn ông thôi, đừng quơ đũa cả nắm vậy.”Hàn Húc len lén quan sát nét mặt của cô, thực sự là bất thường.

“Vậy sao...” Đào Nhạc trầm nghĩ, chắc Tô Dịch Văn chính là một người trong phần thiếu số đó, cô ngu ngốc hồ đồ yêu thương anh, đã vậy còn chìm đắm trong tình yêu đó, giờ muốn trốn cũng không trốn được.

Hàn Húc cũng không phải là một người đầu óc kém cỏi, cậu cảm thấy Đào Nhạc đi hỏi mình vấn đề này, phần lớn là vì người đàn ông đó, chuyện giữa bọn họ cậu cũng có thể đoán ra bảy tám phần.

Đào Nhạc ngoan cố hỏi tiếp, “Nếu như cho cậu chọn, cậu thấy trái vải tốt hay là trái đào tốt?”

Câu hỏi này được đưa ra vội vàng quá, tự nhiên nhảy tới vấn đề trái cây, Hàn Húc ngẫm nghĩ, “Hai trái đó đều ngon như nhau, trái nào tôi cũng muốn ăn.”

“Không được! Nhất định phải chọn một!” Đào Nhạc rất kiên trì, cũng không biết vì lý do gì.

Hàn Húc rất bối rối, phân vân cả nửa ngày, “Vậy trái đào đi, chẳng phải cô nói ăn vải nóng lắm sao, tôi nghĩ chọn trái đào tốt hơn, nhưng mà bây giờ biết đi đâu mà mua chứ!”

Trong khi Hàn Húc còn đang suy nghĩ đi đâu mua đào ăn thì lòng Đào Nhạc càng phức tạp, đến tên nhóc xấu xa dưới sự dạy bảo của cô cũng còn biết chọn trái đào, tại sao tên cầm thú đó lại không biết, hết lần này đến lần khác đều chọn trái vải, không phải, đó chỉ là một trái nhãn vỡ nát mà thôi!

“Đúng rồi, cô uống nước không, nói chuyện cả nửa buổi rồi mà.”Hàn Húc nói rồi đi tìm ly nước, cậu ta đi đến bên giường, thấy Đào Nhạc muốn ngồi dậy, cậu tới đỡ cô, “Cô đừng động dậy lung tung, nói tôi giúp là được rồi.”

Một cánh tay của Đào Nhạc được truyền nước biển, tay còn lại thì ngay cả chút sức lực mà cầm cái ly cũng chẳng có, chỉ có thể nhờ vào Hàn Húc, cô có chút ngại ngùng, dù sao cậu nhóc cũng là một người đàn ông, để thế này cô thấy thật xấu hổ.

“Mỹ nhân, cậu chăm sóc chị thế này, tới lúc xuất viện chị phải mời cậu bữa cơm nữa rồi.” Đào Nhạc đùa.

Hàn Húc hơi tức giận “Cô đừng mở miệng là chị chị nữa, lớn hơn một tuổi có gì hay chứ!”

“Cậu đó, cứ thích cãi bướng.”

Hai người đang nói chuyện, cửa phòng bệnh bị mở tung ra, làm Đào Nhạc xém chút sắc nước, cô nhìn cửa phòng, Tô Dịch Văn mặc một bộ vest đen đang đứng nơi đó, vẻ mặt lo lắng.

Tô Dịch Văn bước nhanh tới, “Em sao rồi, đang khỏe mạnh sao lại vào bệnh viện, mẹ em gọi cho anh, anh tưởng em về nhà rồi chứ!”

Tô Dịch Văn muốn nhìn cô một chút xem cô bị thương ở đâu, Đào Nhạc ra sức đẩy anh, hét lớn, “Anh đến đây làm gì, tôi không cần anh ở đây giả mù sa mưa!”

“Em lại cáu kỉnh gì vậy, rốt cuộc bị thương ở đâu?” Tô Dịch Văn liếc mắt thấy Hàn Húc đang ngồi bên giường, anh tạm thời nén cơn giận trong lòng, không truy cứu nhiều.

Đào Nhạc rất kích động, “Tôi không cần anh lo, không phải anh có trái nhãn sao, đi tìm cô ta ấy, sao này đừng xuất hiện trước mặt tôi!”

“Tóm lại là em đang nói gì vậy!” Tô Dịch Văn cũng hơi nổi nóng.

“Tôi nói gì trong lòng anh tự hiểu!” Hốc mắt Đào Nhạc hồng hồng, dĩ nhiên là vì kích động mà muốn khóc.

Hàn Húc ngồi bên cạnh nhìn, nhìn không được nữa mới nói với Tô Dịch Văn, “Bác sĩ nói cô ấy không chịu nổi kích động đâu, anh đừng lớn tiếng với cô ấy nữa.”

Nét mặt Tô Dịch Văn càng ngày càng đen, “Đây là chuyện giữa tôi và Đào Nhạc, phiền cậu tránh qua bên!”

“Chứ anh không nghe cô ấy nói không muốn thấy anh sao!” Hàn Húc cũng tức lên, cậu không nhìn được cảnh Đào Nhạc bị ức hiếp.

“Cũng không đến lượt cậu ở đây!”

“Có ở hay không là tự do của tôi!”

Có lẽ tiếng cãi nhau trong phòng quá ồn ào, bác sĩ y tá đều chạy qua, vẫn là chị bác sĩ khi nãy, chị ta nhìn hai người đàn ông trước mặt rồi quát, “Hai anh xong chưa, người bệnh cần phải được nghỉ ngơi. Thích cãi nhau thì ra ngoài cãi, đừng làm ảnh hưởng tới tâm trạng phụ nữ mang thai, khó khăn lắm mới yên ổn một chút, các anh còn ở đây gào to, lát nữa xảy ra chuyện ai chịu trách nhiệm!”

Tô Dịch Văn sững sốt một chút, anh lắc lắc bác sĩ, “Bác sĩ nói cô ấy có thai rồi sao?”

“Đúng vậy.” Bác sĩ khó chịu trả lời, “Anh là người nhà cô ấy hả?”

“Đúng, đúng vậy, tôi là chồng của cô ấy.” Tô Dịch Văn xúc động trả lời, anh đã cố hết sức để đè nén niềm vui, không ngờ anh sắp được làm ba.

“Anh ta không phải chồng tôi!” Đào Nhạc nằm trên giường la lớn, “Anh ta bị tâm thần, tới đây tự nhận người thân!”

Tô Dịch Văn khó khăn lắm mới mừng vui được một chút, anh trừng cô, “Em ngoan ngoãn nằm đó, đừng có càn quấy nữa!”

“Tôi nói sự thật!” Đào Nhạc lại la lớn.

Bác sĩ nghi hoặc nhìn hai nam một nữ trước mặt, nói nghiêm túc, “Tôi không quan tâm các vị ai là chồng cô ấy, tóm lại mau mau làm thủ tục nhập viện giữ!”

Cái này, Tô Dịch Văn cũng làm không được, anh thực sự không phải chồng cô, khi nãy nói ra là do bản năng chứ cũng chẳng suy nghĩ nhiều.

Đang nói, mẹ Đào và ba Đào đã đến, đi thẳng đến bên giường.

“Tiểu Nhạc, con làm sao thế này, dọa chết ba mẹ rồi.” Mẹ Đào nhìn sắc mặt con gái rất kém, quay sang hỏi bác sĩ, “Con gái tôi bị sao vậy?”

“Cô ấy có thai, xem chút nữa là bị sảy.” Giọng bác sĩ vô cùng bình tĩnh.

Còn vợ chồng họ Đào kia lại không bình tĩnh thể được, đặc biệt là mẹ Đào, bà biết con gái mình mang thai, nên cực kì vui mừng, nhưng vừa nghe thấy hai chữ sảy thai thì rất lo sợ.

“Vậy bây giờ con gái tôi thế nào rồi?” Người hỏi câu này chính là ba Đào.

“Cũng may là đưa đến kịp lúc, bây giờ tình hình cũng đã ổn định rồi, cứ yên tâm, mọi người để cô ấy nghỉ ngơi nhiều một chút, đừng ồn ào nữa.” Chị bác sĩ rõ ràng là muốn nói Hàn Húc và Tô Dịch Văn.

“Được, được, được, chúng tôi biết rồi.”

Ba Đào lập tức theo bác sĩ đi làm thủ tục, để mẹ Đào ở lại chăm sóc cô.

Tuy thế Đào Nhạc cũng không tỏ ra cảm kích mấy với ba mẹ, cô nhìn Tô Dịch Văn, nước mắt cô không thể không chế mà rơi xuống, cô thật là hồ đồ, không biết chú ý sự thay đổi của cơ thể mình, còn chạy đi luyện tán đả, xem chút nữa là đến con cũng mất luôn rồi. Nhưng vừa nhớ đến khoảnh khắc mà Tô Dịch Văn và bạn gái cũ bước vào khách sạn, cô liền cảm thấy trong tim mình như bị mất đi một khoảng, làm thế nào cũng không thể lấp được.

“Con khóc cái gì, cũng sắp làm mẹ rồi đáng lẽ phải vui mới đúng chứ!” Mẹ Đào lại cho rằng con gái mình đang xấu hổ.

Đào Nhạc ngẩng đầu lên, nhìn Tô Dịch Văn, rồi lạnh lùng lên tiếng, “Mẹ, con không muốn nhìn thấy người này.”

Mẹ Đào không biết đã xảy ra chuyện gì, “Con đối xử cho tốt với Tô Dịch Văn, đừng có giở trò trẻ con nữa.”

“Mẹ, con không có giở trò trẻ con, mẹ cứ hỏi xem rốt cuộc anh ta đã làm chuyện gì đi.”

Thấy tình trạng con gái vẫn rất kích động, mẹ Đào bắt đầu dằn dũa, đẩy đẩy Tô Dịch Văn, “Hay là cháu cứ ra ngoài đợi một chút, để bác hỏi thử xem là chuyện gì.”

Tô Dịch Văn cau mày, trong lòng buồn bực vô cùng, anh nghe thấy bác sĩ nói cô xem chút là sảy thai, cả người đều hoang mang lo lắng, anh không biết tại sao cô lại như vậy, nhưng mình ở đây chỉ khiến cô càng kích động hơn, cho nên đành bắt đầu dũa dũa mà bước ra ngoài. Dĩ nhiên, anh cũng không quên dùng ánh mắt ra hiệu với Hàn Húc. Đúng lúc anh cũng muốn hỏi cho rõ là chuyện gì đã xảy ra.

Chương 50.1

Dịch & Edit: M2sisters

Trên hành lang, hai người đàn ông đối mặt nhau, tuy rằng về mặt công việc họ có những điểm tương đồng, nhưng tính chất thì rất khác nhau. Tô Dịch Văn dù sao cũng có lý lịch làm thầy giáo, tâm trạng điều chỉnh rất nhanh, lập tức khôi phục về điềm đạm như thường, anh nghĩ trên đời này chắc chỉ có mỗi quả đào kia là có thể làm anh phải bối rối. Hàn Húc thì vẫn còn hậm hực, sắc mặt không được tốt lắm, cậu nhìn Tô Dịch Văn với thái độ thù địch, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Nhưng nếu truy tìm nguyên nhân thì hai người thế này cũng là vì cái cô Đào nào đó thôi.

Tô Dịch Văn đi thẳng vào vấn đề, “Tại sao cậu lại ở cùng với Đào Nhạc?”

“Ông anh, hình như tôi chẳng có nghĩa vụ phải báo cáo cho anh về vấn đề này, anh đừng tưởng mình là kiểm sát viên thì hay lắm nha, tôi là cảnh sát không đến phiên anh thẩm vấn đâu!” Hàn Húc là một người thẳng tính, cậu chẳng cần biết đối phương là ai, chỉ cần cậu thấy ngứa mắt thì tới cả cấp trên cậu cũng chống đối, nói chi là người đàn ông này.

Tô Dịch Văn cười cười, nhưng vô cùng dọa người, “Cậu không nói cũng chẳng sao, nhưng Đào Nhạc xem chút bị sảy thai phải vào bệnh viện, tôi hoàn toàn có lý do để nói là do cậu làm!”

Hàn Húc tức tới nỗi đôi mày dựng đứng, “Anh đừng có ngậm máu phun người, anh có chính mắt thấy tôi hại cô ấy không, là do cô ấy tự ngất xỉu!”

“Cô ấy đang yên đang lành sao lại ngất xỉu, tôi còn thấy cô ấy ngồi taxi về nhà đó!” Tô Dịch Văn chỉ cần nghĩ đến việc cô ở cùng tên nhóc này rồi xảy ra chuyện là mồ hôi lạnh túa ra ào ào.

“Tôi không biết cô ấy có về nhà hay không, tóm lại hai chúng tôi gặp nhau ở trung tâm tập thể hình, là trùng hợp!”

“Trung tâm thể hình?”

Hàn Húc bắt đầu hùng hồn đứng lên, “Phải, một mình cô ấy luyện tán đả, tôi thấy tâm trạng cô ấy không tốt mới cùng luyện với cô ấy một lát, sau đó chúng tôi bàn bạc chuyện ăn cơm thì cô ấy xảy ra chuyện, thế là tôi đưa ngay cô ấy vào bệnh viện luôn.”

Tô Dịch Văn nén giận, giọng lạnh lùng, “Cậu nói cô ấy một mình luyện tán đả?”

Lúc này Hàn Húc mới nhận ra khi đó cô ra đòn rất quyết liệt, thế nên mới xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nếu thật là như vậy, cậu chắc chắn phải chịu trách nhiệm.

Tô Dịch Văn vất vả kiềm chế bản thân không đánh người, chút lý trí còn sót lại nói cho anh biết, ngoài cô nhóc không biết an phận kia ra, còn có tên oắt con không biết điều, thì anh chính là kẻ đầu sỏ gây ra mọi chuyện, nếu trước đây chú ý một chút, thì bây giờ đã không xảy ra chuyện.

“Thực ra lúc rời khỏi trung tâm thể hình thì cô ấy vẫn còn khỏe...” Hàn Húc đột nhiên lên tiếng, “Chúng tôi đang trên đường đi mua đồ uống, lúc đó không biết cô ấy đã chịu sự kích thích gì nữa, nói gì mà ăn vãi sẽ bị nóng, sau đó điên cuồng cầm lấy ly sirô của tôi ném xuống mà chà đạp, tôi gọi mấy tiếng cô ấy cũng không trả lời, tiếp đó thì cô ấy hôn mê bất tỉnh. Khi này mới tỉnh lại cô ấy đã hỏi tôi có phải đàn ông đều thích ăn cỏ sau lưng không, cuối cùng còn hỏi trái vải tốt hay trái đào tốt. Tôi nghĩ chắc chắn cô ấy sẽ không vô duyên vô cớ mà đi hỏi những chuyện thế này đâu.”

Hàn Húc nói một hơi khiến Tô Dịch Văn phải rơi vào im lặng, cả một lúc sau anh mới hỏi, “Lúc nào cô ấy cũng hỏi cậu về chuyện trái vải thôi sao?”

“Không phải, lúc chúng tôi đi mua đồ uống mới bắt đầu hỏi.”

Dường như Tô Dịch Văn đã tìm được mấu chốt vấn đề là ở đâu, “Hai người mua đồ uống ở đâu?”

Đợi Hàn Húc nói ra địa điểm kia, ánh mắt Tô Dịch Văn càng lúc càng sững sờ, đôi mắt anh suy sụp, nỗi lo lắng trong lòng tăng lên, nếu thật sự như lời Hàn Húc nói, vậy thì cô xảy ra chuyện ngoài ý muốn phần lớn có thể là do chuyện kia rồi...

Cùng lúc đó, trong phòng bệnh, Đào Nhạc khó khăn lắm mới nén được ngọn lửa giận trong lòng mình, nhưng giọng nói còn đang nghẹn ngào, có lẽ là do thấy mẹ mình đến, trong lòng cô càng cảm thấy tủi thân hơn.

“Tiểu Nhạc, con có chuyện gì thì nói ra với mẹ. Đừng có giữ mãi trong lòng. Bây giờ chuyện của con không còn là vấn đề của một người nữa đâu.” Mẹ Đào nói rõ ràng như đi guốc trong bụng người nào đó, thấy con gái mình như vậy bà hết sức lo lắng.

Đào Nhạc lau mặt, kiên quyết nói, “Mẹ, sau này nhà chúng ta và người họ Tô kia sẽ không có một chút liên hệ nào nữa, mẹ cũng bớt xem anh ta là con rể tương lai đi!”

“Chuyện này...” Mẹ Đào do dự một lúc, “Mẹ hỏi chứ rốt cuộc giữa hai đứa đã xảy ra chuyện gì vậy, có việc gì mà không thể nói cho rõ ràng thế chứ?”

“Bọn con làm sao à, con rể tương lai của mẹ đi thuê phòng khách sạn mà ôm ấp người khác, mẹ còn ở đó mà xem anh ta là bảo vật!” Chỉ cần nhớ lại tình huống lúc đó, Đào Nhạc chỉ hận không thể xông qua đó mà liều mạng với anh.

Mẹ Đào cũng không biết làm sao, “Tiểu Nhạc, mấy chuyện thế này không nên nói lung tung, Dịch Văn cũng đâu có phải loại người đó...”

“Chính mắt con nhìn thấy mà giả được sao!” Đào Nhạc tức giận nói, “Anh ta luôn miệng nói sẽ không liên hệ gì với người phụ nữ kia, nhưng chớp mắt là đã gạt con mà đi cùng người phụ nữ kia rồi. Đây chính là loại người mặt người dạ thú mà, mẹ với ba đã bị anh ta làm ừ quá rồi.”

Nghe con gái kịch liệt lên án một hồi, mẹ Đào cũng không phải là loại người không biết phân biệt đúng sai, nhưng bây giờ không phải lúc truy cứu ai đúng ai sai.

“Tiểu Nhạc, con và Tô Dịch Văn xảy ra chuyện gì thì trước tiên ba mẹ chưa nói, nhưng bây giờ con đã có thai rồi, đây không phải là chuyện đùa đâu.”

Đào Nhạc cau mày, “Con biết...”

“Mẹ không có nói giỡn với con, chuyện này phải để ba mẹ thương lượng lại, còn có Tô Dịch Văn nữa, gia đình cậu ta cũng không biết tình hình này. Con nhất định không được có những ý niệm sai trái trong đầu.”

Lúc mẹ Đào nói những lời này vẻ mặt cực kì nghiêm túc, bà sợ con gái mình tính cách quá mạnh mẽ sẽ bị tổn thương.

Đào Nhạc bỗng nhiên cười nhẹ, “Mẹ, mẹ sợ con sẽ đi phá thai phải không? Mẹ yên tâm, con vẫn muốn sinh nó ra, đợi nó lớn lên con sẽ bảo nó đi báo thù, không để cho bọn họ được sống những ngày bình yên đâu.” Cô không tin mình sẽ bị người đàn ông cầm thú kia quật ngã được.

Mẹ Đào không thể nói lời nào, con gái chắc chắn là chịu sự đả kích lớn, nên mới rơi vào trạng thái điên loạn này.

“Con sẽ đợi xem tên họ Tô kia đắc ý được bao lâu!” Đào Nhạc vừa nói, vừa ra sức nắm chặt tấm drap giường.”

“Em không cần phải đợi đâu.”

Cửa đột nhiên bị đẩy ra, người bước vào là Tô Dịch Văn, anh đứng đó, nhìn Đào Nhạc đang trên giường bệnh, vẻ mặt phức tạp, đôi mắt chứa nhiều ưu tư, vì thế căn bản không thể đoán ra anh đang suy nghĩ điều gì.

Đào Nhạc cũng nhìn anh, chưa đến hai giây đã kéo chăn che mặt, cô muốn làm ngơ như không thấy.

Mẹ Đào đứng dậy, “Hai đứa nói chuyện cho rõ ràng đi.” Tình huống thế này thật sự là bất đắc dĩ, tuy rằng ấn tượng với Tô Dịch Văn rất tốt, nhưng nếu thật sự cậu là loại người như con gái đã nói, vậy thì người làm mẹ như bà cũng phải có trách nhiệm.

Tô Dịch Văn gật đầu, đợi mẹ Đào đóng cửa, anh liền đi đến ngồi xuống bên giường. Nhìn chiếc chăn trắng, còn để lộ ra ngoài cơ thể nhỏ bé của cô, tay anh nhẹ nhàng vuốt mái tóc cô đang lộ ra bên ngoài, khẽ gọi một tiếng, “Nhạc Nhạc...”

“Anh đi đi!” Đào Nhạc tung chăn ra nói.

Tô Dịch Văn nghiêng người ôm lấy cô, cũng không dám dùng sức, “Nhạc Nhạc, trước tiên nghe anh giải thích có được không?”

“Không được, anh cứ đi với trái vải của anh đi, đừng có đến trêu chọc tôi...” Đào Nhạc cảm nhận được hơi ấm quen thuộc đang bao bọc cơ thể mình, vốn không muốn rơi nước mắt nhưng cô không thể kiềm chế được.

Tô Dịch Văn biết cô khóc, lòng rất đau, thực ra cô như thế này làm anh rất dằn vặt.

“Nhạc Nhạc, cho dù em có tin hay không, thì anh với Lệ Chi cũng không giống như em nghĩ đâu...” Tô Dịch Văn ngừng một chút, rồi nói tiếp, “Sở dĩ cô ấy đến chỗ anh, là vì chồng cô ấy dính liếu đến một vụ án đưa hối lộ. Mấy hôm trước cô ấy tìm đến anh, vì muốn anh giúp đỡ...”

Đào Nhạc không đợi Tô Dịch Văn nói hết, hé chăn ra nói, “Tìm anh giúp đỡ? Anh bận vậy mà còn đến khách sạn giúp được sao? Tô Dịch Văn, anh đừng có xem tôi là con nít ba tuổi, án của chồng người ta sao anh phải nhiệt tình như vậy, nếu như anh muốn nói lại tình cũ, thì đừng có giả vờ vô tội trước mặt tôi!”

“Cô ấy đã kết hôn rồi sao anh có thể nói lại tình cũ chứ, em đừng có suy nghĩ vớ vẩn có được không!”

“Cô ấy thì đã kết hôn, nhưng còn anh thì chưa mà!” Đào Nhạc cười lạnh một tiếng, “Hơn nữa theo như cách nói của anh, nếu như cô ta chưa kết hôn, thì chắc hai người cũng ở bên nhau rồi, tôi chỉ còn nước bị bỏ rơi thôi!”

Tô Dịch Văn thấy cô kích động như vậy không tiếp tục nói nữa, dù sao tình trạng của cô vừa mới ổn định, bây giờ anh có nói gì thì cũng sai cả.

Chương 50.2

Dịch & Edit: M2sisters

“Nhạc Nhạc, chúng ta bình tĩnh lại, hôm nay không thích hợp nói mấy chuyện này, em nghỉ ngơi cho khỏe, nghe lời anh...” Tô Dịch Văn vừa nói, vừa kéo chăn đắp cho Đào Nhạc.

Đào Nhạc đánh rồi đẩy tay anh ra, “Anh đi đi, tôi không cần anh ở đây vờ vịt.”

Đáy mắt Tô Dịch Văn chất chứa nỗi đau xót, anh cúi người, nhẹ nhàng nói, “Ngày mai anh lại đến thăm em.”

Đào Nhạc nhìn theo hình bóng anh, bất giác chảy nước mắt, cô biết tính tình cô rất xấu, lại chẳng hiểu chuyện, nhưng điều đó không có nghĩa là cô không biết yêu thương người đàn ông này. Những lời anh nói, làm sao cô không nghe thấu chứ, bởi vì cô biết tất cả mọi chuyện anh làm đều muốn tốt cho cô, nhưng sao lần này lại không giống như vậy.

“Tô Dịch Văn!”

Tay Tô Dịch Văn vẫn còn đặt trên nắm cửa, anh xoay người, thấy cô giàn giụa nước mắt, anh nhếch môi, không muốn bản thân lại quá xúc động tổn thương đến cô.

Hai người cứ nhìn nhau như vậy thật lâu, cuối cùng Đào Nhạc nghẹn ngào hỏi một câu, “Anh thích trái vải đúng không...anh đi vội thế là để đi tìm chị ta chứ gì?”

Tô Dịch Văn không trả lời, cũng không do dự nữa, anh bước nhanh tới trước mặt cô, ôm cô thật chặt, cô nhóc này đúng là miệng nói một đằng mà lòng nghĩ một nẻo, hại anh muốn phát điên, cũng may cô nhóc còn biết luyện tiết, nếu không anh chẳng biết làm sao để qua hết đêm nay.

Đào Nhạc biết bản thân cô thật sự không có triển vọng gì, nếu đổi lại nữ chính trên TV thì chưa cần nói tới chuyện chia tay, người ta cũng còn biết đánh hai bạt tai nẩy đóm đóm, còn cô chỉ là một người thùng rỗng kêu to, thấy Tô Dịch Văn vừa đi là đã cuống cuống, nếu lúc này cô không giữ chặt Tô Dịch Văn, vậy thì chắc chắn sẽ bị trái vải cướp đi mất.

“Lão Tô...”Đào Nhạc vẫn luôn thích gọi anh như vậy, ít nhất biệt danh này cũng thuộc sở hữu của cô.

Tô Dịch Văn vỗ vỗ lưng cô, lòng cực kì mừng rỡ, anh khẽ trách móc, “Ngốc ạ, làm sao anh có thể đi tìm cô ta...”

Đào Nhạc lau nước mắt, “Nhưng mà em thấy anh và cô ấy cùng vào khách sạn, em không có nhận lầm người!”

“Ừ. Anh có cùng cô ấy vào khách sạn nhưng không giống như em nghĩ.” Tô Dịch Văn thấy thái độ cô nửa tin nửa ngờ nên bắt đầu nói rõ mọi chuyện, “Lệ Chi đi tìm người nhờ cậy giải quyết cho vụ án của chồng, cô ấy còn vất vả mang theo con đi khắp nơi, anh cũng chỉ muốn giúp cô ấy một chút thôi. Huống chi vụ án của chồng cô ấy anh cũng không tiện tay nhúng vào, hơn nữa bây giờ anh không còn là người trong phòng công tố, có một số việc không phải muốn là xen vào được, anh chỉ có thể giúp cô ấy thiết lập vài mối quan hệ.”

“Thế hai người vào khách sạn làm gì chứ?” Đào Nhạc cay cú nhất vẫn là vấn đề này.

“Anh đem hồ sơ mấy vụ án của đồng nghiệp cho cô ấy xem, vả lại khách sạn đó cũng là trụ sở làm việc, bọn anh chỉ gặp mặt nói chuyện. Nếu em không tin thì mai anh nói Lệ Chi đến đây, mọi người cùng gặp mặt nói rõ ràng.”

Đào Nhạc nghe xong, nghiêng ngẫm một lúc, “Vậy anh cũng có thể nói em biết, tại sao mấy hôm nay lại bận tới nỗi không thấy mặt mũi anh đâu cả!”

Tô Dịch Văn thở dài, “Tính em hay suy nghĩ lung tung làm sao anh nói, anh nói rồi liệu em có để yên không? Huống hồ đây đều là việc công, sao anh có thể làm như chuyện cười mà tùy tiện kể em nghe. Về phần vì sao công việc ở cục chống tham nhũng lại bận rộn, em từng làm trong viện kiểm sát thì cũng biết rồi đó, anh mới nhậm chức, có nhiều việc phải xử lý, lắm lúc muốn tránh mà tránh không được.”

Lúc Tô Dịch Văn nói mấy lời này, nét mặt nặng nề, còn mang theo vẻ mệt mỏi rã rời, anh nhìn Đào Nhạc, “Anh nói những điều này không phải để viện cớ ỉn, anh không dành nhiều thời gian bên em, em có ý kiến có bức bối gì anh cũng nhận hết, nhưng sau này đừng tùy tiện đi luyện tán đả nữa, anh nghe tin em vào bệnh viện rất lo lắng, cũng may em và con không xảy ra chuyện.”

“Lão Tô...” Đào Nhạc cúi đầu, kéo kéo vạt áo anh, “Xin lỗi anh, sau này em sẽ không ngốc nghếch nữa, anh đừng đi tìm mấy chị già ấy nữa có được không, cho dù hai người gặp nhau vì công việc thì anh cũng phải

nói thẳng cho em biết, em không phải là đứa không biết phân rõ thị phi. Còn nữa, công việc ở cục bận rộn, ít nhất một ngày anh phải gọi cho em một lần, như vậy em mới yên tâm.”

“Được rồi được rồi, đây đều do anh sơ suất, về sau sẽ cố gắng sửa đổi.” Tô Dịch Văn thấy cô cuối cùng cũng trở lại dáng vẻ cừu non đáng yêu, lòng thở phào nhẹ nhõm.

Đào Nhạc gật đầu, dần vật nhau cả buổi trời, cô quên mất bản thân mình khi này gặp chuyện nguy hiểm mới đưa vào bệnh viện, giờ giải quyết xong xuôi, bây giờ cô chỉ muốn đi ngủ.

Tô Dịch Văn biết cô mệt rồi, vội vàng đỡ cô nằm xuống, “Em ngoan ngoãn nghỉ ngơi, anh chờ em sinh cho anh một đứa con trai bụ bẫm đó nha.”

Đào Nhạc trề miệng, “Anh chỉ biết tới con trai thôi, trong nam khinh nữ!”

“Không có đâu, là con gái anh cũng thích, chỉ cần do em sinh ra anh đều thích hết.”

“Sinh cái đầu anh đó!”

Tô Dịch Văn nhếch mép cười cười, “Đầu anh em sinh không ra đâu.”

Đào Nhạc không thèm trả lời, cô trở mình không dong dài với anh nữa, một lát sau lại nhỏ giọng hỏi, “ Anh không đi à?”

Tô Dịch Văn ở bên cạnh ôm lấy cô nhẹ nhàng, “Em bảo anh đi thì anh mới đi.”

“Vậy...” Đào Nhạc làm ra vẻ không tình nguyện, “Vậy em cho phép anh ở lại, nhưng không được nửa đêm trốn mất, hôm sau em không thấy anh thì anh cứ đợi mà nhận một xác hai mạng!”

Tô Dịch Văn không có khả năng chống lại, cô nhóc này đã có vũ khí áp chế anh, anh đành phải tuân lệnh.

“Vâng, thưa bà xã đại nhân!” Tô Dịch Văn ngoài miệng bắt đắc dĩ nói , nhưng trong lòng anh là cam tâm tình nguyện.

“Nói vớ nói vẩn, cái gì mà bà xã đại nhân, em không thừa nhận!” Đào Nhạc vẫn còn ra vẻ, thực tế là cô đã thầm chấp nhận.

“Vốn là như vậy rồi. Đợi em xuất viện chúng mình lập tức đi đăng kí kết hôn!”

“Em không đi!”

“Không do em quyết định!”

...

Trong phòng bệnh rất cuộc cũng là sau cơn mưa trời lại sáng, cả phòng tràn ngập bầu khí ấm áp, còn cách đó một cánh cửa lại là hành lang lạnh lẽo, Hàn Húc nhìn thoáng qua, cười gượng gạo, cuối cùng thì xoay người bước đi.

27. Chương 51-52

Chương 51.1

Dịch & Edit: M2sisters

Sóng gió vụ khách sạn tạm thời lắng xuống, sáng hôm đó Đào Nhạc thức dậy thấy Tô Dịch Văn vẫn còn ở đây, yên ổn ngủ bên mép giường, lòng cô cuối cùng cũng chịu thả lỏng...Lúc đó cô sợ nửa đêm Tô Dịch Văn sẽ lên trốn đi hẹn hò với trái nhảu, nếu thật là vậy cô còn định sẽ đi khám nhà bắt gian.

Không tồi, tất cả vẫn tốt đẹp.

Đương nhiên hiểu lầm của hai người cũng đã được giải quyết xong xuôi, tiếp đó chính là vấn đề của cái bụng người nào đó.

Sau khi Tô Dịch Văn biết Đào Nhạc có thai, công việc cũng bớt bận rộn chút ít, hiện tại anh chỉ muốn tan tằm hoặc tranh thủ lúc đi làm có khoảng thời gian rảnh nào là chạy ngay vào bệnh viện. anh biết vừa rồi anh đã lơ là với cô, làm cô gặp nguy hiểm suốt xảy thai. Vì vậy cho dù bây giờ là Đào Nhạc mượn cơ hội hoạch hợ, anh chỉ có thể phục tùng mệnh lệnh.

“Lão Tô, có phải bây giờ anh thấy uất ức lắm đúng không?” Đào Nhạc làm ra vẻ giống Lão Phật Gia nhận lấy miếng quít Tô Dịch Văn vừa lột xong.

Tô Dịch Văn nhú mày, “Anh có gì mà phải uất ức?”

“Anh đừng tưởng em nhìn không ra, đường đường là cục trưởng cục chống tham nhũng mà lại lưu lạc chốn này làm kiếp ôsin. Nếu em là anh, em cũng chịu không nổi.”

Tô Dịch Văn trả lời tự nhiên, “Anh cam tình nguyện hầu hạ ẹ của con anh.”

“Xí, là anh bất đắc dĩ phải làm thôi, em hiểu rất rõ.”

“Nhạc Nhạc, em đừng có được đằng chân lên đằng đầu nha, đã hứa là không cẩu kính nữa mà!” Tô Dịch Văn tỏ vẻ đã nhường cô một bước rất dài, cung phụng cô như Bồ Tát, mà người nào đó vẫn cứ khiêu khích, châm chọc anh, anh bất đắc dĩ phải suy nghĩ rằng đó là do tâm lý phụ nữ bất an khi đang mang thai.

Đào Nhạc nghiêm mặt lại một chút, bĩu môi nói, tạm thời em vẫn chưa thể tin tưởng anh, trước tiên anh cần tìm người bảo lãnh cho bị cáo là anh đã sau đó mới tính tiếp đi!”

Trời, cô nhóc quả nhiên là cứng rắn mà, lấy chuyện người bảo lãnh cho bị cáo mà áp đặt lên anh, thật đúng là phong thủy biến chuyển, Tô Dịch Văn chỉ có thể ai oán chính bản thân mình vì một lần làm sai mà phải hận mãi mãi, anh thế này thật sự rất oan uổng, bị người nào đó hoàn toàn áp chế.

Hai người đang nói chuyện, nơi cửa phòng bệnh vang lên mấy tiếng, một người đang bước vào, người đó mặc một bộ váy trắng cầm theo một giỏ trái cây, mỉm cười bước đến trước mặt Đào Nhạc.

Lúc đó cô Đào nào đó tuy rằng cơ thể đang yếu ớt, nhưng tinh thần thì cực kì khỏe mạnh, cho nên dù cho cái người trước mặt có hóa thành tro cô cũng nhận ra được, cô ta chính là người quyến rũ lão Tô nhà cô, đó chính là trái vải hại cô phải vào bệnh viện xem chút nữa là sảy thai!

Tô Dịch Văn vừa định đứng lên bắt chuyện với Lệ Chi thì cảm giác được góc áo của mình đang bị người ta nắm lấy, không cần đoán cũng biết đó là móng vuốt nhỏ bé của người nào rồi, anh không động đậy được nên đành phải duy trì tư thế ngồi cạnh bên cô.

“Lệ Chi, sao em lại đến đây?” Tô Dịch Văn lên tiếng trước hỏi một câu.

“Em đến viện kiểm sát, họ nói anh ở đây, cho nên em đến đây.” Chu Lệ Chi đặt giỏ trái cây xuống, nhìn nhìn Đào Nhạc, “Đây là Đào tiểu thư sao?”

Đào Nhạc ra vẻ không hiền chút nào đáp lại, muốn cô tươi cười mà tiếp người ta thì mơ đi, đối xử quá hiền với người tình cũ này là điều không thể với chính cô.

Chu Lệ Chi có chút ngại ngùng, miệng cười cười, “Dịch Văn, em đến đây là nói tiếng cảm ơn anh, vụ án đó làm anh phải bận tâm, em thật áy náy quá, dù sao ngày hôm nay cũng đã có phán quyết rồi...sau này...cũng không cần làm phiền anh nữa đâu.”

Tô Dịch Văn mau chóng hiểu ra tình huống gì, anh do dự hỏi, “Vậy chồng em, anh ta...”

Chu Lệ Chi không trực tiếp trả lời, mà chỉ cười khổ, cô im lặng trong chốc lát rồi lên tiếng, “Ngày mai em phải đi rồi, vì con cái ở nhà cũng không ai chăm sóc.”

Về mặt Tô Dịch Văn phức tạp, sau đó thở dài, “Em ráng chăm sóc ỳnh thật tốt.”

“Vâng, anh cũng vậy.” Chu Lệ Chi lại nhìn sang Đào Nhạc, trong nụ cười mang theo chút áy náy, “Đào tiểu thư, nếu như vì tôi mà khiến cô không vui, tôi xin được nói câu xin lỗi với cô...”

Đào Nhạc sững sờ, không nghĩ được là cô ta lại xin lỗi mình, có chút khó xử, “Ôi..Cô đừng nói vậy, thực ra tôi...”Thực ra là cô có chút không vui, nhưng bây giờ cũng không thể nói thẳng ra với cô ta được.

Chu Lệ Chi hiểu được nên nở nụ cười, “Vậy không quấy rầy hai người nữa, tôi đi trước đây.”

Cứ như thế, Đào Nhạc còn cho rằng mình sẽ phải giao đấu với trái nhãn kia một trận, không ngờ người ta lại rút lui trước trận chiến, xoay người đầy hiên ngang mà rời khỏi. Đào Nhạc nghĩ không ra, trận chiến này là cô chẳng lẽ chưa đánh đã thắng.

Tô Dịch Văn thấy cô đang ngơ ngẩn ở chốn nào, “Lại đang nghĩ cái gì rồi!”

Đào Nhạc quay sang, nghiêm mặt hỏi, “Lão Tô, chồng của trái nhãn thế nào rồi? Em nghe ra hình như là rất nghiêm trọng thì phải.”

Tô Dịch Văn cũng trở nên nghiêm túc, “Tình hình cụ thể thì anh cũng không rõ cho lắm, nhưng chắc hình phạt cũng phải là**”, nếu không Lệ Chi cũng sẽ không như vậy.”

Trời, nếu nói như vậy, thì chồng của trái nhãn tiêu rồi, vậy trái nhãn sẽ thế nào đây? Cô ta sẽ chờ chồng mình ra tù hay là sẽ ly hôn rồi đi bước nữa, nếu vậy thì có uy hiếp đến cô và lão Tô không chứ?

“Em không cần suy đoán lung tung nữa, Lệ Chi và chồng cô ấy sẽ không ly hôn đâu, em cứ yên tâm một trăm hai mươi phần trăm luôn đi.”Tô Dịch Văn sớm đã sớm nhìn thấu trên gương mặt nhỏ nhắn kia về nên những ý nghĩ gì rồi.

Đào Nhạc cố ý làm ngơ, xoay người, “Cái gì em cũng chưa nói, anh nói mấy lời này là có ý gì chứ.”

“Chẳng phải em lo anh và Lệ Chi tình cũ tái hợp sao, bây giờ người ta cũng đi rồi em cũng đừng có suy nghĩ vớ vẩn nữa.”

Đào Nhạc ngẩn ra, rồi phản kích lại, “Bây giờ cô ta đi, nhưng lấy gì bảo đảm là ngày mai cô ta sẽ không trở lại chứ! Hơn nữa, chồng cô ta cũng vào tù rồi, cô ta cũng được tự do, thì hai người vẫn còn cơ hội mà!”

Tô Dịch Văn đứng dậy, nhìn cô chăm chăm, Đào Nhạc bị anh nhìn đột nhiên thấy giật cả mình, mặt anh càng ngày càng đen, chẳng lẽ anh nổi giận? Xí, người nên nổi giận là cô mới đúng, cô mặc kệ hai người có lý do gì, anh gạt cô qua lại với bà chị già đó là anh sai!

“Anh làm gì đó!” Đào Nhạc căng thẳng.

“Anh làm gì hả?” Tô Dịch Văn cười cười, “Tinh thần em đã tốt rồi, vậy chúng ta tính sổ với nhau ha.”

“Tính sổ gì chứ?”

Tô Dịch Văn nhìn thái độ của cô lại càng bốc hỏa, bắt đầu kể tội, “Hôm đó anh bảo em ngồi xe về nhà, kết quả thì sao, em lại chạy đi luyện cái gì tán đả. Chúng ta không nhắc đến chuyện đứa bé, bởi vì anh cũng có trách nhiệm trong chuyện đó, vậy mà em lại ở chung một chỗ với tên nhóc Hàn Húc, anh đã nói em biết bao nhiêu lần là không được qua lại với cậu ta, em tưởng lời nói của anh là gió thoảng bên tai hả!”

Nghe anh tuôn ra một tràng Đào Nhạc càng thêm tức giận, “Tô Dịch Văn,anh có biết không, bây giờ anh giống y như mẹ em, chuyện gì cũng quản lý! Em ở cùng chỗ với Hàn Húc thì sao, chẳng lẽ em không có quyền kết bạn? Chính anh cũng còn vắn vương với trái nhãn kia kia!”

Cô nhóc lại nhắc chuyện khách sạn, anh cũng hết cách, cố phản bác, “Em với cậu ta là bạn à? Tâm tư cậu ta anh nhìn là biết ngay!” Nhớ tới hôm đó anh hốt ha hốt hải chạy vào bệnh viện, mở cửa ra là thấy ngay cảnh Hàn Húc đang đỡ ly nước cho người nào đó uống, cảnh tượng vô cùng thân mật, anh phải cực lực đè nén ý nghĩ muốn đánh người xuống.

Đào Nhạc khẽ cười, “Lão Tô, anh lại ghen đó hả, tâm tư Hàn Húc thế nào em không biết, nhưng em có ý gì với cậu ta, anh phải sớm biết rồi chứ!”

Tô Dịch Văn bị nói trúng tim đen, nhưng không chịu thừa nhận, “Tóm lại, về sau không cho phép em liên hệ với cậu ta nữa, nếu muốn luyện tán đả thì anh luyện với em, em cũng sắp làm mẹ rồi, làm việc gì cũng phải chừng chặc một chút.”

“Được rồi được rồi, đàn ông càng lớn tuổi càng thích dong dài mà.” Đào Nhạc chịu không nổi, suy nghĩ một chút, bắt đầu làm nũng, “Lão Tô, em muốn uống sữa bắp nóng.”

Tô Dịch Văn biết cô sẽ dùng ngay chiêu này, biết chắc anh không có khả năng chống lại, phụ nữ có thai là lớn nhất mà.

Cuối cùng người nào đó bắt đắc dĩ chạy ra ngoài mua sữa bắp, cũng hết cách, từ người lớn tới người nhỏ đều phải dựa vào anh, tuy anh tạm thời không có cách nào xử lý cô nhóc này, nhưng điều đó cũng không thay đổi chuyện cô mãi là người anh yêu thương nhất.

Trong khoảng thời gian nằm viện, Đào Nhạc tuy lấy việc có thai để nô dịch Tô Dịch Văn, nhưng đó là những ngày tháng cô thấy hạnh phúc, chỉ cần trở mình là có ôsin chăm sóc.

Nhưng mà ngày vui thì chóng tàn, một hôm hai người lớn nhà họ Tô đột nhiên giá lâm, số mệnh của Đào Nhạc phải bị viết lại rồi.

Chương 51.2

Dịch & Edit: M2sisters

Vẫn là một buổi chiều rất bình thường, cơ thể Đào Nhạc đã không còn gì đáng lo nữa, ngày xuất viện cũng chỉ trong mấy hôm nay thôi, việc còn lại chỉ là về nhà an tâm dưỡng thai. Lúc này cô đang ngồi trên giường bệnh vừa xem tivi, vừa đợi Tô Dịch Văn đến, cô nghĩ bây giờ mình đang mang thai vậy chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến học tập, vậy trong tương lai phải sắp xếp thời gian thế nào đây?

Đang nghĩ ngợi, cửa phòng bệnh bật mở, Đào Nhạc theo quán tính nhìn qua, nhìn thấy Tô Dịch Văn, cô vừa mới gọi một tiếng lão Tô, đã thấy sau lưng anh còn có người đi theo, vừa nhìn thì ra là ba mẹ già, trời, quả nhiên là anh thực hiện chính sách đối với ba mẹ vợ mà, bây giờ thì họ đã cùng tiến cùng lui rồi. Cô lại muốn mở miệng gọi ba mẹ một tiếng, thì liền sau đó lại có người bước vào phòng. Cũng là hai người, một nam một nữ, không thể đoán được tuổi tác, nhưng chắc chắn là lớn hơn ba mẹ già. Trong lòng Đào Nhạc đột nhiên có một suy nghĩ, đây chắc sẽ không phải là——”

“Tiểu Nhạc à, con xem con còn ở đó mà ngây ngốc, có chú Tô và dì Tô đến thăm con này.”

Mấy lời này của mẹ Đào nghe như một tiếng sấm, đánh trúng người nào đó đầu óc trở nên choáng váng, xem chút nữa là cô lảo đảo xuống giường hành lễ với hoàng thượng và hoàng hậu giống mấy tình tiết trong phim truyền hình rồi.

Đào Nhạc rụt rè giương mắt lên nhìn, thì ra đây là viện trưởng viện kiểm sát tối cao trong truyền thuyết, trong đầu cô bỗng bật ra hai từ ‘Uy vũ’, ánh mắt sắc bén kia thật khiến người ta phải run sợ. Đào Nhạc cảm thấy may mà Tô Dịch Văn không giống với dáng dấp của ba anh. Nếu không chắc chắn cô sẽ bị dọa sợ chết khiếp. Cũng may mẹ Tô là một bậc trưởng bối có vẻ ngoài hiền lành, đang nhìn cô mỉm cười.

Đợi đã, viện trưởng cùng phu nhân đột nhiên xuất hiện, còn có cả cái tên Tô Dịch Văn kia nữa, cả một nhà cán bộ cao cấp này đều đến đủ cả rồi, có phải sắp diễn tiết mục ‘chia rẽ uyên ương’ không?

“Chào chú chào dì ạ.” Đào Nhạc rất nhanh trí gọi một tiếng, dù nói thế nào thì lễ nghi cơ bản này cũng rất cần.

Mẹ Tô bước lên trước, ngồi xuống bên cạnh Đào Nhạc, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay cô, “Cháu ráng nằm nghỉ cho khỏe, cơ thể mới vừa khỏe lại phải nghỉ ngơi nhiều một chút, có muốn ăn cái gì thì bảo Dịch Văn mua cho con, phụ nữ mang thai cũng giống như lần đầu thai thứ hai vậy, phải thật cẩn thận.”

Ồi trời, mẹ Tô nói những lời này thật là bất ngờ, cô không ngờ vị phu nhân viện trưởng này lại nói chuyện dễ nghe như vậy, báo hại cô vừa nãy còn cho rằng họ đến là muốn truy hỏi gì nữa chứ.

“Dì à, con không sao, mấy hôm nữa là có thể xuất viện rồi, dì đừng lo lắng.” Đào Nhạc cười cười trả lời.

“Vậy thì tốt, còn ở đó mà gọi chú với dì gì chứ, bây giờ cũng nên sửa đi là vừa.”

Đào Nhạc có chút xấu hổ, lẽ nào những lời này là có ý ngầm thừa nhận chuyện giữa cô và Tô Dịch Văn rồi sao?

Mẹ Tô quay sang Tô Dịch Văn, lập tức thu lại nét cười, “Mẹ nói con đó cái đứa hồ đồ này, Nhạc Nhạc bị như vậy rồi con mới chịu nói, nếu như cháu mẹ xảy ra chuyện gì không may, để xem mẹ trừng trị con thế nào!”

Tô Dịch Văn cười cười, “Mẹ, mấy lời thế này đợi về nhà chúng ta mới nói, không cần thiết phải——”

“Con bớt giỡn đi nha, y chang như ba của con vậy, chắc chắn là đi viện có bận rộn công việc gì đó, bỏ mặc người ta không quan tâm, thực ra chỉ là trốn tránh lười biếng thôi!”

Mẹ Tô lớn giọng lên án, hoàn toàn phá tan mọi đánh giá của Đào Nhạc trước đó, thì ra đó không phải là một bà mẹ chồng dịu dàng, phải là Từ nương nóng tính mới đúng (*) đến cả Tô Dịch Văn cũng không dám cãi nửa câu, Đào Nhạc ngồi kế bên coi kịch hay, thầm nghĩ, lão Tô ơi lão Tô, thì ra anh cũng có ngày này, thái độ mẹ Tô đối xử với anh không khác gì mẹ già dành cho cô, đúng là vô tình dày có móng tay nhọn.

Ba Tô đứng cạnh bên từ đầu tới cuối chưa nói câu nào, thấy vợ mình nói lung tung trước mặt ông bà Đào gia mặt mặt quá, thể diện ông viện trưởng viện kiểm sát tối cao còn đâu, cuối cùng ông mới cất lời, “Được rồi, bà bớt lời đi nào!”

Lời vừa nói ra, Đào Nhạc cảm thấy, giọng này nếu là ở tòa án chắc phải hiệu quả cỡ động đất cấp tám, đúng là người thuộc giai cấp Boss có khác.

Quả nhiên mẹ Tô không nói nữa, Đào Nhạc hơi sợ, bởi vì cô thấy ba Tô đang nhìn cô, lần này đến nhà chắc để thẩm tra cô đây mà, thế nhưng câu ba Tô nói ra lại khiến Đào Nhạc muốn té xuống giường lần nữa.

“Hai đứa mau đi đăng kí kết hôn, chuyện khác gác qua một bên.”

Rất ngắn gọn, rất trực tiếp, một câu vào thẳng ngay chủ đề chính, không hề dây dưa, lẽ mề.

Tô Dịch Văn giống như linh thánh chỉ, vẻ mặt nghiêm túc, “Con biết rồi, con cũng tính đợi Nhạc Nhạc xuất viện là đi ngay ạ.”

Ba Tô gật gù, nhìn Đào Nhạc bằng ánh mắt có chút dịu dàng, “Nghĩ ngợi nhiều một chút, con có việc gì cứ bảo Dịch Văn làm cho.”

Đào Nhạc nghe câu này tựa như thẩm phán tuyên án cô hết đường trốn tránh, ba Tô đúng là người phát ngôn có uy quyền nhất, bạn cứ nhìn ba Đào nhà cô, đến bây giờ có nói câu nào đâu, chắc chắn ba mẹ già đã bàn bạc hết với ông bà Tô gia, mọi người qua đây chỉ để báo cho cô biết, Đào Nhạc con hãy chuẩn bị thật tốt làm vợ Tô Dịch Văn đi thôi.

Nhưng mà, lại nói tiếp về ba Tô, tuy gương mặt ông hung dữ, lại thêm phần khí chất áp đảo người khác, nhưng lời lẽ ông nói lại rất thân thiết, rõ ràng mạch lạc, đúng là kiểu cách đối xử với đứa con dâu tương lai là Đào Nhạc cô mà.

Đào Nhạc nhìn sang Tô Dịch Văn ,anh cười vô cùng rạng rỡ, chắc biết cô không dám chống lại. Thực tế, cô cũng tìm không ra lý do để từ chối, nghĩ cho con, nghĩ cho cô, còn nghĩ cả chuyện không cho cây nhãn xông vào giữa cô và Tô Dịch Văn, cách tốt nhất chính là kết hôn. Hơn nữa, nếu đã chấp nhận người đàn ông này, cô còn do dự gì chứ, đợi ba năm, năm năm nữa chưa chắc hai người còn tốt đẹp như bây giờ.

Mẹ Đào thấy con gái mình còn đang ơ ơ nhếch nhếch, dứt khoát nói, “Tiểu Nhạc, chuyện kết hôn hai nhà đã bàn bạc xong hết rồi, vì bây giờ con đang mang thai nên đi đăng kí trước thôi, còn chuyện đãi tiệc sau này mới tính.”

Đào Nhạc hiểu ý của mẹ, có ý nghĩ đấu tranh chỉ thêm mệt, cô đành phải chấp nhận, dù gì cũng chỉ là kết hôn thôi mà, chẳng có gì to tát cả.

“Mẹ, vậy cứ làm theo cách mọi người tính đi!”Đào Nhạc không phân vân nữa, cuối cùng cũng đưa ra được quyết định trọng đại nhất trong đời.

Đào Nhạc gật đầu, mọi chuyện đều diễn ra rất tốt, người lớn hai nhà vô cùng mừng rỡ, mẹ Đào rất biết thời thế lấy cuốn hoàng lịch mang theo bên người ra cùng tìm ngày tốt với mẹ Tô, mọi người bắt đầu bàn bạc về chi tiết mọi thứ.

Tô Dịch Văn nhân cơ hội ngồi xuống cạnh Đào Nhạc, anh ghé sát vào tai cô gọi một tiếng, “Bà xã...”

Đào Nhạc nhích người ra xa, làm bộ cứng rắn nói, “Tô Dịch Văn, anh đừng có đắc ý, anh đừng cho rằng vì em sẽ kết hôn với anh mà buông tha cho anh nha, anh vẫn còn đang trong thời kì bị theo dõi đó!”

Tô Dịch Văn nhớn miệng cười, “Chẳng sao cả, chỉ cần kết hôn, thì từ giờ anh có bị ở tù chung thân cũng đáng thôi!”

Đào Nhạc quay mặt đi, không muốn để lộ tâm trạng đang hạnh phúc của mình ra, “Anh chỉ biết ba hoa thôi!”

Cứ như vậy, bị cái tên Tô nào đó đàn áp cả trong lẫn ngoài, còn có người lớn hai nhà Tô Đào ra sức thúc ép, người nào đó sau khi xuất viện ngay lập tức liền bị đẩy vào cục dân chính.

Bởi vì lo lắng sức khỏe của Đào Nhạc sẽ không thích hợp với chuyện tiệc tùng, nên hai nhà quyết định sẽ đăng kí kết hôn trước, đợi sang năm sinh con xong sẽ tổ chức hôn lễ chính thức.

Ngày đi đăng kí cũng phải thông qua sự thảo luận của hai gia đình, cuối cùng đã chọn ngày 11 tháng 11.

“Khỉ thật, hôm nay lại là ngày lễ độc thân chứ!” Đào Nhạc ra khỏi cục dân chính rồi mới phản ứng lại.

Đào Nhạc tức tối nhìn tờ giấy hồng trong tay, cuộc sống độc thân của cô một cô gái hai mươi ba tuổi đã kết thúc rồi, chỉ có chín đồng mà đã bán mình, đổi lấy mảnh giấy này, đúng rồi, còn thêm cái tên mặt người dạ thú bên cạnh nữa.

“Bà xã, chúng ta về nhà thôi.” Tô Dịch Văn cười hì hì, ôm người nào đó bước lên xe, cuộc sống của anh bây giờ cũng có thể được xem là viên mãn rồi.

Còn Đào Nhạc thì đang thầm khóc than trong lòng, dù hôm nay cô có vùng vẫy cỡ nào thì cũng không thể thay đổi được sự thật giữa cô và Tô Dịch Văn nữa rồi...

Chương 52

Dịch & Edit: M2sisters

Bởi vì những cảm xúc dâng lên quá mạnh mẽ, hơn nữa cũng không cách nào phòng thủ được, Đào Nhạc đã rất vinh dự mà trúng thầu, hay gọi là cưới vợ còn được tặng thêm con, cô đành chịu ép buộc trở thành người nhà họ Tô, mà người được lợi lớn nhất là Tô Dịch Văn, cùng một lúc có được cả con lẫn vợ, phải nói là anh cực kì vui mừng.

Đúng lúc hôm nay cũng là cuối tuần, vì khi xuất viện Đào Nhạc đã về nhà mẹ nghỉ ngơi hai ngày, mà bây giờ cũng đã có giấy đăng kí rồi, cứ thế rất tự nhiên hai người chuẩn bị dọn đến nhà mới.

Hôm nay tâm trạng của Tô Dịch Văn rất tốt, phải nói là từ sau khi có được giấy đăng kí ngày nào anh cũng thấy cuộc sống của mình thật tươi đẹp, nhìn cái gì cũng thấy vừa mắt. Thế là, hôm nay từ sáng sớm anh đã lái xe đến nhà Đào Nhạc, chuẩn bị đón vợ.

Hai ông bà Đào gia đã gói ghém xong đồ đạc cho Đào Nhạc, làm kiểu này chẳng phải là gả con mà giống như đang bán con hơn.

Dưới tình thế này, Đào Nhạc phải cam chịu số mệnh thôi. Bây giờ cô đã không thể làm gì được nữa, tờ giấy đỏ trên tay, mà người cùng sánh đôi lại là cái tên xấu xa ở đằng kia, cô có muốn chạy cũng không thoát, chỉ có thể ngoan ngoãn bị tiễn ra khỏi nhà.

Tô Dịch Văn thấy từ lúc lên xe tới giờ cô vẫn không nói lời nào, liền thuận miệng hỏi một câu, “Anh nói này bà xã, em lại sao thế, mới sáng sớm đã xụ mặt rồi, phụ nữ đang mang thai nên duy trì tâm trạng vui vẻ mới phải chứ.”

Đào Nhạc nhìn nụ cười của anh không phải là rạng rỡ cách bình thường, trong lòng lại càng buồn bực khó chịu hơn, “Tô Dịch Văn, em đang rất bực bội, anh làm gì mà vui đến như vậy hả?”

“Sao anh lại vui chứ?” Tô Dịch Văn giả vờ vô tội, “Lẽ nào nhìn thấy bà xã mà vẻ mặt anh phải buồn như đưa đám sao?”

Đào Nhạc tức tối nắm tay thành quyền, “Anh đừng nhắc gì tới chuyện em kết hôn rồi, đến bây giờ em vẫn chưa thể đối mặt với chuyện đó được đây này!” Có chết cô cũng không muốn thừa nhận chuyện mình đã kết hôn là sự thật, trải qua mấy ngày nay, cô đã không còn là Đào Nhạc của lúc trước nữa rồi.

“Có gì mà không thể đối mặt, cũng chỉ thêm có một tờ giấy, có sự bảo đảm của pháp luật, mối quan hệ của chúng ta sẽ càng vững chắc hơn trước, em cũng học pháp luật mà, phải hiểu đây là chuyện tốt chứ!” Tô Dịch Văn nói vô cùng nhẹ nhàng, sự thật cũng như vậy thôi.

“Đương nhiên anh sẽ cho đây là chuyện tốt, nhưng bây giờ em giống như là đang nằm mơ vậy, mơ mơ hồ hồ mà đi đăng kí cùng anh, sau này em phải làm sao đây?” Đào Nhạc nói với vẻ không vui.

Tô Dịch Văn nói, “Em còn hỏi anh phải làm sao, thì em cứ yên tâm làm bà xã của anh là được rồi. Còn chuyện đứa bé, chúng ta phải càng có trách nhiệm, giáo dục cho nó thành tài, thì chuyện gì cũng không thành vấn đề hết.”

Đào Nhạc liếc mắt nhìn Tô Dịch Văn thầm nói, “Em còn nghĩ không ra làm sao mà em lại có thể có thai...” Nếu không có nó, thì cô cũng đâu phải rơi vào tình cảnh này.

Tô Dịch Văn ngẫm nghĩ, nghiêm túc trả lời, “Liên quan đến cái kết quả này cũng rất đơn giản, tính theo thời gian thì có lẽ là kết quả của cái lần ở trong phòng làm việc kia thôi.”

Đào Nhạc vừa nghe, thật là, con trai mà cũng có thể là con gái của cô lại được tạo ra trên chiếc bàn làm việc kia. Cô càng tự trách mình sức kháng cự không mạnh, lại càng dùng ánh mắt độc ác mà nhìn Tô Dịch Văn, anh chính là một tai họa mà.

“Em cũng đừng có mà trờ anh như vậy, kết hôn là chuyện tất yếu của đời người, em cũng chỉ là làm sớm một chút thôi mà.” Tô Dịch Văn điềm đạm nói, dường như chẳng để ý đến sự tức giận của Đào Nhạc.

“Em bì đây xuống địa ngục thì có á!” Đào Nhạc bắt đầu cảnh cáo, “Tô Dịch Văn, bây giờ thì em cũng không thể nói gì được nữa, nhưng từ giờ trở đi anh phải hoàn toàn tuân thủ đạo vợ chồng, tiền lương của anh đều phải giao ra hết, đơn vị mà có tiệc tùng thì phải báo lại, không được ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, còn mấy kì kiểm tra thai sản anh cũng phải đưa em đi, có chuyện gì lớn xảy ra cũng phải nói với em, nói tóm lại vẫn là câu nói đó, anh mà gây ra chuyện gì ầm ĩ thì cứ chờ một xác hai mạng!”

Một câu nói đã hoàn toàn đàn áp, nhưng sao cứ phải nói câu một xác hai mạng chứ, cô nhóc này cứ thích lôi chuyện này ra mà nói vậy.. Tô Dịch Văn hoàn toàn đầu hàng, “Được rồi, được rồi, anh sẽ nghe em hết.”

Đào Nhạc thấy thái độ thành thật của anh, miễn cưỡng đồng ý, thầm nghĩ, cho dù bà đây có bị tờ giấy đỏ kia trói buộc, như vậy cũng không có nghĩa là Tô Dịch Văn có thể tung hoành ngang ngược được, mang đứa bé trong bụng cũng giống như một kim bài miễn tử vậy, chuyện gì anh cũng phải nghe cô thôi!

Trong lúc hai người nói chuyện thì xe cũng đã mau chóng đến được nhà mới. Lúc trước cô cũng không hỏi Tô Dịch Văn mua nhà ở đâu, bây giờ nhìn thấy, thì nhà mới cách nhà cô chưa đến năm phút chạy xe, về mặt này anh đã rất biết suy nghĩ cho cô.

Tô Dịch Văn kéo Đào Nhạc xuống xe, động tác rất cẩn thận, anh sợ sơ ý sẽ làm hỏng mọi thứ, một tay anh cầm túi hành lý, “Thế nào, em thấy hoàn cảnh ở đây có được không?”

Đào Nhạc nhìn môi trường xung quanh một lượt, kiến trúc mang phong cách châu âu, quả thật cô rất thích.

“Nhìn có vẻ được lắm, không khí trong lành, cây cối cũng nhiều, nhưng sau này chúng ta thật sự sẽ ở đây sao?”

“Chuyện này là đương nhiên rồi.” Tô Dịch Văn thấy ánh mắt phân vân của cô, hoài nghi hỏi, “Có phải em muốn trở về nhà không?”

Đào Nhạc cười cười, “Thật ra thì, chúng ta cũng không cần phải dọn đến ở cùng nhau nhanh như vậy, anh thấy đó em cũng đang mang thai, để mẹ chăm sóc là được rồi, em không muốn gây phiền phức cho anh——”

“Đào Nhạc!” Tô Dịch Văn nghiêm túc cắt ngang, “Tốt nhất là em nên lập tức làm cho rõ một sự thật, bây giờ em đã là người của anh, phải hoàn toàn dẹp bỏ những suy nghĩ lộn xộn trong đầu trước đây đi, nếu không...”

Tô Dịch Văn không nói tiếp, nhưng Đào Nhạc có thể đọc được chút thông tin trong ánh mắt u ám của anh, chắc là nếu cô còn nhắc đến chuyện về nhà ở, anh sẽ chặt cô làm tám khúc mất.

Nhà mới của bọn họ ở trong một khu cao ốc nhỏ, có mười lăm tầng, Đào Nhạc vừa ra khỏi thang máy đã bắt đầu phàn nàn, “Anh nói xem sao anh không chịu chọn tầng thấp một chút, nếu như hôm nào đó thang máy hỏng, bụng em nặng nề làm sao mà lên nổi, như vậy chẳng phải là anh muốn em chết sớm hay sao!”

Tô Dịch Văn ngẫm nghĩ có vẻ như đó đúng là một vấn đề, lúc đầu anh đã không suy nghĩ cho thấu đáo, chỉ lo mua nhà để yên ổn, bây giờ xem ra cũng phiền phức đây.

“Sau này dù thang máy có hư đi nữa, thì anh sẽ công em lên, em cũng đừng có làm càn nha.” Tô Dịch Văn nói.

Đào Nhạc vốn chỉ muốn nói đùa một chút, thế mà anh lại xem là thật chứ, cô xoa xoa thất lưng nói, “Chẳng lẽ anh đang đi làm cũng chạy về công em sao? Không thực tế!”

Nói cũng đúng, Tô Dịch Văn có vẻ như không cách nào ứng biến kịp.

“Vậy lúc đó em cứ về nhà mẹ, đợi đến khi thang máy sửa xong lại quay về.”

Mấy lời này của Tô Dịch Văn là có ý nhượng bộ sao, lúc đầu còn không đồng ý cho cô về nhà mẹ mà, Đào Nhạc thật muốn cúi đầu tung hô vạn tuế, nào ngờ rằng tên cầm thú nào đó lại bổ sung thêm một câu, “Đến lúc đó anh cũng sẽ đến ở nhà mẹ em, em yên tâm đi.” Nói xong, anh lại trưng ra khuôn mặt tươi cười, mà cũng hết sức nham hiểm.

Đào Nhạc lạnh cả người, sự hứng thú vừa mới có đã bay mất, chỉ có thể than vãn nơi đáy lòng số phận mình thật long đong trôi.

Tô Dịch Văn vừa lấy chìa khóa mở cửa, vừa quay lại nhìn Đào Nhạc, “Việc dọn nhà, sắp xếp đồ đạc cũng xong hết rồi, chỉ còn mấy thứ chưa kịp mua thêm, sau này chúng ta mua thêm, trước tiên cứ cố gắng ở như vậy đi.”

Đào Nhạc hiểu, chuyện kết hôn của bọn họ cũng rất vội vã, hướng chi chuyện sắp xếp đồ đạc chứ. Phải biết đủ, vì ở thời đại này, có được một nơi chốn an thân là tốt lắm rồi, toàn bộ tài sản của Tô Dịch Văn đều dồn hết vào căn nhà này, cô cũng không nên soi mói gì hết.

Vừa vào nhà, Đào Nhạc kinh ngạc, tuy diện tích nhà không lớn, nhưng kết cấu hiện đại, phong cách trang trí đơn giản, nhìn lên trên còn có một căn gác gỗ, sofa và rèm cửa đều sử dụng gam màu nóng, phần nhà bếp được mở rộng, trang trí với gam màu xám bạc rất bắt mắt, cô dường như còn có thể tưởng tượng ra cảnh người đàn ông nào đó mang tạp dề.

“Thế nào, có vừa ý với nhà của chúng ta không?” Tô Dịch Văn thấy bộ dạng ngơ ngác của cô có chút buồn cười.

Nhà...Đào Nhạc nắm bắt cái từ này, đây là lần đầu tiên nghe được từ miệng Tô Dịch Văn nói ra, vừa xa lạ vừa quen thuộc, còn có thêm một loại cảm giác rất yên tâm.

Đây được gọi là cái cảm giác thuộc về mình sao.

Đào Nhạc quay sang, cười cười gật đầu, “Phong cách này là do anh thiết kế sao?”

Tô Dịch Văn nghiêng người quan sát, “Anh cũng đâu có thiết kế nội thất bên trong, chỉ là người ta đưa cho anh mấy bản thiết kế để anh chọn, đây là phương án anh thấy tiện dụng nhất, xem ra thì cũng không tệ lắm.”

Đào Nhạc hoàn toàn không thể nói gì, cô chỉ biết người đàn ông này không hề có tí xiu lãng mạn nào trong cách trả lời cả, cho dù là hò hét cũng được, đâu cần phải nói trắng ra như vậy.

“Chắc là tốn không ít tiền đây, em thật đau lòng giùm anh đó!” Đào Nhạc bắt đầu châm chọc.

Tô Dịch Văn bỏ hành lý xuống, “Em cũng đâu phải không biết là thời nay mua một căn nhà đắt đỏ bao nhiêu mà, anh còn phải đi vay đó.”

Đào Nhạc cởi giày ra, cả người ngã ra ghế sofa, cảm nhận được sự mềm mại quả thật là rất tuyệt, đương nhiên Đào Nhạc biết rõ khuynh hướng bây giờ là thế này, trong mấy bộ phim truyền hình đều phản ánh cả.

“Lão Tô, có phải anh nói chúng ta sẽ không đổi nhà nữa phải không?” Đào Nhạc rất lo lắng hỏi một câu.

Tô Dịch Văn thở dài một hơi, “Tạm thời thì không.”

“Là ý gì chứ, sao lại là tạm thời thì không?”

“Nếu như một ngày nào đó cái chức cục trưởng anh không làm nữa, có lẽ em với anh phải lo lắng vì chuyện nhà cửa đó.”

Đào Nhạc vừa nghe mấy lời này, liền bật người ngồi dậy, “Anh mới vừa nhậm chức mà đã xuống chức sao?”

“Anh nói đây là ‘nếu như’, em đừng có ra vẻ khiếp đảm như vậy, nằm yên nào!” Tô Dịch Văn nói như ra lệnh.

Đào Nhạc vuốt vuốt ngực nói, “Làm em tưởng anh bị người ta điều tra chứ.”

Thái dương Tô Dịch Văn giật giật, “Đang yên đang lành tại sao lại bị người ta điều tra, anh có tham ô hối lộ đâu.”

“Bây giờ thì không, nhưng chưa chắc tương lai anh không có.”

“Đào Nhạc!” Tô Dịch Văn giương mắt nhìn, cố kiềm chế bản thân không đến bóp cái đầu nhỏ của Đào Nhạc ra.

“Thôi thôi, coi như em không nói.” Đào Nhạc vội vàng đầu hàng, “À, mà thỉnh thoảng anh tham chút ít cũng không sao, đừng để người ta phát hiện là được.” Đào Nhạc nghĩ, thời đại này mà không vớt vát chút béo bở thì không thể sinh sống, nhưng mà loại chuyện nguy hiểm này nếu không nắm chắc thì không thể làm được.

Tô Dịch Văn nổi nóng, “Đào Nhạc, em học pháp luật để làm gì, anh thắc mắc em có hiểu được những điều em vừa nói không vậy? ” Anh đúng là hết cách với cô, không thể đánh mắng cô được, người này bây giờ là vì được cưng chiều quá mới kiêu ngạo.

Đào Nhạc cúi đầu, “Còn không phải vì em suy nghĩ cho cuộc sống sau này của chúng ta sao, toàn bộ gia tài của anh chỉ còn có sáu trăm tệ, làm sao nuôi nổi em và em bé, chúng ta sớm muộn gì cũng phải ngồi hững gió Tây Bắc thôi!”

“Ai nói thế? Em vậy mà không có lòng tin nơi anh? Ngay cả sống tạm qua ngày cũng không lo nổi sao?” Lòng tự trọng đàn ông của ai đó bị đá kích.

Đào Nhạc nghiêm túc suy nghĩ, nói thật lòng, “Không phải em không có lòng tin với anh, nhưng mà vấn đề chúng ta phải đối mặt sau khi kết hôn nhiều lắm, anh xem, một lát là tiền sinh hoạt, lát nữa là tiền sữa, em lại không đi làm, tiền trợ cấp nghiên cứu sinh hằng tháng cũng chẳng đủ tiêm cơm, đừng nói là mua thêm vật dụng, nếu có thể, em sẽ quay lại viện kiểm sát làm việc, hay là anh nói bên nhà anh giúp đỡ chúng ta chút ít được không?”

Tô Dịch Văn dĩ nhiên có chút không vui, “Anh bao nhiêu tuổi rồi mà còn nhờ gia đình tiếp tế, người ta nghe được họ cười cho, có khi còn bị ba mẹ anh trách mắng, cho rằng anh đây ngay cả vợ cũng nuôi không nổi.”

“Vậy —”

Tô Dịch Văn chủ động ôm lấy cô, dịu dàng cắt ngang lời nói, “Nhạc Nhạc, em cứ ở nhà đọc thêm sách báo gì đó, nếu chương trình học nghiên cứu sinh vất vả quá thì tạm nghỉ một năm, chờ sinh con xong lại học tiếp. Còn những chuyện khác, em đừng quan tâm, giao hết cho anh.”

Chỉ một câu ‘Giao hết cho anh’ đã làm lòng Đào Nhạc ầm ập hẳn, cô cũng thông suốt, mẹ già từng nói đời người con gái chỉ cần mong ước sống yên ổn, con đường này tuy không nằm trong kế hoạch của cô, dù gì cũng đã đi một bước rồi, vậy thì cứ chấp nhận, huống chi còn có một ông chồng tốt bên cạnh, cần gì phải suy tính nữa?

“Lão Tô, anh làm việc thì cứ tiếp tục đi, nhưng đừng lao lực tới chết, em còn đợi anh thực hiện đúng nghĩa vụ đó nha.” Đào Nhạc ôm cổ anh nũng nịu.

Tô Dịch Văn hôn chớp mũi cô, giọng cưng chiều, “Biết rồi, ngốc ạ.”

Trong bầu không khí ấm áp, Đào Nhạc vốn tưởng người nào đó sẽ muốn hôn cô, hai mắt cô nhắm tịt, vậy mà vòng tay trống rỗng, người đầu mất tiêu, Đào Nhạc nhìn quanh, thấy Tô Dịch Văn đã lên lầu, lát sau anh còn cầm theo vài cuốn sách với mấy chiếc đĩa CD bày trên bàn.

“Lão Tô, anh làm gì vậy?” Đào Nhạc tò mò.

Tô Dịch Văn cầm sách đưa cô, “Em đọc cho tường tận, đây là sách dưỡng thai.”

Dưỡng thai? Đào Nhạc nghi hoặc nhìn bìa sách, mẹ ơi, cuốn đầu tiên là Luận ngữ, phía dưới là Xuân thu, Mạnh Tử, còn có cả tuyển tập thơ Đường, Tống từ(*).

Đào Nhạc xém chút sùi bọt mép, anh đưa mấy thứ này để dưỡng thai đúng là điên thật rồi.

“Tô Dịch Văn, anh đừng nói với em anh không làm cục trưởng nữa, mà chuyển sang nghiên cứu phương thức nuôi dạy trẻ nha.” Đào Nhạc run sợ.

“Vậy thì sao chứ.” Tô Dịch Văn không phản đối, “Điều này rất bình thường.”

Đào Nhạc thật sự rất muốn nói bình thường mới là lạ, anh là một người đàn ông đứng tuổi, vậy mà đang ngồi đó nghiền ngẫm sách dưỡng thai, đúng là khác người.

“À, lão Tô, chúng ta thương lượng chuyện này đi, em có thể không đọc mấy thứ này không?” Đào Nhạc e dè hỏi.

Tô Dịch Văn đã chạy đến mở đĩa CD, ngay cả nhìn cũng không nhìn Đào Nhạc, anh thẳng tay từ chối, “Không được, nhất định phải đọc, hơn nữa còn phải đọc thành tiếng!”

“Em không đọc, em ghét nhất là cổ văn.” Đào Nhạc vứt sách, “Hơn nữa em bé còn ở trong bụng, nó nghe được mới lạ!”

Tô Dịch Văn xoay người, giống như đang kể chuyện lạ cho cô nghe, “Sao em biết em bé không nghe được? Thêm ít thời gian nữa chúng ta nói gì nó cũng nghe cả!”

“Thật à?” Đào Nhạc nghi ngờ, trong chuyện làm mẹ cô vẫn khá ngốc nghếch, nhưng cô cũng có nghe vài người còn lựa chọn mở nhạc nhẹ hoặc chuyện cổ tích cho em bé nghe, vậy là cô phải đọc mấy thứ này thật rồi!

Tô Dịch Văn vắn nhỏ âm lượng, tiếng đàn piano du dương trầm bổng vang lên, cảm giác trong căn phòng kiểu châu âu có chút lãng mạn.

Còn Đào Nhạc lại chẳng thấy lãng mạn tí nào, cô nhìn mớ cổ văn, chẳng biết cái nào với cái nào.

Tô Dịch Văn thấy cô không có động tĩnh gì, anh bước qua chỗ cô rồi ngồi xuống, “Đây là mấy cuốn sách anh chọn lựa kĩ càng, em không muốn cũng phải xem, hôm nay đọc mấy cuốn này, mai lại đọc tiếp mấy tác phẩm văn học nước ngoài nổi tiếng, Trung Tây kết hợp.”

Mấy chuyện kinh khủng này, chỉ có Tô Dịch Văn nhà cô mới làm thôi.

“Em không đọc, đọc mấy thứ này chắc em phát điên!” Rốt cuộc Đào Nhạc vẫn cố phản kháng.

Tô Dịch Văn bắt chéo chân, tựa người vào sofa, “Vậy anh sẽ nói với ba mẹ, em không chịu đọc sách, để ba mẹ xử lý em.”

Đào Nhạc giật mình, “Ba mẹ biết ? Họ cũng đồng ý?”

“Đúng thế, ba mẹ em, ba mẹ anh đều đồng ý, nói là ý kiến này rất hay, vừa khéo có thể tu thân dưỡng tính.”

Mấy người này là ai vậy trời!

Hay lắm, anh dám lấy người lớn ra đàn áp cô, chỉ cần người lớn ra tay là cô cùng đường. Đào Nhạc bất bình nhưng cũng đành bất đắc dĩ mở Tống Từ ra, lớn tiếng đọc, “Bạch nhật y sơn tẫn...”

Khóe môi Tô Dịch Văn nhếch lên gian ác, trong lòng cảm thán, sớm biết kết hôn rồi cô nhóc sẽ nề nếp, ngay từ đầu anh cứ ra tay, bây giờ anh phải đi đường vòng, nhưng mà cũng tương ứng với câu nói, đường đi có quanh co thì tương lai mới sáng lạn, giống như quả đào nhỏ này, bây giờ cô đã bắt đầu hiểu chuyện rồi.

(*) Tổng từ là một thể loại thơ gần giống với thể loại Thơ mới ở VN và Thơ bậc thang của Pháp, thể loại Từ có nguồn gốc từ rất xa xưa ở Trung Quốc và đến cuối đời Đường thì đã phát triển khá mạnh, sang đến đời Tống thì đã được các Từ Nhân hoàn thiện về Âm Luật và Phát triển rạch ròi. (Trong truyện Nàng dâu nhỏ CL từng viết bài “Ngã nùng từ” vào thư gửi cho CBC đó.)

28. Chương 53-54

Chương 53

Dịch & Edit: M2sisters

Đào Nhạc thừa nhận cô là tín đồ của TV nhiều năm, thuộc nằm lòng mấy tình tiết cũ rích trong phim, cô luôn cho rằng sau kết hôn sẽ bị áp lực nhiều lắm, vì phim về cuộc sống trong nắm mồ hôn nhân cô xem qua nhiều rồi, nên trong lòng còn lưu lại ít nhiều ám ảnh.

Vậy mà khi đến lượt cô tự ném trải giai đoạn sau kết hôn mới phát hiện, hôn nhân của cô thì chẳng giống như vậy. Vốn tưởng rằng sau khi kết hôn cô sẽ mất đi tự do riêng tư, tình cảm hai người không còn mãnh liệt và trở nên nhạt nhẽo, nhưng không phải hoàn toàn như vậy, tình cảm đúng là có tạm lắng xuống, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được chút nồng ấm của tân hôn, và còn bắt đầu được trải nghiệm những cảm giác của gia đình nữa.

Bởi vì ông xã của cô thật sự không thể bắt bẻ được điểm nào.

Không thể nói do Đào Nhạc mang thai mới chiếm quyền, mà là Tô Dịch Văn càng cưng chiều cô hơn trước, cơm nước giặt giũ một tay anh lo hết, cô hoàn toàn có thể vui thú với sở thích cá nhân, đọc sách, thích ngủ lúc nào thì ngủ, bất cứ chuyện gì không làm cô và em bé mệt mỏi cô đều được làm.

Nhưng mà mấy cuốn sách do ai đó lựa chọn kĩ càng dành để dưỡng thai thì cô nhất định phải đọc.

Mỗi khi Đào Nhạc đọc xong một đoạn cổ văn cô đều thở dài thành tiếng, cô thật không biết mấy thứ này nói cái gì, hướng chỉ là em bé trong bụng cô.

Vì vậy, khi Tô Dịch Văn ngồi bên cạnh giám sát cô, nghe cô thở dài liền trách mắng, “Không được thở dài, đọc sách!”

Còn Đào Nhạc mỗi khi thấy vẻ mặt anh hung dữ vậy, không nói gì nhiều, chỉ một câu thôi, “Tô Dịch Văn, em có linh cảm em bé sau này sẽ là một đứa ngốc nghếch!”

Tô Dịch Văn không nói gì, nhưng tên độc trong mắt anh lại khiến Đào Nhạc xém phun một ngụm máu, đành phải ngoan ngoãn im miệng vui đầu chiến đấu tiếp. Trong lòng cô thầm nhủ, anh nói cứ như mấy bà mẹ chồng á, bản thân anh thì lưỡi biếng, cô cũng chưa từng nghe anh đọc qua được hai câu nữa, chỉ biết ở đó mà làm ra vẻ người lớn thôi.

Nói tóm lại, cuộc sống tân hôn của hai người cũng thế xem là êm đềm, người đàn ông nào đó thì giữ vai trò trụ cột gia đình, còn bà cô nào đó lại chính là nữ hoàng bộ hạ.

Mặt khác, Đào Nhạc mang thai nhưng vẫn tiếp tục quay lại trường đi học, Tô Dịch Văn phản đối kịch liệt, vì trường ở ngoại thành cách xa nhà, cô dù sao cũng đang mang thai, nhờ chẳng may xảy ra chuyện lấy đâu ra người kịp thời săn sóc. Nhưng Đào Nhạc đã làm ầm một trận, cảm thấy mình ở nhà rảnh rỗi thì không thể chịu nổi, thích được đến trường hơn, hơn nữa bác sĩ cũng thường nói vận động vừa sức rất có lợi cho

thai nhi, buộc Tô Dịch Văn phải thỏa hiệp, nhưng kèm theo điều kiện đó là khi đi học hay tan học đều nhất thiết phải đưa rước, nếu không thì tất cả miễn bàn.

Đào Nhạc chấp nhận yêu cầu này, vì vậy cô lại vác bụng bầu quay lại trường đi học.

Hôm nay, ngay lúc Đào Nhạc tan học thì nhận được điện thoại của Tô Dịch Văn, anh nói phải tăng ca, bảo cô tự đón xe về nhà, còn cơm tối, anh nấu xong để trong tủ lạnh, cô hâm nóng là ăn được rồi, ông chú già nói một thôi một hồi, Đào Nhạc cố kiềm chế nghe cho xong rồi mới cúp điện thoại.

Được thôi, không có tài xế chuyên trách tới đón, Đào Nhạc đành phải đón xe về. Vậy mà ngay lúc định ngoắc xe, điện thoại trong túi vang lên, cô tưởng là Tô Dịch Văn lại quên dặn dò, không thèm nhìn mà ấn phím nghe luôn.

“Chị Nhạc à, có bận gì không?”

Giọng nói trong điện thoại vừa nghe là biết ai liền, cái kiểu châm chọc chỉ có tên nhóc Hàn Húc mới nói thôi.

“Ồi chà, Hàn mỹ nhân, sao lại gọi cho tôi thế?” Đào Nhạc nhẹ nhàng hỏi.

Hàn Húc cười trong điện thoại, “Đây chẳng phải là đòi món nợ ân tình à.”

Cô biết tên nhóc này gọi điện đến thì chẳng phải chuyện gì tốt cả, lúc nào cũng nhớ bữa ăn mà cô thiếu nợ. Nhưng nghĩ lại thì, nếu như hôm đó không có Hàn Húc ở bên cạnh kịp thời đưa cô đến bệnh viện, hậu quả thật sự không dám nghĩ đến.

Đào Nhạc suy nghĩ xong nhanh chóng đáp ứng, “Được, vậy cậu chọn chỗ đi.”

Hàn Húc thấy cô thẳng thắn như vậy cũng không tiếp tục khách khí nữa, sau khi hẹn xong địa điểm còn bổ sung thêm một câu, “Cô đang ở đâu, để tôi đến đón.”

Đào Nhạc từ chối theo bản năng, “Không cần, không cần. Tôi tự đi là được rồi, dù sao cũng không xa lắm.”

Hàn Húc im lặng một lúc, rồi lẳng lẳng lên tiếng, “Vậy cũng được, hẹn lát gặp lại.”

Sau khi cúp máy, trong lòng Đào Nhạc thấy quái lạ, sao cô lại có cảm giác mình đang làm chuyện gì sai trái vậy. Cô nhớ Tô Dịch Văn đã liên tục cảnh cáo cô không được qua lại với Hàn Húc, nhưng lần này cô không thể nghe được. Hàn Húc đối với cô gần như là bạn bè, hơn nữa cậu cũng giúp đỡ cô không ít, cô không muốn thiếu nợ ân tình của người khác.

Vẫn là câu nói kia, cây ngay không sợ chết đứng, cô không làm chuyện gì khuất tất với lòng mình là được rồi.

Lúc Đào Nhạc đến được quán ăn thì đã thấy Hàn Húc đợi ở đó. Nói ra thì mỗi lần gặp Hàn Húc nếu như trên người cậu ta không phải là bộ cảnh phục thì cũng là là một chiếc áo thun, nhưng hôm nay hình như mang một bộ rất ra dáng, hình như kiểu tóc cũng đã thay đổi rồi.

“Mỹ nhân, hôm nay sao thế, ăn mặc đẹp như vậy, thật không giống với phong cách của cậu.” Đào Nhạc vừa ngồi vào ghế đã lên tiếng trêu đùa.

Hàn Húc chớp chớp mắt, “Bị chị nói như vậy hình như là bình thường tôi luôn ăn mặc lôi thôi thì phải.”

Đào Nhạc xua tay, “Tôi không phải có ý đó, vì tôi đã quen nhìn cậu trong bộ cảnh phục thôi.”

Hàn Húc nhìn quanh bốn phía, “Đến đây ăn mà tôi còn mang cảnh phục, tôi cũng đâu có không bình đến mức đó.”

Đào Nhạc ghen hờn, cậu nhóc này còn biết làm dáng như vậy, còn cô thì lại không chú ý đến chuyện này. Từ sau khi mang thai phải mặc toàn quần áo dài và rộng thùng thình, Tô Dịch Văn nói không cho phép cô ăn mặc đẹp, tránh để mấy người đàn ông khác chú ý đến cô. Có mấy lần Đào Nhạc muốn cự với anh, chồng người ta thì muốn vợ mình ăn mặc xinh đẹp để người khác thấy, còn anh thì hy vọng cô càng ngày càng xấu thì mới vừa lòng hả dạ.

Hàn Húc gọi người phục vụ đến bắt đầu chọn món, đặt thực đơn trước mặt Đào Nhạc, “Cô muốn ăn gì thì tự chọn đi.”

Đào Nhạc rất ngạc nhiên, “Bữa ăn này không phải là tôi mời sao, cậu đừng có nhầm lẫn.”

“Tôi cũng đâu có đùa với cô, ông bà ta đã nói, để phụ nữ mời cơm đã đủ mất mặt lắm rồi.” Hàn Húc tỏ vẻ lòng tự trọng rất quan trọng đối với cậu ta.

Đào Nhạc nhìn cậu ta như người sao hỏa, hình như cậu nhóc đã chính chắn hơn một chút rồi, được, nếu cậu ta đã nói vậy, cô cũng không muốn lăm lờ nữa, lập tức chọn món.

Hàn Húc thấy cô gọi toàn bộ là các món thịt và cá, mà đa số đều là món cay, mới chọt vào hỏi một câu, “Cô đừng ăn cay như vậy nữa có được không, đang mang thai mà không chịu kiêng cử gì cả.”

Đúng nha, bị cậu ta nhắc nhở như vậy, cô cảm thấy mình thật sự không biết hạn chế rồi. Phải trách Tô Dịch Văn ngày nào cũng bắt cô ăn mấy món ăn nhạt, tuy có cá tôm, nhưng đều chế biến theo cách để dưỡng thai, hại cô đã lâu như vậy không được ăn mấy món đậm đà hương vị rồi.

“Thế thì thôi vậy, đổi sang mấy món ăn nhạt đi.” Đào Nhạc rầu rĩ nói.

Hàn Húc thấy mặt cô thộn ra, “Tôi chỉ vì nghĩ cho cô thôi, chứ không có ý gì khác.”

“Tôi biết.” Đào Nhạc bắt đắc dĩ, cuối cùng rất không cam tâm mà đổi lại mấy món ăn bổ dưỡng.

Trong lúc đợi món ăn được đem lên, hai người cũng không biết phải nói đến đề tài gì. Hàn Húc do dự một chút, liền hỏi, “Gần đây cô thế nào, không xảy ra chuyện gì chứ?”

Cậu ta rõ ràng là muốn nói đến chuyện suýt xảy thai lần trước, Đào Nhạc thở dài, “Cậu cũng thấy rồi đó, tôi chỉ biết ăn xong rồi ngủ, bây giờ đợi đến lúc sinh con thôi.”

“Vậy...” Hàn Húc không biết phải nói thế nào, mắt đột nhiên đảo đến chiếc nhẫn trên ngón áp út của cô, cảm giác mát mát trong lòng lại bùng lên.

Đào Nhạc thấy cậu không nói, “Sao vậy?”

Hàn Húc ngẩng đầu lên, những tâm sự nơi đáy mắt anh mau chóng biến mất, cậu cười, “Chúc mừng cô nha, kết hôn rồi cũng không cho tôi biết một tiếng, ngay cả một miếng bánh cưới tôi còn chưa được thấy đó.”

Đào Nhạc không mấy chú ý đến biểu hiện của Hàn Húc, “Cậu đừng nói vậy, tôi chỉ mới đi đăng kí, tiệc cưới thì chưa có tổ chức.”

“À... vậy cũng giống nhau thôi.” Hàn Húc cúi đầu, giọng nói rất nhỏ.

Quả thật là như vậy, bây giờ là thời đại nào rồi, sống chung hai mươi năm chưa chắc đã đi đăng kí kết hôn, nhưng hiện tại Đào Nhạc cô chính là một người phụ nữ đã có chồng rồi.

Hàn Húc nhớ đến tình cảnh ở bệnh viện hôm ấy, cậu không biết lúc đó họ đã làm thế nào mà giải hòa, nhưng cậu biết trong mắt cô chỉ có người đàn ông đó, cho nên dù muộn màng thì cũng phát hiện rằng tình cảm của mình đối với cô đã vượt trên mức bạn bè, nhưng bây giờ chẳng thể nói gì được nữa rồi.

“Anh ta... đối xử với cô có tốt không?” Hàn Húc hỏi.

Đào Nhạc phát hiện thấy bầu không khí có chút kì lạ, bất giác cô sờ sờ chiếc nhẫn trên tay, “Cũng tốt lắm, thực ra so với lúc trước cũng không khác biệt.”

“Ồ, vậy thì tốt rồi.”

Đào Nhạc không biết phải làm sao liền lên tiếng gọi cậu ta, “Hàn Húc...”

“Hả?”

“Chúng ta vẫn là bạn bè phải không?”

Hàn Húc nhún mày, thật lâu vẫn chưa trả lời, cuối cùng thì gật đầu.

Đào Nhạc cười khó xử, cô thật không nhảy bén, bây giờ trong lòng cũng đã hiểu được ít nhiều, lý do Tô Dịch Văn ghen tuông lo lắng cuối cùng cũng đã xảy ra, rõ ràng là Hàn Húc đang thất tình, mà còn là vì cô. Đào Nhạc có chút hối hận, vừa rồi lại hỏi câu này giống như là xát muối vào vết thương của cậu nhóc vậy. Bây giờ cũng không biết làm thế nào để tiếp tục câu chuyện nữa.

“Đào Nhạc...” Hàn Húc đột nhiên mở miệng, “Sau này có chuyện gì cần tôi giúp đỡ, cô cứ lên tiếng, chúng ta vẫn là anh em với nhau mà.”

Đào Nhạc sửng sốt, nhìn gương mặt vui cười của Hàn Húc, đang nhìn cô hết sức nghiêm túc, cô hơi mất tự nhiên, sau đó mới chậm chậm nói, “Ừ, tôi biết rồi, chúng ta vẫn là anh em mà.”

Cả hai cùng nhìn nhau cười, nhưng mang những tâm trạng khác nhau. Đào Nhạc biết ngoài miệng cô nói là vậy, nhưng sau này cô không thể cư xử tùy tiện với Hàn Húc nữa, dù sao cô cũng kết hôn rồi, phải giữ khoảng cách thật tốt, không thì chẳng biết Tô Dịch Văn sẽ gây nên chuyện gì âm ỉ, Hàn Húc vẫn đang chìm đắm trong cảm giác thất tình, cậu tự nói với bản thân phải cư xử như bạn bè, như vậy cũng tốt.

Ăn cơm xong, Đào Nhạc đón xe về, Hàn Húc muốn tiễn cô, nhưng bị Đào Nhạc lịch sự từ chối, nếu để Tô Dịch Văn biết được chắc chắn sẽ nổi giận, đi ăn cơm với cậu ta đã phạm vào điều cấm rồi, nói chỉ đến đi nhờ xe về.

Xe dừng dưới lầu, Đào Nhạc xem giờ, mới tám giờ, Tô Dịch Văn hẳn là chưa về, Đào Nhạc vội vàng mang túi chạy lên lầu, định khi vào nhà sẽ đọc vài đoạn cổ văn, khi Tô Dịch Văn về nhất định sẽ kiểm tra.

Đào Nhạc bước vào thang máy, vừa cảm thán, tại sao mình lại có cảm giác thẹn với lương tâm vậy.

Móc chìa khóa mở cửa, cô tưởng trong phòng sẽ là một màn đen kịt, ai ngờ đèn đuốc sáng trưng, Tô Dịch Văn đang ngồi trên sofa, nhìn chăm chăm phía cửa.

Đào Nhạc bị dọa, tim đập thình thịch, thấy vẻ mặt anh đáng sợ, con người đen kịt trầm tĩnh, đôi môi buông ra một câu chẳng có tí cảm tình.

“Đi đâu về thế?”

Đào Nhạc vẫn đứng ngay cửa, tay nắm chặt vạt áo, “Em đi tản bộ.”

“Đi tản bộ?” đôi mày Tô Dịch Văn chau lại, “Cơm tối đã ăn chưa?”

“Ăn rồi.”

“Ăn ở đâu?”

“Ở nhà.”

Tô Dịch Văn đột ngột đứng lên, “Nói dối!”

Đào Nhạc bị dọa mém tí bị bệnh tim, cô là phụ nữ đang mang thai nha, anh có thể đừng khùng bố như vậy không.

Tô Dịch Văn bước hai bước đã tới trước mặt Đào Nhạc, “Em ăn cơm ở nhà?”

Đào Nhạc không trả lời, cúi thấp đầu, cô chân chừ, nói thật thì không dám tưởng tượng kết quả, khi này cô tùy tiện nói dối, ai ngờ lại là thất sách.

Tô Dịch Văn chỉ tay vào nhà bếp, “Anh đã kiểm tra cả rồi, cơm nước còn y nguyên, em đi ăn cơm ở đâu hả!”

Đào Nhạc hết đường, tại sao cô lại quên mất Tô Dịch Văn đã chuẩn bị cơm cho cô chứ, bây giờ đã bị anh nhìn thấu, cô biết làm sao đây...

Chương 54

Dịch & Edit: M2sisters

Tô Dịch Văn thấy cô không trả lời, lòng càng bức tức hơn, uống công anh làm cơm sẵn cho cô, còn cố ý về nhà sớm, ai mà biết được khi anh về nhà cơm nước còn nguyên, người thì chẳng thấy đâu, anh tưởng cô về nhà mẹ chơi nên cũng không để ý. Đợi cả buổi trời, điện thoại gọi không được, gọi cô mấy lần mà không ai nghe máy, anh đang định ra ngoài tìm cô thì cô đã về, lại còn dám nói dối anh.

“Tại sao không trả lời?” Tô Dịch Văn hạ giọng hỏi, “Anh gọi tại sao em không nghe?”

Đào Nhạc vội vàng lấy điện thoại ra, hết pin mất rồi, chửi trách anh gọi cho cô không được.

“Anh thấy đó, điện thoại hết pin chứ bộ.” Đào Nhạc đưa điện thoại qua cho anh xem với vẻ trong sáng, ngây thơ.

Tô Dịch Văn lại không tin chỉ đơn giản như vậy, “Anh chỉ muốn biết tối thế này rồi mà em còn đi đâu.”

Đào Nhạc thấy anh chất vấn, trong lòng hoang mang, nếu nói thật, để anh biết cô lại đi ăn cùng Hàn Húc, chắc chắn anh sẽ tức giận, nhưng nếu tiếp tục nói dối, cô lại tìm không ra lý do.

Đang mâu thuẫn, Đào Nhạc ngắc đầu, định nói mấy câu đánh lạc hướng anh, nhưng đột nhiên cảm thấy là lạ, cô nghiêng người ngửi ngửi, trên người anh có mùi gì đó xộc ra.

“Tô Dịch Văn, anh uống rượu phải không?” Đào Nhạc bật dậy thăm vấn.

Tô Dịch Văn sững sờ một chút, sau đó mặt biến sắc, “Chuyện này...”

“Chuyện này cái gì?” Đào Nhạc tức giận, “Anh lớn gan thật! Nói, anh uống rượu với ai, là nam hay nữ, uống ở đâu, việc công hay việc tư!”

Tô Dịch Văn đối mặt với mấy câu hỏi bắn ra như súng liên thanh của ai đó, chọn đúng ngay trọng điểm mà trả lời, “Đương nhiên là việc công rồi, đi chung với mấy ông già.”

Đào Nhạc cân nhắc một chút, lửa giận trong mắt bùng bùng, “Trong điện thoại anh đâu có nói vậy, anh nói tăng ca, tăng ca là đi uống rượu hả?”

“Làm việc xong thì đi ăn, uống có hai ba ly à, em đừng có chuyện bé xé ra to mà.” Tô Dịch Văn thấy Đào Nhạc hậm hực, vội vàng vỗ về.

Đào Nhạc gạt tay anh, ngồi trên sofa tức tối, “Vấn đề không phải là em chuyện bé xé ra to, mà là anh nói dối em!”

“Còn em thì sao?” Tô Dịch Văn hỏi ngược lại.

“Em thì sao chứ?”

Em còn chưa nói anh biết tối nay em ăn cơm ở đâu!”

Trọng tâm câu chuyện lại quay về, Đào Nhạc ngoảnh đầu né tránh, “Em ăn ở ngoài!”

“Một mình, hay là ăn cùng ai?”

“Hừ, anh còn biết hỏi em à.” Đào Nhạc lại lên giọng, “Anh nói anh đi với mấy ông già, vậy chứ đó là những ai, trong cục chống tham nhũng em cũng có quen vài người, anh đừng tưởng có thể gạt em!”

“Nếu em đã biết thì hỏi anh làm gì!” Tô Dịch Văn cau kính, “Anh còn đang nghi ngờ em có đi ăn với tên nào không đây này.”

Đào Nhạc chột dạ, chịu không nổi sự chất vấn của anh, nhưng dù sao cũng đã lỡ nói dối rồi, cho nên cô đành phóng lao thì phải theo lao, hơn nữa trong vấn đề rượu chè này thì anh có đến tám phần là gạt cô rồi, nếu như trên căn bản ai cũng nói dối thì không cần phải tiếp tục nói nữa.

“Em ăn cơm một mình thì có sao không? Có giới thì anh cứ kiểm tra trên người em đi, chắc phải giám sát 24/24 thì mới hợp ý anh đấy!” Giọng điệu Đào Nhạc không hề nể nang.

Về mặt Tô Dịch Văn rất nặng nề, vì đã uống rượu nên trong mắt anh vẫn lên mấy tia máu, anh cũng không nói gì, mà chỉ nhìn chăm chăm vào Đào Nhạc.

Hai người giằng co một hồi, Đào Nhạc thực sự chịu không nổi nữa, “Muốn trừng mắt thì anh cứ tự nhìn vào gương mà trừng mình đi, em không thèm nói với anh nữa.” Nói xong cô thở hổn hển mà chạy lên lầu.

Tô Dịch Văn không ngăn cô lại, vẻ mặt anh nặng nề ngồi lên sô pha, đốt điếu thuốc, trong mắt anh mờ mịt, bỏ lơ điếu thuốc đến khi tàn thuốc cháy lan đến đầu ngón tay.

Đào Nhạc trở về phòng, trong lòng càng tức giận, dựa vào cái gì mà anh nổi xung với cô chứ, tự bản thân anh đã lừa gạt người ta, vậy mà nói cứ như cô là người gây ra chuyện vậy.

Được thôi, cô cũng là người nói dối, nhưng đôi lúc thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, lời nói dối có thiện ý cũng không phải là tội ác tày đình gì cả. Cô suy nghĩ rất đơn giản chỉ không muốn vì Hàn Húc mà khiến anh phải khó chịu, hơn nữa sau khi ăn xong bữa cơm hôm nay cũng không thể qua lại nhiều với Hàn Húc nữa, cô còn thấy mình là một người khôn ngoan nữa kia.

Nhưng Tô Dịch Văn thì sao chứ, thực ra thì đi xã giao chỉ cần nói với cô một tiếng là được rồi, cô cũng không trách cứ gì anh, vốn là người trên quan trường, chuyện uống rượu xã giao thế này cũng là điều bình thường, nhưng anh lại có thái độ né tránh như vậy, cô không nghĩ linh tinh mới là lạ đó!

Đào Nhạc ngồi bên giường, sờ sờ bụng mình, “Cực căng à. Hôm nay ba con rất không ngoan, ba con nói dối mẹ. Tuy rằng...tuy rằng mẹ cũng không nói thật, nhưng làm như vậy cũng là không muốn ba con tức giận...Tâm trạng ba con hôm nay không tốt, chẳng biết bị sao nữa, nhưng mẹ cũng không vui, lúc này mẹ cũng không muốn quan tâm đến ba con. Mẹ muốn đợi xem mấy ngày nữa biểu hiện của ba con có tốt hay không?”

Đào Nhạc cũng không biết cô nói mấy lời này đưa bé trong bụng có nghe được hay không nữa, bây giờ cô đang giận Tô Dịch Văn. Những chuyện liên quan đến anh tính sau vậy.

Tô Dịch Văn ở dưới lầu dần vật mình một hồi lâu, tàn thuốc trong gạt tàn cũng không ít, anh hít một hơi rồi bước lên lầu, tâm trạng phụ nữ đang mang thai vốn không ổn định, thực sự anh không nên nổi nóng.

Đẩy cửa phòng ra, không có một chút ánh sáng. Anh sờ soạn đi qua bật ngọn đèn nhỏ, thấy chần bị xô ra, người nào đó thì đã ngủ rồi. Anh đi lại gần, vòng lên cơ thể nhỏ bé, nhẹ nhàng lên tiếng, “Nhạc Nhạc. Đã ngủ chưa?”

Đào Nhạc nào có ngủ được, lúc nghe thấy tiếng mở cửa phòng, thì cô biết là anh bước vào, lập tức giả bộ ngủ.

“Nhạc Nhạc, anh biết em chưa ngủ.” Tô Dịch Văn dỗ dành cô, “Còn tức giận sao?”

Đào Nhạc nhìn thẳng anh, trong bóng tối hơi thở của hai người thật gần, tuy rằng đang trong tình trạng cãi nhau, nhưng lại có chút không khí mờ ám.

“Em có thể không tức giận sao?” Đào Nhạc lên án, “Sao anh không nói thật với em đi!”

Tô Dịch Văn thở nhẹ, “Nếu như anh nói anh đi xã giao thì em sẽ tức giận.”

“Sao anh biết em sẽ tức giận chứ, nếu như anh không nói thật là đi xã giao, thì cũng không nên né tránh như vậy chứ!”

Tô Dịch Văn trầm mặc, trong chuyện này anh quả thực xử lý không tốt, anh sợ nhất chính là cô nghĩ ngợi lung tung.

“Tối nay là anh đi xã giao phải không?” Đào Nhạc hỏi anh với vẻ mặt hòa dịu.

Tô Dịch Văn nghiêm túc trả lời, “Ừm, anh uống hơi nhiều, anh bị bắt ép mà.”

Thấy thái độ anh không giống lừa gạt, cô tạm thời tin anh.

Đến phiên Tô Dịch Văn hỏi cô, “Còn em, rốt cuộc khi này em đi đâu?”

Đào Nhạc do dự một chút, “Em nói rồi anh đừng tức giận nha, thực ra...em đi ăn với Hàn Húc.” Quả thực cô không thể nói dối được, cứ nói thẳng rõ ràng là tốt nhất.

Thấy sắc mặt Tô Dịch Văn trầm xuống, Đào Nhạc vội nói tiếp, “Anh nghe em nói trước đã, lần trước em xem chút sảy thai, may nhờ Hàn Húc đưa vào bệnh viện kịp thời, về tình về lý thì em mời người ta ăn bữa cơm cũng bình thường mà, hơn nữa, đây cũng là lần cuối em đi ăn với cậu ta.”

Điều này mới à nha, Tô Dịch Văn rất ngạc nhiên, “Tại sao lại là lần cuối?”

“Lần cuối là lần cuối chứ sao, làm gì có lý do. Chẳng phải anh vẫn muốn em không liên hệ với cậu ta sao, bây giờ anh còn ý kiến này nọ!” Đào Nhạc không muốn nói việc cô đã biết được tâm tư của Hàn Húc, như vậy tốt cho tất cả mọi người.

Tô Dịch Văn tuy cũng hơi bức mình chuyện cô nói dối khi nãy, lại còn vì Hàn Húc, nhưng cô cũng đã nói ra sự thật, anh không tranh cãi với cô nữa.

“Là lần cuối, cái này do em nói nha.” Tô Dịch Văn lặp lại.

Đào Nhạc gật đầu, “Anh yên tâm đi, mấy chuyện ‘hồng hạnh vượt tường’ này em không làm đâu.” Mẹ nó, nghe sao giống cô từng có tiền án về chuyện này vậy trời.

Tô Dịch Văn ôm cô, “Tối ăn có no không, có muốn anh làm thêm chút gì cho em không nào?”

“Không đói, em chỉ muốn uống sữa nóng thôi.” Đào Nhạc lại bắt đầu dựa vào quyền lớn nhất của phụ nữ có thai để nê dịch ai đó.

Tô Dịch Văn ngồi dậy, hôn nhẹ trán cô, “Chờ anh.”

Đào Nhạc nhìn người nào đó lĩnh thánh chỉ thái hậu xong mà đi xuống lầu, cuối cùng cô cũng lảng đi, cô vuốt ve bụng mình, “Cục cưng à, mẹ thật là vô dụng, mẹ còn muốn chiến tranh lạnh mấy ngày nữa, nhưng ba con vừa nói hai câu mẹ đã đầu hàng rồi, nhưng xem ra thì biểu hiện của ba con cũng được lắm chứ đúng không nào?”

Hết cách rồi, ai bảo Đào Nhạc cô lại là người có thể dễ dàng thỏa mãn chứ.

Năm phút sau, Tô Dịch Văn bưng một ly sữa nóng lên lầu, ra vẻ cung kính dâng ly sữa lên trước mặt người nào đó, “Nhạc Nhạc, uống lúc nóng đi.”

Đào Nhạc ngoan ngoãn cầm lấy ly sữa, hơi nòng phả ra khiến ánh mắt cô trở nên ướt át, quyến rũ, cô thổi thổi rồi uống từng ngụm nhỏ.

Tô Dịch Văn cứ nhìn như vậy, sữa nóng thật công hiệu, một lát sau trên cái trán vốn trắng bệch của cô đã lấm tấm đầy mồ hôi.

Dường như cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của người nào đó, Đào Nhạc ngẩng đầu lên, ánh mắt hai người giao nhau, cô có chút lúng túng, nhỏ giọng lên tiếng, “Anh cứ nhìn chăm chăm em làm gì vậy?”

Ánh mắt Tô Dịch Văn dần sẫm lại, ánh mắt anh hoàn toàn tập trung vào vết sữa còn in lại trên môi cô, những dục vọng kiềm chế bao lâu nay lập tức trở dậy, giọng nói anh âm trầm, “Lau miệng...”

Lau miệng? Đào Nhạc đưa lưỡi liếm theo phản xạ, nào biết được Tô Dịch Văn đột nhiên nghiêng mình xuống ngậm lấy môi cô, vị ngọt nhàn nhạt của sữa tràn ngập trong miệng anh, sự ngọt ngào ấy khiến tâm trạng anh nhộn nhạo.

Chỉ là một nụ hôn, hoặc có lẽ do hai người đã lâu rồi không thân mật như vậy, rõ ràng là Đào Nhạc không chịu nổi nữa, ngay đến cái ly cầm trong tay cũng lung lay. May mà Tô Dịch Văn tay mất nhanh lẹ, đỡ lấy cái ly đang sắp đổ, anh lập tức tự trách mình, nhưng dĩ nhiên là mọi chuyện không thể thay đổi được.

Khó khăn lắm lý trí của Tô Dịch Văn mới quay về, anh từ từ buông cô ra, thở hổn hển nói, “Mau ngủ đi.”

Mắt Đào Nhạc như bị sương mù che chắn, dường như vẫn đang ở trong khoảnh khắc cảm xúc mãnh liệt không thể khống chế lúc nãy, cô thấy anh đứng lên bước ra ngoài, vội vàng gọi lại, “Lão Tô, anh đi đâu vậy hả?”

Tô Dịch Văn cố gắng không quay đầu lại, anh sợ mình sẽ không chịu đựng được nữa, dù sao cô cũng đang mang thai mà.

“Anh...Anh hôm nay anh sẽ ngủ ở thư phòng.” Tô Dịch Văn nhanh chân bước ra khỏi phòng, dường như rất gấp gáp.

Hả, anh vừa hát là sẽ đi đến đâu vậy nhỉ, thân mật với cô xong lại bỏ đi, mà còn là ngủ ở thư phòng nữa.

Đào Nhạc vén chăn ra, vội vàng chạy ra khỏi phòng ngủ mà đuổi theo, “Tô Dịch Văn, ý anh là gì chứ!”

Tô Dịch Văn dừng trước cửa thư phòng, xoay người lại, “Em đi ngủ đi, đừng quan tâm đến anh.”

Đào Nhạc đi lên, chắn trước cửa, “Hôm nay em cứ quan tâm anh đó! Ngủ thư phòng gì chứ, anh nổi điên cái gì vậy?”

Tô Dịch Văn có thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể nói nên lời được, cũng không thể nói với cô, anh chỉ có thể nhìn chứ không dám động vào sự mâu thuẫn trong lòng.

“Em mặc kệ, anh phải về phòng ngủ!” Đào Nhạc túm anh lại.

Tô Dịch Văn hơi do dự, “Nhạc Nhạc...”

Đào Nhạc dừng bước, trong đầu cô xẹt qua một ý nghĩ, ngó lại tình cảnh của Tô Dịch Văn, hình như cô đã hiểu được có chuyện gì xảy ra rồi.

“Lão Tô...” Đào Nhạc hí mắt gian xảo, “Không phải là anh muốn...”

“Anh chẳng muốn gì cả!” Tô Dịch Văn nghiêm túc phủ nhận.

“Em đâu đã nói gì đâu!” Mấy lời này của Đào Nhạc khiến Tô Dịch Văn cứng họng, cuối cùng anh muốn giấu đầu thì cũng lòi đuôi ra rồi.

Tô Dịch Văn mất tự nhiên, dường như đã cố nhịn lắm rồi, anh bất đắc dĩ nói với cô, “Cũng không còn sớm nữa, em ngủ trước đi.”

Đào Nhạc từ trước giờ chưa thấy qua ai làm chồng mà phải kiềm chế như Tô Dịch Văn thế này, cô thầm cười trộm đồng thời đưa tay tới gần, bàn tay nhỏ bé đặt lên vai anh, cố ý dùng thân người uốn éo, “Ông xã, về phòng ngủ đi, cũng đã vào đông rồi thư phòng rất lạnh đó.”

Quả thật, thư phòng quả thật rất lạnh, hà cớ gì anh phải kiềm chế thế chứ.

“Nếu nữa đêm em xảy ra chuyện gì thì làm sao đây?”

Cũng đúng, không ai chăm sóc cô cả, anh phải làm một người chồng tốt mới được.

“Em mà không có gối ôm bên cạnh cũng rất khó chịu.”

Đúng vậy, cô sẽ khó chịu...đợi đã, cô chỉ xem anh là gối ôm sao?

Tô Dịch Văn cau mày, cúi đầu nhìn cô, “Anh chỉ có chút tác dụng đó thôi à?”

Ừ, hình như đúng là như vậy, Đào Nhạc cười cười nịnh nọt, ôm lấy cổ anh, “Sao có thể chứ, em và cục cưng đều rất là nhớ anh.”

“Thật sao?” Tô Dịch Văn hoài nghi thái độ của cô.

Đào Nhạc kéo tay anh đi về phòng ngủ, “Làm sao mà em có thể gạt anh được chứ, chúng ta nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Thực ra cô đã quen được anh ôm ngủ mỗi tối rồi, có cái gối ôm tốt như vậy sao lại không lợi dụng chứ.

Đào Nhạc nói mấy lời này làm Tô Dịch Văn nghĩ đến một ý nghĩa khác, anh đi với cô mà còn cố ý hỏi một câu, “Em không sợ anh sẽ không thể kiềm chế được à?”

Đào Nhạc tỏ vẻ bình tĩnh, “Không sợ, anh là ông xã của em, cũng đâu có phải là tội phạm cường dâm gì đâu.”

Tô Dịch Văn không nói gì, vốn định tới thư phòng ngủ đại một đêm, nhưng cũng đến bước này rồi, vợ mình đã mở miệng, bản thân mình cũng phải tỏ chút thành ý.

“Nếu đã như vậy rồi thì tối nay vợ chồng mình cùng nghiên cứu mấy biện pháp giải quyết nhu cầu cấp bách nha.” Tô Dịch Văn ôm lấy Đào Nhạc cười hí hửng.

“Biện pháp giải quyết nhu cầu cấp bách?” Đào Nhạc nghiêng người, cảnh giác nhìn anh, “Sao em có cảm giác nên để anh ngủ lại thư phòng ấy nhỉ.”

Tô Dịch Văn bế bổng cô, chỉ hai từ ngắn gọn đáp lại, “Trễ rồi.”

Cứ như vậy, người đàn ông nào đó vốn muốn ngủ ở thư phòng, lại bị bà cô vô tâm nào đó tới trêu chọc, hai người lại trở về phòng ngủ nghiên cứu biện pháp giải quyết nhu cầu cấp bách ...

29. Chương 55-56

Chương 55

Dịch & Edit: M2sisters

Thời gian trôi qua thật nhanh, nháy mắt đã tới cuối năm, Đào Nhạc và Tô Dịch Văn kết hôn hơn một tháng, tân hôn cũng thành cựu hôn, cuộc sống gia đình tạm ổn trôi qua một cách bình thường, thỉnh thoảng cũng có cãi vặt, nhưng không ảnh hưởng tới tình cảm của cả hai.

Vẫn là chuyện cái bụng của Đào Nhạc, cô thậm chí có thể cảm nhận được bên trong có chút động tĩnh, cô nghĩ thăm đứa bé này tương lai sẽ là một nhóc con nghịch ngợm, cảm giác thích thú của lần đầu được làm mẹ càng ngày càng sâu đậm.

Tô Dịch Văn dè dặt từng ly từng tí với cô, y như nâng niu bảo vật trên tay, vô cùng yêu thương, nhưng cũng tới cuối năm rồi, thời điểm này Tô Dịch Văn luôn tất bật, bận rộn với công việc. Trước đây tới ngày anh luôn chở Đào Nhạc đi khám thai kiểm tra sức khỏe, nhưng mấy ngày nay tìm không ra thời gian rảnh rỗi, Đào Nhạc mỗi lần đợi không nổi tới khi anh đến, đành phải tự đi một mình hoặc nói mẹ Đào đưa cô đi.

Hôm nay mẹ Đào vừa đưa con gái làm kiểm tra thai sản xong, ra khỏi bệnh viện bà liền nhíu mày chất vấn.

“Mẹ nói này Nhạc Nhạc, gần đây Dịch Văn bận cái gì vậy, lần nào đi cũng một mình con đi là sao?”

Mẹ Đào dường như có hơi không vui, nhưng là con gái bà sinh ra, thấy con gái cô đơn lẻ loi đi đến bệnh viện, bọn họ là trường bối thấy đương nhiên sẽ có ý kiến ngay.

“Mẹ, mấy ngày nay anh ấy bận rộn, trong cục nhiều việc lắm.” Đào Nhạc nói giúp cho Tô Dịch Văn, tuy cô cũng oán giận khi anh bận tới mất tới mũi như vậy, nhưng dù sao cũng là công việc, cô không thể không thông cảm.

“Bận gì mà đến nỗi không thấy bóng dáng?” Mẹ Đào không tin mấy lời viện cớ này, “Hai đứa đã bao lâu rồi chưa về nhà ba mẹ ăn cơm rồi, vả lại con nhìn đi, dạo này con phờ phạc hẳn, không nghe bác sĩ nói là phải ăn uống bồi bổ hử.”

“Mẹ, con ăn nhiều lắm, mẹ đừng có lo mà.” Đào Nhạc cũng hết cách, cô đâu phải thùng không đáy.

Mẹ Đào lại không nghĩ vậy, “Bây giờ con là một người ăn cho hai người, không thể so với trước kia được.”

“Dạ dạ, về nhà con sẽ ăn thêm mà.” Đào Nhạc sợ nhất là mẹ cảm ràm, vì vậy đành gượng gạo đồng ý.

“Đừng có nói gì nữa, theo mẹ về nhà trước nào.”

“Để làm gì chứ!”

Mẹ Đào ngoắc một chiếc taxi, đẩy người nào đó vào xe, “Về nhà là biết ngay.”

Ý da, mẹ già âm mưu gì đây, tuy Đào Nhạc thấy kì lạ nhưng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi im.

Đương nhiên , điều kì lạ này cũng chẳng duy trì lâu, ba giờ sau khi Đào Nhạc ngồi vào bàn ăn ở nhà mình, trước mắt là một chén nước đen đen, vừa nóng hôi hổi vừa tỏa ra một mùi khó ngửi.

Đào Nhạc bịt mũi, “Mẹ, cái gì vậy?”

“Đừng hỏi nhiều, con mau uống hết đi.” Mẹ Đào hạ lệnh.

“Cái thứ này làm sao mà uống đây, hay là thôi đi.” Đào Nhạc khẩn cầu.

“Cái đứa ngốc này, phụ nữ có thai uống thuốc này để bổ khí dưỡng huyết, mẹ đặc biệt đi hỏi bác sĩ trung y vì con đó, mới mua mấy thứ thuốc này, có khó ngửi cũng phải uống!” Có vẻ như mẹ Đào đã tốn công ở trong bếp nấu lâu như vậy, bao nhiêu công sức cực khổ không thể để lãng phí được.

Đào Nhạc híp mắt nhìn nhìn cái thứ được gọi là thuốc đại bổ, xem chút là muốn nôn ra, cái thứ này không biết là do cái tên giang hồ bịp bợm nào kê đơn nữa, cô uống không biết có hậu quả gì hay không đây.

“Mẹ con mang về nhà uống nha, hồi trưa con cũng ăn hơi nhiều, bây giờ thật sự không thể uống thêm nữa.” Đào Nhạc làm ra vẻ rất no, thực ra là cô muốn áp dụng chiến thuật kéo dài thời gian thôi, quả thật cô không mấy tin tưởng vào thang thuốc này.

Mẹ Đào suy nghĩ một chút, “Cũng được, để mẹ bỏ vào bình giữ nhiệt cho con, về nhà nhất định phải uống đó.”

“Con biết rồi, mẹ yên tâm!” Cuối cùng cô cũng đã lừa được mẹ già, giờ cũng có thể thở phào rồi.

“Đúng rồi, mẹ cũng có làm cho Dịch Văn một phần, cái này chuyên để cho đàn ông uống, nó đi làm cũng vất vả lắm, uống cái này tốt cho thân thể, con nhớ phải mang về đó.”

Thấy mẹ Đào từ nhà bếp đi ra lại mang thêm một chiếc bình giữ nhiệt, khóe miệng Đào Nhạc giần giật, tác dụng của thang thuốc này chắc chắn là bổ thận tráng dương. thực tế thì Tô Dịch Văn không cần uống loại thuốc này cũng đã đủ mạnh mẽ rồi, bây giờ mẹ Đào hành động thế này cứ như là một sự dằn vặt trá hình đối với Đào Nhạc vậy. Tuy rằng cô mang thai, nhưng không có nghĩa là được miễn trừ gì về cái phương diện này, Tô Dịch Văn cứ luôn không đứng đắn chiêu gì cũng làm cho được cả.

Cứ thế, dưới sự cưỡng chế của mẹ Đào, Đào Nhạc đành phải mang hai chiếc bình giữ nhiệt về nhà. Đi được nửa đường, cô xem đồng hồ, muốn đến viện kiểm sát một chuyến, để xem cục trưởng Tô nhà cô thế nào, luôn tiện mang thuốc bổ đến luôn, lúc này anh rất vất vả, quả thật cô nên có chút trách nhiệm của một người vợ.

Nghĩ vậy, Đào Nhạc lập tức đón xe đến viện kiểm sát, có vẻ như muốn tạo một bất ngờ cho Tô Dịch Văn.

Nói đến chuyện này, thì từ sau khi thôi việc để tiếp tục học nghiên cứu sinh, cô cũng chưa về lại đây lần nào. Bọn người của trưởng phòng Vu cũng đã chiều cổ cô không ít, bây giờ cô cũng đã kết hôn rồi có con mà cũng chưa kịp báo với bọn họ một tiếng, nghĩ lại cũng thật không hay.

Cho nên khi Đào Nhạc xuất hiện ở phòng khiếu kiện đã gây nhốn nháo không ít, chắc là chuyện cô và Tô Dịch Văn kết hôn đã truyền đến viện kiểm sát rồi, nói thế nào thì bây giờ cô cũng là phu nhân cục trưởng.

“Tiểu Nhạc, chuyện kết hôn lớn như vậy mà em cũng không nói với mọi người một tiếng, cứ làm như mấy đảng phái ngầm vậy, có muốn lấy tiền mừng của bọn chị không vậy!” Trưởng phòng Vu chọc ghẹo.

“Đào Nhạc cười cười, “Chị Vu à, chị đừng có cười em, em chỉ mới đi đăng kí thôi, sau này đãi tiệc sẽ phát thiệp mời mọi người mà.”

Tiểu Trương ở bàn kế bên lên tiếng, “Ồi chào, lúc đi công tác chị đã nhìn ra em và Tô Dịch Văn là...Không phải, phải là cục trưởng Tô, hai người đã liếc mắt đưa tình với nhau rồi, kết hôn chỉ là chuyện sớm muộn thôi.”

Sau đó càng lúc càng có thêm mấy bà cô già tham gia vào câu chuyện.

“Đúng thế, ở thời đại gì rồi mà cô nhóc này còn ngại ngần nữa chứ.”

“Tiểu Nhạc, sau này giàu có rồi nhớ đừng quên mấy người trong phòng chúng tôi nha, đến thăm thường xuyên đó.”

“Số tiểu Đào tốt thật đó!”

...

Mỗi người một câu, ai cũng trở nên phần khích quá độ, từ chuyện người nào đó mới kết hôn mà kéo sang lúc về hưu dưỡng già, Đào Nhạc không thể chen vào được một câu.

Sau đó trưởng phòng Vu nhìn thấy trong tay Đào Nhạc đang cầm chiếc bình giữ nhiệt, “A, tiểu Nhạc, kết hôn rồi càng lúc càng hiểu chuyện nha, đưa canh cho ông xã phải không?”

Vừa nhắc đến canh mà cô xém chút đã quên mất, cô vốn nghĩ thuận đường thì ghé thăm mọi người, nhưng mấy bà chị này quá nhiệt tình, thoáng cái đã làm cô lỡ mất thời gian đi thăm chồng rồi.

“Chị Vu à, mọi người cũng bận rộn, em đi trước đây, sau này chúng ta sẽ thường xuyên liên lạc.”

Đào Nhạc cười cười ra khỏi phòng khiếu kiện, cô nghĩ nếu mình mà còn tiếp tục ở đó thêm một lát thì mấy bà chị này càng hưng phấn hơn. Chẳng phải là cô không hiểu ý họ nói gì, ai cũng nghĩ rằng cô bay lên càn cao thì biến thành phượng hoàng, bây giờ có thể tăng bốc thì cứ tăng bốc.

Ôi, chẳng lẽ đây là chính là tình huống tiêu biểu ột khi đã dấn thân vào chốn quan trường thì phải biết nghe những lời nhin nọt sao.

Đào Nhạc mang theo chiếc bình giữ nhiệt, leo lên lầu tìm đến cục chống tham nhũng, ngày trước khi còn thực tập ở đây cô cũng ít khi đến đây, chỉ quen biết vài người, vì vậy cô tự nhiên đi vào rồi hỏi tìm cục trưởng thì có hơi kì cục.

Đào Nhạc gõ cửa, cô thấy có một chị gái ngồi gần cửa nhất nên hỏi, “Xin chào, cho tôi hỏi Tô cục trưởng có ở đây không ạ?” Mẹ nó, cô phải gọi đúng chức danh của anh, thật khó chịu!

Chị ta ngẩng đầu, vẻ mặt nghiêm túc, “Cô có việc gì sao?”. Rõ ràng chị ta không biết Đào Nhạc là ai, còn dùng ánh mắt kì quái dò xét Đào Nhạc một hồi.

Đào Nhạc thấy mất tự nhiên, ráng gượng cười, “Tôi muốn đưa anh ấy chút đồ.” Cô vừa đưa chiếc bình giữ nhiệt ra, vừa đảo mắt nhìn quanh phòng làm việc, hình như Tô Dịch Văn không có ở đây.

“Cục trưởng không ở đây!” chị ta tức giận lớn tiếng, sau đó tiếp tục cúi đầu làm việc.

Hứ, thái độ gì đây? Đào Nhạc cô có chọc gheo ai đâu, chị ta đúng là phụ nữ thời kì mãn kinh mà.

Đào Nhạc nén giận, “Thế khi nào anh ấy về? Tôi vào phòng làm việc anh ấy đợi trước.”

Bà chị kia dùng ánh mắt như nhìn thấy người ngoài hành tinh nhìn Đào Nhạc, con nhóc trước mắt tuổi còn trẻ mà đã có can đảm dám đến đây hỏi cục trưởng ở chỗ nào, lại còn dám đòi vào phòng cục trưởng nữa chứ.

“Cục trưởng đi đâu khi nào về tại sao tôi lại không biết chứ?” Bà chị tỏ vẻ thờ ơ, “Cô có việc gì cứ nhắn lại, khi nào cục trưởng về tôi báo lại cho.”

Mẹ nó, cô tìm Tô Dịch Văn mà còn phải nhờ tới chị ta sao, Đào Nhạc thật sự muốn nói rõ thân phận cục trưởng phụ nhân cho chị ta sáng mắt, nhưng ngẫm nghĩ, hành động này sẽ làm Tô Dịch Văn mất mặt, mọi người sẽ nghĩ anh lấy phải cô vợ quá quắc, cô tạm thời nhịn nhục bà chị này vậy.

“Được rồi, không dám làm phiền chị, cục trưởng về chị nói là có cô họ Đào tìm anh ấy.”

Nói xong, không đợi chị ta trả lời Đào Nhạc đã quay đầu bước đi với vẻ oai dũng, dù gì Tô Dịch Văn cũng không ở đây, cô chẳng cần phải lại xem chừng sắc mặt chị ta. Nhưng mà đau khổ một cái là chiếc bình giữ nhiệt vẫn còn chưa để lại, ra khỏi viện kiểm sát cô mới phát hiện trên tay vẫn còn hai bình giữ nhiệt đựng thuốc, không biết đầu óc cô đi đâu nữa, bây giờ lại mang về nhà đúng là phiền phức!

Mà nói cho cùng thì chuyện này phải trách Tô Dịch Văn, cô bụng mang dạ chứa thể này hiếm khi tới viện kiểm sát, lại còn mang cho thuốc bổ, vậy mà anh lại không có ở đó, ban ngày cũng chẳng thấy bóng dáng anh đâu, hại cô bị cấp dưới của anh khinh thường, tâm trạng tốt bị phá hỏng bét cả.

Mang theo một bụng tức giận Đào Nhạc về nhà, cô còn thầm nghĩ đợi khi Tô Dịch Văn về cô sẽ kể lại mọi chuyện anh nghe, tốt nhất là đuổi bà chị tuổi mãn kinh kia đi, không thì cũng phải có cách xử lý, như trừ lương chẳng hạn.

Đương nhiên là Đào Nhạc đã chuẩn bị nên mách thế nào với Tô Dịch Văn, chính xác mà nói thì cô đã hoàn toàn chuẩn bị, thời gian trôi đi cũng đã gần đến sáng rồi, cô ngồi trên giường cứ chốc chốc lại gục đầu xuống, rồi lại mơ mơ màng màng mở mắt ra, mấy tiết mục trên tivi cũng nói tạm biệt hết rồi, nhưng không gian trong phòng vẫn vắng lặng, bên người cô cũng chẳng có ai.

Đào Nhạc nhìn đồng hồ trên tường, cũng đã hơn một giờ sáng rồi, sao Tô Dịch Văn vẫn chưa về nhà, cũng lạ là từ khi mang thai đến giờ cô đặc biệt thích ngủ, chỉ cần nằm trong chăn là có thể ngủ được rồi, cho nên chỉ trong một lát là quên hết giờ giấc. Bây giờ trong lòng cô càng thêm lo lắng, từ trước giờ Tô Dịch Văn chưa hề như vậy, hôm nay lại thế này, chắc không phải là xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chứ...

Đào Nhạc càng nghĩ càng sợ, lập tức vén chăn bước xuống giường tìm điện thoại, dù sao cũng phải gọi điện thoại xem anh ở đâu.

Cô bấm xong, liền nghe thấy mấy tiếng tút tút, lát sau liền thì nghe thấy dưới lầu có tiếng động, dường như là tiếng điện thoại của lão Tô nhà cô.

Cô chạy ra khỏi phòng, chưa chạy đến cầu thang đã nhìn thấy Tô Dịch Văn đang ở trong phòng khách. Anh cũng đang dự định lấy điện thoại ra nghe.

“Đừng có nghe!” Đào Nhạc đứng trên đó hô lớn, cô thấy anh vẫn khỏe mạnh, thì sự lo lắng cũng biến mất, nhưng bây giờ cơn giận lại nổi lên.

Tô Dịch Văn lập tức xoay người lại, ngẩng đầu nhìn cô, có chút bất ngờ, “Nhạc Nhạc, sao muộn thế này mà còn chưa ngủ?”

“Anh cũng biết là muộn à, bây giờ đã mấy giờ rồi, anh chết ở đâu vậy hả!” Đào Nhạc không tỏ vẻ ôn hòa với anh, mới kết hôn có bao lâu đâu, mà anh đã dự định đi đêm không về rồi sao?

Tô Dịch Văn chỉnh chỉnh mắt kính, vẻ mặt uể oải, “Ồ đơn vị có việc, sau này mà có gặp tình trạng này thì em cứ ngủ trước đi, đừng nên đợi anh.”

Hừ, anh còn không nhận ra cô đang tức giận sao, khi nãy cô hỏi anh vậy mà ngay cả lời giải thích anh cũng không nói?

Đào Nhạc dẫm mạnh chân bước xuống lầu, “Tô Dịch Văn, tối nay anh đã đi đâu?”

Tô Dịch Văn dựa vào sofa nhắm mắt nghỉ ngơi, “Ồ đơn vị có việc, bây giờ đã sắp đến cuối năm, công việc của anh dồn quá nhiều rồi, em thông cảm một chút, ngoan.”

Mỗi lần đều là bảo cô phải thông cảm, nhưng anh luôn làm mấy chuyện khiến cô không có cảm giác yên tâm gì cả.

Đào Nhạc đứng đó, nhìn sắc mặt mệt mỏi rã rời của anh, nói cô không đau lòng thì là giả, nhưng sao anh không hiểu được là cô sẽ lo lắng chứ.

“Hôm nay em đến viện kiểm sát.” Đào Nhạc rầu rĩ nói.

Tô Dịch Văn trợn mắt, “Em đến đó làm gì?”

Đào Nhạc dẫu môi, “Học người ta làm vợ hiền.”

“Em đặc biệt đến thăm anh sao?”

“Anh thật phí lời, lẽ nào ở viện kiểm sát em còn có ông chồng nào khác nữa sao?” Đào Nhạc nói xong đi vào nhà bếp, lấy ra bình giữ nhiệt, phải chú ý là cô đem cả hai chiếc bình ra.

Tô Dịch Văn nhìn, “Đây là cái gì?”

“Là canh thập toàn đại bổ, anh mau uống hết đi!” Đào Nhạc học theo khẩu khí của mẹ già bắt đầu ra lệnh, đương nhiên Đào Nhạc cũng không cố ý đưa sai phần canh vốn là thuốc bổ dưỡng thai của mình, nhưng

nhìn thấy cái thứ thuốc kia là cô liền ghê sợ rồi, mà dù sao hôm nay Tô Dịch Văn cũng không ngoan, nên điều hòa âm dương một chút, cứ đưa toàn bộ cho anh uống hết vậy.

Tô Dịch Văn cầm lấy, mà còn rất vui, “Em đặc biệt làm cho anh à?”

“Điều đó là đương nhiên rồi”, lương tâm Đào Nhạc che dấu, “Bà xã thấy ông xã gần đây rất là vất vả, nên mới làm mấy món canh cho anh bồi bổ, anh nhân lúc còn nóng mau uống đi.”

Tô Dịch Văn thấy cô cười rất quỷ dị, “Em chắc chắn canh này không có vấn đề gì chứ?”

“Đương nhiên là không có vấn đề rồi, đây là phương thuốc do bác sĩ trung y kê đơn đó.” Đào Nhạc nói như thật.

Tuy rằng Tô Dịch Văn bán tín bán nghi, cuối cùng vẫn uống hết hai thứ ấy. Sau này dù đã trải qua nhiều năm, Tô Dịch Văn vẫn còn sợ hãi khi nhớ đến chuyện này, thật sự nữa cái mạng của anh cũng suýt mất luôn. Có lẽ anh thực sự chịu bó tay với cô vợ nhỏ bé này rồi.

Uống xong canh, Tô Dịch Văn chuẩn bị đi tắm, đi đến cửa phòng tắm anh quay lại thì thấy Đào Nhạc vẫn đi theo mình, anh bước đến hôn nhẹ lên môi cô, “Hay là chúng ta cùng nhau tắm.”

“Đi đi đi, đừng có mà không đứng đắn như thế.” Đào Nhạc đẩy cửa ra, vẻ mặt nghiêm túc.

Tô Dịch Văn cũng không đùa với cô nữa, “Em mau đi ngủ đi, đang mang thai mà cũng chảnh ngoan ngoan tí nào.” Nói xong anh đóng cửa bước vào phòng tắm, một lát sau thì truyền ra tiếng nước chảy ào ào.

Đào Nhạc vốn muốn đi ngủ, nhưng bây giờ lại khá tỉnh táo, cô đột nhiên nhớ lại chuyện hôm nay mình đã gặp ở viện kiểm sát, liền tức giận.

“Lão Tô, hôm nay em vô cùng tức giận đó!” Người nào đó không nhận được ở bên ngoài la lên một câu.

“Sao vậy?” Giọng nói của Tô Dịch Văn bị tiếng nước át đi không ít.

“Người ở cục chống tham nhũng các anh có gì giỏi giang đâu chứ, em đến tìm anh, thái độ của người đó rất là kém!”

“Người ta đã nói gì?” Tô Dịch Văn hỏi.

Đào Nhạc học theo giọng điệu của bà chị kia, “Người ta nói với em cái gì mà cục trưởng không có ở đây, có việc thì để lại lời nhắn, hừ, đúng là hách dịch mà.”

“Em nói em là vợ của anh thì được rồi, ai cũng không dám chọc giận em đâu.”

“Thôi bỏ đi, mắc công sau này người ta lại nói em ý thể hiếp người, còn anh cưới phải một cô vợ phá sản.”

Tô Dịch Văn nghe vậy, cười vui nói, “Ồi chào, anh nói vợ này, từ lúc nào mà em trở nên hiểu chuyện như thế?”

“Xí, bây giờ anh mới phát hiện ra sao.” Đào Nhạc đi về lại giường, “Dù sao ngày mai anh cũng phải giáo huấn người ta cho em, giúp em trút giận!”

“Em xem em kìa, mới được khen là em liền thay đổi. Trong khoảng thời gian này công việc trong cục rất nhiều, mọi người đều bận rộn cả, tính khí ai cũng không được ổn định, sau này anh sẽ họp với bọn họ, sẽ nêu ra ý kiến của em để góp ý với họ một chút, có được chưa?”

Tuy chưa phải là cách trút giận mà Đào Nhạc muốn, nhưng đây cũng là một sự thỏa hiệp của Tô Dịch Văn rồi, cục trưởng tuy là lớn, nhưng không thể tùy ý làm tất cả theo ý mình được.

“Tóm lại vẫn là lỗi của anh, chúng ta đột ngột kết hôn ai cũng không biết mặt em, chẳng trách em lại bị oan ức thế này!” Đào Nhạc bất bình nói.

Tô Dịch Văn thì lại không nghĩ như vậy, anh không thích nghe nhất chính những lời bài xích đối với hôn nhân của cô, anh nói, “Em chịu oan ức gì chứ, trở thành phu nhân cục trưởng nhanh như vậy, còn có một ông chồng thật tốt, có đốt đèn đi tìm cũng không thấy đâu.”

Hừ, anh luôn luôn có lý.

Đào Nhạc chẳng quan tâm, xoay người lại thấy quần áo và mấy vật dụng hàng ngày của anh vương vãi khắp nơi, cái thói quen lười biếng của cái tên Tô Dịch Văn này vẫn không đổi, cả ngày cô làm bà mẹ già đi thu dọn cho anh còn chẳng kịp.

Nhưng mà, khi Đào Nhạc động đến bộ âu phục của người nào đó, còn giúp phủi bụi trên bộ quần áo, Đào Nhạc đột nhiên phát hiện trên vai áo anh có một sợi tóc vàng, cô cẩn thận dùng chiếc nhíp gấp lấy sợi tóc, động tác chuyên nghiệp y như lấy bằng chứng pháp y.

Phân tích dựa trên màu sắc sợi tóc cho thấy nó không phải của cô và Tô Dịch Văn, vì tóc hai người đều màu đen, dựa vào độ dài của nó lại càng chứng tỏ không phải của họ, vậy sợi tóc này là của ai?

Trong lòng vẫn vương mãi về dự cảm không hay, Đào Nhạc hoang mang lo sợ, cô đột nhiên nghi ngờ hôm nay Tô Dịch Văn trở về nhà trễ như vậy, có khi nào —

“Đang nhìn gì đó?”

Đào Nhạc giật mình quay lại, đã thấy Tô Dịch Văn không biết ra khỏi phòng tắm từ khi nào, còn đứng sau lưng cô, ánh mắt đầy nghi hoặc và tò mò.

Chương 56

Dịch & Edit: M2sisters

Đào Nhạc không biết Tô Dịch Văn đã tắm xong và đi ra từ khi nào nữa, cô chỉ biết trong đầu mình chỉ tràn ngập hình ảnh về sợi tóc màu vàng kia, trực giác nói cho cô biết đây vốn là tóc của phụ nữ, còn vì sao lại rơi trên người Tô Dịch Văn thì có rất nhiều khả năng.

Tô Dịch Văn nhìn cô chằm chằm, lại hỏi thêm một câu, “Em nhìn cái gì vậy, sao còn chưa ngủ?”

Trong lúc Đào Nhạc xoay người cô đã nhanh chóng thủ tiêu cái nhíp, bỏ luôn sợi tóc kia vào túi áo ngủ, đó chính là phản ứng bản năng của cô, cô không hề do dự một chút nào.

“Không, không có gì.” Đào Nhạc lại giữ giữ bộ âu phục trong tay, “Quần áo của anh cũng không thềm treo lên cho gọn gàng, đúng là người không biết tự lo mà.”

Tô Dịch Văn nhếch môi cười, “Quen rồi, đã thành thói quen mất rồi.”

“Hừ, thói quen của anh cũng nhiều thật đó.” Đào Nhạc cố ý nói câu này, anh không chỉ không thể tự lo cho cuộc sống, mà còn thích ra vẻ người lớn, bây giờ cô còn không biết anh gạt cô ở bên ngoài làm những chuyện gì, gặp những loại người thế nào nữa. Cho nên lúc này cô không lấy sợi tóc kia ra mà chất vấn anh, bởi vì trải qua chuyện của trái vả kia, có nhiều chuyện không thể chỉ nhìn bề ngoài được, nếu như lại không thể không chế được mà nổi giận, vậy thì chắc chắn mối quan hệ giữa cô và Tô Dịch Văn sẽ càng căng thẳng thêm, nhần nhện vậy, có thể đó chỉ là một sự hiểu lầm, trong viện kiểm sát cũng có phụ nữ nhuộm tóc mà, chắc là Tô Dịch Văn chỉ vô tình quẹt phải, chứ anh không có làm cái chuyện hồng hạnh vượt tường đâu.

Tô Dịch Văn chỉ tay vào đồng hồ treo tường, “Chúng ta ngủ thôi, mai anh còn phải đi làm nữa.”

Đào Nhạc gạt đầu, chui vào trong chăn, chỉ có điều trong lòng vẫn rất phiền muộn.

Tô Dịch Văn tiện tay tắt ngọn đèn nhỏ phía đầu giường, kéo chăn lên rồi xoay sang ôm người phụ nữ nhỏ bé bên cạnh.

Đào Nhạc cảm nhận được sự ầm áp từ phía sau, không biết tại sao cô lại nhích người ra, cô thực sự không được tự nhiên, không muốn gần gũi với anh như thế, chỉ cần nghĩ đến sợi tóc vàng kia ở trên người chồng mình là cô liền hoảng sợ, bởi vì những yếu tố này hoàn toàn phù hợp với chuyện hồng hạnh vượt tường, nhưng lý trí lại nói với cô chuyện này là không thể nào, Tô Dịch Văn không phải là loại người như vậy.

Tô Dịch Văn cảm nhận được sự phản kháng của cô, càng nhích lên ôm cô chặt hơn, thở dài, “Nhạc Nhạc, anh biết dạo này anh có bỏ lơ em, chỉ cần qua cái thời điểm bận rộn này là được, tạm thời em—”

“Lão Tô, tối nay anh đã đi đâu có thể nói em biết không?” Đào Nhạc cắt ngang.

Tô Dịch Văn vẫn im lặng, qua một lúc lâu sau trong bóng tối anh mới lên tiếng, nghe sao thấy thật không quen.

“Phải ở lại chỗ làm tăng ca.”

Đào Nhạc gượng cười, trong lòng trống trải, anh vẫn không chịu nói thật sao, nếu như đổi lại là trước đây, với tính cách của cô thì chắc chắn cô sẽ truy hỏi cho tới cùng, nhưng tự nhiên bây giờ cô lại không có dũng khí, cô thừa nhận trong lòng cô có chút sợ hãi, có lẽ là do mới kết hôn nên cái cảm giác lo lắng càng lúc càng nặng hơn, cô suy nghĩ rất nhiều, nếu để đến mức phải ly hôn thì tính sao đây, cục cựa của cô phải thế nào, cô có dám đánh đổi hay không .

Rất nhiều ý niệm hiện lên trong đầu cô, Đào Nhạc ngơ ngẩn nhìn trần nhà, “Lão Tô, chúng ta có thể sống cả đời với nhau không?”

Tô Dịch Văn sửng sốt một chút, càng ôm chặt cô hơn, anh cho rằng đó là tâm trạng của người đang mang thai hay nghĩ ngợi, “Đừng suy nghĩ vớ vẩn nữa, ngủ đi, ngoan nào.”

Đào Nhạc chán chường nhắm mắt lại, kiểu trả lời cho có lệ của anh càng khiến cô có cảm giác không yên tâm, cô rút sâu vào chăn, có vẻ như nếu làm vậy thì có thể xua đuổi được mọi lo lắng trong đầu cô, nhưng thực tế chỉ là dối lòng mà thôi.

...

Kể từ lúc trong lòng Đào Nhạc bị ảnh hưởng bởi sợi tóc kia đến giờ, đối với bất cứ chuyện gì cô cũng để ý, cũng có thể nói là đang có sự canh chừng đối với Tô Dịch Văn. Cô cũng lén xem qua điện thoại của anh, nhưng cũng không phát hiện thấy bất cứ đầu dây mối nhợ nào, nhưng cô vẫn có cảm giác công việc của anh không đơn giản như vậy.

Hôm đó, Tô Dịch Văn khó khăn lắm mới có được một buổi chiều rảnh rỗi đưa Đào Nhạc đi kiểm tra thai sản, cũng không biết hôm đó là ngày gì, mà người đến kiểm tra đông nghẹt, cho nên đợi đến khi Đào Nhạc làm xong thủ tục rồi kiểm tra , thì lúc hai người rời khỏi bệnh viện cũng đã sẩm tối rồi. Tô Dịch Văn đề nghị với cô là ăn tối ở ngoài, dù sao thì có về nhà nấu cũng không kịp. Đào Nhạc vốn là đang rất vui, vậy mà cái điện thoại không biết điều của Tô Dịch Văn lại reo lên.

Tiếng chuông kia cứ như là đòi mạng vậy, thấy Tô Dịch Văn chần chừ không tiếp điện thoại, sự hoài nghi trong lòng Đào Nhạc càng tăng thêm, cô nhìn vào điện thoại anh rồi lạnh lùng hỏi, “Nghe đi, sao lại không chịu nghe vậy?”

Tô Dịch Văn nhìn cô một cái rồi mới nghe điện thoại, “Tôi đây, xảy ra chuyện gì rồi... đã định rồi sao...được...”

Đào Nhạc vẫn quan sát nét mặt của anh, dường như chẳng có gì đặc biệt, nội dung nói chuyện cũng rất bình thường, nhưng lúc này anh do dự trong vài giây có chút khả nghi.

Đến khi Tô Dịch Văn cúp máy, thì anh cười cười, “Nhạc Nhạc, anh đưa em về nhà trước, lát nữa anh có chút chuyện phải trở lại viện kiểm sát một chút.”

Đào Nhạc đã dự đoán được tình huống này rồi, không phải là lần đầu tiên bị anh cho leo cây, cô khoát tay, “Thôi vậy, quý nhân như anh đây bận rộn, em cũng không làm phiền anh thêm nữa.”

“Anh làm sao yên tâm để em về một mình chứ, đừng như vậy, cục cựa sẽ cáu kỉnh đó.” Tô Dịch Văn kéo cô ra xe.

Đào Nhạc đẩy tay anh ra, “Đã nói là không cần mà, em tự mình đón xe về được rồi, anh đừng có lúc nào cũng nghĩ em là con nít ba tuổi!”

Tô Dịch Văn không ngờ cô sẽ phản ứng mạnh, trong lòng hơi khó chịu, “Em đang mang thai, sao cứ giãy giụa vậy, nghe lời anh nào!”

Đào Nhạc đứng bên cạnh anh bất động, “Em muốn tự đi, không cần anh đưa về!”

Tô Dịch Văn thật sự không có thời gian cãi nhau với cô, đành gọi một chiếc taxi đến, “Em về một mình nhớ cẩn thận, tối nhà gọi điện thoại cho anh.”

Đào Nhạc giận dỗi đóng sầm cửa xe, chẳng thèm nói câu nào với anh nữa.

Nhưng mà, ngay khi xe taxi vừa ra khỏi cổng bệnh viện, Đào Nhạc ngoảnh đầu ghé vào ghế sau nhìn, thấy xe của Tô Dịch Văn cũng mới ra khỏi, trong lòng cô đột nhiên thấy phức tạp, nhìn chiếc Passat mà lòng bất an, cô không suy nghĩ nhiều, nói ngay với tài xế, “Bác tài, chuyển hướng giùm tôi, đi đến viện kiểm sát phía bắc thành phố.”

Đừng vội trách Đào Nhạc học đòi người ta cách theo dõi, cô chỉ muốn biết mấy hôm nay anh có thực sự bận vì công việc, hay còn nguyên nhân khác...

Tô Dịch Văn và Đào Nhạc một trước một sau bước xuống xe, Đào Nhạc thấy anh đi vào tòa nhà, xem ra cô đã suy nghĩ quá nhiều rồi, Tô Dịch Văn thực sự không nói dối.

Đang suy nghĩ, điện thoại Đào Nhạc reo, là Tô Dịch Văn gọi, cô vội vàng tiếp điện thoại, “À lô, lão Tô, sao vậy?”

Tô Dịch Văn không ngờ giọng nói cô lại rất tốt, chẳng giống vẻ tức giận khi nãy.

“Nhạc Nhạc, đã về đến nhà chưa?”

Đào Nhạc hơi chột dạ, “À...mới vừa về tới.”

“Vậy thì được rồi, em không giận nữa sao, anh bận hết ngày hôm nay nữa là xong xuôi mọi chuyện rồi.”

“Thật sao?”

“Ừ, tăng ca thêm tối nay nữa, là mọi công việc xem như khá ổn rồi, cho nên đợi đến khi đó em có nỗi giận thế nào anh cũng chấp nhận hết.”

Cô thầm nghĩ, cuối cùng anh cũng có được sự tỉnh ngộ, không phí công mấy ngày nay cô đã cố nén cơn giận.

“Đây là do anh nói nha, đừng có đến lúc đó anh lại lấy cớ bận rộn gì đó.”Đào Nhạc cảnh cáo.

Tô Dịch Văn cười cười, “Sẽ không đâu.”

“Thôi anh cũng đang bận, em đi kiếm thứ gì đó ăn đại đây, anh nhớ về sớm nha.”

“Ừ, được rồi.”

Cúp máy xong, Đào Nhạc ngẫm nghĩ, tuy rằng khoảng thời gian mới kết hôn này có chút không vui vẻ, nhưng công việc của Tô Dịch Văn là vậy, cô cũng không thể cố ý gây sự được, cố làm như lời anh đã nói, qua được giai đoạn này là êm xuôi cả thôi, đến lúc đó cô sẽ thu cả vốn lẫn lời với anh.

Đào Nhạc đang muốn bảo bác tài quay xe trở về nhà, ánh mắt thoáng nhìn thấy, một chiếc Audi màu đen từ trong viện kiểm sát chạy ra, Đào Nhạc cảm thấy rất quen, cô lập tức nhìn kĩ biển số xe, quả nhiên là xe của Lão Tô nhà cô. Chẳng phải anh nói là tăng ca sao, thế mà lại đi đâu vậy chứ?”

“Bác tài, mau đuổi theo chiếc xe phía trước.”Đào Nhạc vội vã bảo tài xế, cảm giác bất an trong lòng lại xuất hiện, cô không hiểu được tại sao anh lại gạt cô chứ?

Cứ như thế, thấp thỏm suốt cả đoạn đường, Đào Nhạc cứ chỉ nhìn chăm chăm vào chiếc xe màu đen, lòng bàn tay thì đầy mồ hôi.

Cuối cùng chiếc Audi cũng dừng lại trước một nhà hàng, mà dường như cùng lúc đó có mấy chiếc xe màu đen cũng dừng ở đó, bước xuống xe đều là đàn ông, tất cả bọn họ đều mang âu phục. Đương nhiên không nằm ngoài dự đoán của cô thì Tô Dịch Văn cũng đã ra khỏi xe, anh bắt tay nói chuyện với mấy người đó, hình như rất vui vẻ, vẻ mặt cũng rạng rỡ hơn lúc bình thường gấp mấy lần.

Cách đó không xa, taxi của Đào Nhạc cũng dừng lại, cô vội vã thanh toán tiền xe, không chút chần chừ liền đi qua con đường phía trước, nhìn thấy bọn họ bước vào nhà hàng, cho nên cô cũng bất chấp mọi thứ bước vào.

Đào Nhạc biết đây là khách sạn cao cấp năm sao, nên khi cô ăn mặc bình dân thế này bước vào đã hứng chịu không ít sự dòm ngó, nhưng cô bỏ lơ hết thấy những ánh mắt kia, bây giờ chuyện theo dõi là quan trọng nhất.

Bọn đàn ông kia được một tên phục vụ nam dẫn lên một gian phòng trên lầu hai, Đào Nhạc cũng hết cách, cô cũng không thể đi vào mà nhìn công khai, nên chỉ có thể núp trong một góc chờ cơ hội.

Không lâu sao, tên phục vụ kia cũng đi ra, Đào Nhạc vội vàng gọi anh ta, “Anh trai này, cho tôi hỏi một chút, cái đám người vừa đi vào lúc này bây giờ đang làm gì vậy?”

Tên phục vụ kia nghi ngờ nhìn cô với bộ dạng áo bầu rộng thùng thình mà đánh giá, “Cô cần tìm ai?”

“Tôi tìm—”Đào Nhạc lập tức thay đổi sắc mặt, “Này, anh quản được tôi tìm ai à!”

“Rất tiếc, chỗ chúng tôi là làm ăn đảng hoàng, nếu muốn đến náo loạn thì phiền cô ra ngoài cho.” Tên phục vụ đưa tay ra tiễn.

Đào Nhạc tức giận nhìn vào trong phòng kia, nếu cô còn tiếp tục đợi ở đây nữa chắc sẽ người ta sẽ gọi bảo vệ thôi. Rời vào đường cùng, Đào Nhạc đành phải lui một bước, cô không tin rằng mình sẽ không thu được gì. Cùng lắm thì cô ngồi ôm cây đợi thỏ thôi!

Ra khỏi khách sạn, Đào Nhạc đi đến một quán ăn nhỏ phía đối diện. Cũng hết cách rồi, cô không đem đủ tiền để chi tiêu nổi trong cái khách sạn cao cấp năm sao kia, nếu không cô đã sớm thâm nhập sào huyệt của địch rồi. Bây giờ đành phải đến quán ăn này ăn trước cái đã, cô còn cố ý chọn bàn có cửa sổ nhìn thẳng sang bên đó nữa, như vậy khi bọn người của Tô Dịch Văn đi ra là cô có thể thấy ngay được.

Có lẽ do những tâm sự phiền não trong lòng, Đào Nhạc mới ăn hai miếng đã không muốn động đến nữa, cô liền lấy di động ra, bấm số của Tô Dịch Văn, sau hai tiếng tút tút thì truyền đến giọng nói quen thuộc.

“Alô, Nhạc Nhạc hả?”

Đào Nhạc nhìn ngoài cửa sổ, “Lão Tô, mấy giờ thì anh về.”

“Sao vậy?”Bên phía Tô Dịch Văn rất ồn, anh đành phải ra ngoài nghe điện thoại.

“Em muốn hỏi, nếu như anh về trễ, thì em sẽ đi ngủ trước.”

“Thôi, em đừng đợi anh nữa, hôm nay tăng ca rất trễ, em ngủ trước đi, ngoan.”

Lại là tăng ca, tăng gì mà đến tận nhà hàng thế! Đào Nhạc cố nén cơn giận, ngược lại còn ra vẻ dịu dàng nói, “Vậy anh cứ tăng ca đi tiếp đi, đừng làm mệt quá đó.”

Tô Dịch Văn đương nhiên nghe không ra sự khác thường trong giọng nói của cô, vội vã trấn an hai câu liền cúp máy.

Đào Nhạc vô cùng giận dữ, đến nước này mà anh còn ở đó mà ngụy biện được, thật sự nếu như có tiệc thì anh cứ nói với cô, hà cớ gì lại gạt cô chứ!

Bữa cơm kia kéo dài khoảng hai tiếng đồng hồ, Đào Nhạc ngồi trong quán ăn vẫn luôn nhìn về phía cửa lớn của nhà hàng đó. Không lâu sau, Tô Dịch Văn và đám người kia bước ra, cô vội cầm lấy túi đi ra ngoài, lần này bất luận thế nào cũng phải bắt anh cho cô một lời giải thích cho rõ ràng.

Nhưng không ngờ rằng hành động của bọn họ thật nhanh, chiếc Audi cũng đã từ từ lăn bánh rồi. Đào Nhạc cũng không hề do dự, lập tức đón xe đuổi theo, thật không biết bọn họ còn muốn lẩn lộn ở đâu nữa đây, nhà hàng cao cấp năm sao còn chưa đủ, chẳng lẽ còn muốn đến hộp đêm sao?

Quả nhiên, là xe đã dừng trước hộp đêm ‘Hoa Trung Hoa’, Đào Nhạc thực sự tức tới mức muốn phát hỏa, anh lại có thể đến những nơi như thế này. Chẳng trách lại có sợi tóc vàng kia, lại còn đổi cách lừa gạt cô, anh chỉ mượn cớ vì công việc, còn thực tế là ăn chơi trác táng!

Đào Nhạc nghĩ tới việc mình bỗng dưng kết hôn, lại còn mang thai, vốn tưởng có thể an nhàn hưởng thụ cuộc sống của một bà cô có chồng có con, ai ngờ giờ gặp phải cảnh ngộ này. Thảo nào người ta nói hôn nhân chính là nấm mồ, câu này nói cấm có sai!

Hay lắm, không đánh chết tên Tô Dịch Văn này, cô không phải họ Đào!

Đào Nhạc hung hăng đóng sầm cửa xe, mạnh tay tới nỗi xém làm bay tài xế ra ngoài. Bây giờ không ai có thể ngăn cản được Đào Nhạc. Cô chỉ muốn tóm lấy Tô Dịch Văn lôi về nhà tra khảo.

Cô nổi giận ùng ùng tiến vào hộp đêm, âm thanh ồn ào càng làm Đào Nhạc phát điên, bên tai là tiếng nhạc âm ỉ, cô đảo mắt nhìn xung quanh, trên tường có dán hình một người đẹp tóc vàng với lời quảng cáo “Vẻ đẹp ngoại quốc mời gọi bạn.”

Tôi nhỏ vào! Đào Nhạc trừng mắt nhìn tấm quảng cáo, thế này có khác gì với kỹ viện mở công khai chứ, đúng là loại đời sống bại hoại thuần phong mỹ tục!

Chờ một chút, bây giờ mà cô còn có lòng dạ nghĩ mấy chuyện này, đi tìm chồng mới là chủ yếu, nhưng khi cô xoay người lại chẳng còn thấy bóng dáng bọn họ đâu. Một cái hộp đêm rộng lớn, có mấy tầng lầu, chẳng lẽ cô phải đi lục soát từng chỗ sao?

Đào Nhạc không mù quáng tìm kiếm như vậy, cô dựa vào kinh nghiệm bao năm đọc tiểu thuyết ngôn tình của mình, trừ khu sàn nhảy và quán bar ra, cô nghi ngờ đám đại lão gia kia đến KTV trên tầng ba, ở đó có nhiều ghế nệm, thuận tiện tìm lạc thú.

Lên đến tầng ba, Đào Nhạc ngơ ngác nhìn chung quanh, bốn phía đều dát cửa kính hồng đen, nhấp nháy thứ ánh sáng xanh đầy mê loạn, đây là lần đầu tiên Đào Nhạc đến nơi xa hoa, trụy lạc này, cô thấy xa lạ và sợ hãi, đến cả nhân viên phục vụ cũng nhìn cô bằng ánh mắt kì quái.

Đào Nhạc lắc đầu, cô không biết Tô Dịch Văn ở đâu, nhưng cô chắc chắn một điều, đến nơi đây rồi thì đàn ông tốt cũng trở nên tồi tệ, lão Tô nhà cô không biết có thành dạng này hay chưa.

Đang nghĩ ngợi, ở đầu hành lang có mấy người đẹp tóc vàng đi đến, Đào Nhạc thầm nghĩ, đúng là “Vẻ đẹp ngoại quốc mời gọi bạn”, ông chủ nơi này rất biết kinh doanh, ngay cả tài nguyên quốc tế cũng biết khai thác, thực hiện tốt chính sách toàn cầu hóa mà. Mấy cô này trang điểm lòe loẹt, dáng người nóng bỏng, trang phục thiếu vải, Đào Nhạc nhìn còn phải đỏ mặt. Nhìn kĩ lại, trong số đó còn có cả cô gái trong tấm hình quảng cáo, là người đứng đầu trong thập đại mỹ nhân **.

Đào Nhạc bịt mũi ngăn mùi nước hoa từ đám người đẹp ngoại quốc, cô thực sự không còn sức chống cự, chỉ muốn chạy ngay vào nhà vệ sinh rửa mặt cho tỉnh táo. Vừa ngoảnh đầu lại, cô thấy mấy cô gái mở cửa vào một căn phòng cách cô không quá ba mét, ánh sáng trong phòng mờ ảo, có sẵn một đám người ngồi xung quanh, bên trong vang vọng tiếng nói cười ồn ã.

Một giây trước khi cửa phòng đóng lại, Đào Nhạc nhìn rõ ràng thấy được người đàn ông ngồi ở ghế đầu tiên, tròn kính viền vàng lấp lánh, đôi mắt hoa đào quyến rũ, nút áo trên cùng của áo sơ mi đã bị gỡ ra, anh nhẹ nhàng nâng ly rượu, trong lòng anh chính là cái cô người đẹp số một trong tấm quảng cáo, hai người cúi đầu thân mật trò chuyện.

Đào Nhạc đứng ngoài cửa sững sờ, cảm giác như thành người vô hồn, hốc mắt từ từ đỏ lên.

Người đàn ông tỏa ra khí chất đầy mê hoặc đó chẳng phải là Tô Dịch Văn sao?

30. Chương 57-58

Chương 57

Dịch : Chị của Mít

Đào Nhạc không biết là mình đã đứng ở đó bao lâu, chỉ cách một cánh cửa, ông chồng yêu quý của cô đang tán tỉnh một cô gái khác, còn cô thì thật bụng mang dạ chứa đựng cơn giận ở đây thật đáng thương.

Được, được lắm Tô Dịch Văn, anh giỏi thật!

Đào Nhạc lau mặt, cô thầm mắng mình, khóc thì có được gì, mày đau khổ thì anh ta cũng có thấy đâu, chẳng phải anh ta còn đang vui vẻ****ở bên kia sao!

Bộ dạng này của Đào Nhạc đã gây chú ý cho người phục vụ, có người liền bước đến hỏi cô mấy câu xem cô có cần giúp đỡ gì hay không, Đào Nhạc đành nói qua loa vài câu rồi vội vàng đi vào nhà vệ sinh, bây giờ cô thật sự cần được yên tĩnh một chút.

Khoát nước lên mặt, Đào Nhạc nhìn chính mình trong gương, sắc mặt tiêu tụy, chẳng phải người ta mang thai thì phải là cái bộ dạng béo tròn mồm mím sao, sao đến phiên cô lại giống như suy dinh dưỡng vậy, cô càng không giống một cô dâu mới kết hôn, ngược lại thật giống một quả phụ. Nghĩ đến đó, nước mắt cô không kiềm được lại rơi xuống, Đào Nhạc hít hít mũi, từ lúc nào mà cô đã trở thành loại người vô dụng thế này, chồng mình đã lạc lối thì cần phải giáo huấn, có muốn cãi vả hay đánh nhau cô cũng theo tới cùng, chứng kiến một màn vừa nãy ngoài đứng ngây ngốc ra cô cũng không biết còn có thể làm được gì nữa.

Không có cầu hôn, không có hôn lễ, cũng chẳng có tuần trăng mật, họ chỉ biến tình yêu trong vòng mấy tháng trở thành cuộc hôn nhân chớp nhoáng, cuộc sống càng lúc càng nhạt nhẽo, và tràn đầy sự bất an là thứ cô thật sự muốn sao?

Từng giọt nước mắt nóng ẩm rơi xuống tay cô, cái cảm giác đau đớn kia lan đến tận xương tủy, Đào Nhạc cúi đầu nhìn chiếc nhẫn cưới trên tay, dường như chiếc nhẫn cưới này cũng chẳng phải là do họ cùng nhau chọn, lúc đó vội vàng đi đăng kí, mấy vấn đề chi tiết thế này ai cũng không chú ý đến, anh chẳng hề hỏi thử cô có thích hay không, cứ cho là cô chịu nhận là được rồi.

Bây giờ suy nghĩ lại, làm cho náo loạn đến mức này, cũng phải trách bản thân cô, đối với hôn nhân, thậm chí là đối với người đàn ông này cũng không thật sự hiểu rõ, bây giờ cô còn có thể đấu tranh gì nữa chứ. Đào Nhạc hít một hơi thật sâu, lau sạch nước mắt, tuy rằng đôi mắt đã sưng lên như quả hạnh, cô cũng cố gắng lấy lại tinh thần, sau đó bước ra khỏi bồn rửa tay.

Bây giờ trong đó Tô Dịch Văn đang vui thú với rượu, những cô gái tiếp rượu đang bắt đầu nhảy múa biểu diễn, ánh đèn chớp tắt, những kiểu uốn éo mềm mại, sự hấp dẫn đầy mê hoặc của bóng tối làm cho những người đàn ông đang ngồi không còn nhận được nữa, trong mắt tràn đầy dục vọng, ít nhất cũng có vài gã lên phụ họa theo, cảnh này thật sự mà nói thì chính là hoang dã vô độ. Tô Dịch Văn nhìn theo bóng dáng trước mặt, nơi đáy mắt nhìn không rõ được sự u ám và nặng nề, nếu không phải là bất đắc dĩ thì anh cũng không tham gia vào hành động lần này, nếu như có thể anh thà rằng về nhà với vợ rồi. Cô gái nước ngoài ngồi bên cạnh sớm đã mất hết hứng thú trước sự lạnh nhạt của anh, hai người chỉ giao tiếp với nhau một vài câu, Tô Dịch Văn ngẩng đầu nhìn đồng hồ, cũng sắp đến thời điểm rồi, tất cả mọi chuyện sẽ kết thúc hết, tuy rằng hiện tại anh đang rất chán ghét hoàn cảnh này, nhưng vừa nghĩ đến có thể kết thúc công việc mà về nhà, trong lòng cũng cảm thấy thật ảm áp, chuyện anh hứa với cô lần này đã có thể thực hiện được rồi.

Đang suy nghĩ như vậy, đột nhiên cửa phòng bật mở, Tô Dịch Văn cứ cho rằng đã bắt đầu hành động rồi, anh nhìn ra cửa, trong phút chốc cũng chẳng thấy có phản ứng gì. Bao gồm cả Tô Dịch Văn, mấy người nam nữ trong phòng đều bị tiếng động nơi cửa dọa ột trợn, đều dồn mắt hướng ra cửa, chỉ nhìn thấy một người đang mang thai đứng ở đó. Không sai, người đó chính là Đào Nhạc, Cô nghĩ, đời này cô rất ít khi chịu sự chú ý của nhiều người thế này, trong cuộc tranh tài ba năm trước ở đại học F là một lần, lúc Tô Dịch Văn đi xem mắt là hai, bây giờ ở chỗ này là ba, mà đều có dính đến Tô Dịch Văn cả.

“Tiểu thư cô tìm ai?” Cũng không biết là người nào đã lên tiếng nữa.

Đào Nhạc không trả lời, chỉ lạnh lùng nhìn vào góc kia, ánh mắt chỉ tập trung vào cái người được gọi là chồng của cô, và cô gái tóc vàng đang khoát tay với anh, Tô Dịch Văn kinh ngạc, chắc chắn là cô nhóc hiểu lầm rồi, anh vừa muốn đứng lên đẩy cô gái bên cạnh ra, không ngờ rằng Đào Nhạc đã trực tiếp bước đến rồi. Trong ba giây, không có chút do dự, cũng không phân mở đầu, Đào Nhạc vớ lấy ly rượu trên bàn hất vào mặt cô gái ngoại quốc. Dám dạn đồ chồng cô thì chỉ có chết!

Đám người kia kinh hãi, gương mặt trang điểm của cô gái ngoại quốc đã bị lem luột, bộ dạng thật nhếch nhác, còn kêu lên một tiếng God!

Kêu cái con khỉ! Đây là Trung Quốc, bày đặt xài tiếng Anh!

Đào Nhạc cảm giận trừng mắt với kẻ tội đồ.

Cô xoay người nhìn thấy Tô Dịch Văn đã đứng dậy đang nói chuyện gì đó, cô khẽ nhếch mép, tạm coi là một nụ cười, cô rút chiếc khăn cười ta khỏi tay, ném vào người anh.

“Bà đây cũng chẳng thấy lạ gì chuyện anh ở cái nơi rác rưởi này chơi đùa cả.” Giọng nói cô lạnh lùng, vô cảm, giống như chuyện chiếc khăn chẳng là gì cả, anh và cô là những con người xa lạ. Lần này cô tức giận vậy cũng hay, đã từ lâu rồi cô quên mất cảm giác này, bây giờ Đào Nhạc cô đã được trở về với tính cách xưa. Đào Nhạc xoay người bỏ đi, đây mới là phong cách của Đào Nhạc cô!

Phải, ngay lúc Tô Dịch Văn chưa kịp nói lời nào với Đào Nhạc thì cô đã bỏ đi. Cô chỉ muốn nhanh chóng ra khỏi nơi đó, nếu còn ở lại thêm một giây có thể cô sẽ mềm lòng, tương lai cô sẽ lại tổn thương lần nữa.

Nhưng mà, cô không thể không thừa nhận lòng cô rất đau, cô không chỉ có một mình mà còn có em bé trong bụng, cuộc sống hiện tại của cô sẽ rối rắm vì chẳng ai có thể giúp đỡ cô. Đào Nhạc thất tha thất thểu đi xuống lầu, cô nghĩ từ nhỏ tới lớn mình chưa bao giờ khóc nhiều như hôm nay, tất cả mọi chuyện đều tại tên bại hoại Tô Dịch Văn!

Cùng lúc đó, từ phía dưới lầu có tiếng bước chân đi lên, Đào Nhạc vốn chẳng còn tâm trí để ý tới nữa, cứ lo cắm đầu đi xuống, kết quả là đụng trúng người ta.

“Xin lỗi, cô không —Đào Nhạc?” Tiếng vừa cất lên, Đào Nhạc ngẩng đầu, người trước mặt cô lại là Hàn Húc.

Hàn Húc thấy mừng vì vừa nãy anh đã kịp thời phản ứng, cậu vội vàng đỡ cô lên, nếu không thì hậu quả không thể nào tưởng tượng nổi.

“cô không sao đó chứ, đi cũng không chịu nhìn đường gì cả!” Hàn Húc nắm lấy bắp vai cô, nhìn trên nhìn dưới một hồi, thấy chắc chắn là cô không sao mới yên tâm.

Đào Nhạc cả người cũng ra đầy mồ hôi, cô che bụng rồi lắc lắc đầu, “Không sao, tôi còn chưa chết được đâu.”

Hàn Húc thấy sắc mặt cô rất kém, cách nói chuyện cũng rất kì lạ, hơn nữa sao cô lại xuất hiện ở chỗ này...Sau một loạt những kết nối khiến cho Hàn Húc phải nhíu mày, nhưng trước mắt anh không thể tiêu phí thời gian ở đây được, nhìn thấy cả đội hình hùng hậu đang xông lên tới nơi, Hàn Húc suy nghĩ rồi nói, “Bây giờ tôi không tiện nói chuyện với cô. Thế này đi, trước tiên cô cứ đến tiệm cà phê ở đối diện chờ tôi, một lát nữa tôi sẽ đến.” Đào Nhạc gật đầu, mà không chịu lên tiếng, tiếp tục cúi đầu đi xuống phía dưới, chỉ nghe thấy từ phía sau truyền đến tiếng của Hàn Húc.

“Cô nhất định phải đợi tôi đó.”

Đào Nhạc chỉ tạm dừng bước chứ không quay đầu lại, cô không muốn nói ra tâm trạng lúc này của mình với cậu ta, bây giờ cô chỉ muốn yên tĩnh một chút, còn Hàn Húc muốn tìm cô nói chuyện, cô cũng chẳng có hứng thú hay tâm trạng để mà biết. Cứ thế Đào Nhạc ra khỏi ‘Hoa Trung Hoa’. Cô vốn vẫn còn chìm đắm trong buồn khổ, nào ngờ trong chốc lát đã bị tiếng người ồn ào huyền ảo ở trước mặt dọa cho giật mình. Vừa nhìn đã thấy trước cửa đầy người, quần chúng vây xem rất đông, ai ai cũng nhướng mắt nhìn vào bên trong, dễ thấy nhất là dãy mấy chiếc xe công, của tư pháp, công an, thanh tra, tất cả đèn đỏ đều mở, thêm vào đó là tiếng còi xe cảnh sát chói tai.

Đây là cái gì vậy, đang đóng phim hả hay là đã đến năm 2012 rồi?

Đào Nhạc xoay người lại nhìn hộp đêm ‘Hoa Trung Hoa’, hồi nãy đụng phải Hàn Húc cô cũng không mấy để ý, bây giờ nghĩ lại chắc chắn là đã xảy ra vụ án gì lớn rồi, nếu không cũng đâu có nhiều bộ phận cùng lúc ra quân thế này.

Trạng thái hiếu kì của Đào Nhạc chỉ duy trì trong một phút, cô cười bất đắc dĩ. Chuyện này thì liên quan gì đến cô, bọn họ thích bắt ai thì cứ bắt, tốt nhất là đem một mối lửa thiêu rụi ‘Hoa Trung Hoa’ luôn đi, bớt đi một nơi phá hoại gia đình người ta.

Giống như cô, nói cho hay là gia đình chứ có là cái gì đâu, ngay đến vợ chồng với nhau mà cũng không có chút tin tưởng, như vậy làm sao mà sống được.

Đào Nhạc rất mệt, nhìn xung quanh nhiều người như vậy, cô càng có cảm giác choáng đầu hoa mắt, cả ngày hôm nay cũng chẳng biết làm những gì, chỉ là đi theo dõi, sau đó biết được chồng mình đã đi quá giới hạn, còn phá rối người ta, bây giờ trong lòng cô là một khoảng trống rỗng, bây giờ nhìn gì cũng chỉ thấy mờ nhạt. Cuộc hôn nhân với Tô Dịch Văn có thể đi được bao lâu thật sự cô cũng không thể nắm chắc, bây giờ nhả cưới trong tay cô vì tức giận mà cũng đã quăng đi rồi. Dựa theo tính cách của cô thì chắc chắn cô sẽ không quay lại, đây không còn là chuyện ai sẽ đứng ra nhận sai lầm nữa rồi. Khó khăn lắm cô mới đẩy đám người mà ra được, Đào Nhạc hít lấy bầu không khí trong lành, cô lấy di động ra xem, đã là mười hai giờ đêm rồi, chẳng có lấy một cuộc điện thoại hay tin nhắn nào, mà sau khi bị cô gây náo loạn, Tô Dịch Văn cũng chẳng hề đuổi theo, chắc bây giờ đang phải dỗ dành người đẹp rồi.

Đào Nhạc cười khổ, còn trông đợi cái gì nữa chứ, về thôi, dù sao cái được gọi là nhà của anh và cô, cô cũng sẽ không quay về nữa đâu, bây giờ ngoại trừ nhà ba mẹ ra, cô thật sự không biết phải đi đâu nữa.

Ra khỏi nơi huyền ảo kia, đến một chiếc taxi cũng chẳng còn, đến ông trời mà cũng bắt nạt cô mà. Đào Nhạc xót xa suy nghĩ, dựa vào cái gì mà tên cầm thú kia vẫn có thể vui đùa với mấy đứa con gái kia, còn cô thì đứng ở đây mà nhịn đói, nhưng cô có tức giận muốn khóc cũng khóc không được, đau lòng và tuyệt vọng đến cùng cực rồi.

“Đào Nhạc.”

Ở phía xa có người gọi tên cô, cả con đường to lớn trống trải chỉ có âm thanh kia vọng lại.

Đào Nhạc quay đầu lại, nhìn thấy Hàn Húc đang mặc cảnh phục chạy qua đây, ánh mắt đang kì vọng lại tiếp tục u ám. Cô còn tưởng rằng đó là...

“Tôi đã bảo cô đợi ở tiệm cà phê mà, làm gì mà đi vội như vậy, cũng may là tôi đến kịp.” Hàn Húc đã đến trước mặt cô, đưa cho cô một cái túi, “Uống một chút sữa nóng tôi mới mua này.” Thấy cô vẫn cúi đầu không phản ứng, Hàn Húc vội vàng mở cái túi lấy sữa ra, “Cô sao vậy, có phải không khỏe ở đâu không?”

Đào Nhạc cầm lấy cái ly, cảm giác ấm áp xuyên qua làn da, nhưng làm sao cũng không thể đến được nơi đáy lòng lạnh lẽo, cô ngáp ngừng trong một lúc, rồi mới gọi tên của cậu.

“Hàn Húc...”

“Sao?”

“Thực ra... cậu không cần phải tốt với tôi như vậy, tôi...tôi không cần cách nào...” Cô không cách nào thích được cậu, cũng không muốn tổn thương cậu.

“Cô nói mấy lời này làm gì chứ!” Hàn Húc hơi tức giận, không phải là vì cái ý mà cô muốn diễn đạt, mà vì cậu nhìn thấy bộ dạng không vui vẻ gì của cô.

“Tôi chỉ là—”

“Chúng ta là anh em mà, tôi đâu có yêu cầu cô báo đáp gì đâu.” Hàn Húc nói tiếp, “Lẽ nào tôi thấy cô đang ở chỗ này mà chịu lạnh lẽo, thay cô mua một ly sữa cũng không được? Hay là cô kết hôn rồi thì chúng ta không còn là bạn nữa?”

Đào Nhạc lắc lắc đầu, “Không phải, ý tôi không phải là như vậy.”

Hàn Húc dứt khoát nói thẳng, “Tôi biết, chồng cô chắc chắn không thích cô và tôi gặp mặt, luôn cho rằng tôi có ý tứ gì khác với cô. Tôi thừa nhận, tôi thích cô, không có gì mà không nói ra được cả!” Đào Nhạc kinh ngạc, ngẩng đầu đối diện với cậu ta, không ngờ rằng cậu lại nói thẳng với cô như thế, mà cũng là lần đầu tiên nhìn Hàn Húc gần như vậy, trong lòng cô càng thêm khó chịu.

“Tôi biết cô đã kết hôn rồi, mức độ nặng nhẹ đương nhiên tôi có thể phân biệt được. Tôi chỉ cảm thấy nếu đã là bạn, thì gặp nhau không cần thiết phải xem nhau như người xa lạ, tôi với cô cũng đâu có phải là kẻ thù!” Hàn Húc nói.

Đào Nhạc định mở miệng, rất lâu sau mới lên tiếng, “Hàn Húc, xin lỗi, tôi...”

“Cô không cần nói xin lỗi với tôi, sau khi biết cô đã kết hôn, tôi đã cắt đứt hết những ý niệm trong đầu, chỉ cần thấy cô sống tốt là được, tôi là một thanh niên trẻ tuổi, còn là một cảnh sát tinh anh cũng đâu đến nỗi

phải sống độc thân chứ.”Hàn Húc cười cười, nhưng Đào Nhạc thì vốn đã không thể cười nổi rồi, cô chỉ để tâm cái câu nói ‘chỉ cần cô sống tốt là được’, nhưng cô tự hỏi mình, cái được gọi là tốt rồi cuộc là gì, chồng thì công việc luôn bận rộn, sau đó còn xã giao trên người của phụ nữ, đây được gọi là hôn nhân sao!

Hàn Húc thấy cô lần nữa không nói gì, cúi đầu nhìn, thì thấy nơi khóe mắt cô nước mắt bắt đầu rơi, cậu hoảng hốt, “Cô sao vậy, đang yên đang lành mà khóc gì chứ, đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Đào Nhạc vẫn lắc đầu như cũ, nhẹ lau nước mắt, “Không sao đâu, tôi chỉ cảm thấy mình thật vô dụng...”

Về mặt Hàn Húc càng trở nên nghiêm túc hơn, cậu nhớ đến chuyện tối nay đã gặp cô ở ‘Hoa Trung Hoa’, sao lại có chuyện trùng hợp như vậy, hơn nữa lúc đó cô còn có chút kì lạ.

“Đào Nhạc...” Hàn Húc bắt lấy vai cô, “Cô hãy nói cho tôi biết, tối nay cô đến ‘Hoa Trung Hoa’ để làm gì?”

Đào Nhạc không muốn trả lời câu hỏi này, bởi vì vừa nhắc đến ba chữ ‘Hoa Trung Hoa’ trong đầu cô sẽ tràn ngập hình ảnh Tô Dịch Văn đang ve vãn con nhỏ kia.

“Hay là cô và chồng đã xảy ra chuyện gì?”Hàn Húc có dự cảm Đào Nhạc bị thế này là vì Tô Dịch Văn, hơn nữa trong đợt hành động vừa rồi, cậu cũng nhìn thấy anh, lúc đó không kịp suy nghĩ kĩ.

Đào Nhạc nghẹn ngào, “Cậu đừng có hỏi nữa...chuyện gì tôi cũng không muốn nói...tôi muốn về nhà...”

Hàn Húc thấy cô kích động, vỗ vai cô, “Vây thôi, tôi đưa cô về nhà trước, muộn thế này cũng không đón xe được đâu, ngồi xe cảnh sát đi, đúng lúc tôi cũng có lái một chiếc.”Đào Nhạc nhẹ nhàng đồng ý một tiếng, đi về hướng ngược lại cùng Hàn Húc.

Hai người vừa quay lại, đột nhiên phát hiện một người đứng đó không xa, nơi ánh đèn mờ mờ, càng làm nổi bật hình dáng kia, một dáng người cao ốm, còn có một bộ âu phục đen. Đào Nhạc cũng không cần phải đoán đó là ai, bóng dáng của con người này cô chỉ sợ cả đời này cũng không quên được.

Tô Dịch Văn từ trong nơi mờ ảo kia bước ra, vẻ mặt rất phức tạp, đau buồn, phẫn nộ, thất vọng, tìm không được một từ thích hợp nào để miêu tả. Anh chỉ nhìn chăm chăm cô thật lâu, giọng nói nhẹ nhàng gọi cô một tiếng.

“Nhạc Nhạc...”

Chương 58

Dịch & Edit: M2sisters

Đối với sự xuất hiện của Tô Dịch Văn mà nói, Đào Nhạc bị bắt ngờ trong mấy giây, nhưng lập tức lấy lại bình tĩnh, với cô bây giờ không có gì còn có khả năng đả kích được cô nữa, còn nếu anh muốn cãi nhau thì cô cũng chẳng có chút tâm trạng nào mà cùng cãi.

Tô Dịch Văn đến gần, vẻ mặt anh rất phức tạp, anh không phải là người không biết thể hiện tình cảm, nhưng do tích chất công việc buộc anh không thể biểu lộ cảm xúc, chỉ duy nhất đối với người con gái nhỏ bé này là anh không tài nào che dấu tình cảm trong lòng mình.

“Nhạc Nhạc, em về nhà cùng anh có được không?”Tô Dịch Văn đưa tay ra, giọng nói tràn ngập sự bất lực và mệt mỏi, dường như hai từ ‘được không’ kia chính là đang thỏa hiệp.

Đào Nhạc lùi hai bước, vẻ mặt không có chút biểu hiện gì, giọng nói lạnh lùng, “Cục trưởng Tô, được ngài bỏ dỡ cuộc vui đích thân đến tìm tôi thật sự chẳng dễ gì nha, có cần tôi nên nói hai tiếng ‘cảm ơn’ không?”

Trán Tô Dịch Văn nhăn lại, không để ý đến câu khiêu khích đầy lạnh lùng của cô, “Nhạc Nhạc, em nghe đây, đừng có làm loạn nữa, có chuyện gì chúng ta về nhà nói.”

Đào Nhạc cười một tiếng, càng khiêu khích thì cô sẽ chỉ như một đứa trẻ trong mắt anh ta, lúc này trong ‘Hoa Trung Hoa’ cô đã hành động như vậy cũng đã làm mất mặt anh rồi, bây giờ anh còn tìm cô khuyên cô trở về nhà, thực ra anh chính là muốn giáo huấn cô, điều anh quan tâm nhất chính là thể diện.

“Hàn Húc, chúng ta đi thôi.” Đào Nhạc xoay người lại nhẹ nhàng nói.

Lúc này Hàn Húc lại hơi do dự, nên nói là cậu thấy xấu hổ. Chuyện cậu thích Đào Nhạc đúng là sự thật, nhưng người sáng suốt nhìn vào chuyện đang xảy ra sẽ biết ngay là hiểu lầm giữa vợ chồng với nhau. Cậu là người ngoài không tiện nhúng tay vào.

Đào Nhạc thấy Hàn Húc vẫn đứng im tại chỗ, “‘Cậu không đi sao, vậy tôi đi một mình.’”

Hàn Húc cuống quýt, đuổi theo bước chân cô, “Hai người có chuyện gì thì hãy nói rõ ràng với nhau, cô cứ thế này —”

“Hàn Húc!” Đào Nhạc nổi giận, quát lớn tên cậu, “Chúng ta có còn là anh em nữa không? Hay là xe cảnh sát của cậu cao sang quý phái, tôi đây không xứng được ngồi?”

“Được, tôi im miệng có được chưa?” Hàn Húc thăm nghĩ, lần này cậu có muốn tránh không xen vào cũng không được rồi.

Sắc mặt Tô Dịch Văn càng u ám, thấy hai người họ cùng đi với nhau, nắm tay anh càng siết chặt, anh không suy nghĩ nhiều, chạy ngay qua đó nắm lấy tay Đào Nhạc ra sức kéo đi hướng ngược lại.

“Anh làm gì vậy, buông tay ra!” Đào Nhạc sống chết giãy dụa, cổ tay bị túm chặt nên rất đau.

“Về nhà với anh!” Tô Dịch Văn đã đến biên giới của cơn giận sắp bùng nổ, anh thật không thể tiếp tục kiên trì hơn.

“Tôi không về! Anh đó, cũng đừng nghĩ sau này tôi sẽ về nữa!”

“Em nói cái gì?” Tô Dịch Văn hỏi hung dữ hỏi lại cô.

Đào Nhạc đẩy anh ra xa, cao giọng nói, “Tôi báo cho anh Tô Dịch Văn biết nhé, anh đừng áp dụng cái kiểu con ông cháu cha nhà anh lên người tôi, anh muốn nuôi bà hai hả? Tôi cũng sẽ nuôi ông hai, cho anh nếm thử mùi vị bị vợ cấm sừng là như thế nào. Muốn tôi về nhà, anh nằm mơ đi!”

Tô Dịch Văn bước một bước thật dài đứng trước mặt cô, giọng cộc cằn, “Ông hai gì hả? Em thử nuôi xem nào!” Nói xong anh liếc nhìn Hàn Húc, hình như mặc định “Ông hai” đây chính là cậu ta.

“Tôi dám đấy!” Đào Nhạc mạnh miệng, “Bà đây bỏ anh xong vẫn có thể sống tốt như thường!”

Mặt Tô Dịch Văn tái xanh, “Em bỏ anh? Em muốn sống với tên nhóc kia hả?”

Hàn Húc vốn chẳng muốn xen vào, nhưng lửa chiến tranh giữa hai người thoáng chốc đã lan đến người cậu, hơn nữa cậu còn bị bắt làm bia đỡ đạn, tâm trạng cũng trở nên khó chịu. Cậu đi đến đứng che trước mặt Đào Nhạc, “Ông anh, uống công anh sinh ra đã làm kiểm sát viên, bất cứ chuyện gì cũng cần phải có bằng chứng, anh cứ nói càn như vậy còn gì là đàn ông!”

Tô Dịch Văn lườm cậu, giọng lạnh lùng, “Tôi nói chuyện với vợ tôi, không cần cậu chen miệng vào!”

“Hừ, miệng của tôi, tôi cứ nói đấy, liên quan gì đến anh!” Hàn Húc cũng trừng lại Tô Dịch Văn, hai người dường như có chiều hướng sắp cãi nhau to.

“Tôi là chồng cô ấy, tôi có quyền quản lý việc cô ấy ở cùng ai, cậu có ý kiến gì hả!” Tô Dịch Văn tuông ra một tràng lý do.

“À, anh hỏi tôi có ý kiến gì sao?” Hàn Húc nhếch mép, “Anh làm chồng kiểu gì vậy, quản lý vợ mà tưởng quản lý đồ vật hả, đừng có nói đùa!”

“Cậu nói cái gì! Có gan lặp lại!”

“Tôi nói anh chẳng là cái thá gì đó, sao nào!” Vừa dứt lời, Hàn Húc không kịp đề phòng đã dính ngay một đấm, khoe miệng chảy xuống một vệt máu.

Đào Nhạc bị dọa đến há hốc mồm, cô không thể ngờ được Tô Dịch Văn lại có thể ra tay, thấy Hàn Húc quệt vệt máu đi, cậu ta chẳng nói chẳng rằng cũng đáp trả ngay một đấm, phút chốc trở thành cảnh hai người đàn ông đánh nhau tóe lửa, đạo đức võ Taekwondo đều bị bọn họ sớm vứt ra đằng sau.

Có một câu nói, hễ mạnh sẽ thắng.

Lúc này, mặt mũi hai người đều trầy xước, nhếch nhác chẳng ra hình dạng gì, Đào Nhạc là phụ nữ đang mang thai, có muốn cũng không thể tới can ngăn họ.

“Đừng đánh nữa!” Đào Nhạc khó khăn lắm mới kéo được Hàn Húc ra, “Hàn Húc, đừng đánh nữa mà!”

Tên nhóc hiện tại dường như bị chọc cho sôi máu lên, đẩy Đào Nhạc ra sau, xắn tay áo, “Cô đừng lo, bà mẹ nó hôm nay tôi phải đánh tên này một trận mới được!”

Đào Nhạc sống chết kéo lấy Hàn Húc, quát Tô Dịch Văn, “Hôm nay anh bị bệnh hả, không nói gì liền đánh người, tưởng làm cục trưởng là hay lắm sao!”

Tô Dịch Văn mặc kệ mặt mũi, tay chân mình trầy trụa rướm máu, anh nhìn Đào Nhạc chăm chăm, trong đầu cô tất cả đều là sự lo lắng dành cho Hàn Húc, chẳng xem người chồng như anh ra gì, buồn cười chính là mọi chuyện đang xảy ra là do anh gây ra, anh có nói thêm lời nào tình hình lại càng tệ hại hơn.

“Tôi đánh cậu ta em đau lòng sao?” Anh lạnh lùng hỏi.

“Đúng!” Đào Nhạc không suy nghĩ nhiều liền đáp bừa, dù gì bây giờ cô cũng chẳng còn muốn dính dáng tới anh nữa.

Không gian tĩnh mịch vang vọng chữ “Đúng” của Đào Nhạc, bọn họ không ai nói lời nào, chỉ im lặng nhìn nhau.

Chẳng biết trải qua bao lâu, Đào Nhạc ngoảnh đầu không muốn tiếp tục bị Tô Dịch Văn làm ảnh hưởng, cô nói với Hàn Húc, “Tôi đi trước đây.”

Không đợi Hàn Húc trả lời, Đào Nhạc bước nhanh về phía trước, cô không dám quay lại, trước mặt Tô Dịch Văn cô ra vẻ ngang tàng là vậy, thế mà vừa quay mặt đi nước mắt từ đâu chẳng biết lại tuông ra không ngừng, thì ra người lừa gạt người khác không phải là Tô Dịch Văn, mà chính là Đào Nhạc cô.

Trong lòng Hàn Húc khó chịu, nhưng hiện tại cậu không muốn làm cô phiền lòng, cậu nhìn Tô Dịch Văn, chẳng muốn nói bất cứ lời nào với anh, cậu đuổi theo Đào Nhạc. Bây giờ cậu không thể để Đào Nhạc về nhà một mình, cậu cũng gạt bỏ những lời nói này giờ với Tô Dịch Văn, chỉ cảm thấy có lẽ trong chuyện này chắc có hiểu lầm.

“Nhạc Nhạc...”

Giọng Tô Dịch Văn từ phía sau vang lên, khiến cho bước chân Đào Nhạc ngừng lại.

“Chẳng lẽ ngay cả giải thích em cũng không cho anh cơ hội nói sao?” Tô Dịch Văn chỉ hỏi một câu, không tức giận cũng không lộ bất cứ cảm xúc nào khác.

Đào Nhạc gạt nước mắt, từ từ xoay người lại, “Anh không cần giải thích gì cả, cho dù anh có nói cũng là lừa gạt, trên đời này chỉ có một mình tôi ngu ngốc tin lời anh thôi!”

“Sự việc không phải như em nghĩ!”

“Sự việc như thế nào, tôi cũng chẳng còn hứng thú muốn biết.” Đào Nhạc ngừng lại một chút, đè nén cảm xúc trong lòng, “Tôi đang nghĩ... hôn nhân của chúng ta ngay từ đầu có lẽ đã là sai lầm rồi.”

“Nhạc Nhạc...”

Đào Nhạc bình tĩnh nhìn Tô Dịch Văn, “Nếu như anh là một người chồng tốt một người cha tốt, tại sao hôn nhân của chúng ta lại trở nên thế này? Tôi nghĩ mãi vẫn không biết chúng ta đã sai ở điểm nào. Hiện tại tôi đối xử như vậy anh có thể sẽ rất đau lòng, vì vậy... chúng ta bình tĩnh lại một thời gian, tạm thời tôi sẽ không quay về.”

Giây phút đó, Tô Dịch Văn đã không còn cơ hội giữ cô lại, giống lời cô nói, nếu anh là một người cha tốt một người chồng tốt thì tại sao sau khi kết hôn, cô chẳng còn vẻ hạnh phúc, để rồi đến cuối cùng lại náo loạn như hiện tại.

Anh chỉ biết đứng im tại chỗ nhìn cô rời đi, cảm giác này chính là mất mát.

...

Đào Nhạc không biết cô làm cách nào ngồi lên xe được, vẻ mặt ngơ ngác ngác, trong đầu chỉ toàn những lời vừa nói với Tô Dịch Văn, cô không biết bản thân có phải hối hận hay không, cảm thấy quá mệt mỏi, chỉ muốn một mình suy nghĩ.

“Đào Nhạc.”

Hàn Húc vừa khởi động xe, gọi cô một tiếng lại chẳng thấy động tĩnh gì, cậu xoay người đang định mở miệng, tầm mắt cậu đã thấy ngay giọt nước mắt nơi khóe mắt cô, dĩ nhiên cái gì cũng chẳng thể nói nữa.

Đào Nhạc cảm nhận được ánh mắt của Hàn Húc, cô vội vàng chùi mắt, “Gì vậy?”

“Cô không sao chứ?” Hàn Húc lo lắng nhìn cô.

“Tôi không sao, ngược lại là cậu, có muốn đến hiệu thuốc một chút không?” Đào Nhạc chỉ vào vết thương trên mặt cậu hỏi.

Hàn Húc nhìn qua kính chiếu hậu, “Vẫn còn tốt, chưa trầy trụa nhiều lắm.”

Đào Nhạc cúi đầu không biết nên nói gì, cuối cùng một lúc lâu sau mới ấp úng, “Hàn Húc, xin lỗi...”

Hàn Húc sững sờ, “Tại sao lại xin lỗi tôi, có phải cô đánh tôi đâu.”

“Nhưng cũng là vì tôi...” Đào Nhạc thật thà nói, nếu không phải là cô gặp Hàn Húc, thì khi Tô Dịch Văn xuất hiện cũng sẽ không trở nên náo loạn như vậy.

Hàn Húc hơi xấu hổ, “Chuyện đó, tôi cũng đã ra tay, vậy cô nên mắng tôi mới đúng.”

“Tôi mắng cậu để làm gì, chuyện vốn không phải thành ra như vậy...”

Trong xe im lặng một lúc, Hàn Húc vốn không muốn lại đề cập đến vấn đề này, nhưng nhìn vẻ mặt uất ức của cô lại không nhịn được mà hỏi han, “Cô và anh ta... ý tôi nói là cô với Tô Dịch Văn có cần thiết phải gây gổ đến mức này không, có gì mà không thể nói cho rõ ràng chứ.”

Đào Nhạc vâng vạ áo, nhỏ giọng nói, “Hàn Húc, có một số chuyện tôi không biết phải nói thế nào nữa, vấn đề giữa tôi và anh ấy ngay đến bản thân tôi còn chẳng thể hiểu được.”

“Vậy sao lúc này cô không hỏi cho rõ ràng?” Hàn Húc ngẫm nghĩ rồi nói, “Thực sự nếu vứt bỏ thành kiến cá nhân tôi với Tô Dịch Văn, thì nói thật, anh ta đối xử với cô cũng tốt lắm.”

Đào Nhạc cười lạnh, “Cái gì mà tốt lắm chứ? Tốt lắm của anh ta chính là vứt tôi trong nhà, còn bản thân mình thì đi phong lưu trăng hoa, dù gì cũng chỉ toàn lừa gạt tôi mà thôi.”

Hàn Húc vừa nghe như vậy, có chút bất ngờ, “Cô không đùa đó chứ?”

“Tôi tận mắt nhìn thấy mà còn giả được sao, nếu không cậu cứ nghĩ thử tối thế này tôi vác bụng bầu đến ‘Hoa Trung Hoa’ làm cái gì chứ!” Đào Nhạc vừa nhớ lại cảnh tượng trong căn phòng vừa này, cơn tức lại dâng lên.

Hàn Húc càng nghĩ càng thấy có gì đó không đúng, theo như lời Đào Nhạc nói thì hôm nay đến ‘Hoa Trung Hoa’ hoàn toàn là vì theo dõi Tô Dịch Văn, vậy chuyện này có liên quan đến sự việc kia không nhỉ?

“Đào Nhạc, cô tận mắt nhìn thấy Tô Dịch Văn đến Hoa Trung Hoa sao?” Hàn Húc muốn xác định.

“Không những là tận mắt, tôi còn làm loạn một trận, cái con nhỏ chết tiệt kia đáng lẽ phải cho ăn một cái tát nữa mới được!” Nói một hồi Đào Nhạc càng xung hơn, đại khái là toàn những lời mắng người.

Hàn Húc vội vàng thắng xe, dọa Đào Nhạc sợ phải thốt thành tiếng.

“Đang yên đang lành cậu dừng xe lại làm gì.”

Hàn Húc xoay người lại, vẻ mặt chưa khi nào nghiêm túc đến thế, cậu nhìn Đào Nhạc, do dự không biết có nên nói một chút về tình huống đó hay không.

Đào Nhạc thấy cậu ngập ngừng, “Cậu sao vậy, có phải có điều gì muốn nói phải không?”

“Thực ra...” Hàn Húc đang ra sức đấu tranh tư tưởng.

“Thực ra?”

“Tôi hôm nay tôi cũng đến Hoa Trung Hoa...”

“Tôi biết, chúng ta đã chạm mặt nhau, vậy thì làm sao?”

“Không chỉ có tôi, mà còn có đội cảnh sát, người của viện kiểm sát, tổ thanh tra cũng đi...đương nhiên cũng có cục chống tham nhũng.”Hàn Húc nói xong liền nhìn Đào Nhạc, thực sự không thể nhìn rõ trên mặt có biểu hiện gì, cậu dừng một chút rồi nói tiếp, “Lần này chúng tôi cùng phối hợp hành động, phía trên tỉnh cũng cực kì xem trọng nên mới điều động nhiều bộ phận như vậy, chuyện này vốn không thể nói cho người ngoài biết, nhưng nó lại có liên quan đến Tô Dịch Văn, nên tôi muốn nói cho cô hiểu rõ.”

Đào Nhạc có một dự cảm không tốt, cô vội vã hỏi một câu, “Tô Dịch Văn có sao không, có phải anh ấy gây ra chuyện gì không?”Suy cho cùng thì Tô Dịch Văn cũng vẫn là vấn đề cô quan tâm nhất.

“Không, không, cô đừng nghĩ lung tung.”Hàn Húc vội phủ định, rồi giải thích, “Thực ra Hoa Trung Hoa không phải là một hộp đêm tầm thường, bên trong nó có rất nhiều hoạt động phi pháp, chắc là cô cũng đã nhìn thấy có rất nhiều cô gái ngoại quốc chứ. Chúng tôi đã điều tra rất lâu, chúng tôi đã phát hiện ra thế lực đứng sau nó không chỉ có xã hội đen, mà còn có người trong chính phủ nữa, nhờ điều tra như vậy chúng tôi mới phát hiện vụ án này đã không còn là một vụ án về tổ chức mua bán dâm hay buôn lậu đơn thuần nữa...”

“Ý của cậu là còn có sự tham dự của những ông lớn sao?”Đào Nhạc cẩn thận hỏi.

Hàn Húc gật đầu, “Chính là như vậy, chỉ là lúc đó chúng tôi không có chứng cứ, mà mấy người làm trong chính phủ kia cũng không đích thân đến Hoa Trung Hoa, mà chỉ đứng sau thao túng thôi.”

“Vậy Tô Dịch Văn đến đó để làm gì, anh ta-”Chính bản thân Đào Nhạc cũng không muốn hỏi tiếp nữa, cô nhớ đến thân phận của anh là cục trưởng cục chống tham nhũng, lẽ nào cũng là đi điều tra án?

Quả nhiên những gì Hàn Húc nói tiếp đã giải thích tất cả.

“Tuy rằng Tô Dịch Văn là cục trưởng, thân phận cũng không cần thiết phải che giấu, cũng có thể nói là anh ta nằm vùng, nếu như anh ta không đóng giả như một kẻ bại hoại, vậy thì ông chủ của Hoa Trung Hoa cũng sẽ không buông lỏng cảnh giác, thậm chí bọn họ còn muốn dựa hơi Tô Dịch Văn, bởi vì nếu có cục chống tham nhũng làm hậu thuẫn, thì trong tương lai họ muốn làm gì cũng chẳng ai quản được nữa. Mấy bộ phận chúng tôi đã bố trí cả rồi, chỉ cần chờ bọn họ tập trung lại đông đủ, đến đúng thời điểm sẽ một mẻ hốt gọn!”

Chuyện này xem như Đào Nhạc đã hiểu, cô nhớ tới chuyện tối nay xuất hiện nhiều xe công như vậy, lúc đó thì không để ý, bây giờ nghĩ lại thì chắc chắn là vì vụ án này. Mà cô còn xông vào đó gây náo loạn, chắc chắn Tô Dịch Văn sẽ bị bọn họ dè chừng, mà tính mạng anh có thể bị nguy hiểm, còn cô thì chỉ biết gây rối mà không lường trước hậu quả.

“Nhưng tại sao cứ phải là Tô Dịch Văn!”Đào Nhạc không biết nên giận bản thân hay là giận người nào đó nữa.

Hàn Húc do dự một chút, “Tôi cũng không tường tận cho lắm, nhưng nghe đội trưởng của tôi nói, chuyện chọn người này đã được tuyển lựa rất lâu, nếu chọn một người quá bình thường thì bọn chúng sẽ không tin tưởng, lời nói cũng không có trọng lượng, cho nên Tô Dịch Văn đã tự mình tiến cử, mà nghe nói mức chỉ tiêu mà người tiền nhiệm trước đây của Tô Dịch Văn ở cục chống tham nhũng làm được cũng rất tệ, anh ta làm như vậy chắc là cũng để dễ báo cáo với cấp trên.”

Hay thật, anh vốn chẳng phải là sỏ làm cục trưởng, mà chỉ là một kẻ đẩy tở làm việc không ngừng thôi!

Đào Nhạc đã hiểu rõ đầu đuôi sự việc, chân tướng rõ ràng, theo lý mà nói thì có lẽ trong lòng phải tiêu tan hết buồn giận mới đúng, quả thật giữa bọn họ không có kẻ thù ba, không có ngoại tình, không có thay lòng đổi dạ. Nhưng tâm trạng vui vẻ sao lại mau chóng lắng xuống vậy, mà trong lòng càng thêm nặng nề hơn.

Nếu như giữa bọn họ chỉ là hiểu lầm thì nói rõ là xong...nhưng cơ bản chính là sự tin tưởng giữa vợ chồng.

Không chỉ có Tô Dịch Văn nói dối cô, cho dù là lời nói dối có thiện ý, còn cô nữa chứ? Cô là vợ mà cũng không có sự tin tưởng nơi anh. Luôn luôn hoài nghi, đến cuối cùng cả hai đều không chịu thắng thắng với nhau, khiến ối quan hệ trở nên căng thẳng đến mức này.

Hàn Húc thấy cô không nói lời nào, liền hỏi, bây giờ cô cũng đã biết hết rồi, vậy... về nhà thôi, ý của tôi là đi tìm anh ta đó.”

Đào Nhạc hạ kính xe xuống, mặc cho gió lạnh thổi vào trong, cô nhìn ra bên ngoài, nhẹ nhàng nói một câu, “Về nhà thôi, nhà của tôi ấy...”

31. Chương 59- End

Chương 59

Dịch & Edit: M2sisters

Từ sau ngày hôm đó, Đào Nhạc cũng không về lại ngôi nhà của cô và Tô Dịch Văn nữa, tuy rằng mấy ngày này cô ở nhà ba mẹ, nhưng cũng chẳng thoải mái được chút nào, nhất là ba mẹ Đào, từ cái đêm con gái trở về nhà họ đã cảm thấy có chuyện gì đó không ổn, gọi điện muốn hỏi Tô Dịch Văn cho rõ là chuyện gì, nhưng ngờ đâu ngay đến Tô Dịch Văn cũng che che dấu dấu. Nên họ nghĩ chắc chắn là hai vợ chồng trẻ đang cãi nhau, hơn nữa tình hình cũng rất nghiêm trọng.

Dĩ nhiên, hầu như ngày nào Tô Dịch Văn cũng chạy sang nhà Đào Nhạc, một lòng một dạ muốn đón vợ về nhà, nhưng bây giờ đừng nói là đón, ngay đến bóng dáng của cô anh cũng chẳng nhìn được, phải nói là cái cánh cửa kia anh không thể mở được, tuy rằng anh đã có được giấy thông hành đến nhà của ba mẹ cô, nhưng Đào Nhạc ở trong đó anh không thể làm gì được.

Lại đến cuối tuần, đối với mẹ Đào mà nói, thì cứ mỗi sáng sớm bà đều đến khuyên can, đối với cô nhóc nào đó cứ ngồi trên giường thật sự là bất đắc dĩ, “Nhạc Nhạc, con nói xem con và Tô Dịch Văn làm gì để đến nông nổi này hả? Hai vợ chồng sống với nhau thì không tránh khỏi cãi vã, con nhìn xem, mẹ với ba con chẳng phải ngày nào cũng cãi nhau đó sau, vậy mà cũng đã qua được nhiều năm như thế, nghe lời mẹ đi, đừng giận đối nữa, hãy nói chuyện cho đâu ra đó với nó.”

Đào Nhạc vẫn mặc kệ không lên tiếng, nếu cô và Tô Dịch Văn mà nói chuyện được với nhau thì đã có thể giải quyết mọi chuyện rồi, cũng không cần cô phải ngồi đây khổ sở cả ngày, trải qua sự việc lần này, cô đối với cuộc hôn nhân của mình càng lúc càng mất lòng tin, huống hồ bây giờ cô còn đang mang thai, thái độ của bọn họ như vậy có được gọi là ba mẹ tốt không chứ?

Thấy con gái không trả lời, mẹ Đào nổi điên lên, “ Qua năm nay con cũng đã hai mươi bốn tuổi rồi, cũng sắp làm mẹ tới nơi, vậy mà còn chạy về ở nhà mẹ, đây gọi là gì chứ, con để ba mẹ ăn nói thế nào với người khác đây!”

Lúc này Đào Nhạc mới chịu ngẩng đầu lên, nhìn đến mẹ Đào, “Nói cả buổi trời thì ra mẹ lo lắng vẫn là thể diện của ba mẹ thôi, nhà họ Tô bọn họ chúng ta không động vào nổi sao?”

Mẹ Đào ghen lời trong chốc lát, “À...cái này là mẹ vì muốn tốt cho con, con gây tới mức này lẽ nào là còn muốn ly hôn?”

Nghe đến đây Đào Nhạc lại trở nên mờ mịt, cái từ ‘Ly hôn’ này cô vẫn luôn lảng tránh, cô nghĩ hai người dù có gây gổ cãi vã đến thế nào thì cũng sẽ không đến mức ly hôn, nhưng hành động của cô bây giờ hoàn toàn là do tiềm thức chi phối, hơn nữa cứ theo tình hình này mà còn ly hôn thì thật sự không thể nào tưởng tượng nổi.

“Mẹ, con không nghĩ đến sẽ ly hôn, con chỉ là ...” chỉ là không biết cuộc sống sau này phải sống thế nào đây, có lẽ là cô không hiểu chuyện cũng chưa trưởng thành, nhưng như vậy không có nghĩa là cô không muốn là một người vợ tốt, người mẹ tốt.

Mẹ Đào cũng bất lực trước tình huống này, khuyên đến hết lời rồi, con gái là do bà sinh ra, nên tính con bà cũng hiểu, bà thật muốn xông vào vùng xoáy kia mà kéo cô ra.

Đang nói đến đó, ba Đào đột nhiên đẩy cửa bước vào, vẫy vẫy mẹ Đào, gọi nhỏ, “Mẹ Nhạc Nhạc này, bà mau ra đây.”

“Chuyện gì thế?” Mẹ Đào đứng dậy đi ra cửa.

Ba Đào kéo vợ lại, “Trời ơi, còn không phải là...”

Mẹ Đào lập tức hiểu ra, vội vã ra khỏi phòng, đưa con yêu quý ở trong phòng còn chưa khuyên nhủ xong, bây giờ lại tới thêm một đứa nữa, trong giờ phút này bà cũng không thể nào ngồi yên nổi.

Quả nhiên vừa đi ra, đã thấy Tô Dịch Văn đứng trong phòng khách, vẻ mặt rất căng thẳng.

“Dịch Văn đến rồi đấy à, ăn cơm nước gì chưa, hay để mẹ làm cho con nha.” Đầu tiên mẹ Đào muốn áp dụng chiến thuật kéo dài thời gian.

Tô Dịch Văn cười miễn cưỡng, “Mẹ không cần tất bật vậy đâu, con đã ăn rồi.”

“Ồ...vậy à, thế con ngồi xuống đi.” Mẹ Đào không biết phải nói cái gì nữa.

Tô Dịch Văn nhìn về căn phòng nhỏ kia, ánh mắt sâu lắng, “Nhạc Nhạc cô ấy—”

“Nó mới dậy, đang xem tivi.” Mẹ Đào khó xử, thật sự bà rất muốn để con rẽ đi vào, nhưng mấu chốt là cái tính của con gái bà, hơn nữa còn đang mang thai, nên không thể chịu nổi những kích động.

Tô Dịch Văn thở dài một hơi, “Mẹ, mấy hôm nay thật làm phiền mẹ rồi, con...đã không chăm sóc cô ấy tốt.”

Mẹ Đào thấy vẻ mặt con rẽ đầy mệt mỏi, trong lòng cũng đau xót, liền dịu dàng khuyên nhủ, “Dịch Văn, đều là người nhà cả, con đừng có nói vậy, Nhạc Nhạc vẫn còn nhỏ lắm, có nhiều chuyện nó vẫn chưa hiểu được, để từ từ mẹ nói với nó, con đừng nghĩ ngợi nhiều.”

“Đây là lỗi của con, cô ấy tức giận cũng phải thôi.”

“Một bàn tay thì chẳng thể vỗ thành tiếng, con gái mẹ sinh ra mà mẹ không biết sao?”

Tô Dịch Văn im lặng một lúc, “Thực ra con đến đây là mang chút đồ cho cô ấy.”

Mẹ Đào nhận lấy cái túi nhìn thấy toàn là sách, “Cái này—”

“Lúc cô ấy đi cũng chẳng mang theo gì, con sợ lúc cô ấy cần lại tìm không ra.” Tô Dịch Văn lại sờ soạng vào túi quần, “Còn có...cái chìa khóa này lúc cô ấy ra khỏi nhà cũng không mang theo.”

Mẹ Đào nhìn hai thứ trong tay, tâm tình phức tạp, đôi vợ chồng trẻ đang yên đang lành sao lại trở thành thế này.

“Mẹ, không còn chuyện gì nữa, con đi trước đây, nếu Nhạc Nhạc có chuyện gì mẹ nhớ gọi điện thoại cho con, bảo cô ấy nghỉ ngơi cho tốt, đừng nghĩ ngợi lung tung.” Tô Dịch Văn nhìn lại căn phòng kia, rồi đành phải rời đi.

“Sao lại vội vã như vậy, ăn cơm rồi hẵng đi.” Mẹ Đào đi đến cửa, nghĩ thế nào cũng muốn giữ con rẽ ở lại.

Tô Dịch Văn cười cười, “Không cần đâu mẹ, trong cơ quan có việc, con phải đi trước đây.”

“Vậy...”

Đang lúc mẹ Đào còn bối rối, cửa căn phòng nhỏ kia bật mở.

“Tô Dịch Văn!”

Nghe giọng nói quen thuộc gọi mình khiến Tô Dịch Văn phải dừng bước, anh xoay người lại, nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé của cô đứng trước cửa phòng, nơi hốc mắt còn đỏ đỏ.

“Nhạc Nhạc...” Tô Dịch Văn muốn ôm chăm lấy cô, nhưng lại sợ cô sẽ bị kích động.

Thực ra khi ở trong phòng cô vẫn có thể nghe được mẹ và Tô Dịch Văn nói chuyện, cô biết hầu như mỗi ngày anh đều đến, nhưng cô lại không đồng ý gặp anh, có lẽ là cô còn muốn làm mình làm mẩy, cũng có thể là đối với cuộc hôn nhân này cô đã không có đủ lòng tin nữa, rất nhiều suy nghĩ xuất hiện trong đầu cô, bởi vậy nên cô không biết làm thế nào để đối diện với Tô Dịch Văn.

Nhưng vừa nãy nghe được anh nói, anh nói đến câu ‘Con không có chăm sóc cho cô ấy tốt’, anh còn mang sách và chìa khóa nhà đưa cho cô, chỉ cần cô vừa nghĩ đến như vậy thôi là lại rơi nước mắt. Cho nên đến khi cô biết anh sắp đi, bản năng của cô muốn gọi giữ anh lại.

Mẹ Đào thấy cả hai không nói lời nào, bà kéo kéo Tô Dịch Văn, ý bảo anh vào nhà rồi từ từ nói.

Tô Dịch Văn không do dự nữa, thấy Đào Nhạc bước vào phòng, anh chạy theo, đóng ngay cửa phòng lại.

Cứ như thế, trong căn phòng nhỏ, hai con người ngồi nhìn nhau lặng lẽ.

Đào Nhạc ngồi bên mép giường, nhìn khoe môi bị trầy xước của Tô Dịch Văn, lòng cô cũng đã dịu xuống phân nửa, cô hỏi anh, “Anh không sao chứ?”

Tô Dịch Văn nghe câu nói đầu tiên của cô mà bất ngờ, anh nói không nên lời về vết thương của mình, chỉ lo nghĩ cách làm sao dỗ ngọt cho vợ về nhà.

Đào Nhạc thấy vẻ mặt anh ngơ ngác, tức giận chỉ vào gương mặt anh, “Em hỏi vết thương trên mặt anh có đau lắm không?”

Tô Dịch Văn bình tĩnh, thì ra cô vẫn còn lo lắng cho anh, một niềm vui không biết từ đâu dâng lên, anh mỉm cười ngồi kề sát bên cô, “Đã hết đau rồi, vợ à.”

Tay chân người nào đó ngọ nguậy muốn ôm Đào Nhạc nhưng lại bị cô đẩy ra, “Nói chuyện thì nói cho đàng hoàng, đừng có động tay động chân!”

“Được được, anh không chạm vào em.” Tô Dịch Văn nhẫn nại, ngược ngùng thu móng vuốt lại, ai bảo phụ nữ mang thai là lớn nhất chứ, hơn nữa anh hiện vẫn còn là tội đồ, không thể làm càn.

“Vụ án các anh hợp tác đã giải quyết xong chưa?” Đào Nhạc thờ ơ hỏi thăm.

“À, vụ án đã giải quyết rồi...” Tô Dịch Văn đang trả lời, liền nghĩ, không đúng, chuyện này anh chưa từng nói với cô mà.

“Tại sao em lại biết về vụ án của anh, anh chưa từng nói em biết bao giờ mà?” Tô Dịch Văn hỏi lại, anh thấy thật kì lạ.

Đào Nhạc sững sốt trong ba giây, sau đó thẳng thắn hùng hồn trả lời, “Em tự biết!”

Tô Dịch Văn nhìn cô vẻ nghi ngờ, “Là tên nhóc Hàn Húc nói với em chứ gì?”

“Đúng thế.” Đào Nhạc thừa nhận, “Sao, sợ bị người khác phát hiện à?”

Tô Dịch Văn vò đầu, tuy anh thấy tên nhóc Hàn Húc rất ngứa mắt nhưng lần này không thể trách cậu ta được, cậu ta nói ra sự thật cũng đã giúp anh bớt đi phiền phức.

“Nhạc Nhạc, lần này là anh sai rồi.” Tô Dịch Văn nói nghiêm túc, “dù sao cũng vì đặc thù công việc, anh không thể nói nhiều với em, hơn nữa còn đi đến nơi như vậy, anh sợ em suy nghĩ lung tung.”

Đào Nhạc cúi đầu, im lặng một lúc lâu sau mới nói, “Lão Tô à anh có biết không, mấy ngày nay em đã suy nghĩ nhiều rồi, tính chất công việc của anh em không có lý do gì để trách cứ, em cũng biết bản thân mình còn nhiều lúc thiếu suy nghĩ, nhưng mà em cứ nghĩ sau này chúng ta sẽ như thế nào đây, em không biết có thể cùng anh xây dựng một gia đình vững chắc không?”

“Nhạc Nhạc...” Tô Dịch Văn không kiềm chế được nắm chặt lấy tay cô, dường như đây là cách duy nhất giúp cô cảm thấy an tâm.

“Lần này vì vụ án này mà chúng ta cãi nhau ầm ĩ, thế lần sau thì sao, em cứ nghĩ ngờ anh mãi, còn là vợ chồng kiểu gì chứ!”

Từ trước tới giờ Tô Dịch Văn vẫn luôn cho rằng cô là người đơn giản, nhưng bây giờ cô nói ra câu nào anh đều không thể trả lời được, anh luôn nghĩ chỉ cần cho cô một cuộc sống ấm êm đầy đủ, tốt đẹp là được, ai ngờ lại làm cho quan hệ hai người càng lúc càng cách xa.

Đào Nhạc ngẩng đầu nhìn Tô Dịch Văn, “Có thể do cuộc hôn nhân này đến quá vội vàng, trong phút chốc em chưa chuẩn bị kỹ càng, nếu có thêm ít thời gian có lẽ —“

“Bao lâu?” Tô Dịch Văn cắt ngang, hỏi cô một câu.

“Em...em cũng không biết nữa.” Đào Nhạc cảm thấy trong lòng mình như có một nút thắt, ai cũng không thể mở ra được.

“Có phải anh đã tạo áp lực cho em?” Câu hỏi của Tô Dịch Văn chứa nhiều tâm tư, anh không muốn vì anh mà cô thấy phức tạp.

“Không phải, không phải vấn đề của anh, là bản thân em, do em nghĩ không thông...” Nói đến chữ cuối cùng thì hốc mắt cô cũng đã đỏ lên, chẳng biết từ lúc nào cô đã trở thành người đa sầu đa cảm mất rồi.

Tô Dịch Văn kéo cô vào lòng, vỗ vỗ lưng cô, thở dài nặng nề, “Nhạc Nhạc, anh không ngờ cuộc hôn nhân này lại khiến em mệt mỏi đến vậy, là anh quá ích kỉ.”

Đào Nhạc lắc đầu không dám nhìn anh, cô cố gắng cảm nhận lấy hơi ấm từ thân thể anh, tiếng khóc đứt đoạn.

“Nếu như...em thấy thời gian chưa đủ, anh có thể đợi em, chỉ cần gia đình chúng ta lại có thể như xưa.” Tô Dịch Văn dùng giọng van nài, anh thật sự có thể chờ cô trưởng thành, chờ cô hoàn toàn đón nhận cuộc hôn nhân này, anh không muốn vì mâu thuẫn này làm hai người phải xa nhau.

“Lão Tô...Em xin lỗi...”Đào Nhạc nức nở.

Tô Dịch Văn buộc cô phải ngẩng đầu lên, “Em phải đồng ý với anh, chúng ta đã kết hôn rồi thì sẽ không ly hôn, em chính là bà xã của anh, còn những chuyện khác anh đều nghe em cả.”

Đào Nhạc gật đầu, cô thích Tô Dịch Văn, thực ra là yêu thì đúng hơn, nhưng bây giờ điều cô cần nhất đó chính là thời gian, từ từ tiếp nhận và học hỏi mọi thứ, làm thế này thì mới có trách nhiệm với gia đình của họ.

Tô Dịch Văn hôn lên trán cô, “Chìa khóa nhà anh đã mang đến cho em, sau này đi ra khỏi nhà là không được quên đó, nhà chúng ta chỉ có một thôi.”

Đào Nhạc ôm chặt lấy Tô Dịch Văn, “Em biết mà, em sẽ trở về, Lão Tô à.”

Nghe được lời đảm bảo của cô, cuối cùng Tô Dịch Văn cũng đã yên tâm. Anh không biết làm vậy có chính xác hay không, nhưng anh cũng không muốn ép cô, còn cô muốn khi nào trở về, thì anh sẽ luôn chờ đợi cô...

Vĩ thanh

Dịch & Edit: M2sisters

“Alô, Nhạc Nhạc, em đang ở đâu?”

“Giọng nói của Tô Dịch Văn trong điện thoại nghe có vẻ như anh đang hết sức lo lắng.

Đào Nhạc che miệng cười trộm, sau đó tra vẻ bình tĩnh, “Mới ra khỏi bệnh viện cùng với mẹ.”

“Hả? Sao anh không thấy hai người, bây giờ anh đang ở trước cửa bệnh viện đây.” Tô Dịch Văn vừa nói vừa nhìn xung quanh, nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng bà xã nhà mình.

“Có thể là không đúng lúc, giờ em đã về rồi.”

Tô Dịch Văn nghe xong những lời này có chút thất vọng, bọn họ đã ‘Ở riêng’ ba tháng nay rồi, tuy rằng hai người cũng đã làm lành xong, hầu như mỗi ngày anh đều có mặt ở Đào gia, không phải là để ăn cơm hay lấy lòng ba mẹ vợ, mà anh chỉ muốn cô vợ yêu nhỏ bé mau về nhà thôi.

Chỉ là tư tưởng của người nào đó vẫn không chịu thay đổi, khẳng khái nói là chờ đến khi sinh con xong mới chịu trở về nhà của bọn họ, chuyện này đối với Tô Dịch Văn còn khổ hơn là mười đại cực hình của nhà Thanh nữa, theo như anh tính toán, sinh con xong còn phải chờ thêm vài tháng, bản thân anh phải duy trì cái tình trạng ‘Ngụy quả phụ’ thêm mấy tháng, đến lúc đó không điên mới lạ.

“Anh có việc gì sao?” Đào Nhạc hỏi.

Tô Dịch Văn mặt dày cười cười, “Em yêu à, hôm nay về nhà chưa?”

“Đã nói là đợi sinh con xong đã, anh gấp cái gì chứ!”

Quả thực là cô không gấp, trên thế gian này cũng chỉ có Tô Dịch Văn anh là sốt ruột nhất thôi. Làm việc không tập trung được, anh chuẩn khỏi viện kiểm sát đến bệnh viện đợi người, kết quả là phí công.

“Anh còn chuyện gì nữa không, em cúp máy đây.” Đào Nhạc nói vậy xong liền cúp máy.

Tô Dịch Văn alo với cái điện thoại cả buổi cũng chẳng thấy ai lên tiếng, cô nhóc này lần nào cũng sử dụng chiến thuật kéo dài, thật sự thì anh cũng không thể nào phản kháng được.

Ở bên này Đào Nhạc vừa cúp máy xong, liền nở nụ cười gian xảo, cô đưa mắt nhìn xung quanh, cầu thang gỗ, nhà bếp màu xám, còn có bộ ghế sofa màu vàng nhạt, tuy rằng tất cả đều không có thay đổi, mà cô cũng chỉ mới rời khỏi đây có ba tháng, nhưng lại nhớ căn nhà của bọn họ tới như vậy.

Đúng vậy, Đào Nhạc đã lén trở về nhà, cô không nói với Tô Dịch Văn vì muốn tạo cho anh một sự bất ngờ. Cô biết những ngày vừa qua đối với Tô Dịch Văn mà nói cũng chẳng dễ dàng gì, nói là trừng phạt anh cũng được, hay là để bản thân cô bình tĩnh hơn cũng được. Cái gì cũng có một giới hạn, dù sao cô cũng đã kết hôn rồi, hai người sống với nhau thế nào cũng phải để thời gian từ từ chứng minh.

Mấy ngày nay tâm trạng cô đã lắng dịu hơn, đợi đến khi những tình cảm của cô trở lại, thì theo lẽ tự nhiên là sẽ chọn quay về nhà, chuyện này vốn cũng không cần có lý do gì cả.

Đào Nhạc nhìn tất cả mọi thứ trong phòng, vẫn còn tốt, tuy rằng Tô Dịch Văn không có khả năng tự lo lắng mọi việc, nhưng nhìn về tổng thể thì mọi thứ đều có vẻ sạch sẽ, cô lên phòng ở trên lầu, đẩy cửa vào xem, trên giường rất sạch sẽ, cũng được, không giống như những gì cô tưởng tượng trong đầu.

Xoay người lại đối diện với cánh cửa thư phòng, cô liền đẩy cửa bước vào, nào ngờ cảnh tượng bên trong lại dọa cô khiếp sợ, quả thật là còn đáng sợ hơn tình cảnh của dân chạy nạn nữa, quần áo thì vứt bừa bãi trên sofa, sách trên bàn thì chất thành núi, rất giống cảnh tượng khi lần đầu tiên cô và anh nói chuyện, cái laptop đã sớm bị vùi lấp, còn mấy chiếc gối thì bị vứt lung tung, nói tóm lại, chuồng lợn còn dễ nhìn hơn chỗ này.

Đào Nhạc bó tay, mới này còn nhìn Tô Dịch Văn với ánh mắt khác xưa, cho rằng trong khoảng thời gian cô rời đi anh đã biết tu thân dưỡng tính, nào ngờ đó chỉ là thủ thuật che mắt, chẳng qua anh đã dời trận địa sang bày ở thư phòng thôi.

Đào Nhạc bực tức xắn tay áo lên, giẫm lên mớ quần áo dơ đi đến trước bàn làm việc giống như là vượt sông Hoàng Hà vậy.

“Đáng ghét, bà đây ứ thêm dọn nữa!”

Đào Nhạc nói như vậy, nhưng hành động của đôi tay thì không có dừng lại, theo bản năng liền thu dọn bàn làm việc, dự định khi Tô Dịch Văn trở về phải giáo huấn một trận mới được, cứ giữ mãi cái thói quen như vậy được sao chứ?

Thu dọn xong sách vở, rồi sắp xếp mớ giấy tờ gọn gàng, cuối cùng cái laptop cũng đã lộ diện, Đào Nhạc hài lòng nhìn thành quả lao động của mình, ánh mắt đột nhiên nhìn thấy một vật lạ, hình như cái laptop đang đề lên một thứ gì đó.

Đào Nhạc tò mò lấy ra nhìn, là một cuốn sổ ghi chép có bìa màu đen, không suy nghĩ gì nhiều, cô liền mở ra, đập vào mắt là nét chữ quen thuộc, thì ra là nhật ký của Tô Dịch Văn.

Đào Nhạc cười nhẹ, không nghĩ đến ông chú này lại có tâm hồn nghệ sĩ như vậy, còn nhớ mà ghi nhật kí nữa chứ. Được thôi, tuy rằng xem nhật kí của người khác là hành vi bất lịch sự, nhưng cô cũng chỉ xem một lần này thôi, không để cho anh biết là được rồi.

Đọc từng trang, từng trang, chủ yếu là ghi lại tâm trạng của anh, rất đơn giản mà cũng thẳng thắn.

Nhưng mà—

Ngày 1 tháng 3 trời trong xanh.

Gặp lại cô ấy sau ba năm kể từ ngày gặp nhau ở đại học F, nhưng cô ấy vẫn không nhớ ra mình là ai, mình thừa nhận là mình có chút thất vọng...

Ngày 16 tháng 3 trời âm u.

Vất vả suốt một đêm, từ đồn cảnh sát rồi đến bệnh viện, mình và cô ấy đều rất mệt, bất ngờ gặp phải tên cướp, lại còn khiến cô ấy bị thương, mình nghĩ cũng chỉ có cô ấy mới khiến mình phải đau lòng như vậy...

Ngày 9 tháng 4 trời trong xanh.

Hôm nay mình vừa đến Vân Nam, đi quá đột ngột nên còn chưa kịp nói với cô ấy, bây giờ nhất định là cô ấy đang tức giận, Bởi vì mình đã thất hứa không đưa cô ấy đến bệnh viện thay bằng được, hi vọng khi về còn kịp giải thích...

Ngày 10 tháng 4 trời nhiều mây.

Mình thừa nhận bản thân mình không phải là một người lãng mạn, thế cho nên khi đến nơi biên giới xa xôi, mình chỉ nghĩ được sẽ tặng cho cô ấy một lọ đất, vì vậy mình đã mang một lọ đất về, có lòng là quan trọng nhất rồi.

Ngày 13 tháng 4 trời âm u.

Vì chuyện ảnh chụp mà mình phải vội trở về, nghĩ đến cô sẽ kích động mà gặp phải rắc rối, mình lo lắng quá mà tức giận, lần đầu tiên mình như vậy, nghĩ lại thật thấy hối hận.

Bây giờ nghĩ lại thì mình tức giận không phải do cô ấy không hiểu chuyện, mà là do tình huống cô ấy ở cùng với Hàn Húc.

Ngày 24 tháng 4 trời trong xanh.

Vòng thi nghiên cứu sinh lần hai đã kết thúc, biểu hiện của cô ấy vô cùng xuất sắc, cũng nằm trong dự đoán của mình. Nhưng chắc chắn cô ấy không biết là mình đã vì cô ấy mà cố ý sắp đặt mấy đề thi này.

Ngày 16 tháng 6 trời trong xanh.

Hôm nay là ngày tốt nghiệp, cô ấy nói tạm biệt với mình, thực sự mình cũng rất muốn nói với cô ấy, nửa tháng nữa rất có thể sẽ gặp lại, mình rất kì vọng được nhìn thấy bóng dáng cô ấy khi đó.

Ngày 2 tháng 7 trời trong xanh.

Mình và cô ấy đã trở thành đồng nghiệp, có lẽ chuyện này đối với cô ấy không phải là một chuyện tốt, nhưng đối với mình thì ngày nào cũng có thể nhìn thấy cô ấy, nghĩ đến đây mình thật mong ngày mai mau đến.

Ngày 13 tháng 7 trời âm u.

Mình và cô ấy đã trở thành hàng xóm, cứ từ từ, mình nghĩ cô ấy sẽ chấp nhận mình thôi.

Ngày 25 tháng 7 trời nhiều mây.

Đi công tác Bắc Kinh một tuần, không ngờ lại nhận được tin cô ấy phải vào đồn cảnh sát.

Nhạc Nhạc, đến khi nào em mới trưởng thành, để anh bớt lo lắng đây hả?

Ngày 1 tháng 8 trời trong xanh.

Mình biết tối nay cô ấy đi ăn với Hàn Húc, biết rõ cô ấy chẳng xảy ra việc gì, nhưng lòng mình rất khó chịu, thế nên mới gây ra chuyện kích động.

Nhạc Nhạc, xin lỗi em, em có thể tha thứ cho anh không?

Ngày 3 tháng 8 trời trong xanh.

Cô ấy vẫn bỏ mặc mình, vì tức giận, mình đã đồng ý gặp mặt con gái kiểm sát Hứa, thật chẳng biết tại sao mình lại có thể như vậy...

Ngày 8 tháng 8 trời trong xanh.

Có lẽ mình có hơi may mắn khi đồng ý gặp con gái kiểm sát Hứa, nếu không mình đã chẳng nhìn nghe được những lời thật lòng của cô ấy.

Lần này cô ấy không thể xa rời mình được nữa.

Đào Nhạc vẫn đọc tiếp từng trang từng trang nhật kí, thì ra anh luôn nhớ rõ từng chút chuyện giữa hai người.

Ngày 11 tháng 11 trời trong xanh.

Hôm nay là ngày đáng nhớ nhất của mình và cô ấy.

Chúng tôi kết hôn rồi!

Nghĩ tới vì hiểu lầm chuyện Lệ Chi mà hại cô ấy suýt sảy thai, mình hận bản thân mình nhất.

Bây giờ rốt cuộc cũng mang cô ấy về nhà, mình nhất định sẽ mang lại hạnh phúc cho cô ấy.

Ngày 29 tháng 11 trời mưa.

Công việc trong cục chống tham nhũng càng ngày càng nhiều, nhiệm vụ của cuối năm nay cũng vô cùng cấp bách.

Tuy mệt chết đi được, nhưng chỉ cần nghĩ đến có cô ấy bên cạnh là mình đã thỏa mãn rồi...

Ngày 4 tháng 12 trời nhiều mây.

Sự việc ở “Hoa Trung Hoa” đã được ấn định, mình không muốn nói cho cô ấy biết, sợ cô ấy vì chuyện này mà tức giận.

Xin lỗi bà xã nha, đợi anh giải quyết xong vụ án này, em muốn phạt anh thế nào cũng được.

Ngày 15 tháng 12 trời âm u.

Mình biết cô ấy đã bắt đầu hoài nghi, bởi vì có nhiều chuyện xảy ra, cô ấy đã không còn tin tưởng mình như trước.

Mình không biết làm thế nào để giải thích với cô ấy...

Ngày 5 tháng 1 trời nhiều mây.

Vụ án đã được phá, tất cả mọi chuyện đều kết thúc.

Mà cô ấy cũng đã rời khỏi nhà, đúng như lời cô ấy nói, có lẽ mình không phải là một người chồng tốt.

Bà xã à, anh xin lỗi.

...

Từ đó về sau đều là những ghi chép về sự áy náy và nhớ mong của anh. Đào Nhạc từ sớm đã không còn nhìn rõ, thì ra có rất nhiều điều cô không hiểu về anh.

Có lẽ từ ban đầu cho đến bây giờ, cô là người không biết điều, từ khi làm bạn gái cho đến lúc làm vợ Tô Dịch Văn, chẳng khi nào cô đối xử tốt với anh.

Lật trang cuối cùng, thời gian chính là ngày hôm qua.

Nhạc Nhạc, khi nào em mới về nhà vậy?

Nếu như có thể, anh rất muốn được làm lại từ đầu với em, tuyệt đối sẽ không làm em đau lòng.

Anh tuy là người chẳng biết nhiều về mấy lời dõ ngon dõ ngọt, nhưng đời này anh chỉ có một mình em, vì vậy có phải đợi bao lâu anh cũng chịu.

Bởi vì anh yêu em...

Đào Nhạc khép cuốn nhật kí lại, từ từ nhoẻn miệng cười, nụ cười tràn ngập mãn nguyện và hạnh phúc, cô không chút do dự, lấy điện thoại trong túi ra, bấm ngay dãy số quen thuộc.

Bên tai cô là giọng nói ấm áp của một người đàn ông, cô mỉm cười, nhìn tấm ảnh chụp hai người đặt trên bàn, lúc này cô mới nói, “Ông xã...em đã về rồi nè.”

— Kết thúc —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xin-chao-kiem-sat-vien>